

Giới thiệu Duyên Hề

Truyện Duyên Hề của tác giả Hề Lệ Sa là thể loại truyện ngôn tình xuyên không về thời cổ đại của nhân vật nữ chính trong hoàng cung.

Nàng là cô gái năng động ở thời hiện đại nhưng bị xuyên không về thời cổ đại làm hoàng phi nhưng lại bị chính phu quân của nàng ghét bỏ. Nàng bỏ ra đi nhưng nàng lại bị bắt trở về. Phu quân nàng nhốt nàng trong phủ vương gia không cho đi ra ngoài.

Liệu nàng có thoát ra được vương phủ hay không? Nàng có được tình yêu của phu quân nàng hay không? Kết thúc sẽ như thế nào. Mời các bạn theo dõi truyện để có câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Ngoài cửa sổ, trên bầu trời xanh thẳm bao la xẹt qua đôi cánh máy bay màu bạc, lại một chuyến phi cơ mang theo giấc mộng lữ khách xuất phát, thanh âm vang vọng trên không trung. Hôm nay, thời gian ngồi yên ở phía trước cửa sổ quá lâu. Không biết vì cái gì, lần này đi vào chính Tĩnh Hương Tiểu Trúc của mình cũng không thể bình ổn, trong lòng dâng lên một cỗ phiền muộn cảm xúc. Chẳng lẽ, thật sự do quá mệt mỏi hay sao, cũng có lẽ chính là do mình nhất thời cường đại sầu lo mà thôi.

Nàng thích Tĩnh Hương Tiểu Trúc, đây là lãnh địa cá nhân của nàng. Được xây giữa sườn núi của ngọn Phụng Hoàng Sơn cách thành thị không xa. Lấy trúc làm tường, lấy sa làm幔, rất có một loại hương vị hưởng thụ cuộc sống độc thân. Từ đỉnh thẳng thả xuống của sa幔 có một ít côn trùng nhỏ bay vào, mà một đường khe hở nhỏ như cây kim đó lại khiến cho không khí thanh tân xông vào mũi, thật là lưỡng toàn tề mỹ. Gió nhẹ phát qua, bốn phía màn theo gió tung bay, thật giống như cả tòa tiểu lâu đang bay lên cao vậy, làm cho người ta thích thú như tòa lâu đài trên cát.

Bóng đêm dần dần tối xuống, Phụng Hoàng Sơn trong màn đêm mang một phong thái rất khác, một dãy ánh sáng dày đặc của ngọn đèn từ giữa rừng cây như ẩn như hiện, giống ngôi sao nhấp nháy trên bầu trời đêm. Vốn nên tối đen như mực, cả ngọn núi cũng bị lấy nhiệm sự huy hoàng của nhân gian, không biết, là tốt, hay là xấu. Bởi vì, những thứ kia là phát ra từ biệt thự của những người có tiền, so với biệt thự, Trúc Lâu của nàng có vẻ quá mộc mạc, bất quá, đây cũng không phải là chỗ nàng nên ở.

Tốt nhất hãy rời đi, đêm tối trên núi cũng rất đáng sợ, cùng ban ngày là cảnh tượng vô cùng bất đồng với con người, màu xanh của rừng cây ban đêm trở nên loang lổ, xám xịt dưới ánh sáng của những ngọn đèn, lạnh lạnh muốn vật lộn độ sức với con người. Mà tiếng côn trùng kêu vang vào lúc sáng sớm làm người ta thần khí thanh sáng, giờ phút này, âm thanh đó như là quỷ âm làm người ta phát run. Thật sự có chút làm cho người sợ hãi.

Nàng không khỏi tăng nhanh cước bộ để xuống núi, một lòng nghĩ, chỉ cần xuống núi là tốt rồi, đến đường cái liền có thể ngồi lên xe buýt. Chẳng qua không lường trước được, dưới chân đột nhiên bị cái gì đó vấp hạ xuống, toàn bộ thân mình liền té xuống, theo đường núi nhanh như chớp mà lăn. Cảm giác như thiên toàn địa chuyển (trời đất nghiêng ngả), "Phanh" một tiếng, đụng vào vật gì đó rất cứng, ý thức càng ngày càng mờ hồ, trong ánh sáng lơ mơ cảm giác có người tới gần, lại vô lực mở mắt. Chỉ có thể nặng nề chìm vào một trời bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 2

"Ách, " đầu đau quá, thân mình cũng đau luôn, hơn nữa toàn thân như nhũn ra, một chút sức lực đều không có. Nàng khẽ nhếch khóe miệng, trào phúng cười, xem ra, thân mình ta là càng ngày càng yếu. Mở mắt ra, màu hồng hoa tường đập vào mắt, đỉnh tường theo một bức uyển ương hí thủy đồ, phụng hoàng vu phi đồ, mẫu đơn gian phóng đồ. Sắc thái diễm lệ, sắc điệu chỉ một chữ, "tục" chữ còn gì nữa. Nàng nhìn chăm chăm đỉnh tường, ánh mắt thu lại, bất quá, nàng nghĩ nơi này được bày trí như có tính toán trước, cũng coi như có một phần quý khí. Ánh mắt cũng không dừng lại, một đường nhìn xuống, chỉ thấy cột giường chạm khắc tinh xảo, màu gỗ đen nhánh, phản xạ lại ánh sáng lờ lờ tỏa ra. Trên người nàng mặc áo ngủ bằng gấm cũng là chất liệu tốt nhất, mềm mại thoải mái. Xem ra, đây là một nhà không phú cũng quý, người ta như vậy, cũng sẽ không để ý đến lòng biết ơn của kẻ nhỏ bé như nàng, cứu nàng cũng chỉ là tiện tay mà thôi.

Chính là, chủ nhân của phòng này cũng quá phục cổ, không chỉ có trong phòng tất cả bài trí đều là thời cổ, ngay cả cửa sổ cũng bọc ô vuông giấy, hẳn cũng không sợ ăn trộm chẻ hán lỗ thời hay sao. Đang nghĩ tới đó, thì nghe chỉ nha một tiếng cửa mở, một cô gái thân mặc váy hồng nhạt đơn sơ đi đến, trong tay còn bưng một cái chậu bằng gỗ. Trên đầu cột hai búi tóc, dáng điệu ngoan ngoãn, cái mũi hồng hồng, có thể vừa mới khóc, cái miệng nhỏ nhắn

hoi hoi mím đôi môi tái nhợt , như là nhẫn nhịn cái gì.

Nàng bình tĩnh nhìn nữ nhân kia, không phải vì nàng trong tay có bòn gổ, tuy rằng, bòn gổ kia thật là tinh mỹ, nhưng càng hấp dẫn nàng là nha đầu giả dạng này, làm sao mà giống trên ti vi đến như vậy, xem qua bộ dáng nha đầu, áo dài đậm phần tới đầu gối, quần và đai lưng dài tới bàn chân, chỉ lộ ra một chút mũi chân, loáng thoáng hiện ra một đôi giày thêu.

Nàng nhú nhú mày, như thế nào mà chủ nhân này lại có chút biến thái đến vậy, làm cho nha đầu mặc quần áo thời cổ, thật muốn trông thấy chủ phòng là thần thánh phương nào . Xốc chân lên, đang muốn đứng dậy, không nghĩ, lại nghe bòn bạc rơi xuống, thanh âm loảng xoảng vang lên, một chậu nước làm ướt hết cả phòng. Nàng còn chưa kịp đặt câu hỏi, cô gái kia đã sớm đi đến bên người, có chút kinh hi, có chút vội vàng

"Tiểu thư, người, người rốt cục tỉnh sao? Hừ chết Vu Nhi . Ô... Thái y nói tiểu thư nếu không tỉnh lại liền, liền, ô ô ô..." Nói đến người đây, tự nhiên khóc lên như trẻ con.

Nàng đây là hoàn toàn nằm mơ sao, thật sự không biết tiểu nha đầu này ở đó nói cái gì. Cái gì Thái y, cái gì tiểu thư, là nàng sao? Nhưng nàng thật không nhận ra tiểu nha đầu này. Chống tay, nàng mượn lực ngồi xuống: "Xin hỏi, vị tiểu thư này, ta nhận biết người sao? Người vừa mới nói là có ý tứ gì? Là đang trêu chọc ta sao?" Nàng mở to hai mắt, chứa chút biểu tình vô tội, nhìn chăm chăm cô gái. Thầm nghĩ, căn bản vẫn là cái tiểu cô nương thôi, nhiều nhất chỉ có mười lăm, mười sáu tuổi, gặp gỡ chủ nhân như vậy, thật sự khó khăn cho nàng.

"Tiểu thư, người đang nói cái gì nha, người như thế nào có thể kêu Vu Nhi là tiểu thư đâu? Vu Nhi là nha đầu của người nha, tiểu thư không cần dọa Vu Nhi ." Vừa nói vừa vội vã quỳ gối xuống.

Nhìn nàng lê hoa mang vũ trên mặt, không khỏi có chút buồn bực cùng hoài nghi. Chẳng lẽ... Nhưng làm sao có thể? Đến nâng dậy nàng, hỏi: "Ta là tiểu thư nhà người sao? Đối với người ta cái gì đều không nhớ rõ. Người có thể nói cho ta biết, ta rốt cuộc là làm sao vậy?"

Vu Nhi vẽ mặt kinh dị nhìn nàng, trên mặt tràn ngập vẻ không thể tin được, trong mắt mang theo sự tìm kiếm và chờ đợi, suy tính đây có phải hay không lại một cái điềm báo trước khi tiểu thư phát giận, chỉ ngập ngừng : "Tiểu thư..."

Nàng nhìn nàng kia, mỉm cười, thầm nghĩ, cũng không phải một cái dễ gạt gẫm chủ nhân, nếu không thì chính là nha đầu này quá mức cẩn thận, hoặc là, tiểu thư quá khó khăn để hầu hạ. Đờ lấy tay nàng, nhẹ giọng nói: "Mau đứng lên, ta không chịu nổi người khác quỳ với ta, sẽ giảm thọ . Ta cái gì đều không nhớ rõ , người chậm rãi nói cho ta nghe đi, tất cả chuyện của ta. Có lẽ, ta sẽ nhớ ra." Lôi kéo tay nàng, cọ về phía cái bàn, thật sự là vô lực nha, không biết thân thể này trước khi chết chịu quá tội như thế nào, cánh tay lại mềm yếu vô lực đến vậy.

Vu Nhi vẫn là kinh ngạc , không biết làm thế nào cho phải. Làm cho nàng nói, nhưng cuối cùng cũng không biết nói từ đâu.

Nàng tiện tay rót chén trà đưa cho Vu Nhi, lại tự châm một ly cho mình: "Ai, người trước hết nói tên và gia thế của ta đi!"

Vu Nhi đã sớm bối vì một ly trà mà lần nữa quỳ gối xuống mặt đất, kêu nàng làm cho tiểu thư tự mình châm trà cho nàng, mượn một ngàn cái lá gan nàng cũng không dám a, "Tiểu thư, có cái gì cứ việc hỏi Vu Nhi làm phiền tiểu thư vì nô tỳ châm trà, nói thế nào nô tỳ cũng không dám a."

Nàng uống một hớp trà, chỉ cảm thấy mùi thơm hợp lòng người, hương thơm lưu lại trong răng môi. Nhưng... Ai, thầm than một hơi, hơi nhú chân mày, giả bộ cá giận nói:

"Tốt lắm, gọi người nói thì người nói, không nên nhiều quy củ vô nghĩa như vậy. Đứng lên. Chẳng lẽ một câu nói của tiểu thư ta so ra lại kém vài lời khách sáo của người ?" Nói xong, đem chén trà hung hăng hướng lên bàn để xuống.

Vu Nhi vừa nghe, sớm sợ tới mức hồn phi phách tán, chỉ nhìn trở lại tiểu thư , nom nớp lo sợ nói: "Tiểu thư tên là Thủy Dạng Hề, là hòn ngọc quý trên tay của đương triều Tề tướng ...

"Thủy Dạng Hề?" Nàng lẩm bẩm nói, "Theo tên ở hiện đại chỉ kém một chữ, Thủy Hề, Thủy Dạng Hề, chẳng lẽ thật sự còn có mờ ám bên trong." Thấy nàng ngừng lại, nhân tiện nói: "Tiếp tục."

Vu Nhi chỉ phải run rẩy nói: "Ba tháng trước, hoàng hậu nương nương làm chủ, đem tiểu thư gả cho tam hoàng tử điện hạ."

Thủy Hề không khỏi cả kinh: "Người muốn nói là ta đã kết hôn rồi, nga, chính là thành thân sao?" Thật đúng là không phải vận tốt bình thường, là nên thấy may mắn hay là xui xẻo, khó trách chỉ có một mình triền miên giường bệnh, nguyên lai là nữ nhi đã gả đi ra ngoài.

Vu Nhi cũng không phát hiện Thủy Hề khác thường, chỉ lo tiếp tục nói cho xong: "Đúng vậy, đây chính là nguyện vọng lớn nhất của tiểu thư đó. Khi tiểu thư nghe được tin tức này, suốt ba đêm không ngủ. Cũng khó trách, tam hoàng tử cho tới bây giờ là người tiểu thư thích nhất, có thể gả cho hắn, tiểu thư tự nhiên là cao hứng ..."

Không thể tưởng được tiểu thư này đúng là cái người cuồng đại tuyệt đối, ai, bất quá, xem tình hình này, hẳn chính là nàng đơn phương tình nguyện thôi, bị bệnh cũng chỉ có nha đầu mang theo từ nhà mẹ đẻ chiếu cố , thật đúng không được sung sướng. Thủy Hề hãy còn nghĩ.

"Úc, đúng rồi, hiện tại là triều đại gì, ai là hoàng đế?" Xem Vu Nhi nói rất là vui vẻ, thật sự không đành lòng lên tiếng đánh gãy lời nàng.

"A, " Vu Nhi sững sờ một chút, lập tức lại nói: "Hiện tại là Thiên Mị vương triều Khai Nguyên ba mươi lăm năm, Nam Cung là họ của Hoàng Thượng, tiểu thư, tuy rằng Hoàng Thượng cùng hoàng hậu nương nương đều rất thương yêu tiểu thư, nhưng Hoàng Thượng tục danh là không thể tùy tiện nói . Ngay cả nương nương cũng không thể hô thẳng tục danh Hoàng Thượng, tiểu thư vẫn nên cẩn thận mới tốt, miễn cho khi phát sinh sự việc bị tiểu nhân

bất bẽ."

Thủy Hề chỉ nghe Hoàng Thượng cùng hoàng hậu đều thực sùng nường, liền thấy có chút vui vẻ, làm sao còn nghe Vu Nhi nói gì sau đó: "Hoàng Thượng cùng hoàng hậu vì cái gì thương ta nha? Mà tam hoàng tử tại sao lại không thích ta?" Là điểm chính nường mới cảm thấy hứng thú nên hỏi.

"Hoàng hậu đương nhiên thương tiểu thư, hoàng hậu là di nương (dì) của tiểu thư a!" Vu Nhi ném cho Thủy Hề một cái liếc mắt xem thường, tiểu thư làm sao mà ngay cả cái này cũng đã quên, "Về phần tam hoàng tử vì cái gì không... A, nô tỳ đáng chết, " nói xong kinh hoàng quỳ xuống, "Tam hoàng tử như thế nào lại không thích tiểu thư đâu, đây chính là hoàng hậu nương nương ban hôn cho, tiểu thư không cần suy nghĩ nhiều. Hơn nữa tam hoàng tử cũng là biểu ca của tiểu thư a."

A, Thủy Hề cười cười, nguyên lai là biểu huynh muội nha, chẳng qua là, họ không sợ trẻ con sinh ra bị dị dạng sao, cô đại chính là cô đại. Càng có ý tứ là, nường thế nhưng chưa bao giờ nghe qua Thiên Mị hoàng triều. Có lẽ, đúng là đến một cái nơi toàn toàn xa lạ. Xem ra, thật đúng là xui xẻo.

"Kia, vừa rồi ngươi vì sao mà khóc?" Thủy Hề nhìn Vu Nhi, nghiêng ngẫm cười.

Vu Nhi nhìn Thủy Hề, nguyên lai, vẫn là không có thể giấu diếm được tiểu thư. Trong mắt nường lại lộ ra một tia thương tiếc, do dự có nên mở miệng hay không, nhắm mắt lại: "Tiểu thư..." Hay là không nên nói, thật sự không nghĩ tiểu thư tái nhớ lại cái chuyện nhà làm nường thương tâm kia.

"Nói đi, thứ ngươi vô tội." Thủy Hề cười nói.

Vu Nhi ba ba miệng, nói: "Vừa mới Thái phượng là người bên cạnh nhị phu nhân mới qua đây, nói là tướng gia cùng phu nhân kêu nường chuyển lời cho đại tiểu thư hảo hảo dưỡng bệnh, trong phủ tam hoàng tử Thái y và thuốc tốt hơn, nhất định có thể thuốc đến bệnh trừ. Lão gia công vụ bận rộn, phu nhân vừa phải quản việc trong phủ, vốn định rút ra ít thời gian đến xem, nhưng không may, lúc này nhị tiểu thư lại bị bệnh, hành hạ nhị phu nhân không có thời gian để nghỉ ngơi, nhất thời bận tới mảy mòi mất, nên không đến xem tiểu thư, chỉ kêu tiểu thư hảo hảo dưỡng bệnh." Vu Nhi nói xong, vụng trộm ngắm Thủy Hề, chỉ sợ vọng động vội vàng, sẽ làm nường phát giận.

Thủy Hề nghe xong, chính là không nói gì. Lấy tay chống đỡ đầu, từ từ nhắm hai mắt, coi như chợp mắt. Mặt nhăn nhu mày: "Chẳng lẽ ta bị như vậy không làm cho tướng gia cùng phu nhân vui sao? Ước gì ta chết không được?" Đây Thủy Dạng Hề không phải thực được Hoàng Thượng cùng hoàng hậu yêu thương sao, như thế nào ở nhà lại gặp cảnh khổ cùng? Liền ngay cả bệnh đến có ba cái mạng đã mất đi hai cũng không thể khiến cho bọn họ thoáng quan tâm, xem ra, không thể nghi ngờ chủ thể kì thực cũng là cái số khổ.

Vu Nhi cúi đầu, chỉ cảm thấy tiểu thư hiện đang nói chuyện giống như thay đổi thành một người khác, có chút xa lạ, có chút khí chất của người trưởng thành, một loại uy nghiêm tự nhiên sẵn có, cúi đầu nói: "Tướng gia không quá cùng tiểu thư thân cận, nhưng ta tin tưởng tướng gia là yêu thương tiểu thư, tiểu thư đừng để trong lòng. Chẳng qua là nhị phu nhân, từ nhỏ đã đối với tiểu thư lạnh nhạt, từ khi đại phu nhân mất đi, sau này hết thấy công việc trong phủ đều do nhị phu nhân trông coi, cũng chưa từng xen bót đồ của tiểu thư, chẳng qua không có hoà nhã sắc mặt với tiểu thư thôi."

Nga, nguyên lai là mẹ kế nha, Thủy Hề cười cười, ta nói rồi, có người mẹ ruột nào mà bỏ con của mình chịu khổ đâu. Chẳng qua, tướng gia này, như thế nào lại đối với thân sinh nữ nhi của hắn như vậy, có chút làm người ta khó hiểu.

Rót thêm ly trà, nhấp một ngụm: "Nói một chút muội muội của ta đi, là bảo bối của toàn quý phủ đúng không!" Nếu ta nhận hết sự chán ghét của mọi người, khẳng định sẽ có người làm tiên nữ cho người khác vui vẻ.

Vu Nhi kêu lên: "Tiểu thư làm sao biết được? Nhị tiểu thư thật là tâm can bảo bối của tướng gia cùng phu nhân. Tên chỉ khác một chữ so với tên tiểu thư, gọi là Thủy Dạng Tình, từ nhỏ liền được xưng là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, khi mười lăm tuổi, vì một khúc lưu thủy lạc hoa mà được xưng là kinh đô đệ nhất tài nữ. Toàn bộ tướng phủ đều vì nường mà kiêu ngạo."

"Phải không?" Đệ nhất mỹ nhân thêm đệ nhất tài nữ? Thật đúng là muốn nhìn một chút kì nữ tử như vậy rốt cuộc là cái dạng gì. Phải tìm một cơ hội tốt để nhìn mới được, "Ta bị bệnh đã lâu rồi sao?" Nường thuận miệng hỏi.

"Bệnh? Tiểu thư không bệnh nha."

"Tốt lắm, vậy ta vì cái gì mà toàn thân đau đớn lại vô lực."

"Đó là bởi vì mấy ngày hôm trước tiểu thư bị rơi xuống nước nha. Đã làm Vu Nhi sợ hãi, hoàn hảo tiểu thư người hiện tại không có việc gì, nếu có cái gì không hay xảy ra, Vu nhi phải làm sao bây giờ." Nói xong, thanh âm đã có chút nức nở.

"Tốt lắm, tốt lắm, Vu Nhi, ta hiện giờ không phải không có việc gì sao." Nha đầu kia, tuyên lệ thật đúng là thịnh vượng nha, có thể so sánh cùng Lâm muội muội (TT: ý tứ ấy là Lâm Đại Ngọc đó), "Được rồi, ta như thế nào lại rơi xuống nước." Là ngoài ý muốn? Hay con người gây ra?

"Vu Nhi cũng không rõ ràng lắm, ngày đó, tiểu thư nói muốn vào cung gặp hoàng hậu nương nương. Đi được tới hoa sen trì, thì nói có chút lạnh. Liền kêu Vu Nhi quay về phòng lấy kiện xiêm y, sau khi Vu Nhi trở lại thì tiểu thư đã ở trong hồ. Hoàn hảo có thị vệ ngay tại phụ cận, mới kịp thời đem tiểu thư cứu lên. Nghe Nói Hoàng hậu nương nương, mấy ngày nay, đã phái nhiều người đến xem tiểu thư rồi trở về hỏi báo. Thật đúng là yêu thương tiểu thư."

Bất kể nường là thương thật hoặc thương giả, vừa chết đi sống lại như vậy, thật đúng là vừa mệt vừa đói. Trước tiên no bụng đã, phải ngủ một giấc cho thoải mái rồi nói sau: "Vu Nhi, ta đói bụng, còn có ta ngủ trên người, đã có chút mùi rồi", "Ta muốn tắm rửa."

Vu Nhi vừa nghe ta muốn ăn cơm, cả khuôn mặt sáng lên. Cao hứng đi chuẩn bị.

Mà Thủy Hề, thăm than một hơi, sống ở đâu thì yên ở đấy, từ nay về sau, ta là Thủy Dạng Hề, Thủy Dạng Hề là ta.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Thủy Dạng Hề từ ngày đó tỉnh lại, cùng Vu Nhi hàn huyên một chút, liền mệt đến ngất ngư. Thân thể vốn đã suy yếu càng thêm yếu đuối. Đợi ăn cơm tắm rửa xong, chỉ phân phó Vu Nhi không được làm cho người ta quá rầy, liền đã ngủ.

Ai ngờ, khi tỉnh lại, đã là buổi trưa ngày thứ hai. Điều này đối với chính bản thân nàng mà nói, cũng không là cái gì. Ở hiện đại, đây là chuyện thường ngày, cũng chẳng có gì lạ. Chẳng qua là Vu Nhi đến xem nhiều lần, thấy nàng một chút cũng không có dấu hiệu tỉnh, thiếu chút nữa không cần đi báo cáo Tam hoàng tử, mà trực tiếp đi mời thái y.

Nàng cho tới bây giờ cũng thừa nhận mình là một kẻ lười biếng, ham ăn biếng làm, người ham hưởng thụ, cũng không có cảm thấy như vậy có cái gì không tốt, chỉ cần mình trải qua vui vẻ, không bị quản thúc, như thế cũng không có gì phàn nàn cả. Đại đa số thời gian của nàng đều trôi qua ở quán cà phê, luôn ngồi lẳng lặng, ở trong góc lẳng lặng, lẳng lặng tự mình làm chuyện mình nghĩ, hoặc đọc sách, hoặc lên net, hoặc sáng tác. Khỏe miệng luôn treo một tia cười như có như không, phảng phất như là thiên sứ rơi vào nhân gian, nhìn như vậy trải qua bình yên cuộc sống, không cần ăn lửa khói nhân gian. Nhưng là trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của nàng cũng thường làm cho người ta chùn bước.

Dĩ nhiên, những thứ này, bản thân Thủy Hề cũng không có phát hiện. Nàng là người cô độc, cũng là người ích kỷ, chỉ cần mình tốt là được rồi, chưa bao giờ thích quản nhân sự của người khác, bởi vì, chán những chuyện rườm rà lộn xộn. Trừ phi, người kia đã chạm đến lợi ích của mình.

Nàng khẽ hí hí mắt, nhìn phía ngoài, đã không còn sớm. Nhìn đỉnh đầu phong phú tranh vẽ xinh đẹp, lại có chút ít phản ứng không mong muốn. Trùng trùng mắt nhìn, đúng rồi, nơi này là nàng lần đầu nghe thấy Thiên Mị vương triều. Nàng là vương phi của đương triều Tam hoàng tử, thiên kim Tề tướng, Thủy Dạng Hề. Ài, nàng ở trong lòng thờ dài một hơi, tung mình rời giường. Đối với chuyện sau đó, thật sự không có cách, tóc thật dài, búi tóc quần áo phức tạp thẳng đến hai bên đầu của nàng thật lớn. Chỉ có thể gọi Vu Nhi.

Ngồi ở trước gương, nhìn cô gái xa lạ trong gương đồng, da trắng nõn nà, lông mày như Viễn Sơn, mắt như ngân hạnh, thu thủy long lanh, thật sự là phong tình vô hạn. Một đầu tóc đen dài đến eo, lưu loát xoắn ở phía sau, làm tăng thêm một loại quyến rũ. Thật là một bề ngoài tốt đẹp. Không phải là chính nàng, nhưng lại chứa linh hồn của nàng, bất quá, đây cũng là chuyện trong dự liệu. Chẳng qua là, dung mạo hiện tại làm cho này sợ kinh.

Vu Nhi cử động tay rất đúng dịp, khoảnh khắc, đã là đem đầu tóc phân ra tuyến, chuẩn bị vấn búi tóc. Nhìn thật sự quá phức tạp, nàng cúi đầu phân phó nói: "Không cần quá nhiều rườm rà, chỉ đem đầu tóc vấn lên, dùng cây Bạch Ngọc trâm cố định là được. Đem một ít giữ lại ở trên trán.

"Còn có, tìm một màn lụa đơn giản một chút, đem màn làm người ta nhìn hoa cả mắt này đổi đi."

"Dạ, Tiểu thư, người không phải là thích nhất búi tóc kiểu phi phượng đấy sao? Hơn nữa, cũng không thích Bạch Ngọc trâm, người đòi hỏi trang điểm phải xinh đẹp, Tam hoàng tử mới có thể thích a." Vu Nhi kinh ngạc nói, "Màn lụa a, tiểu thư cái màn lụa tâm ti hoa văn màu nhạt kia không phải là đã cho Hoàng hậu nương nương sao? Tiểu thư còn nói đó là phu nhân để lại cho tiểu thư, nương nương nhất định sẽ thích. Quả thật, tiểu thư đưa cho nương nương, nương nương vừa nghe nói là của phu nhân, mừng đến lệ nóng quanh tròng. Còn ban thưởng riêng một giường màn lụa sắc màu rực rỡ cho tiểu thư đây. Vu Nhi nhớ đến lúc ấy tiểu thư vui mừng vô cùng." Vu Nhi liền vừa loay hoay búi tóc cho Thủy Dạng Hề vừa cười nói.

"Người là nói, ta cũng chỉ có một cái giường? Chẳng lẽ đường đường Đại tiểu thư tướng phủ thậm chí ngay cả một ít.... giống như của hồi môn cũng không có? Còn nữa, đường đường hoàng tử phi cũng chỉ có một cái giường màn lụa, vậy khi giặt tẩy sẽ làm thế nào?"

". . . . ." Vu Nhi mấp máy miệng, cuối cùng cái gì cũng không nói.

Thủy Dạng Hề khẽ lắc đầu, đáy lòng thăm than, thật không biết mình theo đến trên một cái thân thể như thế nào nữa, nhìn như ngăn nắp xinh đẹp, kì thực, khổn khổ không chịu nổi. Nhưng, tại sao lại vẫn điều ngoa như vậy, nàng lấy tư cách gì làm thế.

"Vô phương, người trước đem đầu ta vấn lên đi. Đem quần áo trong tủ lấy ra."

Vu Nhi ôm một đồng đủ mọi màu sắc, xiêm y sắc sỡ, trên mặt tràn đầy ý cười, có chút hưng phấn mà hỏi: "Tiểu thư phải mặc bộ y phục nào bây giờ, màu hồng đào này chính là cung trang hay . . . . ."

"Liền lấy bộ trang phục nguyệt sắc tơ lụa có thêu khóm hoa là tốt rồi, mặc nhẹ nhàng khoan khoái." Thủy Dạng Hề chỉ vào góc giường có vật kia nói.

Vu Nhi nhìn một chút món đó, chỉ duy nhất một màu sáng, cũng là tiểu thư chẳng bao giờ mặc qua. Chẳng qua là, tâm tư của tiểu thư, ai có thể đoán được đâu.

"Vu Nhi, những thứ xiêm y này là ta đi mua hay là Hoàng hậu nương nương ban thưởng."

"Tiểu thư bản thân đơn sơ một chút. Trước kia ở tướng phủ, mỗi tháng có năm lượng bạc tiền tháng. Tiểu thư mỗi tháng cũng sẽ tiết kiệm, tự làm một bộ quần áo."

"Nói cách khác, Hoàng hậu nương nương cũng có ban thưởng."

"Dạ, đúng nha, Hoàng hậu nương nương mỗi tháng cũng sẽ vì tiểu thư ban tặng nhiều xiêm y. Nhất là sau mỗi lần tiểu thư tặng đồ cho Hoàng hậu nương nương, phần thưởng được nhiều hơn, cái gì đồ trang sức đeo tay ngọc khí, đều có." Vừa nói, vừa thu thập thỏa đáng. Vu Nhi ngó chừng Thủy Dạng Hề, trong mắt là không thể che hết tươi đẹp: "Tiểu thư mặc dạng này thật là đẹp mắt, thật giống như tiên nữ, nếu mà so sánh với trước kia còn muốn hơn một chút."

Thủy Dạng Hề nghe ra lời thật tâm ca ngợi, khẽ mỉm cười, nói: "Do người miệng ngọt." Thuận tay cầm lên một cây trâm, có thể là Thủy Dạng Hề trước kia đeo, cầm ở trên đầu Vu Nhi, "Ừ, thật là đẹp mắt. Cái này sẽ đưa người cái." Về mặt tự nhiên không màng danh lợi, thanh âm ôn nhuận như ngọc. Không chút nào làm bộ.

Vu Nhi thấy vậy có chút ngây dại, một lát, mới hoảng loạn nói: "Không. . . . . Tiểu thư. . . . ."

"Ta nói đưa người sẽ đưa người, không cần theo từ chối ta. Ta cũng không thích làm bộ như vậy." Thanh âm ôn nhu, nhưng lộ ra một cỗ uy nghiêm, không thể kháng cự.

Tạm thời, ngồi ăn cơm.

Căn cứ tính tình trước kia của Thủy Hề, hiện tại phải làm, là xem một chút sách, làm giấc ngủ trưa bổ sung dinh dưỡng. Nhưng trước mắt thật là không thể được rồi, đối với hoàn cảnh chung quanh tuyệt không quen thuộc, dường như thiếu hụt một chút cảm giác an toàn. Vì suy nghĩ cho cuộc sống hạnh phúc sau này, nên đi ra ngoài một chút. Cũng thuận tiện tham quan học tập kiến trúc cổ đại cùng phong cảnh.

Ra khỏi viện môn, mới biết, cái sân nơi Thủy Dạng Hề ở, đã trải qua bao nhiêu ngày bao nhiêu năm. Bị vây ở góc Tây Bắc của cả phủ đệ, thực vật trong viện lấy Lê Hoa làm chủ, làm cho nàng nhớ lại Lê Hương viện trong Hồng Lâu Mộng. Liền vì nó lấy cái tên này. Vu Nhi thẳng thắn nói nghe êm tai, khen nàng rất tài hoa.

Thủy Dạng Hề cười cười, bất quá là mượn vinh quang của người khác thôi. Cùng Vu Nhi một đường vừa nói, vừa lững thững đi tới, đợi qua một ngọn núi giả, phạm vi nhìn sáng tỏ thông suốt, thật sự là có khác biệt động trời. Chỉ thấy trước mắt một hồ mênh mông bát ngát bích hà, mặc dù đã vào thu, nhưng lá sen vẫn không tàn đi, một hồ sen như trải qua tắm rửa. Thăng ứng với câu Thiên liên điệp vô cùng bích. Nhất thời cao hứng, liền bỏ qua đình tạ, nhắm bên cạnh ao đi tới. Chỉ cảm thấy nước trong suốt nhìn thấy đáy, tựa hồ có thể nhìn thấy thân sen lặn theo bầy cá, vạn phần thú vị. Thủy Dạng Hề trừng mắt nhìn, hướng bốn phía xem xét, rốt cục ở đình tạ bên cạnh núi đá, bên cạnh cây liễu thấy một cỗ nước chảy. Hào cho một cỗ lưu Thương khúc thủy nha, cũng khó trách nước trong trẻo thông suốt như thế. Thanh thủy xuất Phù Dung, cỗ nhãn thật không có lừa ta.

Thủy Dạng Hề vốc nước lên tay rồi thổi phồng xuống ao, quả thực hấp dẫn chết nàng. Nàng xưa nay tham lạnh, mặc dù đã vào thu, nhưng giờ ngo cũng nóng rang. Rất nhanh rời khỏi giày, đem một chân trần ngâm ở trong nước, nhất thời, lạnh lẽo thẳng thấu trái tim. Lập tức liền có một đám cá nhỏ bơi tới đây mổ chân của nàng, khiến cho nàng ngứa, không nhịn được cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Cũng không biết, lúc này cảnh này, bản thân nàng đã hòa vào trong phong cảnh.

Từ Thần Lâu, Nam Cung Ngự Cảnh đã xem xong một mật báo cuối cùng, đẩy ra cửa sổ, nụ cười mang một tia giễu cợt hiện lên khóe miệng, xem ra, nhị ca thân mến của ta đã có chút gấp gáp rồi sao. Tay phải nhẹ nhàng vãn vãn, tờ giấy đã thành phân vụn, theo chiều gió biến mất ở không trung của hồ sen. Lúc này, chợt nghe được một trận tiếng cười thanh thúy dễ nghe, mang theo một chút tự nhiên thoải mái. Hân hoi cảm thấy kinh ngạc, tìm theo tiếng cười nhìn lại, chỉ thấy một thân nữ tử nguyệt sắc quần áo đang ngồi ở bên cạnh ao, chân trần chơi đùa trong nước, giống như tiên tử. Đến khi thấy rõ dung mạo phía sau, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, nụ cười giễu cợt càng thêm thâm thúy.

Mà ở trong lúc đó, Vu Nhi thấy Thủy Dạng Hề cởi bỏ giày chân trần nghịch nước, nhất thời bị làm cho sợ đến hồn phi phách tán, vội vươn tay thật chặt túm ở cánh tay Thủy Dạng Hề: "Tiểu thư, người làm gì, một hồi lại muốn rơi vào nước chết sao, sống mới là tốt?" Mạng của nàng cũng chỉ có một cái, còn hành hạ nàng như vậy, tiểu thư có chuyện gì không xảy ra, Hoàng hậu nương nương trước hết sẽ lột da của nàng.

Thủy Dạng Hề nghiêng đầu sang chỗ khác, vốn định tiếp tục trêu chọc nàng thêm nữa, nhưng nhìn mặt nàng bị hù dọa đến trắng đanh bỏ qua theo nàng lên

bờ. Chỉ than thở cùng với nước vô duyên.

Đọc theo hành lang thủy tạ, một đường vòng quanh. Bên phải trên bờ cảnh trí là liễu ám hoa minh (*trong hoàn cảnh khôn khó tìm được lối thoát, có thể hiểu là hy vọng*), thiên biến vạn hóa, nhưng bên trái vẫn là một ít hồ hoa sen, quanh co quanh quẩn. Nàng không khỏi bội phục tâm tư xảo diệu của người thiết kế. Đang suy nghĩ thì đột nhiên cảm thấy một cổ lực đẩy, liền muốn ngã xuống phía sau. Tiếp theo, truyền đến thanh âm một vật thể kim loại rơi xuống đất. Vu Nhi tay mất lạnh lẽ, nhanh chóng đỡ thân thể Thủ Dạng Hề, nàng mới miễn cưỡng không tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Vừa mới đứng vững đã nghe Vu Nhi đã sớm mở miệng mắng: “Cầu nô tài từ nơi nào đến, ánh mắt để ở đỉnh đầu sao? Vội vàng hấp tấp mò mẫm đụng cái gì, người vội vàng đi đâu thai hà, không nhìn thấy Tam hoàng tử phi nương nương sao? Có người giống trẻ con như người ở đây đầu đá lung tung sao, là nơi nào tới, hãy xưng tên ra, cần phải gọi Trần tổng quản hảo hảo trừng phạt.”

Kia gã sai vặt vừa nghe đụng phải hoàng tử phi điều ngoa nhất trong phủ, sớm bị dọa đến không còn hồn, chỉ quỳ xuống nói: “Hoàng tử phi nương nương tha mạng, nô tài đáng chết, nô tài đáng chết. Cầu xin ngài ngàn vạn đừng nói cho Trần tổng quản, tha nô tài này một lần này!” Vừa nói, đầu đã ở trên mặt đất đập bang bang vang lên.

Thủy Dạng Hề đang muốn nói chuyện thì Vu Nhi đã nhanh hơn: “Mặc người đập đầu vỡ đầu cũng vô dụng, chờ chịu phạt đi!”

“Vu Nhi” Thủy Dạng Hề cảnh cáo kêu một tiếng, trong lòng buồn bực, lúc này Vu Nhi làm như hóa thân thành con của Mẫu Dạ Xoa vậy. Lại nhìn đến người đang quỳ run rẩy trên mặt đất, ta có đáng sợ như vậy sao, hay là trước kia chủ thể lập uy quá nặng?

Nàng nhặt khay cùng cái vật thể góc cạnh mà nàng không biết rơi trên mặt đất lên, đặt ở bên trong khay sau đó đưa cho hắn, nói: “Đứng lên đi, đồ đã lấy được. Vốn cũng không trách người, là ta không có nhìn đường mới đụng vào người. Cũng thật là xin lỗi. Nên đi làm gì thì đi đi.” Nói xong, liền đi tiếp về phía trước. Nàng vốn cũng không phải là cái người lương thiện gì, cũng không phải là cái người nhiệt tâm, chỉ lạnh lạnh nói lên mấy câu liên thôi. Để lại kia gã sai vặt một người ngẩn ngơ.

“Mới vừa rồi vì sao như thế?” Thủy Dạng Hề hỏi, thanh âm đã có chút lạnh liệt.

Vu Nhi vừa nghe, trong lòng hoảng sợ: “Tiểu thư, Vu Nhi lần sau không dám. Nô tỳ chẳng qua cho là tiểu thư muốn như vậy, trước kia. . . . . Trước kia cũng là như vậy.”

Trước kia? Thủy Dạng Hề suy tư, chủ nhân thân thể này thật đúng là nhân vật lợi hại đi “Thôi, sau này cũng nên sửa lại. Đi dạo một hồi lâu, ta cũng có hơi mệt chút, đi phía trước lâu kia nghỉ ngơi một lát.”

Vu Nhi trong miệng còn đang ngập ngừng cái gì, nhưng Thủy Dạng Hề đã không có tâm tình nghe nàng nói, đi thẳng tới phía trước. Đến trước lầu, ngừng đầu nhìn lên, thấy tám chữ viết “Tứ Thân Lâu” ba chữ, nhìn tòa lâu hình thức thiết kế phong cách, có lẽ làm dùng làm tàng thư không sai. Trong lòng một trận mừng thầm, đây là lúc tốt nhất để biết rõ thời đại này. Cát bước muốn vào tòa lâu.

“Tiểu thư. . . . .”

“Tham kiến hoàng tử phi nương nương, nương nương Cát Tường.” thị vệ đứng canh cửa hành lễ, “Xin hoàng tử phi dừng bước, Tam hoàng tử phân phó, người không phận sự không được đi vào.”

“Cần rõ, chẳng lẽ bốn phi là người không phận sự sao? Tránh ra.” Thủy Dạng Hề không phải là rất lợi hại sao, làm sao ở trong miệng thị vệ đã thành người nhân tạp.

“Xin hoàng tử phi thứ tội, thuộc hạ thực khó lòng tòng mệnh.”

“Nếu bốn phi càng muốn vào đây thì sao?” Nàng không bỏ cuộc nói.

“Nếu như hoàng phi muốn xông vào, vậy thì đừng trách thuộc hạ vô lễ.” Thị vệ cung kính nói.

Thủy Dạng Hề nhìn bọn họ, nếu Thủy Dạng Hề lúc trước thì sẽ làm sao? Có lẽ. . . . . Bỗng nhiên, “Ba, ba” hai tiếng vang, trên mặt bọn thị vệ mỗi người đã bị đánh một cái tát: “Đây chính là kết quả của việc các người cần rõ.” Nói xong cũng không quay đầu lại nhẹ nhàng vén váy mà đi vào.

Bọn thị vệ tất cả đều bị bắt ngờ ở trong lòng ngực, tim đập mạnh và loạn nhịp, họ hoàn toàn không có nghĩ tới, tam hoàng phi bình thường chẳng qua chỉ là điều ngoa thôi không ngờ lại dám đánh thị vệ của Tam hoàng tử, hơn nữa, khí thế lâm liệt mới vừa rồi so với ngày thường càng tăng thêm vẻ uy nghiêm. Chờ bọn hắn kịp phản ứng, thì đã không thấy bóng dáng Thủy Dạng Hề đâu nữa. Chỉ có thể nhanh chóng phái người báo cho Tam hoàng tử.

Thủy Dạng Hề sau khi đi vào lầu, liền xem một chút cái kia nhìn một lát cái này. Cuối cùng thì dừng lại ở một gian phòng trong Tầng Thư các. Sau đó tiện tay cầm một quyển Thiên Mị vương triều giản sử lật xem, Mới biết được thì ra đương kim hoàng thượng có họ kép Nam Cung, tại vị đã ba mươi lăm năm, năm nay là năm thứ ba mươi sáu. Thật đúng là một hoàng đế trường mệnh. Tuy con nối dòng cũng có rất nhiều nhưng trưởng thành thì chỉ có năm vị vương tử, mà Tam hoàng tử là con của vợ cả chúc hoàng hậu, là người có khả năng nhất để kế vị ngai vàng làm vua một nước. Bất quá, quy định của Thiên Mị vương triều không giống với quy định của Trung Quốc cổ đại, không bắt buộc phải sắc lập con trưởng làm thái tử, mà chỉ cần là người tài đều có cơ hội. Một tia cười yếu ớt hiện lên khóe miệng trong suốt của nàng, như vậy, mặc dù sẽ tăng thêm sự đấu tranh thảm thiết giữa các huynh đệ, nhưng cũng từ đó mà chọn lựa được một người thừa kế xuất sắc. Như vậy xem ra, khi quyết định việc kế thừa sẽ không bỏ lỡ đi một người có năng lực tốt.

Đang đọc say mê thì Thủy Dạng Hề chợt thấy cần cổ có chút lạnh lạnh, lấy tay sờ vào, giật nảy người, nàng cảm nhận được một vật kim loại vừa dài vừa nhỏ, hẳn là một thanh trường kiếm nó đang nhắm thẳng vào cổ họng của nàng. Thờ nhẹ ra một cái, ngừng đầu nhìn lên, trước mặt chính là công tử mặc

một thân bạch y nho nhã, khuôn mặt tuấn đạt xuất trần, phảng phất giống như trích tiên, da thịt vô cùng mịn màng, so sánh với nữ nhân còn tinh xảo đặc sắc hơn, mái tóc đen như mực xoắn trên vai, đầu tóc chỉ dùng một dây lụa thắt thành một búi đơn giản. Nhưng tôn quý một cách tự nhiên lại không mất đi khí phách, mà còn tăng thêm khí chất nho nhã phiêu dật, giống như không hòa cùng thế tục, cũng không nên tồn tại ở nơi bình thường này. Vừa nhìn liền biết là thân phận tôn quý, đây chắc chắn là Tam hoàng tử. Thủy Dạng Hề thấy vậy có chút ngây dại, không nghĩ tới Tam hoàng tử bình thường so với nữ nhân còn đẹp hơn.

Chẳng qua là. . . . . Thủy Dạng Hề nhìn vào đôi mắt của hắn, ánh mắt này quá mức lạnh nhạt, sự lạnh nhạt còn cất giấu những mũi nhọn bên trong, dường như nó muốn đem nàng xé nát, Nhưng khóe miệng hắn lại ôm lấy nụ cười như có như không. Người này quá nguy hiểm, cũng quá vô tình, là kẻ mà không phải ta có thể ứng phó được, sau này tốt nhất là cách xa hắn một chút. Trong nháy mắt, Thủy Dạng Hề tư tưởng đã xoay chuyển trăm ngàn lần. Đầu tiên là kinh hoàng với người vừa thấy sau đó nàng từ từ bình tĩnh trở lại.

Tam hoàng tử nhìn chằm chằm nàng, dường như muốn đem nàng xuyên thấu. Hắn híp đôi mắt lại, nhìn thấy mâu quang của nàng thoáng kinh hoàng rồi nhanh chóng biến mất, không khỏi có chút ngạc nhiên, đây là Thủy Dạng Hề sao? Trong lòng thả lỏng, sát ý cũng không mãnh liệt như lúc trước. Mũi kiếm vẫn an tĩnh vững vàng chia về phía nàng, trầm mặc. Nàng thật đáng chết, lại dám xông vào Tử Thần lâu.

Hai người cùng lựa chọn im lặng, tựa hồ đang chờ đối phương mở miệng.

Thủy Dạng Hề lấy lại bình tĩnh, kéo nhẹ khóe miệng: “Tam hoàng tử ý muốn như thế nào?” Nàng không muốn có chuyện dây dưa quấy rầy nên mở miệng trước.

Hắn cười khẽ một tiếng, nói: “Ngươi cứ nói đi?” Tiếng nói rất là dễ nghe, nhưng không hiểu sao làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo bức người.

“Ngươi sẽ không giết ta” Thủy Dạng Hề bình tĩnh nói.

“Phải không? Ngươi cũng rất có tự tin.” Hắn đem kiếm tiến lên thêm một phân nữa, cái cổ trắng nõn của nàng lập tức nhiễm một vết máu đỏ tươi.

Con dao nhanh chóng xâm nhập vào đầu óc nàng, một ý nghĩa tức giận tràn ra trong mắt, nhưng người ở dưới mái hiên của người ta không thể không cúi đầu: “Thứ nhất, ta đối với ngươi sẽ không tạo thành uy hiếp, ngược lại, có lẽ còn đối với ngươi có chút hữu dụng.” Khi yếu thế phải biết tăng giá trị của bản thân lên quan trọng hơn so với chạy trốn, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt nha (Nguyên bản: thức thì vụ giả vi tuấn kiệt), “Thứ hai, ta xác thực không có làm cái chuyện xấu gì, cũng chỉ là tùy tiện xem một chút sách, tin tưởng, cho dù Tam hoàng tử có bí mật, cũng sẽ không để ở nơi như Tàng Thư các này. Thứ ba, ta chỉ là một nữ lưu yếu đuối, Tam hoàng tử không nghĩ là sẽ mất thân phận khi giết ta sao, chuyện này chẳng phải làm cho người ta chê cười à.” Cho ngươi thêm cái chiêu chụp mũ người, mới vạn vô nhất thất.(không có sơ hở)

“A, không nghĩ tới người ngu ngốc cũng sẽ nói nhiều lý lẽ như thế. Bất quá, bản hoàng tử từ trước đến giờ làm việc không để ý đến sự nhận xét của người ngoài, chụp mũ cho bản hoàng tử cũng vô dụng. Ngươi nói ngươi đối với ta có chút chỗ dùng, hừ, chẳng qua là một con cò bị vứt bỏ thôi, có chỗ dùng gì.” Nam Cung Ngự Cảnh lời nói không đầu không đuôi nhưng thanh âm lại vô tình đến đáng sợ.

Con cò bị vứt bỏ sao? Có ý gì chứ? Thủy Dạng Hề thu lại ánh mắt nhìn xuống dưới, chủ nhân thân thể này rốt cuộc đã trải qua điều gì, thực chất còn có bao nhiêu bí mật. Ngần nghĩ trăm suy, lại không biết tiếp theo phải nói như thế nào. Nàng đang trù trừ thì cảm thấy vật lạnh lẽo trên cổ đột nhiên biến mất, giương mắt nhìn lên, đã không còn thân ảnh của Tam hoàng tử. Chỉ nghe được thanh âm của hắn từ xa xa truyền đến: “Lần này bỏ qua cho ngươi. Đừng làm cho ta gặp lần thứ hai.”

Hô, Thủy Dạng Hề thở ra một hơi thật dài, mềm nhũn người tựa vào trên tủ sách, âm thầm kinh hãi, nguy hiểm thật. Vu Nhi không phải nói hắn là người ôn nhu nho nhã ư, làm sao lại đáng sợ như vậy, thật sự là hồng thủy mãnh thú mà, còn làm cho người ta khó lòng phòng bị nữa. Bất quá, cuối cùng cũng tránh được một kiếp. Nếu là có thể, nàng cả đời cũng không muốn cùng hắn mặc cả lần nào nữa. Quá nguy hiểm. Không được, phải nghĩ biện pháp rời đi người này mới được, nếu cứ như vậy sợ ngày nào đó bảo vệ không được mạng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Từ lần giao tranh ở Tử Thần Lâu, Thủy Dạng Hề ý thức được cần phải lần tránh Tam hoàng tử, trước khi chưa hoàn toàn xác định rõ sự an toàn của mình nên ít cùng hắn tiếp xúc sẽ tốt hơn. Mỗi ngày nàng chỉ đứng ở tại trong Lê hương viện của mình, chỗ nào cũng không đi. Nàng phải hảo hảo vì tương lai của mình mà tính toán lo toan. Dù không kín, tùy ý để trên bàn viết ai cũng xem không hiểu bản kế hoạch này. Bởi vì nó được viết bằng tiếng Anh, đây là cách viết của hiện đại, có thể xem hiểu thì cũng không phải là người ở cổ đại này. Đây cũng là hiệu quả mà nàng mong muốn.

Đang viết đến cao hứng thì Vu Nhi kinh hoàng chạy vào: "Ồi, tiểu thư của ta, làm sao mà ngươi còn đang viết nha. Hoàng hậu nương nương có chỉ, mời người cùng Tam hoàng tử điện hạ tiến cung rồi, nói là rất nhớ người. Tam hoàng tử đã ở ngoài chờ đấy. Đây cũng là lần đầu tiên Tam hoàng tử chờ tiểu thư a."

Phải không? Hắn có lòng tốt như vậy. Trong lòng nàng có chút kinh ngạc, nhưng trên mặt một chút cũng không biểu lộ: "Ngươi cũng đừng có thúc dục ta, ta còn không có thời giờ hai ngày này chạy đi đâu mà không thấy bóng dáng."

"Đạ. . . . ." Vu Nhi nói quanh co, lại nghe Thủy Dạng Hề nói: "Đi thôi, tránh cho ở lại sẽ sinh thêm sự cố."

Vừa ra tới cửa phủ liền nhìn thấy Nam Cung Ngự Cảnh một thân bạch y đứng ở bên cạnh xe ngựa, cao quý, thánh khiết, phảng phất như là thiên sứ rơi xuống nhân gian. Bất quá đều là giả dối, nàng ở trong lòng thầm mắng một câu.

Đi tới bên cạnh hắn, nho nhã lễ độ: "Tam hoàng tử đợi lâu." Vô luận như thế nào, giả ngu làm bộ kém cỏi, hiện ra yếu thế, cung kính hữu lễ là giữ được tánh mạng, rồi xa phân tranh là một điều cần thiết. Vì hoàn thành kế hoạch, chỉ có thể thận trọng tình thế trước mắt, đi một bước tính một bước.

Nam Cung Ngự Cảnh chỉ lạnh lùng nhìn nàng một cái, bản thân nhanh chóng vén áo lên xe. Thủy Dạng Hề cũng vội vàng lên xe, ai ngờ mới một cước bước lên xe ngựa, bên trong liền truyền đến một đạo thanh âm lạnh lùng: "Chẳng lẽ ngươi cảm thấy có tư cách cùng bốn hoàng tử cười một chiếc xe ngựa sao?" Thủy Dạng Hề sửng sốt, động tác dừng ở nơi đó, nàng thiếu chút nữa bật thốt lên một câu "ngươi cho rằng ngươi là ai", nhưng ngay sau đó nghĩ tới đây không phải là thể kỷ hai mươi mốt, oán hận nắm chặt quyền tròng mắt nhìn hắn một cái, làm mặt quỷ rồi trực tiếp đi đến một chiếc xe ngựa ở phía sau. Tức đến không thở nổi nàng khẽ hừ nhẹ một tiếng, thầm nghĩ, được, Nam Cung Ngự Cảnh, thù này chúng ta nhất định kết rồi.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn nàng tức giận tiêu sái đi qua xe ngựa, đạp lên thành xe kéo làn váy màu tím đi vào, thật nhẹ nhàng giống như hồng mao một chút cũng không lưu lại dấu vết, làm cho hắn có chút nghĩ ngợi.

Xe ngựa thông thả đi về phía trước, chỉ chốc lát sau, đã vào cửa cung. Xuống xe ngựa, Thủy Dạng Hề đi theo phía sau Nam Cung Ngự Cảnh, hướng Phụng Nghi cung nơi ở của hoàng hậu đi tới. Qua một vài nơi, vô luận là đình đài lầu các, hoa hay dương liễu thủy tạ, cũng không phải là nơi khác có thể so sánh được. ở trong đây lòng chỉ thờ dài một câu không hồ là hoa viên bên trong hoàng cung, quả thật không giống bình thường. Nhưng thỉnh thoảng xem một chút thì rất tốt, nếu thật phải ở tại nơi này, ngày ngày hướng về phía cảnh trí tinh tế như vậy, cũng thật có ghen ra một cỗ phiền muộn.

Có câu nói, vật cực tất phản (sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại), chính là đạo lý này. Đối với những thứ xinh đẹp nên giữ một chút khoảng cách để thưởng thức, mới có thể nảy sinh đều tốt đẹp. Bất kỳ sự vật hay con người khi bị hấp dẫn, cũng nên ở trong khoảng cách nhất định nhìn nhau mà sinh lòng yêu thương hay chán ghét. Nhưng cũng có người nói để chiếm được cũng sẽ không biết quý trọng, không chiếm được mới là thứ tốt nhất.

Trong lúc nàng đang cân nhắc thì đã đi vượt qua một cửa lớn hình tròn có hoa thả xuống, vào nghi môn để đến đại sảnh. Thủy Dạng Hề chỉ cảm thấy khắp nơi rường cột chạm trổ, nguy nga lộng lẫy, làm người xem lóa cả mắt. Đây chính là cái gọi hoàng cung hay sao, quả thật là danh bất hư truyền, so sánh với trong tưởng tượng còn muốn trắng lẹ hơn.

Đang xem đến tìm đập mạnh và loạn nhịp, thì nàng liền nhìn thấy phía trước ngồi trên chỗ cao là một vị nữ tử, mình mặc áo choàng đỏ thắm, phía trước ngực thêu bách điều hướng phượng muu đỏ, đuôi phượng được kéo dài đến tận làn váy, trên đầu cài mấy cái trâm nhìn cái đã biết là phượng trâm, bắt mắt nhất đương nhiên là búi tóc được ghim Kim Phượng ngay ở giữa. Tượng trưng cho hoàng hậu là tôn quý và duy nhất.

Đây chính là hoàng hậu sao, quả thật là đoan trang nhân thực, mẫu nghi thiên hạ.

"Mẫu hậu mạnh khỏe, nhi thần thỉnh an mẫu hậu." Một đạo thanh âm ôn nhu dồi dào từ tính vang lên.

Thủy Dạng Hề không khỏi sửng sốt, này. . . . . Này. . . . . Này. . . . . Là Nam Cung Ngự Cảnh sao? Hắn có thể ôn nhu như thế à?"Nhi thần thỉnh an mẫu hậu, mẫu hậu vạn phúc." Mặc dù kinh ngạc, Nhưng cũng không thể mất lễ nghi. Thanh âm của nàng bây giờ có thể mềm đến chảy ra nước.

"Hề nhi nha, lại, lại bên người mẫu hậu. Nghe nói ngươi hôm kia bị bệnh, khá hơn chút nào chưa. Tới đây để mẫu hậu xem thật kỹ nào. Làm sao mà để bị bệnh thế, có phải hay không Cảnh nhi khi dễ ngươi." Hoàng hậu vừa ngoắc, vừa nói. Làm cho Thủy Dạng Hề cảm thấy thật giống như nàng đang gọi một con chó con.

Thủy Dạng Hề bước nhanh đi tới, nói: "Mẫu hậu đã quan tâm, chẳng qua là vô ý rơi xuống nước, có chút bệnh thương hàn thôi. Đa tạ mẫu hậu quan tâm."

"Làm sao mà đang tốt lành, lại có thể rơi xuống nước đây?" Hoàng hậu nắm tay Thủy Dạng Hề, ánh mắt thỉnh thoảng nghiêng nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, như có ý trách cứ.

Thủy Dạng Hề còn chưa kịp trả lời, liền nghe được Nam Cung Ngự Cảnh miễn cưỡng nói: "Mẫu hậu, chuyện này không liên quan đến ta nha. Người đừng đổ trách nhiệm lên đầu của ta. Lần này rơi xuống nước hoàn toàn chính là chuyện của nàng, ta có tìm thái y trị liệu cho nàng, thái y nói tình lại sẽ không có gì đáng ngại." Ánh mắt hắn trong trẻo lạnh lùng, một tay nâng chén trà, một tay chống đầu, tựa người như vậy nhìn Thủy Dạng Hề, hình như có ý uy hiếp.

Thủy Dạng Hề nhìn hắn, cảm giác rất kỳ quái, chẳng lẽ hắn sợ ta tố cáo hắn, hắn có sợ sao? Mặc dù, từ trong lời hắn nói có thể cảm giác được hắn đối với đương triều hoàng hậu thái độ tương đối hòa ái, nhưng còn không có cảm giác là hắn sợ hãi. Nàng không khỏi khẽ nhíu nhíu mày.

"Hề nhi, có cái gì cứ nói cùng mẫu hậu." Hoàng hậu tức giận trách Nam Cung Ngự Cảnh một cái, "Đừng sợ, có mẫu hậu ở đây, mẫu hậu sẽ vì ngươi làm chủ."

Nghe được thanh âm hoàng hậu, Thủy Dạng Hề vốn đang chìm trong trầm tư của mình đột nhiên tỉnh lại, ai, cái tật bệnh này, vốn thích ngồi thờ người, tự mình nghĩ chuyện của mình, bắt kẻ những người xung quanh. Thủy Dạng Hề tự đáy lòng âm thầm thở dài, phải làm sao để sửa lại mới được. vì thế, nàng

căn bản không biết mới vừa rồi Hoàng hậu nương nương đã nói cái gì, ý muốn như thế nào. Thủy Dạng Hề đành nhẹ nhàng mấp máy môi: "Hết thầy xin mẫu hậu làm chủ." Nói như vậy chắc sẽ không sai, trên ti vi đều diễn nữ chính biết điều một chút cũng làm như vậy, không mười thì có chín là đành được danh tiếng tốt.

"Đồng" một tiếng, chén trà rơi lên trên bàn, nói lớn không lớn, nhưng âm thanh lạnh lạnh kia mang theo sự quả quyết và không kiên nhẫn làm cho Thủy Dạng Hề run lên, nói nhỏ không nhỏ, cũng đủ để cho trong điện mỗi người đều nghe được.

Thủy Dạng Hề nhìn hoàng hậu một chút, ánh mắt hàm chứa kinh ngạc nhìn nàng, liếc về phía Nam Cung Ngự Cảnh, kẻ đã chế tạo ra âm thanh kia, thấy thì về mặt của hắn mang chán ghét cùng miệt thị.

Thủy Dạng Hề nháy mắt hết xem hoàng hậu, rồi quay lại Nam Cung Ngự Cảnh, về mặt khó chịu, sẽ không xui xẻo như vậy sao, chẳng lẽ nàng là cái kẻ thứ mười xui xẻo trong chín kẻ may mắn sao: "Mẫu hậu, Hề nhi nói sai cái gì sao?"

Hoàng hậu há miệng, còn chưa nói ra, liền nghe được Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Ngươi tiến bộ a. Ngang nhiên thẳng thắn nói là bốn hoàng tử khi dễ ngươi. Chuẩn bị làm sao hướng mẫu hậu tố cáo, nói là ta đẩy ngươi xuống nước, hay là nói ta thấy chết không cứu?" Ánh mắt giống như băng tiền, bắn thẳng đến Thủy Dạng Hề, "Bốn hoàng tử đã bị ngươi làm bộ dối trá đủ rồi, đừng cứ mãi mang bộ dáng như bị mười phần ủy khuất, để giành được sự đồng tình của người khác. Kì thực thì phò trương ương ngạnh, cáo mượn oai hùm. Hừ.

"Mẫu hậu, nhi thần trong phủ còn có việc phải xử lý, nhi thần trước hết cáo lui." Nói xong, liền đứng dậy bước nhanh đi. Thân thủ vẫn ưu nhã trước sau như một, hoàn toàn không bởi vì tức giận mà bị tổn hại mấy may mắn, quả thực là được trời cao ưu ái mà.

Thủy Dạng Hề nhìn thân ảnh hắn biến mất, nàng vẫn mơ mơ hồ hồ như cũ, quả thực không hiểu được, đã làm cái gì mà chọc hắn, chẳng lẽ bởi vì câu nói mới vừa rồi sao?

"Hề nhi, đừng khổ sở, Cảnh nhi thái độ như thế, ngươi hãy khoan dung chút ít. Chẳng qua là, mới vừa rồi ngươi nói cũng quá mức trực tiếp, công khai nói hắn khi dễ ngươi, huống chi sự kiện lần này cùng hắn tựa hồ không có bao nhiêu liên hệ, cũng khó trách Cảnh nhi xảy ra tức giận, có chuyện gì, chúng ta hai mẹ con ta đi ra hoa viên nói chuyện, ngươi không phải nhất hoa cúc sao? Hôm kia, ta nhìn thấy đã nở khá nhiều rồi, vốn định gọi ngươi tới xem một chút, nhưng lại nghe nói ngươi rơi xuống nước ngã bệnh, làm mẫu hậu sợ hãi. Hoàn hảo, ông trời phù hộ, cuối cùng cũng không sao, thật là vô cùng may mắn nha."

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Bất quá một hồi nàng cũng theo hoàng hậu nương nương đến hoa viên. Trong vườn, trên bàn đá đã sớm là bày đầy dưa, trái cây và điểm tâm. Trên mặt ghế đá, thả mấy tấm đệm ngồi màu vàng, nhìn quá chói lọi, ngay cả khi ở trong hoa viên, cũng lộ ra vẻ quá nổi bật, phá hư khung cảnh hài hòa của cả hoa viên.

Hoàng hậu dặt tay Thủy Dạng Hề ngồi xuống: "Mặc dù hôm nay là mùa thu khí trời còn có chút ẩm, nhưng vốn không thể so với mùa hạ, dần dần đã có chút khí lạnh rồi, lấy đệm ngồi để tránh trên tảng đá quá lạnh, đến lúc đó ngã bệnh thì sẽ không tốt."

Thủy Dạng Hề gật đầu, cười nói: "Mẫu hậu quả nhiên tâm tư cẩn thận, luôn nghĩ chu toàn." Thủy Dạng Hề nhìn từng đám từng đám hoa cúc, lác lác trong gió, trong lòng đột nhiên có tư vị khác. Ở hiện đại, có người vịnh cúc ngâm thơ không ít, nhưng nàng thì lại không thích, tư tưởng của nàng rất đơn giản, hoa chính là hoa, bản thân của nó có cách sống cùng quy luật riêng, nó không cần thể tục tặng thêm cho nó bất cứ thứ gì, như vậy sẽ càng lộ ra vẻ là hoa không phải hoa. Thường thức hoa, phải thường thức chính bản thân nó, bên trong nó, khi đứng ở trong bụi hoa, dường như mình chính là một đóa hoa, mà không phải là đem hoa trở thành một phần của con người, đây mới chính là cảnh giới tối cao khi ngắm hoa. Vô muốn vô cầu vô tính vô tình (TT: cảnh giới này người ngắm sắp hóa thành tiên ^.^). Nàng không đặc biệt thích hoa, cũng không đặc biệt chán hoa. Nàng thích những sự vật mỹ lệ, chỉ cần đẹp, là tốt rồi. Bởi vì nàng thích thường thức nó, nàng chân chính chỉ là người thường thức mà thôi.

Chẳng qua là không nghĩ tới, Thủy Dạng Hề cũng là người như vậy, nhưng nàng ta thích hoa cúc, nàng vẫn cho là nàng ta thích Mẫu Đơn, nàng thấy rất nhiều vật phẩm trang sức, cả hình mẫu trên quần áo cũng chỉ có Mẫu Đơn. Thật đúng là có chút chủ quan, lại không chắc chắn. Ai, người ta tâm sự với người nhà, nàng sao có thể đoán được. Lấy tay chống cằm, nhìn chăm chú vào hoa cúc tràn đầy phía trước, nở nụ cười phôi phôi cả ở trên mặt và trong trái tim. Ngắm hoa ngắm hoa, là không thể có tạp niệm, nếu không chính là đối với hoa không tôn trọng.

Đang suy nghĩ, thì bên tai vang lên thanh âm của Vu Nhi cùng mấy nha đầu: "Hoàng hậu nương nương, chuyện này sao được, những việc này nên do chúng nô tỳ làm, tại sao có thể làm phiền nương nương tự tay mình làm đâu."

Nàng quay đầu lại, nhìn thấy hoàng hậu đang lột một chút trái vải, đưa đến trước mặt nàng, gương mặt vui vẻ ôn tồn yêu thương, ý bảo nàng ăn.

Nụ cười thật là ấm áp, Thủy Dạng Hề ở trong lòng cảm thán một tiếng: "Mẫu hậu, nhi thần tự mình làm là được rồi. Mẫu hậu là nhất quốc chi mẫu, sao có thể vì Hề nhi mà mệt nhọc, đó chính là lỗi của Hề nhi."

Hoàng hậu nghiêng đầu phân phó người ở phía sau: "Các người đi xuống đi. Cho chúng ta hai mẹ con hảo hảo nói chuyện một."

Hoàng hậu có ý muốn đích thân vì nàng bóc trái vải, nàng cũng mặc kệ đi thôi. Tuân thủ những thứ lễ nghi phiền phức kia vốn cũng không phải là nàng mong muốn. Không ai nói nàng cũng hiểu là muốn nói đến chuyện trước kia, nàng cũng không nên chen lời vào vì như thế rất khó với giải thích. Chỉ có thể nghe một lời thì đáp một lời.

Vấn đề được nói nhiều nhất chính là chuyện của mẹ Thủy Dạng Hề, xem ra, vị hoàng hậu này đối với tỷ tỷ nàng rất tình thâm ý trọng.

"Ta và mẹ người, từ nhỏ cảm tình rất tốt. Mẹ người trước khi chết, lời kéo tay của ta nói, Hề nhi của nàng là bảo bối tốt nhất trong thiên hạ, nếu ai sau này có được người thì chính là kiếp trước đã tạo nhiều phúc khí. Muốn ta hảo hảo chiều cố người. Những năm này, ta vẫn cẩn thận tuân thủ lời hứa hẹn, đem người chiều cố tốt cho đến khi trưởng thành. Nhìn người từ một đứa trẻ nít nhỏ bé đến khi lớn khôn thành một thiếu nữ mười tám tuổi duyên dáng yêu kiều, nhìn người xuất giá, ta nghĩ, ta cuối cùng coi như không làm tỷ tỷ linh thiêng ở trên trời thất vọng. Nhưng khi nghe được người rơi xuống nước không trị khỏi, người có biết lòng ta đau như thế nào không? cốt nhục cuối cùng của Liên tỷ tỷ lưu lại trên đời mà ta không thể bảo toàn, ta thật sự là quá vô dụng. Bất quá bây giờ gặp lại người vẫn tốt như cũ, ta rất vui mừng. Có lẽ, là tỷ tỷ trên trời linh thiêng đã phù hộ, để người bình an vô sự, lại lần nữa trở về bên cạnh ta.

"Hề Nhi, người yên tâm, " hoàng hậu kéo tay Thủy Dạng Hề, hốc mắt còn đọng nước mắt, "Mẫu hậu không bao giờ nữa làm cho người chịu thêm bất cứ thương tổn gì nữa. Người từ nhỏ đã theo ở bên cạnh mẫu hậu, mẫu hậu không thể không có người."

Tình cảnh này, Thủy Dạng Hề thật sự là rất cảm động, nhưng cũng chỉ là cảm động mà thôi. Cái loại cảm xúc giống như là đang xem TV, cùng bản thân nàng không có chút nào quan hệ. Cũng từng có người, than thở khóc lóc cùng nàng bảo đảm, nhưng kết quả lại là người đã thương nàng sâu nhất. Cái loại thương tổn đó, khiến nàng cơ hồ không có dũng khí để sống. Khi đó, thật đã không còn ý niệm sống, chẳng qua vì một lời hứa hẹn mà phải sống, nhưng cũng chỉ là một cái xác không hồn. Đối với mọi thứ chung quanh đều thờ ơ, đối với hết thảy chuyện đều không hứng thú, giống như, mọi lúc mọi nơi đợi chờ cái chết đến. Tự nhiên, lòng cũng là lạnh theo, thân thể còn tồn tại nhưng linh hồn thì đã tan biến cho nên nàng chuyện gì cũng mặc kệ.

"Mẫu hậu, ta sẽ không rời đi người." Thủy Dạng Hề thân nhiên nói. Đây là lời nàng nói ra chân thành nhất để an ủi người khác.

"Ừ, đúng nha." Hoàng hậu cười cười, lau lau nước mắt, "Chúng ta cùng trước kia giống nhau, ngồi ở đây, hoài niệm tỷ tỷ, nhìn vật nhớ người." Hoàng hậu nhìn chân trời, ánh mắt có chút mong lung.

"Nhìn vật nhớ người?" Thủy Dạng Hề nhướn mày, có chút không dám tin tưởng vào lỗ tai mình, từng chữ từng chữ thì thầm. Chẳng lẽ, hoàng hậu là một người đồng tính luyến ái, thích tỷ tỷ của mình? (TT: tỷ suy nghĩ đi đâu thế -_-) Nàng lặng lẽ đánh giá hoàng hậu một phen, nói không chừng cũng có thể có nha.

"Đúng nha!" Hoàng hậu nghiêng mắt xem thường nàng, khi khi một tiếng bật cười, "Hề Nhi, người sao lại mang về mặt kia, ta nói chính là giống như trước đây chúng ta vẫn làm vậy, mỗi tháng hai mươi lăm, ta cùng Hề nhi đều ở đây nhớ lại mẫu thân của người, đây là chuyện chúng ta trước kia thường làm"

"Chẳng lẽ, người thật sự cái gì cũng không nhớ được sao?" Hoàng hậu đột nhiên nắm chặt tay nàng, hai tay khẽ phát run, trong mắt ân cần lo lắng vô tình tiết lộ đều nghi ngờ.

Thủy Dạng Hề bị nàng nhìn chăm chăm thật mất tự nhiên, bối rối hình như nàng vừa làm cái gì sai lầm bị hoàng hậu phát hiện, trong lòng hoàn hốt một trận bị phát hiện rồi bị phát hiện rồi, nói: "Nha. . . . . Mẫu. . . . . Mẫu hậu, là như vậy. Bởi vì rơi xuống nước, bị đập trúng đầu, cho nên, Hề Nhi đối với chuyện lúc trước rất là mơ hồ. Không có kịp thời báo cho mẫu hậu, là sợ mẫu hậu lo lắng, xin mẫu hậu thứ tội."

"Thật không nhớ rõ chuyện trước kia ? Vậy thì có cái gì là tốt. Bình nhi. . . . ." Hoàng hậu hướng vào trong điện kêu một tiếng, lập tức, một nha đầu liền xuất hiện ở bên cạnh: "Nương nương có gì phân phó?"

"Lập tức truyền thái y đến điện Phượng Nghi."

"Dạ, nô tỳ cái này đi ngay."

"Chậm đã, truyền trương thái y, người có y thuật tốt nhất."

"Dạ" Bình nhi đáp ứng, liền nhanh chóng biến mất trong tầm mắt.

Chỉ chốc lát sau, liền có thái y đi theo bên cạnh.

Thiên Mị vương triều cũng không giống các triều đại lịch sử Trung Quốc bảo thủ phong kiến, ít nhất nàng thấy thái y không dùng đến chỉ hoặc cách màn để xem mạch. Điều này làm cho Thủy Dạng Hề không thấy ác cảm.

Nàng vẫn cúi đầu nhìn xuống đất, nghĩ tới chuyện dấu diếm nói mình mất ký ức. Trải qua một cuộc đại tai nạn, mất ký ức, cũng không phải là không có khả năng. Tốt, cứ làm như thế.

Nghĩ thông suốt, liền thanh thản lại, tự tại mà ngồi. Cười cười ngẩng đầu, lại vô tình nhìn thấy một đôi mắt sáng, tinh khiết không tỳ vết, trong treo lạnh lùng cao ngạo. Ánh mắt thật xinh đẹp, thật sạch sẽ, thể hiện được hần tất cả tạo hóa. Trong cung lại có nhân vật như thế, thật sự là khó có thể tưởng tượng.

Thủy Dạng Hề đột nhiên nhìn thẳng cặp mắt kia, trong lòng bất chợt than thở, tựa hồ vừa rồi không nhớ bản thân đang ở chỗ nào. Cho đến khi đối diện

với đôi mắt có chút trách cứ đó, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ. Chỉ nghe chủ nhân đôi mắt nói: "Nương nương, xin yên tâm, hoàng tử phi nương nương cũng không có gì đáng lo ngại. Chẳng qua là, bởi vì gió rét, thân thể có chút suy yếu mà thôi. Ta kê mấy thang thuốc cho nàng về điều trị thì sẽ tốt lên thôi"

Thủy Dạng Hề mở to mắt, hần là thái y, hần hần là thái y. Một thân áo trắng, quả nhiên là phiêu dật xuất trần, phảng phất có mùi vị tiên phong đạo cốt, nhân vật thần tiên dường như vậy, mà lại là thái y, thật là khiến người ta khó mà tin. Hần không có mặc hực, có lẽ là biết quan phục không thích hợp với mình, vì vậy không có mặc. Nhưng, thế nhưng hần lại làm quan, hơn nữa còn là thái y, thật làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Thủy Dạng Hề tim đập mạnh và loạn nhịp, nghe hoàng hậu nói: "Nhưng nàng vừa rơi xuống nước sau đó không nhớ được chuyện trước kia, vậy là xảy ra chuyện gì."

Chỉ thấy hần vừa thu cái hòm thuốc, vừa nói: "Mỗi người sau khi bị thương nặng, không nhớ được chuyện trước kia cũng rất bình thường. Có thể là bệnh nhân muốn mình quên đi, cho nên ở trong tiềm thức đã quên mất tất cả. Thật ra thì, quên mất, cũng không có nghĩa là một việc chuyện xấu. Chuyện cũ trước kia, xem như mây khói, đã không nhớ, cứ để vậy, cần gì hối tiếc. Sống ở trên đời cùng hướng về tương lai, hãy nắm chắc những gì trước mắt mới là tốt nhất. Vi Trần cáo lui."

Thủy Dạng Hề nhìn bóng lưng của hần, không hề ghen không sâu xa, mang theo tính cách tự tại, quả thật là một nhân vật có tính cách.

"Mẫu hậu, Hề nhi đã nói, không có gì đáng ngại, nhưng mẫu hậu không tin. Cái này thì nên yên tâm rồi." Nàng lời kéo tay hoàng hậu, giống như lấy lòng nói.

"Người quý linh tinh. Dĩ nhiên phải xem qua thái y sau này mới có thể an tâm." Hoàng hậu nheo nheo cái mũi của nàng, bộ dạng thật sùng ái.

"Ha ha. . . . ." Thủy Dạng Hề cười, "Mẫu hậu thương yêu Hề Nhi, Hề Nhi tự nhiên biết. Bất quá, Hề Nhi phải đi rồi, ngày khác lại đến thăm mẫu hậu. Hôm nay, sắc trời cũng không sớm, Hề Nhi sợ trở về chậm, gây ra chuyện làm Tam hoàng tử không vui, sẽ không tốt."

"Nếu như thế, mẫu hậu cũng không giữ người nữa. Bất quá, cũng đừng quên, hai mươi lăm tháng sau, chúng ta lại nhìn vật nhớ người. Mẹ người để lại cho người rất nhiều di vật, người mỗi tháng mang một món, chúng ta hướng về nó mà hoài niệm mẹ người, cũng là chuyện tốt. Hai năm qua cũng là như vậy mà trải qua." Hoàng hậu có chút thờ dãi nói.

"Đúng vậy, mẫu hậu, Hề Nhi nhớ kỹ."

"Người hôm nay, rất nhiều chuyện cũng không nhớ được rồi, Vu Nhi là nha đầu từ nhỏ đi theo người. Ta xem nàng rất đáng tin, nếu là có cái gì không biết, có thể hỏi nàng. Còn có, người lần này đại nạn không chết, đúng là nhờ mẹ người phù hộ, trở về tương phủ vì nàng thấp nén hương đi."

"Dạ, Hề Nhi nhớ kỹ." Thủy Dạng Hề thi lễ một cái, "Vây mẫu hậu, Hề Nhi cáo lui."

Thủy Dạng Hề bái biệt hoàng hậu, trở ra cung Phụng Nghi, một đường vọt xuống tìm kiếm thân ảnh người kia, chẳng qua là không có nơi nào tìm kiếm được. Tìm một hồi mệt mỏi gần chết, chỉ đành phải bỏ cuộc. Vừa đi, vừa hồi tưởng đến tình cảnh mới vừa rồi, cảm giác, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại nói không ra không đúng ở nơi nào, cảm giác này tựa như trong tai nghe thanh âm cạo kéo của thủy tinh rất khó chịu nhưng không biết làm thế nào, không tự chủ đành phải cắn chặt hàm răng.

Bất quá, nghĩ không ra, cũng không muốn nghĩ nữa. Nắm mãi một chuyện không tha, cũng không phải là tính cách của nàng. Đành cười cười lắc đầu. Trở ra cửa cung, thật bất ngờ, đã có chiếc xe ngựa ở nơi đó chờ, không nghĩ tới Tam hoàng tử cũng có thời điểm cũng là người tốt như vậy.

Bất quá, cũng có thể đang chờ nàng trở về hưng sư vấn tội đây.

Đúng như dự đoán, vừa vào cửa phòng đã nhìn thấy Nam Cung Ngự Cảnh nằm ở trên giường, nhân tiện xem sách, nhìn thấy nàng vào cửa, chỉ miễn cưỡng liếc nàng một cái, liền nhìn trở về quyển sách: "Người rốt cục cũng trở về rồi, hoàng tử phi của bốn hoàng tử, người thật đúng là biết cách để cho bốn hoàng tử chờ a." Hần tiện tay lật ra một tờ giấy, ngay cả mắt cũng không nhìn xuống.

Thủy Dạng Hề nhìn thấy hần nằm ở trên giường của mình, quả thực tức điên rồi, đó là giường của nàng, không phải của hần. Nàng bình sinh ghét nhất người khác đụng vào đồ vật của nàng, nhất là giống như giường thuộc loại đồ vật cá nhân, nhưng hiện tại, hần nhân nhả nằm cả người ở trên giường của nàng. Nàng nhủ thầm, oán hận nhìn hần một cái, đối với Vu Nhi nói: "Vu Nhi, người trước đi ra ngoài. Ta muốn hảo hảo cùng Tam hoàng tử nói chuyện một chút." Nàng có ý tăng thêm hai chữ hảo hảo.

Vu Nhi gật đầu, không khỏi lo lắng nhìn Thủy Dạng Hề một cái, liền tới cửa đi ra ngoài.

Thủy Dạng Hề cũng không nóng lòng mở miệng, chỉ ngồi ở bên cạnh bàn, thông thả ung dung uống trà, nói thật, nàng rất thích trà cổ đại, so sánh với hiện đại thật sự là uống ngon hơn rất nhiều.

Lần này, nàng không mở miệng trước.

Qua một lúc lâu, Nam Cung Ngự Cảnh ngồi dậy, nhìn Thủy Dạng Hề, từ lần trước ở Tử Thần Lâu nhìn thấy nàng, nàng thật có điểm không giống như lúc trước. Trải qua an bài ở bên người nàng, được hồi báo lại, so sánh với trước kia, đã trầm tĩnh cùng nội liễm nhiều hơn, thiếu hẳn phần liều lĩnh và điều ngoa, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng sắc bén, phảng phất như có thể nhìn thấu nội tâm người khác. Mà hôm nay theo lời nói kia ở trước mặt hoàng hậu, tựa hồ không hợp với tính tình cùng phong cách xử thế của nàng sau khi tỉnh lại, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao hiện giờ hẳn phải ở chỗ này.

Nam Cung Ngự Cảnh cười cười, đi tới, một tay chống đỡ đầu, nghiêng mặt nhìn nàng: "Hề Nhi không phải là muốn cùng ta háo hạo nói chuyện một chút sao? Tại sao ngược lại không nói lời nào vậy?" Thanh âm ôn nhu, lại xen lẫn một tia oán giận.

Thủy Dạng Hề cả kinh đem một ngụm trà thẳng phun ra ngoài, thiếu chút nữa sặc đến nàng nói không ra lời. Nàng liếc mắt nhìn hắn, chỉ thấy hắn vẻ mặt mang nét cười, hồn nhiên vô hại, trong mắt tràn ngập ủy khuất, đáng thương giống như hải tử bị cướp mất phần thưởng, thật vô tội nhưng lại không thể làm gì được.

Trời, này Nam Cung Ngự Cảnh cũng quá tuyệt đi, thật là so sánh với diễn viên còn diễn hay hơn, nếu không phải nàng chính mắt thấy hắn lãnh khốc, thật đúng là sẽ bị lừa gạt bởi biểu hiện lúc này của hắn. Thủy Dạng Hề đứng dậy khụ khụ không ngừng, nàng là thật bị sặc.

Nam Cung Ngự Cảnh vỗ lưng của nàng: "Hề Nhi, thì ra là ngươi thấy ta lại kích động như vậy a, ta đây sau này có phải hay không nên thường tới đây với ngươi. Hoặc là, dứt khoát ngươi mang đến Lâm Thủy các, như thế nào?"

Lâm Thủy các? Đây không phải là chỗ ở của Nam Cung Ngự Cảnh hay sao? Thủy Dạng Hề đẩy ra hắn, "Khụ. . . . . Khụ. . . . . Nam. . . . . Khụ. . . . . Nam Cung Ngự Cảnh. . . . . Khụ. . . . . Ngươi. . . . . Khụ. . . . . Ngươi hãy giống như ngươi trước kia như vậy tương đối khả ái, còn bây giờ thật đúng là làm người ta khó lòng phòng bị." Trong lòng quýnh lên, hơn nữa bị nước làm cho nghẹn rồi, đã nói ra tiếng lòng.

Khả ái? Hắn có thể dùng khả ái để hình dung hắn sao? Nam Cung Ngự Cảnh? Hừ hừ, nàng thế nhưng gọi hắn là Nam Cung Ngự Cảnh, hơn nữa gọi được rất thành thạo, dường như trước đây thật lâu đã gọi loại như vậy, bất quá, hắn nghe cảm giác có chút không tốt: "Trước kia? Hề Nhi biết trước kia như thế nào a? Hề Nhi không phải là không nhớ ra được chuyện trước kia sao?" Thanh âm vẫn ôn nhu như cũ, ánh mắt hồn nhiên vô hại, khoe miệng nở nụ cười như có như không, lộ ra vẻ rất tức cười. Lời nói ra giống như là sét đánh, nhưng lại trái ngược hoàn toàn với biểu hiện trên gương mặt hắn.

Thủy Dạng Hề mặt nhăn cau mày, kinh ngạc nhìn hắn: "Làm sao ngươi biết?"

Hắn chẳng qua là nhử mồi, vẻ mặt mang nụ cười như cũ, lộ ra vẻ trộm cắp.

Nhìn hắn cười đất ý như vậy, Thủy Dạng Hề giật mình thì ra là mình đã tiến vào bẫy rập của hắn rồi, nàng hung hăng muốn khoét trên người hắn một cái, sau đó suy nghĩ một chút, "Chẳng lẽ là Vu Nhi nói cho ngươi?"

Nam Cung Ngự Cảnh trừng mắt nhìn nàng, cũng khôi phục bộ dáng trong trẻo lạnh lùng: "Ta còn tưởng rằng sau khi ngươi mất trí nhớ sẽ trở nên thông minh hơn, lại vẫn là đàn như vậy. Khó trách có vẫn bị lợi dụng." Còn làm bộ lắc đầu, một bộ dạng tiếc hận than thở.

Thủy Dạng Hề thu lại tầm mắt, trải qua chuyện khiếp sợ mới vừa rồi, đã làm đầu óc ngừng trệ. Nàng sửa sang lại suy nghĩ, đột nhiên, trong đầu linh quang chợt lóe: "Chẳng lẽ. . . . . Nhưng là, tự ngươi đã đi trước wow. . . . . Trừ phi. . . . . Ngươi đã an bài người ở trong cung của hoàng hậu" Bất quá, hoàng hậu không phải là mẹ của hắn ư, làm sao sẽ. . . . . Thật khiến cho người ta khó hiểu, quả thật là nhà đế vương ngay cả thân tình cũng khó mà giấu bó? Thủy Dạng Hề nghi ngờ nhìn hắn.

"Ừ, không tệ. Nhanh như vậy đã nghĩ thông suốt. So sánh với trước kia thông minh hơn một chút." Nam Cung Ngự Cảnh gạt đầu làm như có thật, chẳng qua là vẻ mặt tựa hồ có chút bất mãn, làm cho Thủy Dạng Hề than thở, nhà đế vương, đúng là nhà đế vương, bất quá, mẹ con bọn hắn hoặc là phụ tử hay huynh đệ tỷ muội muốn làm sao đâu, cũng là chuyện của bọn hắn, nàng chỉ cần quản tốt mọi sự của chính nàng là ok rồi, nghĩ vậy nên gạt đầu đầy hứng thú. Mà Nam Cung Ngự Cảnh nhìn bộ dạng rung đùi đắc ý của nàng liền nói "Ngươi rất thích xuất thần nha." A, như vậy, có thể giải thích thông rồi "Hôm nay, thế nhưng ở hoàng hậu trước mặt cũng xuất thần, thật là can đảm a. Đừng tưởng rằng nàng là di nương của ngươi thì có thể phớt lờ, điều này có thể không, như ngươi vậy rất dễ dàng cho người khác thừa cơ hội nha. Ha ha. . . . . Bất quá, xem ra chuyện này càng lúc càng thú vị." Nói xong, liền trực tiếp tự mình đi ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Thủy Dạng Hề nhìn thân ảnh của hắn rời đi, lâu bầu nói một câu: "Chỉ cần ngươi mỗi ngày đều không đến làm ta sợ, ta liền rất tốt."

“Nga? Phải không?” Nam Cung Ngự Cảnh quay đầu lại, cười nhìn nàng, “Ta sẽ mãi mãi chờ.”

Thủy Dạng Hề có chút sững sờ, thanh âm nhỏ như vậy mà cũng nghe được, không phải là so với Thuận Phong Nhi còn muốn thính hơn sao? Trong lòng có chút không thích. Nàng không muốn tiếp thu quá nhiều thứ ở nơi này. Ngay từ lúc nàng tỉnh lại, biết được thân phận mình thì một khắc kia, nàng đã biết, từ nay về sau, cuộc sống sẽ có nhiều khó chịu. Nhưng nàng, đã tận lực tránh khỏi liên lụy trong đó. Nàng đã nghỉ ở tại thế giới này, sống một cuộc đời thật tốt, vì bản thân mình mà sống một lần nữa, nhưng là, hiện nay, nàng đã là thân bất do kỷ. Mặc dù, vẫn không rõ rốt cuộc là như thế nào mà bị dây dưa vào đó, nhưng chuyện này tựa hồ đã là sự thật. Có lẽ, là do thân thể chủ nhân này, vẫn luôn nằm trong cuộc, chẳng qua vì mình một lòng muốn trốn tránh mà thôi.

Ai, thôi, thôi, thôi, hiện nay, chỉ có thận trọng, đi một bước tính một bước vậy, và làm những chuyện bản thân cần phải làm cho cuộc sống. Nàng ở ngoài sáng, sự việc thì ở trong tối, hưởng chi, nàng cái gì cũng không biết, đành cứ như vậy mà chờ xem thôi.

Từ đó mấy ngày sau, Thủy Dạng Hề mỗi ngày trừ đọc sách, chính là ngủ, ăn cơm. Tựa hồ, rất chân thành để trải qua cuộc sống này. Trong viện, nàng phái người làm một cái xích đu, nàng thích đu dây, ngồi ở phía trên, giống như một loại tự do bay lượn. Có loại cảm giác nhẹ nhàng như thoát khỏi trần thế này. Đêm đó, nàng đã hiểu, nàng muốn hưởng thụ cuộc sống, thì phải lấy tim của mình đi hưởng thụ.

Nàng ngồi bên cạnh cái bàn đá ở trong viện, trên bàn bày một chút nước trái cây cùng điểm tâm. Cuộc sống ở Tam hoàng tử phủ, thật đúng là làm cho nàng rất hài lòng, mỗi ngày có ăn có chơi, cái gì cũng đều không cần lo. Đây quả thực là cuộc sống mà ở hiện đại muốn theo đuổi lại không thể được. Thật sự là tương đối thoải mái miễn nguyện a. Nàng một tay cầm sách, một tay cầm điểm tâm, nằm nghiêng trên cái võng tự chế, muốn có bao nhiêu tiêu dao thì có bấy nhiêu tiêu dao. Mặc dù chỗ viện nàng ở tương đối xa, nhưng mà hoa lệ vẫn không mất đi sự phong phú đa dạng của nó. Chẳng qua dạo này vào thu mùa, hoa lệ ngay cả bóng dáng cũng không có. Bất quá thật may mắn, ngày đó lúc nàng vô tình đi dạo, ở góc tây bắc của nàng bắt gặp một cây bạch quả, thật sự là cảnh đẹp như mộng ảo. Cảnh rừng tuy là không lớn, nhưng mật độ cây bạch quả khá dày còn cao vút thẳng đứng, đồng thời có một cây Hoàng Diệp được trồng ở nơi đây, lá cây rả rích rơi xuống, cảnh vật đó từ đầu đến cuối không hề lộ ra vẻ đều tàn vô tình của mùa thu mà ngược lại mang nét thanh nhàn nhiều hơn, trên mặt đất lúc này đã đọng lại một tầng lá vàng thật dày, như một con sông màu vàng, khúc khuỷu quanh co ở trong rừng. Có bài thơ từng viết: “Hương Sơn hồng diệp hồng mạn thiên”, hiện nay thì lại thấy “Ngân hạnh hoàng diệp hoàng mạn sơn” nàng cho tới bây giờ cũng không biết, màu vàng có thể khá ái như thế, trong sự tĩnh lặng, phảng phất dường như dù một giọt nước có rơi vào mặt hồ yên tĩnh ở bên ngoài, cũng không làm nổi một gợn sóng sợ hãi nào. Mà từng đợt sóng rung động trùng điệp ngoài kia, đẩy lùi sự yên tĩnh đến nơi xa xôi, thật là đẹp đến chết người.

Vu nhi ở một bên nhìn bộ dạng thong dong tự đắc của Thủy Dạng Hề, thêm vẻ mặt điềm tĩnh, thanh thản làm cho nàng dòi mắt không nổi, tiểu thư càng ngày càng xinh đẹp, là bắt đầu từ khi nào thế, chắc là từ sau khi rơi xuống nước. Chẳng qua là, từ lúc ở hoàng cung trở về mấy ngày qua, tiểu thư tựa hồ đã quên đi việc Hoàng hậu nương nương dận dỏ, có phải nên nhắc nhở tiểu thư một chút hay không đây.

Vu nhi đang do dự, thì lại nghe Thủy Dạng Hề thông thả nói: “Vu nhi, người có cái gì muốn nói sao? Không ngại cứ nói thẳng, cứ ở đó do dự phun ra nuốt vào mãi.” Ánh mắt vẫn không có rời đi quyển sách trên tay.

“Tiểu thư, Hoàng hậu nương nương không phải là cố ý dận dỏ ngài trở về tướng phủ một chuyến sao? Ngài không có ý định trở về sao?” Vu nhi có chút kinh ngạc, nếu như như vậy, không biết có tính là kháng chỉ hay không đây.

“Hừ?” Đang bụng lý trả định nghĩ một cái thì tay đột nhiên dừng lại hạ xuống, “Phải a, hẳn là nên trở về tướng phủ đi xem một chút.” Từ trên võng đứng dậy, “Vu nhi, đi chuẩn bị một chút đi, chọn ngày nào chi bằng hôm nay đi” Thủy tướng phủ, dù nói thế nào, đó cũng là chỗ này duy nhất mà nàng gọi là nhà a.

“A? . . . . . Dạ, tiểu thư.” Luôn là làm cho người ta đoán không được bước kế tiếp muốn làm cái gì, bất quá, tiểu thư vẫn luôn ưu nhã như vậy, ngay cả đứng dậy cũng mang dáng vẻ xinh đẹp hàng vạn hàng nghìn lần, “Ta đây đi trước thông báo một tiếng cho Tam hoàng tử.”

“Không cần, người sai người đảm nhiệm việc này là được rồi. Nói ta phụng ý chỉ Hoàng hậu nương nương, về thăm nhà.” Như vậy, có thể bớt đi không ít phiền toái.

Không đợi người nọ hồi báo, Thủy Dạng Hề liền dẫn Vu nhi hướng cửa phủ mà đi.

Vừa trở ra phủ, lại không nghĩ vừa vận động mặt Nam Cung Ngự Cảnh. Hắn đang ngồi bên trong một chiếc xe ngựa, xe ngựa này bốn phía xung quanh được bao phủ bằng vải mỏng màu thủy lam thả xuống, mong lung mờ mờ, mơ hồ có thể thấy được thân ảnh người bên trong đang lác lác, ở phía trước chỉ lấy một tầng lụa mỏng ngăn che, loáng thoáng có thể phân biệt được một vị nữ tử áo hồng đang ngồi trong xe, dung mạo xinh đẹp mà đoan trang, có phong phạm tiểu thư giàu có. Thủy Dạng Hề không khỏi thầm khen liễu một câu, quả thật là hương xa mỹ nữ nha. Chẳng qua là, sau khi tạm biệt Nam Cung Ngự Cảnh, trong lòng không khỏi nhiều ra một tia cảm xúc không thể diễn tả, có lẽ là oán, oán hẳn đánh nát giấc mộng của nàng.

Mà lúc này, bởi vì sự xuất hiện của nàng, xe ngựa cũng không lập tức đi về phía trước. Thủy Dạng Hề đang cảm thấy kinh ngạc, thì nghe vu nhi ở bên tai nói: “Tiểu thư, đây là đầu bài của Phong Ngâm Các, Nguyệt Mộng cô nương, nghe nói là hồng nhan tri kỷ của Tam hoàng tử!” Trong lời nói mơ hồ hàm chứa một tia khinh thường.

Hồng nhan tri kỷ? Khóe miệng câu ra nụ cười giễu cợt, chẳng tỏ rõ ý kiến gì cả.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn Thủy Dạng Hề, thấy nàng không phản ứng vô nghĩa, giọng mỉa mai hay vẻ mặt thậm chí có chút ít oán giận, cũng chỉ mỉm cười tựa hồ tâm tình rất tốt.

Nàng đúng là thay đổi, hôm nay, cả người lộ ra một cỗ linh khí. Phảng phất giống như vạn sự đều hiểu. Hắn khoanh tay nhìn nàng, bình tĩnh và bình tĩnh,

nghĩ tới, cũng không phải là ta muốn đem người kéo vào cuộc, mà người vốn là bị vây ở trung tâm cơn gió. Chẳng qua, mỗi người đều xem nhẹ người. Nhưng người bây giờ, ... Khóe miệng triển lãm nụ cười như hoa nở. . . . .

Mà Thủy Dạng Hề hôm nay mặc trang phục, cũng có thể nói là mới mẻ độc đáo và rất khác biệt, ít nhất là trong mắt một số người ở vương triều này sẽ thấy lạ lùng. Từ trong ra ngoài đều là màu bạc, áo trong màu bạc, nhưng vền vền chỉ dùng để che bộ ngực, từ bộ ngực trở đi da thịt nhìn một cái thấy không sót chỗ nào, rõ ràng lông lánh và trong sáng, phẳng phất sóng sắc sinh hương; đai lưng màu bạc, mà tua cò buộc cũng màu bạc, uốn lượn thả xuống trên mặt đất, ở trong cơn gió nhẹ hết lần này tới lần khác muốn bay lên; màu bạc lán váy, cùng áo sơ mi hòa nhập một chỗ, được bao quanh và bố trí giống như hình tháp thả dốc từ trên xuống, khi ánh nắng mùa thu chiếu rọi vào nó hiện ra ngân quang; áo khoác màu bạc hơi dài, cùng quần tạo thành một tầng rung động riêng biệt, nhưng lại không lộ vẻ đột ngột, thật giống như bản thân nó đã dính liền vào váy này. Tay áo có thêm một tầng lụa thật mỏng, được may khéo léo và rộng thùng thình ở cánh tay, phiêu diêu theo từng bước đi động rất đẹp. Cái loại trang phục này mang theo tính cùng phiêu dật, trầm tĩnh cùng nhẹ nhàng khoan khoái, mà những tiểu thư khuê trung khác không thể bằng được. Thật sự là nhân vật phi tử thần tiên. Có thơ ca nói:

Ngân quang liễm điểm, thao tần hàn giang tuyết, băng cơ vi phụ ngọc vi dung, u ảnh thiên nhiên như mộng.

Lục yên hương trần hồn tiêu, bắc tuyết khắp ánh hàn Mai. Mông mông nhiên hề hà xử, mông khê thủy y tây lâu trường. (TT: cái đoạn thơ ca này thông cảm ngôn ngữ nghèo nàn nên ta giữ nguyên hán việt)

Mà ánh mắt nàng trong trẻo linh động, thần nhiên bình tĩnh, tinh khiết không lẫn một tia tạp chất, thật giống như dư bản hết thầy của thế gian đều không vào mắt được, nhìn vào làm lòng người tình bình tĩnh, thoải mái

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Nam Cung Ngự Cảnh kéo nhẹ khóe miệng: "Người đây là muốn đi ra ngoài?" Thanh âm thanh linh vang lên, làm Thủy Dạng Hề giật mình. Nàng vốn cho là hắn sẽ lập tức, mặc kệ nàng.

"Tam hoàng tử chẳng lẽ không biết? Ta có phái người thông báo cùng người mà. Chính xác là hôm nay cho ta về thăm nhà một chút." Thủy Dạng Hề không nhanh không chậm nói, thanh âm dịu dàng lạnh lạnh, thâm thấu vào người.

Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Phải không? Bỏ hoàng tử đứng là không biết. Nếu như không phải ở chỗ này gặp được người liền từ đây rời đi, mà không nói lại một tiếng nào sao?" Hắn càng muốn nàng gọi hắn Nam Cung Ngự Cảnh.

"Ta nói, ta có phái người thông báo rồi mà." Nàng nghĩ cùng hắn nói chuyện, rất phí sức.

Nguyệt Mộng có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Thủy Dạng Hề một cái, trong mắt lộ ra một tia hoang mang.

"Nhưng bốn hoàng tử cũng nói, quả thật không nhận được bất kỳ thông báo nào của người" Hắn khôi hài nhìn nàng, trong giọng nói mang theo một tia thích thú.

Mà lúc này, Nguyệt Mộng cũng kinh ngạc nhìn hắn. Dường như không giống ngày thường. Bất quá, cô gái phong trần dù sao cũng là cô gái phong trần, thất thố cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Thủy Dạng Hề nhẹ nhàng nhún nhún mày: "Vậy người muốn như thế nào?"

"Không muốn như thế nào, chỉ bằng người bây giờ thái độ một vốn một lời với ta, bốn hoàng tử có thể đem người cảm tức." Những lời nói này mang khi phách mui phần, không lộ tự uy.

Thái độ, lại là thái độ. Xã hội phong kiến vạn ác, chà đạp tôn nghiêm của người ta. Nàng cắn cắn môi, nghĩ thầm: tốt, ta hảo nữ không đấu ác nam, huống chi, ta còn là phái nữ thời đại mới của thế kỷ hai mươi mốt. Khẽ chùn người xuống một chút nói: "Tam hoàng tử điện hạ, thiếp thân hôm nay phải về nhà một chuyến, thiếp thân biết ngài công vụ bề bộn, vốn không nên quấy rầy, làm ngài phải bỏ xuống công vụ ở chỗ này nghe thiếp thân làm phiền, thật sự là dơ bẩn lỗi tai của ngày. Nhưng thiếp thân biết, Tam hoàng tử là người cực kỳ tuân pháp luật, vì vậy, không thể mở ra tiền lệ không tuân thủ quy tắc như vậy. Cho nên, kính xin Tam hoàng tử nhận lời thiếp thân. Vì không quấy rầy công vụ của ngài, thiếp thân quyết định tự bản thân mình một người trở về cũng đủ, Tam hoàng tử không cần cùng đi."

Lời nói hàm chứa đao thương gây gọt, ném đá giấu tay, làm Nam Cung Ngự Cảnh có chút dở khóc dở cười, không cần cùng đi, thật giống như hắn rất muốn đi vậy; tuân thủ pháp luật, căn bản là châm chọc hắn mà, khắp thiên hạ mọi người biết hắn Nam Cung Ngự Cảnh là người đứng đầu trong việc coi thể tục lễ nghi là căn bản, hắn muốn làm cái gì, thì làm cái đó, hắn cũng không quản chuyện khi gió của người khác. Bất quá, hắn cũng không cảm thấy tức giận, ngược lại còn có chút cao hứng, nhìn nàng thật rất vui vẻ.

Cười thầm một chút: "Tam hoàng tử phi của chúng ta thật là nhanh mồm nhanh miệng nha, xem ra, sau khi rơi xuống nước, thật là thay đổi rất nhiều. Bất quá, lý do của người tựa hồ có chút ít gượng ép đôi trắng thay đen, phải thế hay không?" Hắn nhướn lông mày, hỏi.

Bên này, Thủy Dạng Hề nhất thời có chút tức giận, cụp mắt xuống, hít một hơi thật sâu: "Nam Cung Ngự Cảnh, người làm sao cứ cố ý làm khó ta. Thử hỏi, ta chỉ là trở về nhà mẹ đẻ. Một, không cho người trong phủ chuẩn bị ngựa xe, chính mình lựa chọn đi bộ về, người không có chút nào tôn thất; hai, ta ra hay không ra phủ, cũng không ảnh hưởng, trong phủ thêm ta một người cũng không nhiều bớt ta một người cũng không ít; ba, ta đối với người, chỉ là một người đứng ở tại trong phủ mà thôi, người cần gì phải tốn quá nhiều thời gian để theo dõi những lời nói của ta, đây chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể nếu có thời gian thì hãy lo những việc bận rộn của người đi, cần gì quản ta." Thật sự là giận đến nghiêng răng nghiêng lợi mà.

Ha ha, rốt cục hiện ra nguyên hình. Vẫn là như thế này khá ái hơn, hắn lại cười nói: "Thủy Dạng Hề, người quả thật là cùng trước kia không giống lúc trước. Người thay đổi như vậy rất có ý nghĩa, cuối cùng cũng chịu nói ra lời nói này." Nụ cười càng sâu hơn, "Người mà đi đi. Phong Phủ, đi Phong Ngâm các." Thanh vừa rơi xuống, roi đã vung lên, ngựa hí, xe lộc cộc chạy đi.

Nguyệt Mộng cau lại lông mày, nhìn sang Thủy Dạng Hề đã ở sau vài dặm, trong mắt hiện ra thần sắc lo lắng.

Điều này, cũng làm Thủy Dạng Hề sửng sốt, nhìn xe ngựa nghênh ngang rời đi, trong lòng còn ngờ vực, vậy là có thể đi sao. Khẽ cười lắc đầu, tâm tình sáng sủa khiến cho nàng cả người cũng nhẹ nhàng. Nghiêng người về phía sau, "Vu Nhi, đi thôi." Về mặt mang nụ cười sáng lạn. Như hoa anh đào rực rỡ, như hoa mùa hè sáng đẹp.

Từ hoàng tử phủ một đường đi tới tướng quốc phủ, chứng kiến kinh thành thật phồn hoa thịnh vượng. Hai bên đường phố cửa hàng san sát, mọi người an cư lạc nghiệp. Đã có có chút quy mô chuyên nghiệp hình thành từng khu riêng biệt. Trong thành căn bản đã có một chút thanh sắc là chỗ chơi bời, tại trung tâm các đường phố chính, một số kiến trúc tinh xảo, được thiết kế đặc biệt, phần lớn là nhà trọ cao cấp. Người qua kẻ lại tấp nập, thật đúng với câu "Người với người, giống như nước chảy, người là nước, hai bên trái phải là lâu và núi."

Đội đến được tướng quốc phủ, đã gần đến buổi trưa.

Đi vào trong phủ, Thủy Dạng Hề mới cảm nhận được, tình cảm của nàng như thế nào đối với cái nhà này, thật sự là có cũng được mà không có cũng không sao. Tựa như chỗ nghỉ chân, có lẽ chỗ nghỉ chân cũng không bằng, ít nhất, sẽ có người phục vụ cho nàng, nhưng, trong tướng quốc phủ, ngay cả một hạ nhân cũng sẽ không đối với Thủy Dạng Hề có một tí tôn trọng cùng khách khí, chớ nói chi là các chủ tử trong phủ. Thủy Dạng Hề thật là nữ nhi trong phủ này ư, chi là không có mẹ thôi, mà gần như suy bại tới không chịu được như thế, thật đúng là thật là khiến người khó hiểu. Hoặc là, Vu Nhi còn có cái nguyên nhân gì khác quan trọng mà không nói cho nàng biết. . . . .

Ở trong tướng phủ bày rõ tám quẹo, đã làm cho Thủy Dạng Hề không cảm nhận đúng phương hướng. Nàng vốn có bệnh hay lạc đường, hơn nữa kiến trúc cổ đại là tuân theo Đông Tây Nam Bắc bốn phương vị mà tiến hành xây dựng, lầu vũ, đình viện, phòng xá đông đảo về ngoài tương tự như nhau, Thủy Dạng Hề đã sớm phân không được nam bắc. Cũng không biết linh vị của nương cung phụng ở nơi nào, liền chỉ có một câu rồi lại một câu cùng Vu Nhi hàn huyên.

"Vu Nhi nha đầu, người nói, ta đến cùng có phải tiểu thư trong phủ này hay không?" Thủy Dạng Hề hỏi.

"Đương nhiên là phải, tiểu thư làm sao hỏi như thế?" Vu Nhi nhún vai lông mày, có chút không giải thích được.

"Vậy tại sao mỗi người trong phủ, thái độ đối với ta không bằng một hạ nhân? Nếu như chỉ là bởi vì mẹ ta qua đời, trong phủ lớn nhỏ sự vụ tùy Nhị phu nhân trông coi, nhưng không đến trình độ đối với Đại tiểu thư bằng thái độ như vậy. Có phải có chút kỳ quái hay không, ta mơ hồ nhớ được, người hẳn là có chuyện gì đó không nói cho ta biết, là chuyện rất quan trọng." Thủy Dạng Hề vừa đi vừa nói chuyện.

"A. . . . . Thật ra thì. . . . . Tiểu thư. . . . ."

"Người tốt nhất là nói cho ta biết. Nếu không, chờ ta mình nhớ lại rồi, thì người sẽ biết thế nào là đau khổ." Thủy Dạng Hề híp nửa mắt, giả bộ uy hiếp nói.

". . . ." Vu Nhi trừng mắt nhìn, "Tiểu thư, thật ra thì, Vu Nhi không nói cho người chẳng qua là không muốn làm cho tiểu thư gánh vác nhiều như vậy. Tiểu thư trước kia cũng đã rất cực khổ, hiện nay, thật vất vả mới có thể vui vẻ, lúc nào cũng tốt." Nàng thờ dãi, tiếp tục nói, "Chuyện này ta cũng chỉ nghe một lão ma ma nhắc tới. Năm ấy khi tiểu thư năm tuổi, trong phủ đã tới một hòa thượng, nghe nói là cao tăng đắc đạo, thế ngoại cao nhân, nói chuyện, tất nhiên không có giả dối. Mà hắn lại cơ duyên xảo hợp nhìn thấy người, liền lập tức lắc đầu đối với tướng gia nói, nàng này, mạng cách không tốt, số mệnh khắc mẹ làm nhà lụn bại. Mà giữ lại sẽ là mầm tai họa. Không bằng đem cho hắn, như thế mới có thể hóa giải. Mà khi đó, tướng gia cùng phu nhân vợ chồng tình thâm, thật vất vả mới có được tiểu thư, thêm tiểu thư từ nhỏ thông minh may mắn, thì sao có thể nào dễ dàng tha thứ cho người khác bởi nhọa như thế. Phu nhân lúc này liền mắng, hòa thượng không biết tốt xấu, nói mò hồ đồ, sao có thể tin tưởng. Tướng gia lại càng tức giận không hết, gọi người đem hòa thượng kia đuổi đi ra ngoài. Mà hòa thượng kia chỉ lắc đầu giải thích, nếu như không tin, không lâu sau, mẹ hắn sinh một sẽ không còn. Tai họa đến, cuối cùng có hối hận thì đã muộn, đến lúc đó, muốn trừ mầm tai vạ, chỉ có nàng mất mạng mới hóa giải." Vu Nhi nói đến đây, sợ hãi nhìn Thủy Dạng Hề một chút, xác định không có tức giận, mới buông lỏng tâm. Nàng cũng không muốn bởi vì ... chỉ là một đoạn rủi ro, liền dẫn tới tiểu thư trở mặt.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Thủy Dạng Hề nghe được nơi này, trong lòng kinh ngạc. Nàng bồn : vốn không tin loại này thiên mệnh mê tín nói đến, nhưng hôm nay trên người mình cũng xảy ra kỳ sự kiện, đến làm nàng trong lòng dao động. Nhưng, vẫn cảm thấy có chút hoài nghi. Có lẽ là mấy năm qua sở bị vô thần luận giáo dục đã thâm căn cố đế.

Chỉ nghe Vu Nhi tiếp tục nói: "Qua nửa tháng hơn, phu nhân quả nhiên bệnh nặng khó khăn càng , bỏ lại tiểu thư buông tay nhân gian liễu. Phu nhân trước khi lâm chung dặn dò tướng gia, không nên tin hòa thượng hồn (giang hồ) nói, muốn đem người nuôi dưỡng thành người, nếu không, nàng chết không nhắm mắt. Tướng gia rung rung đáp ứng. Nhưng đến đây sau, nhưng đối với tiểu thư chẳng quan tâm, bên trong phủ đều nói tiểu thư là không tốt người, không thể nhích tới gần, Nhị phu nhân còn riêng làm cho người ta xin cáo tăng cách làm phá giải chuyện này. Mặc dù, sau, cũng không tái xuất hiện cái gì đại hung chuyện, nhưng. . . . ."

"Nhưng là, tướng gia cùng Nhị phu nhân cố ý vắng vẻ khiến cho ta thành một trong phủ người ngoài cuộc, hơn nữa trong phủ những khác thiếu gia tiểu thư mới ra đời, mà ta rơi vào cánh so sánh với cái hạ nhân còn không bằng, phải không?" Nói dạng Hề đón lấy Vu Nhi lời mà nói..., bổ sung nàng khó tả ngữ điệu.

". . . . ."

"Ai, thế sự khó liệu, tạo hóa trên người." Thủy Dạng Hề giấu cợt cười, cái gì vợ chồng tình thâm, yêu thương phải phép, ở biết đối với mình có uy hiếp sau, thậm chí ngay cả thân tình xương thịt cũng nhưng đứt bỏ, đây chính là cái gọi là nhân tính. Xem ra, Thủy Mộ Vân cũng không phải là cái gì người lương thiện người. Huống chi. . . . .

Thôi, thôi, thôi, nghĩ nhiều như vậy tại sao, quan nó là thật hay giả, đã là nhất thời, cũng không có thậm tương quan.

Nghĩ tới, đã là đến linh đường . Thay vì nói là linh đường, không bằng nói là một gian trời xa vút đi phòng nhỏ, bên trong một bài vị, viết mất vợ mồ mồ mồ chi linh vị. Hoàn hảo, có mất vợ hai chữ. Bất quá cái này linh đường thật đúng là trời xa có thể, so sánh với nàng ở hoàng tử phủ trụ sở còn thiên. Cơ hồ nhìn không thấy tới một người tể. Chỉ chừa có một bốn mươi năm mươi tuổi lão ma ma quét dọn.

Lão ma ma cũng không lên tiếng, chẳng qua là đem đốt hương cấp nước dạng Hề liền xuôi tay đứng hầu ở bên, cấp nước dạng Hề cảm giác, cái này lão ma ma cũng nàng rất quen thuộc , có một loại cảm giác thân thiết.

Thượng hoàn hương sau, Thủy Dạng Hề nhìn nàng, cũng không biết nói nói cái gì đó, chẳng qua là kinh ngạc địa nhìn. Mà, lão ma ma cũng nhìn thẳng nàng, muốn nói lại thôi. Rốt cục, nàng mở miệng nói: "Tiểu thư hẳn là một mối sao, Vu Nhi trước mang tiểu thư đi nghỉ ngơi sao. Lão gia nghĩ là lúc này Từ đã ở làm việc vụ rồi, là không cho phép quấy rầy . Mà phu nhân cùng Nhị tiểu thư hôm nay vừa vận đi Cung Lý bãi phóng Thục phi nương nương còn chưa trở về đây. Đại thiếu gia cũng đi liễu Cung Lý theo Đại hoàng tử đi học đây. Ngừ điệu những khác các thiếu gia tiểu thư, nghĩ là bản thân đi chơi. Tiểu thư về phòng trước Thiếu chuyện nghỉ ngơi đi. Lão nô đi cho tiểu thư chuẩn bị một ít thức ăn, sau đó sẽ tới."

Thủy Dạng Hề còn chưa tới kịp hỏi nàng, nàng đã bước nhanh đi ra ngoài, cước lực tựa hồ so sánh với nàng hoàn hảo.

Trải qua nàng vừa nói, thật đúng là cảm thấy hơi mệt chút. Theo Vu Nhi trở lại gian phòng, đi ngủ đi qua.

Cũng không biết ngủ bao lâu, thế nhưng cảm thấy có chút xương sống thắt lưng lưng đau. Mở mắt ra vừa nhìn, đã là đen nhánh một mảnh. Nghĩ thầm, chẳng lẽ ta cánh ngủ thẳng tới buổi tối liễu. Nay Vu Nhi cũng thiệt là, làm sao cũng không đốt đèn .

Chống vẫn là có chút mệt mỏi đầu thân thể rời giường, không đứng, trong nội tâm nàng đột nhiên cả kinh, phía dưới làm sao ngủ chính là rom rạ, mà không phải giường. Nàng nhanh chóng đứng dậy, nửa cẩn thận địa lục lại một lần, thật là rom rạ không thể nghi ngờ, ta tại sao có thể như vậy, đây là đầu Nhi, là ở tướng phủ hay là đã ở những địa phương khác? Như vậy là ai có thể thần không biết quỷ không hay đem ta từ tướng phủ đeo đi ra ngoài? Nhìn này đen 黢黢 là không biết là địa phương nào địa phương : chỗ, trong lòng không khỏi sinh ra một tia sợ hãi, chẳng lẽ là ai muốn ám hại nàng sao? Không khỏi có một chút phát rét. Nhưng vừa nghĩ lại, nàng vốn là đối với cái thế giới này, Thủy Dạng Hề chung quanh không minh bạch, cần gì ở chỗ này đoán mò, nếu như bất hạnh, đã chết khen ngược, cùng lắm thì trở về thì ra là thế giới hoặc là đi người địa phương xa lạ. Liền yên tâm thoải mái nằm xuống.

Mà nàng nhưng không có phát giác, trong bóng tối vẫn có một đôi ánh mắt nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của nàng, nhìn nàng Do bắt đầu thấp thòm lo âu, đến hiện mà nay an cư nếu tốt, trong mắt vẻ khó nén nụ cười, quả thật là không nhìn lầm người. Trong lòng thờ dài nói, tư suốt, người quả thật có một con gái tốt Nhi, nàng lớn lên cũng giống như người xinh đẹp như vậy, cũng có một đôi nhọt nhọt khá ái mã lúm đồng tiền, nhưng nàng so sánh với người kiên cường, so sánh với người hiểu được nắm chắc vận mệnh của mình. Nếu là, khi đó người không như vậy nhận mệnh, có lẽ, hiện tại hết thấy không nên giống nhau sao.

"Người đã tỉnh?" Là hỏi câu, nhưng là khẳng định giọng nói. Cũng dọa Thủy Dạng Hề vừa nhảy .

Nghe kia thanh âm, hẳn là trung niên nhân, trong thanh âm hàm chứa làm cho người ta cảm thấy an tâm mùi vị, như cha hôn loại. Bất mãn trong lòng, oán giận trong lúc nhất thời thiếu một nửa, nói: "Là người đem ta cho tới người , người biết ta sao, đem ta cho tới người , có phải hay không có cái gì bí mật muốn cùng ta nói, nói nghe một chút sao, nhìn có đáng giá hay không được lớn như thế phí hoảng hốt." Ôn nhu tiếng nói trung lộ ra một loại thanh thần lạnh nhạt hỏi, thật giống như, cùng bằng hữu nói chuyện phiếm loại.

Trong bóng tối truyền ra một tiếng cười khê, mấy không thể nghĩ nổi: "Vì sao như thế chắc chắn ta có bí mật nói cùng nghe? Chẳng lẽ, người sẽ không sợ ta giết người?"

Thủy Dạng Hề như cũ nằm, nhắm mắt nói: "Ngươi cho rằng ta là người ngu u, ngươi nếu như muốn giết ta, sẽ như thế phí sức đem ta bắt đến nơi này . Nếu có thể ở tương phủ qua liberdade, nhất định sẽ có chỗ hơn người, giết ta, là dễ như trở bàn tay. Cần gì. Cho nên, đích thị là có những khác chuyện trọng yếu liễu. Ta là không có gì nhưng nói cho ngươi, như vậy cũng chỉ có ngươi nói." Thật ra thì, chẳng qua là nàng một bên tình nguyện ý nghĩ mà thôi.

"Ngươi rất thông minh. Nhưng, quả thật không phải là ta bắt ngươi tới ." Hắn tựa hồ khẽ gạt mình, có tay áo hí lăm điều thanh âm, lập tức, một chiếc ánh nến đột sáng lên. Người hắn là một chỗ son động.

Thủy Dạng Hề đã là cực kỳ kinh ngạc, ba phần đề đột nhiên mà phát sáng ánh nến, cổ nhân thật là kỳ liễu đi, thật có chỉ vung tay áo, tự đốt ánh nến ; hai phần đề hắn theo như lời nói, không phải là hắn, vậy sẽ là người nào, trong lòng hơi kinh ngạc, nghĩ đến tựa hồ buồn ngủ ở bên trong, có một cổ tựa hồ ở nơi đâu đã hơi mùi thơm vẫn quanh quẩn không đi, nhưng lại không nhớ nổi tại nơi nào gặp phải quá, phải làm là gần đây gặp phải địa phương : chỗ mới đứng; chia ra làm của hắn hình dung, xem kia diện mạo, nghe lên thanh âm, phải làm là một tông khí mười phần trung niên nam tử, nhưng hắn đầu đầy tóc trắng, rồi lại bất chiết bất khấu cho thấy hắn già nua, phảng phất năm hơn thất tuần. Thủy Dạng Hề một cốt lực từ rom rạ trên giường lật ngồi dậy, về mặt kinh ngạc theo dõi hắn mãnh liệt nhìn, phảng phất nhìn hi hữu động vật loại.

Mà cái kia phảng phất rất già người, cũng chỉ là vẻ mặt bình tĩnh địa ngó chừng nàng, thật giống như đang chờ nàng mở miệng dường như.

Thủy Dạng Hề trừng mắt nhìn, nói: "Ngươi bao nhiêu tuổi, ta nên gọi ngươi lão tiền bối đây hay là tiểu tiền bối?" Nói xong, nàng lập tức cảm thấy không ổn, nhất thời cũng không biết làm sao bây giờ, chỉ ở tại chỗ cúi đầu, đối với mình tề mi lộng nhãn.

Còn đối với mặt chính là cái kia nam tử chỉ sững sờ , liền cười lên ha ha: "Ngươi quả nhiên thú vị, phải làm so sánh với mẹ ngươi có phúc khí, chắc chắn có một mỹ mãn hạnh phúc nhân sinh."

"Ngươi biết mẹ ta?" Thủy Dạng Hề đã không kịp cái gì lễ phép không lễ phép vấn đề, chạy thẳng tới đi qua, lôi ống tay áo của hắn, nghĩ tới, cũng không thể bỏ qua cho cái này thám thính bí mật thật là tốt cơ hội.

"Đạ, " hắn khẽ đáp một tiếng, lộ ra vẻ có chút mệt mỏi , ánh mắt nhìn phía trước, phảng phất mất tiêu cự, "Nói về, ngươi cũng phải làm gọi ta một tiếng cậu." Trong đôi mắt có tiếc nuối, tiếc hận cùng thật sâu đích tình toan tính.

Cậu? Cũng không nghe qua Vu Nhi nhắc tới mẹ ta có huynh đệ nhà, như vậy. . . . . Hắn nhất định yêu của ta cái kia mẹ, nhưng, tựa hồ là lang cố ý, muội vô tình. Ai, lại là một đoạn tình yêu cay đắng, hắn một đầu tóc trắng, có lẽ cũng là bởi vì không cách nào thừa nhận mẹ ta mất sớm mà bị đã kích lớn sao. Chỉ nghe qua hồng nhan tóc trắng, lại còn có thiếu niên tóc trắng , xem ra, tình một trong chữ, hại người thật là không cạn.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Chỉ nghe hắn tiếp tục nói: “Ngươi và mẹ ngươi, rất giống nhau. Chẳng qua là, mẹ ngươi quá mức dịu dàng, đến nỗi rơi vào cảnh hồng nhan bạc mệnh. Nàng chỉ hy vọng ngươi có thể khỏe mạnh bình an sống hết cả đời này, không có sóng không tranh đấu.”

“Không có sóng không tranh đấu, a, ta cũng hi vọng như thế. Nhưng là tựa hồ đó chỉ là một hy vọng xa vời. Đang ở trong vòng nước xoáy, làm sao có gió êm sóng lặng để sống hết một đời. Chính nàng còn không thể, thì nên biết, ta cũng không thể nào. Chỉ hy vọng, có thể có hết sức bảo toàn mình thôi.” Thủy Dạng Hề rất có cảm động nói.

Trung niên nam tử kia nhìn Thủy Dạng Hề, nói: “Ngươi quả thật thông suốt. tuổi còn nhỏ, đã có cảm xúc như vậy. Cho dù bản thân ngươi không đủ sức để giải quyết những chuyện ngoài tầm tay, nhưng ngươi hiểu biết thế, mẹ ngươi cũng an lòng mà yên nghỉ.” Hắn mang vẻ mặt vui mừng.

“Cậu chuẩn bị đưa ta đến nơi này, cũng không phải chỉ nói những cái này sao.” Mặc dù không thể dễ dàng tin tưởng người xa lạ, nhưng, nàng tin tưởng hắn ánh mắt sẽ không gạt người, tình cảm của hắn cũng sẽ không gạt người.

Hắn khẽ mỉm cười: “Dĩ nhiên.” Hắn lấy ra một hộp gỗ nhỏ hình thoi, rất tinh xảo, đưa cho nàng. Ý bảo nàng mở ra.

Nàng nhẹ nhàng nhận lấy cái hộp đưa tay lên mở khóa, bên trong là một viên thuốc màu trắng, lớn cỡ như đầu ngón tay cái, hoàn toàn trong suốt đáng yêu. Còn có một cái nhẫn, làm bằng bạc tinh khiết, mặt ngoài thể có khắc một đóa Mẫu Đơn sinh động như thật. Nàng kinh ngạc nhìn hắn, có chút không rõ ràng lắm.

“Đem nó ăn.” Hắn cầm lấy viên thuốc, nói.

Thủy Dạng Hề cũng không chút do dự nuốt xuống, nói: “Cái nhẫn này? Chắc cũng không bắt ta ăn đi chứ?”

Hắn ngó chừng nàng: “Chiếc nhẫn?” Hắn cầm lấy chiếc nhẫn bạc, “Ngươi nói cái này là chiếc nhẫn bạc?”

“Nga, đúng, đúng, chiếc nhẫn, chiếc nhẫn.” Nàng vội vàng bổ sung.

“Ha ha ha. . . . .” Vị “Lão già” này tựa hồ tâm tình rất tốt, “Chiếc nhẫn? Gọi chiếc nhẫn không tồi, là một cái tên rất hay.”

Hắn đem chiếc nhẫn thả lại trong hộp, nói: “Đây là mẹ ngươi để lại cho ngươi. Nàng vốn hi vọng ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không dùng đến nó. Nhưng hiện tại, ngươi đã ở trong nhà đế vương, mọi chuyện thân bất do kỷ, khắp nơi đều nguy hiểm, vì vậy, ta liền nghĩ, đưa cho ngươi thì sẽ tốt hơn. Mẹ ngươi nói, ở lúc ngươi thật sự nguy hiểm đến tánh mạng, sẽ đem nó truyền cho ngươi.”

Thủy Dạng Hề cầm lấy chiếc nhẫn, quan sát một hồi lâu, trừ đóa Mẫu Đan điều khắc, cũng không có gì đặc biệt, “Cái nhẫn này chẳng lẽ có huyền cơ gì sao, cậu, ngươi nói cho ta biết đi, ta thật sự đoán không ra.”

“Ta cũng không biết. Mẹ ngươi cũng không tiết lộ với ta nửa câu. Ta xem nó mười mấy năm, cảm thấy cùng chiếc nhẫn bình thường không khác gì cả. Ta cho là, cái nhẫn này chỉ có mẹ con các ngươi mới hiểu, cho nên ngươi sẽ biết. Làm sao, chẳng lẽ ngươi cũng không biết.”

“Ta làm sao biết. Không phải là chiếc nhẫn bạc thôi sao, còn có thể có cái gì tương thông. . . . . Kia, cậu, mẹ ta có nói cái gì nữa hay không?”

Trung niên nam tử vuốt vuốt chòm râu, ngửa đầu suy nghĩ: “Nàng chỉ nói là khi ngươi chân chính tánh mạng gặp phải nguy hiểm lúc đó đưa cho ngươi. Cũng không nói thêm cái gì khác.”

Tánh mạng gặp phải nguy hiểm sẽ đưa cho ta, đây chẳng phải là bùa cứu mạng sao.”Ai, cậu, chúng ta không cần nghĩ nhiều. Nếu vật này quan trọng như vậy, ta mang theo là được. Nói một chút viên thuốc ngươi vừa mới cho ta uống đi, sao ta cảm thấy hiện tại trong bụng nóng hầm hập, thật giống như có như lửa.”

Hắn nhìn nàng, cười nói: “Ha ha, cuối cùng đã có phản ứng rồi, ta còn tưởng rằng ta uống phí công phu và thời gian rồi chứ. Đây là thuốc ta dùng hơn hai mươi năm tinh lực để luyện thành. Ban đầu vốn định vì mẹ ngươi mà luyện chế. Nàng lại quá mức ôn hòa, mọi việc đều nhẫn nhịn, khó tránh khỏi bị khi dễ. Cho nên, ta đi thăm sơn tìm danh y, sưu tập ba trăm hai mươi lăm loại dược liệu trân quý nhất trên đời, dung hợp nội lực của ta tinh luyện mà thành. Ăn nó, không những được bách độc bất xâm, còn có thể tăng cường nội lực của ngươi. Nói cách khác, bên trong cơ thể ngươi hiện tại đã có mấy chục năm nội lực.”

“A, lại có chuyện thần kỳ như thế sao? Nội lực thật có thể thông qua dược vật tăng lên?” Thì ra là thật, trên TV diễn mấy cái kia cũng không phải tất cả đều là đồ bỏ đi. Suy nghĩ một chút, “Chẳng qua là, không biết đối với cái này cuối cùng có chỗ nào dùng. Đối với một người võ nghệ cao cường mà nói, nếu chỉ có nội lực cũng chỉ như muối bỏ biển thôi.” Hơn nữa, nàng cũng không cần cái gì võ hay không võ, nguyên nhân chẳng qua là quá lười, đã lường trước trời sanh không phải là kẻ luyện võ.

Hắn nhìn nàng, khẽ mỉm cười: “Ta làm sao mà lại cảm thấy ngươi ôn hòa vô hại, mà lại có một chút gian xảo, quả thật là hài tử thú vị.” Hắn từ rom rạ dưới giường lục lọi ra một quyển rất cũ kỹ sách, có bìa màu lam bằng da, nói ” đây là kiếm phổ sư phụ ta để lại cho ta. Năm đó, sư phụ truyền cho ta, nói, đây là từ đời trước truyền xuống, không phải là người hữu duyên sẽ không luyện được kiếm phổ này. Ta là không thể đã lâu không qua lại với bên ngoài, nên đem nó cho ngươi. Như thế người có duyên, cũng sẽ có cơ hội có được kiếm phổ này. Ngươi hiện mặc dù đã có nội lực, nhưng là dựa vào được lực mà tăng lên, nên có chút đặc biệt. Cũng không có sự phân chia rõ ràng. Đầu mỗi tháng, ngươi trước hết dựa theo nội công tâm pháp này tu luyện, nội công của ngươi liền có thể chân chính đại công cáo thành. Sau đó, là có thể luyện kiếm.”

Thủy Dạng Hề nhận lấy kiếm phổ, nghĩ đến, nguyên lai là mới vừa mua một con chó nhỏ, mặc dù trả tiền, nhưng con chó nhỏ này chưa chắc sẽ nhận ngươi làm chủ nhân, chi bằng nuôi nó một thời gian ngắn mới có thể chân chính làm chủ nó. Đạo lý này ta hiểu. Chẳng qua là, luyện với không luyện, có phụ cùng không có phụ là do ở ta. đành cung kính nhận lấy kiếm phổ, bái một cái: “Cám ơn cậu.”

Trung niên nam tử nhìn nàng, trong mắt lóe lên tia sáng, âm thầm thở dài, thật là trẻ con không thể không dạy. Lại cảm thấy không thể không dung túng.

Bỗng nhiên, lại một cỗ mùi thơm quen thuộc, nàng liền có chút vô tri vô giác, lại ngủ mê man như trước, trong đầu nàng hiện lên một cái ý niệm, đây là mùi vị linh đường, thì đã mê mang.

Tỉnh lại, đã ở trong phòng của tướng phủ. Bên ngoài, mặt trời chiều đã ngã về tây, sắc trời đã xám xịt. Sờ sờ trong ngực, thật là có một quyển sách da màu lam vô công bí tịch, xem ra, những thứ mới vừa rồi cũng không phải là mộng.

Lúc này, không thể đi được đâu rồi, hướng chi, mục đích cuối cùng của nàng còn chưa có đạt tới đâu. Ha ha. . . . .

Đói bụng, tìm đồ ăn thôi: “Vu nhi, làm sao còn chưa có cơm nữa? Vu nhi, Vu nhi. . . . .”

“Ba ” cửa bị sức mạnh bật tung ra mà không có chút dự báo nào, Vu nhi vội vàng hấp tấp hô: “Tiểu thư, tiểu thư, Vu nhi ở chỗ này, xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì. Ngươi tại sao lại sợ như vậy, có ai ở đuổi theo ngươi sao?”

“không phải là nghe tiểu thư gọi gấp chứ sao. Vậy mà cũng trách ta, ta ở bên ngoài ngủ thiếp đi, nghe thấy tiểu thư gọi mới tỉnh lại, ta còn tưởng rằng tiểu thư xảy ra chuyện gì.” Nàng đi tới bên giường, “Tiểu thư muốn thức dậy hay sao sao?”

“Nói nhảm, hiện tại không dậy dễ khi nào mới dậy a, ta cũng đói bụng đến nổi bụng phẳng giống sau lưng luôn rồi.” Nàng đứng dậy sửa sang xiêm y

cùng đầu tóc, “Hắn là đến giờ cơm rồi, thời gian ăn cơm của tướng phủ chẳng lẽ so với Tam hoàng tử phủ buổi tối còn muộn hơn.”

“Tiểu thư nói rất đúng, phải ăn cơm rồi. Vu nhi truyền cơm cho tiểu thư.”

“Ai, này này, tướng phủ mọi người đều ở phòng mình dùng cơm hay sao?”

“Dĩ nhiên là không phải, tiểu thư vì sao hỏi như thế?” Vu nhi mất lộ vẻ kinh ngạc, làm sao có thể, mỗi bữa cơm cũng là cùng nhau ở chung một chỗ để ăn, chẳng qua là. . . . .

“Vậy tại sao người phải đi cho truyền cơm. Đi hỏi thăm một chút, tiền sảnh khi nào dùng cơm, sau đó quay lại gọi ta. Ta hôm nay còn không có thấy mặt một người nào ở trong nhà đâu, thật vất vả mới có cơ hội này, đương nhiên phải nắm chắc. Mau đi đi.”

“Dạ . . . . .”

Quả nhiên, Vu nhi đi một lát liền về trả lời, chuyện bữa cơm ở tiền sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Thủy Dạng Hề đi theo Vu nhi, đến phòng ăn, nhìn một cái liền thấy một bàn lớn đông người, đầy bàn thức ăn, đang ăn rất nho nhả lễ độ, nhai kỹ nuốt chậm. Thủy Dạng Hề rất nhanh quét mắt nhìn đám người trên bàn, trong lòng cảm râm, chẳng lẽ không cảm thấy buồn sao, ngay cả ăn cơm cũng tinh tế câu thúc như vậy, có thể ăn được mới là lạ chứ. Nhìn món ngon trên bàn, trong lòng tiếc hận không dứt, thật sự là lãng phí.

Thủy Dạng Hề đến, làm cho những người đang ăn cơm đều giật mình. Tám người, cùng ngẩng đầu ngó chừng nàng, hai mắt nhìn nhau, khó nén kinh ngạc.

Theo tình hình, dường như chủ nhà còn không biết nàng trở lại, Thủy Dạng Hề khẽ mỉm cười, trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ, thú vị, mỗi người vẻ mặt cũng rất giống nhau. Nàng hướng về phía một người trung niên bên cạnh nói “Phụ thân vạn phúc, nữ nhi thỉnh an với ngài, chỉ vì lúc trở về, hạ nhân trong phủ báo cho nữ nhi là phụ thân đang bận việc, không thích hợp quấy rầy, mà nữ nhi vừa lúc ngủ một giấc, đợi đến hiện tại mới hướng phụ thân vấn an được, đúng là nữ nhi có lỗi, vạn xin phụ thân tha thứ.” Thủy tướng này cũng không phải như nàng suy nghĩ về mặt gian xảo, gương mặt như quan ngọc, lông mày dài mắt to, lúc tuổi còn trẻ, nhất định là công tử anh tuấn một thời ngang dọc, phen này, cũng có chút phá vỡ hình ảnh xấu của hắn trong lòng nàng.

Nói xong, Thủy Dạng Hề mắt chứa ý cười theo dõi hắn, chỉ thấy thần sắc hắn bất loạn, sau đó lại bình thường như cũ. Chỉ có ánh mắt lóe ra tia sáng không rõ, tựa như nghĩ mà không phải nghĩ, tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt phức tạp khó hiểu, thật giống như đang để nếm cái gì.

Thủy Dạng Hề nét mặt vẫn tươi cười như cũ quét mắt nhìn mọi người, cũng không thêm để ý về mặt bọn họ kinh ngạc, nghi ngờ, khinh bỉ hoặc là hứng thú, nhẹ nhàng bước liên tục, lung lay đi về phía trước mấy bước, thấp mắt, hạ lông mày, cúi đầu, mỉm cười, âm thanh tự nhiên chậm rãi nói: “Hề nhi thỉnh an Nhị nương, tam nương, tứ nương.” Mỗi cái động tác về mặt cũng làm đến hoàn mỹ vô khuyết, một giọt nước không lọt, thật sự là một thể hệ phái nữ thời đại mới đầy triển vọng của thế kỷ hai mươi mốt có dạy dỗ.

Không chỉ Thủy tướng mà cả ba vị phu nhân đều là sủng sớt, không ngờ tới tình cảnh như thế, cũng khẽ đáp lễ. Chỉ thấy vị thứ nhất nữ tử áo hồng ánh sáng chột lóe trong đôi mắt đẹp, đôi mắt sáng quắc ngó chừng Thủy Dạng Hề, trong lòng chắc chắn vừa suy nghĩ xong ngàn điều vạn kiêu; vị thứ hai là nữ tử áo tím, một bộ y phục màu tím làm nổi bật lên khí chất thanh thủy xuất phù dung của nàng, là cái nét đẹp khiến người ta hướng tới, nhìn nàng khẽ gật đầu cười một tiếng, liền trở lại bộ dáng trầm tĩnh, khẽ lộ ra sự trong trẻo lạnh lùng; vị thứ ba, tướng mạo trẻ đẹp, răng môi mỉm cười, áo khoát màu đỏ chiếu chiếu đến lớp áo trong màu tuyết trắng, phảng phất như hoa đào tháng ba, hiện ra nét kiêu mỹ của thiếu phụ đầy sức sống, một đôi mắt thích thú nhanh như chớp đánh giá Thủy Dạng Hề. Nàng không e dè nhị phu nhân cùng nữ tử áo hồng, mắt thấy, vị này chắc là đang được Thủy tướng sủng ái.

Hướng trưởng bối thỉnh an xong, hoàn thành lễ nghi cơ bản nhất thuộc về cổ đại, liền phối hợp ngồi vào chỗ trống còn dư. Tính tế đánh giá nữ tử áo vàng nhìn nàng đã lâu, tựa như mấy vị công tử tiểu thư khác. Trong lòng không khỏi cả kinh, thật sự là đẹp như thiên tiên, tươi đẹp như đào lý. Ngũ quan xinh xắn, tư thái thướt tha, tóc đen như nước, khí chất ôn nhu xinh đẹp điểm tĩnh, dường như tất cả sự xinh đẹp nhất dưới bầu trời này đang tập trung vào trên thân nàng, quả thật là con cưng của Thượng Đế.

Nói vậy đây chính là Thủy Dạng Tĩnh, thật không thẹn với danh hiệu kinh đô đệ nhất mỹ nữ. Thủy Dạng Hề thích đồ vật đẹp, thấy đồ vật đẹp sẽ tự giác tròn mắt há mồm, tạo vật trên đời quả thật thần kỳ, có thể làm ra vật như thế, có thể thưởng thức được vẻ đẹp của nữ tử như thế, cũng không uổng chuyến đi lần này. Chẳng qua là, nàng từ nhỏ ghét màu vàng, cho dù ở trên người cô gái xinh đẹp như thế, cũng không dẫn tới nàng thích thú chút nào, gần như không thể không cau lại lông mày, nói: “Hảo muội muội, tỷ tỷ có thể nghĩ ra được người ngay!” Nàng không có nói nhầm, kể từ khi nghe nói nàng ta là kinh đô đệ nhất mỹ nữ, đúng là đối với nàng ta ngày nhớ đêm mong.

Cô gái chỉ khẽ mỉm cười, trong mắt hiện rõ ý trào phúng: “Làm phiền tỷ tỷ quan tâm rồi, muội muội cũng thường xuyên nhớ thương tỷ tỷ đây!” Khóe

miệng mang nụ cười châm chọc sâu sắc.

Thủy Dạng Hề làm như không thấy, vẫn bày ra mỉm cười, thăm nghĩ, nàng này không đơn giản đây.

“Ừ. . . . .” Một tiếng trầm ổn thanh âm vang lên, “Tốt lắm, lễ cũng đã làm rồi, cùng ăn cơm đi.” Đây là Thủy tướng lên tiếng.

Tất cả mọi người cảm lấy bát đĩa, bắt đầu lặng yên ăn cơm. Thủy Dạng Hề phát hiện mình không có bát đĩa, nhìn những thứ món ngon mỹ vị đang giương mắt nhìn mình. Nhưng tựa hồ không ai vui lòng để ý đến nàng đâu, nàng cười nhạt một chút, ôn nhu nói: “Nhị nương cái vị tỷ tỷ xinh đẹp ở phía sau người, nếu như ta nhớ không lầm là Thái Phụng tỷ tỷ, có thể làm phiền người cho thêm một phần bát đĩa đến đây hay không?” Nàng biết đó là thiếp thân nha đầu của Nhị phu nhân, địa vị so với nha đầu bình thường cũng cao hơn, để cho nàng đi lấy bát đĩa sẽ khiến một phen sóng gió, bất quá, đây chính là mục đích của nàng ở chỗ này. Nàng cũng không phải là Thủy Dạng Hề trước kia rồi, ủy khúc cầu toàn, nhìn sắc mặt của người khác để sống cũng không phải là phong cách của nàng. Mà Thái Phụng có chút sùng sỡ, đối với việc Thủy Dạng Hề dám gọi nàng đi lấy bát đĩa kinh ngạc không dứt.

Vừa dứt lời, Nhị phu nhân cũng giương mắt kinh ngạc nhìn nàng, ánh mắt sắc bén, dường như muốn đem nàng giết trong vô hình, ba một tiếng, đôi đũa nhanh chóng bị bỏ lên trên bàn, thanh âm vang dội, Thủy Dạng Hề biết bà ta có chút nổi giận và khời nhìn nàng. Nhưng cũng không nói chuyện, chỉ kín đáo đem ánh mắt toan tính cùng miệt thị nhìn Thủy Dạng Hề.

Mà Thái Phụng bên cạnh thấy Nhị phu nhân đã nổi giận, liền càng thêm can đảm trong lòng, ngẩng đầu nhìn thẳng Thủy Dạng Hề nói: “Nô tỳ mặc dù chỉ là nha đầu, nhưng là hiểu được phải nghe theo lệnh chủ tử đó là bổn phận của nô tỳ, không có chủ tử ra lệnh, nô tỳ là trăm ngàn lần không thể tự chủ trương.” Lời nói rất nhẹ nhàng, nhưng rất cay nghiệt có thể thấy trước kia cũng thường hay nói, có lẽ hay thay Nhị phu nhân đem vị Đại tiểu thư điều ngoa không địa vị làm giận đến đỏ mặt tía tai. Mặc dù cảm thấy nàng hôm nay có chút khác lạ, chẳng qua cũng là học hiểu chút ít lễ tiết thôi. Thái Phụng nghĩ thế.

“Người. . . . .” Vu nhi bên cạnh nghe thấy tức giận lên tiếng, nhưng chỉ nói được một chữ, đã bị Thái Phụng mạnh liếc, “Vu nhi muội muội là nha đầu của Đại tiểu thư, muội muội lý nên vì Đại tiểu thư mà chạy đi một chuyến. Đây là bổn phận mà nô tỳ chúng ta phải làm. Hoặc là Đại tiểu thư thương tiếc Vu nhi muội muội, muốn bản thân tự mình đi một chuyến?” Lời này nói xong càng tỏ ra không biết lớn nhỏ.

Vu nhi dậm chân, hừ một tiếng, liền chuẩn bị chạy đi cầm chén đĩa cho Thủy Dạng Hề.

Thủy Dạng Hề cười cười, trong mắt hiện lên giá lạnh như băng, quả thật là đạo cao một thước, ma cao một trượng, gọi lại Vu nhi đang muốn đi nói: “Nhưng là, bổn phi ngày hôm nay muốn Thái Phụng tỷ tỷ vì bổn phi lấy bát đĩa. Không biết tại sao, đã lâu không trở về phủ, cũng là nghĩ muốn thân cận tỷ tỷ đây.” Vẫn mang nét mặt mỉm cười, lạnh lẽo nhạt, chẳng qua là trong đáy mắt kia không thể che hết từng trận hàn khí làm Thái Phụng không tự chủ được liền cúi đầu, trong tiếng nói ôn nhu lộ ra sự nghiêm nghị làm cho nàng trong lòng run lên, đây mới thật là thanh âm của Đại tiểu thư sao? Cho dù trước kia cái lộn cũng không nói lời lẽ làm cho người ta cảm giác da đầu có chút tê dại.

Nụ cười trên mặt Thủy Dạng Hề làm sâu sắc, trong mắt hàn quang lạnh hơn: “Ha ha, tỷ tỷ có biết thiên hạ to lớn, nơi đâu cũng là vương thổ, thiên hạ tất cả đều là của vua, ngay cả phụ thân cũng là người hầu của vua, huống chi là ta và người. Tỷ tỷ không nên hồ đồ mà nói ra những lời như vậy, nếu ngày nào đó ta không cẩn thận nói cùng Tam hoàng tử điện hạ nghe, tỷ tỷ chẳng phải là rước họa vào thân hay sao, nói không chừng bị phán tội bất trung bất hiếu, đây cũng là tội chém đầu, còn làm liên lụy tới vị chủ tử kia của người cũng không chừng nha. Ngài nói có đúng hay không, Nhị nương.”

Nhị phu nhân Liễu Yên Nhiên trong mắt hiện lên vẻ ghen ghét, gắp khuôn mặt tươi cười của nàng càng thêm giận dữ, nhưng chỉ vờn vờn trong nháy mắt liền che dấu đi, cười nói: “Đại tiểu thư nói phải tức là phải, mới mấy tháng không thấy, Đại tiểu thư đã học được khéo mồm khéo miệng đến như vậy, thật sự là làm người ta bội phục, hôm nay vừa gả cho Tam hoàng tử, mặc dù nghe nói không được sự chào đón chút nào của Tam hoàng tử, lẻ loi một mình, nhưng dù gì cũng đường đường là Tam hoàng tử phi rồi, với dáng vẻ của Tình nhi nhà ta, tuy không có một bộ dung mạo tuyệt mỹ, học vấn rõ ràng tài nghệ kinh động bốn phía, tài đức gồm nhiều mặt, nhưng cuối cùng cũng không có tốt số như Đại tiểu thư vậy, có thể có một di nương tốt như hoàng hậu, làm nàng gả được hoàng gia, ai. . . . .”

Lúc này, mọi người đã dừng lại ăn cơm, chỉ lẳng lặng nghe nhìn, thật giống như không có chuyện gì.

Thủy Dạng Hề trong lòng cười lạnh, cắt, không phải là châm chọc ta hoàn toàn không có dung mạo, lại không có tài hoa, càng không có đức hạnh hay sao, phu nhân chính là phu nhân, nói chuyện trình độ so sánh với nha đầu cao hơn, nàng hiện tại cùng Thủy Dạng Tình hoàn toàn không có oán, cũng không thù, cũng không nghĩ đến chửi bới nàng ta, huống chi đúng là một nữ nịnh mỹ nhân. Nghĩ đến hôm nay hiệu quả lập uy cũng thu được không ít rồi, mục đích đã đạt tới, liền nói: “Bổn phi liễu yếu đào tơ, sao có thể bì kịp muội muội có thiên tư hơn người. Nhị nương dạy dỗ rất phải, nghĩ đến cũng là Nhị nương quá thương yêu bổn phi, cho tới bây giờ không nỡ để cho bổn phi chịu khổ để đi học tập những cái này, bổn phi ở chỗ này muốn tạ ơn Nhị nương” Nàng muốn thu câu chuyện lại, cũng không để cho người ta đòi lại tiện nghi, “Thật đúng là đối rồi, Thái Phụng tỷ tỷ còn không đi cầm chén đĩa cho bổn phi sao, dù thế nào bổn phi cũng là người hoàng gia.” Về mặt mang đây nét cười giả tạo, trong mắt lóe ra ánh sáng uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Thải Phurong rốt cục cũng chịu không được loại này áp lực vô hình này, liền nhanh như chớp chạy đi.

Mà trong lúc đó, mọi người đều hai mặt nhìn nhau, không khí có chút khẩn trương, Thủy tướng về mặt nghiêm túc, ánh mắt dài nhỏ khẽ nheo lại, ánh sáng lóe lên, Thủy Dạng Hề vẫn bộ dáng như cũ làm như mọi việc không liên quan đến mình, nhìn thức ăn trên bàn, nằng thật sự là đói bụng đến luống cuống.

Chỉ nghe một trận tiếng cười như chuông bạc, lời nói ẩn trong tiếng cười: “Hề Nhi khó có khi được trở lại, thật đúng là nên đồng đủ vui vẻ mà ăn một bữa cơm. Tình nhi là Phù Dung hương kiêu lưỡng biên khai (*), gương mặt xinh đẹp tương mạo trang nhã đúng là quốc sắc thiên hương, Hề Nhi là tố nhược xuân mai trán tuyết, khiết nhược thu cúc phi sương, tình nhược tùng sinh không cốc (**), tuyệt đại giai nhân. Thủy gia chúng ta có hai nữ nhi như vậy, đây chính là trên trời hiếm thấy, trên mặt đất lại có một không hai” Nói xong, lại là cười một tiếng, “Lão gia, người nói Vân nhi nói có đúng không?”

Thì ra người nói chuyện chính là Tứ phu nhân Trần Chức Vân, quả thật là được sủng nhất đây mà, ngay tại lúc này cũng có thể dễ dàng bật cười, thật có chút phong cách của Vương Hi Phurong.

Cũng vừa vặn, Thải Phurong đã đem bát dưa lấy ra, Thủy tướng nhìn Thủy Dạng Hề, hướng về phía Tứ phu nhân gật gật đầu nói: “Phải, Vân nhi nói đúng, khó được lúc người một nhà ở chung một chỗ, coi như là ăn bữa cơm đoàn viên đi.”

Nhất thời, mọi người lần thứ ba nhất lên bát dưa, trầm nghĩ, lần này có thể an tâm ăn cơm rồi.

Thủy Dạng Hề đối với những thứ đồ xinh đẹp cũng không có sức miễn dịch, hướng chỉ là thức ăn ngon mê người như thế. Chỉ thấy nằng tập kích các món ăn đủ loại trên bàn như gió cuốn mây tan, tốc độ kinh người, hoàn toàn không giống như vừa rồi cung kính hữu lễ, ôn nhu thành thạo, hình tượng một trời một vực, tất cả mọi người đều cảm giác kinh hãi không dứt.

Chẳng qua là, Thủy Dạng Hề cũng mặc kệ nhiều như vậy, nằng chỉ để ý đến việc lấp đầy bụng của mình, đối với sự kinh ngạc của mọi người không thèm để ý. Đột nhiên, một tiếng tiếng cười khó chịu, xen lẫn trong tiếng thở dài, thức ăn trong miệng phun ra, phảng phất như nín nhịn thật lâu, rốt cục cũng được giải thoát, giống như cười nhạo, nhưng lại càng nhiều là lộ ra vẻ kiêu căng hứng thú.

Thủy Dạng Hề chỉ nghiêng đầu nhìn hần một cái, dựa vào vị trí mà phán đoán hần là do Tam phu nhân sơ sinh Thủy Giác Hiên, thủy phủ Nhị công tử, lớn lên cũng rất là tuấn tú, trong mắt tràn đầy tình quái, Thủy Dạng Hề đối với vẻ cười cười của hần, thật muốn đưa tay đánh khuôn mặt tươi cười người khác kia, nhưng làm như đang vui đầu ăn cơm của bản thân.

Sau khi cơm nước no nê, đương nhiên là không có cái phúc khí ở lại uống rượu rồi, Thủy Dạng Hề nâng cái bụng tròn trịa, trở lại gian phòng của mình. Trải qua một phen tắm rửa, gỡ cái búi tóc khó chịu, xoa tóc đen thật dài để ở phía sau, cả người mềm nhũn nằm lệch qua bên giường, khép hờ lấy con mắt, tình tứ suy nghĩ lại những gì hôm nay đã trông thấy, nghe thấy, nhận thấy. Tay nằng vuốt ve chiếc nhẫn bạc cách một lớp quần áo, hôm nay đoạt được cái nhẫn, nằng cũng không đem nó đeo trên tay, chỉ vì chiếc nhẫn ở trong quan niệm của nằng là vật thần thánh không thể khinh thường, đeo lên chiếc nhẫn cũng giống như mang theo ý nghĩa trách nhiệm, còn có lời hứa hẹn của tình yêu, mặc dù trong lòng nằng chẳng thèm ngó tới nó, mặc dù những quy tắc này cũng chỉ là ở hiện đại mới có, nhưng nó đã sớm thành thâm căn cố đế, không dễ đổi được rồi, vì vậy, nằng đem chiếc nhẫn dùng chỉ bạc xoắn qua, đeo ở trên cổ. Có lẽ, trong lòng có chỗ nào đó mà mình cũng không biết là mong đợi ai,

Cái này coi như là di vật của mẹ Thủy Dạng Hề để lại cho của nằng đi, nhưng vì cái gì nó lại không giống những thứ di vật khác, đều là cho nằng tại sao lại phải lấy phương thức bí mật như vậy để trao cho nằng? Lần trước từ chỗ Hoàng hậu nương nương nằng mới biết được mẹ Thủy Dạng Hề hẳn là để lại cho nằng rất nhiều di vật mới phải. Hoàng hậu mặc dù đối với nằng ôn hòa có thêm, nhưng trong ý thức lại cảm giác, như thiếu hụt cái gì, là cái gì thì nằng cũng nghĩ không ra được. Mà việc mẹ Thủy Dạng Hề bị chết một chút cũng không rõ ràng. . . . . Chẳng lẽ, chiếc nhẫn này thật sự có chứa thiên đại bí mật, hoặc là, mẹ Thủy Dạng Hề thật ra thì chưa lưu cho nằng cái di vật gì, vật lưu lại chỉ có một cái này? Nằng nhăn mặt cau mày, không muốn theo cái phương hướng này tiếp tục suy nghĩ nữa.

Nằng đứng dậy, phủ thêm áo ngoài hơi dày, đi ra khỏi gian phòng, đi tới sân trong. Đêm thu sân lộ ra vẻ có bi thảm và lạnh lùng, hợp với ánh trăng và một tầng mưa lất phất sâu ảo, hỗn loạn không rõ, tâm tư hiện tại như nhau. Hiện tại, nếu lấy đồng hồ hiện đại mà xem, chắc phải là tám giờ đến chín giờ không chừng, khó trách nằng ngủ không được. Thủy Dạng Hề ở trên mặt ghế đá đình viện trải lên cái đệm, điểm ba bốn ngọn đèn sáng dưới lớp áo khoác trong suốt, nằng cầm lấy bí tịch võ công hôm nay nằng vừa có được cái này cũng dễ hiểu. Thật ra thì, đối với những thứ văn tự khó hiểu, Thủy Dạng Hề thật không có nhiều kiên nhẫn để đi hiểu thấu đáo lĩnh ngộ, chẳng qua là thông thả mà nhìn, qua loa đại khái, nhìn nhìn, cũng không biết sao thành linh lại tiến vào một loại cảnh giới quên mình, tựa giống như Trang Chu Mộng Diệp vô tri vô thức, xen lẫn trong lúc xem Trang Chu Mộng Diệp, bất tri bất giác tự đi đến bàn đá, tiến vào mộng đẹp, chỉ cảm thấy, ở trong mộng tựa hồ cũng còn đang nhớ tới cái quyền sách kia.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Thủy Dạng Hề cảm thấy có người ở bên cạnh nhẹ nhàng vỗ lưng của nằng, gọi từng tiếng “Hề Nhi”, thanh âm trầm ổn có lực, lòng không khỏi ấm áp. Thủy Dạng Hề mở ra hai mắt còn buồn ngủ, có chút mê mang nhìn trung niên nam nhân trước mặt, nằng có một chút hoảng hốt, cũng không biết bản thân đang ở chỗ nào, hít lại hai mắt nhìn nam tử miệng hơi mở một chút, sau đó nghe được thanh âm phảng phất như từ chân trời truyền đến, “Hề Nhi, tỉnh, sao lại ở trong viện ngủ thiếp đi, cảm lạnh phải làm như thế nào đây?” Trong thanh âm lộ ra vẻ quan tâm làm cho người ta ấm áp, trong mắt tha thiết ân cần, khiến nằng nghĩ tới người thân nhất của nằng, Lâm mục mục, người một tay đem nằng nuôi lớn, cho nằng ấm áp dạy nằng nên người, đã thật lâu cũng không nhớ đến Lâm mục mục. Thủy Dạng Hề ngậy ngốc, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, đợi thấy rõ người trước mặt, nguyên lai là Thủy tướng. Thấy nằng đã tỉnh táo lại, Thủy tướng đã khôi phục một thân nghiêm túc lạnh nhạt, đứng chấp tay mắt nhìn xuống nằng, từ trên cao nhìn xuống, nói: “Dầu gì cũng đường đường là một tiểu thư, hơn nữa đã là phi của đương kim Tam hoàng tử, sao thế lại không tuân thủ quy tắc thế này, tùy ý ở trong viện ngủ, truyền đi ra ngoài, chẳng phải ném mặt mũi tướng quốc của ta sao. Hừ!” Nói xong, cũng không quay đầu lại liền rời đi.

Thủy Dạng Hề có chút mờ mịt rồi, tại sao có người có thể thay đổi sắc mặt nhanh như vậy, chẳng lẽ lúc này nhìn thấy cái gương mặt hòa ái là ở trong

mộng của mình, Thủy Dạng Hề lắc đầu, giòn thanh kêu: “Phụ thân. . . . . Người nhưng thật ra rất quan tâm Hề Nhi , phải không?” Trong tiếng nói ôn nhu mang theo một tia thăm dò, một tia mong ngóng, một tia sợ hãi còn có một tia khẳng định. Nàng cũng không biết đây rốt cuộc là chân chính tình cảm trong tiềm thức của Thủy Dạng Hề hay là giờ phút này chân tình trong lòng nàng lộ ra.

Thủy Mộ Vân thân hình dừng một chút, không nói gì, chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Lại nghe phía sau Thủy Dạng Hề tương đối với vàng nói: “Phụ thân như vậy đối với Hề Nhi, là vì muốn Hề Nhi tốt, phải không, thật ra thì trong lòng phụ thân, vẫn luôn là có Hề Nhi , phải không?” Người nào lại đối với nữ nhi ruột thịt của mình quyết liệt như thế đâu, huống chi cái nữ nhi này là do hấn và người hấn yêu lưu lại, sau khi người yêu mình vừa ra đi, liền đối với nữ nhi như thế, nghe thấy không hỏi, tựa hồ không nên biểu hiện ra là một người trọng tình. Thủy Dạng Hề duy nhất có thể khẳng định chính là Mộc Tư Khê chết đi quả thật không chỉ ... không minh bạch, mà Thủy Mộ Vân đối với nàng như thế, cũng phải có ân tình khác mới đúng.

Thủy Mộ Vân nghe ra liễu Thủy Dạng Hề tha thiết mong ngóng, trong lòng hơi chậm lại, tay không tự chủ để lên bộ ngực, phải a, hấn mỗi khi hướng về nàng nói ra những lời tuyệt tình... , tim của mình lại đau hơn gấp trăm ngàn lần, đó chính là nữ nhi của hấn, hấn không thể cho nàng tình thương, lại còn muốn ở trên vết thương của nàng xát muối, thật quá thống khổ rồi, nhưng là. . . . . Thủy Mộ Vân điều chỉnh tốt tâm thái, xoay người hướng về phía Thủy Dạng Hề, về mặt xơ xác tiêu điều, đang há mồm muốn nói, thì Thủy Dạng Hề không muốn lại bị trách móc: “Phụ thân, nữ nhi đã trưởng thành, phụ thân có nỗi khổ gì, có thể cùng nữ nhi chia sẻ, nữ nhi cũng muốn cùng phụ thân làm phụ tử bình thường. Nữ nhi cũng muốn hiếu kính phụ thân. Nữ nhi đã không có mẹ rồi, cũng chỉ còn lại phụ thân thôi.” Cứ làm cho nàng phóng túng một lần đi, nàng thật rất cần rất cần sự ấm áp nha, ấm áp như Lâm mụ mụ. Nàng tham niệm ôn nhu cùng tình ý trong mắt của hấn, một ít thôi rồi nó sẽ nhanh chóng biến mất, nàng muốn phần ấm áp đó thuộc về nàng, loại ấm áp như Lâm mụ mụ đã từng cho nàng vậy.

(*) Đây là trích trong bài Thái Liên Kỳ Khúc 2

採蓮曲其二

王昌齡

荷葉羅裙一色裁

芙蓉向臉兩邊開

亂入池中看不見

聞歌始覺有人來

Thái liên khúc kỳ nhị

Vương Xương Linh

Hà diệp la quần nhất sắc tài,

Phù dung hương kiếm lưỡng biên khai.

Loạn nhập trì trung khan bất kiến,

Văn ca thi giác hữu nhân lai.

—Dịch nghĩa—

Khúc hát hái sen kỳ 2

Lá sen và quần lụa cùng một màu,

Hoa sen nghiêng về gương mặt, hai bên cùng nở.

Trong ao lẫn lộn nhìn không thấy,

Nghe tiếng hát mới nhận ra là có người.

—
Ai muốn xem các bài thơ dịch thì vào đây

(**) Trích mấy câu trong bài Cảnh ảo tiên cô của Tào Tuyết Cần

Chương 14

Thủy Mộ Vân nhìn Thủy Dạng Hề, trong mắt nổi lên ngàn tầng sóng cuộn cuộn, từng đợt sóng mới mênh mông, nhất thời im lặng hỏi ông trời. Đây là nữ nhi của hần, ngày hôm nay nhìn thấy, hần đã biết nàng thông minh đến cỡ nào, cặp mắt kia linh động, trầm tĩnh, tựa như khi còn bé loại lộ ra một cỗ linh khí (năng lực thần kỳ), thật sự là đã trưởng thành. Nhưng là, ... Hần ở trong lòng nặng nề thờ dài, mạnh mẽ kèm chế thanh âm đang run rẩy, nói: “Hừ, quan tâm người? Đó là dĩ nhiên, ta vẫn nhớ được mẹ người bởi vì người mà chết, người nói ta có nên hay không là người canh giữ tâm tư của mình, còn người. Ta đối với người như thế nào, tin tưởng mười mấy năm qua trong lòng người phải hiểu rõ mới đúng. Người sẵn lòng hay cam chịu, đó cũng là chuyện của người. Bất quá, ta nhắc nhở người một câu, muốn bình an sống sót, thì nên ít tự cho là thông minh đi, có biết câu thông minh quá sẽ bị thông minh hại không.” Nói xong, cũng không quay đầu lại tiêu sái rời đi.

Thủy Dạng Hề trên khóe miệng giương lên, mặc dù lời của hần rất vô tình, lạnh nhạt, nhưng là, nàng vẫn nghe ra sự quan tâm ở trong đó, đây chính là cái gọi vô tình nhưng lại hữu tình đi. Cảm giác như thế, thật tốt.

Thủy Dạng Hề đang muốn xoay người vào nhà, lại nghe thấy một tiếng cười khê quen thuộc, quay đầu nhìn lại, không phải là Thủy Giác Hiền thì là ai, nàng cười nói: “Nhị đệ sao rảnh rồi đến trong viện của ta vậy?” Đối với cái đệ đệ này, nàng luôn có loại cảm giác quen thuộc thân thích, vì vậy nói chuyện giọng nói tương đối nhẹ nhàng tự tại. Cũng không quan tâm hần đã nghe mấy lời nói vừa rồi hay không.

Thủy Giác Hiền mâu quang chợt lóe, nói: “Làm sao, đại tỷ không hoan nghênh sao? Đệ đệ ta là cố ý tới đây, sợ đại tỷ bởi vì lâu ngày không trở về phủ, không có thói quen, đặc biệt đến tìm tỷ.” Vừa nói, vừa trực tiếp ngồi vào trên mặt ghế đá, cũng không biết từ chỗ nào lấy ra một bầu rượu, một mình uống, vẫn không quên vui vẻ hài hước đối với nàng cười một tiếng.

Thủy Dạng Hề đối với hành động của hần nhất thời đầu óc không phản ứng được gì, nhưng trực giác của nàng cho là, cái này Thủy Giác Hiền không đơn giản, bất quá thật cũng không uy hiếp gì đến nàng, nên cũng đi qua ngồi, học bộ dạng của, bắt đầu cảm lấy bầu rượu kia, uống một hớp rượu, hướng về phía hần nhẹ nhàng cười một tiếng. Nàng cũng không phải là cái loại ngoan ngoãn gì, nghĩ đến lúc nàng ở hiện đại, cũng là thường xuyên đến quây rượu, một tay nâng chén rượu, một tay chống đầu, trong đầu còn vừa nán nã suy nghĩ đến tiểu thuyết của nàng, cái loại cảnh tượng này, thật là thích ý. Đến nơi này, cũng đã có đoạn thời gian rồi, còn không có uống qua rượu cô đại đầu, khó được có cái cơ hội như vậy, cũng không phải là lúc có thể bỏ qua. Chẳng qua là, cô đại rượu quả thật không có cách nào cùng so sánh với hiện đại, rượu kia bên trong có vị chất khiến nàng không khỏi nhũ nhũ mảy.

Thủy Giác Hiền nhìn chằm chằm nàng, nụ cười nhanh chóng đầy hứng thú: “Đại tỷ, lúc nào trở nên hào sảng như thế. Đệ đệ ta nhớ được đại tỷ không có uống rượu, làm sao ngày hôm nay ngược lại như thế. . . . . Dạ. . . . .” Câu nói kế tiếp ngầm chứa ý vị thâm trường cùng châm biếm.

Thủy Dạng Hề trong lòng hơi kinh hãi, nhưng ngay sau đó lại nói: “Việc này thì có cái gì kỳ quái, bởi vì lần trước rơi xuống nước, nên đầu, không có trí nhớ trước kia, sau khi tỉnh lại cái gì cũng trở nên thật lý kỳ, nhân sinh cứ như vậy ngắn ngủn mấy thập niên, cần vui chơi thì cứ vui chơi, cần gì so đo những thứ lễ nghi phiền phức kia, người nói có phải không, đệ đệ?” Thủy Dạng Hề khiêu mải, ánh mắt thâm sâu như nước.

Thủy Giác Hiền cười, cười đến vân đạm phong khinh, hoa dung thất sắc, dường dưới bầu trời lúc này chỉ còn lại mình hần cười, Thủy Dạng Hề không khỏi trầm mặc, thật là không có thiên lý, sao không ai để ý đến kẻ yếu nhan họa quốc này, Thiên Mị vương triều sau so với trước càng tuần tú hơn, nếu như nói Nam Cung Ngự Cảnh có khí chất của tiên nhân, thì cái kẻ tình quái trước mắt này mang yêu khí mười phần, Thủy Giác Hiền bắt đầu làm cho nàng như lọt vào trong sương mù rồi, ai, thật là có đạo lý hay không có đạo lý. Thủy Dạng Hề bên tai nghe Thủy Giác Hiền nói: “Đại tỷ lời này cũng thật mới mẻ độc đáo, chẳng qua là, ta nghĩ nhắc nhở đại tỷ. . . . .” Nàng dùng ánh mắt nhìn hần, đột nhiên, thấy bên hông của hần một lăng giác đỏ, cảm thấy rất quen thuộc, quả nghĩ không ra nhìn thấy ở nơi nào, thật là khả ái, một tay đã nắm lấy nói: “Di, này chẳng lẽ là của vị cô nương nào đó đưa cho đệ đệ làm tín vật đính ước, đệ đệ quý trọng giắt bên hông như vậy?” hành động đột ngột này của nàng, bắt ngờ cắt đứt lời của Thủy Giác Hiền.

Thủy Giác Hiền kéo lăng giác trong tay nàng ra, hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, nói: “Đại tỷ đừng vội nói nhảm, bát lăng banh vài nhiều màu như thế nào lại là tín vật đính ước, đây là trục cầu mười lăm tháng sau yến hội trong cung đình phải dùng đến nó.” Vừa nói, từ trong tay Thủy Dạng Hề đoạt lại bát lăng banh vài nhiều màu.

“Làm sao mà dùng? Ta đây tại sao không có?” Thủy Dạng Hề hai mắt hiện lên tia sáng theo dõi hần.

Thủy Giác Hiền đối với phản ứng ngu ngốc của nàng liền xem thường, nói: “Đây là cho nam tử, ở trên yến hội trục cầu, đem quả banh này tặng cho người cho cô gái mình yêu thương, nếu như nàng kia đón nhận, như vậy bọn họ tựu nhưng kết duyên, nếu như cự tuyệt, thì phải cùng với người mà nam tử chuẩn bị tranh tài nghệ phải thắng, mới có quyền nói không.”

Thủy Dạng Hề trong lòng lật ra rõ ràng, đây không phải là đem cô nương nhà người ta biến thành hàng hóa sao, phân biệt đối xử ư, thật sự là tức chết người đi được: “nếu vì nữ tử kia nhận được là không chỉ là một banh vài nhiều màu thì làm sao bây giờ, nàng có quyền lựa chọn người không?”

“Có a, chẳng qua là những người khác cũng có quyền cạnh tranh. Kẻ chiến thắng cuối cùng trong trận thi đấu tài nghệ bất cứ là người phương nào nữ tử này cũng phải lấy.”

“Như vậy, chẳng phải là cô gái một chút tự do cũng không có hay sao, đến cuối cùng, cũng không nhất định có thể cùng mình người yêu ở chung một chỗ?” Cái kiểu chọn lựa này cũng quá biến thái đi.

“Ừ, cũng tương tự như vậy” Thủy Giác Hiền miễn cưỡng nói, đáp lời hần thật không cảm thấy hứng thú lắm, “Bất quá, nàng cũng có thể bỏ cuộc nha, một cũng không chọn, như vậy an toàn hơn. Dĩ nhiên, nếu nàng có thể đánh bại tất cả người cạnh tranh, nàng cũng có thể tự do lựa chọn. Cho nên, vẫn còn có cơ hội, chẳng qua là, cơ hội này, thường thường thuộc về tất cả kẻ mạnh mà thôi.” Thủy Giác Hiền vô vị nhún nhún vai.

Thủy Dạng Hề cau mày, Thiên Mị vương triều quy củ thật đúng là nhiều, đa dạng chồng chất a. Một tia cười lạnh bò lên khóe miệng, nói: “Chẳng qua là, những cô nương này không bao gồm người đã có chồng, nhưng nam tử thì bao gồm người đã có thê tử, đúng không?” Thanh âm đã thâm thấu một chút lạnh lùng nhưng không dễ dàng phát giác, nàng đã nhớ tới nơi nào nhìn thấy banh vải nhiều màu rồi, đó là ở quý phủ của Tam hoàng tử, đồ bị nàng đựng ngã lẩn trên mặt đất đó sao? Thật sự là vì địa vị các cô nương mà cảm thấy không công bình, tình cảnh này, điều này không phù hợp với cái cân công lý trong lòng nàng. Bất quá, làm sao lại cảm thấy, đầu càng ngày càng choáng nha, ý thức cũng càng ngày càng mơ hồ. Phảng phất nghe được Thủy Giác Hiền nói: “Đại tỷ cuối cùng đã đoán đúng một chút rồi, thì ra là. . . . . eh, đại tỷ, đại tỷ, làm sao người có bộ dạng này, nhanh như vậy đã say mới có nửa nén hương thời gian. . . . .”

Thủy Dạng Hề trong ánh nắng rạng đông của sáng sớm mới tỉnh lại, cùng với tiếng chim hót là mấy thứ không thể ngủ nổi, mắt còn chưa mở ra, trên mặt đã hiện một nụ cười sáng lạng hài lòng. Tối hôm qua ngủ thật sự là ngon, là một đêm đẹp nhất sau khi nàng tới chỗ này mà ngủ được. Cảm giác mình cả đêm đều ở không trung bay lượn, cả người giãn ra sảng khoái, nàng vươn cánh tay dài lên cao, ở trên giường lật qua lật lại vài lần, liền chuẩn bị rời giường, lại không nghĩ đến, vừa đứng dậy, liền lại thấy được Thủy Giác Hiền cái yêu nhân kia, khẽ nhíu nhíu mày, sau đó đột nhiên cười một tiếng, nói: “Nhị đệ thật là hăng hái, suốt ngày lạng lẽ cứ chạy tới nơi này của tỷ tỷ, cũng không biết kiêng kỵ một ít gì?” Vừa nói xong bản thân liền không coi ai ra gì mặc quần áo vào.

Thủy Giác Hiền nhưng ngay sau đó đáp lời: “Được, được, được, hôm nay không biết là người nào không biết kiêng kỵ đâu, lại ngông nghênh mặc quần áo vào vậy” Nói xong, còn làm vẻ vô tội bất đắc dĩ lắc đầu.

Thủy Dạng Hề cũng không cùng hần so đo, nói: “Nói đi, sớm như vậy, trông ngóng chạy tới, hần không phải là rồi rành tới để khua môi múa mép chứ?” Nàng vốn là khinh thường những thứ lễ nghi phiền phức và phiền toái kia, hôm nay có người dẫn đầu không tuân theo, nàng cũng vui vẻ bớt lo, không chút nào để ý.

“Đại tỷ quả nhiên liệu sự như thần, đệ đệ là đặc biệt tới lắng nghe đại tỷ phát biểu.” Vừa nói, còn làm bộ dạng tựa như gương mẫu thi lễ một cái.

Phát biểu? Thủy Dạng Hề hồ nghi nhìn hần một cái, đem một cái tay để ngang trước ngực, một cái tay khác chống cằm, đôi mắt hạ xuống cẩn thận mà nghĩ, nga, đúng rồi, thế nhưng bởi vì một đêm ngủ thật là tốt, thiếu chút nữa đã quên rồi, Thủy Dạng Hề mặt nhăn cau mày, tựa hồ là đối với việc mình lơ là sơ sót nguyện vọng mà bất mãn vô cùng, nói: “Rượu tối hôm qua, người bỏ cái gì?” Thanh âm không lớn, nhưng đã lộ ra phần nào đó nguy hiểm, trên mặt, khóe miệng, trong mắt, vẫn là một ít nụ cười như có như không, cả người lộ ra một loại lạnh nhạt trong trẻo lạnh lùng, chẳng lẽ lần này đã nhìn lầm người?

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Thủy Giác Hiền cũng đã nhận ra biến hóa của Thủy Dạng Hề, thanh âm kia lộ ra lạnh lẽo, ánh mắt lóe lên sắc bén, sáng quắc kinh người, mặc dù vẫn đang cười, nhưng lại làm cho lòng người ta cảm thấy kinh hãi, nên quay qua Thủy Dạng Hề nói: “Đại tỷ cần gì tức giận như thế, tối hôm qua đệ đệ vốn định nhắc nhở đại tỷ, là đại tỷ cắt đứt lời nói của đệ..., hôm nay đến trách tội trên đầu đệ, có phải hay không có chút không nói lý lẽ, đảo lộn phải trái?” Nói xong, vẫn không quên bêu môi với Thủy Dạng Hề, bày ra bộ dạng bất mãn.

Thủy Dạng Hề híp mắt, đưa mắt nhìn hần, đợi chờ hần nói tiếp.

Thủy Giác Hiền nhìn Thủy Dạng Hề cũng không có dịu đi, biết nàng giận thật, nên tiếp tục nói: “Đại tỷ, người một lần quên, quá là quên đến triệt để luôn nha, đem chuyện người kiêng kỵ trước kia một lần quên sạch sẽ. Người biết thân thể của người là không thể uống rượu không, tiếp xúc một giọt rượu thôi cũng say. Uống ít, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì thời gian nửa nén hương, nếu là uống khá nhiều, lúc này sẽ bất tỉnh nhân sự, thật là so sánh với thuốc mê còn lợi hại hơn.” Hần hướng Thủy Dạng Hề cười đùa cợt, “Bất quá cái tướng say rượu của người cũng tốt, coi như không tệ, ít nhất sẽ không hồ ngôn loạn ngữ, nói hươu nói vượn, làm xằng làm bậy, cần quấy. . . .” Thủy Giác Hiền vốn định nói đến thành ngữ chữ hồ, nhưng thấy ánh mắt giết người Thủy Dạng Hề, không thể làm gì khác hơn là thấp giọng nói, “Chẳng qua chỉ ngủ mà thôi, bất quá mặc kệ người ta gọi thế nào cũng không tỉnh, đây chính là nguyên nhân tối hôm qua người tại sao lại té xỉu. Hiện tại, biết không phải là lỗi của ta rồi, tất cả đều là chính người ban tặng cho bản thân nha.”

Thủy Dạng Hề nghe xong, trừng mắt liếc hần một cái, thì ra là như vậy, liền loay hoay tiếp tục công việc mặc quần áo đã bị hần cắt đứt: “Người sau này phải gọi ta tỷ tỷ hoặc là Hề tỷ tỷ, ta không thích xưng hô đại tỷ thế này, thật khó nghe.”

A? Thủy Giác Hiền nhất thời bối rối, nàng thật đúng là không hành động theo lý ra bài đầu rồi, làm sao đột nhiên xé đến gọi vấn đề lên, hơn nữa còn nói

đại tỷ kêu rất khó nghe, đây là cái gì Logic?

Đang đang cân nhắc, phía ngoài vang lên tiếng gõ cửa, nhưng ngay sau đó vang lên Vu nhi thanh âm: "Tiểu thư, nổi lên sao?"

"Nổi lên, vào đi." Y phục cũng đúng lúc vào lúc này tốt.

Cửa lên tiếng mà mở, Vu nhi bùng Thủy đi đến, thấy trong nhà đứng Thủy 珏 Hiền, không khỏi một giật mình: "Thì ra là Nhị thiếu gia ở chỗ này a, mới vừa Đại thiếu gia đang tìm người khắp nơi đây." Trong lòng thực tại buồn bực, đường đường một thiếu gia, tại sao có thể nói vào tiểu thư khuê phòng tự vào đầu rồi, trước kia cũng thôi, nhưng hôm nay, tiểu thư nhưng là Tam hoàng tử phi rồi sao.

Thủy 珏 Hiền nghe nói như thế, liền cáo từ đi ra ngoài.

Vu nhi đề trong lòng kinh ngạc, liền bắt đầu hầu hạ Thủy Dạng Hề rửa mặt. Nàng đã thành thói quen Thủy Dạng Hề đơn giản, không có một hồi tử, lại bắt đầu cấp nước Dạng Hề chải đầu liều.

Thủy Dạng Hề từ kia không thể nào rõ ràng trong gương nhìn Vu nhi, nói: "Vu nhi là từ lúc nào đi theo của ta?"

"Tiểu thư tám tuổi, Vu nhi hãy theo tiểu thư, đến nay cũng có hơn mười năm liều." Vu nhi tiếp tục loay hoay Thủy Dạng Hề tóc.

"Kia Vu nhi hiện tại có mấy tuổi đây?"

"Vu nhi năm nay mười sáu rồi, tiểu thư sao sinh nghĩ tới hỏi cái này rồi?"

"Nga, không có gì, đang suy nghĩ vì Vu nhi tìm một nhà khá giả đây."

Vu nhi vừa nghe, nhất thời quần được đỏ bừng cả khuôn mặt, "Tiểu thư sẽ cảm Vu nhi giữu cột, Vu nhi thật không nghĩ quá muốn tiểu thư, ta nhưng là muốn phụng bồi tiểu thư cả đời đây."

"Phải không? Vu nhi lại có cái này tâm ý tư, bất quá ta cũng không dám, đây chẳng phải là tội của ta qua, làm người thanh xuân, ngăn người hạnh phúc, có phải hay không nha?" Nói xong, vẫn không quên ở trong kính đối với Vu nhi lựa chọn lông mày.

"Tiểu thư cánh hồn (giang hồ) nói, luôn là cảm Vu nhi vui vẻ, ta không cùng tiểu thư giắt."

"Ha ha. . . . ." Thủy Dạng Hề cười nói, "Dạ, là ta không đúng, không nói chính là. Kia Vu nhi có biết ta mỗi tháng cũng là khi nào tiến theo mẫu hậu?"

"Mỗi tháng hai mươi sáu a." Vu nhi thuận miệng đáp. Rất may mắn Thủy Dạng Hề không hề nửa nín lấy một chút làm nàng thẹn thùng chủ đề không tha.

"Có mang đến làm mẫu hậu cao hứng đồ?"

"Dạ, cái này tự nhiên. Tiểu thư mỗi lần cũng sẽ mang theo phu nhân đi vật đi trong cung."

"Cái này dạng có nhiều đã lâu đây?"

"Có một nhiều năm đi?" Búi tóc đã vấn tốt lắm, tự còn kém một chi trâm rồi, bất quá, tiểu thư bình thời đeo đích Bạch Ngọc trâm người nào vậy, trang điểm cửa hàng không có đây.

"Tại sao mỗi lần đi cũng muốn mang theo mẫu thân đi vật đây?" Thủy Dạng Hề biết Vu nhi đang tìm cây trâm, bất quá còn chưa tới lúc cho nàng.

"Tự nhiên là Hoàng hậu nương nương phân phó." Vu nhi thuận miệng đáp.

"Hoàng hậu nương nương sao sẽ có như thế phân phó?" Thủy Dạng Hề tiếp tục xem Vu nhi, thừa dịp nàng không chú ý, đem trong tay áo cây trâm đặt ở học tủ bên cạnh.

Ai nha, thế nhưng ở chỗ này, ta tìm thật lâu, làm sao ở không coi vào đâu sẽ không nhìn thấy đâu rồi, Vu nhi trong lòng vui mừng, trả lời: "Vu nhi cũng không phải là rất rõ ràng, Hoàng hậu nương nương tựa hồ đang tìm phu nhân lưu lại vô cùng trọng yếu đồ. . . . ." Vu nhi vì Thủy Dạng Hề chen vào cây trâm, trong lòng ngẩn ra, có chút kinh ngạc, không hoàng nhìn Thủy Dạng Hề, tâm đã sớm nhảy được rồi loạn một tác vương. Ngày hôm nay là sao rồi, cũng bất tri bất giác đang lúc nói không nên nói.

Thủy Dạng Hề lấy tay nhẹ long liều long đầu tóc, đối với Vu nhi cười nói: "Vu nhi đích tay nghề là càng phát thật là tốt rồi, nhìn này búi tóc vấn đích thực là trông rất sống động rồi, ta nhưng là càng phát không thể rồi bỏ người." Thần sắc bình thản ung dung, thật giống như mới vừa một phen nói chuyện chỉ là một đoạn không quan trọng gì tiểu nhạc đệm, nhận quá không dấu vết, không đáng giá nhắc tới. Vu nhi thấy như vậy, mới coi là thả tâm, nghĩ, thì ra là chẳng qua là tiểu thư thuận miệng hỏi một chút, nhìn nàng bộ dáng cũng không còn thậm đề ý, là ta mình quá lo lắng.

Chủ tớ lượng đang chuẩn bị đi tiền thính chờ ăn cơm, mới ra cửa phòng, chỉ thấy một tiểu nha đầu vội vã chạy tới, đi trước liểu thi lễ, liền cung kính địa đứng ở một bên, đầu khể thấp, nói: "Đại tiểu thư, tướng gia xin ngài đến tiền thính đi, nói là Tam hoàng tử trong phủ người đến, đang chờ đón ngài trở về, xe ngựa đã chuẩn bị tốt." Thanh âm không lớn không nhỏ, bất ti bất kháng, mạch lạc rõ ràng, làm Thủy Dạng Hề bất giác nhìn nhiều nàng hai mắt, hỏi: "Người tên là gì?"

"Hầu gái tiểu song, đồng lứa cũng gọi hầu gái Song nhi." Không có ngẩng đầu, vẫn là bình tĩnh trở lại.

Thủy Dạng Hề trong lòng hơi có kinh ngạc, tiểu nha đầu này nhìn hình dung còn nhỏ, sở quần áo cũng phải làm là một hạ đẳng nha đầu, nhưng toàn thân khí độ cũng là không tầm thường, trải qua hôm qua một phen làm âm ỉ, nhìn thấy nàng còn có thể như thế trấn định, không có chán ghét không có khinh bỉ, càng không có xu nịnh nịnh hót, có chăng qua là đối với chủ tử ứng hữu cung kính cùng lễ nghi, không chứa một tia tư nhân tình cảm. Thủy Dạng Hề mâu quang chợt lóe, vẻ nụ cười hiện lên khoe miệng, đối với phía sau Vu nhi nói: "Vu nhi, người đi đem quản lý linh đường ma ma dẫn tới tiền thính, ta cùng Song nhi trước hết đến tiền thính chờ người."

Không đợi Vu nhi đáp lại, liền đã dẫn đầu đi, này đầu Song nhi vừa thấy, bận rộn đi theo.

Ước chừng được rồi mấy bữa đất, Thủy Dạng Hề lần chậm cước bộ, vòng quanh hành lang gấp khúc, ánh mắt không được chung quanh quét nhìn, thật giống như thường thức giữa hành lang kia thu toan tính dần dần dày cảnh trí, đáng đi tản mạn, giống như chỉ ăn ăn no Ba Tư Miêu, từ từ kiểm chế. Song nhi nhìn, cũng có chút ít sờ không được đầu óc, chỉ nghe Thủy Dạng Hề nói: "Song nhi là ở tiền thính hầu hạ?"

"Phải . . . ." Luôn là giữ vững ở Thủy Dạng Hề phía sau một bước ở ngoài, bốn phận thủ lễ, không càng Lôi Trì một bước.

Thủy Dạng Hề gật đầu, lại tiếp tục nói: "Cũng làm được gì đây?" Thanh âm lười nhác, phảng phất bằng hữu đang lúc tán gẫu.

"Chẳng qua là có khách người, bưng trà đưa nước và vân vân, bình thời đều ở phòng bếp giúp đỡ nhiều lắm một chút." Song nhi chi tiết đáp.

Thủy Dạng Hề gật đầu, liền không có nói cái gì nữa, chẳng qua là trong lòng đã có một phen so đo.

Không có Thủy Dạng Hề có ý trì hoãn, không ít cho phép, liền đã đến tiền thính, đi vào trong sảnh, liền nhìn thấy chính vị thượng Thủy tướng cùng ghé khách thượng một vị bốn mươi trên dưới trung niên nhân, hai phiệt tung bay râu cá tre, một đôi tình quang tứ tán ánh mắt, nhìn giả bộ tựa như người hầu vừa không giống người hầu, có chút phi đoán, ngay từ lúc vừa thấy được nàng, tựa chạy nhanh tới đây hành lễ: "Trần khải tham kiến hoàng tử phi nương nương, nương nương Cát Tường."

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Trần Khải? Đúng rồi, đã nghe Vu nhi nói qua, là tổng quản của Tam hoàng tử phủ, ở trong phủ uy tín là mười đủ mười: "Trần tổng quản không cần đa lễ như vậy, đứng dậy lên." Lời vừa nói xong, liền nghe một thanh âm hành lễ vang lên, nhìn kỹ, thì ra là Thủy tướng, ai, Thủy Dạng Hề cảm giác cực kỳ bất đắc dĩ, muốn ngăn cản thì đã không kịp, chỉ phải nhận lễ này. Xem ra, một hạ nhân của Tam hoàng tử phủ cũng so sánh với hoàng tử phi như nàng còn có uy quyền, hôm qua là để ý cũng không thấy ai hành lễ, mà ngày hôm nay ngay cả Thủy tướng cũng tranh nhau hành lễ, bất giác trong lòng có chút chán nản.

Thủy Dạng Hề từ chối việc Thủy tướng cùng Trần khải muốn nàng ngồi vào vị trí chủ tọa, nên ngồi vào phía bên cạnh, đạo đức luân lý của thế kỷ hai mươi một khiến nàng vô luận như thế nào cũng không có cách nào ở trước mặt hai vị trưởng bối mà ngồi vào "Thượng vị", như vậy, cũng làm cho cái ghế trên thượng không có người rồi, mà Trần tổng quản cũng vì vậy mà không dám ngồi ở trên ghế khách. Chỉ nghe Thủy Dạng Hề nói: "Trần tổng quản qua đây, muốn nói chuyện gì?" Nàng uống một ngụm trà, khí thế quả nhiên là nghiêm nghị, không hổ là Tam hoàng tử phi.

Trần Khải trả lời: "Nô tài phụng mệnh Tam điện hạ chi, tới đón hoàng tử phi trở về phủ." Trần Khải sớm đã nghe nói hoàng tử phi sau khi tỉnh lại, tính cách đại biến, so sánh với trước kia còn lợi hại hơn ba phần, hôm nay nhìn thấy, trong lòng thờ dài nghĩ quả nhiên không chỉ lợi hại ba phần mà còn có thể cao hơn, lúc này đối với Thủy Dạng Hề chợt sinh ra chút ít kính sợ "Xe ngựa đã chuẩn bị xong, đang ở bên ngoài phủ chờ. Hoàng tử phi xem, phải . . . ."

"Nếu như thế, chờ Vu nhi tới rồi đi." Nàng cắt đứt lời của Trần Khải. Dù sao cũng phải đi, chỉ bằng ngồi một lát đợi, cũng không có gì khác nhau, huống chi, nơi này cũng không tự do tự tại như Tam hoàng tử phủ.

Nhất thời, trong đại sảnh ba người cũng không ai nói lời nào. Chỉ khoản thời gian một chung trà, Vu nhi liền dẫn ma ma kia đến.

Chỉ thấy ma ma kia quét nhìn cả sảnh một cái, liền quý xuống giống như lễ phép hành đại lễ với Thủy Dạng Hề. Thủy Dạng Hề mặt tràn đầy mỉm cười đưa tay ngăn chặn nàng lại, quả nhiên là nhân vật lợi hại: "Ma ma vì sao lại hành lễ lớn như vậy, làm tổn thọ Hề nhi. Ngai cực khổ trông nom linh đường mẫu thân, nên Hề nhi hướng ngài hành lễ mới phải, sao có thể để ma ma làm như thế. Hề nhi muốn cho ma ma theo bên người, ma ma có đồng ý hay không?"

"Nô tỳ tự nhiên đồng ý, nô tỳ sẽ đi theo hoàng tử phi nương nương." Vừa nói xong lại thi lễ.

Thủy Dạng Hề vỗ về nàng, đối với nàng gật đầu, đối với Thủy tướng nói: "Phụ thân, vậy xin ngài cho Hề nhi dẫn nàng theo, phụ thân có chịu không?"

"Tất nhiên ta đồng ý. Phàm là ở trong phủ này, cần thứ gì cứ việc nói, không có gì là đòi không đòi được." Vẫn cung kính trả lời như cũ. Những lời này, hẳn cũng là nói thật lòng.

"Như vậy, Trần tổng quản, chúng ta đi."

Đoàn người liền trở ra phủ, đang lúc định lên xe ngựa, các chủ tử trong phủ toàn bộ theo ông ra tiễn, vô luận là phu nhân, thiếu gia, các tiểu thư đều ở đó đưa tiễn nài.

Thủy Dạng Hề ngẩn người, đây là cái tình huống gì, tình cảnh này là bởi vì Trần tổng quản đến sao, chứng tỏ địa vị của nàng ở Tam hoàng tử phủ được đề cao, khiến cho chủ tử, nha đầu, vú già tranh nhau tới cửa lấy lòng? Thủy Dạng Hề lắc đầu, đang chuẩn bị đi không rảnh mà để ý tới bọn họ, thì thấy Thủy Giác Hiền về mặt yêu nghiệt dường như có chút hả hê, tức giận không thể đánh cho hắn một cái, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn hắn, lại nghe hắn nói: "Tỷ tỷ đi tốt."

Nghe kỹ một chút, hẳn dường như có cái gì ẩn ý, hóa ra là tới rửa nàng đây mà: "Đệ đệ khi nào thì ngay cả sinh tử của người khác cũng muốn qua tâm rồi, câu này hẳn nên để dành cho những tù nhân ở trong nhà ngục dơ bẩn sắp bị tử hình hay sao? Hay là đệ đệ lúc trước đã đi đến những chỗ như vậy một lần rồi?" Trong mắt lóe lên nụ cười hững hờ, trò đùa dai này có chút vui vẻ.

Thủy Giác Hiền nụ cười cứng lại trên mặt, nhất thời không nói được lời nào. Chỉ có một đôi mắt xinh đẹp ngó chừng nàng, tỷ tỷ, sao bây giờ lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy, dường như thế nào cũng không phải nàng bắt quạ. Ha ha. . . . .

Đang cùng Thủy Giác Hiền đối chiến ở bên trong, Thủy Dạng Hề cảm thấy tay áo đang mở bị lôi nhẹ, cúi đầu nhìn xuống, nguyên lai là kẻ nhỏ nhất trong phủ Thủy Dạng Linh, do Tử phu nhân sơ sinh, hiện nay chỉ có mười hai tuổi.

Thủy Dạng Linh thấy Thủy Dạng Hề ngó chừng nàng, liền nói: "Đại tỷ vì sao chỉ cùng nhị ca nói chuyện, mà không để ý Linh Nhi."

Thủy Dạng Hề lôi kéo tay nàng, nói: "Vậy đại tỷ bây giờ cùng người nói chuyện, Linh Nhi muốn nói gì đây?"

"Đại. . . . ." Thủy Dạng Linh suy nghĩ một chút, nói: "Mẹ nói đại tỷ hiện tại thật thông minh, để cho ta cùng thân cận với đại tỷ nhiều hơn, hảo hảo học tập."

Thủy Dạng Hề trong lòng cả kinh, đây là ý gì a, bất quá trên mặt cũng không biểu lộ nửa phần, nói: "Tốt, đại tỷ rất thích Linh Nhi." Ánh mắt liếc về phía Tử phu nhân Trần Chức Vân đứng khá xa trong đám người, chỉ thấy nàng ta đối với nàng cười một tiếng, khẽ gật đầu. Thủy Dạng Hề thu hồi ánh mắt, "Linh Nhi cũng thông minh đây. Sau này gọi ta Hề tỷ tỷ đi. Qua một thời gian ngắn lại ta sẽ về cùng người chơi, được không?" Thủy Dạng Hề nói lời này như xác nhận với Trần Chức Vân, mà không cần phải chính diện trả lời.

Thủy Dạng Linh cười ngọt ngào: "Tốt, Hề tỷ tỷ nhớ nhé." Liền vừa nhảy vừa chạy đi.

Cùng với những người khác ở hàn huyền một trận, bất quá chỉ nói chút ít lời bảo trọng cho hợp với tình cảnh, sau đó lên xe ngựa đi về Tam hoàng tử phủ.

Quả thật là xe, thì vô luận là cổ đại hay hiện đại, so với người đi vẫn mau hơn. Chẳng mất bao lâu thời gian đã đến hoàng tử phủ.

Thủy Dạng Hề vừa vào phủ, liền mang theo Vu nhi cùng mới Tống ma ma mình vừa biết họ, trực tiếp hướng Lê Hương viện của mình đi tới. Trải qua một phen hành hạ sáng nay, nàng đã sớm đói bụng, hôm nay đói hơn bình thường. Hiện tại chuyện cực kỳ khẩn cấp là cúng tế cho ngũ tạng của nàng. Về phần những thứ cái gì là quy củ nữ nhân khi trở về nhà việc đầu tiên phải làm là bái kiến phu quân cho đúng lễ, những thứ quy tắc mực nét đó nàng mặc kệ.

Trong Tử Thần lâu, Nam Cung Ngự Cảnh đang nghe Hoa Nhiên từng chút từng chút một báo cáo hành động của nàng ở Thủy tướng phủ, vừa nhìn thấy ở hành lang gấp khúc có thân ảnh màu bạc vội vã đi qua, trên mặt cũng không biết khi nào lay động lên nụ cười, người này, thật sự là càng ngày càng có ý nghĩa, trong trò chơi này bởi vì có nàng, mà ngày càng thú vị rồi.

Mà Hoa Nhiên thì nhìn Nam Cung Ngự Cảnh với ánh mắt bất mãn, sao Tam Hoàng Tử không suy nghĩ, nàng là một trong Tam đại hộ vệ, lại bị phái đi làm chuyện nhàm chán như vậy, thật sự là phí của trời mà. Mà kẻ có dính dáng đến chuyện này là Thủy Dạng Hề nàng càng thêm không có hảo cảm, khi nàng nói đến Thủy Giác Hiền cùng Thủy Dạng Hề ở trong một phòng, nàng rõ ràng cảm giác được trong mắt của Nam Cung Ngự Cảnh lóe lên tàn bạo, nhưng trong nháy mắt lại biến mất không thấy tăm hơi, nàng âm thầm cao hứng, lúc này, người đàn bà kia sẽ có nếm mùi đau khổ. Nhưng mà trên dưới trái phải nàng đều không thấy được dấu hiệu Nam Cung Ngự Cảnh muốn bước ra khỏi Tử Thần lâu, không khỏi thắc mắc mở miệng muốn nói: "Gia, ngài. . . . ."

Nam Cung Ngự Cảnh nghe thấy nàng lên tiếng, từ trong đông vãn kiện ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt lạnh như băng, làm cho Hoa Nhiên im miệng luôn.

Đột nhiên, một bóng đen chợt lóe lên, nhìn thân pháp cũng biết người này võ công cao cường, chẳng qua là Nam Cung Ngự Cảnh cùng Hoa Nhiên cũng là cao thủ, dường như đã định liệu trước nên vẫn tiếp tục xem văn kiện của hắn.

Bóng đen đáp xuống giữa sảnh cung kính đứng dậy, hướng về phía Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Gia, thuộc hạ đã trở lại." trường kiếm nằm bên tay trái tỏ rõ thân phận của hắn là một trong ba thị vệ bên cạnh Tam hoàng tử, Tuyệt Nhất.

Nam Cung Ngự Cảnh chỉ ngẩng đầu nhìn hắn một cái rồi nói: "Thế nào?"

"Quả nhiên không ngoài dự đoán của gia, hẳn đúng là đã bắt đầu hành động. Bất quá, động tác cũng không lớn, cũng là một vài hành động cực kỳ nhỏ, nhìn giống như vô hai không cần người ta để ý, nhưng một khi hoàn thành, quyền lợi đúng là không thể hạn chế." Tuyết Nhất sắc mặt nghiêm túc đáp, trên gương mặt lạnh lùng, có thể sánh bằng kiếm ở trong tay của hắn.

"Hắn bây giờ đang tích cực trừ bị mượn hơi của Thủy Mục Vân?" Thanh âm phảng phất như từ xa xôi truyền đến.

"Dạ. Bất quá, tựa hồ cũng không thuận lợi, Thủy Mục Vân vẫn là bộ dạng không đếm xỉa đến như cũ, không muốn tham dự vào, cho nên, Thực phi cũng chỉ phải bắt tay từ phu nhân của hắn mà làm. Hai ngày trước, Liễu Yên Nhiên đã mang theo Thủy Dạng Tinh vào cung, hẳn là đã định đem Thủy Dạng Tinh gả cho hắn làm chánh phi. Chỉ chờ yến hội trực cầu của cung đình vào tháng sau."

"Dạ. . . . ." Chẳng qua là một tiếng đáp rất nhỏ, nhưng cũng không có bất kỳ âm thanh nào đáp lại. Chỉ cho thấy là đã biết.

Mà Tuyết Nhất chờ một hồi lâu, không thấy Nam Cung Ngự Cảnh có chỉ thị gì, liền mở miệng nói: "Gia, định làm như thế nào?" "Các loại...", "khỏe miệng cười chứa đựng một tia ý vị thâm trường, như ban phát ân huệ u tối, phảng phất đang mong đợi tiết mục trình diễn thú vị nào đó. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Khó khăn lắm lại được mấy ngày bình yên trôi qua, trong Lê Hương viện, Thủy Dạng Hề đang giải quyết đại kế sinh tồn sau này, dường như vừa vượt qua nàng lấy trước kia tùy tâm sở dục, không muốn vô cầu cuộc sống. Miễn cưỡng nằm ở vồng thượng, như cũ là kia bốn : vốn thâm thủy kiếm phổ, bất quá cũng thấy vậy mùi ngon, cũng là lấy bốn tôn thật là tốt thân thể, thậm chí có đã gặp qua là không quên được trí nhớ. Hơn nữa nàng đọc nhanh như gió, này vốn là không lắm dày đích kiếm phổ vẫn thật là cho nàng làm văn xuôi dường như xem xong rồi.

Nàng buông kiếm phổ, đối với Vu nhi nói: "Vu nhi, người đi phía trước hỏi thăm một chút Tam hoàng tử bây giờ đang ở làm cái gì? Nhớ được muốn rõ ràng chút, Biệt đến lúc đó để cho ta chọc tới một thân phiền toái."

Thủy Dạng Hề đuổi đi liễu Vu nhi, từ vồng thượng đứng dậy, đứng ở Tổng ma ma trước mặt, ôn nhu nói: "Tổng ma ma, hiện tại Vu nhi đã đuổi đi liễu. Cũng mấy ngày nay rồi, Tổng ma ma biết vì sao ta sẽ đòi người tới sao?" Nói xong, lại đi nhảy tới liễu một bước, khiến cho giữa hai người vốn là không tính là khoảng cách xa, lúc này lộ ra vẻ càng gần.

Thủy Dạng Hề thân thể cao gầy, ở cô gái trung hân là coi như là trung đẳng độ cao chênh lên, dù vậy, cũng cánh so sánh với Tổng ma ma lại cao ra hơn nửa đầu, khiến cho Tổng ma ma cảm giác nàng là như vậy trên cao nhìn xuống rồi, thịnh khí lăng nhân, không khỏi dòi đi hai mắt nói: "Nô tỳ không biết, mong rằng tiểu thư công khai."

Thủy Dạng Hề ngược lại cười một tiếng, lui về phía sau mờ, không ngờ trực tiếp té ở vồng thượng, hơi nghiêng con mắt: "Tổng ma ma, trên người của người có một loại hun Hương mùi vị, đây là bởi vì quanh năm cung Hương nguyên nhân. Ta vừa vào mẹ ôi linh đường liền nghe gặp loại này vị, ở trở về tướng phủ trước khi hôn mê cũng nghe thấy được loại này vị, cả tướng phủ, trừ người ở ngoài, tìm không ra người thứ hai." Thủy Dạng Hề cười híp mắt liễu mắt, từng chuỗi Lưu Thái ở trong mắt nàng trán phóng ra, "Tổng ma ma là người mang tuyệt kỹ sao, nếu không tại sao có thể thần không biết quỷ không hay đem Hề nhi từ trong tướng phủ vận tới vận chuyển?" Một câu hỏi, nhưng thế này là khiến cho ý tứ càng cảm thấy khẳng định.

Tổng ma ma đang muốn mở miệng, Thủy Dạng Hề đề xuống lời của nàng, tiếp tục nói: "Tổng ma ma, chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lóng, người nếu cho mẹ trông này rất nhiều năm, ta nghĩ người cũng sẽ không gia hại ta, ta lưu người đang ở đây bên cạnh, kì thực thật là vạn bất đắc dĩ, ta cần một đối với ta trung thành người. Cho nên, Tổng ma ma, ta không người, nếu người tiếp tục quyết định ở lại bên cạnh ta, như vậy, tự cho ta lòng trung thành của người, chỉ có thể cho ta, nếu như không thể, người bây giờ liền rời đi sao." Nói xong, nhanh chóng từ vồng thượng đứng dậy, liền muốn rời đi.

Tổng ma ma thấy thế, quỳ xuống nói: "Tiểu thư, từ nay về sau, nô tỳ sinh là nhỏ tỳ người, chết cũng là tiểu thư quý, thề thần phục tiểu thư. Về phần nô tỳ thân phận vấn đề, có chút phức tạp, đợi có thời gian, nô tỳ sẽ cùng tiểu thư tính tế nói đến."

Thủy Dạng Hề xoay người đỡ dậy nàng, nhẹ giọng nói: "Tổng ma ma có gì? Như thế. Người biết ta luôn luôn nhất chán ghét nhiều hạn chế, sau này đi theo ta nhưng không thể có nữa này rất nhiều nghi thức xã giao, ngay cả nô tỳ hai chữ cũng có thể bớt đi. Quá khứ của người ta cũng không cảm thấy hứng thú, ta muốn chính là người hiện tại cùng tương lai. Biết không?"

"Đúng vậy, nô tỳ. . . . ." Đang nhìn đến Thủy Dạng Hề trừng người ánh mắt, có chút không có thói quen đối lời nói, "Ta biết rồi."

Thủy Dạng Hề đối với nàng gật đầu, về mặt đứng đắn thuyết: "Hiện nay, có vài món chuyện tu người đi làm." Thủy Dạng Hề khuấy động lấy trên bàn đá chén trà, chén đập cùng chén thân lẫn va chạm phát ra "Phanh —— phanh —— phanh ——" thanh âm, phảng phất từ xa xôi cổ đại truyền đến, khiến người tâm tình không có tùy trầm trọng, Thủy Dạng Hề mấy không thể xét thờ dài nói, "Đầu tiên, thay ta giám thị Vu nhi nhất cử nhất động, bất cứ lúc nào cũng không bỏ qua cho. Còn có, trong tướng phủ có một nha đầu tên Song nhi, rất là cơ trí, nghĩ biện pháp lấy được lòng trung thành của nàng, làm

cho nàng mật thiết chú ý trong tướng phủ hết thảy, vô luận là phụ thân, Nhị phu nhân kia phòng, Tứ phu nhân kia phòng, đều được cho ta xem khăn, nhất là lui tới tiễn khách và vân vân. Sau này, tự người chịu trách nhiệm cùng nàng liên lạc." Thủy Dạng Hề dừng lại, suy nghĩ một chút, "Trước hết đem này hai kiện chuyện làm sao, khác, cũng không nóng lòng nhất thời."

"Dạ, ta đây phải." Tiểu thư này, quả nhiên là không đơn giản, chỉ có mới hai ngày, sẽ đem ta dùng mười mấy năm mới nhìn thấu tướng phủ vài cổ thể lực thấy rất rõ ràng, hơn nữa còn đang kia trong khe h sắp xếp một con cò, thử nghĩ xem, đã cảm thấy một trận chiến. Vận khởi khinh công, ít khi, liền từ Lê Hương trong viện biến mất.

Thủy Dạng Hề nhìn biến mất Tổng ma mả, mở to mắt, vừa chớp chớp, hứng thú mười phần, này. . . . . Này. . . . . Chính là khinh công, thì ra là, thật có thể như vậy phi ơ. . . . .

Thủy Dạng Hề sừng sốt một lát, thu hồi tâm tư, lại nhớ tới vòng thượng nhắm mắt dưỡng thần, nhưng suy nghĩ cũng là Thiên trở về bách chuyển, trong tướng phủ, Nhị phu nhân Liễu Yên Nhiên cùng đương kim Nhị hoàng tử chỉ mẫu, hoàng thượng sủng ái nhất Thực phi là bà con, này không khó phán đoán, Nhị phu nhân là thuộc về phương nào thể lực, hưởng chỉ con trai của nàng, Thủy tướng phủ Đại thiếu gia Thủy ㄟ vũ là Nhị hoàng tử trên danh nghĩa thư đồng; mà Tứ phu nhân Trần Chức Vân chi phụ, là đang tứ phẩm Lại Bộ Thị Lang, nàng biết rõ ta cùng với Nhị phu nhân không hợp, cũng đang ta chạy hướng ta lấy lòng, mặc dù không biết là ý gì, nhưng là đầy đủ xác định nàng cùng Nhị phu nhân không thuộc về cùng hệ; mà Thủy tướng, tựa hồ không thuộc về trong các nàng; Tam phu nhân khúc Nhược Yên, người cũng như tên, hết thảy đều coi như xem qua mây khói, chẳng qua là cái này Thủy ㄟ Hiến cũng là thấy thế nào không ra, cả trong tướng phủ, thật giống như cũng chỉ có hấn là đơn độc thành phái, là phái có vô phái, chỉ vì một người quả thật khó có thể thành phái, chẳng qua là phía sau của hấn lại là chúc phương nào đây? Thôi, thôi, thôi, vô luận như thế nào, ta cũng không nghĩ lần ... này nước đục, ta nhất định phải từng bước từng bước nhảy ra, sau đó rồi đi cái này là không phải là .

Đang muốn cho ra thần, liền nghe Vu nhi từng tiếng tiểu thư tiểu thư hô, phải mở mắt ra nhìn nàng, cho nàng một nụ cười sáng lạn.

Vu nhi thấy Thủy Dạng Hề đang nhìn thấy nàng, đã nói: "Tiểu thư, không phải là Vu nhi nói người rồi, cùng tiểu thư đã nói bao nhiêu lần, ngày hôm nay khí nguội, nếu như muốn ở bên ngoài ngốc , nhớ được mang theo Nhất giường mồng thám, tránh cho đến lúc đó phong hàn, sẽ không tốt." Vu nhi vừa nói vừa bản thân bận rộn .

Thủy Dạng Hề nghe Vu nhi cảm râm, nhìn nàng vì nàng bận rộn thân ảnh, trong lòng không khỏi có chút chua xót, nàng không muốn tin tưởng Vu nhi đối với nàng bị phản bội, nhưng đủ loại dấu hiệu cùng nàng thử dò xét cũng cho thấy. . . . . Chẳng lẽ, Vu nhi thật sự là. . . . . Nàng dưới đáy lòng tái diễn những lời này, nhưng làm sao cũng nói không hoàn chỉnh những lời này, cũng là mặc niệm ra một bức tương tự chính là hình ảnh, ngày đó, hoa cúc mở lần, thu toan tính dạt dào, cũng là bên cạnh cái bàn đá, một duyên dáng sang trọng phụ nhân, lôi kéo một vị cảnh xuân tươi đẹp đang lúc thiếu nữ, về mặt kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ, người thật cái gì cũng không nhớ được rồi?" Mà phụ nhân kia chính là hoàng hậu, cô gái kia vừa vặn là nàng, ha ha, cớ nào châm chọc, khi đó, nàng bởi vì sợ bị người phát hiện nàng không phải chân chính Thủy Dạng Hề đưa ra phiên toái không cần thiết, mà thấp thỏm trong lòng, dám chột hoàng hậu lời của ngoài chỉ âm. Nói vậy, ở đây trước kia, hoàng hậu đã biết rồi nàng mất trí nhớ chuyện sao, mà nói nàng thích nhất hoa cúc nhi dẫn nàng đi xem hoa cúc, cũng bất quá là nhiều hơn thử dò xét thôi, bởi vì, Thủy Dạng Hề thích nhất Hoa là Mẫu Đan mà không phải là cúc, nàng tất cả vật phẩm trang sức cũng là lấy Mẫu Đan vì sức. Biết nói nàng mất trí nhớ trừ Vu nhi, liền không có người khác, cho nên, Vu nhi thật sự là. . . . . Phán bội nàng. Nàng bình sinh ghét nhất phản bội người, vô luận là người nào, một khi phản bội nàng, tự tuyệt không tha thứ.

Nàng trừng mắt nhìn, che giấu liễu mới vừa rồi tất cả tâm tình, ngồi ở vòng thượng, nhưng để cho chân tùy ý đi lại: "Vu mà đi nghe được ra sao?" Lấy bình thường thanh âm hỏi.

"Từ thần lâu thị vệ nói Tam hoàng tử chỉ buổi sáng ở trong lầu ngậy người hội nhi, sau lại liền đi ra ngoài, hiện tại đang sống xanh đình nói, nói là đang nghe khúc vẽ tranh đây." Vu nhi vì Thủy Dạng Hề liên lụy mồng thám nói.

"Nga?" Thủy Dạng Hề lựa chọn lông mày, "Hấn cũng là rất có nhân tình nhả trí nha, không nghĩ tới cánh cũng sẽ làm như thế học đòi văn vẻ chuyện." Nàng xóc Vu nhi đang làm cho mồng thám nói, "Không cần nữa xây, người dẫn ta đi sống xanh đình sao.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Thủy Dạng Hề dưới sự hướng dẫn của Vu nhi, ra khỏi Lê Hương viện tìm một con đường nhỏ, sau đó đi tới. Trong lúc cảnh trí trùng điệp phong phú, đa dạng chông chát. Cảnh trí được an bài tựa hồ dựa vào xuân hạ thu đông mùa mà làm, vừa đi qua một cây cầu nhỏ, bên dưới là dòng nước chảy nhân tạo, liền tiến vào rừng trúc lộ ra rõ ràng dấu hiệu và hương thơm của mùa hè, xuyên qua Từ Trúc Lâm, nàng thấy một hồ nước bích lục xuất hiện ở trước mắt. Ẩn sâu trong rừng xanh phản chiếu lại ánh sáng, tựa như một khối bích ngọc Phi Thúy, chiếu sáng lên cả cánh rừng. Nàng còn mơ hồ nghe thấy thanh âm nước chảy róc rách, nguyên lai là từ đáy hồ chảy ra, dựa vào địa thế nhìn thấy, thì nó sẽ chảy về phía ao hoa sen, thật là đập phá thiết hại vô mịch xử, đặc lai toàn bắt phi bất công phu, nước này không phải là chảy tới hồ sen sao? Mà nước hồ, thì ra là nước của con suối, chỉ là không biết con suối này nằm ở vị trí nào.

Thủy Dạng Hề bị cảnh trí trước mắt kinh động đến ngây người, chỉ vì nàng đối với những thứ xinh đẹp không có sự miễn dịch. Nàng biết, Tam hoàng tử phủ kiến trúc thiết kế và kết cấu đều sáng tạo, rất khác biệt lại thêm mới mẻ độc đáo, cũng biết Tam hoàng tử phủ dựa vào cái gì mà xây, lấy cả ngọn núi làm phôi cảnh cho nó, thật không nghĩ đến, lại đem tự nhiên cùng con người miễn cưỡng hòa hợp đến không có kẻ hở, phẳng phát như tiến vào nhân gian

tiền cảnh, Thủy Dạng Hề chậm rãi hướng phía trước di động, bên tai chẳng biết lúc nào lại truyền đến tiếng đàn, hoàn toàn không lộ vẻ bất ngờ, tất cả cùng cảnh trí hòa hợp đến như vậy, khiến cho cảnh vật vốn u tĩnh lại càng phát ra vẻ thanh u

Thủy Dạng Hề hướng phương đình trên hồ đi tới, Nam Cung Ngự Cảnh cũng thật biết chọn chỗ, lại có được chỗ ở như vậy. Bước đến trước đình, mới biết đình này xây theo hình đình ốc quanh co lên cao, các bậc thang không dài được làm bằng gỗ, chỉ đủ chỗ cho hai người cùng đứng. Thủy Dạng Hề đứng ở trước bậc thang, nhìn hai bên thị vệ một chút, là một nam một nữ, quần áo đều là không tầm thường, không giống như thị vệ, cùng người kêu Phụng Phù hôm xuất phủ là cùng một cái cấp bậc, xem ra, phải là thị vệ bên cạnh Nam Cung Ngự Cảnh. Hai thị vệ nhìn thấy nàng đã sớm được hành lễ, sau đó cũng không hề nhìn nàng nữa. Thủy Dạng Hề thấy vậy, nói: "Các người tên gọi là gì?"

Hồng Y nữ thị vệ kia liếc xéo nàng một cái, mới nói: "Thuộc hạ Hoa Nhiên." Trong giọng nói hàm chứa bất mãn cùng khinh thường.

Thủy Dạng Hề không phải là không nhìn ra, chỉ là có chút không hiểu rõ ở trong đầu, nàng chưa từng thấy nàng ta, càng không khả năng cùng nàng ta kết thù, nhưng sao lại bất mãn nàng như vậy?

Người thị vệ áo xanh đáp: "Tuyệt Nhất." Thanh âm đơn giản có lực, trong mắt đầy ngạo nghễ khiến người ta hiểu rõ thân phận của hắn.

Thủy Dạng Hề càng thêm xác định phán đoán của mình, cho nên nói: "Ta muốn đi vào, các người sẽ không ngăn cản ta chứ?" Lần này không giống lần trước, nếu như xông vào, nhất định sẽ bị chết rất khó coi.

Hoa Nhiên liếc nàng một cái, cũng không để ý đến nàng, chỉ nghe Tuyệt Nhất đáp một câu "Thuộc hạ không dám."

Thủy Dạng Hề thấy như vậy, liền gật đầu, cho Vu nhi ở lại phía sau, liền một người trực tiếp đi tới.

Thủy Dạng Hề tới trong đình, chỉ thấy một nam tử đang hướng về phía nàng, tóc đen như mực, ròi rạc thả trên lưng, quần áo như yêu ma, nhanh nhẹn phiêu tán ở bốn phía, thân thể hơi nghiêng về phía trước, một tay chấp bút, một tay buông lỏng, đang không ngừng vẽ lên giấy để trên bàn. Một người con gái đứng quay lưng về phía hắn, cũng đứng quay lưng về phía nàng, mười ngón tay nhỏ nhắn lướt trên cây đàn, tiếng đàn dằng dặc từ đầu ngón tay lưu chuyển ra ngoài. Thủy Dạng Hề lại là cả kinh, thật sự là bởi vì hình ảnh này hoàn cảnh này làm cho người ta rung động, tựa như một bức tranh ở trong mơ.

Thủy Dạng Hề đi tới trước án, Nam Cung Ngự Cảnh đã dùng voan mỏng phủ lên bức tranh, chỉ thấy loáng thoáng hình ảnh bức tranh dưới tấm voan mỏng, hình như người trong bức họa là một vị cô nương. Nam Cung Ngự Cảnh ngẩng đầu, nhếch miệng cười một tiếng, nói: "Hề nhi sao hôm nay có nhã hứng như vậy, chạy tới nhìn ta vẽ tranh." Nàng quả nhiên đã tìm tới, đợi nhiều ngày qua, đều muốn mất đi kiên nhẫn, nếu không phải biết những việc nàng làm ở trong tướng phủ, cơ hồ cho là cô ấy sẽ không tới.

Tiếng đàn, bởi vì Nam Cung Ngự Cảnh mở miệng mà im bật.

Thủy Dạng Hề lên kút ngắt bấp đùi mình một cái, thật là không có tiền đồ, nhìn thấy sắc đẹp liền ngay cả chánh sự cũng quên. Nàng xoay người đối mặt với nữ tử hồng y nói: "Người đi xuống trước đi." Lúc này mới thấy rõ cô gái trước mặt, không phải là rất đẹp, nhưng cả người lộ ra một cỗ linh khí, nhìn không thấy được một tia phong trần nào. Thủy Dạng Hề dựa vào thân hình đã đoán được thân phận của nàng ta —— đầu bài của Phụng ngâm các, Nguyệt Mộng cô nương. Chẳng lẽ, người trong bức tranh kia là nàng? Nghĩ tới đây, trong lòng có một loại cảm giác khác thường.

Nguyệt Mộng nhìn Nam Cung Ngự Cảnh một chút, thấy hắn gật đầu, liền đối với Thủy Dạng Hề cúi người nói: "Dạ, ta cáo lui."

Thủy Dạng Hề xoay người lần nữa, đối mặt với Nam Cung Ngự Cảnh, mà trên bàn chẳng biết lúc nào đã không còn vật gì, Thủy Dạng Hề có chút thất vọng bĩu môi, tự tìm cho mình chỗ rồi ngồi xuống, nói: "Tam điện hạ, chúng ta làm ký giao dịch nhé?"

Nam Cung Ngự Cảnh trong mắt hiện lên hứng thú, tựa tiểu phi tiểu hỏi: "Giao dịch? Từ đâu lại nói như thế?"

Thủy Dạng Hề đem hai tay để tại trên bàn, đem cảm đặt tại trên tay, nói: "Chuyện Tam hoàng tử muốn cưới Thủy Dạng Tĩnh, hoặc là nói Tam hoàng tử không vui lòng khi nhìn thấy Thủy Dạng Tĩnh gả vào Nhị hoàng tử phủ, có đúng không?"

Nam Cung Ngự Cảnh khẽ híp híp mắt, quả nhiên là gãi trúng chỗ ngứa, thông minh có thêm, trong lòng không khỏi đối với Thủy Dạng Hề khen ngợi vài phần, nhưng sắc mặt vẫn không đổi nói: "Nói vậy là như thế nào?"

Thủy Dạng Hề đứng lên, đưa tay chấp ở sau lưng, lui về phía sau một bước nói: "Ta và người đều biết Thủy Dạng Tĩnh sẽ không chọn bất luận kẻ nào. Lấy nàng tài nghệ của nàng, từ nhỏ đã được bồi dưỡng, nhận thua, đây là từ không có trong cuộc sống hiện nay của nàng, nàng nhất định sẽ lựa chọn đánh bại tất cả những người cạnh tranh, sau đó lựa chọn tự do. Nàng đối với Nhị hoàng tử có tình cảm hay không, tạm thời không nói, chỉ vì sự lợi hại ở giữa quan hệ của bọn họ, nàng sẽ chọn Nhị hoàng tử, đây là nhất định chuyện thực, cục diện này đối với sự thăng bằng hiện tại ảnh hưởng nhiều hay ít hoặc như một quả bom cũng không chừng." Thủy Dạng Hề nói xong, chỉ yên lặng nhìn hắn.

"Đúng, phân tích không sai. Hề nhi quả thật là thông minh, tâm tư cũng tỉ mỉ hơn rồi," hắn gật đầu, nói, "Nếu như thế, vậy Hề nhi đã là có kế sách ứng phó rồi?" Nam Cung Ngự Cảnh vẫn một bộ dạng văn đạm phong khinh.

Thủy Dạng Hề gật đầu: "Dĩ nhiên. . . . . " Làm sao mà cảm thấy giống như bẫy mà hắn thiết kế sẵn, đang chờ nàng đi đến chui đầu vào bên trong "Bất quá, như ta nói, đây là giao dịch."

"Vậy phải làm sao nàng mới nói ra phương pháp?" Nam Cung Ngự Cảnh hỏi.

"Chỉ cần ngươi đồng ý để cho ta lúc nào cũng có thể xuất phủ, không được bó buộc tự do của ta, không can thiệp vào chuyện riêng của ta, còn có, trong bạc khó phòng tùy thời có thể chi dụng, ta bảo đảm sẽ làm cho Thủy Dạng Tinh không thắng được mọi người. Như thế nào?" Thủy Dạng Hề mở to mắt nhìn của hắn, vội vàng mong đợi đáp án của hắn.

"Bạc tùy thời chi dụng?" Nam Cung Ngự Cảnh nhíu nhíu mày, có chút kinh ngạc hỏi.

"Ngươi yên tâm. Ta sẽ không đem bạc của ngươi dùng hết. Tối đa chỉ lấy một ít trong núi vàng núi bạc kia của ngươi thôi, bảo đảm ngươi sẽ không tổn thất quá nhiều." Huống chi, nàng chẳng qua là lấy ra làm tiền vốn thôi.

"Tốt, chỉ cần tự do của ngươi, chuyện riêng của ngươi cùng chuyện sau khi ngươi xuất phủ sờ tác sờ vì mà không ảnh hưởng đến Nam Cung Ngự Cảnh ta, vậy thì sẽ đồng ý với ngươi." Nam Cung Ngự Cảnh giao hoát cười.

Thủy Dạng Hề trong lòng mỉm cười một cái, dừng cho là ta không biết ngươi đánh cái bài toán gì, nói: "Chuyện mà ta làm không liên quan với ngươi, chẳng qua là đến lúc đó ngươi cường từ đoạt lý, quyết định chơi xấu trên đầu ta, ta cũng sẽ không thuận theo."

Nói xong, nhìn thấy Nam Cung Ngự Cảnh chớp mắt một cái giật mình sửng sốt, tâm tình nàng liền tốt lên, nói: "Nếu như thế, Tam điện hạ, chúng ta cũng có thể coi như là đã hiệp nghị rồi. . . . ."

"Đúng vậy a, hôm nay chúng ta vừa là vợ chồng cũng là đồng minh rồi, Hề nhi có phải muốn nói quan hệ của chúng ta đã gần thêm một bước hay không, giữa chúng ta ràng buộc lại thêm một bậc nữa rồi." Nam Cung Ngự Cảnh cướp lời nói trước, phối hợp với nó, thân thể cũng hướng về phía Thủy Dạng Hề mà đi lại gần, một tay hoàn ở bên hông của nàng, một tay nâng đầu nàng lên, nhẹ giọng nói, "Hề nhi, ta nói rất đúng phải không?" hơi thở nóng hổi thổi tới bên cổ Thủy Dạng Hề, làm nàng có chút ngứa, khiến cho Thủy Dạng Hề bất giác đỏ mặt, đối với hành động đột ngột của hắn, thật là không biết phải phản ứng gì, chỉ có thể ngơ ngác đứng ở tại chỗ, trái tim cũng không tự giác đập nhanh.

Nam Cung Ngự Cảnh cảm giác được Thủy Dạng Hề thân thể cứng ngắc, nhẹ giọng cười một tiếng, nhưng ngay sau đó hắn lại cắn vành tai của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, dẫn tới Thủy Dạng Hề một trận run rẩy, cảm giác xa lạ này, làm Thủy Dạng Hề theo bản năng muốn đẩy hắn ra, mà Nam Cung Ngự Cảnh sao có thể để cho Thủy Dạng Hề dễ dàng được như ý, càng đem nàng ôm càng chặt, đôi môi cũng từ vành tai dờ xuống cổ, từ cổ dờ về phía khuôn mặt xinh đẹp đã sớm hồng kia. . . .

Thủy Dạng Hề chỉ cảm thấy một ẩm ướt nóng nực di chuyển ở cần cổ, toàn thân như nhũn ra, tim cũng không khống chế được đập cuồng loạn, nàng chưa bao giờ có cảm giác như thế, vừa xa lạ vừa sợ hãi, ý thức trong đầu óc hoàn toàn trống rỗng, không cách nào suy nghĩ, đột nhiên, cảm giác đôi môi ôn nhuận mềm mại đã dờ đến trên miệng của mình, nhẹ nhàng gặm cắn, giống như bị mê hoặc, Thủy Dạng Hề không tự chủ được há miệng ra.

Nam Cung Ngự Cảnh khẽ mỉm cười, lưỡi của hắn lách vào trong miệng của nàng, hút lấy hương thơm, thưởng thức mùi vị ngọt ngào, hắn nghĩ sẽ cùng nàng dây dưa vĩnh viễn cho đến khi sánh cùng thiên địa, nàng thơm quá, mềm mại quá, làm hắn muốn ngừng mà không được.

Thủy Dạng Hề cảm giác được bị hắn cướp đoạt, đột nhiên cả kinh, đây là đang làm gì, hắn. . . . . Hắn. . . . . đang hôn nàng. . . . . xuất ra khí lực toàn thân, đẩy mạnh, sau đó ngẩng đầu đưa tay phải lên liền muốn cho Nam Cung Ngự Cảnh một cái tát. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn cái tay sắp sửa hạ thủ kia, cười cười, thực nhẹ nhàng nhích một cái đã lui về phía sau, rồi xa bàn tay nguy hiểm đó: "Hề Nhi định làm cái gì vậy, nghĩ mưu sát phu quân sao?" Ý cười vẫn như cũ không giảm, trong mắt hiện lên sự giảo hoạt.

Thủy Dạng Hề nhìn hắn, trong mắt không hề che giấu sự lạnh nhạt, trừ bỏ lạnh ra không chứa thêm bất cứ cảm xúc gì. Nàng chán ghét nhìn thấy ý cười trong mắt của hắn khi thực hiện được mưu đồ, như vậy làm cho nàng cảm thấy chính mình giống như là con kiến bị người ta nắm ở trong tay, không chỗ trốn thoát. Hai tay không tự chủ xiết chặt, buông ra, rồi xiết chặt, lại buông ra, cứ như thế lặp đi lặp lại mãi, cuối cùng đã đem sự xúc động muốn giết người nàng đè ép xuống, lập tức hướng bậc thang đi đến, cả người mang khí thế lạnh lùng làm trong lòng Nam Cung Ngự Cảnh không khỏi căng thẳng.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn bóng dáng của nàng, đang nắm chặt hai đấm, trong lòng trăm mối tơ dò, đứng rồi, trong trí nhớ của nàng hắn đã hoàn toàn bị cất bỏ, hắn biết đối với nàng, hiện tại, hắn nhiều lắm cũng chỉ là người xa lạ không quen thuộc mà thôi. Nghĩ đến điều này trên mặt không khỏi hiện ra nụ cười khổ mà ngay cả chính hắn cũng chưa phát hiện.

Thủy Dạng Hề về mặt hàn băng trở lại Lê Hương viện, từ sau khi đến nơi này, cảm xúc của nàng không còn khống chế tốt được nữa, hôm nay, nàng thật sự tức giận. Đang muốn đẩy cửa vào nhà, thì Tổng ma ma từ bên cạnh xông ra, hành lễ nói: "Tiểu thư, ta đã trở về." Thủy Dạng Hề vừa nhìn thấy nàng ta, biết nàng ta có việc bẩm báo, nhưng nàng hiện tại thật sự đầy bụng tức giận không có chỗ phát tiết, vừa mới gặp Tổng ma ma hành lễ với nàng, vừa lúc đụng vào lưỡi dao của nàng, về mặt lạnh lùng nói: "Tổng ma ma, ngươi nếu về sau còn một lần làm lễ nghi xã giao với ta, ta sẽ trực tiếp đem ngươi ném ra khỏi Lê Hương viện" sau đó đi vào phòng cũng không thèm quay đầu lại.

Tổng ma ma vẻ mặt kỳ lạ khó hiểu, nàng lời còn chưa nói xong đã bị nghẹn nơi cổ họng, thật sự là muốn nghẹn chết mà, nàng cẩn thận nhìn Vu Nhi đi theo phía sau, hỏi: "Vu nhi đã xảy ra chuyện gì thế? sao lại làm cho tiểu thư nổi giận đến như vậy?"

Vu Nhi ngập ngừng: "Ta đâu có biết a, ta đưa tiểu thư đến Bích Ba đình gặp tam điện hạ, tiểu thư xuống đình thì đã như vậy ..."

"Vu Nhi, nhanh đi lấy bồn nước trong đền cho ta." Vu Nhi một câu còn chưa nói xong, đã nghe thấy Thủy Dạng Hề gọi, phải chạy nhanh đi múc nước đến.

Bên trong Thủy Dạng Hề lấy vải bỏ dùng sức chùi môi, cổ, trong lòng tức giận cực điểm, hướng bên ngoài nói: "Tổng ma ma, người vào đi."

Tổng ma ma lên tiếng đáp lại rồi đi vào.

"Thế nào ? Điều đã làm tốt ?" Thủy Dạng Hề áp chế lửa giận trong lòng, khôi phục bộ dáng trong trẻo lạnh lùng như bình thường.

"Đúng vậy, tiểu thư, Song nhi nha đầu kia đã tỏ vẻ nguyên ý trung thành với tiểu thư, tuyệt đối không hai lòng." Tổng ma ma thật cẩn thận trả lời xong, thì không cần phải nhiều lời nữa, đang cân nhắc Thủy Dạng Hề kế tiếp chắc sẽ hỏi nàng đã làm như thế nào mà Song nhi đồng ý nguyện trung thành với nàng hay không.

Thủy Dạng Hề vẫn cầm khăn mặt, chùi môi như trước nói: "Ta biết người suy nghĩ cái gì, ta sẽ không hỏi người dùng phương pháp gì. Tóm lại, nếu ta đã giao cho người đi làm chuyện này, như vậy là ta đã tin tưởng năng lực của người, ta muốn chính là kết quả, về phần quá trình như thế nào, ta không có hứng thú để biết. Huống hồ, lấy năng lực của người, ta tin tưởng là sẽ không làm chuyện sai trái, ta cũng không có nhiều tinh lực, để quan tâm đến những việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi đều bắt người phải nhất nhất bẩm báo."

"Đúng vậy, tiểu thư, " tổng ma ma cung kính trả lời, hiện tại nàng càng ngày càng cảm thấy tiểu thư tâm cơ thâm trầm đáng sợ, kẻ nào làm địch nhân của nàng, sẽ không được may mắn, "Tiểu thư, Song nhi nói nếu nàng đã quyết định nguyện trung thành với tiểu thư, như vậy nàng sẽ đối với tiểu thư toàn tâm toàn ý, nàng nói trong tương phủ cần phải chú ý đề phòng nhất chính là nhị phu nhân, còn hỏi tiểu thư, có phải chuẩn bị tra rõ chân tướng việc phu nhân năm đó qua đời hay không?"

Thủy Dạng Hề không khỏi cả kinh, Song nhi này, quả nhiên là không thể xem thường, chỉ mấy câu nói đó, đã đem tất cả mọi thứ bày ra, nhắc nhở, quyết tâm thậm chí còn ẩn chứa uy hiếp hoặc là lời nói nguyện trung thành của nàng ta cũng có điều kiện cùng mục đích riêng. Nàng biết Mộc Tư Khê bị chết rất kỳ quái, nhưng nàng không phải chân chính Thủy Dạng Hề, cũng không nghĩ sẽ nhảy vào cái hồ vẩn đục này, nhưng hiện nay xem ra, chuyện này tựa hồ cùng nhị phu nhân có liên quan, mà nàng cùng nhị phu nhân thù nhất định đã sớm kết rồi, bởi vậy, xem ra, những chuyện liên quan đến năm xưa cũng không thể mặc kệ, nàng thờ dài dưới đáy lòng, tốt xấu gì cũng đã chiếm thân thể của Thủy Dạng Hề, cũng nên tận lực vì chủ thể mà tìm kiếm những manh mối của chuyện trước kia, nàng suy nghĩ một chút, nói: "Người nhanh chóng đi điều tra tường tận về Song nhi, xem nàng cùng Mộc Tư Khê... Ủ... Cũng chính là nương ta có quan hệ gì không?"

Nói đến đây, thì Thủy Dạng Hề đã nghe được tiếng bước chân của Vu Nhi tiến vào viện, nàng nâng tay, ý bảo Tổng ma ma không cần nói thêm gì nữa. Gần nhất, tinh lực của nàng không biết nguyên do tại sao tự nhiên trở nên rất tốt.

Quả nhiên, chớp lát, Vu Nhi đã là bung chậu nước vào phòng.

Thủy Dạng Hề tiếp nhận nước trong tay, đem khăn mặt nhúng vào đó, nói: "Các người đều đi ra ngoài đi, ta chính mình làm." Sau đó, đối với Tổng ma ma gật đầu một cái.

Thủy Dạng Hề trực tiếp dùng nước rửa môi, một lần chùi là một lần nhúng nước, nhúng cả đôi môi vào trong đó thổi phồng, thật giống như muốn xóa đi dấu vết ở trong lòng. Nghĩ lại, nàng rốt cuộc ở đây giận cái gì, quả thực chính nàng cũng không biết, nàng trong lòng đối hành vi đụng chạm thân xác thực không có nhiều phản cảm lắm, thứ nhất, có lẽ vì nàng có suy nghĩ của thế kỷ hai mươi mốt, một cái hôn quả thật cũng không coi là cái gì quan trọng thứ hai, phản ứng của thân thể đối với hắn, không hề bài xích, ngay cả cảm giác cũng thiếu chút nữa bị vây hãm. Nhưng trong lòng, thật sự có một cổ tức giận nảy sinh, nhưng phát tiết không được, tìm không ra chỗ để trút giận nên có chút nghẹn lại khó chịu.

Thủy Dạng Hề vắt khô khăn lông, đem nước trên mặt lau khô đi, lắc đầu, sau đó liền ngã vào trên giường ngủ, đã nhiều ngày nàng tựa hồ có chút hao tâm tổn sức. Cũng không biết đã ngủ bao lâu, khi tỉnh lại thì trời đã tối, chỉ vì nàng từng có phân phó, một khi nàng ngủ, dù cái gì cũng không được quấy nhiễu, cho nên, trong thời gian này không có ai kêu nàng dậy. Nàng lấy tay sờ soạn muốn thắp đèn, lập tức vang lên tiếng đập cửa, Thủy Dạng Hề lên tiếng kêu đi vào, Vu Nhi liền đi đến, nói: "Tiểu thư, người cuối cùng là tỉnh, Trần tổng quản đều đã qua đây xem nhiều lần, dường như có chuyện trọng yếu lắm, chỉ vì tiểu thư phân phó qua, khi ngủ không thể quấy nhiễu, nên đành để cho hắn chờ, lần này may mắn, vừa đúng lúc tiểu thư tỉnh." Kỳ thật cũng là bởi vì hôm nay tiểu thư có chút giận dữ, nên không ai dám tùy tiện hướng mũi đao mà xông vào.

Có thể làm cho Trần Khải tự mình chạy đến, cũng chỉ có lệnh của Nam Cung Ngự Cảnh mà thôi: "Hắn hiện tại ở đâu?"

"Đang ở Thiên đình chờ rất lâu."

"Nếu như thế, phải đi gặp hắn thôi." Nói xong, nàng đã đi ra cửa, hướng Thiên đình mà đi.

"Trần tổng quản có việc gấp gì cần tìm ta như vậy, là tam hoàng tử có chuyện gì sao?" Vừa mới tiến vào Thiên đình, cũng không đợi Trần Khải hành lễ, đã đặt câu hỏi trước tiên.

Trần Khải chỉ phải trả lời: "Đúng vậy. Điện hạ phân phó nô tài tặng cái này cho nương nương." Hai tay nâng một gì đó giống như chiếc nhẫn, trình đến

trước mặt Thủy Dạng Hề.

Thủy Dạng Hề cảm lấy nó, cái gì, là chiếc nhẫn sao, xem tính chất, phải làm là ngọc phi thủy thượng đẳng, nhưng là, hình như lớn một chút, cũng hơi rộng nữa: "Đây là cái gì, lấy đến để làm chi, cũng không xinh đẹp, căn bản không có chút giá trị nào." Nói xong, liền hướng trên bàn quảng lên, kì thực, trong lòng còn có chút giận, đánh không lại hắn, nên lấy đồ của hắn ra trút giận cũng tốt.

Trần Khải nhìn về mặt không tán thành của Thủy Dạng Hề, trong lòng ứa ra mồ hôi, nàng không phải nhất thời cao hứng đập nát nó là tốt rồi, phải biết rằng ban chỉ này không giống bình thường, có thể đại biểu cho thân phận của tam hoàng tử: "Nương nương có điều không biết, đây là ban chỉ tùy thân của điện hạ, có cái này, nương nương nghĩ lát bao nhiêu bạc cũng không có vấn đề gì."

Nga? Lợi hại như vậy? Nàng đối Trần Khải gật gật đầu, liền phái hắn rời khỏi.

Cầm cái ban chỉ lục sắc kia nghĩ, không phải chỉ là cái nhẫn thôi sao, chẳng qua là tương đối lớn thôi, nhưng mà trong ấn tượng ban chỉ này không giống với cái của hắn, cái kia nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa cũng đẹp hơn nhiều lắm, vừa nghĩ đến là đồ của Nam Cung Ngự Cảnh, thật sự muốn vứt nó đến chỗ mà nàng không nhìn thấy, nhưng vì bạc là trên hết, ta sẽ không văng về người, nếu là nhẫn tại sao lại không thể tùy tiện đeo, vì thế, Thủy Dạng Hề đem cái gọi là ban chỉ này cùng với nhẫn bạc của nàng xâu lại đeo ở trên cổ.

Thủy Dạng Hề tựa như người rảnh rỗi ở trong phủ trải qua cuộc sống nhàn nhã vài ngày, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, nàng cảm giác buổi tối khi ngủ, giống như đang ở không trung bồng bềnh đong đưa, giống như bay, giống như phép lạ, giống như múa, cứ như thế ép buộc cả đêm, nhưng không thấy mệt, ngày hôm sau thì thân thanh khí sáng, sắc mặt cũng là càng thêm có vẻ phiêu dật, nàng cũng không để ý nhiều đến điều này.

Bất quá cuộc sống đã qua nhiều ngày yên tĩnh, liền có chút mong muốn đi ra ngoài, có lẽ là quá yên lặng sẽ nghĩ đến náo nhiệt. Liền gạt Vu Nhi cùng Tổng ma ma, kêu Trần tổng quản chuẩn bị một bộ nam trang, đơn độc chạy ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Hôm nay đã là mừng năm, còn có mười ngày nữa thì đến yến hội trực cầu của cung đình, hôm nay nàng ra khỏi nhà chủ yếu là để tìm "Sur phó", dù thế nào, cũng phải vì kia cái yến hội đáng ghét kia mà chuẩn bị.

Đã sớm nghe nói, Phong Ngâm Các không giống những thanh lâu khác, không chỉ có phương thức kiếm tiền không giống, ngay cả phương pháp lợi dụng các cô nương cũng không giống. Lý ma ma của Phong Ngâm Các sẽ không bắt buộc các cô nương phải tiếp khách, ngược lại lúc cô nương mới tiến vào Phong Ngâm các mà bồi dưỡng, huấn luyện, sau đó căn cứ tài mạo các cô nương mà phân ra cấp bậc. Trong đó, tài mạo xuất chúng nhất, liền ở tại lầu ba Phong Ngâm Các, còn kém hơn một tí thì ở tại lầu hai, cuối cùng các cô nương còn lại, nếu là thật sự không thể lấy tài phục vụ khách, thì cũng đành lấy sắc tiếp khách, nhưng mà, các nàng cũng có thể lựa chọn rời đi, Phong Ngâm Các không bao giờ ngăn cản. Thanh lâu như thế này, thì đối với những nữ nhân chẳng may ở trong biển lửa mà nói quả thực là thiên đường nhân gian.

Mà con người, thường thường đều có thói hư tật xấu, đối với việc bức bách mình đi làm chuyện mà mình không muốn làm, trong lòng sẽ bất bình hành tới cực điểm, tất nhiên sẽ luôn nghĩ cách làm thế nào để thoát khỏi; mà làm gì có cơ hội chân chính thoát khỏi dễ dàng đặt ở trước mặt, nhưng nếu như chính bản thân mình lựa chọn đi làm, thì trong thâm tâm sẽ hài lòng. Ít nhất, đó là do chính mình lựa chọn. Bởi vậy, nên không có bao nhiêu người rời khỏi Phong Ngâm Các, tất cả các nàng đều là tự nguyện trong lúc cùng đường phải đưa đến cửa, ôm một tia hy thoát ly khổ hải.

Mà Nguyệt Mộng nếu là đầu bài của Phong Ngâm Các, như vậy tài nghệ của nàng tất nhiên khỏi phải nói, đã sớm vang danh khắp chốn hồng trần, nên khó trách không thấy mùi vị phong trần ở nàng, ngược lại còn cảm thấy sự tươi mát thoát tục, người ta căn bản không lâm vào phong trần. Nhưng mà tài nghệ của nàng so với Thủy Dạng Tinh thì không biết như thế nào.

Thủy Dạng Hề một thân nam trang xuất hiện ở Phong Ngâm Các, điểm danh muốn gặp Nguyệt Mộng cô nương, ma ma kia nhìn nàng ăn mặc không tầm thường, lời nói cử chỉ gian tự lộ ra một cỗ phong lưu, đây chắc là người không phú tức quý, hơn nữa nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấu thân phận nữ nhi của nàng, nên có chút lưỡng lự, chớ không phải là phu nhân hoặc là tiểu thư nhà ai tìm tới cửa để náo loạn chứ?

Thủy Dạng Hề gặp ma ma kia nửa ngày cũng không thấy phản ứng, liền nói: "Ma ma, nếu đã nhìn rõ thân phận của ta, thì cũng không cần che dấu nữa" Thủy Dạng Hề vốn không có ý che dấu thân phận nữ nhi của nàng, nàng cảm thấy dù che như thế nào, thì người sáng suốt vừa nhìn thấy liền biết, nữ tử dù sao cũng là nữ tử, "Ta tìm Nguyệt Mộng cô nương có chuyện quan trọng thương lượng, mong rằng ma ma cho ta đi vào."

Ma ma nhìn Thủy Dạng Hề một lần đều đem chuyện nói rõ, liền cười: "Cô nương có điều không biết, Nguyệt Mộng cô nương có gặp khách hay không, cũng không phải ta có thể khống chế, mọi người toàn thành đều biết nàng là người của tam hoàng tử, gặp ai không gặp ai, hoàn toàn do cô nương đó quyết định. Chuyện này, thì nàng ấy vừa mới nói, hôm nay sẽ không gặp khách đâu, cho nên..."

Người của Tam hoàng tử? Thủy Dạng Hề khẽ nhún mày, trong lòng không khỏi một cười lạnh, nói: "Vậy người chỉ cần nói ta là tam hoàng tử thì được, yên tâm, sẽ không gây ra chuyện phiền toái cho người."

Ma ma kia dạ một tiếng, liền đi vào.

Trong chốc lát, quả nhiên Nguyệt Mộng nói mời nàng đi lên.

Thủy Dạng Hề lên đến lầu, gặp Nguyệt Mộng đã đứng ở cửa chờ, nhìn thấy nàng cũng không hiện lên kinh ngạc, chỉ thực thong dong đối với nàng thi lễ: "Hoàng tử phi nương nương cát tường, không biết hoàng tử phi nương nương giá lâm, không có tư xa tiếp đón, xin thứ cho ta tội thất lễ." Mỗi tiếng nói cử động đều an phận thủ lễ, không thấy một tia khủng hoảng, ngay cả lời nói hành, cũng không mang theo một tia tình cảm. Nàng đã sớm đoán ra là Thủy Dạng Hề, trừ bỏ nàng, có ai dám mạo danh của tam hoàng tử như thế, hơn nữa, cũng chỉ có nàng, tam hoàng tử mới có thể bất chấp tất cả như vậy. Nghĩ đến đây, Nguyệt Mộng bất giác trong lòng có một trận chua xót.

Thủy Dạng Hề bước tới đỡ nàng dậy một phen, nói: "Không cần đa lễ như vậy, hôm nay ta đến là có chuyện cần nhờ vả" Thủy Dạng Hề ngồi ở phía trước cây đàn, nói, " Tài nghệ của ngươi so với Thủy Dạng Tĩnh như thế nào?"

Nguyệt Mộng vừa nghe, liền biết Thủy Dạng Hề vì yến hội trực cầu của cung đình mà đến, nhẹ cười nói: "Thủy tướng nhị tiểu thư, mọi người đều biết là tài nữ đệ nhất kinh thành, ta có tài đức gì mà có thể cùng với nhị tiểu thư so sánh tài nghệ đâu."

"Ta đã tìm đến đây, không phải vì nghe những lời nói khiêm tốn này, nói được cụ thể một chút, đến tốt cùng thì như thế nào?"

"Ta xác thực kém hơn một chút. Hai năm trước, Thủy nhị tiểu thư đã dùng một khúc lưu thủy lạc hoa, mà dành được danh hiệu kinh đô đệ nhất tài nữ." Nguyệt Mộng bình tĩnh đáp, giọng nói không thấy một tia gọn sọng, coi như vừa nói xong cùng chính mình không thể làm chung việc.

Thủy Dạng Hề trầm tư trong chốc lát, như nghĩ ra cái gì, nếu như thế, như vậy phần thắng cũng có thể nắm chắc : "Vài mười ngày sau, ngươi theo ta đi tham gia yến hội trực cầu của cung đình, nghe ta an bài, coi như giúp đỡ tam hoàng tử đi, ta có biện pháp làm cho ngươi thắng Thủy Dạng Tĩnh, những ngày này, ngươi phải làm theo những gì ta bảo, thế nào, đồng ý không?"

"Ta tất nhiên là đồng ý." Nguyệt Mộng cung kính đáp, những chuyện có thể giúp đỡ tam hoàng tử, nàng đều nguyện ý làm.

"Tốt lắm, nhưng mà ngươi phải nhớ kỹ , trong khoảng thời gian này phải nghe lời ta ." Thủy Dạng Hề lại một lần nữa nhấn mạnh những lời nói này sau đó liền cáo từ ra đi.

Nàng lại một mình ở trên đường đi dạo, kỳ thật, nàng cũng không thích đi dạo phố, cái hạng mục giải trí này, cho dù là kiếp trước hay kiếp này của nàng, cũng không là niềm yêu thích của nàng. Đi dạo trên đường, nàng chỉ có một cảm giác, trừ bỏ người vẫn là người.

Thủy Dạng Hề thong thả đi không có mục đích, đã nhiều ngày nàng có chuyện suy nghĩ không thông, trong lòng nàng có một chút nghi vấn phải suy nghĩ cẩn thận. Hiện tại đều duy nhất có thể xác định mẹ của Thủy Dạng Hề nàng không có lưu lại cái gì gọi là “những di vật” cho nàng, nàng đã ở trong phòng tìm vài ngày, cũng không phát hiện được hòm gương hoặc thứ bí ẩn linh tinh gì tồn tại, mà theo nàng lần trước thử Vu Nhi được biết, Thủy Dạng Hề đã dựa vào di vật của mẹ nàng, để đem cho hoàng hậu không ít, bao gồm cái màn lụa bằng tơ tằm của giường ngủ kia, như thế xem ra, Thủy Dạng Hề đã sớm nhận thấy rõ mục đích trong lòng của hoàng hậu đối với nàng, nhưng chỉ có thể bị động để ứng phó . Mỗi tháng nàng ta đều dùng những đồ vật linh tinh mua từ bên ngoài, nhưng bên ngoài rộng lớn như vậy, nàng ta đã ra tay từ chỗ nào đây?

Tuy đang nghĩ tới nhập thần, nhưng bước chân cũng không có chậm lại, đột nhiên nàng cảm giác bị đụng mạnh một cái, xoay người vừa đứng lúc nhìn thấy, một thân ảnh nhỏ nhoi từ bên người đập qua, Thủy Dạng Hề không chút nghĩ ngợi vượt qua hắn, thân pháp di động cực nhanh, trong nháy mắt liền đứng phía trước cách tiểu nam hài mấy trượng, nhìn hắn mang vẻ mặt kinh ngạc, Thủy Dạng Hề không khỏi nổi hứng thú trên đầu, cười nói: "Tiểu bằng hữu không thể không hiểu lễ phép như vậy đụng vào người khác rồi bỏ chạy, hắn là cùng người ta nói lời xin lỗi, đây là lễ nghĩa cơ bản nhất ." Nàng lại đem vấn đề lễ phép của thế kỷ của hai mươi một dùng để dạy dỗ tiểu hài tử của thời đại này.

Tiểu nam hài bị nàng hù dọa đến sợ hãi, hơn nữa nhìn thấy vẻ mặt nàng thoải mái tự tại, lại có chút biểu tình nghịch ngợm, hắn có cảm giác chính mình xong rồi, trong tay đang cầm vật gì đó, càng thêm nắm chặt, đây là vật vừa rồi mượn gió bẻ măng từ trên người nàng lấy được, xem nàng bộ dạng thần thờ, hắn nghĩ rốt cục cũng có thể thực hiện được ý đồ, nhưng không ngờ tốc độ của nàng lại nhanh đến như vậy, càng giống như ma quỷ ...

Thủy Dạng Hề nhìn tiểu nam hài đã đủ sợ hãi, đôi môi mím chặt, toàn thân đang căng lên, giống như đang vận sức chờ hứng chịu công kích bất cứ lúc nào, nhất là tay trái, gắt gao nắm thật chặt, xem tình hình, rõ ràng là dùng sức nắm cái gì đó. Thủy Dạng Hề cảm thấy có chút khác lạ, hí mắt nói: "Tay ngươi giấu phía sau đang cầm cái gì?"

Tiểu nam hài vừa nghe, lại càng hoảng, nhanh chân bỏ chạy, nhưng chỉ vừa chạy không được vài bước, liền thấy Thủy Dạng Hề đã sớm ở phía trước chờ hắn . Cứ thử như thế vài lần, nhưng kết quả đều giống nhau, rốt cục, hắn cũng chạy mệt . Cuối cùng, hắn kiên định tiêu sái đến trước mặt Thủy Dạng Hề nói: "Tỷ tỷ, túi tiền của ngươi trả lại cho ngươi, ngươi thả ta đi đi, đừng đuổi theo ta nữa. Lần sau ta không bao giờ ăn trộm đồ của người khác nữa ." hắn nói xong thì buông túi tiền, chuẩn bị rời khỏi.

Thủy Dạng Hề đến lúc này mới biết nguyên lai hắn lấy đi túi tiền của nàng, còn nàng thì chẳng qua nhất thời tò mò, đi theo hắn mà thôi, không ngờ hắn ăn trộm túi tiền của nàng mà nàng vẫn không phát hiện, thì ra ở cổ đại thật sự có loại phương thức trộm tiền như vậy, những thứ trong TV diễn cũng không phải là trăm thứ đều vô dụng, ít nhất thì điểm này cũng rất có giá trị tham khảo. Thủy Dạng Hề phát hiện ánh mắt của hắn rất sáng, giống như hai viên bảo thạch màu đen, ở dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng chói mắt. Mà trong đôi mắt kia không thiếu phần kiên định, hắn nhất định không tầm thường. Thủy Dạng Hề thoáng tự hỏi một chút, liền gọi lại hắn, nói: "Nói cho tỷ tỷ biết, ngươi tên là gì."

"Nương ta trước kia đều gọi ta Cầu nhi..."

Cầu nhi? Đây là cái tên quái gì, chắc là nhũ danh: "Vậy ngươi vì cái gì lại đi trộm tiền?"

Cầu nhi đang nghe đến hai chữ trộm tiền, trong mắt hiện lên vẻ xấu hổ, nhưng lại đau xót nhiều hơn: "Muội muội ta bị bệnh, đã hơn vài ngày, không có tiền xem đại phu, cũng không có tiền mua đồ ăn. Ta là bất đắc dĩ mới làm ra hạ sách này."

"Vậy cha mẹ người đâu?" Nghe hắn nói quả thật đáng thương.

"Chúng ta không có cha mẹ, cha mẹ lúc chúng ta còn rất nhỏ đã bệnh chết, trong nhà thân thích đều không muốn thu giữ ta cùng muội muội, nói chúng ta là điềm xấu, mới khắc chết cha và khắc chết nương," nói xong, hắn liền nức nở khóc lên, "Tỷ tỷ, chúng ta không phải điềm xấu, chúng ta không có khắc chết cha mẹ..."

Dù sao cũng là chi tiểu hài tử mới hơn mười tuổi, nước mắt nói đến là đến, khóc đến thương tâm.

Thủy Dạng Hề nhìn hắn, cảm giác trong lòng có chút mềm mại bị xúc động: "Vậy để tỷ tỷ tới chiếu cố các người, được không?" Lời này vừa nói ra, ngay cả chính nàng đều cảm thấy sợ hãi, khi nào thì nàng lại trở thành kẻ thích xen vào việc của người khác?

Cầu nhi ngẩn người, sau đó nói: "Không cần, chúng ta có thể nuôi sống chính mình." Hắn mang về mặt quật cường.

Thủy Dạng Hề nhìn hắn mang một dáng vẻ quật cường, trong lòng nàng rất là tán thưởng, nhưng vẫn nói: "Nói khí phách, phải không? Để tỷ tỷ dạy cho người một khóa, nói khí phách cũng phải xem trường hợp, có câu nói khí phách nặng như Thái Sơn, nhưng cũng có câu nói khí phách nhẹ tựa lông hồng." nàng đã đem câu kia "Chết, nặng như Thái Sơn, hoặc nhẹ tựa lông hồng" sửa lại, "Mà người hiện tại nói khí phách chính là đem muội muội của người đang sống để cho đối chết, để cho bản thân người lâm vào cảnh tự trách, hối hận, thậm chí người rơi xuống vực sâu vạn kiếp bất phục, người cảm thấy khí phách của người còn có giá trị hay sao?" Thủy Dạng Hề dừng một chút, nhìn hắn về mặt có chút căng thẳng, nàng tiếp tục nói, "Nghĩ thông suốt rồi sao? Nghĩ thông suốt thì cầm tiền cho muội muội người chữa bệnh, mười thiên sau đợi ở nơi này, ta sẽ quay lại tìm người. Nhớ kỹ, ta không thích người yếu đuối." Thủy Dạng Hề đem tiền để lại, rồi rời đi.

Thủy Dạng Hề kéo dài bước chân, từ trong vương phủ đi đến nơi này, hôm nay có thể nói là rất mệt, lại không tìm được cái gì tốt. Mạnh mẽ gì cũng chưa tìm thấy, xem ra, việc này tạm thời phải bỏ qua một bên, trước mắt ứng phó cái yến hội mới cần thiết nhất.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Thời gian ngày một trôi qua, mắt thấy đã bước vào tháng mười, vừa bước sang tháng mười cái lạnh cũng tăng thêm rất nhiều. Lá vàng trên cành cây càng thêm vàng úa, chỉ cần một cơn gió nhẹ, liền khiến cho từng đợt từng đợt lá vàng rơi xuống, nhiễu khởi phong cánh, nhẹ nhàng mạn vũ, chỉ để lại không khí chỉ chổng đờ này càng thêm nồng đậm thu ý, nghênh đón sắp xảy ra mùa đông. Được không tình thơ ý họa cảnh tượng, chính là, đối với Thủy Dạng Hề mà nói, nhưng thật ra không thậm tâm tình thương thức.

Ở buổi sáng đại khái kê vừa kêu khi, đã bị Vu Nhi theo ở chặn lý mò đi ra, đặt tại trang điểm kính tiền lại là hoá trang lại là sơ phát, biến thành nàng được không phiền não, ngáp liên tục, chau mày. Đây Vu Nhi cũng nhắm mắt, dám quấy rầy nàng ngủ, có phải hay không đối nàng quá mức rộng thùng thình, Thủy Dạng Hề một bên ngủ gà ngủ gật, một bên không phải không có oán giận. Ở thiên đại lượng khi, rốt cục nghe được Vu Nhi nói thanh tốt lắm, sau đó lấy quả gương, đối với Thủy Dạng Hề chiếu, nói: "Tiểu thư thấy như thế nào?" Nghe thanh âm, có chút chờ mong, có chút tự hào.

Thủy Dạng Hề trợn mắt vừa thấy, đoạt lấy gương, nhưng lại "A..." Một tiếng thét chói tai đi ra, kia đề-xi-ben cũng chỉ so với gà trống đánh mình thấp như vậy có thể xem nhẹ một chút, luôn luôn bình tĩnh tự giữ hình tượng cũng vào lúc này hủy hoại chỉ trong chớp lát.

Tổng ma ma nghe được tiếng kêu, chạy nhanh lác mình vào nhà, khả cái gì cũng chưa phát hiện, chỉ có chút mặc danh kỳ diệu nhìn chăm chăm Thủy Dạng Hề, nói: "Tiểu thư, xảy ra chuyện gì?"

Vu Nhi cũng là vẻ mặt kinh hoảng, vội la lên: "Tiểu thư, có cái gì vấn đề sao?"

Thủy Dạng Hề nhìn gương, nhanh cau mày, vì híp mắt, nhếch thân, quả thực là chính phó ngũ quan đều tiêu đến một đồng, có thể thấy được nàng hiện nay bất mãn ý cực thịnh: "Vấn đề? Vấn đề khá lớn. Người đây đều là họa cái gì a, mi dài nhỏ cùng hai điều con giun dường như, này mặt đồ cùng cái thiếu hồng bản ủa, thật thật là làm cho người ta sợ hãi nha. Người ta nói phù dung như mặt liễu như mi, đều nhìn xem, ta đây là cái gì cái bộ dáng, càng không cần phải nói này mắt, này mũi, này miệng, , , , làm cho ta bản thân đến." Thủy Dạng Hề là có chút sinh khí, hảo hảo hé ra có thể xưng được với là mỹ nhân mặt, liền như vậy bị hủy, nhưng lại là ở nàng bản thân trên người đâu, này hoàn toàn xúc phạm của nàng thẩm mỹ xem, là thật to xúc phạm.

Vu Nhi bị nói được sừng sốt sừng sốt, nàng khả thực không rõ Bạch tiểu thư vì cái gì đối này trang lớn như vậy phản ứng, nàng thấy rất tốt, cử xinh đẹp, trong quý tộc nữ tử không đều là như vậy sao?

Tổng ma ma cũng bị Thủy Dạng Hề buổi nói chuyện muốn làm hồ đồ, y nàng xem, Thủy Dạng Hề trang thượng quả thật không sai, so với nàng bình

thường không thi phần trang điểm, tỏ mặt hướng lên trời, không biết kiểu điểm thượng bao nhiêu lần đâu, hôm nay cái không phải yếu đuối đi tham gia cung đình trực cầu yến hội sao, dù thế nào cũng là nên thượng trang ...

Ở các nàng còn hăm ở chính mình trầm tư trung khi, đã bị Thủy Dạng Hề cấp đuổi đi ra ngoài. Sau đó, bản thân cảm son cái gì họa . Nàng luôn luôn không trang, nhưng yếu sẽ tốt nhất đẹp nhất là trang, phần trang điểm vì thi, nùng trang đậm nhạt, sắc người khí chất xuất trần, mỹ đặc nhân tâm túy thần di. Nàng yếu là như vậy trang, mà không phải cái loại này tục khí, đậm rực rỡ, nhìn liền thấy chớp mũi quanh quần một cổ son phần vị, kia không phải nàng đối mỹ yêu cầu.

Chỉ chốc lát sau, đã là tốt lắm trang, tự chọn kiện màu thủy lam áo dài, cũng không kêu Vu Nhi, liền bản thân thay . Tựa đầu phát vẫn là đơn giản oản thượng một cái kế, dùng ngọc trâm dùng thượng, xem thị một lần, gật gật đầu, mới mở ra môn, vừa nói nói: "Vu Nhi, ta cho người nhìn xem, cái gì mới kêu xưng được với mỹ trang..." Nhìn quét sân, Vu Nhi không thấy được, nhưng thật ra thấy được mấy ngày nay nàng luôn luôn tại trốn tránh người —— Nam Cung Ngự Cảnh, hẳn đến đây lúc nào? Mi không khỏi hơi hơi nhăn lại.

Nam Cung Ngự Cảnh tìm theo tiếng nhìn lại, liền thấy một cái màu thủy lam thân ảnh, chính ngưng mi nhìn hắn. Mới mấy ngày không thấy, như thế nào thấy nàng càng phát ra mỹ, mặt mày như họa, phong lưu thái độ thần hoa rơi, gần bó mỉm cười, sở sở chi tư vũ tuyết bay. Nhược liên tức tích, thực sự khuynh quốc khuynh thành chi dung. Lại có quần áo màu thủy lam váy sam, mặc dù hình thức ngắn gọn, nhưng tùy y đoạn mang đám sắc nàng tươi mát khí chất, giống nhau tùy thời đều đã vũ hóa mà đẳng tiên. Nam Cung Ngự Cảnh nghĩ, như thế thiên hạ, sao bỏ được phóng nàng mà đi, khoe miệng cảm thượng một chút ý cười.

Thủy Dạng Hề nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, nghĩ đến ở bích ba đình màn này, trong lòng vẫn là có chút khí: "Tam điện hạ sao nhắm hảo hưng trí, đến Hề Nhi trong viện không biết gây nên chuyện gì?" Không khỏi trong thanh âm đã là hỗn loạn nhẹ lạnh ý.

Nam Cung Ngự Cảnh dưới đáy lòng cười cười, không nghĩ tới nàng nhắm đáng yêu, thế nhưng còn tại mang thù ngày đó chuyện, cũng không biết vì sao như thế khiến nàng canh cánh trong lòng: "Đương nhiên là tới tiếp người."

"Tiếp ta?" Thủy Dạng Hề nhướn mày hỏi: "Làm gì..." Nói còn không có hỏi xong, đã nghĩ đến, đúng rồi, hôm nay là mười lăm a, thành viên hoàng thất là muốn ở giờ Tỵ lấy tối trước trong cung, cũng khó trách Vu Nhi hôm nay cái nhắm lớn mật, dám tự tiện đem ta theo ở chốn lý mờ đi ra, trả lại cho nàng thượng trang, cảm tình là mệnh lệnh của hắn, nhìn nhìn lại, hẳn hôm nay một thân mình hoàng hoàng tử phục, càng thêm có vẻ hắn tôn quý, hừ, đáy lòng hừ lạnh một tiếng, tà liếc hắn liếc mắt một cái, "Ta đã biết, nếu như thế, bước đi đi."

Nam Cung Ngự Cảnh gật gật đầu, cũng không có của nàng phản đối, lập tức lôi kéo tay nàng, đi ra ngoài.

Mặt sau, Vu Nhi trắng lá gan nói: "Nhưng là... Tiểu thư, ngài không chuẩn bị đổi thân xiêm y lại đi sao, tốt xấu là cái cung đình yến hội, là muốn mặc chính trang." Tiểu thư tự sau khi tỉnh lại, sở dĩ theo như lời giải tùy tâm tùy ý, khả hôm nay cái buổi tối không là cái gì một nửa tiểu trường hợp, không mặc chính cung trang là không hợp quy củ.

"Ta Không," Thủy Dạng Hề cũng không dừng lại, chỉ nói như thế, vẫn là hướng phía trước đi đến. Nàng chính là không muốn ủy khuất chính mình, không muốn bắt buộc chính mình, cũng không tưởng như thế trói buộc cho này thế tục bên trong.

Nam Cung Ngự Cảnh phụ họa nói: "Àn... Ta thấy Hề Nhi như vậy mặc rất tốt, kia chính cung trang rất tục khí, sao có thể xứng đôi ta phiêu dật xuất trần Hề Nhi đâu." Nói xong, nhân cơ hội lâm Thủy Dạng Hề thất lưng, về phía trước đi đến,

Thủy Dạng Hề vuốt ve tay hắn, hung hăng trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, người này cũng thật sẽ chiếm người tiện nghi.

Vu Nhi cùng tổng ma ma thấy thế, chạy nhanh đuổi kịp, các nàng nhưng là bị cho phép đi theo chủ tử tiến cung tùy thị.

Phù ngoại, trần tổng quản đã là bị tốt lắm xe ngựa, thấy hai vị chủ tử đi ra, vội vàng đón nhận, kém người ban đẳng băng ghế, đánh tạt đánh tạt, cuối cùng là đem hết thấy đánh thiệp thỏa đáng, vẫn là làm cho phong di động lái xe, đang chuẩn bị trong vương cung đi.

Thủy Dạng Hề liêu khời cửa kính xe màn, đối với Trần Khải nói: "Trần tổng quản, phiền người ở giờ dần đem phong ngâm các Nguyệt Mộng cô nương đưa vào trong cung."

"Đúng vậy, nương nương, nô tài đỡ phải." Trần Khải cung kính đáp. Toàn bộ hoàng tử phủ, trừ bỏ tam điện hạ, hẳn kiêng kị nhất người đó là này hoàng tử phi.

Thủy Dạng Hề buông màn, nói: "Có thể đi rồi."

Phong di động vốn là chỉ nghe theo Nam Cung Ngự Cảnh mệnh lệnh, nhưng kinh trong khoảng thời gian này cũng biết Thủy Dạng Hề đã là bất đồng ngày xưa, liền lái xe hướng trong cung mà đi.

Trong xe, Nam Cung Ngự Cảnh chỉ lấy mắt xem xét Thủy Dạng Hề, trong mắt ý tứ hàm xúc không vui, cảm tình nàng là muốn lợi dụng Nguyệt Mộng thắng được Thủy Dạng Tinh? Nàng sẽ không không biết Thủy Dạng Tinh đúng là thắng được Nguyệt Mộng mới trở thành kinh đô thứ nhất tài nữ đi? Muốn cho Nguyệt Mộng chuyển bại thành thắng? Người hội làm như thế nào đâu? Bất giác, ý cười ở trong mắt tràn ngập mở ra...

Thủy Dạng Hề cũng biết Nam Cung Ngự Cảnh vẫn nhìn nàng, nàng chỉ làm không biết, chỉ để ý nhắm mắt dưỡng thần, đương nhiên cũng biết, hẳn khẳng định có thể theo nàng lời nói mới rồi lý đoán được của nàng kế hoạch, bất quá, vốn cũng không có gì hay man, biết liền biết bái, đêm nay nhất quá, nàng sẽ bắt tay vào làm nàng người của chính mình sinh, ngừng lại liền cảm thấy hưng phấn...

Xe ngựa tầm thường đi , đến cửa cung, thị vệ nhận ra là tam hoàng tử xe ngựa, tất nhiên là không dám cản lại, một đường thẳng đường đi được tới sao mai ngoài điện phượng mới dừng lại. Sao mai điện là chuyên vì đã muốn bán ra ngoài cung trưởng thành hoàng tử mà thiết, nếu như nhân cung đình thịnh yển hoặc là này hần nguyên nhân không thể hồi phủ trưởng thành hoàng tử, buổi tối đó là tức tại đây trong điện, nhưng là, hoàng tử phi là không thể đồng túc . Bất quá, ban ngày nhưng thật ra không có như thế quy củ.

Nam Cung Ngự Cảnh cùng Thủy Dạng Hề xuống xe ngựa, tất nhiên là phái phong di động đem xe ngựa an trí ở trong cung cố định vị trí.

Dù sao cũng là yếu khai yển hội , tựa hồ trong cung từng cái góc đều có thể cảm nhận được yển hội không khí, vô luận là hoa viên, đình thai, lầu các hoặc là nhà thủy tạ hành lang, sở đến chỗ, đều có thể nhìn thấy mọi người trên mặt sở tàn mát ra sung sướng, các cung nữ lưu riu chiếu cố này việc cái kia, thái giám tạp dịch nhóm cũng là cao hứng phần chân chiếu cố lý việc ra, Thủy Dạng Hề liền không rõ, bọn họ như vậy cao hứng vì sao, nan bắt thành thái giám còn có thể đi chọn thượng một cái hoặc là cung nữ cũng có thể bị cho phép tham gia? Bất quá là trăng đêm nữ tử làm hàng hóa biến thành mua bán, có như vậy đáng giá hưng phấn sao?

Ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, khó được ngày mùa thu lý hảo thời tiết đầu, vân đạm thiên rộng rãi, phong cao khí sáng. Bất quá, ai lại liệu được đến, như vậy hảo thời tiết có thể liên tục bao lâu, ánh mặt trời sau mưa gió lại có xa lắm không đâu? Đang nghĩ tới, tựa hồ thật sự cảm giác có đoàn mây đen chính hướng này thấu náo nhiệt đầu, bão táp sẽ đến đây...

Thủy Dạng Hề thở dài, có lẽ, đêm nay thượng yển hội thật đúng là trăng bão táp cũng nói không chừng đâu.

Nam Cung Ngự Cảnh là cùng nàng song song hành tẩu, tự nhiên là phát hiện nàng cảm xúc biến hóa, liền hỏi nói: "Làm sao vậy sao?"

"Không, chúng ta đây là muốn lên chỗ nào đâu?" Nàng lắc đầu, nhìn này vô tận cung điện, tùy tiện tìm cái đề tài.

Nam Cung Ngự Cảnh thành thạo dặt tay nàng, nói: "Trước mang ngươi nhìn xem này cung điện đi. Đây tòa cung điện kiến cử đặc biệt . Ngươi phải làm sẽ thích ." Nói xong, thủ đã là làm thượng của nàng thất lưng.

Thủy Dạng Hề mặt nhăn nhu mày, đã là có chút thói quen hần thành linh xảy ra vô cùng thần thiết động tác, liền cũng theo hần đi, dù sao nàng cũng sẽ không tồn thất cái gì. Đang nghĩ tới, liền nghe một đạo thanh âm vang lên: "Tam đệ sao nhắm chậm, khả hại vì huynh đệ đã lâu ." Đây thanh âm được không quen thuộc, đây là...

Nàng nhanh chóng nhìn về phía thanh nguyên chỗ, quả nhiên là nhất hỷ, là hỷ, thật là hỷ... Nàng xiết chặt hai đấm, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cái kia người nói chuyện, trong lòng tối nguyên thủy hận ý nhưng lại nhất thời toàn bùng lên, bất thành linh mãnh liệt cảm xúc khiến cho nàng toàn bộ thân mình không ngừng run run. Lúc này, nàng đã bị nàng kia không thể khống chế kéo không dứt hận sở thao túng, hoàn toàn không giống bình thường kia gặp biến không sợ hãi, bình tĩnh tự giữ Thủy Dạng Hề.

Hận, có khi so với yêu càng có thể làm người mất đi mình.

Nam Cung Ngự Cảnh đã ở trong nháy mắt liền phát hiện Thủy Dạng Hề khác thường, hần nhìn không thấy thần sắc của nàng, cũng không thể khẳng định nàng hiện tại ra sao dạng tâm tình. Chỉ không tự giác tăng thêm rãnh tay thượng lực đạo, làm cho nàng càng thêm tới gần chính mình, ánh mắt vì liễm, trên mặt lại chưa biểu lộ mây may, nhưng nói ra trong lời nói đã là biểu lộ hần không kiên nhẫn: "Nhị ca cũng là nhắm nóng vội, cũng biết, nóng vội khả ăn không hết nhiệt đậu hủ." Đã là treo nhất quán tươi cười, làm cho người ta đoán không ra thiệt giả. Chỉ chính hần biết, hần trong lòng chết tiết để ý, Thủy Dạng Hề nhìn thấy Nam Cung Ngự Vũ, phản ứng như thế nào như thế mãnh liệt, nàng cùng hần phải làm không có gì tiếp xúc mới là, mất trí nhớ tiền không có khả năng, mất trí nhớ sau liền càng không thể có thể. Trong lòng lại có một loại tưởng đánh người xúc động.

Nam Cung Ngự Vũ mày kiếm hơi nhíu, nhìn Thủy Dạng Hề trong mắt thiêu đốt trắng trợn hận, giống nhau hận không thể đưa hần lăng trì chỉ từ bản, hần không biết khi nào đắc tội cho nàng , ở hần trong trí nhớ, cũng không có cùng nàng từng có cùng xuất hiện, càng đừng nói ân oán , khả nàng xem hần ánh mắt, thật là sáng quắc hận. Hần dùng thủ phủ phủ chớp mũi, nghi hoặc nghĩ đến, theo tuyến báo, Thủy Dạng Hề rơi xuống nước sau, tính tình đại biến, nhất sửa trước kia điều ngoa tập tính, nhưng thật ra ôn nhu thức lễ rất nhiều, nhưng hôm nay xem ra, tựa hồ lời nói có hư đầu... Lợi mâu chột lóe, đôi Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Thật không? Theo ta thấy, này ăn nhiệt đậu hủ cũng là yếu chú ý chút , nếu muốn ăn nhiệt đậu hủ, phải đem sở hữu đều chuẩn bị tốt , phòng ngừa chu đáo thôi, làm cho kia nhiệt đậu hủ tưởng không tiến miệng cũng không được, Tam Hoàng đệ, ngươi nói đâu?" Nói xong, thời nhiên cười, chính là, trong mắt cũng là lóe làm người ta sợ quang.

Nam Cung Ngự Cảnh cũng cười nói: "Nếu như thế, nói vậy nhị hoàng huynh đã là làm tốt vạn toàn chuẩn bị , kia đệ đệ liền mỗi mắt mong chờ , tin tưởng nhị hoàng huynh định sẽ không làm cho đệ đệ thất vọng." Như trước là kia vân đạm phong thanh tươi cười, ôn nhuận như ngọc ngôn ngữ, khả cứng rắn là có thêm làm cho người không thể bỏ qua khí phách.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 22

Hai nam nhân đồng thời khơi lên sóng ngầm mãnh liệt, Thủy Dạng Hề đều ở bên cạnh âm thầm chú ý, một người thì tràn đầy lo lắng, xen lẫn ghen tức, một người thì tức giận cùng sát ý, nó đan xen lẫn nhau khiến người ta hiểu kỳ muốn biết rõ nguyên nhân.

Mà Thủy Dạng Hề đối với những con sóng ngầm của bọn họ hoàn toàn không nhìn thấy được, thân thể nàng vẫn đang căng thẳng như cũ, dòng suy nghĩ đã xuyên qua ngàn năm, về tới cái thế giới tựa hồ đã thật lâu cũng chưa nhớ tới, thế kỷ hai mươi mốt, trong lòng nàng lúc này xác thực là muốn đem Nam Cung Ngự Vũ đi thiên đao vạn quả.

Khoảnh khắc nàng nhìn thấy Nam Cung Ngự Vũ, Thủy Dạng Hề đã bị cừu hận chiếm đầy toàn bộ trái tim, cũng đồng dạng mặt mày này thân hình này, tiếng nói này, và cả bộ dạng ra vẻ đạo mạo kia, không phải là tên nam nhân mà nàng hận thấu xương thì là ai...

Nàng cùng hắn lần đầu gặp nhau vào mùa mưa, một mùa mưa hoa cỏ xanh tươi gió nam ấm áp.

Năm đó nàng mười tám tuổi, vừa mới lên đại học. Từ nhỏ nàng rất cao ngạo, nên có nhiều người không muốn gần gũi với nàng. Nàng sớm có thói quen người khác đối của nàng kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không chịu gần gũi). Ở cô nhi viện mười tám năm không phải đều như vậy mà trôi qua sao? Mỗi một người đều không muốn lựa chọn nàng. Nàng lần lượt chờ đợi rồi lần lượt thất vọng, nàng đã học cách cùng cô độc và tịch mịch làm bạn. Cả đời nàng có được cũng chỉ là người bạn thân duy nhất Dạ Dịch cùng Lâm mục mục, họ đem đến cho nàng ấm áp. Làm nàng cảm thấy đầy đủ.

Nhưng mà vào mùa mưa đó, lại mang đến cuộc sống của nàng những thay đổi. Hắn bất ngờ xuất hiện, đem một cái ô để trên đỉnh đầu của nàng, che đi những hạt mưa đánh vào trên mặt. Nàng giương mắt nhìn hắn, cũng là ý cười ấm áp sáng lạn, mị hoặc lòng người kia, đã đốt sáng lòng nàng trong cơn mưa âm u. Hắn nói hắn gọi Mạc Giản Thành, giản của đơn giản, thành của thành thực. Hắn đem cái ô nhét vào tay nàng, nói rằng nữ hài tử là không nên ở trên đường mặc kệ để mưa ướt, sẽ làm người nhìn đau lòng. Sau đó liền chạy vào trong cơn mưa bụi mờ mịt. Nàng níu non lập lại lời hắn nói, giản đơn giản, thành của thành thực, trên mặt không tự chủ hiện lên ý cười ấm áp, như cây bồ công anh rong chơi dưới ánh nắng, nhẹ nhàng mà chói mắt, thật tốt cho một đại nam hài đơn giản mà thành thực ở nhà bên cạnh. Khi đó, nàng liền cho rằng, hắn chính là nàng một nửa trong mộng của nàng, rồi nàng đưa chính mình vào giữa cơn lốc của tình yêu.

Người ta thường nói, tình yêu là mù quáng, nhưng nàng cũng không cho là đúng. Chỉ cần hắn yêu nàng, nàng cũng thương hắn, mù quáng thì có cái gì không tốt. Dấu chân của bọn họ đã đầy trên bãi biển, tiếng cười của bọn họ quanh quẩn ở sơn gian, lòng của bọn họ khắc vào trái tim nhau. Chẳng bao lâu sau, khi nàng cho rằng hạnh phúc cách nàng gần như thế, chỉ cần một cái ngẩng đầu, liền nhìn thấy cả một khuôn mặt tươi cười, có thể đem nó ôm vào trong lòng. Nàng không cần hắn là thương nhân, cũng không cần việc chênh lệch tám tuổi giữa bọn họ, càng không cần để ý đến cái nhìn của người khác, đơn giản là, nàng thật lòng thương hắn, yêu đến tận xương tủy.

Nhưng mà, lại cũng một mùa mưa, đã đập nát đi giấc mộng của nàng. Mộng, thì cuối cùng vẫn là mộng, cho dù đẹp đến cỡ nào, đều không thể vĩnh viễn trầm mê ở trong đó. Mùa mưa kia, lòng triệt để lạnh, lạnh đến nàng toàn thân chết lặng. Ngay tại gian phòng mà nàng và Dạ Dịch cùng nhau thuê nhà trọ, hắn đã thừa dịp nàng không có ở đó, cưỡng bạo Dạ Dịch. Khi thấy Dạ Dịch gương mặt trắng bệch, ánh mắt trống rỗng, mà trên giường còn có vết máu đỏ sẫm rất lớn, nàng giống như nổi điên ôm Dạ Dịch, khóc đến ruột gan đứt từng khúc, lòng của nàng đau quá, đau quá, mỗi giọt lệ của Dạ Dịch rơi xuống, lòng của nàng liền co rút đau đớn không thôi.

Cái đêm mưa đó, nàng không biết làm như thế nào mà qua được, chỉ cảm thấy trời như muốn sụp, tương lai của nàng, hạnh phúc của nàng cuối cùng chỉ là hoa trong kính, trắng trong nước mà thôi. Quả nhiên, nàng vẫn không xứng để có được hạnh phúc sao. Hận, cảm giác kia cứ điên cuồng theo đáy lòng lan tràn phát sinh, hắn, sao có thể hủy hoại đi Dạ Dịch, bằng hữu mà nàng phải lấy sinh mệnh đi bảo vệ. Nàng ôm Dạ Dịch, suốt ba ngày ba đêm, nàng ấy mới miễn cưỡng ngủ.

Thừa dịp Dạ Dịch ngủ, nàng liền đi ra ngoài mua một ít vật dụng hàng ngày. Nhưng, chỉ trong chớp lát này, đủ cho nàng hối hận cả đời. Chờ đến lúc nàng trở về, thì Dạ Dịch đã hương tiêu ngọc vẫn.

Khi nhìn thấy xác chết của Dạ Dịch, trong lòng nàng đúng là vô cùng bình tĩnh, trên miệng phát ra tiếng cười liên tiếp, quanh quẩn ở trong căn phòng trống trải, giống như quỷ mị đang khóc. Thì thảo hồ lên, Dạ Dịch...

Sinh mệnh của Dạ Dịch một nửa là do nàng mang đi.

Lại là một mùa mưa, nàng rốt cục mất đã đi những thứ sở hữu cả đời. Trải qua vài ngày suy nghĩ, cuối cùng nàng quyết định. Trở lại cô nhi viện trong núi mà nàng từ nhỏ lớn lên, nhìn dáng vẻ tươi cười ấm áp của Lâm mục mục, đó là thứ đẹp nhất thế gian, là thứ thanh khiết duy nhất còn tồn tại, là thứ làm nàng ràng buộc vướng bận cả đời này. Nàng cười, Lâm mục mục, người hãy sống hạnh phúc nhé, Hề Nhi rất thích Lâm mục mục tươi cười, Lâm mục mục ôm ấp, còn có lời nói ôn nhu của Lâm mục mục. Lâm mục mục một mặt chỉ mỉm cười, nhưng trong mắt chứa đựng nồng đậm lo lắng, Hề Nhi làm sao vậy, nhưng vẫn không hỏi ra miệng.

Nàng về tới thành thị, trực tiếp đi đến nhà trọ của Mạc Giản Thành, Mạc Giản Thành, hừ, trong lòng nhớ kỹ tên này, đúng là đau đớn vô biên vô hạn lan tràn, Mạc Giản Thành, đơn giản mà thành thực, nhưng nàng lại quên, hắn họ Mạc, Mạc, chính là không có, tại sao nàng lại không sớm nghĩ ra.

Trực tiếp dùng chìa khóa mở cửa, nhìn thấy hắn, liền đem con dao nhỏ sớm đã chuẩn bị tốt thẳng đâm xuống. Đáng tiếc, trời không chịu ý người, nam nhân thì khí lực so với nữ nhân luôn mạnh hơn, ngược lại để hắn bắt được tay, đem dao nhỏ hướng về phía trên người nàng đâm trả. Ngay tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông, khi con dao nhỏ muốn đâm vào thân thể nàng, thì Lâm mục mục đột nhiên xuất hiện, che chắn trước mặt của nàng, lại là máu, một đường lan tràn chảy xuống, dính ướt tay nàng, nhuộm đỏ cả mặt nàng. Nàng ngây người, biến cố bất thành linh, làm cho nàng choáng váng. Cảnh sát từ phía sau chen chúc xông vào, bắt lấy Mạc Giản Thành, nhưng mà, Lâm mục mục đâu, Lâm mục mục... Nàng nhanh ôm chặt thân thể Lâm mục mục, khóc không ra nước mắt, trong lòng không ngừng hoảng sợ, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nàng dần dần lạnh như băng, một búng máu từ trong miệng tràn ra ngoài, nhưng nàng không hề phát giác gì, cứ kêu lên, không cần, không cần bỏ lại một mình nàng...

Bên ngoài mưa rơi càng ngày càng nhiều, sấm chớp hỗn loạn, chiếu sáng cả bầu trời đêm, nhưng mà, nó lại không thể nào chiếu sáng được bóng đêm

trong lòng nàng. Lâm mục mục gian nan mở mắt ra, mặt mày vẫn mang ý cười như trước, sáng ngời đủ để nhật nguyệt thiên địa thất sắc, Hề Nhi, Lâm mục mục cố gắng kêu, người phải hảo hảo sống sót, sống cho cả phần của Lâm mục mục, đáp ứng ta, Hề Nhi, bằng không, Lâm mục mục chết không nhắm mắt...

Nàng nhìn Lâm mục mục, ôm càng chặt, đầu nàng vô ý thức máy móc gật gù, đã không có, cái gì cũng đều không có, những thứ trân quý nhất của nàng, cũng đã rời nàng mà đi, nàng nhìn nụ cười của Lâm mục mục, ánh sáng trong mắt dần dần biến mất. Một khắc đó lòng của nàng, đã chết, linh hồn của nàng, rời khỏi thân thể, nàng chân chính trở thành cái xác không hồn, vì một lời hứa hẹn mà sống sót.

Từ nay về sau, thế gian đã thiếu mất một Thủy Hề tuy rằng tịch mịch nhưng đối với số mệnh vẫn có hy vọng, thay bằng một Thủy Hề nhìn tất cả mọi việc với con mắt thờ ơ, chỉ cần sống, mà không cần tâm.

Sau đó, vô số lần nửa đêm khuya nàng giật mình tỉnh mộng, vẫn còn có thể cảm nhận được Dạ Dịch đang ôm mình, còn có thể nhìn thấy nụ cười ấm áp của Lâm mục mục; sau đó, nàng phải học cách lãng quên, quên đi hết tất cả mọi chuyện, học cách chỉ vì chính mình mà mặc kệ người khác, sống hoàn toàn lạnh lùng; sau đó, thì nàng đi tới nơi này —— Thiên Mị hoàng triều, chuẩn bị bắt đầu một cuộc sống mới, cứ luôn nghĩ rằng đã sớm quên đi nỗi đau trong lòng, sớm mai táng thù hận trong lòng, nhưng không nghĩ tới, chỉ cần một thanh âm, một khuôn mặt, liền dễ dàng gọi lên hận ý có thể cắn nuốt hết tất cả mọi thứ trong lòng nàng.

Thủy Dạng Hề chăm chú nhìn về phía Nam Cung Ngự Vũ, trong ánh mắt kia hàng ngàn hàng vạn sự tàn ác có thể đem hấn bao phủ lại, nàng lạnh giọng hỏi: "Người rốt cuộc là ai?" Thanh âm lạnh lẽo không khỏi làm cho Nam Cung Ngự Vũ ngẩn ra, khí thế nghiêm nghị, nghiêng rằng nghiêng lợi như vậy, hàm chứa biết bao nhiêu hận ý với hấn a, nhưng mà vì cái gì? Nam Cung Ngự Vũ cũng không thể nghĩ ra lý do...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23

Thủy Dạng Hề đầu óc hơi chút thanh tỉnh lại, bảy tám năm trôi qua cũng không phải là vô dụng, tuy rằng, vẫn còn đau, còn hận, nhưng đã không còn cái cảm giác loại này tê tâm liệt phế. Xem ra, nàng thật sự đã thích ứng với việc sống một mình, một người sống với bóng dáng chính mình, không cần đã thương người cũng không làm bị thương mình.

Nam Cung Ngự Vũ thu hồi tâm trạng, trong mắt sát ý chợt lóe lên rồi biến mất, nàng cũng dám chắc hấn như thế. Hừ, khi nào, thì hấn đường đường nhị hoàng tử một quốc gia lại tệt đến nỗi một nữ tử cũng dám đối với hấn hô to gọi nhỏ.

Nam Cung Ngự Cảnh trái lại cười nói: "Hề Nhi còn chưa gặp qua nhị hoàng huynh đi. Đến, đây là nhị hoàng tử của Thiên Mị hoàng triều, con của Thực phi mà phụ hoàng sủng ái nhất." Tuy nói thế nhưng trong lòng hấn lại có chút vui mừng, đồng thời thông thêm một câu tin tức ở cuối lời nói.

Thủy Dạng Hề thấy dáng vẻ cười cười của Nam Cung Ngự Cảnh, trong mắt liền dấu đi hận ý tràn ngập, cười đến ngọt ngào, rồi thi lễ với Nam Cung Ngự Vũ nói: "Hề Nhi thật sự không biết nhị hoàng huynh giá lâm, xin thứ cho Hề Nhi tội vô lễ." Trên mặt là nụ cười đào dạt xin lỗi, nhìn không ra một chút cảm xúc dao động, giống như Thủy Dạng Hề mới vừa rồi là do chính hấn nhìn nhầm.

Nguyên lai đây là nhị hoàng tử, Thủy Dạng Hề trong lòng hừ lạnh một tiếng, đúng là cùng một cái bộ dáng với Mạc Giản Thành, xem ra, cũng không phải là cái thứ tốt gì.

Nam Cung Ngự Cảnh vẫn ôm Thủy Dạng Hề, hoàn hảo, thân thể nàng đã không còn căng thẳng như lúc trước, tựa hồ đã thả lỏng, liền đối với Nam Cung Ngự Vũ nói: "Tin tưởng nhị hoàng huynh đại nhân đại lượng, nhất định là sẽ không cùng Hề Nhi so đo nửa phần. Chúng ta còn có việc, trước hết xin thất bồi, gặp lại tại yến hội buổi tối, nhị hoàng huynh." Nói xong những lời ý vị thâm trường này, liền lôi kéo Thủy Dạng Hề nghênh ngang mà đi, hấn không muốn Thủy Dạng Hề cùng hấn đứng đó thêm một khắc nào, tuy rằng đã biết Thủy Dạng Hề đối với Nam Cung Ngự Vũ cũng không có tình ý gì đáng nói, nhưng trong lòng vẫn không muốn.

Nam Cung Ngự Vũ nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, khoe miệng nhếch lên nụ cười trào phúng, một hồi cuồng phong từ đây mắt bắt đầu kêu gào ...

Buổi tối yến hội Trục Cầu hừng hực khí thế rốt cục đã bắt đầu, tựa hồ, như đã chờ đợi thật lâu. Địa điểm, đã quyết định ở Ngự Hoa Viên, chỉ vì, hôm nay thời tiết rất tốt, cộng thêm ánh trăng say lòng người, Hoàng Thượng liền nói cử hành ngay tại Ngự Hoa Viên, vừa có thể xem hoa, lại ngửi được hương thơm, còn có thể ngắm trăng, hơn nữa còn có sáo thổi đàn tấu, không biết có bao nhiêu là hoàn mỹ. Đợi thêm một khoản thời gian nữa, đại khái là giờ Dậu, liền tiếp nhiều vương tôn công tử, hầu phu tiểu thư lục tục kéo đến, trong chốc lát toàn bộ Ngự Hoa Viên đã tràn đầy một đám người xinh đẹp, thực sự là một hoa viên mùa thu đầy màu sắc, ai, hoa thu tuy đẹp, nhưng lại gần lúc suy tàn...

Từng vị trí của mỗi tiểu thư đều đã sớm được an bài rất tốt, chủ yếu là thiết lập một cái bàn thấp, bên trên để tám trái banh vải nhiều màu rủ xuống. Người của những tiểu thư kia còn chưa tới, thì trên bàn đã có banh màu, Thủy Dạng Hề nhìn thấy, chỉ lạnh lùng cười, mấy người này, thật quá nóng vội. Hãy nhìn khuôn mặt của mỗi tiểu thư, khi thấy banh vải nhiều màu đều mang vẻ vui sướng, mà sâu xa, tất nhiên còn có thể lấy chuyện này thôi phồng hoặc đã kích lẫn nhau, hoá ra, các nàng là đem chuyện này để làm thước đo mà bình luận mị lực của người khác? . Thủy Dạng Hề lắc đầu, lòng người, quả nhiên là khó dò, nàng ở nơi đây vì vận mệnh của nữ tử này mà thương tiếc, trong khi bản thân họ thì lại rất thích thú.

Bất quá qua một hồi chờ, người nên đến đều đã đến đây, nên ngồi thì cũng đã ngồi xuống. Rốt cục cũng nghe được thanh âm bén nhọn như hát của thái

giảm vang lên: "Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương, Thục phi nương nương đến." Thật là tốt, vài người quan trọng cuối cùng đã xuất hiện, nhất thời, mọi người đều đứng dậy hành lễ.

Thủy Dạng Hề cúi đầu, chỉ nhìn thấy trước mắt có mấy đôi chân đảo qua, liền đi về phía chỗ ngồi cao giữa yến hội. Trong chốc lát thì nghe được tiếng Hoàng Thượng nói: "Chúng ái khanh bình thân, đều ngồi đi. Hôm nay cũng không phải là ngày gì trọng đại đừng quá quy tắc, đã gọi là yến hội, tức là để cho các ái khanh có thể chơi vui vẻ tận hứng, cứ thư thái như vậy, không cần giữ lễ tiết." Mọi người nghe xong, mỗi người đều trở lại chỗ ngồi của mình, chẳng qua cũng không còn tùy tính như lúc trước nữa.

Hoàng đế Nam Cung Liệt hướng thái giám bên người ý ra lệnh một cái, vì thế liền nghe hán hô lên: "Hoàng Thượng có chỉ, yến hội chính thức bắt đầu, xin các vị tiểu thư báo lên cho người phụ trách số lượng ban màu của mình."

Nhìn thấy mấy tiểu thư vui vẻ tiến lên chào, còn có các quan viên ở phía dưới về mặt họ hoặc tự đắc hoặc thờ dài, Thủy Dạng Hề trong lòng liền hiểu rõ ràng thêm vài phần, trận yến hội rõ ràng là hôn nhân ngầm của các thế lực chính trị khắp nơi, người khổ không phải là những nữ nhi bị xem là công cụ và thương phẩm sao? Chính là... Nàng thoáng nhíu nhíu mày: "Chỉ không biết là người nơi nào đã khai sáng ra phương thức yến hội này, chẳng phải đang cố vũ cho thần tử thiết lập quan hệ để kết phái kết đảng hay sao?"

"Hề Nhi thật sự là thông minh" Nam Cung Ngự Cảnh cười nói: "Nhưng mà, người nghĩ ra yến hội này là hoàng đế, cũng dựa vào yến hội này mà làm tan rã hiện tượng kết bè kết đảng," Nam Cung Ngự Cảnh giống như đang thuận miệng mà nói.

Thủy Dạng Hề suy nghĩ kỹ lại, nga, đúng rồi, nếu phân tác dụng, thật đúng là đang cố vũ cho hiện tượng này xuất hiện. Nhưng nếu đem cục diện này không chế tốt, như vậy không biết đã làm yếu đi biết bao nhiêu tâm lực cùng tinh lực của những bè đảng này, bởi vậy có thể thấy được, vị hoàng đế sáng tạo yến hội này, tâm tư cũng không phải người bình thường có thể so được. Nàng nhìn hoàng đế đang ngồi trên cao liếc mắt một cái, nghe người ngoài đồn đãi, cho tới bây giờ hán đều trầm mê sắc đẹp và ca múa, không hỏi đến chuyện triều chính, là hạng người ngu ngốc vô năng. Nếu như là thật, thì yến hội chẳng phải là đưa thêm cho hán vào hoàn cảnh càng khó khăn thêm hay sao?

Khi nàng hồi phục lại tinh thần, đã là nghe thấy được thanh âm của nhạc trúc vang lên, nguyên lai vũ đạo là màn bắt đầu yến hội, nói trắng ra chính là nghi thức khai mạc, bất quá không giống so với hiện đại ở chỗ chỉ có vũ đạo mà không có ca hát.

Những người ở đây đều biết yến hội này tiềm ẩn tính chất chính trị, nhưng thật ra những ưu điểm của yến hội này đều thuộc về các quan gia tiểu thư không có ý tranh giành kia, các nàng đến tột cùng là hoa lạc vào nhà ai thì không có bao nhiêu người chú ý, như vậy, cứ để cho các nàng cùng người mà mình yêu thương có thêm cơ hội gần nhau thêm mấy phần đi, Thủy Dạng Hề xem ra, đây là chuyện duy nhất của yến hội làm cho nàng vừa lòng.

Bởi vậy, trên yến hội cuộc chiến tranh đoạt của các vị tiểu thư rất nhanh liền tiến vào giai đoạn gay cấn, bất quá chỉ một canh giờ sau liền chỉ còn có nữ nhi Thủy Dạng Tĩnh của Thừa tướng Thủy Mộc Vân, và nữ nhi Hình Oánh Oánh của bộ binh Thượng Thư Hình Thiên Cương, và nữ nhi Sở Thủy Nhu của trấn quốc đại tướng quân Sở Luật, ba người còn chưa cùng nhau tỷ thí.

Theo quy định của yến hội, các vị tiểu thư hán là phải dựa vào xếp hạng từ thấp đến cao mà bước ra trước tỷ thí, chính là, không biết vì sao Hoàng Thượng đến đây lại hưng trí, để tạo thêm không khí mới mẻ, khiến cho ba vị này theo thứ tự từ cao đến thấp ra tỷ thí.

Bởi vậy, Thủy Dạng Tĩnh liền thành người đầu tiên trong ba người bước ra sân. Vẫn là vẻ mặt kiêu ngạo, tựa như không xem chúng nữ tử ở trong mắt, nàng quay qua nhìn Thủy Dạng Hề, trong mắt hiện lên một tia khinh miệt, nàng đã thoáng xem xét qua số ban màu của mình, thì lại phát hiện có ban vài nhiều màu của tam hoàng tử trong số đó, xem ra, Thủy Dạng Hề bất quá cũng chỉ như thế thôi, vậy mà lần trước trở về phủ còn tỏ vẻ tự đắc.

Thủy Dạng Hề nhìn biểu tình của nàng, vừa xem đã hiểu ngay, biết nàng trong lòng nghĩ cái gì, nên chỉ cười trừ, trò hay, còn ở phía sau. Nghĩ thế không khỏi liếc nhìn về phía nhị hoàng tử ngồi đối diện, nhưng hán lại gợn chén rượu lên hướng Thủy Dạng Hề cười, ý tứ kia quá rõ ràng, các người thua là nhất định rồi. Thủy Dạng Hề ánh mắt không khỏi u ám hẳn, quay về Tổng nương ở phía sau phớt phỏ vài câu, Tổng nương liền gật gật đầu, vội vàng ly khai.

Lúc này, Thủy Dạng Hề trong lòng đồ là có chút nóng nảy, có chút giận chính mình sao có thể sơ sẩy như thế, bất quá về mặt bên ngoài vẫn bình tĩnh nhìn Thủy Dạng Tĩnh ác chiến quần hùng. Thủy Dạng Tĩnh tài hoa, quả thực đánh bất hủ truyền, bất quá mới có vài hiệp xuống, đối thủ của nàng ta liền bỏ quyền thi đấu, nói lời nhận thua, chỉ chốc lát sau, liền chỉ còn lại có hai người: một công tử mặc y phục dài màu xám, một người khác là tam hoàng tử.

Thủy Dạng Tĩnh ôm cảm đứng lên phía trước: "Không biết hai vị ai chỉ giáo trước?"

Công tử y phục màu đen cúi người hành lễ nói: "Tất nhiên là hạ thần, tam hoàng tử thân phận tôn quý, để cho hạ thần xưng phong trước." Nói xong liền đứng lên, Thủy Dạng Hề thấy hán rõ ràng ăn mặc thật bình dị, mặc một kiện áo choàng màu đen, khoác thêm một cái khăn cùng màu, nhưng toàn thân khí chất thật làm cho người ta có chút đui mù, cộng thêm vẻ tao nhã, làm con người hán nhã nhận thêm vài phần, trong đôi mắt hán lộ lên sự tàn khốc lạnh lẽo, có thể thấy trong sự tao nhã có thêm vài phần anh khí. Thủy Dạng Hề có chút nghi hoặc, người này cho nàng một loại cảm giác quen thuộc.

Đang nghĩ tới đây, thì trên tay truyền đến đau đớn nhẹ, quay lại nhìn thì ra là Nam Cung Ngự Cảnh, hán nắm tay nàng tăng thêm lực đạo. Nàng khó hiểu nhìn về phía hán, thì thấy hán vẫn không nhúc nhích chỉ để ý nhìn chăm chăm nàng, màu quang sáng quắc, giống như bảo thạch chói mắt, sâu không thấy đáy, khiến nàng có loại cảm giác sắp bị cán nuốt, trong mắt hán tràn ngập tất cả màu sắc, tình ý thâm thiết, đem nàng bao vây lại, làm cho nàng không có chỗ để trốn, tim, trong một khắc đó đã nhảy lên không tầm thường.

Chỉ nghe hán nói: "Hề Nhi sao có thể ở trước mặt phu quân mà nhìn nam nhân khác đến đui mù như thế?" Trong thanh âm hỗn loạn nồng đậm vẻ bất mãn.

Thủy Dạng Hề cố ý dụ dằng nói: "Như thế nào, phu quân ghen tị?" Vẻ mặt cười ngọt ngào nhìn hán, làm Nam Cung Ngự Cảnh ngẩn ra. Thủy Dạng Hề nhìn thấy thế, tâm tình trở nên rất tốt. Có thể làm cho Nam Cung Ngự Cảnh kinh ngạc, quả thực chính là điều thú vị nhất as.

Đúng vào lúc này, Tống nương đã trở lại, ở bên tai Thủy Dạng Hề thì thầm vài câu, liền thấy Thủy Dạng Hề biến sắc: "Quả nhiên là như thế. Hắn đã xuống tay đối phó Nguyệt Mộng trước tiên?" Thủy Dạng Hề hung hăng nhìn chằm chằm Nam Cung Ngự Vũ, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, "Vậy Nguyệt Mộng có chuyện gì không? Khi nào thì có thể tới trong cung?"

Tống nương trả lời: "Thật ra thì không có gì đáng ngại, Trần tổng quản đã truyền đến tin tức, chắc còn phải nửa canh giờ nữa."

Thủy Dạng Hề cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, nửa canh giờ, sợ là không còn kịp rồi..

"Hề Nhi không cần hao tâm tổn sức như thế, không kịp liền không kịp đi, không quan trọng, cùng lắm thì." Nam Cung Ngự Cảnh tựa hồ một chút cũng không có lo lắng.

Thủy Dạng Hề không khỏi tức giận nói: "Đối với người thì không sao cả, không phải chỉ thiếu một sườn phi thôi sao. Nhưng đối với ta nó có ý nghĩa trọng đại, chúng ta đã có hiệp nghị, hôm nay nếu ta không thể hoàn thành, vậy hiệp nghị kia phải trở thành phế thải..." Bạc của nàng tự do của nàng liền không cánh mà bay.

Ở giữa sân, lúc này hai người kia đang khó khăn thắng bại, thật ra thì cũng không khó để nhìn ra cao thấp, Thủy Dạng Tình tuy rằng cố gắng trấn định lại, nhưng cũng dễ nhìn ra sắc mặt của nàng đã có chút thay đổi, nhị hoàng tử cũng bắt đầu lo lắng đứng lên.

Nhưng mà hai người đã không có tâm tình mà nhìn chăm chú trận đấu kia, Thủy Dạng Hề đang liên tiếp tiếp hận, mà lòng của Nam Cung Ngự Cảnh thì đang ngàn hồi trăm chuyển.

Chỉ nghe Nam Cung Ngự Cảnh nghiêm mặt nói: "Hề Nhi, những lời nói kế tiếp của ta, người phải ghi nhớ." Hắn quay mặt nàng lại nhìn thẳng vào hắn, hai tay đặt ở trên vai của nàng. "Ta Nam Cung Ngự Cảnh cả đời này đã chăm người, người đừng mơ tưởng rời xa ta. Người là vợ của ta, cũng chỉ có thể là vợ của ta. Đã biết chưa?" Ngự khí quả nhiên là bá đạo, hắn cúi người, ở trên môi nàng nhẹ nhàng hôn, như con bướm nhẹ đậu trên cánh hoa, ngửa.

Thủy Dạng Hề hoàn toàn sửng sốt, mãi lập tức nhăn lại, ngưng mắt nói: "Nam Cung Ngự Cảnh, ta Thủy Dạng Hề là người người muốn đụng liền đụng sao? Người xem ta là cái gì?" Trong thanh âm lộ ra một cổ hàn khí, liếc nhìn ra bốn phía, hoàn hảo, mọi người đều chăm chú nhìn trận đấu, cũng không chú ý tới bọn họ.

Nam Cung Ngự Cảnh nhẹ chau mày, sau đó bế nàng ôm vào trong ngực, cười nói: "Ta tất nhiên xem người là vợ của ta, người vợ duy nhất, Hề Nhi vừa lòng không? Hề Nhi đang giận cái gì, ta chẳng phải chỉ hôn người thôi sao, nhưng phu quân hôn thân tử của mình, thì có gì sai đâu?" Hắn làm bộ dạng vô tội nhìn Thủy Dạng Hề, trong đôi mắt đầy màu sắc mê hoặc diễm dạm và đáng yêu.

Thủy Dạng Hề lại là ngẩn ngơ, nàng rốt cục đã gặp được người so với nàng còn lợi hại hơn, đấu nhau với hắn, cho tới bây giờ nàng cũng chưa thắng qua lần nào, nhìn trong mắt hắn lóe ra sự vô tội, biết rõ là giả, sao nàng vẫn có loại cảm giác tội ác thế, quả thật là đạo cao một thước mà cao một trượng. Cũng đúng thôi, nàng giận cái gì a, nàng có chút cười khổ, nguyên lai nàng vẫn giận động cơ hành động của hắn mà thôi, giận hắn đối đãi nàng tùy tiện như nữ tử khác, lại không phát hiện, nàng tuyệt không giận hành vi thân mật của chủ nhân. Chẳng lẽ... Nàng nhìn gương mặt hắn, thờ dãi, trầm nghĩ, những gì ta muốn, người sẽ không cho ta được, ta cuối cùng cũng phải rời khỏi, cho dù không thể rời đi thời đại này, cũng sẽ rời khỏi hoàng tử phủ. Hơn nữa, nàng đã sớm không tin cái gì là tình yêu, chỉ vì lần tin tưởng đó, mà nàng đã trả giá quá lớn, lớn đến nỗi nàng không thể thừa nhận...

Bỗng nhiên nghe được trong đám người một trận thanh âm kinh ngạc, ngưng thần nhìn qua, nguyên vị công tử áo đen kia tiếng đàn đã làm khiếp sợ bốn phía, Thủy Dạng Hề phát giác về mặt của Thủy Dạng Tình hoàn toàn không thể tin, nên có chút ngạc nhiên hỏi: "Sao lại thế này?"

Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Sợ là không cần người phải ra tay, muội muội của người đã không chịu nổi một chiêu. Chỉ không biết người kia là ai, lại có tài nghệ như thế, đem Thủy Dạng Tình đánh rơi xuống."

Thủy Dạng Tình giật mình sửng sốt một hồi lâu, sau đó lấy lại tinh thần, trong mắt không giấu được ưu thương. Thủy Dạng Hề nhìn nàng ta, suy nghĩ cũng phải thôi, một cái thiên chi kiều nữ như vậy, dưới ánh mắt cực kỳ hâm mộ khen ngợi của mọi người mà lớn lên, nếu nhất thời muốn nàng nhận lấy thất bại, thì cần phải có thời gian. Chỉ nghe nàng đối vị nam tử kia nói: "Công tử quả nhiên rất tài tình, tiểu nữ từ cam bái hạ phong, chỉ không biết khúc mà công tử vừa đàn là, tiểu nữ từ lâu chưa bao giờ nghe thấy qua."

Thủy Dạng Hề nhất thời cũng không rất tò mò, nếu mà khúc này ngay cả Thủy Dạng Tình cũng đều chưa từng nghe, có thể nào là khúc đã thất lạc từ xa xưa, bây giờ nàng có chút hối hận vừa rồi không tập trung nghe.

Chỉ nghe nam tử kia nói: "Khúc này tên là tri âm tri kỷ. Hạ thần cũng là ngẫu nhiên mà có được."

Tri âm tri kỷ? Thủy Dạng Hề thiếu chút nữa nhảy dựng lên vì kinh ngạc, tri âm tri kỷ không phải chỉ tồn tại ở cái thế giới kia của nàng sao, thời đại này tại sao cũng có? Phải cố gắng kìm chế xúc động để không bực ra câu hỏi trong lòng muốn hỏi, rồi tỉnh táo đánh giá vị nam tử này. Chỉ thấy hắn hơi hơi hướng về tam hoàng tử rồi thì lễ nói: "Tam điện hạ, cần phải tiếp tục khiêu chiến?"

Thủy Dạng Hề thu lại ánh mắt, người nàng chuẩn bị đưa ra khiêu chiến còn chưa tới, như thế nào để đánh đây, bất quá, cũng không cần thiết nữa, chỉ cần không phải nhị hoàng tử cùng Thủy Dạng Tình thành hôn là mục đích của nàng đã đạt tới.

Nam Cung Ngự Cảnh uống miếng rượu, mỉm cười: "Lấy công tử tài tình, chỉ sợ là những người đang ngồi ở đây cũng có ít người sánh kịp, bốn hoàng tử cũng tự biết cân lượng của chính mình nên không dám. Chỉ không biết, công tử rốt cuộc là người nào mà làm cho ta phải ôm quyền tâm phục khẩu phục."

Câu hỏi này vừa ra cũng chính là tiếng lòng của Thủy Dạng Hề, nàng chỉ để ý nghiêng tai lắng nghe : "Tam điện hạ đã nghiêm trọng quá rồi. Hạ thần cùng lắm chỉ là một nhạc sĩ vừa mới tiến cung không lâu mà thôi, chính là tiện danh không đáng nhắc đến."

Nam Cung Ngự Cảnh trong mắt tinh quang chợt lóe, trong lòng đã sáng tỏ bảy tám phần, liền hướng phía hấn nâng chén, Nam Cung Ngự Cảnh không hề để ý tới. Thái độ của hấn có mười phần ngạo mạn vô lễ và tự đại.

Thủy Dạng Hề nghe lời nói của hấn, có chút hồ nghi suy nghĩ, nhạc sĩ, nhạc sĩ cung đình, sao lại có tài nghệ tốt như vậy, sau đó nghe Hoàng Thượng tuyên bố: "Nếu như thế, nữ nhi Thủy Dạng Tình của Thủy Thừa tướng từ nay về sau là danh hoa đã có chủ."

Thủy Dạng Tình chỉ phải phần nô thi lễ, lui xuống, sắc mặt có chút trắng bệch, xem ra bị đã kích thực sự không nhỏ.

Thủy Dạng Hề nhìn về phía hoàng đế Nam Cung Liệt, vẫn khí chất vương giả nhưng không có vẻ gì lên mặt nuốt người, vẫn biểu hiện ý cười của một người lớn tuổi hòa ái. Nhưng mà, đáy mắt lóe lên một tia tàn bạo tính kế không dễ phát hiện ra được, còn có ý cười hiện ra rồi biến mất rất nhanh, Thủy Dạng Hề ngăn ra, nhất thời có ngàn vạn suy nghĩ trong lòng nảy sinh. Rồi làm ra vẻ vô tình quét nhìn về phía Thủy tướng, thấy hấn vẫn như cũ ngồi vào chỗ của mình ở bàn của lão thần, tựa như đã sớm biết kết cục là như vậy. Lại nhìn nhìn thêm vài vị thần tử ngồi gần hấn, chính là bộ binh Thượng Thư Hình Thiên cùng với Trấn quốc đại tướng quân Sở Luật, vẻ mặt cũng không khác gì hấn.

Thủy Dạng Hề bất động thanh sắc một lần nữa nhìn quan viên toàn trường liếc mắt một cái, tình cảnh của mọi người đều thu hết vào đáy mắt, hoặc vui sướng, hoặc miệt thị, hoặc khó chịu. Đột trong đầu linh quang chợt lóe, hay là, người đứng phía sau Thủy Mộc Vân chính là Nam Cung Liệt? Thủy Dạng Hề lại đem ánh mắt chuyển qua trên người hoàng đế, khá lắm Nam Cung Liệt, đúng là bất động thanh sắc liền đem bề đảng của nhị hoàng tử tính toán một lần dập nát, chiều này là đường lang bộ thiên hoàng trước ở phía sau, thật là đủ ngoan độc, chẳng những không bại lộ ra bản thân, càng có kết quả ngoài dự tính. Nghĩ đến đây, thì biết hai vị tiểu thư phía sau nhất định cũng đã được dàn xếp, chỉ không biết bản thân các nàng có biết hay không, lúc này mình đã là con cá nằm trong lưới, mặc cho người ta chém giết.

Nghĩ đến đây, Thủy Dạng Hề không khỏi lắc đầu, trận yến hội này, chỉ là xem hoàng đế một mình biểu diễn như thế nào thôi, không phải sao?

Nam Cung Ngự Cảnh thấy thế, liền kẻ sát vào lỗ tai của Thủy Dạng Hề, nhẹ nhàng nói: "Hề Nhi phát hiện cái gì à?"

Thủy Dạng Hề ngẩng đầu nhìn hấn, chỉ thấy vẻ mặt hấn vẫn mang ý cười, ngay cả khóe mắt và đuôi lông mày cũng đều cười, vậy mà có thể nói ra lời nói lạnh lẽo kinh người. Trong nháy mắt, nàng liền điều chỉnh tốt tâm tình, cũng học hấn, ra vẻ thần bí nói: "Phát hiện điều cần phát hiện. Tam điện hạ chẳng lẽ không phát hiện?" Trong lòng nàng lại cân nhắc, Nam Cung Ngự Cảnh thật là so với trong tưởng tượng của nàng còn lợi hại hơn vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Kế tiếp chính là nữ nhi của bộ binh Thượng Thư, Hình Oánh Oánh lên tỳ thí. Thủy Dạng Hề chỉ kiên nhẫn nhìn, thỉnh thoảng uống một miệng trà, biểu tình khá là thanh thản.

Trong sân trận đấu cũng có thể nói là kịch liệt, quả nhiên không hổ danh nữ nhi của bộ binh Thượng Thư, quả thật tài nghệ siêu quần, nhưng mà, đáng tiếc, vận mệnh trên người, chỉ có thể làm vật hi sinh cho chính trị. Vừa xem, vừa nghĩ, cũng không còn lâu nữa, sẽ tiến nhập đến giai đoạn cuối cùng, chỉ còn có một trận đấu giữa con của thượng châu Biệt Giá tranh tài với nàng ta nữa thôi.

Thủy Dạng Hề nghi hoặc, nói: "Không biết, Thượng Châu Biệt Giá là chức quan như thế nào ? Mà làm cho người trên ưu ái như thế ?"

Nam Cung Ngự Cảnh miễn cưỡng nói: "Chức quan thật ra không đáng giá gì, còn dưới cả tứ phẩm, cái hiếm thấy chính là người nhậm chức quan này, nghe nói, là hấn có tiếng cứng mềm đều không ăn, chiến tích cũng rất thanh liêm, ở trong triều không có kết bang lập phái hoặc có hành động nịnh hót."

Thủy Dạng Hề gật gật đầu, cũng khó trách . Xem ra, trong ván này Hình Oánh Oánh sẽ có kết quả.

Quả thực không ngoài dự liệu, Hình Oánh Oánh trong lúc đánh bại phần đông đối thủ sau đó lại thua ở trong tay con của thượng châu Biệt Giá chưa hề có danh tiếng.

Thủy Dạng Hề liếc mắt hướng về Nam Cung Liệt, bên miệng lộ ra một tia ý cười trào phúng, yến hội này có xem tiếp cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Vừa định đứng dậy rời đi, thì liền bắt gặp một nữ tử thân thể bất phàm bước lên đài, trong ánh mắt nàng ta có ngạo khí khó nén, ngoài miệng còn lộ ra một ý cười khinh miệt, nàng ta cùng với nữ tử khác bất đồng, sự ngạo nghễ của nàng ấy là từ trong xương mà ra, chứ không phải bởi vì thân phận hoặc là gia thế phụ trợ. Thủy Dạng Hề không khỏi đối với nàng sinh ra một tia hảo cảm. Quả nhiên là hồ phụ vô khuyến nữ, một thân tư thế oai hùng hiên ngang khí khái. Hóp thêm một miệng trà, quay sang Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Nữ tử này cũng có chút ý tứ, ta xem so với Thủy Dạng Tình hay hơn nhiều, nếu Thủy Dạng Tình cầu không được, không bằng ta cầu nàng cho người được không?" Nói xong, vẻ mặt mang ý cười liếc hấn.

Nam Cung Ngự Cảnh biến sắc, lập tức kéo Thủy Dạng Hề vào trong ngực, ở bên tai nàng vừa cười vừa nói: "Hề Nhi xem ra trí nhớ có chút không tốt ,

có muốn vì phu giúp người có một trí nhớ thật tốt thật dài hay không, vì phu cũng không ngại ở nơi này muốn người." hô hấp nóng hổi phun ở bên tai Thủy Dạng Hề , làm cho nàng rất ngứa.

Nghe thấy lời nói này của Nam Cung Ngự Cảnh , Thủy Dạng Hề thân mình cứng đờ, liền không nói gì nữa. Hắn chung quy là phu quân trên danh nghĩa của nàng , cho dù không muốn, nhưng ở thời đại này, nếu hắn muốn sử dụng sức mạnh, nàng cũng không thể làm gì. Bởi vậy, liền thu lại tâm tư, nhìn trợn mắt bên trên.

Nam Cung Ngự Cảnh thấy nàng rốt cục chịu an phận , khoe miệng lộ ra một chút ý cười thư thái.

Đang lúc xem có chút mê mẩn, thì Tổng nương đột nhiên ở bên cạnh thì thầm nói: "Nhị công tử mời tiểu thư qua đó."

Thủy Dạng Hề hồ nghi nhìn nàng một cái: "Nhị công tử? Người nào nhị công tử? Ta có biết sao?"

Câu hỏi này biến Tổng nương trở nên sừng sốt: "Tiểu thư chẳng lẽ ngay cả Thủy Giác Hiên công tử cũng không biết ? Lần trước hồi phủ, không phải cùng nhị công tử rất thân cận sao?"

Thủy Dạng Hề giật mình hiểu ra, nguyên lai là hắn. Thủy Giác Hiên thì gọi Thủy Giác Hiên đi, thế nhưng còn có thêm cái danh hào nhị công tử.

Thủy Dạng Hề cùng Nam Cung Ngự Cảnh nói một tiếng, liền đi theo Tổng nương, đến một cái đình. Rất xa liền nương theo ánh trăng, thấy bên trong đình có thân ảnh.

Thủy Dạng Hề tiến vào đình thì thấy hắn trừ bỏ mặt mày gian ra không có lấy một tia u sầu trên gương mặt, nàng mang vẻ mặt tỉnh quái, cười nói: "Đệ đệ hẹn ta qua đây gặp mặt, có chuyện gì gấp gáp quan trọng hay sao?"

Thủy Giác Hiên vừa thấy nàng, trên mặt liền cười như nở hoa, cả khuôn mặt một chút u sầu cũng không thấy: "Tỷ tỷ quả nhiên vẫn thông minh như vậy . Ta đang lo lắng, tỷ tỷ mà đột nhiên biến ngược, như vậy, tính toán của ta sẽ thất bại ."

Thủy Dạng Hề chỉ trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, liền tự mình đến lan can ngồi xuống: "Nói đi, rốt cuộc là có việc khó khăn gì, xem đệ đệ ngọc thụ lâm phong của ta đây, lo lắng gấp đến độ ngũ quan đã bị chinh thành một đồng." Nói xong, còn không quên vỗ vỗ cái trán của hắn.

Thủy Giác Hiên vén lên tay nàng, tỷ tỷ, thật đúng là không buông tha một chút cơ hội nào để khi dễ hắn. Bất quá, hắn có biểu hiện rõ ràng như vậy sao, ngũ quan đều vô cùng lo lắng thành một đồng ư? Có phải rất khoa trương hay không? Vì thế, liền nghiêm mặt nói: "Tỷ tỷ, ta quả thật là có chuyện cần người hỗ trợ. Mong rằng tỷ tỷ làm cho ta thắng Sở Thủy Nhu."

Thủy Dạng Hề nhìn hắn cả người lộ ra vẻ thành thật, thì hứng thú lên: "Các người là lưỡng tình tương duyệt?"

"Đó là tất nhiên." Thủy Giác Hiên đáp.

"Chuyện này còn không phải quá dễ sao, nói Sở Thủy Nhu có ý bại ở trong tay người không phải được rồi sao." Thủy Dạng Hề nhún nhún vai nói, xem vấn đề này rất đơn giản, ngay cả đứa con nít ba tuổi đều biết làm.

Thủy Giác Hiên cũng cười , cũng học nàng, miễn cưỡng ngồi ở trên lan can: "Tỷ tỷ, người và ta đều là người hiểu chuyện. Với sự thông minh của tỷ tỷ , ta thật không tin tỷ tỷ một chút dấu vết cũng chưa nhìn ra. Ngay cả kinh đô đệ nhất tài nữ như nhị tỷ đều thua không rõ ràng, huống chi là một người có lòng say mê võ học như Thủy Nhu ."

"Nghĩ đến tỷ tỷ cũng có thể biết, nhị tỷ là một phe với nhị hoàng tử. Bởi vì cha vẫn không muốn nữ nhi của Thủy gia cùng hoàng thất có liên hệ, mà nhị hoàng tử lại chậm chạp không xin được thánh chỉ, cho nên hắn liền mượn cơ hội buổi tiệc trực cầu này đem nhị tỷ cưới về, như vậy, cha liền không có lời nào để nói, nhị hoàng tử cũng sẽ bởi vì cưới được nhị tỷ làm phi mà sáng khoái mượn thế lực của Thừa tướng. Nhưng mà, ai ngờ nhị tỷ lại thua ở trong tay một nhạc sĩ không có tiếng tăm gì. Không nói đến nhạc sĩ này rốt cuộc là người phương nào, chỉ là tài nghệ cảm kỹ kinh người, cũng đã đủ để mọi người suy đoán . Khí chất xuất trần phiêu dật như vậy, lại muốn ở tại trần thế này mà quấy rầy, thật sự là việc không thể tưởng tượng, toàn bộ yến hội này giống như có đôi tay vô hình đang thao túng nó. Cho nên, ta mới xin tỷ tỷ hỗ trợ ."

Thủy Dạng Hề nghĩ ngợi lời nói của hắn, sớm biết rằng Thủy Giác Hiên không đơn giản, hôm nay nói ra lời này, liền có thể nhìn thấy chân tướng rồi, nhìn hắn trong mắt lóe ra ánh sáng, sợ là những chuyện biết được không chỉ có bấy nhiêu, bất quá..."Đệ đệ liên tin tưởng tỷ tỷ vậy sao? Người hắn là biết, tỷ tỷ cũng không phải là tài nữ gì, giống như lời người nói, ngay cả Thủy Dạng Tình cũng đều thua, tỷ tỷ càng không diễn xướng gì."

Thủy Giác Hiên liếc nàng một cái, cố ý khinh bỉ nàng: "Tỷ tỷ không cần khiêm tốn. Ta cũng biết là tam hoàng tử có ý muốn nhị tỷ. Như thế, chẳng phải người tuy không có mười phần mười năm chắc hơn nhị tỷ, nhưng tốt xấu gì cũng có được bảy tám phần đi. Nhưng mà, đã có người nhanh chân đến trước, nhưng như vậy càng tiết kiệm được sức lực của các người." trong mắt hắn chợt hiện lên ánh sáng "Bất quá, ta vừa rồi có tra quá, nửa canh giờ trước, Trần tổng quản đã mang một người tiến cung, tỷ tỷ không phải phải Tổng nương đem nàng an bày sao? Nghĩ lại, có thể xác nhận người kia chắc là kẻ mà các người chuẩn bị?" Thấy sắc mặt Thủy Dạng Hề có chút hơi biến đổi, hắn cười với vẻ mặt tay sai, tâm tình khá tốt, hiếm khi hắn nói thắng nàng một lần mà.

Thủy Dạng Hề đứng lên, sờ sờ đầu của hắn: "Ừ, không sai. Quả thật là ngã một lần thì khôn ra. Lần này người điều tra rất rõ ràng , bất quá, người làm thế nào liên khẳng định tỷ tỷ người là ta đây sẽ vì người đi đắc tội với người sau lưng khổng chế yến hội này, nói không chừng là một kẻ không thể trừu chọc vào, đến lúc đó, ta không phải là đem lửa đốt mình sao?"

Thủy Giác Hiên nghe nói như thế, nhíu nhíu mày, không khỏi oán giận nói: "Tỷ tỷ thật vô tình vậy sao."

Thủy Dạng Hề phốc xuy nở nụ cười một tiếng, phúi phúi y phục, nói: "Còn không đi? Nếu đến muộn, chỉ sợ Thủy Nhu cô nương của người thật sự thành của người khác. Bất quá, nên nhớ rõ, nếu là thành công, các người nợ ta một cái nhân tình đó nhé."

Thủy Giác Hiên vừa nghe, lập tức hưng trí: "Kia tất nhiên. Phàm là tỷ tỷ có điều gì phân phó, đệ đệ vượt lửa qua sông cũng sẽ không tiếc."

Chốc lát, nàng đã đi về chỗ ngồi. Nam Cung Ngự Cảnh vừa thấy nàng, liền có chút không hòa hoãn hỏi: "Sao đi lâu như vậy, về sau không được với hân một mình ở cùng một chỗ thời gian dài như vậy."

Thủy Dạng Hề có chút buồn cười, nhưng cũng không nói cái gì. Nàng không muốn tại đây đem vấn đề này cãi nhau với hân.

Chỉ thấy trên đài hai nam tử đang đấu với nhau, một người áo trắng, tóc đen như mực tùy ý phiêu tán, một kẻ khác một thân cẩm phục hoa y, vừa thấy liền biết địa vị không tầm thường. Mà Sở Thủy Nhu chỉ ngồi ở bên cạnh, sắc mặt lạnh như băng mà nhìn. Xem ra, quả thực như lời nói của Thủy Giác Hiên, nàng quả nhiên là không am hiểu tài nghệ, sớm đã bị đánh bại, phải đem không gian trận đấu để lại cho người cạnh tranh.

Thủy Dạng Hề hỏi: "Công tử áo trắng kia là người ra sao? Xem khí chất, dường như cùng nhạc sĩ kia có chút tương tự."

"Người trong giang hồ xưng hân là Thủy Mặc công tử, còn tên thật sự của hân thì không ai biết, kẻ còn lại là đại công tử của Ngự Sứ đã lên đài tỷ thí." Nam Cung Ngự Cảnh giải thích xong nói tiếp "Nghe đồn hân không chỉ thanh cao hơn nữa còn cuồng ngạo, cũng thật không thể tưởng tượng được, ở cung đình yến hội này mà có thể nhìn thấy hân."

Thủy Mặc công tử? Thủy Dạng Hề nhủ thầm trong lòng, quả nhiên giống như tranh thủy mặc thanh nhã tươi mát, phiêu dật. Không biết, Nguyệt Mộng có thể thắng hân hay không. Nàng liền quay đầu nhìn Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Người nói, nếu đánh thắng người nợ kết quả sẽ như thế nào?"

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn nàng, trong mắt là tràn đầy sùng nịch, tựa như nàng có làm cái gì hân đều ủng hộ: "Hề Nhi muốn làm cái gì?"

Thủy Dạng Hề cười cười, trong mắt lóe u quang: "Không phải là muốn làm cho người hữu tình sẽ thành thân thuộc ..." Thực làm như thế, đối chính mình trăm hại mà không một lợi, sau này sợ là sẽ không thanh nhân thư thái nữa rồi. Khi nào thì, nàng cũng sẽ quản đến nhân sự của người khác? Mãi hơi hơi cau lại, ai, thôi, tên đã ở trên dây không thể không bắn...

Bất quá qua một hồi, Thủy Mặc công tử đã bại thiệt nhiều đối thủ, hiện tại cũng chỉ còn lại Thủy Giác Hiên.

Thủy Dạng Hề liếc nhìn Sở Thủy Nhu, trên mặt vẫn là một mảnh lạnh băng như trước, nhưng hai tay nắm chặt thành quyền tiết lộ nàng không yên lòng. Cũng nên vì chính nàng mà lo lắng đi, tốt xấu gì cũng quan hệ đến hạnh phúc cả đời nàng.

Thủy Dạng Hề hướng đã muốn chỗ Nguyệt Mộng ngồi gât gât đầu, Nguyệt Mộng đã ngồi vào vị trí an bày trước, được Tổng nương dẫn dò, lúc này đã hiểu ý, liền đi lên sân khấu, thi lễ xong nói: "Công tử quả nhiên hảo tài nghệ. Ta Nguyệt Mộng, đại diện cho Thủy Giác Hiên thủy công tử hướng công tử lĩnh giáo một chút"

Thủy Dạng Hề liếc mắt một cái về hướng hoàng đế Nam Cung Liệt, phát hiện trong mắt hân hiện lên vẻ nghiêm nghị, sự tình đã phát triển lệch khỏi quỹ đạo mà hân thiết kế, đáy lòng tức giận cuộn cuộn không ngừng tụ tập trong đôi mắt. Hân liếc mắt một cái trừng về hướng Thủy tướng, tựa như đang chất vấn sao lại xảy ra loại tình huống này. Thủy tướng cũng mang vẻ mặt không hiểu cùng khiếp sợ nhìn con mình, hai hàng lông mày nhăn thắt lại. Ngần tính vận tính, thế nhưng lại tính xót con mình sao?

Thủy Dạng Hề mang tâm tình tốt cười. Đã phá được, tất nhiên là tâm tình tốt. Sau đó liền thu hồi tầm mắt, bỏ lỡ cơ hội nhìn Nam Cung Liệt quay sang người bên cạnh nói nhỏ.

Chỉ thấy Thủy Mặc công tử neho mắt nhìn Nguyệt Mộng liếc một cái, lạnh lùng nói: "Nguyệt Mộng cô nương nghĩ so cái gì?" Trong lời nói lộ ra sự khinh thị rất rõ ràng.

Thủy Dạng Hề nhú lại mày, người này, quả thật ngông cuồng ngạo mạn, Nguyệt Mộng phải hạ bót nhuệ khí của hân mới tốt, làm cho hân mất chó không nhìn thấy người bên dưới, Thủy Dạng Hề ác liệt nghĩ. Chỉ vì hân một động tác, một ánh mắt, đã làm cho tâm trạng vui vẻ vì phá hỏng kế hoạch của Thủy Dạng Hề đã không còn.

Nguyệt Mộng cũng không giận, có lẽ đã gặp sự khinh thị như vậy nhiều, thái độ như hân đã xem là khách khí. Cười nói: "Nghe nói công tử sở trường nhất là đàn tranh, Nguyệt Mộng bất tài, liền cùng công tử tỷ thí một khúc đi." Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi, và thầm nghĩ, Nguyệt Mộng to gan thật, cũng dám ở trước mặt công tử nhạc khí nhất mà múa rìu qua mắt thợ, người khác đều e sợ còn không kịp, nàng ta ngược lại, đụng vào lưỡi đao, xem ra, lại là đây là trận long tranh hổ đấu...

Thủy Mặc công tử khinh miệt hừ một tiếng: "Không biết tự lượng sức mình." Liền tiếp nhận đàn tranh từ tay gã sai vặt, cố ép bản thân bắt đầu khảy đàn.

Nam tử đàn tranh, vốn là xưa nay không hiếm thấy, nhưng Thủy Dạng Hề cũng là lần đầu tiên nhìn, cũng là lần đầu tiên nhìn hình ảnh đẹp như thế. Cây đàn, dưới bàn tay điêu luyện của hân, giống như tán mát ra một loại ma lực, đem người ta nhập vào trong thế giới xinh đẹp, ngao du, rong chơi, quên mất ưu phiền, trong mắt chỉ có ý cười khi đàn của hân, trong tai chỉ có tiếng lòng từ khúc hân bắn ra. Hân, chỉ dùng tâm, để đàn khúc.

Một khúc vừa xong, nhìn xem thái độ mọi người đắm chìm ở trong tiếng đàn mà chưa hồi phục lại, liền biết khúc của hân mê người như thế nào, tài nghệ cao siêu đến xuất thần nhập hóa.

Thấy vậy, Thủy Giác Hiền không khỏi hướng Thủy Dạng Hề nhìn liếc mắt một cái, mà cái liếc mắt kia, bao hàm tràn đầy lo lắng.

Thủy Dạng Hề đáp lại hần là nụ cười an tâm. Kỳ thật, bản thân trong lòng cũng là có chút lo lắng. Nhưng nhìn Nguyệt Mộng vẻ mặt thông dong yên ổn, nghĩ lại xác nhận không có vấn đề lớn gì. Dù sao, người có thể cùng Thủy Dạng Tĩnh so sánh tài nghệ, không nhiều lắm. Nhìn Thủy Dạng Tĩnh, trong mắt tuy có kính nể, nhưng không có sự hoảng loạn khi thất bại, xem ra, vị Thủy Mặc công tử chắc là chỉ hơn Thủy Dạng Tĩnh một bậc.

Nghĩ thế, lòng liền thoáng buông xuống.

Nguyệt Mộng bắt đầu, khẽ vuốt cầm, dây đàn lần lượt nhẹ nhàng bị rung lên, một khúc 《 lương chúc 》liền trút xuống. Tiếng đàn theo ánh trăng, tràn ngập toàn bộ bóng đêm, chậm rãi, nhiễm một ngàn năm ưu thương, phản phát trong không khí, không có chỗ nào mà không tồn điều làm cho người ta khóc, dường như họ nhìn thấy một đôi người thương yêu nhau, dưới ánh trăng gặt gao ôm nhau, khóc, tiễn biệt. Âm thầm, dung nhan trầm xuống, nuốt vào tiếng nấc, như đứt từng khúc ruột, dòng lệ trong suốt tuôn rơi. Sâu bên trong làn cỏ xanh, sương trắng mê mang, một đôi bướm, hết lần này đến lần khác bắt đầu nhảy múa...

Tiếng đàn ngưng bật, Nguyệt Mộng đã rơi lệ đầy mặt. Thủy Dạng Hề cho nàng khúc phổ này, là điều nàng vui sướng nhất, vì mỗi một lần luyện đàn, là một lần đau lòng. Thế gian này lại có khúc nhạc có ma lực như thế, yêu người không thể yêu, hận người không thể hận, chỉ có một lần đàn lên, một hồi sâu não, nó tuyệt đẹp giống mạn đà la, làm cho người ta muốn rời xa mà không được, có lẽ, đây là này tình yêu chân thành của khúc nhạc ...

Tất cả mọi người trên yến hội nghe khúc nhạc xong đều khiếp sợ, có người cũng như Nguyệt Mộng sau khi nghe xong mặt đầy nước mắt, rất lâu, toàn bộ yến hội đều bao phủ ở một loại cảm giác bi ai tuyệt đẹp đến mức tận cùng.

Nam Cung Ngự Cảnh cúi đầu đối Thủy Dạng Hề nói: "Hề Nhi, khúc này thật tốt, nhưng mà nhìn người tựa hồ không có phản ứng gì với nó. Có phải người quá mức vô tình hay không? Bất quá, xem ra, nguyện vọng của người, tám chín phần mười đã đạt thành."

Thủy Dạng Hề chỉ liếc mắt hần một cái, cũng không đáp lời. Nàng cũng không thể nói cho hần biết, nàng đã đối với khúc này nghe đến miễn dịch luôn.

Quả nhiên, sau một trận trầm mặc, tất cả mọi người trầm trồ khen ngợi khúc nhạc không dứt. Thủy Mặc công tử lẩm bẩm nói: "Cô nương tài nghệ thật cao. Tại hạ mặc cảm. Nghĩ đến, danh hiệu kinh đô đệ nhất tài nữ xác nhận là cô nương mới phải. Vừa rồi, đã đắc tội, mong rằng cô nương thứ lỗi." Nói xong, liền nôn ra một ngụm máu tươi.

Thủy Dạng Hề cả kinh, người này quá mức kiêu ngạo, chắc là chưa chịu đả kích như thế, hần là tức giận đến công tâm...

Thủy Dạng Hề cảm thấy một tầm mắt nóng bỏng hướng về phía bọn họ phóng tới, quay nhìn lại, thì ra đến từ vị hoàng đế trên cao kia, trong mắt sự tàn ác không hề che dấu, giống như muốn đem bọn họ ăn sống nuốt tươi. Thủy Dạng Hề chỉ trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn lại hần liếc mắt một cái, liền quay lại uống trà của mình, mặc kệ nó, kể hay chỉ có binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn thôi.

Nhưng mà, mong hần không đối với Nguyệt Mộng xuống tay mới tốt.

Nam Cung Liệt phi thường không tình nguyện tuyên bố việc hôn nhân của Thủy Giác Hiền cùng Sở Thủy Nhu, mà trong lòng khó chịu, làm cho một thân tử nếm bình quyền một thân tử nếm chính trị kết làm quan hệ thông gia, thật sự không phải ước nguyện ban đầu của hần.

Nguyên vốn tưởng rằng, sau trận này yến hội sẽ chấm dứt như vậy, nhưng vào lúc này, đã có người đến báo, Thịnh Hạ quốc công chúa tới chơi, đã là ở ngoài điện chờ tuyên...

P/S: ặc một chương dài khủng khiếp >_

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Thịnh Hạ quốc? Thủy Dạng Hề nghe có chút quen tai, dường như ở nơi nào đó đã xem qua. Nàng tìm tòi trong trí nhớ của chính mình, đúng rồi, là ở Từ Thần lâu khi lật xem lịch sử của Thiên Mị vương triều đã xem qua. Thịnh Hạ quốc, một đại quốc duy nhất ở phía nam của Thiên Mị vương triều, diện tích lãnh thổ có thể cùng Thiên Mị vương triều so sánh, tuy rằng đa số là đám người dị tộc, nhưng thực lực cũng không thể khinh thường. Y theo toàn bộ địa thế mà xem, thì Thiên Mị vương triều ở chính giữa toàn bộ đại lục, địa hình lấy bình nguyên làm chủ, kể đến là thung lũng, cao nguyên, mà ngay ở biên giới thì lại có rất nhiều núi cao sông lớn, tạo thành một bức tường thành thiên nhiên, bởi vậy, không thể không nói, Thiên Mị vương triều ngày nay thịnh thế như vậy, phần lớn là dựa vào nhân tố địa hình này. Mà Thịnh Hạ quốc nằm ở phía nam, chia cách với Thiên Mị vương triều bởi một dãy núi. Hai quốc gia trong lúc đó không kết giao nhiều, nên vẫn ngầm đề phòng lẫn nhau, mà nay, sao Thịnh Hạ quốc công chúa lại đột nhiên đến đây? Tuy rằng trong lòng trăm chuyện ngàn hồi, nhưng ánh mắt lại mở lớn, chỉ là muốn nhìn một chút công chúa cổ đại có phải như trong truyền thuyết người người đều nói khuynh quốc khuynh thành chi tư hay không?

Chỉ thấy Nam Cung Liệt khẽ gạt một cái, liền nghe một tiếng thét dài: "Tuyệt... Thịnh Hạ quốc công chúa đến ngự hoa viên yết kiến..."

Nhất thời, mọi người nín thở, dường như ai cũng đều ngước dài cổ để chờ, ánh mắt đều không hện mà cùng nhìn về phía chỗ tới. Quả thực, là người thì đều có lòng thích đẹp, có ai dám nói trong đám người ngóng trông này không có kẻ mong chờ thấy sắc đẹp của vị công chúa kia? Một tia cười lạnh hiện lên khóe miệng.

Chỉ chốc lát sau, liền thấy một nữ tử khoác áo choàng đỏ nhũ bạc, thân thể thướt tha, dáng đi lay động hương trong sân tiến vào, cúi đầu, khom lưng, đối với Nam Cung Liệt xá một cái. Mối anh đào đỏ sẫm, giống như được thấm từng giọt máu, dưới ánh trăng càng phát ra yêu dã, thần bí; ánh mắt Ma My, quyết rũ làm cho người trong vòng ba thước nhìn thấy đều thêm nhỏ dãi, đầu vừa ngẩng lên, liền câu dẫn không biết bao nhiêu linh hồn nhỏ bé; tiếng nói xinh đẹp, ẻo là mềm mại làm người ta cả người run lên, nhẵn mảy cười một cái, đã khiến cho người hai mắt nhìn mãi không rời...

Thủy Dạng Hề không khỏi kinh hãi, người này rốt cuộc là hoàng thất công chúa hay là cô nương trong thanh lâu đi ra thế? Nàng ta như thế mà khúm núm quả thực làm da đầu nàng run lên. Nàng cũng không phát hiện, mải đã nhân thành một đoàn, trong mắt hiện lên ánh sáng u tối. Khẽ liếc mắt nhìn toàn trường, tựa hồ mọi người đều bị nàng này một thân yêu mị làm mê hoặc. Thủy Dạng Hề có chút mệt mỏi liền đem ánh mắt dời đi, liếc mắt qua một cái thoáng nhìn như tùy tùng của công chúa, làn da ngăm đen, mặt râu quai nón, nên làm cho diện mạo thật của hân nhìn không rõ lắm. Nhưng, ánh mắt hân lại rất xinh đẹp, lông mi thật dài, che lại những gợn sóng trong đáy mắt, khiến người khác không nhìn rõ bản chất của hân, trên người chỉ một thân y phục vải thô rách tằm thường, chiều này hiển nhiên đã làm thân phận hân thấp đi.

Thủy Dạng Hề đang miên mang suy nghĩ đến kẻ đang nhìn, thì lại nghe Nam Cung Liệt cao giọng nói: "Stịnh Hạ quốc công chúa đường xa tới thăm chúng ta, lại chưa thông báo trước một tiếng, không phải là đã xem thường lễ nghi tiếp đãi của chúng ta sao?" Lời nói nghe không ra là vui hay giận, nhưng chỉ có đôi mắt là lóe tinh quang.

Stịnh Hạ quốc công chúa cười cười, trên mặt yêu mị nhất thời lan tràn, ôn nhu nói: "Hoàng Thượng hiểu lầm. Là ta nghe nói quý quốc mỗi năm một lần cung đình đều có yến hội trực cầu chính là sự kiện nào nhiệt thiên hạ khó gặp, nên liền năn nỉ phụ hoàng ta chấp thuận ta đến quý quốc tham dự" nói xong, liền tiếp nhận thư tín từ trong tay tùy tùng "Đây là thư phụ hoàng báo ta giao cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vừa xem liền hiểu."

Thái giám đem thư tín trình cho Nam Cung Liệt, Nam Cung Liệt xem xong, thì ha ha cười nói: "Khó được Stịnh Hạ quốc hoàng đế có lòng như thế. Trẫm cũng thấy chủ ý này rất hay, có thể được một người mỹ mạo tôn quý như công chúa làm con dâu, cũng rất hợp ý trẫm. Chỉ không biết, công chúa đã nhìn trúng vị hoàng tử nào?"

Toàn trường nghe xong lời nói của Nam Cung Liệt, mới bùng tình đại ngộ, thì ra, công chúa này đến tuyển Phò mã, hoặc là nói nàng hướng Thiên Mị hòa thân mà tới, nghĩ đến đây, trên mặt mọi người ai cũng tràn đầy một vẻ tự đắc. Thủy Dạng Hề khinh thường liếc mắt mọi người một cái, quay sang Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Hiện nay tốt rồi, đến thêm cái công chúa, hậu thuẫn của nàng ta là toàn bộ Stịnh Hạ quốc, so với Thủy Dạng Tĩnh, thì điều kiện tốt hơn nhiều, còn không biết sẽ tranh giành thành cái dạng gì?"

Nam Cung Ngự Cảnh chính là cười cười, nói: "Hề Nhi sao lúc này lại biến ngược thế. Trước tiên khoan nói người này rốt cuộc có phải Stịnh Hạ quốc công chúa hay không, cho dù phải, cũng phải cẩn thận suy nghĩ xem nàng ta vụng trộm lên vào nước của chúng ta như vậy, sau đó thì quang minh chính đại xuất hiện, vậy thì động cơ chân chính lúc này là gì. Đến lúc đó khoe khoan kỹ xảo bất thành, ngược lại còn mang lại tức giận cho bản thân, Cẩn thận ngẫm lại, đây là cái củ khoai lang phòng tay mới đúng," hân nói xong trong mắt chợt lóe lên ánh sáng, trong lòng đã có an bài, "Huống hồ, ta có một mình Hề Nhi là đủ rồi, nàng ta, để cho người khác tranh đi, bất quá, nghĩ lại, chuyện bọn họ làm sẽ không ngu dốt như thế mới phải. Đường nhiên, cũng không loại trừ đang có tâm lý may mắn..." Nói xong, đối với nàng tươi cười ý vị thâm trường, sau đó liền đem ánh mắt hướng về phía Nam Cung Liệt, đây là lần đầu tiên trong đêm nay hân đem ánh mắt dừng ở trên người hoàng đế, hân muốn nhìn một chút, đến tột phụ hoàng sẽ xử lý như thế nào.

Lại nghe công chúa nói kia: "Có phải ta vô luận hoàng tử mà ta xem trọng là vị nào, Hoàng Thượng đều làm chủ cho ta phải không?"

Hoàng đế đôi mắt chợt lóe một cái, ha ha cười nói: "Nghe nói như thế, công chúa thật là coi trọng hoàng tử của ta. Không ngại nói ra nghe một chút, sau đó mới xem xét một chút." Lời này này cũng thật cao, nói mà giống như chưa nói, chỉ trực tiếp cấp đem vấn đề đá qua cho công chúa, Thủy Dạng Hề thâm nghĩ, không hổ là hoàng đế một quốc gia, quả thật không thể xem thường.

Công chúa kia cứ như vậy, dùng ngón tay hướng về Nam Cung Ngự Cảnh chỉ một cái, nói: "Ta coi trọng hân, không biết vị này là hoàng tử thứ mấy của Hoàng Thượng?"

Không đợi Nam Cung Liệt trả lời, Nam Cung Ngự Cảnh mặt không chút thay đổi liếc mắt nhìn công chúa một cái, lạnh lùng nói: "Bỏn hoàng tử đã có phi tử ta muốn, chỉ sợ đã cô phụ công chúa yêu thương, huống hồ, bỏn hoàng tử đối với người cũng không có hứng thú."

Công chúa kia đứng yên có chút sững sốt, có chút lấy làm lạ nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, không phải nói tam hoàng tử Thiên Mị vương triều Nam Cung Ngự Cảnh là hoàng tử trưởng thành không có tài nhất sao, mặc dù không có một bề ngoài lạnh lùng tuấn kiệt, hân cả ngày chỉ biết sống phóng túng, ăn chơi đàng điếm, trong thành các thanh lâu nổi danh đều có bóng dáng của hân. nhưng vì cái gì vừa rồi nàng nhận lấy một ánh mắt đơ gián của hân, làm cho nàng có cảm giác sợ hãi phát run, cái loại này cảm giác chỉ có khi nàng nhìn đến ánh mắt thị huyết khi muốn giết người của hoàng huynh. Là ảo giác của nàng sao?

Nam Cung Liệt mở miệng nói: "Cảnh nhi không muốn sao?" Trong thanh âm lại có chứa nhẹ trào phúng, Thủy Dạng Hề híp lại mắt, nhìn về phía Nam Cung Liệt.

Nam Cung Ngự Cảnh lạnh lạnh đáp: "Tất nhiên là không muốn." Thanh âm đậm mạc giống như đang nhàn rỗi nói chuyện nhà.

Thủy Dạng Hề nhìn Nam Cung Liệt, trong mắt sự tức giận trầm mặc càng ngày càng nặng, lúc hân định mở miệng thì, một cái thái giám tiến đến, ghé vào lỗ tai hân thì thầm vài câu, sắc mặt hân trở nên khó coi càng làm cho người ta thêm sợ hãi, chỉ nghe hân nghiêm nghị nói: "Không phải do người không

muốn, " sau đó liền là thay đổi khuôn mặt tươi cười, nhưng lại đem nụ cười kia chính cho khuôn mặt đẹp càng quý dị, "Trẫm thật là có ý này, đem Thịnh Hạ quốc công chúa ban cho người vì..."

"Phụ hoàng cần phải nghĩ kỹ." Nam Cung Ngự Cảnh lạnh lùng đánh gãy lời nói của Nam Cung Liệt, một đôi mắt lần thứ hai cố định ở trên người Nam Cung Liệt, tựa như những mũi tên băng sắc bén lạnh liệt, cả người tản mát ra khí thế lạnh lùng giống như đỉnh núi quanh năm tuyết đọng không tan, đông lạnh mọi thứ làm người ta một chút cũng không dám tới gần. Đây là lần thứ hai từ sau vụ ở Từ Thần lâu Thủy Dạng Hề phát hiện Nam Cung Ngự Cảnh lãnh khốc, mà điểm này cảnh này, bây giờ lại làm cho nàng có chút thấy đau lòng. Giống như cảm nhận được nội tâm của hắn bất lực cô độc cùng tịch mịch, chỉ lấy sự lãnh khốc vô tình này như một phương thức vũ trang chính mình. Nàng vươn tay, gắt gao cầm tay hắn, thăm nghĩ truyền cho hắn ấm áp, đây là ý tưởng mà hiện tại nàng có.

Nam Cung Ngự Cảnh cảm nhận được trên tay nguồn nhiệt, trong lòng ngẩn ra, kinh ngạc quay đầu nhìn Thủy Dạng Hề, cũng bất ngờ khi bất gặp cặp mắt linh động như nước của nàng, lúc này đang một cái chớp nhìn chăm chăm vào hắn, bên trong chứa đựng sự an ủi, mong đợi cùng nồng đậm lo lắng, đúng vậy, là lo lắng, trong lòng hắn không khỏi có chút cao hứng, nàng đang lo lắng cho hắn, tuy rằng, không biết nàng lo lắng cái gì, nhưng mà, có thể thấy sự lo lắng của nàng, đã làm cho lòng hắn ấm áp. Hắn cười cười, ôn nhu nói: "Hề Nhi đang lo lắng cho ta sao?"

Lúc này, toàn trường, yên tĩnh đến có thể nghe thấy tiếng gió mát thổi qua, ở đây không người nào mà không cảm thấy rung động đối với ngữ khí mang tính uy hiếp của Nam Cung Ngự Cảnh, đối với chuyện hắn cùng Hoàng Thượng bây giờ đang giương cung bạt kiếm, đều thông minh lựa chọn sống chết mặc bay, đáy lòng mọi người đều nghĩ, tuy nói, tam hoàng tử là có tiếng không tuân thủ quy củ, nhưng giống hôm nay công nhiên chống đối Hoàng Thượng như vậy, cũng là lần đầu, chỉ là không biết, Hoàng Thượng sẽ xử trí như thế nào... Có người lo lắng, có người cao hứng, cũng có kẻ xem kịch vui.

Mà Nam Cung Liệt, trong mắt lóe ra ánh sáng nguy hiểm, gắt gao khóa trụ Nam Cung Ngự Cảnh, đứa con trai này, là kẻ duy nhất hắn nhìn không thấu, cũng là công cụ uy hiếp có tính uy hiếp nhất. Đối với chuyện huynh đệ bọn họ tranh đấu gay gắt, hắn bình thường áp dụng thái độ ngầm đồng ý, chỉ là vì tuyên ra người có năng lực để vương, mà nay, có phải đã buông lỏng mức hay không... không chỉ phá hủy kế hoạch lần này của hắn, còn dám uy hiếp hắn... Nam Cung Liệt hai mắt hung hăng xiết chặt.

Thủy Dạng Hề lại không rảnh bận tâm hắn, quay nhìn Nam Cung Ngự Cảnh ôn nhu cười, giống nhau hoa quỳnh nở về đêm, thánh khiết mà sáng lạn: "Ánh mắt, khỏe miệng của điện hạ có vẻ thích hợp với ý cười viên mãn hơn, làm cho người ta cảm nhận nó ấm áp như gió xuân. Nếu là, đem chính khuôn mặt đều đóng băng như vậy vốn sẽ không còn vẻ phiêu dật nữa" nàng giống như đang gấp khối bánh đậu xanh bỏ vào trong miệng mình "Việc này có thể dùng một loại khác phương thức để giải quyết, không cần lựa chọn cứng đối cứng, " nàng lấy tay xoa xoa tay hắn "Giao cho ta đi, cam đoan viên mãn hoàn thành nhiệm vụ. Hãy đem giao dịch chúng ta sửa thành đánh lui công chúa, như thế nào?" Nói xong, cũng không đợi Nam Cung Ngự Cảnh lên tiếng, liền tiêu sái đứng dậy, bước đến chính giữa.

Hướng phía Nam Cung Liệt thì lễ rồi nói: "Phụ hoàng, nhi thần nói ra suy nghĩ của mình được không."

Nam Cung Liệt hít một hơi nhìn nàng, nói: "Người nói đi."

Thủy Dạng Hề hướng toàn trường nhìn lướt qua: "Buổi tối hôm nay, là yến hội mỗi năm một lần do chúng ta tổ chức, tất nhiên nên dựa theo quy tắc của yến hội mà làm việc, không biết các vị cho rằng Thủy Dạng Hề nói có đúng hay không?"

Nhất thời, toàn trường vang lên thanh âm, tiếng thảo luận liên tiếp, trong chốc lát qua đi, đều gật đầu nói phải. Nam Cung Liệt đang hồ nghi nhìn nàng, còn Nam Cung Ngự Cảnh thì mặt mang sung nịch nhìn nàng.

Thủy Dạng Hề tiếp tục nói: "Nếu như thế, công chúa đã muốn chọn Phò mã, mà người lựa chọn lại là phu quân của Hề Nhi. Vậy thì Hề Nhi có quyền đại diện phu quân cùng công chúa so đấu một hồi, phụ hoàng nghĩ như thế nào? Nếu như Hề Nhi thua, phụ hoàng muốn như thế nào thì liền như thế ấy, cho dù bảo điện hạ hưu Hề Nhi cũng không sao cả, " Thủy Dạng Hề dừng một chút, "Nhưng, nếu như Hề Nhi thắng, phụ hoàng không thể mạnh mẽ ép tương cưới công chúa làm phi tử, cho dù đến lúc đó điện hạ có đáp ứng, Hề Nhi cũng không đồng ý."

Nam Cung Liệt cũng không có nói chuyện, chỉ lấy một đôi mắt xem xét Thủy Dạng Hề, nha đầu này, sao cùng với trước kia giống như hai người khác nhau vậy? Lúc trước hoàng hậu đề nghị đem nàng làm phi của Cảnh nhi, vì hắn thấy nàng quả thật vô luận ở Thủy gia hay hoàng gia, đều là một người không quan trọng gì, nếu không, hắn sẽ không để cho nữ nhi Thủy gia cùng hoàng thất có bất kỳ liên hệ gì, mà nay xem ra, đã đi nhầm một nước cờ. Nam Cung Liệt khước miệng hiện lên một tia ý cười tàn khốc, chỉ hy vọng chính người an phận một chút, không cần tự chui đầu vào rọ mới thỏa đáng, nếu không, không thể giữ người lại. Nghĩ một hồi lâu, hắn mới nói: "Hề Nhi thật ra nói rất có lý, chỉ không biết tính đầu như thế nào."

Thủy Dạng Hề thấy mục đích đã đạt thành, trong lòng liền vui vẻ, đang muốn mở miệng, thì lại nghe người đêm nay chưa bao giờ mở miệng Thục phi nương nương nói: "Hoàng Thượng, nô tì cũng có một cái chủ ý, không biết có nên nói hay không."

"Ái phi có chuyện gì cứ việc nói." Quả thật là phi tử được sủng ái nhất, ngay cả ngữ điệu cũng là ôn nhu đến cực điểm.

Thục phi hướng phía Nam Cung Liệt thì lễ, có chút đắc ý nhìn Thủy Dạng Hề, nói: "Trong yến hội, tỷ thí đều chỉ có một trận, theo ý nghĩa nào đó mà nói, thật khó phân chính phân ra rốt cuộc là thắng hay bại. Mà nay nếu tam hoàng tử phi cùng công chúa tỷ thí, đương nhiên phải cố gắng đạt tới công bình, không bằng liền lấy ba cục phân định đi, thắng hai cục là người thắng, như thế nào?" Nói xong, bà ta có chút hung tợn nhìn chăm chăm Thủy Dạng Hề, trong mắt dầu không được sự kính miệt. Nàng đã nghe nói Thủy Dạng Hề chỉ là cái bao có thí thủ lễ nhạc đều không thông, thế nhưng hôm nay lại chủ động yêu cầu tỷ thí, nàng nhất định phải làm nàng ta thua đến răng rơi đầy đất, đương nhiên, thuận tiện cũng vì Vũ nhi của nàng giải quyết một việc phiền toái, ai biết cái công chúa kia là phúc hay họa, chỉ cần không chạm đến Vũ nhi của nàng là tốt nhất.

Thủy Dạng Hề đã là hiểu rõ Thục phi là nhắm vào cho nàng, chỉ từ từ nhìn lại bà ta, trong ánh mắt bình thản mà lại mang theo sự trào phúng, lọt vào trong mắt Thục phi, quả thực trở thành cố ý khiêu khích, cho đến khi bà ta tức giận đến hận không thể lập tức đánh nàng mấy bàn tay, còn làm Thục phi

vì nàng mà tăng thêm áp lực. Nhìn Thủy Dạng Hề một lần nữa bên mỗi bà ta không khỏi nở nụ cười đơn thuần.

Chỉ nghe Nam Cung Liệt cười đáp: "Ái phi lời nói thật là tốt, liền y theo ái phi đi. Về phần này tam trận tỷ thí, để ái phi phụ trách đi."

Thực phi nhoen miệng cười, vui đến không tự mình kìm hãm được, nàng muốn nhất cũng là như thế này.

Vì thế, trận đầu tỷ thí liền bắt đầu. Căn cứ Thực phi đề nghị, cuối cùng quyết định hạng mục tỷ thí là—— múa.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Nghe thấy đề tài đầu là múa, Thủy Dạng Hề bất giác khẽ nhắm mắt, trong lòng xao động. Múa, nàng chưa bao giờ học qua, cũng không từng ném thử quá. Mà hạng mục đầu trong trận đầu nàng không am hiểu, tựa hồ, có chút xuất sư bất lợi.

Theo thói quen nàng nhẹ nhõu mãi, nhìn về phía Thịnh Hạ quốc công chúa, đã thấy nàng ta mặt lộ vẻ đắc ý, mắt mang tính khiêu khích, cảm hơi hơi ngược lên, giống như đã chắc chắn nàng ta thắng là không thể nghi ngờ. Thủy Dạng Hề hơi suy nghĩ một chút, trong lòng như đã hiểu ra, nghĩ đến múa, không phải là của sở trường nàng, cho nên trận này, sợ là phần thắng không lớn. Nhưng, trận đầu tiên, dù như thế nào, đều không thể thua được.

Trong nháy mắt, đã suy nghĩ trăm ngàn lần, trải qua một lúc, đôi mày liền giãn ra mở ra, lộ ra một chút giống như ý cười, cao giọng đối Thực phi nói: "Nương nương, nếu đã quyết định, Hề Nhi tự nhiên vâng theo. Chính là, Hề Nhi là chủ, công chúa là khách, người chủ phải thuận theo khách. Mà công chúa tự nhiên phong lưu thần thái, nói như vậy kỹ thuật múa chắc là không tầm thường, cũng không giống Hề Nhi, chỉ là hiểu biết đôi chút. Bởi vậy, Hề Nhi cả gan, xin mời nương nương chấp thuận cho công chúa thi trước, để cho Hề Nhi có một thời nửa khắc để chuẩn bị, vạn lần mong nương nương thành toàn." Vì đề kế hoạch thành công, cũng chỉ trước hướng đối phương làm vẻ yếu thế, làm nàng ta lo lắng cảnh giác, mới có thời gian chuẩn bị. Nếu như muốn thắng được trận này, chỉ có cách tạo ra sự mới lạ.

Thực phi hướng hoàng hậu ném qua một chút ý cười thắng lợi, sau đó dừng lại ở trên người Thủy Dạng Hề đang đứng trong sân, cố gắng dằn nén sự miệt thị cùng chán ghét hiện lên trong mắt, rõ ràng là tư thái cúi đầu, nhưng sao nàng ta toàn thân vẫn lộ ra khí chất thanh vận lạnh lùng làm cho nàng thấy ớn ớn bộ dạng cao ngạo như bóng với hình. Chuyển tầm mắt, nhìn qua công chúa, có chút đề nén mở miệng: "Nếu tam hoàng tử phi đã thấy chính mình tài không bằng người, như vậy thì công chúa bắt đầu trước đi."

Thủy Dạng Hề nghe như thế, liền thối lui đến chỗ ngồi của mình, hướng về Nam Cung Ngự Cảnh nói nhỏ vài câu, liền cùng hần nhìn vũ đạo trên sân của công chúa.

Chỉ thấy công chúa đi tiến lên đài, xinh đẹp nhẹ nhàng cởi bỏ dây lưng áo choàng, áo choàng kia liền giống như mất đi sinh mệnh, mệt mỏi nằm trên mặt đất. Nhất thời, toàn yến hội thanh âm hít không khí vào liền tiếp. Nguyên lai là công chúa chỉ mặc một kiện sa y đỏ thắm sắc bó sát người, nếu nói chỉ là một kiện y phục thì quả thật không thoả đáng. Chỉ vì, trên thân cũng có nét giống như áo dạ hộ khoả ngực hiện đại, phía dưới lại mặc một thân váy dài của Thái tộc, toàn bộ thắt lưng eo đều lóa ló ở bên ngoài, uốn éo chuyển động, làm người ta mơ màng. Váy đỏ, chân, cánh tay, trên cổ, trước ngực đều treo đầy vật phẩm trang sức của dân tộc, nghĩ đến nàng ta cũng phục sức giống như đám người kia. Chỉ là, hình như có chút quá lộ liễu.

Nhạc bắt đầu vang, cũng không giống như suy đoán của mọi người là sẽ tấu lên khúc nhạc phong cách khác, mà từng trận tiếng đàn hoà quyện không ngừng, miêu tả ra một bức tranh trời xanh, mây trắng, núi cao, suối chảy yên tĩnh mà thâm thúy, có lẽ đây chính là quê hương của nàng. Từ lúc tiếng nhạc bắt đầu vang lên, nữ tử mũi chân điểm nhẹ, vật phẩm trang sức trên người lại va chạm vào nhau phát ra tiếng động leng keng, như tiếng ngọc bội vang nhỏ, như nước suối róc rách. Đôi tay nhẹ nhàng, thắt lưng mềm mại, tiếng nhạc thanh linh điệu múa càng thêm quyến rũ. Trong chốc lát như rắn đang di chuyển, trong chốc lát tươi đẹp tà mị, trong chốc lát lại như mặt nước oánh nhuận. Thật không hổ danh là cao thủ vũ đạo, các động tác múa điều hướng tới hoà quyện cùng tiếng nhạc, như sao băng tó lên màn nền trời màn đêm u tĩnh; hoặc cùng tiếng nhạc tạo khoảng cách xa gần, hoặc đi ngược lại cho nhạc trở thành nền đề điệu vũ thêm nổi bật; hoặc thành một trường phái riêng. Nhưng vô luận như thế nào, thì đều rất hài hòa, và nên làm thế nào để kỹ thuật vũ có thể đạt tới đẳng phong tạo cực vũ kĩ? Thủy Dạng Hề thật là vì kĩ thuật múa của nàng mà khiếp sợ, trong lòng là tràn đầy bội phục. Bất quá, vô luận như thế nào, trận này nàng không thể không thắng.

Khi tiếng nhạc chấm dứt, thì điệu múa của Thịnh Hạ quốc công chúa cũng đến hồi kết thúc. Kỹ thuật nhảy hoàn mỹ cùng nhạc khúc dung hợp trở nên thiên y vô phòng, không thể không sợ. Chỉ nghe tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, từng trận âm thanh hỗn loạn trầm trồ khen ngợi, ngay cả hoàng đế đang kiêng dè tâm tư đều quên không còn một mảnh. Quả nhiên là nữ luân chi cực.

Quả là một trận đấu hay, trên yến hội rốt cục cũng từ từ an tĩnh lại, Thủy Dạng Hề nghe được thanh âm Thực phi có chút khản cấp: "Tam hoàng tử phi, hiện nay, đến lượt người."

Thủy Dạng Hề đi lên sân khấu, trong lòng còn là có chút trống rỗng, liền quay lại đối diện với Nam Cung Ngự Cảnh gật đầu, chỉ thấy hần một tay đưa lên, liền có người đem ra năm cái trống cổ so với người cao hơn một chút ra giữa sân, đứng xung quanh thành một cái vòng tròn. Mọi người thấy vậy, trong lòng kinh ngạc không thôi, đều không hiểu rõ ý gì.

Thủy Dạng Hề khom người nói: "Phụ hoàng, mẫu hậu, nương nương, Hề Nhi kế tiếp sẽ múa một điệu kêu lam phượng vũ, thì có một người dùng đá để kích trống, đánh trúng cái trống nào, thì dây lụa trong tay Hề Nhi sẽ gặp ở đánh vào nơi đá rơi lên trống, và đồng thời dùng kỹ thuật nhảy để đánh về phía trống. Mà tiết tấu kích trống phải làm theo tốc độ của nền nhạc. Vì để công bình phục chúng, người này vẫn nên do Thực phi nương nương quyết định đi."

Mà mọi người nghe qua lời giải thích về điệu múa này, trong lòng nữa chờ nữa đợi còn lại là hồ nghi, người nào tính nhần nại kém một chút, cõi lòng liền không yên, mà người khôn khéo thì lại mang bộ dáng xem kịch vui.

Thực phi có chút đùa cợt mở miệng nói "Nếu như thế, bản cung..."

"Mẫu phi, để cho nhi thần đến làm người kích trống đi, " Nam Cung Ngự Vũ đứng dậy đánh gãy lời nói của Thực phi, về mặt mang ý cười khó hiểu nhìn Thủy Dạng Hề, hần đôi phượng thức vũ đạo mới mẻ này phi thường hứng thú...

Thủy Dạng Hề chỉ lạnh như băng liếc mắt nhìn hần, thân nhiên nói: "Làm phiền ." Liền đi vào chính giữa vòng tròn, tay nâng lên một trận tiếng tỳ bà cũng bắt đầu dang, đúng là khúc nhạc của thế kỷ hai mươi mốt khúc thập diện mai phục (*), dùng để hoà hợp tiếng động kích trống, thì tựa như dệt hoa trên gấm, không còn gì thích hợp hơn nữa.

(*) Đây là một bộ phi của đạo diện Trương Nghệ Mưu, điệu múa này là do Chương Tử Di múa và Kim Thành Vũ kích trống.

Khúc dần dần từ tán nhập vào nhau, mà Nam Cung Ngự Vũ cũng bắt đầu cảm hồn đá lên, từng bước từng bước hướng về phía trống ném ra. Đứng bên trong vòng trống Thủy Dạng Hề nghiêng người một cái, tay phải vung lên một điệu múa, đoạn vải lụa bắt đầu bay về phía trống cổ, Một tiếng trống vang lên, khi hồn đá còn chưa kịp rơi xuống, thì nàng đã vững vàng đánh vào trống đó, hồn đá va chạm phát ra âm thanh càng nhanh, thì sự mềm dẻo kéo của nàng càng tăng. Dừng múa, sau đó là một điệu múa toàn thân, tay áo phải nhẹ bay lên, thì tay trái đã kéo xuống, trong phút chốc bay về phía sau trống cổ. Nam Cung Ngự Vũ sau khi ném hai hồn đá một lượt, liền có chút sợ run, hần không nghĩ tới Thủy Dạng Hề thật sự có thể trước khi hồn rơi xuống đất, đã dùng vải lụa kích trống. Hồn nữa, tư thế lại vô cùng tuyệt đẹp, thanh lịch, kỳ ảo. Quần áo màu xanh lam, ở trong vòng tròn trống cổ, hoặc di chuyển, hoặc một cái ngửa người, một cái xoay người, một cái xoay tròn, liền có thể đem đoạn vải lụa kia múa rất sống động, tựa như bản thân nó cũng có linh hồn, lúc này cảnh này, thật đúng là ứng với tên điệu múa của nàng lam phượng vũ cổ. Nàng quả thật giống như con lam phượng hoàng thủy tinh ngạo mạn và đầy thần thánh.

Tiếng tỳ bà boong boong vội vàng, như rừng rậm im lặng, buộc chặt mà quý dị, đây là sự yên lặng trước khi bão táp. Thủy Dạng Hề nhẹ vung tư lụa, dáng người uyển chuyển, mắt mang vẻ khiêu khích nhìn qua Nam Cung Ngự Vũ, theo tiếng nhạc, lảng lảng, khẽ vuốt vào mặt trống, không mang theo một chút tiếng vang. Đột nhiên, tiếng nhạc thanh thót vừa rồi, như thanh âm của cơn mưa lớn trút xuống, sự quyết đoán sát phạt trong đó làm lòng người ta cứng lại, Nam Cung Ngự Vũ lấy lại tinh thần, trong mắt hiện lên vẻ hứng thú, nhạc khúc như vậy, quả thật cũng chỉ có nàng mới xứng múa, bốp bốp hai tiếng, hai cục đá đồng loạt bắn ra, đánh lên trên mặt trống cổ, mà ở nơi vừa bắn trúng, lại phát ra thêm ba hồn đá nữa, giống như không cho Thủy Dạng Hề có lấy cơ hội để thở dốc, năm cục đá nhất tề bắn về phía trống cổ. Thủy Dạng Hề thấy thế, khẽ cười, chỉ thấy nàng xoay người khom lưng một cái, hai tay đã bắt đầu chuyển động, mọi người liền bắt gặp hai vệt sáng màu lam đồng thời bắn ra, bay về phía trống cổ bị đá đánh trúng, chỉ thấy hai ánh sáng màu lam xuyên qua màu đỏ ngang trời xuất thế, đợi cho tiếng vang vừa dứt mọi người nhìn lại, thì dây lụa một lần nữa đã bay về phía trống cổ, lần này không phải chỉ đánh một cái, mà liên tục đánh vào ba cái trống cổ, mọi người đều khiếp sợ chi cực. Mà lúc này, tiếng nhạc thanh đã đến trạng thái gấp gáp khẩn cấp, mà Thủy Dạng Hề ở bên trong vòng tròn trống cổ, cũng đã phát huy động tác nhanh đến đáng sợ. Toàn bộ người ở giữa sân, sắc mặt đều đại biến, một bên nhìn thấy Thủy Dạng Hề tài nghệ múa cao siêu như thế, một bên thì Nam Cung Ngự Vũ thế tới rảo rắt gao bắn vô số hồn đá, lần sau so với lần trước còn lợi hại hơn, lúc này, mọi người trong mắt trừ bỏ khiếp sợ cũng không còn gì khác, ở tình huống như vậy, sợ là không có mấy người còn bình tĩnh suy nghĩ gì nữa, chỉ tại trong lòng đang nghi hoặc, năm trống, làm sao có khả năng? Đã thấy dây lụa màu lam vừa đánh vào ba mặt trống phía sau, phút chốc bay trở về trong tay Thủy Dạng Hề, mà nàng thì đứng ở giữa vòng tròn, trên mặt vẫn nụ cười yếu ớt bất diệt, tay phải đã nhẹ nhàng bắn về phía trước, mà lam thân ảnh bay về phía năm cái trống cổ, trong nháy mắt tựa như đoá thủy tiên bắt đầu nở ra trong nước, lại như chim phượng rục rờ bay qua, chói mắt làm cho người ta không dời tầm mắt được. Nhất thời, nhạc dừng, trống vang, lam phượng múa cô thuận lợi chấm dứt. (TT: *tết xù* edit xong đoạn này ta hết sức lực.)

Một điệu múa nhảy xong, tuy rằng mất đi không ít thể lực, nhưng, nhìn tình huống toàn trường, trận thứ nhất nàng đã thắng.

Thật lâu, trong sân mới khôi phục lại, đều là những ánh mắt bất khả tư nghị nhìn Thủy Dạng Hề, giống như đang nhìn một người ngoài hành tinh vậy.

Thủy Dạng Hề có chút kinh ngạc, đây là biểu tình gì? Đang suy nghĩ thì đã thấy thân ảnh trước mắt nhoáng lên một cái, bàn tay đã chặt chẽ bắt được cổ tay của nàng, Nam Cung Ngự Vũ khẽ cười nói: "Tam Hoàng phi nội lực thật thâm hậu, quả khiến cho người ta mở rộng tầm mắt, trò đùa giỡn vừa rồi quả là..." Tiếng nói còn chưa dứt, thì mặt cũng biến sắc, như thế nào lại vậy?

Thủy Dạng Hề bị hần lay sừng sốt luôn, đối với sự đụng chạm của hần, nàng thập phần ghê tởm, nhưng cũng không có quá bằng phản ứng cực kỳ của nàng, lúc này ở trước mặt nhoáng lên một cái xuất hiện hai thân ảnh, trong nháy mắt, nàng đã tựa vào lòng của Nam Cung Ngự Cảnh. Một tay hần ôm thắt lưng, một tay nắm lấy tay nàng. Chỉ nghe âm thanh lạnh lùng trên đỉnh đầu truyền xuống: "Nhị hoàng huynh tựa hồ đã quên, Hề Nhi là phi tử của hoàng đế."

Mà khác một thân ảnh cũng mở miệng nói: "Nhị hoàng tử nếu như muốn tỷ tử của ta, còn phải hỏi xem ta có đáp ứng hay không?" Thanh âm này là của Thủy Giác Hiên, nhưng mà trong thanh âm lại chứa đựng sự tàn khốc, so với trước đây đúng là cách biệt một trời một vực.

Mà Nam Cung Ngự Vũ chỉ thoải mái một chút: "Tam Hoàng đệ làm gì khẩn trương như thế, Ỗn hoàng tử chính là tò mò mà thôi, " hần phớt lờ đi bàn tay của Nam Cung Ngự Cảnh đang nắm cổ tay của Thủy Dạng Hề đặc ý cười, "Chẳng lẽ Tam Hoàng đệ không hiểu kỳ sao?" Nói xong, liền lui trở lại chỗ ngồi của mình, sau đó nhìn chằm chằm Thủy Dạng Hề, trong mắt lóe lên ánh sáng bất đắc dĩ.

Nam Cung Ngự Cảnh xoay người đối Nam Cung Liệt nói: "Phụ hoàng, nếu trận thứ nhất đã xong rồi, vẫn là nhanh chóng tuyên bố kết quả đi."

Thủy Dạng Hề nhìn về phía ba người trên cao, chỉ thấy Nam Cung Liệt vẻ mặt suy nghĩ sâu xa nhìn nàng, trong mắt hoàng hậu cũng lóe vẻ kinh dị khó hiểu, mà trong mắt Thực phi thì dấu không được phần hận nồng đậm. Thủy Dạng Hề chỉ ở trong lòng cười trừ. Nam Cung Liệt tuyên vũ sư trong cung đến đây, mà vũ sư lại nói: "Công chúa cùng Tam Hoàng phi kỹ thuật múa, mỗi người mỗi vẻ, thật khó kết luận."

Thủy Dạng Hề cả kinh, sao lại có khả năng như thế? Nàng ngưng mắt nhìn về phía vũ sư kia, chỉ thấy ánh mắt hắn lóe ra một cái, hai chân có chút run lên rất nhỏ, vừa thấy liền biết là nói dối không thể nghi ngờ. Nàng đối với Nam Cung Liệt thì lễ rồi nói: "Phụ hoàng, nhi thần có biện pháp rất tốt để phân rõ thắng bại, không biết phụ hoàng có nguyện ý cho Hề Nhi thử một lần không?"

Thủy Dạng Hề đợi sau một lúc lâu, cuối cùng cũng nghe được hắn nói: "Nếu như thế, ngươi liền thử xem đi. Bất quá nếu vẫn không thể phân ra thắng bại, như vậy sẽ không đấu nữa, mà trực tiếp đưa công chúa về phủ đi." Thủy Dạng Hề nghe ra sự uy hiếp trong lời nói của hắn.

Nàng khẽ gật đầu, xoay mặt đối diện mọi người nói: "Nếu ai cảm thấy vũ đạo của công chúa còn hơn bản phi xin giơ tay lên." Dứt lời, thì thấy cả yến hội cũng có người nhiều rảnh để giơ lên như vậy. Thủy Dạng Hề cũng không nhớ rõ bao nhiêu, nên lại nói tiếp "Tán thành vũ đạo công chúa thắng không nổi bản phi thì không cần giơ tay." Thanh âm kia trong trẻo giống như dòng suối trong núi, nhưng cũng mang theo một cỗ lãnh liệt. Dứt lời, cả yến hội không một người nào nhấc tay, Thủy Dạng Hề hé miệng cười, xoay người đối mặt với Nam Cung Liệt nói: "Phụ hoàng, đây không phải đã thực rõ ràng sao? Trận này là Hề Nhi thắng lợi." Nam Cung Ngự Cảnh cùng Thủy Giác Hiền ngẹn cười, cũng chỉ có nàng mới nghĩ ra loại phương pháp thông minh cỡ quái này thôi.

Cuối cùng, Thực phi cũng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi tuyên bố nói: "Đấu vũ, tam hoàng tử phi Thủy Dạng Hề thắng lợi, " mâu quang lợi hại của nàng ngênh lên, nhìn Thủy Dạng Hề, nói, "Trận tiếp theo họa."

"Họa?" Thủy Dạng Hề không khỏi kêu ra tiếng, việc này nàng là vạn lần không thể làm được. Cỗ đại họa, không chỉ có một bức họa đơn giản mà thôi. Chân chính ý nghĩa của từ họa, trừ bỏ có tranh vẽ, ít nhất còn phải thơ, con dấu, và cả thư pháp nữa. Nói trắng ra, là ngay cả thư pháp cũng nhất định phải dung nạp vào bức tranh. Thực phi chiều này, thật là độc. Đừng nói nàng hội họa không biết, cho dù có thể vẽ ra bức tranh, thì chữ viết bút lông cũng không thể nào để cho người ta xem vào mắt. Trận này nàng thua không thể nghi ngờ. Nàng lắc lắc đầu nói: "Trận này ta bỏ quyền."

Thực phi nghe được nàng nói như thế, đáy lòng lại lần nữa phát sinh sự khinh miệt hẳn lên, quả thật cái gì cũng không biết- điên nha đầu, trận mới vừa rồi xem như ngươi gặp may: "Nếu như vậy, thì hai bên hoà. Vậy một ván cuối cùng định thắng bại đi!" Trong lời nói bao hàm đắc ý nhẹ nhẹ.

Thủy Dạng Hề mặt nhăn mày nhu, trận thứ ba vô luận như thế nào cũng phải thắng.

Trong chốc lát, chỉ thấy Thực phi cười quyền rũ nhìn Thủy Dạng Hề, gần từng chữ: "Trận thứ ba, đầu rượu."

Thủy Giác Hiền vừa nghe, thân mình ngẩn ra, nắm chặt hai đấm nhìn Thủy Dạng Hề.

Mà Thủy Dạng Hề ở trong lòng cũng hoảng sợ, rượu? thân thể nàng đựng một tí đã say ... Rượu? Liếc mắt một cái thoáng nhìn công chúa kia cũng có vẻ mặt khủng hoảng, xem ra, phải nàng cũng không phải là loại người giỏi uống rượu, bất quá, thiên hạ cũng có người so với nàng kém hơn, nhưng vẫn giữ về mặt bình tĩnh hỏi: "Không biết so như thế nào?"

Thực phi nhìn biểu tình bình tĩnh của Thủy Dạng Hề, có chút do dự nói: "Tam Hoàng phi cùng công chúa hai người có mười chén rượu, người nào uống xong trước thì tính người đó thắng, người nào say trước thì tính thua. Bất quá, ta trước tiên nên nói rõ một chút, rượu này là rượu mạnh tinh khiết, nên hai vị cần phải nắm chắc cơ hội." Nói xong, gật đầu một cái, liền có thái giám dọn ra hai cái bàn ngồi, trên mặt bàn mỗi cái đã thả mười chén rượu.

Thủy Dạng Hề thong dong ngồi xuống, trên mặt mang theo ý cười khê, vẻ mặt vẫn trấn định, coi như mười chén rượu này căn bản không có gì đáng nói. Mà công chúa cũng đã ngồi vào chỗ, mặc dù cố gắng trấn định, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự khân trương của nàng, chỉ một có một đôi mắt tràn ngập tràn đầy khinh thị cùng quật cường.

Chỉ nghe Thực phi nói một tiếng bắt đầu. Thủy Dạng Hề đã bung lên chén rượu, hướng công chúa nói một câu mời, liền ngửa đầu, uống cạn chén rượu rồi để xuống. Mà công chúa thì tim đập mạnh và loạn nhịp chưa kịp uống chén đầu, đã thấy Thủy Dạng Hề bung chén thứ hai đến bên miệng. Trong lòng lo lắng, cũng bất chấp tất cả, nhanh chóng bung lên một chén rượu, nhắm mắt, ngửa đầu; lại thêm một ly, nhắm mắt, ngửa đầu. Cứ lặp lại như thế, rốt cục nàng khi uống đến chén thứ tám đã hết lên say ngã gục ở trên bàn, bất tỉnh nhân sự. Thủy Dạng Hề thực hiện được âm mưu nên cười, chén rượu thứ hai chưa đưa lên miệng đã rơi xuống đất, rượu này thật sự rất mạnh, cho dù uống ít, chỉ sợ cũng chống đỡ không đến một nén nhang thời gian, nhưng mà thật quá, quả nhiên không ngoài dự đoán, nàng quả nhiên uống không quá mười chén đã say. Liền mất đi ý thức.

Mọi người thấy hai cái nữ tử uống rượu, chỉ biết là, Tam Hoàng phi của bọn họ chỉ nhanh nhẹn uống xong một chén rượu, sau đó thì đến chén rượu thứ hai chỉ làm bộ dáng uống, mà công chúa kia trước bộ dáng của Tam Hoàng phi, đã gió cuốn mây tan uống hết tám chén, rốt cục trước khi uống hết số rượu đã say nằm gục xuống. Thực hiển nhiên, hai người ai cũng chưa uống xong rượu, nhưng công chúa đã say trước, cho nên công chúa thua. Nhưng mà Tam Hoàng phi xảy ra chuyện gì, sao chỉ có một ly, đã say bất tỉnh nhân sự ?

Nam Cung Ngự Cảnh thấy Thủy Dạng Hề sắp ngã xuống, vươn tay một cái, liền đem nàng ôm vào ngực, trong lòng nóng như lửa đốt, cứ kêu gọi tên àng nhưng người ở trong lòng không có đáp lại hắn, chỉ lo ngủ giấc ngủ của nàng. Thấy nàng không có phản ứng, hắn từng mất quất Thực phi: "Rốt cuộc sao lại thế này, ngươi ở rượu đã bỏ cái gì?"

Thủy Giác Hiền lại nở nụ cười, cao giọng đối với Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Tam hoàng tử không cần lo lắng, tỷ tỷ chính là đang ngủ thôi. Thể chất của nàng chỉ uống một tí rượu liền say. Bất quá, tỷ tỷ thật là thông minh, thế nhưng biết lợi dụng công chúa vì cầu thắng mà sốt ruột, để chuyển bại thành thắng, " nhìn người đang nhắm chặt hai mắt ngủ "Tỷ tỷ nha, ngươi thật sự là làm cho đệ đệ càng ngày càng bội phục đó."

Mọi người nghe xong, mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai Tam Hoàng phi bọn họ không thể đánh rượu. Nhưng mà, dưới tình huống như vậy, cư nhiên còn thắng được, trong lòng đều bội phục tâm tư tinh tế của nàng..

Nam Cung Ngự Cảnh vừa nghe, mới yên lòng, ôm lấy Thủy Dạng Hề, đối với Nam Cung Liệt nói: "Phụ hoàng, nếu thắng bại đã phân, vậy phụ hoàng nên tuân thủ ước định mới phải. Nay, Hề Nhi đã ngủ rồi, nhi thần cáo lui trước." Nói xong, liền sải bước hướng về ngoài cung mà đi.

Mà yến hội này, rốt cục cũng kết thúc, mọi người đều giải tán. Cuối cùng, Nam Cung Liệt đã đem công chúa tạm thời an bài ở tại trạm dịch của hoàng gia, qua ngày hôm sau lại tuyên năng gặp mặt vậy.

Thủy Dạng Hề một đêm ngủ rất ngon. Thẳng đến ngày thứ hai mặt trời lên cao mới tỉnh lại. Mở mắt ra, nhìn đỉnh giường hơn nửa ngày, mới lẩm bẩm nói: "Đây không phải là giường của ta." Thế này mới ý thức được vấn đề nghiêm trọng, không là giường của nàng, thì là giường ai? Sau đó, giọng nói kia còn cao hơn tiếng thét của gà trống gáy lúc bình minh.

Vu Nhi nghe được tiếng kêu, chạy nhanh đẩy cửa vào, những người có liên quan bị Nam Cung Ngự Cảnh bắt ở lại bảo hộ nàng cũng lo lắng vào phòng. Thủy Dạng Hề thấy Vu Nhi, tựa như thấy cây cỏ cứu mạng, vội vàng hỏi: "Vu Nhi, đây là chỗ nào, ta như thế nào lại ở chỗ này?"

"Tiểu thư, người không sao chứ, không phải còn tại say rượu chứ" nói xong, còn sờ sờ cái trán Thủy Dạng Hề "Đây là phòng của tam hoàng tử a, tối hôm qua tam hoàng tử đem người từ trong cung ôm trở về nhà."

Cái gì?"Vậy hẳn hiện tại ở đâu vậy?" Sao có thể tự chủ trương như thế?

Hoa Nhiên thấy vậy liền mở miệng nói: "Vu Nhi, người đi trước xem bữa sáng Tổng nương có chuẩn bị tốt chưa?"

Chờ Vu Nhi đi ra ngoài, mới nói với Thủy Dạng Hề: "Gia đi vào cung. Trong cung truyền đến tin tức, nói tối hôm qua hoàng hậu nương nương trúng độc. Nhấn lại nương nương không cần lo lắng, hẳn biết xử lý." Hoa Nhiên đối với Thủy Dạng Hề vẫn rất xa cách.

Thủy Dạng Hề cũng không tâm tình soi mói thái độ nàng, kinh hãi nói: "Cái gì, hoàng hậu trúng độc? Như thế nào lại trúng độc?"

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Chuyện kể rằng Thủy Dạng Hề sau khi nghe thấy hoàng hậu bị trúng độc, trong lòng bất an không yên, cũng không phải vì lo cho thân thể hoàng hậu, từ trước đến bây giờ nàng cũng không phải là người thiện lương, còn không đến mức vì một người ẩn giấu có khả năng nguy hại mình mà lo lắng, nàng chỉ lo lắng là phía sau chuyện hoàng hậu bị trúng độc, nhất định không đơn giản. Kẻ đó đã lừa dịp yến hội nhiều người, ban đêm hỗn loạn không ngừng mà ra tay, độc hại hoàng hậu, thì đã lên sẵn kế hoạch mới hành động.

Vì thế, nàng vội vàng rửa mặt chải đầu một phen, nhanh chóng ăn bữa sáng, liền một mình tiến cung.

Đi vào tẩm cung hoàng hậu, lại không gặp bóng dáng Nam Cung Ngự Cảnh, bên người hoàng hậu chỉ có vài cái nha hoàn tùy thân hầu hạ. Xem tình hình, xác thật đã thoát khỏi nguy hiểm, chỉ là chưa tỉnh mà thôi. Thủy Dạng Hề chỉ thuận miệng hỏi vài ba câu khả để điều tra rõ như thế nào lại trúng độc chứng tỏ mình thân thiết với bà ta, cũng không phải thật lòng để ý sinh tử an nguy của hoàng hậu, dù sao, đối với nàng mà nói, thật rất khó để đem sinh tử của người không quan hệ với mình để ở trong lòng.

Bất quá kết quả cũng không ngoài dự tính, chỉ là ba chữ, không biết gì. Ngay cả Thái y cũng không rõ. Chứng tỏ độc cũng không lợi hại, thật ra cũng rất dễ giải, nhưng nếu như chậm nhất thời nửa khắc, có lẽ thần tiên cũng đành bó tay. Cũng không thể không nói hoàng hậu vận khí quả thật rất tốt, mà người xuống tay hạ độc thì vận khí không được tốt lắm.

Thủy Dạng Hề cũng không muốn ở lâu, nàng tiến cung, vốn là mang theo tâm lý xem kịch vui, nhân tiện xem Nam Cung Ngự Cảnh phản ứng thế nào, nhưng chỉ thấy trước cửa không khí vắng lạnh (được rồi, nàng thừa nhận, có lẽ là nàng không lúc nào nhiệt), thậm chí ngay cả con trai ruột cũng không ở bên người bà ta, nàng cũng sẽ không muốn ở đây đợi nào nhiệt, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Bất quá cũng nói vài câu khách khí cho bọn nha hoàn chiếu cố linh tính, liền cáo từ đi ra.

Từ tẩm cung hoàng hậu ra hậu cung, phải đi qua ngự hoa viên, cũng chính là nơi mà tối hôm qua tỷ thí. Tiến vào hoa viên, nhớ lại một tràng trận đấu tối hôm qua, liền rõ ràng mòn một trước mắt, Thủy Dạng Hề lắc lắc đầu, than nhỏ nhẹ, đúng là vẫn không có thể không đếm xỉa đến, nếu nàng nhẫn tâm một chút, không phải là không có việc gì sao, hiện nay được rồi, có lẽ đã thành cái đinh trong mắt mọi người, nghĩ thế, đột nhiên linh quang chợt lóe, kinh ngạc, nàng thế nhưng lại đem chuyện trọng yếu như vậy quên đi, người đàn khúc tri âm tri kỷ còn không biết rõ lai lịch ra sao đâu.

Trong lòng nghĩ đến đây, trên chân đã vòng vo phương hướng, tùy tiện bắt một thái giám hỏi rõ chỗ ở của nhạc sĩ mới tiến cung nơi nào, nàng liền xuyên qua ngự hoa viên, hướng về phía đông nam hậu cung thiết nhạc phường mà đi.

Bất quá không cần nghĩ cũng biết, lấy Thủy Dạng Hề loại người lộ si (mù đường) này, cho dù đã biết phía đông nam, nhưng khẳng định là tìm không ra chỗ, chỉ vì nàng ngay cả đông tây nam bắc đều phân không rõ. Hay thật, hiện nay nàng bị lạc đường, ở trong hoàng cung đi loạn. Đông ngó ngó, tây nhìn nhìn, ngóng xem có thể thấy người nào đến không, dù là ban ngày, nhưng một bóng người cũng chưa gặp, mắt thấy đường đi càng ngày càng có xu thế rối loạn, một tòa tiếp một tòa núi giả, xuyên qua một vườn rồi lại một vườn cây, đi một vòng, hoàn toàn lạc đường.

Úc, ông trời của nàng, nàng thật sự quá mệt mỏi rồi. Hoàng cung này không có việc gì xảy lớn như vậy để làm chi, làm hại nàng đi đến đâu đây mà hỏi cũng tìm không thấy đường ra, chỉ phải dựa vào một tòa núi giả thờ phi phò, cũng thuận tiện ngắm cảnh không có người đi qua.

Đang hết sức mông lung nhắm mắt dưỡng thần, rốt cục đã nghe thấy được tiếng người, hình như là từ sau núi giả truyền đến, đang muốn đến bầy lấy bọn họ, thì lại nghe một giọng nữ có chút run rẩy nói: "Mẹ, hoàng hậu trúng độc thật sự có liên quan tới người sao? Người như thế nào làm chuyện hồ đồ như vậy, thật sự dám hạ độc hoàng hậu?"

Thủy Dạng Hề vừa nghe, lúc này liền dừng cước bộ, ngừng thở, thật đúng là đập phá thiết hại vô mạch xử, đắc lai toàn bất phí công phu, người ngốc sẽ có phúc ngốc không phải đúng với hiện tại của nàng sao?

"Chuyện này nếu có điều tra, cũng tìm không được đến chúng ta" một thanh âm trầm đục hơi lớn tuổi nói, nghe âm sắc đại khái chắc khoản trên dưới ba mươi, ngôn ngữ mang theo tiếng hừ lạnh cùng khinh thường, giống như là có rất lớn hận ý, mạnh mẽ áp lực, "Ta chỉ là y thói quen bình thường của nàng, chuẩn bị cho nàng một ly trà cúc lai, chính là, so với trước kia hơi đậm đặc chút. Thái y cũng không phải nói, nguyên nhân trúng độc không rõ sao?" Lúc này, bà ta lại hiện ra vẻ kiêu ngạo "Huống chi, ta chưa bao giờ lộ ra cái gì dấu vết, nhiều năm thế này, vì tranh thủ tín nhiệm của nàng, chính là chờ một ngày này, ha ha... Chỉ tiếc, vẫn là thất bại trong gang tấc... Thất bại trong gang tấc..." Trong thanh âm mang nồng đậm chua xót cùng vẻ không cam lòng, xem ra, vị ma ma này tựa hồ cùng hoàng hậu có cừu hận rất lớn.

Thủy Dạng Hề nghe thế, có chút buồn bực, trà cúc lai đậm? Có tác dụng gì sao? Nhất thời cũng không nghĩ ra, bất quá, trong cung hoàng hậu tai mất thật đúng là không phải bình thường, có tổ chức, không tổ chức, cả một đồng lớn. Có thể tưởng tượng, hoàng hậu có bao nhiêu người ghen ghét...

"Vô luận như thế nào, ma ma, hiện tại người mọi chuyện phải cẩn thận. Hoàng hậu cũng không phải là người đơn giản, bằng không như thế nào nhiều năm cùng Thực phi tranh đấu gay gắt như vậy, vẫn sừng sững không ngã. Không nói đến, nhà mẹ đẻ của nàng Thủy phủ sớm đã suy bại, không chỉ được Hoàng Thượng sủng ái, lại còn có thể uy hiếp hậu cung, thì biết thủ đoạn cỡ nào. Cho nên, sau này, người càng thêm lưu tâm mới tốt.." Nghe ra được tiểu nha đầu kia nồng đậm lo lắng.

Thủy Dạng Hề nghe thế, trong lòng đã biết đại khái, ma ma này là ở trong cung hoàng hậu chuyên pha chế trà cúc lai sao? Nàng ngầm cười, thôi, mọi người tự có số phận của mình, ân oán của người khác tự nhiên nên giao cho người khác đi giải quyết, nàng là ngoại nhân vẫn nên làm như không biết mới tốt. Nghĩ vậy liền im ắng ly khai khỏi nơi đó.

Lại vòng vo hồi lâu, mới thấy một đám cung nữ thái giám, lúc này nàng đã học thông minh, bắt một tiểu cung nữ dẫn đường cho nàng, đỡ phải lại đi lạc đường.

Trong chốc lát, liền đến mục đích, nhưng mà, trời không cho người toại nguyện, thật đúng là tới không phải thời điểm, nhạc sĩ kia vừa lúc bị Hoàng Thượng gọi đi, Thủy Dạng Hề không nghĩ bỏ cuộc, hiếm khi được tiến cung một lần, nàng lại càng không nguyện ý gặp Hoàng Thượng. Dù sao, buổi tối hôm qua, nàng là đầu sỏ huy đi kế hoạch của hoàng đế, chỉ đành phải phần nộ hướng phía ngoài cung bước đi.

Cũng không có tâm tình hướng chỗ nào nhiệt mà xem, chỉ lập tức về trong phủ. Bước vào Lê Hương viện, liền thấy có chút khác lạ, như thế nào mọi thứ đồ đạc của nàng không cánh mà bay?

"Vu Nhi, ta chỉ đi có một hồi thôi, mà Lê Hương viện đã bị đạo phi cướp sạch không còn gì cả sao?" Thủy Dạng Hề nhíu mày hỏi.

"Tiểu thư nói gì vậy, đây đều là mệnh lệnh của tam hoàng tử, đem đồ đạc của tiểu thư mang sang Lâm Thủy các ....Hi hi... Tiểu thư, người cuối cùng cũng hết khổ." Có thể nhìn ra được nha đầu này tâm tình rất tốt.

Cái gì? Tốt, lại là một lần tự tiện chủ trương. Thủy Dạng Hề toàn thân nhúng một cái, liền vội vàng hướng Lâm Thủy Các mà đi, nàng thật thực chán ghét người khác tùy ý đụng vào đồ của nàng. Nhất thời tức giận hướng Lâm Thủy các định phát hỏa, nhưng lại được báo cho biết thủ phạm chính phạm tội không ở đây, tối hôm qua sau khi tiến cung, đến nay vẫn chưa quay về.

Chưa về? Vậy mà ở trong cung ngay cả một cái bóng của hắn cũng không thấy à? Thủy Dạng Hề có chút hồ nghi nghi, vậy hắn ta đi chỗ nào, Phong Ngâm các? Hừ, Nam Cung Ngự Cảnh, người nếu ở đằng kia, người nhất định phải chết... Nàng liền vội vàng hướng ngoài phủ mà đi.

Nhưng mà, ở nơi phồn hoa nhất kinh đô, ở nơi sâu nhất trung tâm tửu lâu xa hoa...

Vài cái bóng đen chợt lóe, liền lách phòng bí ẩn nhất trong toà lâu. Mà trong phòng sớm đã có một tử y công tử khoanh tay đứng đưa lưng về phía bọn họ.

"Chủ thượng." Vài cái Hắc y nhân hướng hắn thi lễ.

Nhưng tử y công tử kia vẫn nhìn ngoài cửa sổ, đầu mùa đông ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người, nhẹ ấm. Khóe miệng giờ lên ý cười, càng như một chút ánh nắng chiều hoàng hôn, làm cho người ta như say như dại, thật quá phong hoa tuyết đại.

Hắc y nhân chưa bao giờ gặp qua chủ thượng bọn họ có một khắc ôn hòa như vậy, cho dù chỉ đối với bóng dáng của hắn bọn họ cũng có thể cảm nhận được hắn không giống trước đây, cả người tản mát ra hơi thở bất lạnh như băng bức người, chẳng lẽ ngoài cửa sổ có cái gì làm cho hắn thoải mái sao?

Bọn họ chỉ biết chủ tử rất lợi hại, võ công bí hiểm. Ba năm trước đây, lẻ loi một mình, chỉ một đêm, liền đưa bọn họ đến tổng bộ. Thiết lập cùng bọn họ một tổ chức bí ẩn tinh mà ngay cả triều đình đều không thể tra ra được, riêng ở tổng bộ vài vị kia đều là người lãnh đạo ở trên giang hồ ít có địch thủ, chỉ cần người nghe danh đã sợ mất mật. Nhưng, hần lại có thể trong một đêm liền đem tổ chức sát thủ tinh báo số một số hai trong chốn giang hồ biến thành vật trong bàn tay hần, thật có chút không giống người phạm làm. Cũng bởi vậy, mà trong tổ chức từ cao đến thấp không ai mà không đối với hần sợ hãi bội phục.

Chỉ là, họ thực sự không biết thân phận chân thật của hần đến tột cùng là gì? Hiện nay, tổ chức bọn họ ngoài sáng là thương nhân, nhưng trong tối vẫn là một tổ chức sát thủ tinh báo.

"Thế nào?" thanh âm lạnh lùng truyền đến, lại làm cho người ta sợ hãi, giống nhau một cái chớp mắt ôn hòa vừa rồi chỉ là bọn hần hoa mắt.

Hắc y nhân nghe thấy hần đặt câu hỏi, nhanh chóng thu hồi tốt cảm xúc, khom người nói: "Không phải bên ta hạ thủ. Không có chủ thượng mệnh lệnh, bọn họ không dám tự tiện hành động." Nói giỡn sao, dám phía sau lưng hần một mình hành động, chắc là không muốn sống nữa.

"Như vậy kết quả đâu?" Không biết khi nào hần đã xoay người lại, ngồi trên một cái ghế duy nhất trong phòng.

"Trải qua Hồng Hạnh hồi báo, bí ẩn là ở trong chén trà cúc lai. Trà cúc lai chính nó không có độc, nhưng so với bình thường mà pha đậm đặc thêm một ít, người uống không bao lâu liền bất tỉnh nhân sự. Nếu như Thái y tái đến muộn một bước, liền thật sự vô lực xoay chuyển." Trong đó một Hắc y nhân cung kính hồi đáp.

"Nga, xem ra, người muốn mạng nàng ta thật đúng là không ít đâu." Ngữ lý mang theo một vẻ trêu tức, "Bất quá, hiện tại cũng không phải là lúc mạng nàng nên tuyệt, khi thời cơ đến thì..." Thái độ thờ ơ khi nói ra lời này như giả như thật.

"Dạ, thuộc hạ đã biết." Liền chỉ nghe suu suu vài tiếng, Hắc y nhân đã không thấy bóng dáng.

Mà từ y công tử thấy vậy, khóe miệng gợn lên, nhưng, đã có hương vị thị huyết.

Thủy Dạng Hề ở trong thành vòng vo cả ngày, cũng chọn vài cái thanh lâu đi vào, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Nam Cung Ngự Cảnh. Bất quá trong chốc lát, liền đem chuyện này ném ra khỏi đầu, dù sao, nàng không phải là một nữ tử không biết kiểm soát cảm xúc. Nhiều năm thờ ơ, làm cho nàng có một thứ so với người khác xuất chúng hơn đó là lý tính. Liền ở trong thành một dạo hai dạo xung quanh. Như thế có thể biết, kết cục cuối cùng, khẳng định là lạc đường. Cộng thêm vừa mệt lại khát, nên nhìn thấy từ lâu liền hướng bên trong đi, nhưng ai biết, vừa uống trà xong mới biết được, trên người nàng căn bản không mang theo một văn tiền nào, trừ bỏ chiếc nhẫn đeo trên cô, trên đầu có một cành trâm ngọc bích, cái gì cũng đều không có. Thật sự là ra cửa bất lợi mà, một phen tiền cũng làm khó một nữ anh kiệt như nàng =.=...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Lại nói Thủy Dạng Hề đi vào từ lâu, sau một phen tận hưởng hưởng dụng mỹ thực, mới phát hiện bản thân trên người không có một xu dính túi vấn đề này rất nghiêm trọng nha.

Nàng nhìn điểm tiêu nhị bên cạnh có vẻ mặt tươi cười, thật đúng là không đành lòng nói cho hần biết sự thật chuyện này. Trong nhất thời cũng không biết phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ ở lại rửa chén gán nợ hoặc bảo hần cùng nàng trở về phủ lấy bạc, hoặc nói rõ cho hần biết nàng là đương triều tam hoàng tử phi, có lẽ hần sẽ sợ tới mức không thu tiền cơm cũng nói không chừng.

Điểm tiêu nhị nhìn nàng trong chốc lát nhú mày, trong chốc lát trừng mắt, trong chốc lát lại lắc đầu, chờ mãi đã không còn kiên nhẫn: "Vị khách quan này, làm phiền nhanh lên một chút, ta còn phải đi tiếp đón khách nhân sắp tới."

"Ách... Ta, kỳ thật ta là tam hoàng tử phi, nhưng hôm nay đi ra ngoài vội vàng, đã quên mang ngân lượng. Không biết người có thể chờ một chút không, để ta trở về phủ sẽ sai người đưa tới cho người..." Lời này nói ra rất ngại, dù có ngại thực, cũng không có biện pháp khác, ở dưới mái hiên người ta không thể không cúi đầu a.

Điểm tiêu nhị nghe Thủy Dạng Hề nói xong, một bên gật đầu, một bên trả lời, nhìn nàng nói xong, cười rất nhiệt tình: "Cô nương nói xong?"

Thủy Dạng Hề gật gật đầu.

Điểm tiêu nhị đem Thủy Dạng Hề toàn bộ nhìn từ trên xuống dưới, sau đó lại nhìn từ dưới lên trên, còn đi một vòng xung quanh nàng nữa, sau đó chậm chạp nói: "Người là tam hoàng tử phi? Ta đây không phải sớm thành ông nội của viên ngoại sao? Thôi đi, không có tiền ăn cơm bá vương ta thấy nhiều rồi, còn chưa thấy qua ai như người vậy, giả mạo ai không giả, lại muốn giả mạo thiên hạ đệ nhất vũ hoàng tử phi nương nương, ta xem người là ăn gan hùm mật gấu rồi." Dứt lời, còn hung hăng khách sáo với Thủy Dạng Hề một phen.

Cái gì? Thiên hạ đệ nhất vũ? Thủy Dạng Hề có chút giật mình sững người, hoá ra chỉ qua có một đêm, mà nàng đã thành người nổi tiếng rồi? tốc độ truyền bá tin tức này có thể nhanh sánh bằng giới truyền thông, bất quá, hần sao có thể chắc chắn nàng không phải hần tam hoàng tử phi như lời hần kể đây? Lúc này, Thủy Dạng Hề cũng cảm thấy thú vị hần lên.

Trải qua việc điểm tiểu nhị một lần ồn ào, đã là dẫn tới nhiều khách nhân trong điểm này ghé mắt sang, và đều hướng tầm mắt trên người nàng, nhất thời, nghị luận nổi lên bốn phía.

"Xem nàng như vậy, sao có thể là tam hoàng tử phi... Ngay cả xách giày cho tam hoàng tử phi cũng không xứng đâu..."

"Đúng vậy đúng vậy, tam hoàng tử phi như sao lại đến nơi này, người nhìn nàng toàn thân không có một chút trang sức, cũng không có một chút khí phái hoàng gia..." Nói chuyện là một giọng nữ, giọng nói chua đến ai cũng cảm nhận được.

"To gan dám giả mạo tam hoàng tử phi? Nàng ấy hiện tại là mục tiêu phấn đấu của nữ tử toàn kinh đô, là nữ thần trong lòng nam nhân, cũng không biết nghĩ xem chính mình có bao nhiêu cân lượng..." Vừa nghe chính là lời nói hàm chứa thật sâu khinh bỉ.

Ong ong anh anh , nghị luận bắt đầu vỡ ra.

Thủy Dạng Hề thấy tình cảnh như vậy, cũng không giận. Những người này tuy rằng đối nàng nói năng lỗ mãng, nhưng, tóm lại là thật tình biểu lộ, không có giấu diếm, so với loại người tiểu lí tàng đao, trong lâm nam hiểm thì họ đáng yêu hơn nhiều.

Thủy Dạng Hề nhìn kỹ nhà tửu lâu này, chia làm ba tầng, mỗi tầng đều chia làm nhiều cấp bậc để tiếp đãi mà không trà trộn lẫn nhau. Mà tầng cao nhất cũng được phục vụ tốt nhất, không chỉ có thể tận tình hưởng dụng mỹ thực, đồng thời, còn có nhã nhạc ti trúc, thế nên phòng chừng ngân lượng phải trả sợ là cũng không thấp, người thường thì không thể hưởng thụ được chuyện này.

Nàng suy tư một lần, rồi xoay người đối mặt với mọi người nói: "Các vị, xin lỗi . Ta quả thật không phải tam hoàng tử phi. Nhưng mà, thật ra ta cùng nàng có chút quen biết. Hôm nay xuất môn, đã quên mang ngân lượng, không bằng, vì tửu điểm hướng mọi người dâng lên một khúc, để mọi người có thể giải buồn khi tán gẫu, cũng xem như gán nợ, được chứ?" Thủy Dạng Hề nhìn trong đám người xôn xao đó chường quây đã đi ra.

Mà chường quây này thoát nhìn thật là một nhân vật khôn khéo, dáng người trung niên có chút mập mạp, gương mặt tràn đầy sẹo lồi lõm, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc hần phán đoán tình thế . Hần âm thầm đánh giá Thủy Dạng Hề một phen, nhẹ cân nhắc, rồi gật gật đầu: "Cũng tốt, cô nương nếu đã nói cùng Tam Hoàng phi quen biết, như vậy tài nghệ định là không tồi. Có thể nghe cô nương tấu một khúc, coi như người tặc tăng như ta có phúc khí, mọi người nói có đúng không?"

Nhất thời, trong điểm toàn bộ không khí vì những lời của hần mà sinh động hẳn ra, đều muốn xem một chút nữ tử tự xưng cùng Tam Hoàng phi có quen biết rốt cuộc có tài nghệ như thế nào? Còn nữa, chỉ ở tầng ba mới có thể được hưởng đãi ngộ này, mà bây giờ ở tầng dưới chót tự nhiên được phục vụ, sao không làm cho người ta hưng phấn nha.

Thủy Dạng Hề thấy vậy, biết là chường quây kia có ý nói vậy, xem như ngầm cảnh cáo nàng tốt nhất chỉ một khúc có thể bỗng nhiên nổi tiếng, nếu không, muốn gán nợ, tựa hồ rất khó nói.

Trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng, làm như không có việc gì nhìn hần một cái, liền quay sang bảo điểm tiểu nhị đi lấy tỷ bà.

Chường quây kia cũng bởi vì Thủy Dạng Hề lơ đãng thoáng nhìn, trong lòng khẽ run lên một chút, ánh mắt thật lợi hại, tuy rằng chỉ là một cái chớp mắt, nhưng hần quả thật cảm nhận rõ ràng, nên không khỏi phán đoán xem nàng rốt cuộc là loại người nào.

Nàng tự nhiên biết, tửu lâu này không thiếu nhạc khí . Thủy Dạng Hề ôm tỷ bà, ngồi ngay ngắn ở trên ghế, thanh âm điều điều, cười yếu ớt mị hoặc nhìn toàn thể đám người có mặt liếc mắt một cái, mà khí thế, cùng tư thái ôm tỷ bà che đi nửa mặt, ngán hô vạn gọi càng gây thêm hứng thú.

Ngón tay mon trón trên dây đàn, nhẹ khảy ra thanh âm, khúc này chính là thập diện mai phục tối hôm qua. Hoàn toàn có khí thế chờ đợi để xông ra tiễn chiến, một mảnh tinh mịch; ra sức xung phong chém giết, hay cho một khung cảnh hùng vĩ sau cuộc chiến, còn vang vọng tiếng gào thét. So sánh với Nguyệt Mộng đàn, càng thêm mạnh mẽ sắc bén hơn, bình tĩnh hơn, khoan dung hơn...

Khúc kết thúc, mới biết trong điểm không biết khi nào đã đầy người, toàn bộ điểm chật như nêm cối. Nhìn tràng viện trước mắt mà kinh người, Thủy Dạng Hề khóe môi nhếch lên, thật đúng như trong dự liệu của nàng.

"Đây là khúc mà tam hoàng tử phi ngày đó múa. Thế nào, có thể lọt vào tai của các vị không?" Sau đó huyền hướng đến chường quây nói: "Tiền nợ này, đã xoá được chưa?"

"Đã được, đã được..." chường quây một bên khúm núm, vẻ mặt cười nịnh nọt .

"Nếu như thế, ta có thể đi chứ?" Thủy Dạng Hề trong lòng thở dài, quả thật là cái người làm ăn.

"Tự nhiên, tự nhiên..." Lại là một trận thanh âm lặp lại.

Thủy Dạng Hề chỉ cười cười, liền hướng phía ngoài điểm bước ra, mà người vây quanh cũng thực tự nhiên vì nàng mà nhường bước tạo thành lối đi. Cho đến khi thân ảnh của nàng, biến mất ở trong đám người, mới nghe thấy mọi người bộc phát ra một trận ủng hộ. Mà hôm nay tửu điểm này, cũng nhờ phúc của Thủy Dạng Hề, quả thực là chật ních, khách hàng cao như núi từ trước tới nay mới có, chường quây mừng rỡ cười đến miệng không ngậm lại.

Chỉ là Thủy Dạng Hề lại không biết, sau lưng của nàng, trên đầu ba, vẫn có một đôi mắt, chưa từng rời đi thân ảnh của nàng một chút ít nào, cho đến khi bóng dáng của nàng biến mất. Mà hai mắt kia không có vì sự biến mất của nàng mà âm thầm, ngược lại ánh lửa không kiêng nể gì bốc cháy lên, như pháo bông nở rộ ban đêm, ở không trung chảy tràn ánh sáng đầy màu sắc. Trong đôi mắt màu lam của nam tử đó càng thêm yêu dã nguy hiểm.

Thủy Dạng Hề theo từ lâu đi ra ngoài, một bên vừa hỏi người qua đường, một bên ở trong lòng thầm nhủ, nhất định phải học được cách phân rõ phương hướng. Ít nhất, không bao giờ giống như hiện tại, trên đường cái núp kéo người ta hỏi đường làm họ sợ hãi. Đang lúc bước đi tới phía trước, lại cảm giác, quần áo giống như bị người ta kéo lại.

Cúi đầu xuống thì thấy, tiểu nam hài khoảng mười ba mười bốn tuổi (kỳ thật, nàng còn không có ý thức được, hiện tại thân mình, so với tiểu nam hài này cũng lớn hơn không được bao nhiêu. Chỉ là, nàng luôn lấy tiêu chuẩn hiện đại của bản thân hai mươi sáu hai bảy tuổi để phán định người khác.), bất quá, nhìn qua có chút quen mắt, hình như đã gặp qua ở đâu thì phải.

"Tỷ tỷ, người không nhớ cầu nhi sao? Người bảo cầu nhi ở chỗ này chờ người, còn nói không gặp không về. Nhưng mà, tỷ tỷ, rất là xấu, ta đã đợi người hơn nửa ngày, giờ người mới đến." Tiểu nam hài kia hình như có chút bất bình nói.

Thủy Dạng Hề lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai đây là chuyện nàng lần trước chuồn ra phủ gặp một tiểu khách cái, bất quá..."Ta không phải bảo Tổng nương tới đón người sao? Sao còn ở chỗ này?"

"Là tỷ tỷ bảo ta ở chỗ này chờ người, người như thế nào có thể để cho người khác đến dẫn ta đi? Lại là an bài cho ta đến nơi mà ta không biết, ta không cần." Tinh tinh thật đúng là quật cười, một khi nhận định việc gì, sẽ không nguyện thay đổi.

Sáng nay trước khi Thủy Dạng Hề vào cung, liền căn dặn Tổng nương đưa hai huynh muội hần hảo hảo an trí một phen. Vốn tưởng rằng là việc nhỏ thôi, cũng không để ý nhiều. Không thể ngờ được bây giờ nàng lại đụng phải, xem xét biểu tình trên vẻ mặt hần, nàng liền lấy tay xoa xoa mấy vết đen trên mặt, kỳ thật bộ dạng tuần tú, tiếp qua vài năm, nhất sẽ trở thành sát thủ của các thiếu nữ.

Thủy Dạng Hề cười thành khản, nếu đã có giá trị xem xét như vậy, thì mang theo người bên người cũng không sao cả. Vì thế nói: "Được rồi, người mang theo muội muội của người theo ta đi đi."

"Muội muội ta... Nàng... Nàng đã muốn..." Lời còn chưa nói xong, trong mắt đã chứa đầy lệ, nhưng cố gắng để cho nó không chảy xuống đến.

Thấy tình huống như vậy, Thủy Dạng Hề đã sáng tỏ, nói vậy muội muội hần nhất định là không trị được đã bỏ mình. Ai, đáng tiếc, lại một tiểu cô nương đang tuổi hoa xuân đã hôn đoạn thiên nhai.

Nàng kéo tay nam hài, trong lòng không phải không có xúc động: "Về sau, cứ đi theo ta. Bất quá, phải nhớ cho kỹ, đi theo ta, so với người bình thường phải thông minh hơn, ta sẽ không thích đứa nhỏ vừa không xinh đẹp lại không thông minh."

Nghe lời nói này tiểu nam hài đã bị Thủy Dạng Hề làm cho sững sốt. Ngay cả khóc cũng quên luôn.

Thủy Dạng Hề giao hoát cười, liền mang theo tiểu nam hài hướng hoàng tử phủ mà đi.

Vừa mới vào phủ, liền đụng phải Thủy Giác Hiên đang chuẩn bị xuất môn chàng.

Thủy Giác Hiên vừa thấy là nàng, tinh thần liền tỉnh táo: "Ôi, ta nói tỷ tỷ, người như thế nào sớm không hiện ra, trễ không hiện ra, lại đúng lúc ta phải rời khỏi mới hiện thân. Đệ đệ ta đợi đã lâu lắm rồi."

"Chờ ta? Có phải tặng lễ vật đến tạ ơn ta hay không? Là đồ vật quý hiếm gì thế, đã mang đưa đến phủ rồi phải không?" Thủy Dạng Hề nhìn hần, tâm tình cũng tốt lên, khó được một người đệ đệ thân cận lại khản trương vì nàng. Ở yên hội ngày hôm hần phi thân cứu nàng một màn, nàng biết rất rõ ràng.

"Tỷ tỷ, người thích đoán mò trước như vậy sao? Ta vì cái gì phải mang quà tạ lễ cho người? Chuyện ngày hôm đó, ta đã hứa mặc người sai phải rồi, người còn muốn ta tạ lễ, không khỏi có suy nghĩ quá tham lam đi." Hần thấy cùng tỷ tỷ đầu võ mồm liền cảm giác cả người thoải mái, khó được có người có thể đấu với hần.

Thủy Dạng Hề nhìn hần một trận, sau đó xoay người đối diện tiểu nam hài nói: "Đông Ly Hạo, về sau người gọi là Đông Ly Hạo, nhớ kỹ. Đông ly là hai chữ của thái cực đông ly hạ, mà hạo là lấy từ chữ mục hạo dĩ khiết. Tổng hợp lại, rất dễ nghe cũng rất thích hợp với người. Hạo nhi, thay ta giáo huấn hần."

Tiểu nam hài cùng Thủy Giác Hiên bị Thủy Dạng Hề đùa giỡn, đều giật mình ở đứng ngậy tại chỗ. Sau một lúc lâu, Đông Ly Hạo mới phản ứng lại, quanh nhanh một vòng, liền hướng trên người Thủy Giác Hiên đánh tới.

Thủy Giác Hiên thân hình vừa động, liền dễ dàng tránh thoát một kích không hề có lực uy hiếp kia: "Tỷ tỷ, người không phải là bị tức đến hồ đồ đi, sao lại đi kêu tiểu nam hài đến đánh ta, không phải rất xem thường ta sao."

Thủy Dạng Hề cũng không để ý đến hần, chỉ đối với Đông Ly Hạo lắc đầu nói: "Đồ ngu, đồ ngu. Ta có nói người đánh hần sao? Nghe đây, dạy cho người điều đối nhân xử thế thứ hai, một người nếu như muốn sống để có được danh tiếng, đầu tiên, vô luận khi nào đều phải biết suy xét chu đáo, đây là điều kiện tất yếu. Vừa mới rồi chỉ kêu người dạy dỗ hần, người suy nghĩ cũng biết, chỉ bằng đáng người của người, làm sao có thể thắng hần, huống chi, hần còn có võ nghệ trong người. Không biết hậu quả, vẫn liên tiếp xông lên, quả thực là lãng phí nhân lực vật lực tinh lực tài lực, thật sự là đồ ngu trong đồ ngu. Muốn thắng, không phải chỉ dựa vào đôi tay, cũng không phải dựa vào sự ngang ngược" nàng chỉ chỉ đầu của hần, "Là nơi này..." Đột nhiên,

Thủy Dạng Hề nhanh chóng lấy quả táo đem thăng hương mặt Thủy Giác Hiền ném tới, sau đó liền thấy về mặt phong trần mệt mỏi kia một chỗ xanh một chỗ xám đang tức giận bùng bùng.

Thủy Dạng Hề cười cười, trong mắt liền hiện lên kiêu ngạo: "Thấy được không, khi hai bên có thực lực cách xa, phải biết cân nhắc, nắm chắc cơ hội, thừa dịp đối phương chưa chuẩn bị, đánh cho hắn rã rời đầy đất..." Nói xong, liền ha ha cười rộ lên, "Thế nào, đệ đệ của ta, ngươi chịu nhận thua chưa?" về mặt đầu ý cười kia nhìn như thế nào cũng làm cho người ta có cảm giác nổi điên.

Thủy Giác Hiền oán hận nhìn Thủy Dạng Hề liếc mắt một cái, chỉ thấy đầu ngón tay vừa động, một cỗ khí lực bắn thẳng đến hướng nàng, lập tức, Thủy Dạng Hề liền không thể cử động.

Chỉ nghe Thủy Giác Hiền nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tỷ tỷ của ta, ngươi là cố gắng ở chỗ này ngốc đi. Hy vọng không ai có thể đến sớm để giải cứu ngươi."

Thủy Dạng Hề vẫn cười: "Hạo nhi, khi đối địch vô luận có bao nhiêu phần nộ cũng không thể làm cho đối phương phát hiện dù một chút, như vậy khi thể hơn người, ngươi đã thắng ba phần..." Nói là nói với Đông Ly Hạo, nhưng ánh mắt lại nhìn Thủy Giác Hiền.

Thủy Giác Hiền thật là tức nha, hắn như thế nào lại có một ác ma tỷ tỷ như vậy.

"Hề Nhi, ngươi cũng có lúc nghịch ngợm như thế này à" đúng là tiếng nói của Nam Cung Ngự Cảnh, không biết khi nào đã đứng ở phía sau Thủy Dạng Hề, thuận tay giải khai huyết đạo Thủy Dạng Hề "Bất quá Hề Nhi nói quả thật không sai, ta xem, Thủy Giác Hiền ngươi quả thật là thua rồi."

"Hừ, hai vợ chồng các ngươi thật đúng là cá mè một lứa, lười cùng các ngươi tranh chấp. Bất quá, tam hoàng tử, ta khuyên ngươi vẫn quán tỷ tỷ này của ta cho tốt, bằng không, kẻ chịu khổ sẽ là ngươi. Ha ha..." Hắn cười xong liền thi triển khinh công đi đường tặc, hắn một khắc cũng không muốn tiếp tục đứng ở đó nữa. Thiên hạ như thế nào lại có loại nữ nhân như Thủy Dạng Hề này, hoàn hảo Nhu nhi của hắn không có như vậy.

Lúc này Đông Ly Hạo mới hồi phục tinh thần lại: "Tỷ tỷ, ngươi thật là lợi hại, ta cũng muốn sẽ lợi hại như tỷ tỷ vậy." Hắn âm thầm hạ quyết tâm.

Nam Cung Ngự Cảnh vừa nghe, nhú nhú mày nói: "Hề Nhi ở đâu lại thêm một cái đệ đệ?"

"Ồ trên đường gặp, cảm thấy hắn xinh đẹp lại thông minh, liền dẫn theo trở về" Thủy Dạng Hề dừng một chút, "Ta thật ra muốn hỏi ngươi, ngươi nói, hôm nay cả ngày chạy đi đâu? Tại sao một mình mang đồ của ta đi sang đó?" Lời này nghe như thế nào lại giống một thê tử ghen tuông đang chất vấn hành tung của trưởng phu.

Nam Cung Ngự Cảnh thấy vậy, tâm tình lại tốt lên: "Ngươi là nữ chủ nhân trong phủ, ta là nam chủ nhân trong phủ, tự nhiên là phải ở cùng một chỗ. Đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, Hề Nhi sao ngay cả này đều này cũng nghĩ không ra sao? Bộ đáng giáo huấn Thủy Giác Hiền vừa rồi đã mất đi đâu." Vừa nói, vừa mang nàng đi về hướng Lâm Thủy các.

"Nam Cung Ngự Cảnh, ta lần nữa nói ngươi phải đứng đắn..." Thanh âm theo người tiêu sái vang xa, rồi dần dần biến mất. Nơi này, liền chỉ còn lại có một mình Đông Ly Hạo, còn có chút không hiểu rõ.

Trần Khải thấy vậy, biết là Thủy Dạng Hề mang về, nào dám chậm trễ, đêm đó liền tìm một thượng phòng, để cho hắn ở. Trong phủ người hầu đối với hắn cẩn thận như đối đãi với thiếu gia vậy.

Mà trong cung, cũng đang bị một hồi bão táp thổi quét qua.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Thủy Dạng Hề bị Nam Cung Ngự Cảnh đưa đến Lâm Thủy các, thì biết dù có nói tiếp cũng là uổng công. Nhưng mà... Nàng hơi hơi nhú nhú mày: "Đây là phòng của ngươi mà? Chẳng lẽ, chẳng lẽ một toà lâu lớn như vậy, chỉ có một gian phòng sao?" Thủy Dạng Hề vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi.

Bọn nha đầu gặp các chủ tử đã trở về, liền đem hết thấy mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng, rồi lui đi ra ngoài. Lúc này, trong phòng chỉ còn lại có hắn cùng nàng.

"Hề Nhi ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ. Nếu đã đến Lâm Thủy các, tự nhiên là phải cùng ta ở một gian phòng. Hề Nhi hắn là rất rõ ràng mới phải," Nam Cung Ngự Cảnh nhích lại gần nàng, có chút tựa tiểu phi tiểu, nhẹ tay xoa mi tâm của nàng, khi thấy nó không giãn ra liền nói "Hề Nhi mặt mày vẫn không cần nhăn lại mới đẹp, thanh linh như thủy, sẽ làm cho người ta nhìn thấy rất thoải mái. Có lẽ, ban đầu chính là về mặt này của nàng đã hấp dẫn ta cũng nói không chừng."

Thủy Dạng Hề đối động tác thành linh của hắn có chút hoảng sợ, mày mặt càng nhăn lợi hại, còn đôi mắt thì bình tĩnh nhìn hắn, giống như con mèo đang chờ thời cơ, đề phòng bước hành động tiếp theo của hắn.

Lúc này Nam Cung Ngự Cảnh càng ra sức vuốt ve, lại phát hiện Thủy Dạng Hề mi tâm càng nhăn lợi hại, trong mắt không khỏi nhiễm một tia phiền muộn, không chút nghĩ ngợi liền cúi người xuống, ở giữa mi tâm trên mặt của nàng hôn lên như muốn vuốt phẳng, như muốn tiêu trừ đi cái nhăn mày chứng mất kia.

Thủy Dạng Hề cũng không ngờ Nam Cung Ngự Cảnh sẽ có động tác này, vốn đang có chút khản trương thân mình đột nhiên cứng ngắc. Nàng quả thật còn chưa nghĩ ra cách ứng đối như thế nào.

Nam Cung Ngự Cảnh vốn chỉ định nhẹ nhàng hôn một chút cái trán của nàng, mi tâm của nàng, nhưng mà khi môi hắn tiếp xúc với da thịt mềm mại trắng mịn của nàng, liền một khắc cũng không muốn rời đi, hôn dọc theo đôi mắt đang mở thật to, một đường đi xuống mũi, cuối cùng, dừng lại trên đôi môi anh đào khẽ nhếch, trần trọc hôn.

Thủy Dạng Hề bỗng nhiên cảm thấy trên môi truyền đến một trận đau đớn, chính là Nam Cung Ngự Cảnh đang cắn nàng. Chỉ nghe hắn nói: "Hề Nhi sao có thể không chuyên tâm như thế, ngoan, đem mắt nhắm lại..." Thanh âm mỉa mai và có ma lực, Thủy Dạng Hề ngoan ngoãn thuận theo nhắm mắt lại.

Thấy nàng như thế nghe lời, Nam Cung Ngự Cảnh trong lòng vui vẻ, tiếp tục động tác vừa rồi của hắn là hôn Thủy Dạng Hề, nhưng mà lại có chút không giống vừa rồi. Nụ hôn này mãnh liệt, như từng hạt mưa to lớn đánh ở trên người, nhẹ đau. Thủy Dạng Hề bất giác muốn đẩy hắn ra, nụ hôn như vậy, làm cho nàng có chút hít thở không thông, hoàn toàn chỉ có thể mặc người bài bố, không còn ý thức.

Nhưng Nam Cung Ngự Cảnh đã đem nàng ôm càng chặt, tiếp theo, nụ hôn cũng mềm nhẹ đi rất nhiều, như xuân phong ấm áp, phất quá khuôn mặt, hơi ngọt ngào. Hắn thật sự muốn nàng, nhẹ nhàng di chuyển, hai người đã ngã xuống trên giường cách đây không xa.

Nháy mắt thay đổi vị trí này, làm cho Thủy Dạng Hề cả người bừng tỉnh, nàng đem hết khí lực đẩy Nam Cung Ngự Cảnh ra, trong mắt phiền muộn vô cùng, hắn nếu dám nữa tiếp tục nữa, nàng sẽ không ngại cho hắn một ít giáo huấn, nghĩ là làm nên nàng nâng chân lên.

Nam Cung Ngự Cảnh tất nhiên là cảm giác được sự cự tuyệt của nàng, liền giương mắt nhìn nàng, thì thấy trong mắt nàng tràn đầy nồng đậm uy hiếp bất mãn và cảnh cáo, dự vọng trong ánh mắt hắn nhất thời tiêu tán không ít, hắn có thể nào lỗ mãng như thế, sao lại có biểu hiện giống như một tên lưu manh vậy. Lòng không khỏi ảo não nhíu mày, hắn muốn để nàng ở lại đây, nhưng vẫn chưa tính vội vã muốn nàng, hắn chỉ muốn gia tăng cơ hội và thời gian cùng nàng ở chung thôi, làm cho nàng có thể nhanh chóng chấp nhận chính mình, nhìn khuôn mặt nàng có chút tức giận, sợ là đã không ổn...

Nhưng hắn vẫn là cười nói: "Hề Nhi đây là cái biểu tình gì? Phu quân hôn mê tử có điều gì không đúng sao? Đem chân của nàng thu lại đi, yên tâm, trước khi nàng đem tâm giao cho ta, ta sẽ không động vào nàng, ta muốn thân thể nàng, nhưng càng muốn lòng của nàng hơn. Bất quá, cứ việc thế này, hay là muốn ở trên giường, đây là nhượng bộ lớn nhất của ta rồi." Lời này nói này thật đúng là tình thâm ý thiết, hơn nữa ngữ khí ôn nhu nhẹ nhàng như ngọn cỏ lay động trong nước, nhưng thật sự lại biến thành chiêu đòn đầu nhất kích khiến Thủy Dạng Hề không biết làm sao.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn Thủy Dạng Hề, thật cao hứng khi nàng có phản ứng như vậy. Hắn mỉm cười một phen ôm lấy nàng.

"Người không phải nói..."

"Hừ... Đừng ồn. Ta mang nàng đi tắm, nàng không phải mỗi ngày đều phải tắm rửa sao?" Nam Cung Ngự Cảnh đánh gãy lời của nàng, lập tức hướng phía sau bình phong đi đến.

Thủy Dạng Hề vừa thấy, dực dững, nước ấm, quần áo cái gì đều chuẩn bị tốt, Thủy Dạng Hề hồ nghi nhìn hắn một cái, thật là vừa hắn dọa nàng sao? Lại nghe hắn nói tiếp: "Biết nàng không thích có người hầu hạ, cho nên, chính mình tắm đi, nếu nàng muốn phụ hồ trợ, ta cũng không ngại..."

Thủy Dạng Hề liếc trắng mắt: "Người có thể đi ra ngoài..."

Ước chừng một nén nhang thời gian, Thủy Dạng Hề mang tâm tình sung sướng theo sau bình phong đi ra, một thân thơm ngát. Có thể tắm rửa, thật sự là chuyện vui vẻ nhất trong cuộc đời nha. Đã thấy Nam Cung Ngự Cảnh cũng mang vẻ mặt thích ý ngồi ở bên giường, xem tình hình, cũng là vừa tắm rửa xong. Thủy Dạng Hề cũng không để ý hắn, nếu hắn nói qua không đụng nàng, vậy thì được. Nàng lập tức đi đến bên giường, bản thân tìm một chỗ, yên tâm đi ngủ. Chỉ để lại Nam Cung Ngự Cảnh giương mắt nhìn nàng.

Mà từ nay về sau, mỗi ngày buổi sáng khi tỉnh lại, nàng lúc nào cũng ở trong lòng Nam Cung Ngự Cảnh. Đối với điểm ấy, Thủy Dạng Hề cũng chỉ nhìn mà không nói gì, bởi vì nàng kháng nghị cũng không có hiệu quả.

Bất quá nàng hiện tại cũng coi như quá rảnh rồi, nhưng chỉ một chút, thì Nam Cung Ngự Cảnh lại đem Hoa Nhiên phái làm thị vệ bên người người, nói là lo lắng an toàn của nàng, có Hoa Nhiên hẳn có thể yên tâm một ít. Từ đó, Thủy Dạng Hề vô luận đi chỗ nào, phía sau liền hơn thêm một vệ mặt bất mãn và không tình nguyện mà lại không thể không làm người hầu. Làm cho hành động của nàng có chút hạn chế. Nàng chỉ ở trong lòng thờ dài, như thế, cũng may có nhiều việc nàng đã giao cho Tổng nương đi làm, chỉ không biết hiện nay thế nào, dù sao cũng phải tìm thời gian đem thoát khỏi nàng ta, tự mình đi xem mới được.

Mà lúc này tắm cung hoàng hậu đang bao phủ một tầng áp suất thấp mỏng manh không thoát ra được ...

Hoàng hậu trúng độc, phía trước phía sau ép buộc hơn nửa tháng, cuối cùng là đem thân thể mình điều dưỡng tốt. Lúc này nàng nhíu mày lại, trong mắt hiện lên ánh sáng khó hiểu, làm cho người nhìn có chút hoảng sợ. Từ buổi tối ngày thứ hai sau khi tỉnh lại, hoàng hậu đã phái người bắt tay vào điều tra việc trúng độc này, mới đầu tưởng là Thục phi gây nên, dù sao, bên trong hậu cung cũng chỉ có các nàng đấu tranh với nhau. Nhưng trải qua một khoản thời gian tra, tựa hồ sự kiện lần này không quan hệ đến Thục phi.

Nàng nằm nghiêng ở trên ghế quý phi, khép hờ mắt, lấy tay chống đỡ đầu, trong lòng suy nghĩ qua lại không ngừng, rốt cuộc là ai cùng nàng có thì oán đến nỗi chỉ một lần là muốn mệnh của nàng? Mà thủ pháp hạ độc láo tra không được? Thật kì quái, khi nào có một địch nhân ở chỗ tôi lợi hại như vậy mà mình không tự biết? Xem ra, gần đây bởi vì nha đầu Thủy Dạng Hề kia có chuyện xảy ra mà mình đã lơ lửng đề phòng.

Mà nha đầu Bình Nhi bên người hoàng hậu tất nhiên là cẩn thận hầu hạ, nhìn mi tâm của nàng nhú lên liền lên tiếng khuyên: "Nương nương thân mình vừa khoẻ lại, không cần quá mức hao tâm tổn sức, việc này cứ giao cho người phía dưới làm đi, chắc không lâu sẽ có kết quả." Nói xong, liền tiến lên, chuẩn bị ấn ấn huyệt Thái Dương cho hoàng hậu, để hóa giải mệt mỏi của nàng.

"Không cần, người đi thay ai gia đổi chén trà cúc lái đến." Hoàng hậu khẽ nâng tay, ngăn lại động tác của Bình Nhi, rồi từ từ nhắm hai mắt lại như trước, bởi vậy có thể thấy được, sự an ý của hai chủ tớ không phải bình thường.

Bình Nhi đang muốn đi ra ngoài, thì thấy một tiểu cung nữ bưng trà cúc lái đi đến, nàng vừa thấy, đã biết là nha đầu hầu hạ bên ngoài gọi là Hồng Hạnh.

Chỉ thấy nàng ta hướng hoàng hậu thi lễ, rồi nói: "Nương nương là muốn uống trà cúc lái phải không. Ta đoán là như vậy, nên đã truyền cho người pha, vừa xong ta liền mang đến đây cho nương nương, cũng đỡ cho Bình Nhi tỷ ty phải đi thêm một chuyến." Quả thật là một người thông minh.

"Thật làm phiền muội muội, ta đang định ra ngoài chuẩn bị, không nghĩ tới muội muội lại đưa đến rồi." Bình Nhi cười tiếp nhận trà trong tay Hồng Hạnh, rồi đưa cho hoàng hậu.

Hoàng hậu cũng không để ý đến Hồng Hạnh, chỉ uống một ngụm trong chén, sau đó liền cau mày, hỏi: "Trà cúc lái này không phải là Tàn ma ma pha?" ánh mắt bắn về phía Hồng Hạnh bên dưới, so với lưỡi đao còn sắc bén hơn, nhìn vào làm người ta phát run "Đây rốt cuộc là người phương nào pha?"

Hồng hạnh nghe hoàng hậu nói như thế, chạy nhanh phịch một tiếng quỳ gối, dập đầu thành thịch trên mặt đất nói: "Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng. Là nô tỳ pha. Nô tỳ thấy Tàn ma ma nhất thời không ở đây, liền chiếu theo cách làm của Tàn ma ma trên đêm yến hội đó, tự mình pha cho nương nương một ly, nhưng không nghĩ tới, làm cho nương nương không thể nuốt xuống, là nô tỳ sai lầm, nô tỳ nguyện ý bị phạt..." Thân mình run run như đóa hoa dập dờn trong gió trong mưa, lúc nào cũng có thể bị nguy hiểm rơi đầu.

Nghe nói như thế, hoàng hậu nhanh chóng ngồi thẳng lên, ánh mắt nguy hiểm nhú lại: "Người nói, yến hội đêm đó Tàn ma ma là pha như thế này?"

"Dạ..." nha đầu kia cúi đầu thấp đầu, thật sự là sợ tới mức không nhẹ.

Hoàng hậu cùng Bình Nhi nhìn nhau liếc mắt một cái, lúc ấy bởi vì uống xong ly trà, liền lập tức ngất đi. Hơn nữa Thái y cũng không rõ nguyên nhân trúng độc, nên nàng đã xem nhẹ chi tiết này. Nay nghĩ lại thì chén trà cúc lái kia cũng có điểm đáng nghi ngờ mới phải... Chính là, tiểu nha đầu này, đến tốt cùng là vô tình hay là cố ý làm thế? Nếu thật sự là vô tình, thì thôi, chớ ngáp phải ruồi, nếu là cố ý, sợ tiểu nha đầu này hại có khác mục đích khác. Vẫn nên trước thử một phen...

Hoàng hậu hướng Bình Nhi ý bảo một chút, Bình Nhi gật đầu, nói: "Nương nương bớt giận, Hồng Hạnh muội muội luôn luôn an phận, cũng rất tuân thủ quy tắc, chắc là quá lo cho nương nương, cố làm nương nương vui, mới dám một mình vì nương nương pha chế trà cúc lái, nàng làm sao lại biết nương nương chỉ uống trà cúc lái do Tàn ma ma tự tay pha." Nói xong, hướng hoàng hậu khom người nói "Nương nương, cái gọi là người không biết không có tội, ngài vẫn nên cho Hồng Hạnh đứng lên trả lời đi. Run rẩy hoảng sợ như vậy thì cũng nói không rõ ràng."

"Ừ..." Hoàng hậu hừ ra một tiếng, "Bình Nhi lời nói rất có lý, cứ làm y lời nói của Bình Nhi, người trước đứng lên đi, bất quá nếu có một câu nói dối, ta trước sẽ lột da của người." Không phải uy hiếp, mà là có thể nói được thì làm được, đây chính là hoàng hậu.

Bình Nhi thế này mới buông lòng xuống, đến bên người Hồng Hạnh, nâng dậy nàng, nói: "Muội muội chỉ cần theo thì sẽ tốt, không cần kinh hoàng. Nương nương sẽ không làm khó dễ người."

Hồng hạnh đối với Bình Nhi cười yếu ớt, trong mắt tràn đầy cảm kích: "Nương nương có cái gì cứ việc hỏi, nô tỳ nhất định nói rõ sự thật không hề giấu diếm."

"Ai gia hỏi người, người có xác định đêm yến hội đó tàn ma ma thật sự pha trà như vậy?" Hoàng hậu hỏi.

"Đúng vậy, lúc ấy, bởi vì nô tỳ có việc muốn thỉnh giáo tàn ma ma, nên ở ngay tại bên người tàn ma ma, cũng là một lần duy nhất nhìn thấy tàn ma ma pha trà cho nương nương... Nương nương nếu như không tin, có thể kêu tàn ma ma ra giáp mặt đối chất với nô tỳ." Hồng hạnh nói lại ý nghĩ của mình, đúng là chỉ một lần duy nhất được chứng kiến tận mắt, nên bám lên chủ tử, trong cung hoàng hậu bất luận kẻ nào cũng không qua nghi ngờ, tự nhiên, ngay cả tàn ma ma cũng trong phạm vi giám thị.

"Vì cái gì mà mấy ngày trước đây không pha cho ta, ngược lại hôm nay lại pha cho ta?" Trái qua một phen suy tư, rốt cục đã tìm ra chỗ nẫu chột của vấn đề.

"Chỉ vì hôm nay nô tỳ thấy tàn ma ma không ở đây, lại sợ nương nương chờ sốt ruột, mới cả gan pha trà cho nương nương, xin nương nương bớt giận, nô tỳ không dám nữa." Một vấn đề rất là phức tạp lại bị một phen nhìn thấy rõ ràng, nên nàng ta dù ủy khuất cũng phải thành thật nói ra.

Hoàng hậu khoát tay áo, nói: "Người đi xuống trước đi."

Hồng Hạnh vừa nghe, lúc này trên nét mặt lộ rõ vui mừng "Dạ, Nô tỳ tạ nương nương không giết." rồi đi như chạy ra khỏi nội điện. Bất quá, bên miệng lại nở lên ý cười giảo hoạt, nhưng hoàng hậu đã không có duyên thấy được. Bất quá, chuyện này cũng quá tiện nghi cho hoàng hậu, chỉ vì một câu của chủ thượng, vừa không để cho mình bị mất mạng, vừa phải giúp đỡ ba ta tìm ra dấu vết đem tai họa diệt trừ, ai, thật đúng là không phải ý muốn của mình

mà.

Nơi này hoàng hậu nói với Bình Nhi: "Người xem nha đầu này thế nào?"

"Nô tỳ cùng nàng từng có vài lần tiếp xúc, cũng là kẻ thành thật làm tròn bổn phận, vừa rồi nô tỳ có quan sát, những lời nói của nàng cũng phải không có giả." Bình Nhi nghĩ tiếp, lại nói, "Vừa rồi nàng cũng quả thật là sợ hãi, theo như sự quan sát toàn diện của nô tỳ, không giống như giả vờ. Nhất là khi nô tỳ vì nàng biện hộ, nàng còn cảm kích nhìn nô tỳ liếc mắt một cái. Nếu như giả bộ, thì điều này sẽ không nằm trong kế hoạch được, nhất định sẽ một lòng một dạ suy nghĩ cách như thế nào biểu hiện để không bị phát hiện." Chỉ là, nàng biết đâu rằng, tâm tư của Hồng Hạnh, cũng không phải người bình thường có thể sánh bằng.

Hoàng hậu nghe Bình Nhi phân tích, gật gật đầu, nói: "Mặc kệ như thế nào, đều là đối với ai gia có lợi. Cần thận quan sát một đoạn thời gian nữa, nếu là phát hiện nàng ta có chỗ khả nghi, đến lúc đó xử lý cũng không muộn. Hiện nay, chuyện quan trọng nhất là đi đem tần ma ma truyền đến, ai gia cũng muốn nhìn xem nàng ta phản bội như thế nào."

Không mất bao lâu, tần ma ma đã đến.

Hoàng hậu nhìn tần ma ma đang quỳ, cũng không kêu nàng miễn lễ, trên tay chỉ nhàn nhàn cầm lấy cái chén, làm nó phát ra tiếng vang thanh thúy, quanh quẩn ở trong điện rộng lớn, quả thật có chút âm trầm khủng bố. Khiến cho tần ma ma trong lòng cũng đánh một tiếng vang. Có lẽ, hôm nay, là dữ nhiều lành ít.

Hoàng hậu nhìn tần ma ma đang đỏ đẫy mồ hôi trán, âm ngoan cười, nói: "Tần ma ma, người theo ai gia thời gian đã bao nhiêu lâu?"

"Hồi nương nương, nô tỳ theo ngài có hơn hai mươi hai năm." Tần ma ma trong lòng càng thêm khó hiểu, không biết hoàng hậu vì sao hỏi đến việc này, mà mồ hôi lạnh lại không chịu ngừng chảy từng giọt từng giọt chảy ra bên ngoài.

"Nga, nguyên lai, lâu như vậy. Lâu đến làm cho người ta đã quên luôn gần cách." Hoàng hậu coi như đang tự quyết định chuyện gì đó, nhưng ánh mắt lại thủy chung chưa rời đi tần ma ma dù chỉ một cái chớp mắt.

Hoàng hậu cầm trong tay trà cúc lại đưa cho nàng, nói: "Tần ma ma, nếm thử trà này đi, xem có phải có chút quen thuộc hay không."

Tần ma ma tiếp nhận trà, nghe hương vị kia, trong lòng liền lạnh lại, lần này, thật là chạy trời không khỏi nắng. Nàng cũng biết, hoàng hậu âm ngoan thủ lạt, cho dù bà ta không đủ căn cứ chính xác để chứng minh chuyện trưng độc có liên quan đến mình, nhưng dựa theo bản tính của hoàng hậu, tuyệt đối sẽ không lưu nhân vật có tính uy hiếp bên người mình. Hôm nay, vô luận như thế nào, cũng trốn không thoát. Xem ra, nàng đã xem nhẹ bà ta.

"Không cần," nàng ngẩng đầu, trong lòng đã dễ chịu, khiến cho cả người đều thoải mái đứng lên, "Nếu nương nương đã muốn tra được, hiện tại bất quá là muốn ta cho một đáp án. Vô luận đáp án của ta như thế nào, hôm nay ta cũng đừng nghĩ đi ra khỏi cửa điện này."

Nàng cười cười, hẳn lên nếp nhăn thống khổ, trải ra toàn bộ hai má: "Ta chỉ hận đêm đó không thể lấy mạng của người, chỉ hận ông trời không có mắt, lại để cho người xấu như thế nhon nhon ngoài vòng pháp luật, mà người tốt lại ra đi không minh bạch."

"Nga?" Hoàng hậu giả bộ kinh ngạc nói: "Ai gia tự hỏi, chưa bao giờ bạc đãi qua người, tần ma ma, người có thể nói cho ai gia biết nguyên nhân vì sao người lựa chọn phản bội ai gia không?" Thanh âm lời nói cuối cùng, đã có chút hiên sắc bén.

"Hừ hừ..." ánh mắt của Tần ma ma trở nên điên cuồng, giống như ước gì hoàng hậu bị bầm thây vạn đoạn, "Hai mươi hai năm trước vào cái đêm mưa kia người còn nhớ rõ không? Người đã cho người ta mang đi cung nữ Cẩm Liên bị Hoàng Thượng lâm hạnh qua, từ nay về sau nàng ấy liền ở trong cung biến mất."

Quả là lòng dạ độc ác a, vì tranh thủ tình cảm, vậy mà ngay cả một cái cung nữ cũng không buông tha. Trong hiên hạ cũng có nữ nhân độc ác như người vậy sao. Chẳng lẽ người không sợ thiên lôi đánh xuống sao?" Tần ma ma càng nói càng kích động, đứng là chỉ vào mũi hoàng hậu mà mắng.

Hoàng hậu thấy nàng nhắc tới việc này, sắc mặt lúc này liền trắng, trong mắt hiện lên sát ý: "Người sao lại biết chuyện này. Ai gia còn tưởng rằng lúc trước mọi người biết chuyện này đã bị diệt khẩu hết, nguyên lai ở chỗ ai gia không coi vào đâu còn cất giấu một cái. Nếu như thế, quả thật giữ người không được. Niệm tình người cũng theo ai gia rất nhiều năm, liền ban thưởng cho người một ly rượu đi. Bình Nhi..."

Một khắc sau, tần ma ma rõ ràng là người sống lại biến thành thi thể lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Trong cung đã chết một cái ma ma, nhưng cũng không phải là chuyện quan trọng gì lắm. Thậm chí, có chút thần không biết quỷ không hay, cơ hồ là không có người biết đến việc này, sau đó trải qua vài ngày, người kia dường như thật sự chưa từng tồn tại trên thế giới này vậy. Mặt trời vẫn như trước mọc lên ở phương đông và lặn ở hướng tây, trăng non vẫn khuyết rồi lại tròn như cũ, nhưng mà có ai biết, một sinh mệnh cứ như vậy mà kết thúc, không rõ ràng..

Bị vây trong một mớ hỗn độn không rõ ràng còn có Thủy Dạng Hề. Đã nhiều ngày, nàng thật có chút buồn bực, bên người lúc nào cũng đi theo một gương mặt tro lạnh như bài tú lơ khơ, ngăm lại, tâm tình sao có thể tốt được. Muốn thoát khỏi nàng ta, thế nhưng, người ta công phu cực cao, chỉ một thoáng thời gian lại ở cạnh như trước. Quả thật khiến cho nàng có chút phiền, nàng chán ghét người khác quấy rầy cuộc sống của nàng.

Bất quá hoàn hảo, Đông Ly Hạo mà ngày ấy nàng từ trên đường mang về, cũng thật sự là người thông minh, dù là cái gì chỉ cần nói một chút liền hiểu, hơn nữa thường thường có thể suy một hay ba vấn đề nữa, chuyện này càng làm Thủy Dạng Hề cảm thấy vui mừng. Mặt khác, nàng cũng kêu Tổng nương thuận tiện truyền thụ võ nghệ cho hắn. Tóm lại ở cổ đại, một nam tử vẫn nên biết một ít công phu phòng thân có vẻ tốt hơn. Mà bởi vì Thủy Dạng Hề đối với hắn đầy sủng ái, nên người trong phủ đều gọi hắn là Hạo thiếu gia, đem hắn đối đãi như chủ tử. Nam Cung Ngự Cảnh đối với việc này cũng chỉ cười trừ, hắn chỉ nói Hề Nhi cao hứng là tốt rồi.

Ngày hôm đó, Thủy Dạng Hề đang dạy cho Đông Ly Hạo một ít sử ký, rồi nhìn lại Hoa Nhiên, sau đó trừng mắt với hắn một cái. Liền thấy Đông Ly Hạo cầm lấy tờ giấy vừa viết một chữ rất đẹp đi đến bên người Hoa Nhiên, có chút làm nũng nói: "Hoa Nhiên tỷ tỷ, người xem chữ này Hạo nhi viết có tiến bộ không?"

Hoa Nhiên nhú nhú mày, trong mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn: "Hạo thiếu gia là do hoàng phi tự mình dạy, tất nhiên là không tệ." Mỗi ngày phải ở cùng Thủy Dạng Hề để bảo đảm sự an toàn của nàng ta, đã làm cho nàng thực phiền não rồi, còn thêm một kẻ nhỏ lại càng khó ứng phó. Nhưng nàng không biết, người ta cũng phiền chán nàng.

"Ách... Vừa nghe chỉ biết Hoa Nhiên tỷ tỷ nói cho có lệ với ta. Chỉ cần là người biết viết chữ đều biết chữ của tỷ tỷ làm sao mà lọt vào mắt người khác được, bằng điểm trình độ này của nàng, sao có thể dạy ta tốt..." Trong lời nói lộ ra vài phần bướng bỉnh, càng có thêm vài phần ngạo ý, mà quả thật, hắn về điểm ấy thì hơn Thủy Dạng Hề nhiều. Nói xong, thật sự lôi kéo Hoa Nhiên cúi đầu nhìn, giống như Hoa Nhiên nếu không thật nhận xét, hắn sẽ không bỏ qua. Từ triều lạn đã, thậm chí ngay cả tiết mục một lần nhệ nháo tam thất cổ đều đem ra diễn, cái này cũng do Thủy Dạng Hề ban tặng, ai bảo nàng nói làm trận đối địch, vì thắng lợi, phải dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Đang định lách thân mình đi Thủy Dạng Hề nghe Đông Ly Hạo nói vậy đúng là tổn thương nàng mà, liền quay đầu, nhìn hắn dường như cảnh cáo một cái, liền nhanh chóng chuẩn ra khỏi tầm mắt hai người, hướng Lê Hương viện mà đi.

Vào Lê Hương viện, Tổng nương đã sớm chờ ở đằng trước. Thấy nàng xuất hiện, liền bước nhanh đi đến trước mặt, cung kính kêu một tiếng tiểu thư, không có biện pháp, nàng thủy chung làm không sự tùy ý mà tiểu thư yêu cầu được.

Thủy Dạng Hề đối với nàng gật gật đầu, nói: "Gần nhất, cũng chưa có thời gian tốt để nghe người báo cáo tình huống, hôm nay, người liền kể lại mọi chuyện cho ta nghe." Thật không biết trong hồ lô của Nam Cung Ngự Cảnh muốn làm cái gì, nói là giám thị thì lại không giống giám thị, nói là báo hộ, hãy nhìn Hoa Nhiên kia xem, toàn vẻ mặt tâm không cam lòng không muốn, ước gì nàng sớm chết đi, sợ khi nguy hiểm đến đây, so với nàng, nàng ta chạy trốn còn mau hơn.

"Tướng phủ dạo này tình huống thế nào?" Thủy Dạng Hề hỏi.

"Cũng không có vấn đề lớn. Nha đầu Song nhi kia quả thật thông minh, hiện tại đã ở trong phòng nhệ phu nhân hầu hạ, xem ra, đã dần dần lấy được tín nhiệm của nhệ phu nhân." Tổng nương trả lời.

Thủy Dạng Hề nhìn gốc cây trụ lụi lá, cô đơn trơ trọi, độc lập ở giữa trời đông giá rét, hôm nay khí càng phát ra lạnh. Nhú nhú, làm như vô tình nói: "Nàng cũng thật biết chủ trương, ai lệnh cho nàng đi tiếp cận nhệ phu nhân vậy, ta không phải chỉ lệnh cho nàng nhìn theo dõi toàn bộ tướng phủ sao?" Thanh âm mềm nhẹ như gió, nhưng lại lạnh giống như ngày đông này, làm cho người ta không rét mà run lên.

Tổng nương cũng không nói gì, lúc này tiểu thư nhìn thật ôn hòa, nhưng quanh thân trong trẻo lạnh lùng rõ ràng, giống như ở chung quanh nàng đang hình thành một vầng sáng mỏng manh.

Thủy Dạng Hề cũng không có nói nữa, chỉ trầm mặc, cứ như vậy không nói. Nàng đã lệnh cho Song nhi chú ý thế lực hướng đi khắp nơi trong tướng phủ, chỉ là muốn cho chính mình có thêm thông tin nhiều hơn nữa, cũng có lợi về sau, nhưng, nàng chưa từng nghĩ tới giữa đường lại lệch hướng như vậy.

Hiện giờ, hành động của Song nhi, rõ ràng là muốn điều tra rõ chân tướng cái chết của Mộc Tư Khê mười mấy năm trước, như vậy không phải ngay cả nàng cũng bị kéo vào sao? Nhưng mà, nếu như không thể điều tra rõ ràng, Thủy Dạng Hề thực sự có an lòng hay không, có chịu tha thứ việc nàng chiếm giữ thân thể nàng ta không? Dừng, dừng, dù sao hiện tại cũng đã bị hoàng đế chú ý, muốn toàn thân trở ra, đã không có nhiều cơ hội nữa, thêm một chuyện nữa cũng không sao cả.

"Lần sau khi liên lạc với nàng, nói cho nàng biết, dù có tiếp cận nhệ phu nhân, dù có điều tra ra chân tướng thì cũng không dùng được. Ai lại ngốc đến nỗi đề cập lại chuyện mười mấy năm trước? Hiện tại, mấu chốt nhất chính là đem chuyện này làm cho bên trong tướng phủ một lần nữa khơi lên nghị luận, làm cho nó từ miệng của người trong tướng phủ một lần nữa tràn ra." Thủy Dạng Hề dừng một chút, nghiêng đầu suy nghĩ, lại nở nụ cười, nói tiếp "Dùng lời đồn cũng tốt, giả thần giả quỷ cũng được, tóm lại đây là bước đầu tiên. Còn có, bảo nàng hãy thông minh một chút, phải biết chiến đấu một mình rất vất vả, nói nàng tự giải quyết cho tốt."

"Dạ, ta nhớ kỹ." Tiểu thư cuối cùng cũng hạ quyết định, quyết tâm điều tra chuyện của phu nhân, nàng trong lòng ít nhiều cũng cảm thấy vui mừng.

"Ân, đúng rồi, Tống nương, " Thủy Dạng Hề dường như nhớ tới cái gì đó, "Ta cho người tiếp nhận hồng lâu đã chuẩn bị thế nào ?"

Hồng lâu là nơi mà Thủy Dạng Hề đã ra quyết định mua lại và làm người chủ đứng phía sau. Căn cứ vào tình thế kinh tế phát triển hiện tại của kinh đô , chuyện hình thành khu vực kinh tế chuyên nghiệp chỉ là sớm muộn gì mà thôi, trung tâm kinh đô , đều lấy các cửa hàng giải trí cùng với tửu quán, cửa hàng hàng lớn chủ. Thủy Dạng Hề chính là xem xét đúng điểm ấy, cho nên sau khi từ Thủy tướng phủ trở về liền mệnh lệnh Tống nương chiếu theo chỉ thị của nàng ở trung tâm kinh đô mua lại một nơi, mà chỗ đó sau khi mua lại cơ hồ vừa cũ vừa nát. Trải qua một phen tân trang tu sửa lại, hiện tại Hồng lâu đã rực rỡ hẳn lên, được mệnh danh là Hồng lâu, bởi vì Hồng lâu là nơi giải trí hơn nữa chủ lâu đã trang trí màu hồng là chủ đạo.

Tống nương nghe Thủy Dạng Hề hỏi việc này, không khỏi cười đắc ý: "Tất nhiên là không dám cô phụ tiểu thư kỳ vọng, tiểu thư nếu như muốn biết, đích thân đi xem không phải tốt hơn sao, đồ phải ta nói tốt nhưng khi tiểu thư nhìn thấy thì lại cho là không tốt thì sao."

Thủy Dạng Hề cúi đầu nghĩ nghĩ: "Cũng phải, mấy ngày nay ta bị Hoa Nhiên kia giám sát rất là phiền ."

Lập tức quay lại cười gian xảo với Tống nương: "Tống nương, nếu đã đề suất thế, vậy nhờ người cho đánh lạc hướng Hoa Nhiên đang bám dính lấy ta mới tốt, nếu không, ta cái gì cũng đều làm không được ."

"Cái gì? Tiểu thư chẳng lẽ không tính mang ta đi sao? Tiểu thư đi một mình sao? Nếu gặp phải nguy hiểm thì làm sao bây giờ?" Tống nương không khỏi kinh hô, tiểu thư quả thật càng ngày càng lớn mật, đôi lúc hoàn toàn không có sự rụt rè của tiểu thư khuê các, nhưng có đôi khi, lại so với tiểu thư khuê các còn tiểu thư khuê các hơn. Thật không hiểu nổi, rốt cuộc là một người như thế nào đây.

"Ta một người sống lớn như vậy, chẳng lẽ còn sợ ta bị đánh mất hay sao?" Trong lòng thì tự nhủ, sự thật ta có một chút lộ si, "Hon nữa, ta cũng không phải không từng đi ra ngoài qua. Tống nương yên tâm đi, trước khi mặt trời lặn, ta nhất định trở về."

Nói xong, không đợi Tống nương đáp lời, liền nhanh chóng biến mất ở trong tầm mắt của nàng.

Mà bên này Hoa Nhiên bị Đông Ly Hạo dây dưa nửa ngày mới phát hiện, Thủy Dạng Hề không biết đã đi đến nơi nào . Nếu không phải vì gia mệnh lệnh, nàng mới lười để ý nàng ta, thật không biết, gia hiện tại vì cái gì lại đối với nàng ta xem trọng như thế, giống như lúc trước mỗi người ở một nơi, không phải rất tốt sao. Hon nữa, ở trong phủ có thể có nguy hiểm gì chứ?

Oán giận thì oán giận, đã nhận mệnh lệnh thì phải đi tìm. Chi là, nàng nào biết đâu rằng, Thủy Dạng Hề đã ra khỏi phủ, dù nàng có đem cả phủ lật lên trời, cũng chỉ uống công.

Lúc này, Thủy Dạng Hề cũng không vội mà đi đến hồng lâu của nàng (gọi là hồng lâu vì nàng thật sự thực thích quyền sách Hồng Lâu Mộng), chỉ thần nhiên chọn một tửu lâu để ngồi. Mọi người đều nói, tửu lâu là tin tức nhanh nhất, nhiều nhất đều hội tụ lại đây, người đến người đi, muôn hình muôn vẻ, chỉ một ít tin tức, nghĩ không phải là điều khó khăn.

Nàng lên lầu, tìm một vị trí có vẻ kín đáo một chút ngồi xuống, bất động thanh sắc đánh giá tất cả những người này. Liếc mắt một cái xuống dưới, thâm nghĩ, tửu lâu, quả thực giống như một giang hồ thu nhỏ, khách ngồi bên trong người hoa y cẩm phục có, khí chất tao nhã có, cử chỉ thô tục có, khôn khéo giỏi giang có, đương nhiên, còn thiếu là chưa được đi lại trên giang hồ thôi. Quả thật là một cái tiểu thiên hạ.

Chỉ thấy ở bàn cái phía trước một người giống như cậu ấm, ba hoa khoác lác nói: "Nói đến hồng lâu, thật đúng là nơi nổi tiếng nhất trong tất cả các thanh lâu, bên trong tất cả đều là cô nương, nhưng những cô nương đó thì không thể đụng vào, thật đúng là hiếm lạ hiếm lạ."

Thủy Dạng Hề khách sáo liếc hán một cái, trong toà lầu tất cả đều là cô nương thì là thanh lâu sao, lý luận thế này, nàng lần đầu tiên nghe được đấy.

"Tô huynh có điều không biết, thật ra thì Hồng lâu nguyên bản không phải là thanh lâu, cho nên những cô nương này chỉ có thể nhìn không thể sờ ." Trong trà lâu một người mặc y phục dài màu lam, tựa đầu ngân cao , nhìn xuống nơi mà người vừa mới mở miệng nói chuyện kia, còn thuận tiện đem cây quạt tùy thân xoay một tiếng mở ra, khẽ khàng phe phẩy.

Thủy Dạng Hề vừa thấy, một ngụm nước vừa uống nuốt cũng không được, mà phun cũng không xong, liền cứ như vậy mà ngậm ở trong miệng , trôi đang lạnh như vậy, nhưng lại dùng cây quạt, thì ra đầu hán quả thật có vấn đề?

Một kẻ khác cũng phụ họa nói: "Hồng huynh nói rất đúng. Cô nương ở hồng lâu, quả thật không giống nơi khác. Chỉ nhìn một cách đơn thuần tài nghệ của họ thôi, thì những mỹ nhân này đều am hiểu nhạc khí không giống nhau, trước không nói đến chuyện sửa cũ thành mới mà còn có những khúc nhạc chưa từng nghe, riêng việc dung nhan chi lộ ra phía sau khăn che mặt thôi đã làm cho người ta vô hạn tò mò. Lâu chủ của Hồng lâu quả thật là khôn khéo, lấy chiêu thức thật thật giả giả để khơi dậy hứng thú khách nhân, quả nhiên là nhất tuyệt."

Thủy Dạng Hề nghe xong, cười cười, người này còn có chút thông minh.

Lại nghe tiếp một người nói: "Tài nghệ tốt thì có tốt, nhưng lại không thường biểu diễn rõ ràng là triều người mà. Mà đã diễn thì toàn những thứ chưa nghe thấy bao giờ, mà mấy tiết mục diễn, so với những thứ biểu diễn khác làm người ta thấy đổi mới và thần thiết hơn vài phần, nếu nói đó không phải là biểu diễn, thì trên đài những người đó đang làm cái gì?

"Làm cho người thống khổ nhất là những thứ diễn rồi, thì chỉ diễn một lần không bao giờ diễn lại lần nữa, nếu người muốn xem lại, còn phải đợi cho hết một vòng tuần hoàn của nó, mà một vòng tuần hoàn ít nhất cũng mấy ngày, thật thật là làm cho người ta vừa bất đắc dĩ lại vô lực a."

Thủy Dạng Hề thâm nghĩ, đó là đương nhiên, cái này gọi là mỗi nhữ, biết không. Hiện tại chỉ có kịch bản sân khấu là phim truyền hình dài tập, thời này lại không có ti vi, muốn xem thì phải đến chỗ diễn.

Thủy Dạng Hề nghe thông tin này, cũng Hồng Lâu tựa hồ kinh doanh rất tốt, khi mới bắt đầu còn lo lắng có thể địa thế không được tốt, hơn nữa còn phải đem ngôi nhà mở rộng ra để bày ra một sự vật mới, tuy rằng đã dựa theo phong tục tập quán thời này mà sửa lại một ít, nhưng vẫn là lo lắng có thể vượt qua được cách nhìn của cổ nhân hay không, bây giờ xem ra, hường ứng coi như không tệ.

Thủy Dạng Hề bắt giác nhếch lên khóe miệng. Đây là bước đầu tiên nàng thành công.

Ở lầu lầu này thanh âm gì cũng đều có, hoàn hảo Thủy Dạng Hề cùng mấy người kia coi như ngồi gần nhất, bởi vậy có thể nghe rất rõ ràng, đang lúc nàng chuẩn bị tiếp tục nghe, thì liền có người kêu lớn: "Mộc tiên sinh đến đây."

Nhất thời, trong gian lầu lạng ngắt như tờ, chỉ thấy một tiểu đồng đi một Lão Giả tóc bạc đi lên lầu, cầm trong tay một vật giống như nhạc khí. Mà lão giả kia mặc dù già, nhưng khuôn mặt lại có vẻ tinh anh sáng ngời, một đôi mắt lẳng động như đã trải qua nhiều lần tang thương. Thủy Dạng Hề bỗng dưng không tự chủ liên đới với hắn thêm vài phần tôn kính.

Đang lúc lẳng lẳng nhìn hắn thì lại nghe có người nói chuyện: "Mộc tiên sinh hôm nay nên vì nhiều người mà kể một câu chuyện xưa mới mẻ đi? Nghe nói Hồng Lâu đã đến mời Mộc tiên sinh sang đó kể truyện xưa, Mộc tiên sinh nên đem truyện kỳ ở hồng lâu kể một hai chuyện cho chúng ta nghe một chút đi."

Thủy Dạng Hề lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là thuyết thư tiên sinh (người chuyên kể truyện). Nhưng mà, thường thường, thuyết thư tiên sinh cũng không cần phải gây thêm chuyện đi.

Lúc này Mộc tiên sinh đã ngồi vào chỗ của mình, sau đó đem nhạc khí để bên cạnh, tất cả chuẩn bị tốt rồi mới ngẩng đầu đối với người nọ cười nói: "Ha ha... Lão hủ hôm nay tính vì các vị kể truyện giang hồ hiện tại, mà ở Hồng Lâu theo như lời nói của lâu chủ thì những chuyện xưa mới mẻ kia, tuy rằng kì dị khó lường, nhưng chung quy vẫn không phải là chuyện thật." Nói xong, liền kéo nhạc khí.

Thủy Dạng Hề bĩu môi, ai nói rằng nàng cung cấp không phải chuyện thật, chuyện xưa của Trung Hoa năm ngàn năm đế vương, đương nhiên là đủ kỳ dị khó lường.

Lại nghe lão giả kia nói tiếp: "Chuyện kể rằng ba năm trước đây, trên giang hồ xuất hiện một tổ chức tình báo sát thủ thần bí nhất - Manh Giả, không biết vì sao, trong một đêm kia liền mai danh ẩn tích. Lại thấy Giang Nam bên này, có một tổ chức lạng yên không một tiếng động, trong một đêm đột ngột như từ mặt đất mọc lên. Từ nay về sau, lợi dụng tốc độ như lốc xoáy, nhanh chóng hướng kinh đô lan tràn." Lão giả dừng lại, lại kéo nhạc khí trong tay một cái, thanh âm thâm thúy xa xưa, khiến cho việc kể chuyện càng thêm thần bí, "Đồng nam Mặc gia, đông bắc Thái gia, đều từng hướng tới nó khiêu khích, thì chỉ trong một đêm liền hóa thành hư ảo, thủ đoạn này, có thể sánh với ba chữ tam tuyệt: độc, chuẩn, mau. Người trong giang hồ không ai không úy kỵ. Quả thật làm cho lòng dân hết sức hoảng sợ, tổ chức này cũng lại trong một ngày biến mất như kỳ tích. Mỗi người đều lấy làm kỳ quái hết sức, nhưng ở một tháng trước, lại trong một đêm, bất ngờ tái hiện. Vẫn mạnh mẽ vang dội như vậy, xông thẳng đến kinh đô." Lại là một trận thanh âm nhạc khí.

Thủy Dạng Hề nghe thế lại nghĩ, rốt cuộc đó là một tổ chức như thế nào, lại có trường thành với tốc độ nhanh như vậy, người cầm đầu phía sau tâm kế tuyệt đối không tầm thường, sợ là đã sớm thận trọng, đem tất cả mọi chuyện đều tính toán ở bên trong, mới có tốc độ và tư thế như nắng mọc sau mưa.

Thủy Dạng Hề đang nghĩ tới đây, thì nghe một thanh âm mãnh liệt vô cùng quát lên: "Đều tránh ra, đều tránh ra, mở đường cho ta, thiếu gia nhà của ta muốn ăn cơm. Từ lâu đầu nhĩ, không có nghe thấy sao, còn nói, nói cái rầm, để ta một quyền đánh văng ngươi, Tránh ra."

Mọi người đều né tránh, ai chạy trốn thì chạy trốn, bỗng nhiên lại xuất hiện mấy người phá hồng bầu không khí hài hoà.

Thủy Dạng Hề không xem kỹ, vừa nhìn thấy thật đúng là dọa nhảy dựng. Chỉ thấy một tên mập thật sự có thể so với heo nghênh ngang tiêu sái đi lên lầu, phía sau hắn còn đi theo năm sáu tên đã thủ, có thể là bảo tiêu của hắn. Phía trước có một tên vừa mới đối với mấy người khách nhân hét to, bộ dạng thực quá xấu xí, đúng là cực phẩm trong xấu xí mà, lúc này hắn mang vẻ mặt cười nịnh đối nói với tên mập: "Thiếu gia Mạn Tính, ta đã vì ngươi mà đuổi người đi."

Tên mập kia chỉ ừ mũi một tiếng, liền đẩy ra hắn ra rồi đi lên lầu.

Thủy Dạng Hề lúc này mới phát hiện người ở trên lầu, đã chạy đi không còn mấy người. Bất quá, điều này cũng là không ở trong phạm vi quan tâm của nàng, nàng quay đầu, không hề đem đám người vô cùng xấu kia để vào mắt, miễn làm ảnh hưởng đến tâm trạng thềm ăn của nàng.

"Uy, ngươi, đứng lên, thiếu gia nhà của ta muốn ngồi chỗ này." Thanh âm khó nghe cực kỳ, Thủy Dạng Hề đối với những vật xinh đẹp thì yêu thích không buông tay, nhưng mà đối với những vật xấu xí thì khá chán ghét, có thể nói là chán ghét đến cực điểm, ngay cả nhìn liếc mắt một cái nàng cũng cảm thấy bẩn mắt của nàng.

Nàng nhũn mày, liếc mắt nhìn hắn, trong mắt đề phòng nhìn một cái liền nhìn ra được: "Cút, đừng xuất hiện ở trong phạm vi tầm mắt của ta." Quả thật hắn đã đem nàng bức nóng nảy, mới nói ra một câu lời nặng như vậy.

Tên tùy tùng kia hoảng sợ, nữ tử này sao có thể nghiêm nghị như thế. Hắn quay đầu hơi hơi nhìn về phía thiếu gia mập.

Tên mập kia đi tới, thấy bộ dáng của Thủy Dạng Hề, thì bị ngây người đi: "Tốt... Tốt... tiểu nương tử rất xinh đẹp, không bằng theo ta trở về đi, làm vợ bé của ta, từ nay về sau ăn được uống tốt." Nếu hắn thông minh một tí, thì có thể nhìn ra được y phục Thủy Dạng Hề mặc trên người rất quý giá người bình thường có khả năng mua được sao, đồng thời cũng miễn cho hắn sau đó phải chịu khổ.

Thủy Dạng Hề nghe thấy lời này, đảo mắt nhìn hần một cái, thật sự là có bản lãnh làm cho nàng muốn ói, khuôn mặt kia quả thực mập đầy mỡ, nàng nghĩ có thể lấy ra từng giọt từng giọt mỡ mà bộ dáng của hần vẫn giữ nguyên, âm thanh lạnh lùng nói: "Ta lặp lại lần nữa, cút."

Tên mập kia vừa nghe, làm sao đồng ý, đưa tay ra liền hướng Thủy Dạng Hề chớp tới. Mấy khách nhân còn lại thấy thế, kinh hô lên: "Cẩn thận."

Chỉ thấy Thủy Dạng Hề theo tiềm thức thân hình chợt lóe, liền thoắt mái tránh được một trào kia, đồng thời, lấy thế sét đánh không kịp bưng tay cầm chiếc đĩa trong tay vung lên, chiếc đĩa kia liền giống như mũi tên, xuyên qua tay của tên mập kia, cắm sâu vào cây cột, lập tức, đó là một tiếng hét như giết heo tru lên.

Mọi người đều hoảng sợ, Thủy Dạng Hề chính mình cũng mất nửa ngày mới hoàn hồn, vừa rồi cái kia nàng bắn sao?

Mới trong chốc lát, đã bị đã thủ của hần vây chặt như nê m cối. Thủy Dạng Hề đôi mắt người nhìn lên, nói: "Các người muốn thử mùi vị của chiếc đĩa sao?" Khí thế, quả nhiên làm cho người ta sợ hãi, đồng thời lại làm cho những người đó không tự chủ được mà tản ra.

Thủy Dạng Hề chỉ đem ngân lượng để trên bàn, vội vàng rời khỏi, nàng thật không biết nếu tiếp tục đứng đó sẽ xảy ra chuyện gì, thật ra vừa rồi nàng chỉ do ngẫu nhiên mà đánh ra như thế. Lúc này nàng cao thấp đánh giá chính mình một chút, xem ra...phải đi vào một tiệm may quần áo thôi...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Thủy Dạng Hề vào tiệm quần áo chọn bộ nam trang cỡ nhỏ, thông thả bước vào tiệm.

Ước chừng một canh giờ, liền thấy một người thiếu niên diện mục thanh tú từ bên trong đi ra. Chỉ thấy thiếu niên kia hai hàng lông mày như kiếm, tóc mây thẳng đứng, hơi hơi lộ ra một cổ tử anh khí, che dấu đi những cử chỉ mềm yếu của nữ nhân; ánh mắt híp lại, tính tế nhọt nhọt, nhưng lại như hoa đào làm say lòng người; quần áo màu lam lại càng tôn lên phong độ chỉ có ở hần. Trừ bỏ tiếng nói thanh thúy kia, thì thật đúng là một mỹ nam tử không hơn không kém.

Thủy Dạng Hề cúi đầu xem kỹ một phen, xác định không có sai lầm nào nữa, mới ung dung bước chân rời đi. Trên mặt lộ ý cười nhè nhẹ, như ánh nắng hiện ra giữa mùa đông, làm kẻ khác như cảm thấy đui mù.

Nàng ở trên đường lắc lư tiêu sái, không phải là không có nơi để đến, mà chính là, thực sự không dám xông loạn làm vậy, chỉ sợ lại bị lạc đường. Cho nên, cũng chỉ có thể lựa chọn thật cẩn thận để phân biệt phương hướng mà nhớ kỹ đường. Quả thật, không biết đường, thực không phải là chỉ một chút dọa người thôi, nếu như bị người khác biết mặt mũi điều bị quăng đến Thái Bình Dương cả.

Một đường đi, một đường hỏi, dựa vào trí nhớ, đem mọi vật trên con đường kia nhớ kỹ, chỉ là, thật sự nàng không phân rõ phương hướng, đông tây nam bắc bốn chữ thẳng vào một cái đầu, thì sẽ ra hai cái. Chỉ có thể đồ thừa, nàng từ nhỏ sinh ở phương nam, đối với khái niệm phương hướng, thật đúng là không bằng người phương bắc mẫn cảm quen thuộc như vậy.

Trải qua mấy canh giờ khó khăn, rốt cục đã đem trung tâm kinh đô biết rõ ràng, khi nàng đang chuẩn bị đi Hồng Lâu, thì đột nhiên có một thanh âm nói "Công tử, người cuối cùng cũng đến đây, lão bản chờ người đã lâu"

Thủy Dạng Hề quay đầu vừa nhìn lại, thấy một nam tử có bộ dáng gã sai vặt, Thủy Dạng Hề hồ nghi nhìn hần một cái "Người biết ta?" Sẽ có người biết nàng sao, nàng không nhớ rõ đã từng giao tiếp qua với người như vậy

"Công tử nói đùa, ngài chính là khách quen của chúng ta, sao lại không biết được?" Vừa nói xong, vừa đem Thủy Dạng Hề hướng về phía bên phải ở trong điểm mà mời, "Công tử cũng đã một hai tháng không có tới, hôm qua mới nghe chương quây oán trách xong, không ngờ, hôm nay liền trông thấy công tử, công tử mau vào đi thôi, ta đi kêu chương quây ra" Nói xong liền chạy vào trong nội đường.

Thủy Dạng Hề có chút không hiểu ra sao cả, ngây ngốc đánh giá cái tiệm nọ một phen, nhìn cách trang hoàng, chẳng qua chỉ là một tiệm trang sức bình thường mà thôi, nếu không phải bị người phục vụ giữ chặt, không nhìn kỹ nàng thật đúng là không chú ý đến. Nàng suy đi tính lại một phen, cuối cùng trong lòng quá tò mò, suy nghĩ cho dù là đâm rỗng hang hổ, hôm nay cũng muốn xông vào một lần.

Thủy Dạng Hề ở trong điểm vừa mới di chuyển một vòng, liền phát hiện, tiệm này mặc dù không vừa mắt, nhưng đồ trang sức bên trong cũng rất mới lạ, tinh xảo độc đáo, người thiết kế chắc phải mất nhiều tâm tư. Đang đánh giá gian nhà, thì thấy gã sai vặt nọ mang theo một nam tử trung niên từ bên trong đi ra. Xem tướng mạo, chắc là nhân vật chương quây trong miệng gã sai vặt.

Thủy Dạng Hề chỉ nhìn hần, nhưng cũng không nói lời nào. Người ta nhận biết nàng, nhưng nàng cũng không biết người ta nha, vẫn nên lựa chọn lặng im là tốt nhất.

"Công tử, người cuối cùng đã tới rồi, ta còn tưởng tháng này sẽ lại thất hẹn chứ" Chương quỳ kia mang vẻ mặt vui cười nói.

Thủy Dạng Hề hề cân nhắc một lát, nhìn biểu tình của hắn, giống như đã cùng nàng quen biết, chính là nàng thật sự phi thường khẳng định nàng chưa thấy qua hắn. Hay là.... Thủy Dạng Hề trước kia cùng cái tiệm này có quan hệ bí mật gì? Nghĩ vậy trong miệng liền nói " Ta đã đến đây, vậy người liền lo liệu đi" Thủy Dạng Hề cân nhắc lời nói một chút, như thật mà lại giả.

Chương quỳ kia vừa nghe, liền cười nói " Đây là hiển nhiên" Hắn nói xong liền từ trong tay áo lấy ra một khăn gấm màu nâu, đem những thứ ở trong đó mở ra để trên quỳ, cũng là vài món trang sức óng ánh, kiểu dáng quả nhiên là tinh xảo độc đáo. Thiết kế tinh xảo so với những món biện trong tiệm, còn muốn cao hơn vài phần, thật là không giống như người thường làm nó nổi bật hơn rất nhiều

Thủy Dạng Hề không rõ đây là ý gì, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ bình tĩnh nhìn chương quỳ họ.

Chương quỳ kia bị nàng nhìn chăm chú có chút hoảng sợ, hỏi "Như thế nào, công tử không hài lòng? Đây đều là dựa theo hình vẽ của công tử làm ra", hắn cảm lấy một cái bên trong "Cái này là món mà công tử định tháng sau lấy, món này là công tử tháng trước đem đến, cho cửa hàng ta sửa chữa, công tử muốn hai tháng sau phải xong...."

Thủy Dạng Hề nghe trong lời nói của hắn tuy là thập phần khách khí, nhưng dường như rất sợ đắc tội với nàng, bất quá, trong mắt lộ ra một tia chân chính sợ hãi cùng kính ý, điều này thật có chút mâu thuẫn.....

"Nga, thật ra mấy tháng này trong nhà có một số việc, không có thể đến đây được. Chương quỳ làm rất tinh xảo có cố gắng, ta rất vừa lòng, nếu như thế, ta liền mang đi" Thủy Dạng Hề nói xong, liền muốn hướng bên ngoài điếm mà đi

"Ồi chào, công tử, chờ một chút, như vậy bản vẽ của ta đâu?" Chương quỳ kinh ngạc nói.

"Bản vẽ của người? Bản vẽ gì?" Thủy Dạng Hề không hiểu hỏi.

"Ai, công tử thật sự là người hay quên. Công tử phân phó ta làm ra mấy món trang sức trong hình vẽ, chúng ta không lấy tiền công, ngược lại công tử cũng đã đồng ý cho ta một bản vẽ khác, mỗi tháng đều là tới lấy trang sức là lúc giao cho ta, bởi vậy, ta mới vì công tử mà làm trang sức, chia tiền lãi người cũng không lấy. Như thế nào lần này nhưng lại cảm trang sức liền đi?" Trong thanh âm lộ ra nồng đậm bất mãn.

Thủy Dạng Hề nhìn nhin mị, có thể chứ, nguyên lai chính là quan hệ lợi dụng lẫn nhau. Vật phẩm trang sức trong điếm, nói vậy, đều là chân chính xuất phát từ tay của Thủy Dạng Hề, thật đúng là không nghĩ tới, Thủy Dạng Hề kia còn có thể làm được việc này, nếu đi đến hiện đại, sẽ là một thiết kế sư châu báu nổi tiếng. Vì hắn cung cấp bản vẽ vật phẩm trang sức kiểu mới độc đáo, sau đó thu được điều mà mình muốn, xem ra, Thủy Dạng Hề này kỳ thật cũng không phải ngu ngốc như nàng tưởng tượng. Ít nhất biết lợi dụng sở trường chính mình.

"Hôm nay đi ra ngoài vội vàng, nhất thời quên mang theo. Như vậy đi, chương quỳ, trang sức tháng này ta không lấy, người cứ dựa theo ý của mình mà xử lý" Nói xong, đưa tay nhét trang sức vào trong tay ông chủ, liền đi ra.

Lúc này, chương quỳ nhìn thấy Thủy Dạng Hề đi ra ngoài, nhất thời còn chưa phục hồi tinh thần lại. Vị công tử này từng tháng đều muốn lấy trang sức, còn đối với hắn căn dặn ngàn vạn lần đừng để lộ ra ngoài, nếu không, hậu họa vô cùng, sao lần này lại hào phóng vậy, nhưng bảo hắn xử lý, đây chẳng phải nói hắn có thể đem bán ra ngoài? Hắn nào biết đâu rằng, Thủy Dạng Hề nay đã không còn là Thủy Dạng Hề trước nữa.

Thủy Dạng Hề ra khỏi điếm, vẫn cảm thấy được Thủy Dạng Hề chân chính làm như vậy, ắt hẳn phải có nguyên nhân mới đúng, rốt cuộc là cái gì? Nhớ đến trang sức ở trong hộp trang sức của nàng, cũng không thấy có khác biệt như thế, nếu có bất quá là vì lừa được hoàng hậu vui vẻ, tùy ý ban thưởng cho nàng, không có gì đặc biệt..... Từ từ, hoàng hậu..... Giống như nàng đã từng nghe Vu Nhi đề cập qua, Thủy Dạng Hề mỗi tháng sẽ đưa cho hoàng hậu một ít trang sức của phu nhân khi còn sống từng dùng qua, chẳng lẽ..... Những trang sức kia đều là xuất phát từ người này ?

Bản thân Thủy Dạng Hề thật sự có chút giật mình, bất quá lập tức suy nghĩ lại, cũng không thể không có khả năng này, bản vẽ nàng ta thiết kế thật đúng là có rất khác biệt, tìm những món trang sức khắp Thiên Mị vương triều ra so sánh với những thứ này thì nó tuyệt đối quý báu, nhưng thật ra giữa vạn khóm hoa là nhất định sẽ có sơ hở. Miễn là đừng xuất hiện một số lượng lớn, thì những chuyện lừa gạt này vẫn làm được.

Trước kia, nàng thật ra đã coi thường Thủy Dạng Hề chân chính, xem ra, nàng ấy đối với hoàng hậu sớm đã có phòng bị, cũng có kế hoạch của bản thân, chỉ là sự chu toàn hơi vấp vấp, trước một tháng phải tính toán ứng phó tháng kế tiếp như thế nào. Người như vậy, nàng không khỏi vì nàng ấy mà cảm thấy bi ai, mười tám năm của nàng ấy phải trải qua gian khổ cùng khôn khổ như thế, nhìn thấy kế hoạch của nàng chu đáo như vậy, nhất định phải là người kiên cường. Chỉ tiếc hồng nhan cuối cùng cũng bạc mệnh, không ngờ lại có kết cục như vậy.....

Thủy Dạng Hề thầm thở dài, trong lòng lại ý thức được có cái gì đó không đúng, Thủy Dạng Hề chân chính đã có kế hoạch như vậy, thì nàng ấy không có khả năng coi thường mạng sống của mình, nói cách khác, việc rơi xuống nước tuyệt đối không thể là chính cô ta luẩn quẩn trong lòng mà nhảy xuống. Hơn nữa hồ sen kia, nàng cũng từng cẩn thận kiểm tra qua, chỗ mặt đất gặp nước cũng đều tu sửa có hàng rào, ven nước không có tí xíu bùn lầy, cho dù trời mưa, cũng rất khó trơn trượt. Lấy hoàn cảnh như vậy, muốn một người có ý chí không cẩn thận rơi vào trong nước, quả thật đúng là một chuyện đầy thách thức.

Như vậy.... Thủy Dạng Hề rơi xuống nước, khả năng còn lại duy nhất cũng chỉ có.... Bị người ta rắp tâm đẩy xuống nước....

Thủy Dạng Hề nghĩ đến đây, mãi không khỏi cau cang sâu, tay không khỏi nắm chặt, xem ra, quả thật có người muốn mệnh của nàng. Hiện giờ, nàng thay thế Thủy Dạng Hề mà sống, như vậy, không phải mệnh của nàng ấy lại chuyển hướng sang cho nàng sao? Chính là, sao bây giờ lại không thấy động tĩnh nữa? Là ai đã ra tay đây?

Thủy Dạng Hề đang nghĩ đến nhập thần, chợt nghe thấy một trận "Boong boong" truyền đến, không khỏi ngẩn đầu vừa nhìn đã thấy một thanh trường kiếm đánh thẳng hướng mặt nàng. Thủy Dạng Hề không chút nghĩ ngợi, liền gập người về phía sau bay đi, làm như động tác này đã rất quen đến không thể thành thực hơn. Mới vừa bình tĩnh, lại không nghĩ đến thanh kiếm kia liền theo sát một bên lao đến, thẳng hướng yết hầu của nàng. Thủy Dạng Hề kinh hãi, thì ra thật sự muốn mệnh của nàng.

Nghĩ vậy nàng không khỏi bỏ thêm vài phần lực đạo, nhảy thẳng lên, bay về phía chủ nhân thanh kiếm, lập tức, nhấc chân nhẹ một cái, liền đá trúng hàm dưới người nọ. Đứng nhìn Thủy Dạng Hề chiêu này mặc dù bình thường, chỉ một cước này, nhưng phía sau lại cất giấu bao nhiêu chiêu thức, làm cho người ta tránh cũng không thể tránh, chỉ có chấp nhận đòn. Sau đó, Thủy Dạng Hề cuộn người trong không trung, liền dừng ở mặt phía sau người kia, một tư thế tuyệt đẹp, thân thể nhẹ nhàng.

Thủy Dạng Hề chậm rãi xoay người lại, trong mắt một mảnh không hiểu, mang theo sắc bén. Lúc này mới thấy rõ người tập kích nàng đúng là một mỹ nam tử hiếm thấy, tầm vóc thon dài, lợi kiếm nơi tay, quanh thân lại không có một tia lạnh lùng quyết tuyệt, tóc đen bị gió thổi lên, ở trong không trung tùy ý tung bay, giống như một loại tức giận hoang dã phiêu dật. Hơn nữa cặp mắt kia, đúng là màu lam, cái loại màu lam của trời quang, trong suốt, không một tia tạp chất.

"Ánh mắt của ngươi sao lại là màu lam?" Thủy Dạng Hề kinh ngạc hỏi, dường như đã quên sinh mệnh của nàng đang hết sức nguy hiểm.

Nam tử kia vừa nghe, trong mắt ánh sáng chợt lóe, cổ giương ra một cái kiếm hướng nàng đánh tới.

Thủy Dạng Hề rõ ràng cảm thấy lần này hấn ra chiêu rất tàn nhẫn, tựa như không thể đâm trúng nàng liền thế không bỏ qua. Thủy Dạng Hề trên người cũng không có vũ khí gì đó, chỉ có dựa vào khinh công độc bộ thiên hạ để chu toàn. Máy hiệp lại tiếp, mới phát hiện, người này võ nghệ rất cao. Tuy rằng, không gây thương tổn nàng, nhưng là đây đưa như vậy cũng mệt mỏi.

Thủy Dạng Hề liếc mắt một cái, liền thấy bên cạnh là một tiệm vải dệt, không chút nghĩ ngợi phi thân đi vào, một tay xé vải, trực tiếp ném về hướng người nọ, mà tấm vải kia lại dài và cứng tựa như kiếm, nhắm thẳng vào yết hầu người nọ.

Nam tử vừa thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, nhưng cũng xinh đẹp né qua, rút kiếm liền hướng trái tìm Thủy Dạng Hề đâm tới, Thủy Dạng Hề làm sao để cho hắn thực hiện được, tay phải uốn khúc một cái, liền ngăn đỡ kiếm của hắn. Trong tay sử dụng lực, liền lấy mảnh vào quần lên người nam tử, Thủy Dạng Hề quát "Không muốn chết, thì đừng động"

Nam tử nọ cũng biết rõ vải này lợi hại bao nhiêu, ở trong tay Thủy Dạng Hề so với đao còn sắc bén hơn, liền dừng lại động tác, chỉ lạnh lùng nhìn Thủy Dạng Hề, tựa như nàng nếu dám động hắn một chút, sẽ đem nàng thiên đao vạn quả.

Thủy Dạng Hề ngược mặt đầu mắt với hắn, thì là bại tướng dưới tay mà còn so ánh mắt với người thắng sao? "Ta không muốn đánh, ta thu lại tấm vải này, bất quá, ngươi cũng không nên động thủ. Nhìn ngươi cũng không giống người xấu, chúng ta hãy nói chuyện đang hoàng đi."

Thủy Dạng Hề nhìn hắn, chỉ thấy hắn nhìn chằm chằm nàng xem kỹ một phen, khẽ nhắm lại mắt, hình như đang cân nhắc cái gì, một hồi sau, liền thấy hắn gạt đầu.

Thủy Dạng Hề nhìn thấy động tác khẽ nhắm mắt của hắn, ánh mắt hắn ngay cả nhắm lại vẫn xinh đẹp như vậy, thật sự khiến kẻ khác phải ghen tị. Bất quá, trận này cảnh này rất quen thuộc, khẽ nhắm mắt, mắt xinh đẹp.... A, không phải là tùy tùng của Thịnh Hạ quốc Công Chúa sao? Thủy Dạng Hề híp mắt, rồi mở to ra lộ vẻ nguy hiểm "Ngươi rốt cuộc là ai?" Vải vóc trong tay không có tách khỏi ngược lại càng phát ra chặt.

Nam tử chỉ mỉm cười, kiếm trong tay bay múa, thừa dịp Thủy Dạng Hề thả lỏng trong nháy mắt, liền đem mảnh vải trong tay chém như thiên nữ tán hoa rụng rực rỡ, lập tức, một thanh trường kiếm chỉ vào yết hầu của nàng "Công tử chẳng lẽ không biết lâm trận đối địch không thể có nửa điểm sơ sẩy sao" Trong mắt hắn lộ vẻ đắc ý, bàn tay hướng về trên người nàng, huyết đạo của nàng liền bị phong bế, không thể động đậy.....

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Thủy Dạng Hề biết mình lại bị điểm huyết, lại một lần nữa bị hại làm cho tâm tình của nàng ảo não tới cực điểm. Thực hối hận chính mình vì sao không đi học trung y, như vậy ít nhất có thể hiểu biết cấu tạo huyết vị cơ thể, cũng với cái cách khoáng không điểm huyết vân vân. Cũng tốt hơn hiện giờ bị người không chê trong tay. Trong lòng phát lên một loại bất an quen thuộc, tựa như tám năm trước.....

Nàng chậm rãi hít sâu một hơi, mang tâm trạng đè ép đi xuống. Im lặng vận dụng nội lực, ở quanh thân lưu chuyển, có lẽ, không ra nửa khắc công phu, huyết đạo liền có thể giải. Bây giờ chỉ có kẻ này, có thể kéo dài thì kéo.

Nàng thật sâu nhìn nam tử trước mặt liếc mắt một cái, trừ bỏ ánh mắt như là tùy tùng bên ngoài đêm đó, khí chất quanh thân không có chút nào phù hợp, hơn nữa tùy tùng kia cũng không có vẻ mặt lạc má hờ, nhưng là, trong lòng cứ vô hình trung đưa bọn họ liên tưởng cùng một chỗ.

Không khỏi cười lạnh nói "Không biết vị công tử này vì sao đột nhiên đối tại hạ động thủ, tại hạ đối với trí nhớ chính mình vẫn là rất có tự tin, tin tưởng chúng ta chưa bao giờ gặp qua"

Mâu lam kia cũng không để ý nàng, chẳng qua là đối chủ tiệm bên cạnh hỏi "Chính là hắn?"

"Phải.... Phải.... Chính là vị công tử này....." Chủ tiệm kia nhìn nhìn Thủy Dạng Hề, nom nớp lo sợ đáp, thanh âm sợ hãi không phải bàn cãi

"Uy, ta nhận biết nhận biết người sao? Ta không nhớ rõ có gặp qua người nga, người cũng, nhưng đừng trợn mắt nói dối" Thủy Dạng Hề đối hắn tàn khốc nói. Đợi một chút thời gian là tốt rồi, huyết đạo cũng sắp bị phá giải.

"Công... Công..... Từ đã quên, ba tháng trước, công tử từng cho ta một sa mềm dẻo không gì sánh được, bảo ta làm cho người một lung sa trưởng trưởng kia mà, còn nói không cần làm tuyên truyền, nếu không hậu hoạn vô cùng..... Công tử, người, người không thể hại ta nha, vị công tử này sẽ giết ta ....." Chủ tiệm kia thật sự bị sợ hãi, nói xong lại có chút nói năng lộn xộn.

Bất quá, Thủy Dạng Hề cuối cùng cũng biết rõ, lại cùng Thủy Dạng Hề chân chính có quan hệ. Bất giác nhú nhú mày, ba tháng trước? Sa trưởng sao? Sa trưởng....

Từ trước đến nay phía sau người nơi này, chợt nghe vu nhân đề cập qua Thủy Dạng Hề từng được hoàng hậu cấp cho cái gì gọi là tâm ti ám văn sa trưởng, chẳng lẽ là nó? Nhưng với cái gì lại cùng mâu lam trước mắt có quan hệ? Bất giác đánh giá trên dưới nam tử trước mặt.

Nam tử thấy Thủy Dạng Hề ánh mắt hướng hắn đảo qua lại, chợt mắt nói "Như thế nào, nghĩ tới sao? Vẫn còn dự định tiếp tục giả ngu? Ta có thể có chính là thủ đoạn cho người nói thật" Cổ tình tăng thêm ngữ khí hai chữ cuối, quả nhiên đúng là làm cho sợ hãi.

Thủy Dạng Hề mỉm cười, mũi chân khẽ nâng, cả thân mình thân mình tựa như chim én hướng về phía sau bay đi. Trong nháy mắt, đã ở một trạng bên ngoài, khẽ cười nói "Cũng phải nhìn xem người có hay không có cái bốn sự này"

Người mâu lam kia thấy nàng giải khai huyết đạo của mình, trong mắt không khỏi hiện lên một tia sắc tức giận, càng thăm thẳm một tia ghen ghét, công phu của thiếu niên này quả nhiên tài giỏi, nhu trung đài cương, cương nhu cũng tể bất thuyết, này công phu kinh thân xinh đẹp nhất tuyệt. Xem tuổi tác tối đa không quá hai mươi, võ nghệ còn như thế huống chi trình độ, nếu như giữ lại hắn, mai sau nhất định sẽ là tai họa. Nhưng, hiện tại muốn trừ bỏ hắn, cũng là không có khả năng. Mặc dù chính hắn vẫn chưa đem hết toàn lực, nhưng có thể vẫn cảm giác được thiếu niên kia là không dùng bao nhiêu công lực. Chỉ là kinh nghiệm đối địch không đủ mà thôi, võ công của hắn, hẳn là cao hơn mình.

Thủy Dạng Hề tự nhiên cũng biết muốn thoát thân thì phải làm thừa dịp hiện tại, bất quá nàng thật sự có chút vấn đề nan giải cần nhờ mâu lam huyền bí vì nàng giải đáp, hiển nhiên, hắn đau khổ tìm kiếm đoạn sa gì đó chắc là sa trưởng mà Thủy Dạng Hề đưa cho hoàng hậu. Xem nam tử này, thân phận chắc hẳn không phải thì quý, sa kia tự nhiên là tôn quý cực kỳ, như thế nào lại ở trên tay Thủy Dạng Hề?

Liên hỏi "Công tử chính là người Thịnh Hạ quốc? Nghe nói gần đây Thịnh Hạ quốc công tử chơi, nói vậy công tử hẳn là tùy tùng?" Nói xong liền thấy trong mắt mâu nhân kia tia lãnh khốc chợt lóe rồi biến mất, cho dù đang ở một trạng bên ngoài, cũng có thể cảm nhận được rõ ràng sát ý quanh thân hắn. Tình hình này, có cùng lĩnh hội so với Nam Cung Ngự.

Thủy Dạng Hề lạnh lùng cười, xem ra, đoán không sai, chỉ không biết có phải hay không đem đó vị kia tiến cung. Nếu như đúng, xem khí chất này, hẳn là không phải là một tùy tùng đơn giản như vậy.... Không đúng, nếu như thật sự là tùy tùng theo Thịnh Hạ quốc chủ đến, hành tung của hắn khẳng định là dưới sự giám thị của Nam Cung Ngự, như vậy cùng hắn đứng ở dưới nơi đông người nói điều kiện, hình như không phải là lựa chọn sáng suốt.

"Vị công tử này, tại hạ có việc thương lượng, đồng ý vào điểm bàn chuyện?" Thủy Dạng Hề cao giọng đối hắn nói. Trong lòng đã có một phen kế hoạch mới.

Lam mâu nhân kia vừa nghe, trong lòng một trận cười lạnh, đang nghĩ ngợi, như thế nào trừ khử hắn, thế nhưng lại tự mình đưa đến cửa, hắn có lý do gì không tiếp đầu? Nhưng như cũ đề phòng nói "Sợ là tại hạ cùng công tử đàm luận không tốt, trừ phi công tử đem thiên tâm sa cho tại hạ" Nàng thông minh, hắn cũng không ngốc, có thể qua giao thủ liền đoán ra hắn là người Thịnh Hạ quốc, cũng đem đưa hắn cùng Thịnh Hạ quốc Công chủ liên hệ cùng một chỗ, có thể thấy được người này tâm tư người bình thường không thể sánh bằng Bất quá, hắn khá vậy không xem nhẹ khi nàng nói đến người Thịnh Hạ quốc, trong mắt thoáng hiện mặt thận trọng, hẳn là có thêm cái kế hoạch gì đó đang ở nổi lên đi.

"Đúng là, ta thực ra muốn cùng công tử bàn bạc việc này, công tử tiến cũng không tiến?" Thủy Dạng Hề nói xong, liền trực tiếp đi vào, giống như chắc chắn hắn sẽ theo vào trong.

Lam mâu nhân sau một lúc lâu suy nghĩ, cuối cùng cùng Thủy Dạng Hề đi vào trong.

Kia điểm chủ vừa thấy đại phiền toái thật vất vả mới rời đi, lại nhớ tới hắn trong điểm, trong lòng không khỏi liên tục kêu khổ. Nhưng, vì tính mệnh bản thân suy nghĩ, còn phải chuẩn bị tốt trả ngon chiêu đãi, trong lòng là trăm nghìn cái không muốn a.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Thủy Dạng Hề đi thẳng vào vấn đề nói "Không dám đầu điểm, người theo như lời thiên tâm sa đã không còn ở trong tay ta. Bất quá, ta có thể giúp người lấy lại thiên tâm sa, nhưng mà người phải mang ta rời khỏi Thiên Mị vương triều, đương nhiên thần không biết quỷ không hay càng tốt" Nếu hắn thật là cùng một đẳng với Công chủ, như vậy bọn họ sau khi đạt được mục đích, khẳng định lạng lạng về hồi Thịnh Hạ quốc, cũng như lạng lạng về Thiên Mị vương triều.

Đây là một cơ hội, một cái cơ hội mai danh ẩn tích. Ở Thiên Mị vương triều, nàng tin tưởng vô luận đi tới nơi nào, nhất định sẽ bị Nam Cung Ngự tìm ra.

Nhưng là, nếu ở Thịnh Hạ quốc, liền sẽ từ nay về sau tự do tự tại. Nàng cho tới bây giờ vẫn không cắt đứt ý nghĩ phải rời khỏi nơi này, nàng làm cũng vì mục đích rời đi, chẳng qua là bắt đầu đi vướng vào một sự kiện rườm rà, làm cho nàng rút thân ra không được, hiện giờ đã có cơ hội tốt như vậy, không nắm chắc sao được?

Lam mâu hứng thú nhìn nàng, trong lòng đã có cách nói, quả thật là không thể coi khinh người này, chỉ trong nháy mắt liền hiểu rõ bọn họ tới Thiên Mị vương triều có mục đích khác, bất quá...." Ta vì sao phải đáp ứng yêu cầu của ngươi?"

Thủy Dạng Hề cũng không giận, chỉ nhẹ nhàng cười nói "Công tử nên hiểu rõ vô công của ngươi cũng không bằng tại hạ, nếu tại hạ còn muốn chạy, công tử sợ là sẽ không ngăn được ta. Như vậy, ngươi có thể vĩnh viễn đừng nghĩ lấy lại thiên tâm sa, nga, không, hôm nay tâm sa có phải hay không của ngươi còn chưa biết đâu"

Nam tử ngưng mắt nhìn nàng một lúc lâu, con ngươi màu lam càng tinh mịch, giống như biển khơi mênh mông bát ngát, dò xét nói chuyện không đầu. Hắn hừ lạnh một tiếng nói "Cũng không sợ nói cho ngươi, hôm nay tâm ti là trân phẩm của Thịnh Hạ quốc ta, thuộc sở hữu của hoàng thất, thiên hạ chỉ có một, cũng không lường trước được bị một số thành phần loạn thần tặc tử ăn hối lộ đánh cắp, ta đến quý triều chính là vì thế" Nếu đã bị nàng đoán được, hắn liền biết thời biết thế nói cho.

Thủy Dạng Hề cười nhìn hắn, dễ dàng như vậy đem mục đích nói ra, chẳng lẽ còn có âm mưu nào khác.... Thôi, nàng làm chuyện gì, chỉ cần có thể đạt thành mục đích của chính mình liền thành "Ta đối với ngươi, mục đích nhóm đến Thiên Mị vương triều không có hứng thú. Ta muốn cũng chỉ là nhờ các ngươi từ Thiên Mị vương triều mai danh ẩn tích mà thôi, về phần nguyên nhân, không phải điều ngươi nên hỏi."

"Thành thật nói cho ngươi, hiện tại tâm sa ngày đó đang ở trong cung hoàng hậu, nếu như lúc thường, muốn trộm một đồ vật này nọ tất nhiên là không khó, nhưng gần đây, cũng bởi vì các ngươi, trong cung tất nhiên là gia tăng phòng bị, bởi vậy, ta muốn ngươi làm tiếp ứng, để ngừa vạn nhất"

Nam tử thấy Thủy Dạng Hề nói sáng khoái, cũng thuận nhất nhận lời, trước kia tồn tại ý muốn giết nàng, cũng đã vui đi phân nửa. Nếu hắn đều phải đi Thịnh Hạ quốc, còn sợ tìm không ra cơ hội sao..... Một mặt cười quỷ dị đi quá khéo môi.

Thủy Dạng Hề thấy vậy, cũng không động thanh sắc, trong lòng hiển nhiên biết cùng hắn hợp tác, không khác hẳn với việc lột da hổ, bất quá, chẳng biết hươu chết về tay ai, còn chưa biết đâu.

Hai người lên kế hoạch tỉ mỉ một phen, thẳng đến lúc chạng vạng, mới thật cẩn thận rời đi.....

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Thủy Dạng Hề vừa về đến phủ, liền nhìn thấy Trần tổng quản như con thỏ nhanh chóng lên đến trước mặt nàng, lời nói thốt ra như trút được gánh nặng: "Hoàng phi, ngài cuối cùng cũng đã trở lại. Ngài nếu mà không trở lại, phòng chừng tam điện hạ sẽ đem toàn bộ vương phủ hủy đi... Phái ra ra rất nhiều người đi tìm cũng chưa tìm ra tin tức của người, nhưng mà tam điện hạ gấp đến độ..."

"Điện hạ hiện tại ở đâu?" Thủy Dạng Hề đánh gãy lời nói của Trần Khải, nếu còn để cho hắn lải nhải nữa, có thể nói đến người nghe lỗ tai phải dài ra.

"Ách, đang ở Từ Thần lâu. Tam Hoàng phi là muốn đi qua đó sao?" Trần Khải ngân ngẩn một chút, hỏi.

"Ân, ta bây giờ đi qua đó, các ngươi không cần theo, nên làm gì thì cứ làm đi. Ta cũng không phải đưa bé ba tuổi, sẽ lạc không đường." Nàng nói xong liền lập tức ly khai.

Chỉ để lại Trần Khải ở tại chỗ nhìn bóng dáng Thủy Dạng Hề mà ngẩn người, xem tình hình, Tam Hoàng phi cũng không đem thái độ đối đãi của điện hạ mà để bụng. Lúc này, chắc sắp có được trò hay để nhìn...

Thủy Dạng Hề một đường đi tới, liền thấy bóng những người ẩn nấp trong phủ chuyển động, người người khinh công đều tuyệt đỉnh. Tuy rằng trước kia nàng cũng cảm giác được trong phủ có âm vệ, nhưng không thấy nhiều như tới nay. Suy nghĩ kỹ một chút, liền biết Nam Cung Ngự Cảnh đã lo lắng cho sự an nguy của nàng, nên xuất động thế lực ẩn mật đi tìm nàng. Trong lòng bất giác sinh ra một loại cảm giác khác thường, có chút hương vị ngọt. Chắc là vì đêm nàng đã quá nổi bật, nên bị vây nơi đâu sóng ngọn gió, nếu không cẩn thận một cái, sẽ đem cơ hội cho người ta để trừ bỏ mình, cũng khó trách hắn lại lo lắng như vậy. Bất quá cũng may, hôm nay nàng thông minh thay đổi trang phục, bằng không, chắc đã sớm bị bắt trở lại.

Nàng âm thầm cười cười, gõ cửa thư phòng, lập tức liền nghe thấy thanh âm có người phi thân ra, tuy rằng người này công phu vô cùng tốt, người bình thường sẽ phát hiện không được, nhưng nội lực của Thủy Dạng Hề không phải tầm thường, tất nhiên có thể phát giác được. Sau đó liền nghe thấy Nam Cung Ngự Cảnh lạnh lùng nói: "Tiến vào" trong câu nói tựa hồ bao phủ nồng đậm tức giận.

Thủy Dạng Hề đẩy cửa đi vào, liền thấy Nam Cung Ngự Cảnh tùy ý ngồi ở trên ghế, lộ ra tư thế biến hóa, vậy mà quanh thân hơi thở phát ra, nhìn thế

nào cũng đều thấy nguy hiểm, giống như đôi mắt báo híp lại nhìn chăm chăm vào mắt con mồi phía trước, lúc nào cũng chuẩn bị tung ra cho người ta một kích trí mạng nhất.

Lúc này nàng nhìn thấy một hình ảnh khác không giống Nam Cung Ngự Cảnh ngày thường. Không phải vì cái lạnh phát sinh làm người ta kinh sợ, mà chính là ánh sáng bắn ra từ hai mắt mới làm cho người ta có loại xúc động muốn chạy trốn. Ở bên dưới đám người Tống nương, Hoa Nhiên, Đông Ly Hạo, Vu Nhi đang lẳng lặng quý, ngay cả thở mạnh một chút cũng không dám.

Đây là tình hình mà Thủy Dạng Hề vừa vào cửa nhìn thấy, bị thực tại này làm kinh sợ. Nàng có thể không do dự chút nào mà nói, Nam Cung Ngự Cảnh quả thật là người vô tình, mà phần vô tình kia đã khắc vào máu hắc. Nếu có người thực sự chống đối với hắc, thật đúng là bất hạnh trong bất hạnh.

Thủy Dạng Hề thở dài, nàng không thích Nam Cung Ngự Cảnh như vậy, thật sự không thích.

"Nam Cung Ngự Cảnh, người đang ở đây làm gì?" Thủy Dạng Hề nói.

Nam Cung Ngự Cảnh vừa thấy nàng, trong mắt những mũi nhọn lạnh lẽo nhất thời không thấy, nhưng một cái cằm người liền đến trước mặt nàng. Ngay sau đó, Thủy Dạng Hề đã bị hắc ôm vào trong ngực, chỉ nghe hắc lầm bầm nói: "Tốt rồi, quá tốt. Tìm toàn bộ buổi chiều, cũng không gặp người, hại ta lo lắng gần chết. Thật tốt, người không có việc gì." Nghe trong thanh âm kia lại có chút run rẩy.

Mà mấy người đang quý đồng thời cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, chánh chủ đã trở lại, mạng của bọn họ xem như được bảo vệ.

Nghe lời nói của Nam Cung Ngự Cảnh, Thủy Dạng Hề bất giác trong lòng có chút áy náy, nàng nhìn ra được hắc thật sự lo lắng cho mình. Nhưng mà, nàng đã hạ quyết định quyết tâm phải rời khỏi đây, không biết, sau khi nàng rời đi, hắc sẽ như thế nào. Nghĩ vậy tim bỗng nhiên có chút đau đớn, nàng nhủ nhủ mảy, bị cuốn hút sao? Xem ra, cảm xúc thật đúng là cái bệnh dễ lây lan.

"Ta không phải nói chỉ đi ra ngoài một chút sao, lại không bị gì, sao lại khấn trương như vậy? Còn bắt bọn họ toàn quý ở chỗ này?" Thủy Dạng Hề đẩy hắc ra nói, "Để cho bọn họ đều đứng lên đi, chuyện này vốn không quan hệ với bọn họ."

Nam Cung Ngự Cảnh một tay vẫn ôm Thủy Dạng Hề, một tay phát phát, mấy người kia liền đứng dậy hành lễ rồi lui đi ra ngoài.

"Ta đáp ứng không can thiệp hành động tự do của nàng, nhưng, nàng cũng phải vì an nguy của chính mình mà suy nghĩ. Lần sau đi ra ngoài nhất định phải mang theo Hoa Nhiên, như vậy ta cũng có thể yên tâm. Nghe thấy không?" Nam Cung Ngự Cảnh tựa hồ trong lòng còn sợ hãi nên nói.

Thủy Dạng Hề gật gật đầu, ừ một tiếng, thanh linh nhu thuận cũng làm Nam Cung Ngự Cảnh sừng sốt một chút, lập tức nhoèn miệng cười, đem Thủy Dạng Hề ôm càng chặt.

Thủy Dạng Hề lại cảm thấy trong lòng có chút chua chát, trong lòng nàng không đành hay chính là một cảm giác đơn giản của nỗi buồn ly biệt? Cứ không ngừng phát ra, càng để ý càng loạn. Nên nàng chỉ lẳng lặng nhắm mắt lại, vứt sạch suy nghĩ trong lòng đi.

Qua hôm sau, Thủy Dạng Hề dẫn theo Vu Nhi, đến bên hồ sen đã héo tàn, đi dạo vô mục đích. Tất nhiên, phía sau còn có Hoa Nhiên đi theo, lần trước nàng đã học được bài học, lần này nói cái gì nàng cũng phải theo sát.

Bất tri bất giác, đã lên trên đình, Thủy Dạng Hề nhìn hồ sen héo tàn, tuy rằng nó suy tàn theo quy luật tự nhiên, nhưng mà rễ cây lại có sức sống rất mạnh mẽ, chỉ cần mùa xuân đến, bọn chúng sẽ rất nhanh tăng trưởng, nhất định sang mùa hè năm sau sẽ tươi tốt phi thường.

Phải nha, hết thấy đều có thể làm lại từ đầu mà.

Khóe mắt nàng nhiễm một chút đùa cợt, nói: "Vu Nhi đã nhiều ngày rồi nhưng người vẫn thường xuyên hướng hoàng hậu trong cung mà chạy sang đó." Chỉ là một câu nói vô cùng đơn giản, nghe không thấy tình cảm gì, giống lơ đãng mà tường thuật lại một câu chuyện vậy.

Nhưng lọt vào trong tai Vu Nhi, đã đủ làm cho nàng nghe thấy sắc biến. Nhất là nghe được ngữ khí của Thủy Dạng Hề, càng vững vàng bình tĩnh, càng thì càng làm cho người ta hoảng sợ. Nàng cắn cắn môi, nói: "Không... Tiểu thư, không có tiểu thư phân phó, ta, ta sao lại đi vào trong cung của hoàng hậu đâu."

"Hồ sen này xây tu rất tốt, các người có biết không?" Thủy Dạng Hề giống nhau không có nghe thấy lời nói của Vu Nhi vậy, đột ngột hỏi.

Hoa Nhiên đã phát hiện có chút không bình thường, bất quá, nàng ta làm chuyện gì cũng không liên quan đến mình. Đó là việc của chủ tớ người ta, liên quan gì đến nàng, nàng chỉ phụ trách an toàn của Thủy Dạng Hề thôi.

Nhưng Vu Nhi vừa nghe nói vậy, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Nếu như tiểu thư cứ nắm mãi vấn đề đó không buông, nàng quả thật không biết phải làm sao bây giờ, tiểu thư như thế nào mà phát hiện, trước kia không phải đều bình an vô sự sao?

Trầm tĩnh lại Vu Nhi thao thao bất tuyệt trả lời câu hỏi của Thủy Dạng Hề: "Dạ phải, tiểu thư nói đúng. Hồ sen này không chỉ có hoa sen xinh đẹp, mà ngay cả nước cũng là dòng nước tốt nhất, bất cứ lúc nào cũng không bị đục ngầu. Còn có bên cạnh ao cũng làm những lan can bảo vệ, làm cho người ta có thể yên tâm ngắm sen mà không lo lắng rơi vào trong hồ, chỗ này là tam hoàng tử tự mình thiết kế đó." Vu Nhi cảm thấy có chút kiêu ngạo nói.

Thủy Dạng Hề nhìn nàng biểu tình phong phú, lắc đầu cười cười, thật đúng là nha đầu thuần lương (đơn giản, tốt bụng), không biết hoàng hậu vì sao hội lại chọn nàng đến giám thị mình, là bà ta rất có lòng tin, hay do Thủy Dạng Hề trước kia che dấu rất tốt, ngay cả hoàng hậu đều lừa được?

"Vu Nhi nói rất đúng. Nếu như vậy, lần đó ta rơi xuống nước là có người cố ý đẩy à." Đôi mắt đảo qua, mắt không chớp không nháy nhìn chăm chăm vào Vu Nhi, trong mắt lộ ra sắc bén, làm cho Vu Nhi cả người càng không ngừng run rẩy.

Ngay cả Hoa Nhiên nhìn thấy, cũng không khỏi thấy trong lòng căng thẳng, ánh mắt thật tốt, khí thế thật nghiêm nghị, đây mới là mặt thật của nàng ta sao? Trong lòng không khỏi âm thầm kính sợ vài phần.

Vu Nhi sắc mặt trong nháy mắt trắng bạch, nàng không dự đoán được Thủy Dạng Hề hội đột nhiên nói như vậy, càng không dự đoán được Thủy Dạng Hề lại phát ra khí thế sắc bén này, nhất thời bị dọa, trong khoảng thời gian ngắn đúng là tìm không ra lý do để nói, chỉ liên tiếp lắc đầu. Không phải là nàng ấy đã muốn khôi phục trí nhớ chứ? Nhưng mà, nàng ấy cũng không thấy người đẩy nàng ấy vào nước mà.

Thủy Dạng Hề vừa thấy phản ứng của nàng, thì biết suy đoán của mình đã đúng tám chín phần. Nhưng mà, nếu thật sự là Vu Nhi nhận lệnh của hoàng hậu đem Thủy Dạng Hề đẩy xuống nước, vậy vì sao nàng đã tỉnh lại rất lâu, nàng ta không hành động nữa. Nàng cũng sẽ không cho rằng hoàng hậu sẽ bỏ qua ý định giết mình ở trong đầu.

Bà ta nếu như không có ở trên người Thủy Dạng Hề có được thứ mình muốn, thì cũng sẽ không để cho người khác có được, nhất là Thủy Dạng Hề, khi bà ta phát hiện nàng ấy cũng không ngốc như trong tưởng tượng, nên mới có thể làm ra loại hạ sách này để miễn trừ đi hậu họa, cho Thủy Dạng Hề đến bên lan can ngọc thạch đẩy nàng xuống dưới để vĩnh viễn chôn thân trong đó mà ko ai biết nguyên nhân, nhưng ai ngờ được. Nàng hôn mê nhiều ngày, nhưng may mắn vẫn còn sống, thậm chí một chút ít nguy hiểm cũng chưa phát sinh, đây là chuyện làm Thủy Dạng Hề buồn bực nhất.

"Vu Nhi, chúng ta liền nói trắng ra đi. Ngươi là người mà hoàng hậu sắp xếp ở bên cạnh ta, ta đã sớm biết. Ngươi mỗi tháng đều chọn một ngày tiến cung để báo cho hoàng hậu tình huống của ta, chuyện này ta đã cho Tổng nương đi điều tra xong." Thủy Dạng Hề bộ dạng bình thản nói, thanh âm rõ ràng và cùng, từng tiếng từng va chạm vào trong màng tai của Vu Nhi, đồng thời cũng kích thích lỗ tai của Hoa Nhiên.

Nàng ta có ý sao? Có ý để cho nàng nhìn thấy bộ mặt này của nàng ta sao? Hoa nhiên hồ nghi nghĩ, trong lòng bất giác có chút hoảng sợ, sao có thể biến hóa to lớn như thế.

Vu Nhi nghe thấy Thủy Dạng Hề nói cũng hết lý do thoái thác, đã sớm quỳ trên mặt đất, không nói được một lời nào, chỉ là gương mặt nàng càng thêm trắng bệch, trong mắt từng giọt lệ rơi xuống.

Thủy Dạng Hề thấy vậy, thở dài, nói: "Vu Nhi, ta đối với ngươi không tốt sao?" Đã sắp phải đi, nàng cũng không nghĩ đo nhiều nữa.

"Tiểu thư đối với Vu Nhi tốt lắm, Vu Nhi vô cùng cảm kích." Nói xong, lại càng khóc lại hại hơn.

"Nếu như thế, ta cũng không truy cứu nguyên nhân ngươi vì sao phản bội ta. Những chuyện trước kia của ngươi ta không biết, và cũng không muốn biết. Nhưng, ta hiện tại hỏi ngươi, ngươi đều phải thành thật trả lời, hơn nữa về sau chỉ trung thành với một mình ta, ta có thể bỏ qua những sai lầm của ngươi. Như thế nào, đồng ý không?" Thủy Dạng Hề lấy lợi dụ hoặc đây là mảnh khoé trong đàm phán thường dùng.

"Vu Nhi đồng ý, tạ ơn tiểu thư, tạ ơn tiểu thư..." Vừa nói xong thì từ trên mặt đất ngẩng đầu lên. Hai Thủy Dạng Hề, vốn là chuyện nàng không mong muốn, lần trước nghe lời hoàng hậu đẩy nàng ấy vào nước sau đó liền hối hận tự trách, mới có thể ở trong lúc nàng còn không chết ngạt dưới nước đem nàng mò lên, thật may, tiểu thư còn bảo vệ được một mạng, chỉ là mất trí nhớ, bất quá như vậy đối với tiểu thư là điều rất tốt.

"Tốt lắm. Ngươi cũng biết trước kia ta đưa cho hoàng hậu đồ vật đều không phải là di vật của nương không?" Thủy Dạng Hề hỏi.

"Không biết. Hoàng hậu cũng không biết. Tiểu thư giấu diếm rất tốt." Vu Nhi lắc đầu nói.

"Vậy, có phải ba tháng trước ta đưa cho hoàng hậu một sa trưởng nên làm cho hoàng hậu nổi lên nghi ngờ hay không?"

Vu Nhi vừa nghe liền mờ to mắt, kích động hỏi: "Tiểu thư, người khôi phục trí nhớ sao?" Nếu không khôi phục trí nhớ, tiểu thư sao lại biết nhiều như vậy. Nàng nào biết rằng, Thủy Dạng Hề hiện tại dù có cũng là có thêm thức cùng trí nhớ của hai mươi một thế kỷ tri, so với Thủy Dạng Hề hương tiêu ngọc dẫn kia, tâm tư không biết sâu đến bao nhiêu.

Thủy Dạng Hề nghe xong, cũng không phủ nhận, chỉ kêu nàng trả lời vấn đề.

Vu Nhi gật gật đầu, nói: "Đúng vậy. Ngày đó hoàng hậu nương nương nhận sa trưởng kia xong quả thực phần nộ, ta lúc ấy cũng không biết vì cái gì, nhưng mà sau đó liền nhận được mệnh lệnh của hoàng hậu nương nương, nói là muốn trừ bỏ tiểu thư. Bất quá ta không đành lòng, khi xô tiểu thư xuống nước không lâu, thì đã đem tiểu thư cứu lên, nhờ trời phù hộ, tiểu thư cuối cùng cũng không có việc gì."

Thủy Dạng Hề nhìn ra được tình cảm Vu Nhi đối với nàng là thật, cũng vì điều này nên Thủy Dạng Hề lựa chọn buông tha cho nàng. Nhưng..

"Sau khi ta tỉnh lại, hoàng hậu nên có chi thị khác mới đúng. Lần này thì là cái gì?" Thủy Dạng Hề nhìn về phía nàng trong chốc lát hỏi.

Vu Nhi trong lòng cả kinh, tiểu thư thật lợi hại, ngay cả điều này cũng biết, thật may nàng không làm theo chi thị của hoàng hậu nương nương, bằng không chết như thế nào cũng không biết. Vu Nhi sợ hãi nhìn Thủy Dạng Hề liếc mắt một cái, rồi nói: "Nương nương cho ta một bao độc được mạn tính, nói là mỗi ngày để cho tiểu thư ăn vào, không tới ba tháng, tiểu thư sẽ chết, giống như bị chết bệnh vậy, sẽ không làm cho người ta hoài nghi."

Nghe nói thế, Thủy Dạng Hề mặt lạnh ngược lên nghĩ, giống như chết bệnh, hừ, bản tính này đánh thật tốt! Thảo nào nàng cũng thấy thắc mắc, sao lại không nhúc nhích động tĩnh, thì ra, còn chiêu nham hiểm như vậy.

Bên cạnh Hoa Nhiên vừa nghe thấy không khỏi cả kinh: "Người nói cái gì, độc được? Người đã bỏ bao nhiêu? Giải được đâu?"

Vu Nhi lắc đầu: "Không có, ta không có bỏ. Tiểu thư sau khi tỉnh lại, đối với Vu Nhi tựa như thân tỷ tỷ, Vu Nhi sao có khả năng hại chính tỷ tỷ của mình, Vu Nhi cho dù chết cũng sẽ không ..." Nói xong, nàng ô ô khóc lên.

Thủy Dạng Hề nghe nói như thế, cũng không có buồn lòng, nàng không nghĩ bởi vì thái độ của Vu Nhi mà chậm trễ kế hoạch của nàng. Nàng nhìn Vu Nhi nói: "Ta tin tưởng người, người đi xuống trước đi. Thuận tiện, kêu Tổng nương tới gặp ta."

Vu Nhi nghe vậy liền thi lễ rồi đi, trong lòng bỗng thấy may mắn, tiểu thư quả nhiên đã thay đổi rất nhiều. Nếu giống như trước vậy, nàng đã sớm bị kéo xuống đánh bằng roi, từ tội có thể miễn, nhưng mạng vạ thì khó thoát khỏi.

Nơi này, chỉ còn lại Thủy Dạng Hề cùng Hoa Nhiên. Hai người đều không nói chuyện, Thủy Dạng Hề chỉ để ý nhìn chăm chăm Hoa Nhiên, sau một lúc lâu, mới sâu kín mở miệng: "Người nhìn đã hiểu được?"

Hoa Nhiên không biết Thủy Dạng Hề vì sao hỏi câu không đầu không đuôi như vậy, bất quá nàng vẫn khẽ cúi người nói: "Đúng vậy, thực hiểu được."

"Hiểu được là tốt rồi. Nếu Vu Nhi đem độc được kia thật sự cho ta ăn, ta cũng sẽ để cho nàng ném thử hương vị đó." Ăn miếng trả miếng, từ trước đến nay đều là tác phong của nàng, nàng không phải hạng người lương thiện, tuyệt đối sẽ không làm chuyện lấy oán báo oán, nói nàng tâm độc cũng tốt, nói nàng vô tình cũng thế, tóm lại, người không phạm nàng, nàng không phạm người, nếu người phạm nàng, nàng sẽ làm cho hấn hối hận.

Một lời nói quyết định vận mệnh một người như vậy, lại giống đang bàn bạc việc nhà, những lời này từ trong miệng nàng nói ra, làm cho Hoa Nhiên thật sự cả kinh, hoàng phi quả thật không thật không yếu đuối và hiền lành như bên ngoài vậy, như vậy mới có thể làm người ta không phòng bị. Ngẫm lại, lúc trước, nàng đối với nàng ta có thái độ không tốt, nếu nàng ta mà so đo, có lẽ nàng đã bị tính kế gấp trăm ngàn lần rồi, nghĩ đến đây không khỏi hoảng sợ... Sau này, vấn đề phòng nàng ta mới là tốt nhất.

Thủy Dạng Hề liếc mắt nhìn Hoa Nhiên một cái, trong mắt xẹt qua ý cười vì nàng ta đã trúng kế, kế hoạch của nàng từng bước từng bước đã đi vào quỹ đạo, tựa hồ, đêm mai là có thể hành động ...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Buổi tối, đêm lạnh như nước, mọi vật đều yên tĩnh, tựa hồ thật sự có thể nghe được thanh âm không khí chuyển động, giống như con sâu đang rục rịch... Xem ra, đây thật đúng là đêm thích hợp chuyển, vì nó yên tĩnh đến quỷ dị.

Thủy Dạng Hề nằm ở trên giường, từ từ nhắm hai mắt lại, giống như đang ngủ thật say, nhưng hai lỗ tai vẫn tiếp, đã hoàn toàn mở ra, không buông tha một chút tiếng vang nào.

Nam Cung Ngự Cảnh vẫn từ phía sau lấy ôm nàng, nghe hô hấp, dường như đã ngủ.

Thủy Dạng Hề neho mắt lại, nhìn lên trần, đợi đến đêm khuya, hành động xác thực có thể bắt đầu đi...

Đang nghĩ tới đây, lại nghe thấy ngoài cửa vang lên một trận tiếng đập cửa dồn dập, Thủy Dạng Hề nhướng mày cười, tất cả đang ở bên trong kế hoạch.

"Chuyện gì?" thanh âm của Nam Cung Ngự Cảnh từ phía sau vang lên, mang theo uẩn giận, xuyên thấu đêm tối yên tĩnh.

"Điện hạ... Hoàng Thượng triệu gấp, cho người nhanh chóng vào cung." Hoa Nhiên bên ngoài cung kính đáp.

Nam Cung Ngự Cảnh nghe xong, thân mình di chuyển nhẹ, tựa hồ đang cân nhắc hoàng đế tại sao lại hấn vào cung lúc này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Trong chốc lát, hấn liền lặng yên đứng dậy, vì Thủy Dạng Hề kéo lại góc chăn, động tác mềm nhẹ đến cực điểm, sợ hãi sẽ đem nàng đánh thức.

Thủy Dạng Hề tất nhiên là đã nhận ra, xoay người, ngáp một cái, bộ dáng giống như mới vừa bừng tỉnh, hỏi: "Sao vậy, sao trời còn chưa sáng liền đứng lên?"

Nam Cung Ngự Cảnh nhẹ giọng nói: "Vẫn ổn đến nàng sao? Hiện tại đang là đêm khuya, mau ngủ đi. Phụ hoàng triệu ta tiến cung gấp, không biết xảy ra chuyện gì, ta đi qua đó một lát. Ta sẽ để cho Hoa Nhiên ở bên cạnh nàng, yên tâm ngủ đi."

"Ân, được, người đi đi..." Thủy Dạng Hề từ từ nhắm hai mắt lăm lăm, giờ này khắc này giống như ngủ mới là chuyện lớn nhất của nàng.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn dung nhan đang ngủ của nàng, bất đắc dĩ sờ sờ đầu nàng, trên mặt đôi mắt mang sùng sục tươi cười. Cúi người ở trên trán

nàng hôn một cái, mới yên tâm rồi đi. Trước khi đi còn phân công cho Hoa Nhiên hảo hảo bảo hộ nàng linh tinh.

Mà nơi này, Thủy Dạng Hề ngưng thần yên lặng nghe, xác định Nam Cung Ngự Cảnh đã rời đi, mới ôm lấy chân, ngồi dậy. Có chút hơi xuất thần, không biết khi Nam Cung Ngự Cảnh trở về phát hiện giường không nhà trống, thì sẽ phản ứng gì, chắc không phải thực sự đem toàn bộ hoàng tử phủ hủy đi chứ? Ngẫm lại tình cảnh kia, thật đúng là đủ làm cho người ta sợ hãi.

Nàng nhướn mày, làm sao vậy? Không nhớ sao? Chẳng lẽ đã thành thói quen có người ở bên cạnh? Đến thời khắc này trong lòng nàng lại có một chút do dự, thật đúng là không giống phong cách làm việc của nàng đâu.

Trần định tinh thần lại, hướng phía ngoài cửa nói: "Hoa nhiên, người tiến vào."

Hoa nhiên nghe thấy, dạ một tiếng, liền đẩy cửa vào phòng, đã thấy Thủy Dạng Hề ôm chân mà ngồi, mái tóc thật dài trút xuống ở trên lưng, như thác nước chảy, bóng loáng mềm mịn, phối hợp với màu trắng áo ngủ, trong ánh sáng mỏng manh có vẻ như ẩn như hiện, coi như ảo ảnh không thực tồn tại.

Hoa Nhiên trong lòng có đầy dự cảm bất hảo, nhưng lại nói không được không tốt ở chỗ nào, chỉ biết là cùng tam hoàng tử phi có liên quan.

"Nương nương có gì phân phó?" Tự ngày đó chứng kiến qua lợi hại của nàng ấy, nàng liền không dám như trước xem thường nàng ta nữa. Nàng tất nhiên hiểu rõ ý tứ trong câu nói cuối cùng ngày hôm đó của nàng ấy, nếu hiện tại đi theo tam hoàng phi, thì không thể làm ra chuyện có lỗi với nàng, nếu không, sẽ không có kết cục tốt. Hoàng tử phi bây giờ so sánh với trước kia thủ đoạn quả nhiên cao minh hơn rất nhiều. Lúc đầu, Phụng Phù cùng Trần tổng quản đã dặn dò mình, đi theo hoàng phi, tầm nhìn phải xa một chút, vạn lần không thể xem nhẹ, bằng không sẽ chịu tội, hiện nay, quả nhiên như lời tiên đoán.

Thủy Dạng Hề thấy nàng đã không còn vẻ khinh thường như ngày xưa, trong mắt ngược lại còn nhiều tia kính sợ, đương nhiên cũng có một ít cảm xúc không tình nguyện, có lẽ đây là tính cố hữu của nữ tử đi, bất quá, như vậy mới là người có tài.

"Ta muốn người đi làm một chuyện cho ta, người có bằng lòng hay không?" Thủy Dạng Hề sâu kín hỏi.

Hoa Nhiên bĩu môi, việc này không phải đã biết rõ còn có hỏi sao, nàng hoàng tử phi nương nương chỉ cần mở miệng, nào có chuyện làm thuộc hạ mà không làm cho nàng, nói sau, gặp phải chủ tử như vậy, không làm cũng không được: "Thuộc hạ không dám. Không biết nương nương muốn thuộc hạ làm chuyện gì?"

"Ta muốn người lập tức đi vào trong cung, ám sát một Thái y, họ Trương, phải là một vị tuổi trẻ y thuật tốt nhất của Thái y viện, nhưng ta không biết tên đầy đủ của hắn. Bất quá, ta nghĩ người sẽ có biện pháp tìm ra hắn. Nhớ kỹ, ta chỉ muốn người thử một chút, cũng không phải muốn lấy mạng của hắn, chỉ cần xác định hắn biết võ công liền được..." Thủy Dạng Hề ngón tay gõ gõ lên giường, thanh âm của móng tay cùng đầu gối va chạm nhau, vang vọng ở trong bóng đêm, rõ ràng và ó chút quỷ mị.

Thủy Dạng Hề tiếp tục nói: "Sau khi thành công, nếu có thể hãy đi đến tây nam nhạc phường ở trong cung, nhìn xem cái nhạc sĩ không nhiễm khói lửa nhân gian vô nghệ tu vi cao bao nhiêu. Có thể làm được không?" Thủy Dạng Hề dùng ở trên người nàng, làm thị vệ của Nam Cung Ngự Cảnh đều phải vô nghệ phi phạm, tin tưởng sẽ không thành vấn đề.

"Tuân lệnh, nương nương, nhưng là... Điện hạ trước khi rời đi còn có ý phân phó thuộc hạ phải bảo vệ tốt an nguy của nương nương, nếu..." Hoa nhiên chần chờ nói, nàng đây thật không biết đã theo phải dạng chủ tử gì a, hai chủ tử nàng đều không thể chọc, không cần thận một cái, đắc tội một trong hai người, đều không có kết cục tốt.

"Việc này người không cần lo lắng, không phải còn có Tổng nương ở đây sao? Vô nghệ của người so với Tổng nương không cao hơn, nên mới phải người đi. Mà ta thân ở trong phủ, cũng không có cái gì nguy hiểm, hơn nữa, trong phủ không phải còn có thị vệ sao?" Nàng tất nhiên là biết Nam Cung Ngự Cảnh lưu lại nàng ta là vì nàng, bằng không, cũng sẽ không nghĩ biện pháp điều nàng ta ly khai. Nhưng mà, dù sao là đương đông kích tây, cũng phải lựa chọn việc có giá trị tốt, nếu có thể được đem nàng ta đi lấy một ít tin tức tốt cho hai người cũng là lựa chọn không sai.

"Cho nên, người cứ yên tâm đi làm tốt chuyện này cho ta đi." Thủy Dạng Hề tiếp tục nói.

"Dạ..." Hoa nhiên lên tiếng, rồi đi ra ngoài cửa, nhưng đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, nàng chần chờ xoay người, nhìn Thủy Dạng Hề, nói: "Hoàng phi, chuyện này có hay không..."

"Yên tâm, việc này tuyệt đối đối với chủ tử của người có ích không hại, ta dù sao cũng là hoàng phi của các người a, chẳng lẽ đi hại điện hạ các người sao?" Thủy Dạng Hề đánh gãy lời của nàng, một lời nói ra sầu lo của nàng ta, đồng thời cũng cho nàng ấy một viên thuốc an thần.

Hoa nhiên gật gật đầu, rốt cục cũng thi triển khinh công phi thân mà đi. Thủy Dạng Hề thấy vậy, mới thở ra nhẹ nhõm. Nếu không phải có chuyện ngày đó cho nàng ấy xem khúc đạo đầu, bây giờ muốn điều nàng ta rời khỏi, thật đúng là không có khả năng. Hoàn hảo, tất cả đều chuẩn bị tốt.

Thủy Dạng Hề lúc này mới tìm ra bộ y phục dạ hành đã chuẩn bị tốt. Phủ lên một thân tuyết trắng, chỉ lộ hai ánh mắt ở bên ngoài, quay tròn chuyển động. Không có biện pháp, quần áo của nàng cùng Nam Cung Ngự Cảnh đặt chung một chỗ, nếu như không duyên cớ mà có thêm một bộ xiêm y màu đen nhất định sẽ làm người ta hoài nghi.

Chuyện kể rằng bộ y phục dạ hành này là ngày hôm đó nàng phân phó Tổng nương có ý ra phủ làm cho nàng, chỉ nói đây là một loại vũ y màu trắng đặc biệt, mới đánh mất sự nghi ngờ của Tổng nương đối với quần áo. Đương nhiên, cũng không phải nàng không tin nhiệm Tổng nương, chỉ là càng ít người biết, xác suất thành công sẽ càng lớn, nói sau, nàng cũng không nắm chắc Tổng nương sẽ ủng hộ quyết định của nàng.

Mặc y phục dạ hành, lặc mình một cái, liền đã biến mất ở trong phòng. Nàng chưa từng thật sự thử qua khinh công, không thể tưởng được lại sự dụng tốt như thế, sợ là có thể so với chim tước đang bay. Bất quá, một thân áo trắng bay trên không trung, đập trên hoa cỏ mà đi, thật là có hương vị tiểu long nữ.

Chỉ chốc lát sau, Thủy Dạng Hề đã là đến tẩm cung của hoàng hậu. Trong cung im ắng, trừ bỏ nha đầu cùng bọn thái giám gác đêm, thì đều đã đắm chìm nặng nề trong mộng đẹp. Thủy Dạng Hề thấy may mắn chính mình đã tới tẩm cung của hoàng hậu, mới có thể nhanh chóng lên vào phòng ngủ hoàng hậu. Thủy Dạng Hề thần tốc điểm huyết ngũ cung nữ thái giám canh cửa, liền thấy mấy người kia vốn đã đầu óc mơ màng, giờ phút này kéo đầu cùng nhau mà ngủ.

Xem ra, điểm huyết thật đúng là dùng được, ngày đó nàng có ý hỏi Tống nương khả có cái huyết vị nào điểm làm cho người ta mê man không, Tống nương liền báo cho nàng biết huyết ngũ này. Vì muốn không bị thất bại trong gang tấc, nàng còn ngâm ở trên người Đông Ly Hạo sử dụng vài lần, cho đến khi sử dụng tự nhiên mới dừng.

Một cái lặc mình, đi vào trước giường của hoàng hậu, đem chùy thủ một phen để ở trên cổ của bà ta, lạnh lùng nhìn khuôn mặt đoan trang hiền thực của bà, đôi môi hé ra như cười, làm cho người ta cảm giác bà đang cười, ngay cả ngủ đều không ngoại lệ. Bất quá, khá lắm tướng mạo ôn hòa nhân từ, sao biết trong lòng dạ lại có một viên tàn ác nhẫn tâm như thế.

Thế gian này, bất cứ lúc nào chỗ nào, tri nhân tri diện bất tri tâm thật đúng là danh ngôn kinh điển.

Khí lạnh của chùy thủ làm hoàng hậu tỉnh dậy, Thủy Dạng Hề nhìn con người hoảng sợ của bà, trong mắt đúng là hiện lên một tia tự đắc khoái ý, nàng che miệng của bà ta lại, chùy thủ lại tiến dần lên vài phân, hạ giọng nói: "Muốn sống, thì đừng lên tiếng."

Hoàng hậu cảm thụ được sự lạnh lẽo trên cần cổ kia đang thấm vào da thịt mình, nhìn thích khách trước mặt một thân áo trắng, trong mắt sát ý hiện lên rõ ràng như vậy, nàng có thể khẳng định, nếu như mình không nghe theo, tên này sẽ không chút do dự đâm vào. Vì thế gật gật đầu.

Thủy Dạng Hề thấy thế, cái tay che miệng nàng lại thả lỏng một chút rồi nói: "Thiên tâm sa ở đâu?"

"Cái gì thiên tâm sa, ta ngay cả nghe cũng chưa nghe nói qua." Quả nhiên không hổ là hoàng hậu, ngay cả lời nói dối cũng có thể nói đến mặt không đổi sắc, thẳng thẳng khẳng khái.

"Ta không có tính nhẫn nại, ta đếm tới mười, ngươi nếu không nói, liền đừng trách dao nhỏ của ta vô tình." Lực hạ xuống mạnh thêm một chút, không tin ngươi không sợ hãi. Tưởng nàng không biết cái gì là thiên tâm sa nên muốn lừa sao, trừ phi mình không phát hiện Thủy Dạng Hề chết là bà ta chủ mưu.

"Ta thật sự không biết, ngươi cho dù giết ta cũng vô dụng." Nhiều năm làm hoàng hậu cũng không phải hư danh, muốn dọa mình sao, bản thân nên học hỏi kinh nghiệm thêm vài năm.

Thủy Dạng Hề thấy bà ta tiếp tục giả ngu, biết bà ta định là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ. Cười lạnh một tiếng, nói: "Hoàng hậu nương nương cũng biết nếu đem từng mảnh từng mảnh từ trên người tươi sống cắt bỏ, sau đó nhìn máu tươi chảy ròng, thẳng đến người kia bị chết trong đau đớn, thảm trạng đó, ta nghĩ hoàng hậu nương nương có thể tưởng tượng ra? Tuy rằng hiện tại thời gian không đủ, bất quá, ta nghĩ, nếu là đem hoàng hậu nương nương cắt thành hơn mười khối, vẫn không thành vấn đề đi. Nhưng mà, từ chỗ nào xuống tay trước mới tốt đây?"

Nói xong, yêu mị cười, tiếng cười khinh miệt từ trong miệng truyền ra, làm người ta cả người run lên. Hoàng hậu chỉ thấy trong mắt nàng sự tàn ác mãnh liệt, làm như thật sự lo lắng nên từ chỗ nào nào xuống tay mới thỏa đáng nhất, trong lòng không khỏi sợ hãi, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh, nói: "Vô luận ngươi uy hiếp như thế nào cũng vô dụng, ta quả thật không biết." Trong thanh âm đã mang theo một tia run run.

"Thật không?" Thủy Dạng Hề cười nói, "Như vậy, bắt đầu từ mặt đi thấy như thế nào?" Nói xong, chùy thủ đã là chuyển qua trên mặt hoàng hậu, thoáng dùng sức, da thịt vô cùng mịn màng đã chảy ra loang lổ máu, từng giọt màu hồng nhạt rơi trên áo ngủ, như từng đoá hoa sáng lạn đang nở.

Việc này, hoàng hậu sợ hãi không hiểu nàng chỉ nghĩ thích khách áo trắng muốn hù dọa mình thôi, nhưng hôm nay, mệnh của nàng thật sự nguy hiểm trong sớm tối, vội vàng nói: "Khoan... Khoan... , ta nói, ta nói... Ở... Ở dưới giường ta có ngăn ngầm..."

"Vậy phiền toái hoàng hậu nương nương lấy ra đi." Chùy thủ vẫn để ở cổ của bà ta.

Hoàng hậu chậm rãi đứng dậy, chậm chậm vén lên chăn mềm, lộ ra trên ván giường thượng một cái vật hình tròn đựng vào, giường kia như lên tiếng trả lời chia làm hai nửa. Bàn tay Hoàng hậu tiến vào ngăn hầm, trong mắt chợt lóe sáng, chỉ nghe hưu một tiếng, một mũi tên liền hướng Thủy Dạng Hề bay đi.

Thủy Dạng Hề khinh miệt cười, nàng đã sớm dự đoán được hoàng hậu quý kế đa đoan, sao có thể dễ dàng trúng mưu, nàng kéo bà ta làm làm tấm bia, mũi tên này xuyên qua cánh tay bà ta, lần này, lại có rắc rối khác vì hoàng hậu a một tiếng kêu lên. Thủy Dạng Hề trong lòng âm thầm hối hận, thầm nghĩ giáo huấn bà ta một cái, nhưng lại quên hiện nay là khi nào nếu kinh động thị vệ trong cung, quả là tự tìm phiền toái.

Lúc này, nàng cầm lấy thiên tâm sa trong ngăn hầm liền phi thân ly khai, chạy đi còn không quên dùng chùy thủ trên thiên tâm sa rạch mấy đao, quả thật mềm dẻo vô cùng.

Qua một hồi, trong cung hoàng hậu đã có bóng người di chuyển, Thủy Dạng Hề bắt đầu dĩ mặt nhăn nhu mày, xem ra tốc độ phải nhanh hơn. Trong lòng nghĩ vậy thân hình đồng thời cũng di chuyển nhanh hơn không ít. Như một con chim yến từ tẩm cung hoàng hậu hướng ra ngoài cung mà bay đi, nhưng nàng bỗng thấy một đoá pháo hoa nở rộ ở không trung, khẽ kêu một tiếng rồi giấy lát lướt qua nó.

Thủy Dạng Hề lập tức có dự cảm không tốt, sao bỗng nhiên lại có pháo hoa? Đang lúc nàng do dự, liền thấy một thanh trường kiếm đã đưa tới trước

mắt nàng, Thủy Dạng Hề xoay người một cái, né tránh mũi kiếm.

Tập trung nhìn lại, chủ nhân của trường kiếm đứng là Nam Cung Ngự Cảnh, chỉ thấy thân hình thon dài đẹp đẽ, mặc quần áo dài màu xanh bao vây lấy thân hình cao lớn, độc lập ở trong bóng đêm, giống nhau một vương giả cô độc, tản mát ra khí thế lạnh lùng. Ánh mắt không chớp một cái nhìn chăm chăm vào nàng, trong mắt có ngạc nhiên, nhưng lại càng nhiều sự đùa cợt, giống nhau đang cười nhạo nàng không biết tự lượng sức mình, dám ở trước mặt hắn không coi vào đâu xông vào hoàng cung.

Lại là một bộ mặt khác của Nam Cung Ngự Cảnh, khi đối địch với hắn, làm cho người ta thấy một loại cảm giác áp bách, khiến người ta cảm giác quanh thân dưỡng khí đều bị rút đi. Thủy Dạng Hề mím môi, hắn như thế nào lại ở chỗ này, không phải đang ở chỗ hoàng đế sao? Thịnh Hạ quốc công chúa kia rốt cuộc đang làm cái gì? Sao không bám trụ được Nam Cung Ngự Cảnh vậy? Thật sự là liên lụy nàng mà.

Nam Cung Ngự Cảnh nhẹ phi thân, một kiếm quét ngang, liền thẳng hướng Thủy Dạng Hề đánh tới. Thủy Dạng Hề thấy tình thế, kiếm chưa tới, khí đã tới trước, nàng biết không phải dễ ứng phó như vậy mà, lật nghiêng người một cái liền bay đi. Nhưng mà, nàng mau, kiếm còn nhanh hơn, cuối cùng đã bị kiếm khí gây thương tích, tuy rằng không nghiêm trọng lắm, nhưng trên áo trắng đã có máu thấm ra.

Thật là kiếm pháp lợi hại, Thủy Dạng Hề không khỏi nghĩ ngợi. Chỉ một cái thất thần, một kiếm hoa lại đến trước mặt nàng, trong kiếm mang theo sát khí sắc bén, kiếm chiêu liên tục thay đổi, lúc thì như du long vẩy đuôi với khí thế bàng bạc, lúc thì như phượng hoàng bay múa nhẹ nhàng mà tự nhiên. Hắn thật sự muốn giết nàng, trong lòng Thủy Dạng Hề lập tức hiện lên ý nghĩ này. Nàng biết hắn là ai vậy, nhưng hắn lại không biết nàng là ai.

Nàng liền không chút nghĩ ngợi, cầm chủy thủ đánh thẳng chỗ yếu hại bên hông của Nam Cung Ngự Cảnh, muốn làm cho hắn thu hồi kiếm chiêu đã xuất. Nhưng Nam Cung Ngự Cảnh động cũng không động mà hướng nàng đánh úp lại, Thủy Dạng Hề không khỏi kinh hãi, hắn là quá mức tự tin hay quá coi thường chủy thủ của nàng? Phải biết rằng chủy thủ của nàng uy lực so với kiếm của hắn cũng không kém.

Mất thấy chủy thủ sẽ đâm lên người Nam Cung Ngự Cảnh, hắn lại không chịu thu kiếm thế, Thủy Dạng Hề không khỏi cả kinh xoay người thu hồi chủy thủ, thuận thế bò lên đại thụ bên cạnh, tiếp theo ráng kéo sức mà bay đi qua.

Cùng lúc Nam Cung Ngự Cảnh đâu phải người tầm thường, kiếm chiêu của hắn không phải người muốn tránh liền có thể tránh được, chỉ nghe Thủy Dạng Hề a một tiếng, trên vai đã là trúng một kiếm, tuy rằng tránh khỏi chỗ nguy hiểm, nhưng một kiếm này đâm rất sâu. Nhất thời, máu theo kiếm lan tràn, ở trên áo trắng của nàng thượng một đóa hoa hồng nở ra yêu dã mà chói mắt. Từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, sáng lạn mà ưu thương...

Tất cả mọi thứ chỉ phát sinh ở trong nháy mắt.

Thủy Dạng Hề kinh ngạc nhìn hắn, hắn thật sự đem kiếm đâm vào thân thể của nàng sao? Trong mắt nàng lập tức che dấu không được bị thương tràn ngập... Cho dù hắn không biết nàng là ai, nhưng mà, khi nàng nhìn thấy chủy thủ sẽ đâm vào hắn, nàng không phải đã thu hồi chủy thủ sao, vì cái gì mà hắn không chút do dự hướng nàng đâm tới, chẳng lẽ hắn thật sự ngoan tuyệt đến như thế sao?

Miệng vết thương đau quá, nguyên lai, lợi khí đâm vào thân thể, là đau như thế, cơn đau truyền khắp toàn thân, cuối cùng tụ tập ở nơi đó, nàng đồng thời cảm thấy mệt mỏi quá, mệt mỏi quá... , trong mắt đã đông đầy nước mắt, mà không tự biết...

Nam Cung Ngự Cảnh nghe thấy tiếng kêu của nàng, cũng đồng thời giật mình đứng tại chỗ như nàng, tay hắn hơi hơi phát run, một tiếng kêu Hề Nhi ở trong cổ họng, cũng không dám gọi ra, hắn cảm thấy hắn sợ, sợ người hắn đâm trúng chính là người quan trọng nhất trong đáy lòng mình, sợ nhìn thấy ánh mắt nàng hận hắn.

Hắn vẫn cảm kiếm không nhúc nhích, không dám rút, sợ hơi không cẩn thận một chút, nàng liền vì đau thê thảm mà kêu to, đúng a, tiếng kêu vừa mới rồi, là nàng đau thảm đi! Nhìn thấy nàng đau đến nhăn mày, nhìn đến ánh mắt không thể tin được của nàng, trong lòng hắn đau đớn lan tràn, cuối cùng liền hỏi ra: "Hề Nhi, là ngươi sao?" Thanh âm thật cẩn thận như vậy, nhu hòa như vậy, vì sợ hơi mạnh một chút, thiên hạ trước mặt sẽ hóa thành bụi trần, biến mất không thấy...

Thủy Dạng Hề vừa nghe tiếng hắn nói ra, ánh mắt ngược lên, liền kéo suy nghĩ về, tay phải vừa vùng lên, chủy thủ đã hướng ngực hắn đánh tới...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Nàng lại quên tình trạng hiện tại, thời điểm máu chốt như vậy, mà còn nhân hạ thoải mái ngán người, thì những gì lúc trước nàng làm không phải là uống phí sao. Nếu như, bị hắn phát hiện là nàng, thì càng không có khả năng ra cung.

Nam Cung Ngự Cảnh đột ngột bị đoạn vải lụa đánh trúng liền lao đảo thối lui về phía sa. Mà đoạn vải lụa kia chỉ mang theo không quá hai thành nội lực, chỉ vì hiện tại Nam Cung Ngự Cảnh một lòng đều ở trên người của kẻ bị thương trước mặt, nào dám không nương theo lực đạo, ngay cả kiếm bị đánh thối lui.

Nháy mắt, kiếm đã rút ra khỏi thân thể của Thủy Dạng Hề. Lúc này, nàng chỉ có một cảm giác, đau điếng người, đau không bờ bến, tất cả đều tập trung bên vai trái. Nàng không khỏi nhuỵ mảy, răng nanh cắn môi thật sâu, đem tham âm kinh hô nén lại, không kêu rên ra tiếng. Thân mình cũng theo quán tính nghiêng về phía trước, tay phải theo bản năng xoa vai trái bị thương, nhất thời, đoạn lụa trắng trên tay nhuộm một mảnh màu đỏ.

Thủy Dạng Hề chăm chú nhìn Nam Cung Ngự Cảnh liếc mắt một cái, thấy hấn vẫn bị vây bởi sợ sệt, mũi chân nàng điểm nhẹ, chịu đựng trên vai đau đớn, một cái phi thân, liền đã ở ngoài ngàn dặm, hướng tới cửa cung mà đi.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn bóng trắng biến mất, biểu tình ngưng trọng dị thường, trong lòng vẫn càng không ngừng hỏi, là người sao, Hề Nhi. Chẳng lẽ, người đúng là biết võ sao? Lần đó ở yến hội hấn cố ý bắt mạch môn của nàng, trừ bỏ mạch tượng so với chi người bình thường mạnh hơn rất nhiều thì vẫn chưa cảm nhận được một ít nội lực nào. Nhưng mà, thân ảnh kia lại quen thuộc dữ dội, quen thuộc đến làm người ta cảm thấy sợ hãi..

Đúng vậy, sợ hãi, không nghĩ tới từ sợ hãi. Hấn âm thầm vận khí, một cái nháy mắt, liền đã biến mất ở trong bóng đêm.

Không cần một khắc thời gian, liền về tới Lâm Thủy các trong hoàng tử phủ. Địch thân vung tay lên, cửa phòng ầm một tiếng mở ra, trong khoảnh khắc hơi phi yên diệt (*tan biết như mây khói*). Đôi mắt như con báo săn mồi lập tức ở trong phòng tìm kiếm một lần, trong mắt ánh sáng chuyển qua thất vọng, từ thất vọng chuyển thành phẫn nộ, cuối cùng, hiện lên một chút thị huyết tàn khốc, hết thảy, đều là kế hoạch của người sao? Nhưng vì cái gì?

Một tia cười khê tự trong miệng phát ra, nhưng cổ máy cũng không thể nghe thấy. Trên mặt rất bình tĩnh nhìn không ra gợn sóng, chỉ có đôi môi kia nhợt nhạt nhếch lên lãnh khốc, như băng cứng trong đêm tối càng nổi bật quý dị, hiện ra trong lòng hấn điên cuồng đau vì chảy máu. Một cái xoay người, tựa như quỹ ảnh bay ra khỏi hoàng tử phủ.

Mà Thủy Dạng Hề thì cố nén đau, chống đến cùng để đi đến nơi hẹn với người mắt xanh kia—— ngoại ô thành tây. Nơi đó sớm đã có một chiếc xe ngựa tốt chờ sẵn. Vết thương trên vai khiến cho nàng không còn bao nhiêu khí lực để bò lên xe.

Người ở trong xe ngựa nghe thấy động tĩnh bên ngoài, kinh ngạc hỏi: "Ai?" Thanh âm lưu loát mà lạnh giá.

"Là ta." Thủy Dạng Hề hạ giọng, khó khăn mà nói.

Mành xe ngựa lập tức hất lên từ bên trong lộ ra gương mặt mỹ nhân, Thủy Dạng Hề vừa thấy, liền biết không phải là Thịnh Hạ quốc công chúa thì là ai. Thấy nàng ta chỉ lạnh lạnh liếc nàng một cái, rồi nói: "Còn chưa lên, chẳng lẽ còn muốn người diu người lên sao?" Trong thanh âm ngạo mạn có thể thấy được móng vuốt, thật đúng là xem nàng như gã sai vặt bình thường. Lập tức, liền thả mành xe ngựa xuống.

"Ta bị thương, đã không khí lực để lên rồi." Thủy Dạng Hề bình tĩnh nói, không có chút gấu điểm. Đương nhiên, nàng cũng có sự chuẩn bị vạn toàn cho chính mình.

Không đợi công chúa kia nói tiếp, một đạo thanh âm đột ngột vang lên: "Cái gì? Người bị thương?" Làm như chuyện nàng bị thương thật sự là đều không thể xảy ra.

Thủy Dạng Hề vừa thấy, đúng nam tử mắt lam, khinh miệt cười nói: "Còn không kéo ta đi lên, đều là do các người làm hại." Âm sắc nặng nề, lộ ra vài phần tức giận.

Ánh mắt lợi hại của nam tử kia chột lóe, lập tức khôi phục bình tĩnh, đưa tay đem Thủy Dạng Hề kéo lên.

Thủy Dạng Hề ngồi dựa vào vách tường xe, thở hổn hển thở, nói: "Đi mau, nơi đây không nên ở lâu, nếu không, coi chừng xảy ra cái gì nhiễu loạn." Kỳ thật, trong lòng của nàng là để phòng Nam Cung Ngự Cảnh, hấn thật sự đáng sợ.

"Nơi này còn không đến phiên người làm chủ." Thịnh Hạ quốc công chúa vẻ mặt không vui, có chút căm giận.

Thủy Dạng Hề thấy nàng như thế, đáy lòng nghĩ ngợi, công chúa này tính tình cũng thật tự cao, chẳng lẽ nàng ta nhận ra nàng sao? Nàng yên lặng tự đánh giá mình một phen, lập tức thoải mái cười, không có khả năng, nàng hiện tại một thân màu trắng áo thích khách, ngay cả mặt mũi cũng đều che lại, chỉ còn hai con mắt để xem xét. Muốn nhận ra nàng, tuyệt đối không có khả năng. Bất quá, nàng quả thật nghĩ không ra vì sao nàng ấy lại đối với một người xa lạ lần đầu gặp mặt sinh ra chán ghét như vậy. Dưới đáy lòng không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu. Tầm mắt điều đến trên người nam tử bên cạnh, nàng cảm thấy có chút hoài nghi.

Lúc này Thủy Dạng Hề cũng không có dư thừa tinh lực để nghĩ chu toàn, chỉ nhìn nam tử mắt xanh, nói: "Ta chỉ là hảo tâm nhắc nhở, nếu không đi, e là đã muộn. Nam Cung Ngự Cảnh cũng không phải là hạng người tầm thường." Lời này nói này đủ để rõ ràng chưa, đằng sau của nàng còn có Nam Cung Ngự Cảnh đi theo đó.

Nàng cũng không ngờ người mắt xanh lại hỏi ngược lại: "Người bị Nam Cung Ngự Cảnh gây thương tích?" Hấn cùng với nàng đã giao thủ, tự nhiên biết võ công của nàng đã đến cảnh giới nào, sợ là trên giang hồ sẽ tìm không thấy địch thủ. Nhưng, lại bị Nam Cung Ngự Cảnh đã thương nặng như thế. Hấn nhìn kỹ thương thế của nàng, khẽ nhuỵ mảy, nếu như đường kiếm này hơi hạ xuống dưới một tấc, sợ là mệnh của nàng đã không còn. Nghĩ vậy, trên mặt hấn cũng xuất hiện một phen ngưng trọng. Nam Cung Ngự Cảnh thật có năng lực này sao?

Thủy Dạng Hề vốn định thúc giục hấn tiếp tục chạy nhanh chóng rời đi, nhưng lời nói còn chưa khỏi miệng, đã bị một trận ho khan, dẫn tới miệng vết thương càng phát đau, chỉ phải cắn chặt khớp hàm. Xem ra, vết thương này vẫn không thể tránh thương tổn đến phế bộ, tuy rằng không nghiêm trọng lắm, nhưng đối với nàng mà nói, đã rất khó chịu được rồi.

Lại nghe thấy Thịnh Hạ quốc công chúa nói: "Nam Cung Ngự Cảnh quả thật không thể khinh thường..." giống như uyển chuyển trần thuật cái nhìn của nàng, trong lòng lại nghĩ tới đêm đó, làm cho nàng kinh hãi đảm chiến, không khỏi hạ giọng, "Chúng ta vẫn nên đi mau..."

Lời nói còn chưa dứt, liền nghe được bên ngoài huu một tiếng, hiển nhiên là một cái phi thân của người công phu cực tốt đến. Thủy Dạng Hề ngẩn ra, chẳng lẽ nhanh như vậy đã đuổi theo ?

Chỉ nghe người bên ngoài cung kính kêu một tiếng "Chủ tử".

"Chuyện gì?" Thịnh Hạ quốc công chúa đôi mắt nhíu lại nói, hoàn toàn không có phần chần chờ cùng sự yếu đuối hiện ra trong nháy mắt vừa rồi.

"Tam hoàng tử phủ đệ phòng sâm nghiêm, chúng ta vẫn không tìm ra được Thủy Dạng Hề..."

Thủy Dạng Hề bỗng nhiên rung mình, bọn họ tìm nàng làm gì? Lòng không khỏi âm thầm đề phòng hẳn lên.

"Cái gì? Ai cho ngươi đi tìm tiện nhân kia?" Thịnh Hạ quốc công chúa cao giọng chất vấn nói, trong lòng bất mãn cùng nhục nhã nhất thời tràn đầy toàn bộ trái tim, nàng chính là chán ghét Thủy Dạng Hề, chán ghét biểu tình thân nhiên của nàng ta, chán ghét nàng ta lấy việc thắng nàng ở bữa tiệc mà dương dương tự đắc.

Thủy Dạng Hề không khỏi hít một hơi nhìn nàng ta, nàng ta là gan cũng thật lớn, dám mình tiện nhân, chán sống sao? Chính lúc còn suy nghĩ, thì lại cảm thấy một cỗ lãnh sát khí khác đang vận sức chờ phát động. Chỉ thấy nam tử mắt lam lạnh lùng nhìn Thịnh Hạ quốc công chúa, trong mắt ý muốn cảnh hiện lên rất đậm. Thịnh Hạ quốc công chúa nhất thời thu liễm không ít, chỉ cúi thấp đầu cũng không thêm nhắc lại, một lời nói ra cũng đã nhắc ở chỗ hòng.

Thủy Dạng Hề chứng kiến điều này, làm cho nàng cảm thấy có chút quái dị, rốt cuộc ai là ai chủ, ai là ai phó? Hay là, nam tử này so với trong tưởng tượng của nàng còn phức tạp hơn? Thủy Dạng Hề nặng nề thở dài, trăm nỗi lo không thể giải, chỉ đồ thừa cho nàng đối thế giới không có trong lịch sử này hoàn toàn không biết gì cả. Bất quá, dám so đo với công chúa tôn quý, nếu không phải là người trong hoàng thất thì không thể làm được. Hoặc là, công chúa ở quốc nội rất không được sủng ái, hoặc là, hẳn là người có khả năng phi thường mà ai cũng không dám đặt tội.

Bất quá trong nháy mắt, lòng nàng hiện lên nhiều suy đoán cùng ý tưởng, thực may mắn, chính mình đã không lộ diện mạo.

"Hồi công chúa điện hạ, là gia bảo chúng ta đi." Chỉ đơn giản một câu, nghe không ra có bao nhiêu tôn kính, cũng nghe không ra có bao nhiêu mạo phạm, chỉ đơn giản hướng nàng ta nói một lời vậy.

Thủy Dạng Hề vừa nghe, càng thêm xác định này người mắt lam quyền thế so với công chúa Thịnh Hạ quốc lớn hơn một bậc, có lẽ bọn họ ở Thiên Mị vương triều đều có thể lực, nhưng thể lực này tuyệt đối là nghe theo lời người mắt lam, mà cái gọi là công chúa. Lúc này, nàng không thể không đối với thân phận công chúa có chút hoài nghi, đồng thời, lại không thể không bội phục sự sâu sắc của Nam Cung Ngự Cảnh, nhưng khi vừa nghĩ tới điều này. Đột nhiên, trong lòng dâng lên một loại dự cảm xấu.

Nàng nhíu nhíu mày, quát: "Quả thực là hồ nháo. Nhìn người thông minh như vậy, như thế nào lại ngốc đến độ như thế. Tam hoàng tử phủ là nơi có thể tùy tiện xông vào sao? Nếu không, hẳn mà ở trong phủ, thì chỉ cho người đi vào được mà ra không được. So với hoàng cung càng làm cho người khó lòng phòng bị hơn."

"Chỉ sợ, hiện tại đã đã thảo kinh xà, còn không mau đi chôn đến khi nào? Chờ người đến bắt sao?" Quả thật không biết hấn phí sức lớn như vậy muốn bắt nàng để làm chi, chẳng lẽ là muốn lợi dụng nàng kiểm chế Nam Cung Ngự Cảnh? Nhưng tình hình này, làm hại nàng đi không được a.

Trên mã xa, hai người đều là cả kinh, đều là người có địa vị cao, làm sao mà bị người ta rống qua như thế. Trong lòng nhất thời nồng đậm bất mãn, nhưng mà, họ quả thật đều là người thông minh, chỉ trong nháy mắt, liền nghĩ thông suốt lợi hại trong đó. Chỉ đem tức giận nhất thời áp chế xuống, chờ sau này mới tính sổ. Liền lệnh cho người ta đánh xe ngựa nhắm hướng phía nam chạy đi.

Nhất thời, ba người không nói chuyện. Trong xe lặng ngắt như tờ.

Bất quá, Thịnh Hạ quốc công chúa cuối cùng lại kiên nhẫn hơn hết. Sau khi cân nhắc xe ngựa hẳn đã đi được một đoạn đường, hơn nữa vừa bị Thủy Dạng Hề quát lớn một phen, trong lòng vốn tức giận, nhin một hồi nữa sẽ chết, nên hiện tại như thế nào cũng không nín được.

Chỉ thấy nàng ta nhìn Thủy Dạng Hề hừ lạnh nói: "Ngươi đi lấy thiên tâm sa đâu?" Nàng cao thấp quét Thủy Dạng Hề liếc mắt một cái, cười lạnh nói, "Chắc sẽ không vô công mà trở về chứ! Nếu vậy chúng ta cũng không thể dẫn theo ngươi!" Từ lúc nàng ta theo nàng lên xe, nàng liền cẩn thận nhìn một phen, cũng không có phát hiện một tia bóng dáng của thiên tâm sa, chớ không phải là...

Thấy Thịnh Hạ quốc công chúa đưa ra nghi ngờ, người mắt lam cũng quay đầu, mắt không hề chớp nhìn nàng, như đang chờ đợi lời giải thích của nàng.

Thủy Dạng Hề mỉm cười, quay đầu nhìn về phía bên ngoài xe ngựa, cảnh vật đang nhanh chóng lui về phía sau, trên bầu trời bao la của bóng đêm, chỉ có thể thấy chút bóng dáng mơ hồ, bất quá, như vậy thôi đã có thể làm tâm tình nàng tốt lên. Những ngày sau này, nàng sẽ như kinh ngư vượt biển, trời cao chim sâu cánh bay. Một nụ cười, hiện lên khóe miệng, vụng trộm nhìn về phía sau nơi mình trốn đi, yên tĩnh mà yên ắng, ở dưới cái khăn che mặt nụ cười tràn ra.

Người mắt lam nhìn không thấy Thủy Dạng Hề cười, nhưng lại thấy ánh sáng trong mắt nàng nở rộ, như màu xanh ngày xuân tràn khắp nhân gian, chông chênh, tới rồi đi, bướm bướm dập dờn bay tràn ngập trên hoa cỏ... Trong nhất thời đã quên đi đáp án hấn chờ mong. Ánh mắt hướng về yết hầu của nàng, quả nhiên không có hầu kết, trong trái tim bỗng hiện lên một tia vui sướng, không rõ nguyên do.

Thủy Dạng Hề lại không phát hiện điều này, chỉ thần nhiên nói: "Yên tâm, Thiên tâm sa đúng như đã hứa sẽ hướng về Thịnh Hạ quốc mà đi. Nếu như ta có thể bình an tới quý quốc, chắc chắn sẽ đem thiên tâm sa lông tóc vô thương dâng lên." Thủy Dạng Hề tà tà liếc nhìn bọn họ một cái, chế cười, trong lúc nàng không xác định được an nguy phía trước, sao lại để cho bùa hộ mệnh bị người khác đoạt đi?

Nam tử kia vừa nghe, trong mắt hiện lên kinh ngạc, sau đó lập tức cười nói: "Công tử thật là người phi phạm. Không thể tưởng được đã dưới tình huống bị thương nghiêm trọng như thế, còn có thể ở trên đường đem vật kia lấy qua tay, thật sự phải bội phục a." Nói lời rất khách khí, khả năng lý minh trào ám phúng mặc cho ai cũng nghe ra.

Thủy Dạng Hề đương nhiên biết, sẽ không dễ dàng lừa gạt bọn họ như vậy. Nàng cũng nhất thời nảy lòng tham, trong quá trình trốn chạy, liền đem thiên tâm sa mặc vào trong nội y khóa lại trên người, mặc cho ai cũng nhìn không ra được. Nàng khả vẫn nhớ rõ, nam tử này và nàng chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, lợi dụng xong, ai cũng không dám cam đoan hẳn sẽ không đến giết người diệt khẩu. Nếu như không có bị thương, thì không sao cả, nhưng hôm nay nàng bị thương, ngay cả tự bảo vệ mình cũng đều có vấn đề, tất nhiên là phải lưu trữ bùa bảo mệnh quan trọng hơn.

Nàng khẽ cười nói: "Công tử quá khen. Phụ trách hộ tống thiên tâm sa chính là phúc của ta, trước khi ta vào cung cũng đã làm tốt chuẩn bị. Chỉ tại trên đường đem thiên tâm sa gặp hấn, nhưng cũng không xảy ra chuyện gì." Lời nói bên ngoài như vậy nhưng nàng đã sớm để lại đường lui cho mình, nếu nàng có cái gì không hay xảy ra, thiên tâm sa? Bọn họ nghĩ cũng đừng nghĩ có nó.

Lúc này nàng nói thế làm cho người mất lam sắc mặt cứng đờ. Thủy Dạng Hề nhìn thấy, liền mỉm cười, không cười hay không cười, cũng không ai biết dù sao có vài che.

"Hừ, " chỉ nghe Thịnh Hạ quốc công chúa hừ lạnh nói, "Nghe lời nói của công tử, cũng là một người có quyền thế, vì sao còn muốn nương nhờ xe ngựa người khác mà đi như vậy. Chắc không phải ngay cả ngân lượng thuê xe ngựa cũng không trả nổi chứ."

Thủy Dạng Hề cau mày, đồng dạng hừ lạnh một tiếng nói: "Thân phận của ta, chỉ sợ ngươi còn không có tư cách hỏi đến. Người biết được thân phận ta cho tới bây giờ đều chỉ có một hàng người, đó là người chết." Định khích tướng ta với bộ điệu soi mói đó, ngươi còn chưa đủ tư cách.

Thịnh Hạ quốc công chúa vừa nghe thấy, nhất thời tức sùi bọt mép, chỉ một chữ ngươi vừa ra khỏi yết hầu, đã phải nuốt trở về.

Thủy Dạng Hề quét nàng liếc mắt một cái, chỉ ngón tay thách thức. Lại khơi dậy sự tức giận của công chúa, nàng đứng lên, hướng phía mình đánh tới...

Nhưng vào lúc này, chỉ nghe một tiếng ngựa hí thét dài, xe ngựa đột nhiên ngập ngừng, Thủy Dạng Hề vì vết thương trên vai nên né tránh không kịp, bổ nhào về phía trước, mắt thấy sẽ đập lên cửa xe. Thủy Dạng Hề đành phải nhắm mắt lại, thầm nghĩ, lần này chết chắc rồi.

Không nghĩ, cánh tay phải đột nhiên bị một cổ sức kéo, làm nàng không ngã nhào xuống, theo sức kéo, nhìn lại, vị trí đã lệch chỉ dừng nhẹ lên một thanh gỗ cứng nhắc. Thủy Dạng Hề không khỏi thấy may mắn, hoàn hảo đầu gối này không phải quá cứng rắn, làm cho đầu của nàng khỏi bị va chạm đau.

Lúc này trên đỉnh đầu nghe truyền đến thanh âm "Ngươi có khỏe không!"

Thủy Dạng Hề ngẩng đầu thì thấy, nguyên lai người mất lam, mà nàng hiện tại đang rúc vào trong lòng hắ, vừa mới rời nàng nàng còn tưởng là khúc gỗ gì đó, kì thực, là ngực của người ta, ài, thật là chiếm tiện nghi lớn nha! Nhất thời, rặng mây đỏ phủ đầy hai má của nàng. Bất quá, giây lát sau, nàng liền đã khôi phục như thường, điều chỉnh tốt chính mình tư thái, gật gật đầu nói: "Cám ơn, " câu này cũng nói rất chân thành.

Người mất lam chỉ ý vị thâm trường cười, liền hướng ra phía ngoài hỏi: "Sao lại thế này?"

"Chủ tử, cẩn thận. Chúng ta bị bao vây, tất cả đều là Hắc y nhân, không biết cái gì đến đây. Xem thân hình, người người đều võ nghệ phi phạm." Bên ngoài người lái xe đầy ngập ngừng trọng.

Hắc y nhân? lúc này tâm tình Thủy Dạng Hề càng thêm trầm trọng, chẳng lẽ là Nam Cung Ngự Cảnh đến? Nhưng xe ngựa cũng đã chạy với tốc nhanh mấy cái canh giờ, sao có thể đuổi theo kịp, tựa hồ không có khả năng. Vậy là ai?

Nhất thời, họ lâm vào trạng thái yên tĩnh. Chỉ nghe thấy gió đêm, từ thổi qua núi rừng tạo thành thanh âm, mang theo tiếng chim hót, lộ ra vẻ thê lương, làm người ta từ đáy lòng lý run lên.

Đoàn người Thủy Dạng Hề chỉ lẳng lặng chờ, song phương thực lực cách xa, chỉ có yên lặng mà xem kỳ biến, lấy tĩnh chế động. Định bất động, ta bất động, biết được mục đích của đối phương mới áp dụng đối sách tương ứng.

Trong rừng, vẫn yên tĩnh làm cho người ta hoảng sợ, tựa hồ có thể nghe thấy thanh âm của giọt sương rơi trên mặt hồ, thanh thúy mà vang dội, khiến cho không khí càng thêm buộc chặt.

Đã muốn nửa canh giờ trôi qua, đối phương cũng chỉ vậy khốn bọn họ, mà không làm ra hành động gì, làm Thủy Dạng Hề sờ không được ý nghĩ. Chẳng lẽ, là có ý kéo dài thời gian? Không xong, tại sao lại quên việc này.

Thủy Dạng Hề không khỏi cùng người mất lam liếc mắt một cái, gật gật đầu với nhau. Người mất lam liền vén lên màn xe, xuống xe ngựa.

Chỉ nghe mất lam lên tiếng: "Không biết các hạ ngăn lại đường đi của ta, là vì chuyện gì?"

"Ngươi đi Thịnh Hạ quốc sao?" Đối phương hỏi, nghe thanh âm, chắc là một nam tử tuổi trẻ, đại khái là người cầm đầu bang Hắc y nhân này.

"Đúng vậy." người mất lam chần chờ một chút, đáp.

"Trong xe còn có những người khác?" Lại là một câu hỏi ôn hoà, bất quá thanh âm coi như dễ nghe.

"Này, có cần thiết nói rõ với người sao?" Người mất lam cũng lạnh lùng nói. Dù sao cũng là người có thân phận, sao dễ dàng tha thứ cho người khác dùng giọng điệu giống như thẩm vấn phạm nhân để hỏi hấn.

"Người trên xe đều xuống dưới đi. Ta chỉ là xem một chút, xem xong, liền thả các người đi, như thế nào?" Người nọ cũng không để ý đến người mất lam, chỉ đối với đám người Thủy Dạng Hề bên trong xe mà nói, trong thanh âm lại lộ ra một sự lười nhát. Người trên xe cũng không kẻ đầu đường xó chợ, tại đây dằng trận thế mà có thể bình tĩnh như vậy, đã qua nửa canh giờ, mới xuống xe can thiệp. Hẳn nếu không phải còn có chuyện quan trọng trong người, khẳng định sẽ bồi bọn họ vui đùa một hồi.

Thủy Dạng Hề vừa nghe, nghĩ đến, bắt buộc phải xuống xe. Đây là điều kiện hắn đưa ra cuối cùng, bằng không, sẽ dùng đến sức mạnh.

Liền vén lên màn xe, lập tức bước xuống xe ngựa, không khỏi lại tác động đến miệng vết thương, đau có chút nhẹ răng trợn mắt, hoàn hảo, ánh mắt cũng không lộ ở bên ngoài.

Thủy Dạng Hề thần nhiên đánh giá người trước mắt, chỉ thấy hắn cho Hắc y nhân vây quanh thành vòng tròn, một thân tử bào ở trong bóng đêm lộ ra vài phần trầm tĩnh, mặt mày che dấu không được ý cười, chiếu sáng lên ngũ quan chính tề của hắn, giống như ánh nắng vào đông, ấm áp, làm cho người ta có cảm giác trí mạng. Chỉ là trong ánh mắt nhìn quanh càng toát ra lợi hại, chứng tỏ hắn không dễ đối phó.

Thủy Dạng Hề không khỏi nhíu lại mày, lại là một người nguy hiểm.

Người mặc tử bào tựa tiểu phi tiểu tiêu sái đến bên người Thủy Dạng Hề, một tay hoàn ngực, một tay kéo cằm, đi vòng quanh nàng, chậm chậm nói: "Một thân áo trắng, che mặt, vai trái bị thương... Không sai, hẳn là người ta muốn tìm." Hắn ừ một tiếng, gật gật đầu, chỉ vào Thủy Dạng Hề, nói, "Các người có thể đi rồi, chỉ để hắn ở lại là được."

Thủy Dạng Hề biết vậy nên không ổn, người này rốt cuộc là ai? Chớ không phải là có liên quan với Nam Cung Ngự Cảnh chứ?

Lại một lần nữa nàng đem ánh mắt đầu hướng về người áo tím, thế nhưng phát hiện hắn cười gian, ánh mắt cực kỳ giống Nam Cung Ngự Cảnh. Thủy Dạng Hề không khỏi trong lòng sinh nghi, rốt cuộc hắn cùng Nam Cung Ngự Cảnh quan hệ như thế nào? Nếu hắn đã ở chỗ này, tin tưởng Nam Cung Ngự Cảnh sẽ rất nhanh hiện thân, thật đúng là người định không bằng trời định, uổng nàng tính toán tỉ mỉ, cố tình tính từng bước, hết bàn vẫn là thua.

Thủy Dạng Hề mắt đẹp nhíu lại, trong mắt một ý quyết tuyệt chợt lóe lên rồi biến mất, vô luận như thế nào, nàng đều phải cá một phen. Nếu không làm, thì không làm, một khi làm, dù là núi đao biển lửa, cũng phải xông vào.

Lúc này ý nghĩ đã định, hai tay vun ra, đoạn tơ lụa song song bay đi ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Thủy Dạng Hề chỉ dùng có ba phần công lực, nàng chỉ là muốn thử một chút võ công của người áo tím, thứ hai, bởi vì trên vai bị thương, làm cho nàng rất khó toàn lực ứng phó.

Chỉ thấy người áo tím nhẹ nhàng cười, giữa người một cái, nhấc chân lộn mèo một cái liền tránh khỏi. Thân nhẹ như yến, tư thái tao nhã tự nhiên, không thể không nói, thật sự xinh đẹp. Sau đó, thực nhẹ nhàng dừng ở trước mặt nàng, bộ dạng hứng thú nhìn nàng, thần nhiên nói: "Bản lĩnh của người thật sự không nhỏ, có thể lấy đoạn tơ lụa mềm mại làm vũ khí, chỉ bằng điểm ấy, đã đủ làm cho người ta tò mò. Trách không được hắn lại muốn bắt người lại." Trong giọng nói tựa như gật mình hiểu ra.

"Người nói hắn? Ai? ... Nam Cung Ngự Cảnh?" Thủy Dạng Hề thử hỏi, theo chiều thức vừa rồi của hắn, cùng với tư thái nàng đã đoán ra hắn không phải là Nam Cung Ngự Cảnh, nhưng võ nghệ cũng tuyệt đối cao. Nếu là nàng không bị thương, có lẽ cùng hắn còn có đánh ngang tay, hiện nay, nàng nhìn nhân thủ của hai bên, quả thực là trứng chọi tảng đá.

"Ân, " hắn gật gật đầu, "Cũng không phải người ngốc, phản ứng cũng mau lẹ." nam tử áo tím đáp, lộ ra biểu tình dương dương tự đắc, mờ to ánh mắt tò mò bắn khoảnh đáng ở trên người nàng, như đang ở cân nhắc một món hàng dễ ra giá.

Thủy Dạng Hề không có ý tốt hung hăng nhìn hắn một cái, liền đem ánh mắt dời đi hướng khác, nhìn phía chân trời mặt trời đã nhô lên, liền biết bình minh sắp đến. Kế hoạch của nàng thất bại trong gang tấc, chạy thoát một đêm, vẫn chưa chạy ra khỏi phạm vi kinh đô, do nàng quá mức vô dụng, hay Nam Cung Ngự Cảnh quá mức lợi hại.

Thôi, thôi, muốn như thế nào, thì cứ như thế ấy. Bất quá, nam tử áo tím này, rốt cuộc... Là ai đây? Thủy Dạng Hề hơi hơi nhắm hai mắt, lâm vào trầm tư của chính mình, cũng quên mất tất cả mọi thứ quanh mình...

Nam tử mắt lam đang đứng một bên, nhìn thấy nam tử áo tím ra tay, liền biết, đây không phải là nhân vật đơn giản. Khóe miệng nhát cười, mang ý cười khiêu khích mà nghiền ngẫm. Hai tay tạo thành chữ thập, vỗ tay một cái, trong rừng liền nhanh chóng xuất hiện một đội nhân mã khác, cũng đồng dạng là che mặt, nhưng toàn thân quần áo màu đỏ đậm, hồng đối với đen, thật là màu sắc mãnh liệt, đem màu đen kia bao quanh tầng tầng.

"Ách..." người áo tím vừa nhìn thấy, hừ ra một tiếng, ánh mắt nhanh chóng quét một vòng, trong mắt hiện lên hưng phấn, "Không thể tưởng được, âm thầm đi theo lại có một đại đội nhân mã như vậy, nhưng ta lại không hề phát giác, thật sự là bội phục bội phục."

Người mắt lam thấy hần tuy rằng gât gât đầu, biên miệng càng không ngừng nói bội phục, nhưng trên mặt lại vẫn mang một bộ dạng kiêu căng, thậm chí lộ ra hơi thờ ơ nhẹ như phát hiện ra con mồi nguy hiểm. Ngưng mắt nhìn chăm chú hần, xem ra, lần này quả thật gặp được nhân vật phiền toái nhất từ trước tới nay. Hần không khỏi thu liễm bộ dạng nhu nhược bình thường, một chút âm ngoan hiện lên khóe mắt, thật đúng là hai đối thủ có lực lượng ngang nhau. Bây giờ không có gắng vui đùa sao được?

Song phượng nhân mã liền đơn giản mà giằng co như vậy, họ lù lù bất động, dòng khí khản trương theo khe hở giữa người với người chảy đi, rồi quanh quẩn ở trái tim mỗi người, chiến sự hết sức căng thẳng...

Thủy Dạng Hề không chút nào nhận thấy, cứ như cũ trầm mê ở trong thế giới của chính mình, miệt mài theo đuổi suy đoán thân phận của nam tử áo tím. Trực giác nói cho nàng, hần cùng với Nam Cung Ngự Cảnh nhất định có quan hệ không tầm thường, mà nàng lại nghĩ không ra, có nhiều cái kết luận làm cho nàng càng nắm bắt không được sự thật. Chớ không phải là nàng đã bỏ qua chi tiết quan trọng nào rồi? Nàng đem suy nghĩ di chuyển, hần ta cùng Nam Cung Ngự Cảnh mặt mày khá giống nhau... khuôn mặt tuấn lãng giống nhau nguy hiểm hơi thở giống nhau...

Chẳng lẽ...

Đúng rồi, vấn đề mấu chốt chính là đây, nàng như thế nào lại quên, hoàng tử trưởng thành của Thiên Mị vương triều có năm vị. Mà đêm đó yến hội trực cầu, chỉ thấy bốn vị, nhị hoàng tử thì không cần phải nói, ở nàng trong mắt, hần là người âm hiểm giả dối ngu xuẩn; mà đại hoàng tử, trời sinh tao nhã, tài hoa xuất chúng, nhưng tâm không ở triều đình; ngũ hoàng tử, năm nay vừa vặn trưởng thành, cũng còn chút tính trẻ con chưa thoát, tư tưởng trong sáng vẫn chưa bị nhiễm, thật là tiểu hài tử tốt hiếm thấy. Như vậy, còn lại, nếu như nàng đoán không sai, người trước mắt phải là đương triều tứ hoàng tử.

Chỉ là không nghĩ tới, sự xuất hiện của tứ hoàng tử lại long trời lở đất như thế, không cho nàng cái kinh hi đúng là thẻ không bỏ qua a. Bất quá, Nam Cung Ngự Cảnh lại có tình cảm tốt với tứ hoàng tử, chuyện này thật sự làm cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn. Y như chế độ truyền thừa của Thiên Mị hoàng triều, các hoàng tử không phải tranh đấu gay gắt để cục diện theo ý mình sao, sao còn có thể trình diễn tiết mục huynh đệ tình thâm này chứ? Thật là một bất ngờ lớn ngoài dự đoán của nàng.

Nàng nghĩ thông suốt hết thảy, thì ngược lại tâm tình lâm vào buông lỏng, kết cục đã định, nàng có gãy dựa cũng vô dụng. Không khỏi dùng ít sức hít thật sâu, để tỉnh trí mà ứng phó mặt bão táp sắp xảy ra ở phía sau có vẻ thỏa đáng hơn

"Công chúa, các người vẫn là..." Đi trước rồi đi, lời này nàng đang định nói ra thì thấy tình cảnh giương cung bạt kiếm, liền bị tắt lại ở trong cổ họng. Nàng nhìn tứ hoàng tử xong, rồi nhìn lại người mắt lam, tầm mắt rơi xuống tình hình nhất thời giằng co nhất lần nhau của họ. Đây... Khi nào thì lại xuất hiện cục diện giằng co như thế?

Bất quá, nàng cũng nhận thấy được hai bên đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao vừa bên nào vừa động, thì sẽ gặp phải trận đánh nhau.

Nàng đi đến bên người nam tử áo tím, nhẹ giọng nói: "Người là đương kim tứ hoàng tử?" Trong giọng nói cũng không gặp được một tia nghi ngờ nào.

Tứ hoàng tử Nam Cung Ngự Linh hai hàng lông mày cao lại, không khỏi kinh ngạc nhìn nàng, không hổ là người Tam ca coi trọng chỉ trong thời gian ngắn như vậy, liền nghĩ sáng tỏ thân phận của hần. Hần vẫn là lần đầu gặp gỡ người thông minh như thế.

"Không sai, " Nam Cung Ngự Linh gật đầu nói, "Người quá thông minh, đây là nguyên nhân để Tam ca giữ lấy người không cho đi sao? Thật quá chuyện bé xé ra to, chẳng qua chỉ một thuộc hạ, còn ba lần bốn lượt bắt ta chạy cả đêm về để chặn đứng người, thật đúng là không phải tác phong của hần. Chớ không phải người đã đánh cấp tình báo cơ mật gì đó chứ?" Trừ bỏ điều này, hần nghĩ không ra cái khác, bất quá, giết chết là xong việc rồi, làm gì cần phải náo động thế. Tuy rằng kẻ trước mắt, trên người lộ ra khí chất mà không phải một thuộc hạ bình thường có khả năng đạt tới, bất quá, một thân y phục dạ hành này thì giải thích thế nào?

Thủy Dạng Hề theo dõi ánh mắt hần nhìn mình, hần cũng không biết thân phận của nàng sao? Biết điều này nàng liền vui vẻ, xem ra, ông trời vẫn chiếu cố nàng. Bộ dạng có chút cười nịnh nói: "Tứ hoàng tử, người thật đúng là thần cơ diệu toán, quả thật cái gì cũng đều không qua khỏi cặp mắt của ngài, không sai, ta vốn là một gã thủ hạ hộ vệ của tam hoàng tử, bởi vì làm việc thất trách, sợ tam hoàng tử trách phạt, vì bảo mệnh, mới suốt đêm đi theo bọn họ đến Thịnh Hạ quốc. Bất quá, người yên tâm, ta tuyệt đối không có đánh cắp cơ mật gì đó. Ta lấy nhân cách đảm bảo."

"..." Tứ hoàng tử lời nói còn chưa xuất khẩu, thì nghe thấy một thanh âm từ trên không rơi xuống, lạnh lẽo trong nháy mắt làm người ta đông lại: "Người mà dùng cách như người gạt ta cũng đã không tồn tại." Tiếp theo, một bóng người lác mình rơi xuống.

Này vừa thấy, làm Thủy Dạng Hề không khỏi sửng sốt, trước mặt ánh mắt hàn băng, vẻ mặt xơ xác tiêu điều, người này không phải Nam Cung Ngự Cảnh thì là ai.

Mà tứ hoàng tử vừa thấy Nam Cung Ngự Cảnh đến, liền tiến lên kêu lên: "Tam ca, người thật sự tự mình đến đây?"

Nam Cung Ngự Cảnh chỉ thản nhiên quét nhìn hần liếc mắt một cái, xem như trả lời. Chớp mắt một cái liền nhìn chăm chăm vào Thủy Dạng Hề, trong mắt như sắp phun ra lửa, tầm mắt khi chạm vào vết thương trên vai trái của nàng, đáy mắt hiện lên đau đớn không dễ phát hiện, lập tức, trong mắt lửa giận càng sâu, lạnh giọng nói: "Ngươi cho là ngươi chạy trốn được sao? Hừ, hay cho một mưu kế dương đông kích tây, ám độ trần thương, bôn hoang từ đúng là thiếu chút nữa bị ngươi lừa đi."

Hần thanh âm bình tĩnh mà lạnh lùng, nhưng Thủy Dạng Hề lại cảm nhận rõ ràng con giận không bờ bến của hần, như hỏa thiêu đốt mọi thứ, lớn đến nỗi có thể thiêu thấu toàn bộ phía chân trời. Gây cho nàng hơi hơi e ngại cùng đau lòng. Đúng vậy, e ngại, chưa bao giờ nghĩ tới chữ này có một ngày sẽ xuất hiện ở trong đầu của nàng. Cho dù biết chính mình đi tới nơi xa lạ hoàn toàn không biết gì này, nàng cũng không từng cảm thấy sợ qua, mà lúc này, khi đối diện với con tức giận của hần không hiểu sao nàng lại sợ hãi.

Không biết, sự tức giận của hần, nàng có thể gánh nổi hay không?

Thủy Dạng Hề chỉ kinh ngạc nhìn hần, biết chính mình đuối lý, đúng là nghĩ không ra một câu phản bác lời nói của hần. Nhưng lá gan vẫn to như cũ, hỏi: "Ngươi sao lại biết tình huống trong cung của hoàng hậu?" Thanh âm thận trọng nhỏ giọng như tiếng muỗi.

Nam Cung Ngự Cảnh cười lạnh một tiếng, nói: "Trí nhớ của ngươi không khỏi tốt thêm một chút. Nói ngươi thông minh, nhưng thông minh lại bị thông minh hại. Bất quá, bôn hoang từ cũng nên cảm tạ ngươi điểm ấy mới phải, nếu không, hiện tại chẳng phải ngươi đã ở ngoài ngàn dặm rồi sao?"

Thủy Dạng Hề nghe hần nói như thế, cau mày nghĩ lại, không khỏi kinh hãi. Đúng rồi, quả nhiên là chính mình thông minh bị thông minh hại. Sớm biết ở trong cung hoàng hậu Nam Cung Ngự Cảnh đã an bài nhân thủ, nói vậy người nọ võ nghệ tất nhiên không thấp. Tuy rằng lúc tiến cung chưa bị phát hiện, nhưng lúc hoàng hậu kinh hô lên đã kinh động toàn bộ hậu cung, sợ là nàng đã bị theo dõi. Mà đốm khói lửa quý dị, là đạn tin hiệu dùng thông tri cho Nam Cung Ngự Cảnh.

Không thể tưởng được, nàng đúng là bị thua ở một cái chi tiết nhỏ như vậy, không biết phải nói là trời muốn ta vong hay Nam Cung Ngự Cảnh quá thận trọng, thế lực đã thâm thấu các địa phương trong cung. Ái, nàng âm thầm thở dài, gặp gỡ Nam Cung Ngự Cảnh, nàng còn thật là có chút không biết làm thế nào.

Nam Cung Ngự Cảnh thấy bộ dáng sững sờ của Thủy Dạng Hề, biết nàng tâm tư thông minh, hiểu rõ trong các khúc mắc trong đó tất nhiên là không nói đùa. Bất quá, món nợ giữa hần và nàng còn chưa có tính đầu. Hần cho nàng tự do, nàng khinh thường, như vậy, thì không nên trách hần bề gãy cánh của nàng.

Nam Cung Ngự Cảnh liếc mắt một cái về hướng người mất lam, cười nói: "Không biết ngươi muốn mang người của Thiên Mị vương triều ta đi chỗ nào, thái tử điện hạ Thịnh Hạ quốc? Tội hành thích vua đúng là không nhỏ nga, huống chi còn là nhất quốc chi quân của quốc gia khác." Nói đến đây, thanh âm từ bình thường chuyển sang tàn bạo, giống như từ địa ngục truyền đến, lạnh lẽo quý nry, hoà vào cái rét đậm của sáng sớm càng thêm giá lạnh.

Từ hoàng tử vừa nghe nói, trong mắt hiện lên chế nhạo, Tam ca, khi nào ngươi đối với chuyện của phụ hoàng lại đề bụng như thế? Ở trước mặt hần còn trình diễn tình cảm phụ tử? Hần liếc mắt nhìn Thủy Dạng Hề bên cạnh, tuy rằng không biết rốt cuộc là ai, nhưng ở trong cảm nhận của Tam ca nhất định là đặc biệt, chẳng lẽ con tức giận ngàn năm khó gặp của Tam ca lại là vì nàng? Nghĩ thế không khỏi đánh giá Thủy Dạng Hề vài lần.

Thủy Dạng Hề vừa nghe thấy Thịnh Hạ quốc thái tử điện hạ bị tội giết vua của quốc gia khác, bất quá nghĩ đến điểm then chốt trong vấn đề mấu chốt. Nàng hướng tới nam tử mất lam nhìn lại, Thịnh Hạ quốc thái tử? Sớm chi biết thân phận hần không tầm thường, không nghĩ tới thì ra cấp bậc thái tử, nghĩ đến đây vận khí của nàng thật đúng là không phải tốt bình thường, như thế nào cứ cùng hoàng thất thoát không được quan hệ?

Chậm đã, hành thích vua? Hừ hừ... Nàng Thủy Dạng Hề cũng có ngày hôm nay, đã bị người khác lợi dụng mà không tự biết, thật đúng là càng sống càng ngốc mà. Nàng bình tĩnh nhìn Thịnh Hạ quốc thái tử, ánh mắt hần bình tĩnh, khóe miệng gọi lên một chút ý cười trào phúng, đối với lời nói kia không chút biểu tình để ý, có vẻ cô quái mà mỉa mai. Hần dám lợi dụng nàng, hơn nữa, còn lợi dụng không dấu vết như thế, nàng không thể không nói, thật sự là cao. Nguyên lai, trong mưu kế này, nàng mới là người thua lớn nhất...

Lúc này nàng đã sớm đem tức giận của Nam Cung Ngự Cảnh ném sau đầu, chỉ thấy nàng hai tay đặt ở sau người, trong mắt cao ngạo hiện lên, khi Thịnh Hạ quốc thái tử còn chưa mở miệng, trầm thấp hỏi: "Đây mới là mục đích chân chính của ngươi phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Một bộ tư thái cao ngạo trong trời nhưng lạnh lùng, trong mắt không chứa bất kỳ cảm xúc gì, mát lạnh như nước, một mảnh thánh khiết như mưa, vẫn đậm phong khinh.

Thịnh Hạ quốc thái tử thấy vậy, hơi hơi sùng sốt, nhưng lập tức khôi phục thái độ bình thường, ngả ngón cười nói: "Như thế nào, các hạ tưởng làm như vậy là phùi sạch quan hệ sao? Các hạ sẽ không quên kẻ sách này là của ai chứ!" Nói xong còn tiện thể nhún nhủ, ngấm ngấm hại người, hay cho một chiêu tứ lạng bạt thiên cân, đúng là đem làm trách nhiệm phùi sạch không còn một mảnh.

Nam Cung Ngự Cảnh nghe nói như thế, trong lòng tức giận không khỏi tăng thêm một tầng. Như thế nào? Chẳng lẽ, người hiến kế phía sau màn này là Thủy Dạng Hề? Hắn không chút nghĩ ngợi, liền nâng chân hướng về Thủy Dạng Hề rồi đi qua.

Thủy Dạng Hề đang ngưng mắt nhìn Thịnh Hạ quốc thái tử, nên chưa chú ý hướng đi của Nam Cung Ngự Cảnh. Lúc này, trong mắt của nàng đã gọn sóng, dữ dội mà bình tĩnh, nhưng lại tìm không nhìn ra một tia điểm báo tức giận, trong mắt tựa như vạn vật thế gian đều giai không, nhưng toàn thân khí thế lại biểu hiện rõ ràng nàng đang tức giận, giống như không khí chung quanh giải khai, dẫn phát từng bước từng bước để thành lốc xoáy.

"Thật không? Khá lắm, biết thời biết thế, tương kế tựu kế, đúng là đem ta thiết kế vào trong đó luôn" Thủy Dạng Hề hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói, "Thiết kế, cũng được thôi. Nếu có thể thành công, xem như đáng giá, nhưng mà, cổ tình lại thất bại thảm hại." Thanh âm thanh thúy lãnh liệt vang lên không trung, cũng làm Nam Cung Ngự Cảnh dừng cước bộ.

"Bất quá, kẻ liên hoàn thoát xác này cũng thật sự cao minh, sớm sắp đặt một cái mồi, làm cho ta chui vào. Xem ra, lần này, người thảm bại chỉ có ta." Thủy Dạng Hề nhắc chân đi về phía trước vài bước, dáng đi tao nhã tự nhiên, như không tước bay múa, hết sức lãnh ngạo, "Tính toán được như vậy quả không tồi, cũng đủ lớn mật. Con dê thế tội như ta chắc đã định rồi."

Thịnh Hạ quốc thái tử thấy nàng nói như thế, biết nàng đã nghĩ ra tất cả, liền cười nói: "Phóng nhãn toàn bộ kinh đô, người thông minh thanh tú võ nghệ siêu quần như thế, thân phận tuyệt đối sẽ không đơn giản, có người làm bùa hộ mệnh, thì phải làm cho tốt. Tục ngữ nói phải, biết rõ trên núi có hổ, mà vẫn phải đi vào, tất nhiên phải có lòng can đảm mới được," hắn pha trò cùng thâm ý nhìn Nam Cung Ngự Cảnh cùng Nam Cung Ngự Linh, nói: "Hon nữa, hiện tại không phải so với ta suy đó cũng không kém sao? Thân phận của người, sợ là so với trong tưởng tượng của ta còn không đơn giản hơn nhiều."

"Thân thể của nàng là gì, hiện tại người không có khả năng để quan tâm" Nam Cung Ngự Cảnh đột nhiên lên tiếng, "Là chính mình ngoan ngoãn cùng bốn hoàng tử hồi kinh đô, hay là để cho người ta đem người mang trở về?"

"Bản cung luôn luôn là người rất thực thà, hiện tại đương nhiên là chọn điều đầu tiên. Như vậy, phải làm phiền tam hoàng tử rồi." Thịnh Hạ quốc thái tử hướng tới Nam Cung Ngự Cảnh chấp tay, vẻ mặt mang ý cười thần bí.

"Hoàng huynh..." Thịnh Hạ quốc công chúa lời kéo vạt áo của thái tử, không hiểu rõ cho nên kêu lên, câu nói kế tiếp vì một cái trừng mắt tàn bạo của thái tử mà thu ở trong miệng.

Nam Cung Ngự Cảnh cau mày, đối sự khiêu khích của thái tử hắn làm như không thấy, khóe miệng nhếch lên, đáp lại cho hắn ta một chút lãnh khốc trào phúng.

Thủy Dạng Hề gặp cục diện đã định rồi, suy yếu cười, toàn bộ thân mình đều nhuyển xuống. Từ lúc bị thương đến bây giờ, nàng vẫn đều cứng rắn chống đỡ, mất máu quá nhiều lại bị một phen xe ngựa xóc nảy đã làm nàng rơi vào tình trạng kiệt sức, hơn nữa vừa mới xuất ra nhất kích kia, đã tác động lên miệng vết thương, thân mình đã đến cực hạn chịu đựng, ngã người một cái, liền hôn mê bất tỉnh.

Cũng không biết nàng hôn mê bao lâu, Thủy Dạng Hề chỉ biết là mình bị đau mà tỉnh lại, trên môi đau đớn như bị cắn xé, làm da đầu nàng có chút run lên. Nàng tròn mắt nhìn, thì đập vào mắt là khuôn mặt hàn băng ngàn năm của Nam Cung Ngự Cảnh.

Giờ phút này, hắn đang ra sức cắn môi của nàng, giống như cùng nàng có thâm cừu đại hận gì đó, còn mang theo sự trừng phạt, hết sức chà đạp.

Thủy Dạng Hề cảm thụ được cơn thịnh nộ, không khỏi đau rên thành tiếng.

Nam Cung Ngự Cảnh thấy nàng tỉnh lại, lại làm trầm trọng thêm, cơn tức giận điên cuồng mang theo nhè nhẹ run rẩy, nhất thời ừ ừ kéo đến đem nàng bao phủ bên trong.

Thủy Dạng Hề đã cảm nhận được hương vị của máu, nàng không khỏi hơi hơi nhũn mảy. Hiện tại Nam Cung Ngự Cảnh có chút không giống ngày thường, hắn như là con hùng sư bị kích thích, điên cuồng mà phản nộ. Cứ như vậy, không chừng hắn sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Vì thế, nàng dùng sức lấy hai tay đẩy hắn ra, xoay người tránh đi thế công của hắn.

Không nghĩ tới Nam Cung Ngự Cảnh cảm nhận được nàng phản kháng, lại tăng thêm lực đạo. Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt phản nộ nhìn nàng, một bàn tay rất dễ dàng liền đem hai tay của nàng khóa lên đỉnh đầu, mà tay kia thì càng không rời ra quần áo của nàng.

Thủy Dạng Hề kinh hãi, đã bất chấp miệng vết thương trên vai lại bắt đầu đau, đối với hắn quát: "Nam Cung Ngự Cảnh, người rốt cuộc có biết chính mình đang làm gì hay không?"

Nam Cung Ngự Cảnh vẫn không để ý tới, cúi đầu, lại một lần hôn lên môi của nàng, nhưng vẫn tràn ngập tức giận cùng khiển trách, một đường đi xuống, ở trên cổ nàng cắn xé không ngừng. Nói đi qua, đều lưu lại một hàng dấu răng thật sâu...

"Đau quá..." Thủy Dạng Hề không khỏi than ra tiếng, nàng trên vai đau xót, ngoài miệng cũng đau, bây giờ xem ra vết thương cũ chưa hết lại thêm vết thương mới. Thủy Dạng Hề có chút bất đắc dĩ nghĩ.

Nam Cung Ngự Cảnh vẫn đắm chìm ở trong cảm xúc của bản thân như cũ, nàng như thế nào có thể vứt bỏ hắn cùng nam nhân khác rời đi? Hắn không cho phép, bất cứ lúc nào chỗ nào đều không cho phép.

Trong đầu lại xuất hiện sắc mặt đáng giận của Thịnh Hạ quốc thái tử khi đi vào lao lý, hắn lại dám nói sẽ có một ngày hắn đến mang đi Hề Nhi, còn nói Hề Nhi vĩnh viễn cũng không chịu dừng lại ở trong phủ hoàng tử. Hừ, hắn có tư cách gì, không phải cũng lợi dụng Hề Nhi sao? Cho dù không biết thân phận thì thế nào, lợi dụng thì cũng là lợi dụng.

Thủy Dạng Hề nhìn hắn điên cuồng, đã muốn không thể nhìn được nữa, hắn như thế nào lại không khống chế được. Nàng nghĩ thế liền không chút nào do dự một ngụm cắn ở cổ hắn, hung hăng ra tay thẳng đến cổ máu chảy ra mới thôi.

Thình lình xảy ra đau đớn làm Nam Cung Ngự Cảnh sững sốt, bây giờ hắn mới nhìn Thủy Dạng Hề, ánh mắt hơi hơi tỉnh táo một chút. Thủy Dạng Hề tức giận nói: "Nam Cung Ngự Cảnh, trừng phạt người cũng không phải như thế. Người làm vỡ miệng vết thương của ta."

Nam Cung Ngự Cảnh vừa nhìn quả thực băng vãi cột lấy miệng vết thương, đã chảy ra nhiều vết máu, hiển nhiên, là vì động tác thô lỗ vừa rồi của hắn đã làm cho miệng vết thương của nàng lại một lần nữa nứt ra.

Nam Cung Ngự Cảnh bàn tay nhanh chóng điểm ở miệng vết thương xong, nhủ mày đứng dậy. Quanh thân vẫn tức giận như cũ nhìn chăm chăm nàng.

"Người muốn rời khỏi ta?" Cặp mắt kia vẫn gắt gao khóa trụ Thủy Dạng Hề như cũ.

"Đúng vậy, ta muốn rời đi nơi này." Thủy Dạng Hề gật gật đầu, bình tĩnh nói.

"Thật không? Ta đối với người còn chưa đủ tốt? Vì cái gì phải rời khỏi?" Nam Cung Ngự Cảnh đáy mắt tức giận, lại một lần nữa điên cuồng tích tụ.

"Ta chỉ muốn tìm được một cuộc sống thuộc về ta. Ta không nghĩ cả đời bị nhốt ở chỗ này." Thủy Dạng Hề đổi mắt nhìn hắn, gằn từng chữ.

"Người có một điểm nào thích ta không?" trong mắt Nam Cung Ngự Cảnh lóe ra mong chờ, có chút hy vọng khi hỏi, nếu nàng nói thích, thì có thể sẽ không nghĩ ly khai?

Thủy Dạng Hề nhìn hắn, trừng mắt nhìn, thích không? Nàng thích hắn sao? Không biết, Thủy Dạng Hề theo bản năng lắc đầu.

Nam Cung Ngự Cảnh thấy vậy, lại nở nụ cười, nụ cười tươi sáng như ánh nắng mùa hè, gay gắt mà chói mắt. Hắn đi thông thả đến phía trước cửa sổ, tay mềm nhẹ vuốt ve hai má Thủy Dạng Hề, ôn nhu nói: "Thật không? Nguyên lai, Hề Nhi vẫn không thể thích thương ta sao? Cho nên, mới muốn cùng nam tử khác rời đi, phải không?" Hắn cười, trong mắt ánh sáng lại rất tàn khốc, "Nhưng mà, làm sao bây giờ đây, Hề Nhi, ta thủy chung luyện tiết thả người đi rồi."

Dứt lời, vẻ mặt biến đổi, lạnh lùng cứng rắn, ra tay nhanh như điện, ở trên người Thủy Dạng Hề một trận loạn điểm, nói: "Ta phong toả đi nội lực của người. Như vậy, người sẽ không có thể ở tùy ý đi loạn rồi."

Thủy Dạng Hề nghe thấy, không khỏi kinh hãi nhìn hắn, cái gì, hắn sao lại che nội lực của nàng? Sao hắn có thể trong lúc nàng vừa có thói quen với võ nghệ, thì lại phong đi nội lực của nàng? Nàng ngẫm, vận khí, muốn phá tan kinh mạch bị phong, nhưng mà một trận đau đớn dấy lên từ đáy lòng. Thủy Dạng Hề không khỏi cuộn lại thân mình.

Nam Cung Ngự Cảnh thấy thế, lúc này đè lại thân thể của nàng, nói: "Vô dụng. Người không cần vọng tưởng phá tan tầng trời buộc này. Nếu người mạnh mẽ đột phá, cuối cùng sẽ làm cho nội lực của người mất hết."

Thủy Dạng Hề nghe hắn nói như thế, ngẩng đầu thẳng tắp nhìn hắn, nàng không tin, hắn sao có thể đối xử như thế với nàng, vì cái gì, tại vì nàng một mình trốn đi sao? Nàng không phải đã bị hắn bắt trở lại sao, hơn nữa, vai trái còn bị hắn vô tình đâm một kiếm. Không biết vì sao, lòng lại đau quá, nó cứ từ từ mà lan tràn...

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn Thủy Dạng Hề trong mắt dâng lên vẻ không thể tin, hai tay nhanh chóng nắm thành quyền đầu, móng tay theo lực đạo, cắm vào lòng bàn tay, mà hắn không chút nào cảm giác. Hắn phải giữ lại nàng, cho dù nàng không thương hắn, cũng phải đem nàng giam cầm tại bên người. Cho nên, đành phải bẻ gãy hết cánh để nàng không thể bay, làm cho nàng ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh hắn.

Hắn bắt buộc chính mình không nhìn tới nàng, bắt buộc chính mình cứng rắn lên, bắt buộc chính mình xoay người, rất nhanh ra khỏi phòng, đáy lòng tự nhủ, rồi sẽ tốt, hết thầy sẽ tốt. Chỉ cần Hề Nhi có thể yêu thương hắn, hết thầy sẽ tốt.

Thủy Dạng Hề nhìn bóng dáng quyết tuyệt của hắn, nghe hắn đối với thị vệ phân phó: "Các người đem Tam Hoàng phi xem cẩn thận cho ta, nếu có bất kỳ tổn thương gì, mang đầu tới gặp."

Thủy Dạng Hề cười lạnh, đây là cái gì? Giam lỏng sao? Ngay cả tự do cơ bản nhất là thân thể nàng cũng không có? Thôi, thôi, không phải là trở về thời điểm ban đầu sao? Nàng vẫn có thể chấp nhận. Nhắm mắt lại, ngưỡng mặt nằm ở trên giường, một giọt lệ, lại theo khóe mắt lặng yên chảy xuống...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Trong lòng sự ngang bướng cường ngạnh của thanh niên, càng thêm bị kích ra. Giống như một hạt giống nho nhỏ vì quyết tâm đấu tranh cùng với Nam Cung Ngự Cảnh, mà càng ngày càng lớn, cao đến cảnh lá xum xuê.

Muốn cứ như vậy mà giam cầm nàng sao? Hừ, vậy phải xem bản thân nàng có nguyện ý hay không. Trong lòng không biết là giận ai, tóm lại, đầy ngập u sầu cứ quanh quẩn lấy nàng, nàng nói với chính mình, đây là vì bất mãn Nam Cung Ngự Cảnh, vì hắn đã tước đoạt đi tự do của nàng nên nàng mới phản nộ, nàng nói với chính mình, chỉ cần mình có thể như cánh chim, bay được ra ngoài thì sẽ không còn đau lòng như vậy nữa.

Tự nhủ như thế, nhưng vẫn nhìn không được mà tự hỏi, hắn, vì sao lại đối với nàng như vậy? Hắn nên biết, một người đã có thói quen sử dụng võ nghệ, đột nhiên mất đi võ nghệ thì có ý nghĩa gì, đó là loại cảm thụ so với chết còn tuyệt vọng hơn. Chẳng lẽ, chỉ vì dục vọng ích kỷ muốn giữ lấy nàng mà hắn lại làm như vậy?

Có phải nếu nàng thuận theo hắn, hắn sẽ thả nàng rời đi? Hắn giam cầm nàng như vậy, là vì hắn còn không có được thứ mà hắn muốn, hoặc là, vì cái tự tôn nam tính buồn cười của hắn.

Lại một lần nữa mí mắt vùng lên, nàng nở nụ cười toe toét, nhưng hàng lông mày lại khoá chặt, làm cho gương mặt nhăn càng sâu, nụ cười này, mang theo tất cả cõi lòng tan nát, tất cả đau khổ...

Khi nàng mở mắt ra lần nữa, thì trong ánh mắt đã là một mảnh thanh minh, tại sao cảm xúc của nàng đều phải đặt ở trên người kẻ không biết điều kia. Nghĩ vậy liền hừ nhẹ một tiếng, muốn giam lỏng nàng sao? Vậy thì phải nhìn xem ai có thể cười đến phút cuối cùng.

Vì vậy nụ cười lần này kéo dài đến đáy mắt, khác hẳn với sự tự oán hối tiếc vừa rồi, nó còn mang theo sự ngoan cố tuyệt đối, giống như lợi kiếm đánh đầu thẳng đó không gì cản nổi, có thể xuyên thấu vạn vật.

Nhưng mà đáy lòng bị thương, rốt cuộc vẫn còn tồn tại dù rất nhỏ, mà nàng lại không tự biết.

Khó khăn lắm mới trôi qua mấy ngày. Vết thương trên người nàng cũng đã tốt bảy tám phần. Thủy Dạng Hề mỗi ngày đều an phận ở lại trong phủ, coi như quay về thời gian lúc nàng mới đến đây, hàng ngày đều ở phía trước cửa sổ tiểu lâu, nằm nghe mưa gió, nhìn cây bạch quả rụng lá, cười nhẹ nhàng khi nhìn mùa thu qua. Chẳng qua, khi thời tiết trở nên rét đậm, thì nó đã xua đi những ngày mùa thu mát rượi, để thêm vào ngày đông tịch liêu, làm người ta thấy được không khỏi sâu não, thán nhiên, rồi lại thủy chung không thể né tránh.

Hiện nay, nàng đã không có võ nghệ phòng thân, nên mọi chuyện đều phải vận dụng tâm tư, nếu không, chết như thế nào cũng không biết. Hơn nữa, nàng cùng Nam Cung Ngự Cảnh cũng còn chưa đấu nhau đâu.

Mà đã nhiều ngày không gặp như vậy, nên nàng cũng quá thanh nhàn, đến lúc phải tỉnh táo lại ý nghĩ, vì thế suy nghĩ càng lúc càng rõ ràng. Nàng nhàn hạ ngồi ở trên bàn đu dây, theo bàn đu dây chuyển động, làm tâm tình nàng cũng bay theo. Nàng từ từ nhắm lại hai mắt, cảm thụ gió thổi qua làn da trên mặt, cái loại sướng ý này, quả thật không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả hết được sự ngọt ngào, ôn nhu đó.

Tổng nương theo yêu cầu của nàng, mỗi ngày vào lúc chạng vạng sẽ hướng Thủy Dạng Hề để báo tình thế bên ngoài. Lúc này, Tổng nương đã sớm đứng ở cạnh bàn đu dây, nhìn Thủy Dạng Hề cao hứng, đáy lòng nàng cũng cảm thấy vui mừng. Xem ra, tiểu thư đã không có vì chuyện tam điện hạ cảm tức mà uể oải, ngược lại còn biết cách để hưởng thụ cuộc sống. Đây là tiểu thư của nàng, nhìn được chuyện mà người khác không thể nhìn, làm chuyện mà người khác không thể làm, nên vĩnh viễn sẽ không đánh mất đi chính mình.

"Tổng nương, người đến thật lâu rồi sao?" Thủy Dạng Hề vẫn từ từ nhắm hai mắt như cũ mà hỏi. Không có nội lực, ngay cả thính giác cũng giảm xuống không ít. Đúng là đã thật lâu, mới phát giác bên cạnh giống như có một người đang đứng.

"Thật không lâu lắm, tiểu thư cứ chơi một chút nữa đi!"

"Ân, tốt, ta cũng đang có ý này đây. Chẳng qua, bàn đu dây này thật không nghe lời, càng đu càng thấp, Tổng nương đẩy cho ta đi. Không cần quá cao, để chúng ta vừa đẩy vừa nói chuyện." quả thật không có biện pháp, ngay cả bàn đu dây cũng không nghe lời của nàng, ai, có võ nghệ một thân đã quen, đột nhiên mất đi, thật đúng là làm cho người ta buồn rầu a.

"Đúng vậy, tiểu thư." Tổng nương đáp, đồng thời vươn tay, nhẹ nhàng chuyển động dây thừng của bàn đu dây.

Xa xa nhìn lại, trong ánh nắng của mặt trời chiều đã ngã về tây, quần áo màu xanh của nàng lay động theo bàn đu dây, ở trên không trung tạo thành hình vòng cung di động qua lại, khi bị ánh nắng chạng vạng chiếu vào như có thêm một chút đỏ nhạt...

"Thịnh Hạ quốc thái tử kia hẳn là đã hoàn hảo không tổn hao gì mà ra tù, hơn nữa, e là hoàng đế bệ hạ còn phải tự mình hướng hắn bồi tội phải không?" Thủy Dạng Hề thán nhiên hỏi.

Tổng nương vừa nghe thấy, không khỏi cả kinh, nói: "Tiểu thư! sao người lại biết được, ta còn đang chuẩn bị cho nói chuyện này cho người biết đấy, dù sao ta vẫn cảm thấy bên trong chuyện này có chút kỳ quái." Nàng hiện tại đã có thói quen Thủy Dạng Hề "Biết trước" chuyện. Bất quá, tiểu thư của nàng quả thật lợi hại, cho dù bị tam hoàng tử giam cầm ở trong phủ, cũng có thể biết được đại sự kiện ồn ào huyên náo ở trong triều, thật đúng là làm cho người ta không thể không bội phục.

Tổng nương đâu có biết, là vì Thủy Dạng Hề trước khi hồi phủ đã biết được âm mưu của Thịnh Hạ quốc thái tử kia, hơn nữa, trùng hợp đến không may

là nàng còn bị tính kế bên trong, và là người mấu chốt trong mưu kế thành công của hắn. Đối với kết quả này, so với người khác nàng đương nhiên càng hiểu biết hơn.

Hiện tại nghĩ lại, Thịnh Hạ quốc thái tử sao có thể sẵn khoái mà đồng ý mang nàng rời đi nơi này như vậy, nhất định là hắn biết thân phận của nàng không hề tầm thường. Đúng lúc lợi dụng nàng để đưa ra một kế dương đông kích tây, thực thi mục đích chân chính mà bọn họ đến Thiên Mị vương triều —— là ám sát đương kim Thánh Thượng, có lẽ sau mục đích này còn đang có âm mưu lớn hơn nữa, bất quá, để thành công được chuyện này hắn cần có một điểm quyết định.

Mà khi đó, chính mình lại tự động đưa đến cửa, nên bị hắn tương kế tựu kế biến thành một quân cờ. Nếu như họ thành công thì sẽ thoát đi về nước. Nhưng một khi sự việc bại lộ, bị bắt được thì hết thảy mọi chuyện sẽ đổ lên đầu của nàng, vì không ai lại nguyện ý nhận lấy tội hành thích vua để mất đầu, nhưng dù có đến lúc đó, thì vì ích lợi của bản thân, hắn nhất định sẽ vận dụng quyền thế trong tay chính mình để giữ cho hắn được bình an. Thủy Dạng Hề hé miệng cười, khá lắm kẻ trong kế, thật đúng là bị hắn kéo vào trong kế này, nhưng có chết hay không, khi mà nàng quả thật có cái gọi là thân phận tôn quý, đương triều tam hoàng tử phi. Mọi chuyện sau này, sợ là đã được tam hoàng tử cùng tứ hoàng tử dần xấp rồi.

Lần này Thủy Dạng Hề nàng té ngã thật đau, ngay cả tự do của chính mình đều phải trả giá vào đó. Bất quá, cười lừa thì cũng có ngày bị lừa đá, chờ xem Thịnh Hạ quốc thái tử phải không? Nam Cung Ngự Cảnh phải không? Một người nàng cũng sẽ không khuất phục. Dám đánh chủ ý với nàng thì cũng phải trả giá đại giới mới tính là tương xứng và công bình, không phải sao?

Tổng nương nhìn nụ cười trên mặt Thủy Dạng Hề, thật rất bình tĩnh, bình tĩnh đến không có một tia khác cảm xúc. Nhưng mà nhìn thế nào đi nữa thì cũng thấy quái dị, nên nàng nhìn không được mà rung mình một cái, xem ra, sắp vào đồng nên càng ngày càng lạnh rồi.

"Tổng nương có biết gần đây tình hình bên kia tướng phủ ra sao không?" ở trong lòng Thủy Dạng Hề chậm rãi nổi lên kế sách của nàng, nếu nàng muốn khôi phục nội lực, thì không thể không đi nước cờ hiểm, nàng vốn không nghĩ sẽ nhanh như vậy mà cùng tướng phủ nhắc lên sóng gió.

"Bên kia thật ra không có đại sự gì. Lần trước chiếu theo tiểu thư phân phó ta đã đem lời nói chuyện cho Song Nhi, sau đó ở trong tướng phủ, hạ nhân bắt đầu truyền ra chuyện ma quái, nói là... Là..." Tổng nương dừng một chút, thấy bộ dạng này của Thủy Dạng Hề, không biết có nên tiếp tục nói hay không.

"Nói là, bộ dáng của con quý gia rất giống với nương của ta, sợ là nương ta bị chết oan uổng, nên trở về đòi mạng, có phải thế không." Thủy Dạng Hề nói tiếp lời mà Tổng nương chưa nói xong, rồi bình tĩnh nói "Từ nay về sau những chuyện có liên quan đến nương ta không cần sợ xem là lời nói bất kính, người cũng không cần thiết phải kiêng dè khi nói ra, ta sẽ không trách tội người." Dù sao, đó cũng không phải là nương của nàng, hưởng chi, trong lòng Tổng nương cũng sẽ không tồn tại ý tưởng bất kính gì.

"Tuân lệnh, tiểu thư." Tổng nương cung kính đáp. Trước kia nàng vẫn nghe Vu Nhi nhắc tới, nói rằng tiểu thư có thể đoán được lời mà người khác chưa nói ra miệng, nàng còn tưởng rằng là do Vu Nhi quá mức khoa trương. Hôm nay mới biết được, lời nói của Vu Nhi, quả thực không giả, xem ra, tiểu nha đầu kia ở trong tay tiểu thư chắc cũng ăn không ít mật đây.

Bỗng nghe Thủy Dạng Hề cười nói: "Cái này thì dễ làm hơn."

Nàng đến kẻ bên tai của Tổng nương nhỏ giọng thì thầm, chỉ thấy Tổng nương liên tục gật đầu, trong chốc lát nhíu mày, trong chốc lát kinh ngạc, cuối cùng, thì vẽ mặt cười xán lạn rồi rời đi.

Thủy Dạng Hề nhìn thân ảnh Tổng nương rời đi, khoe miệng nở ra một ý cười thần bí. Nàng vốn định dựa vào Thủy Giác Hiền, để ra khỏi hoàng tử phủ. Bất quá, xem ra, cái phương pháp giả thân giả quý tựa hồ tốt hơn, nếu không tận dụng hết mà dùng, dường như không phải là phong cách của nàng. Những thứ hữu dụng, đương nhiên phải biết lợi dụng triệt để.

Đã nhiều ngày qua, Thủy Dạng Hề tâm tình tựa hồ khá tốt, chỉ lẳng lặng chờ đợi tin tức từ trong tướng phủ truyền đến. Phải làm rất nhanh, vì tướng phủ nhất định sẽ tìm lý do, để nàng về phủ một chuyến. Chắc không vì cái gì khác, chỉ vì chuyện ma quái thôi, mà phụ thân của nàng cũng không phải là chủ tử dễ lừa gạt như vậy.

Nghĩ đến đây ngay cả oán khí đối với Nam Cung Ngự Cảnh cũng hơi giảm vài phần. Có lẽ vì nhìn thấy hắn quả thực có ý muốn bù đắp, nhưng mà sự kiên quyết và không hề hối hận vẫn hiện lên trong ánh mắt của hắn, cuối cùng làm cho lòng nàng chợt lạnh. Thôi, hiện nay, cứ tạm thời xem hắn như láng giềng ở chung nhà đi, như thế sẽ thuận mắt hơn. Hành vi cử chỉ của nàng cũng không còn tùy ý như trước kia, mà mang theo vài phần lễ phép và cố ý xa cách.

Nam Cung Ngự Cảnh tất nhiên là phát hiện được, chẳng qua trong lòng hắn phần kiên quyết kia, cũng không từng buông lỏng ra. Vô luận như thế nào, nàng là người của hắn, cho dù không đầy đủ, nhưng cũng chỉ có thể thuộc về hắn.

Hắn tin tưởng, chỉ cần nàng ở bên người hắn, thì hắn sẽ đợi cho đến ngày nàng yêu thương mình. Đến ngày đó, hắn sẽ nguyện dùng thời gian cả đời để chờ đợi.

Nhưng mà, hắn nào biết đâu rằng, cái phương thức mạnh mẽ ép buộc này, dùng ở trên người Thủy Dạng Hề, chỉ có tác dụng hoàn toàn ngược lại, chữa tốt thành xấu. Thủy Dạng Hề không có trở mặt lúc này với hắn, thì hắn đã được xem như đặc biệt rồi. Nếu không phải sau đó đã phát sinh ra chuyện, sợ là, hắn sẽ làm cho Thủy Dạng Hề cách hắn càng ngày càng xa, cho dù có đuổi tới chân trời, cũng với không tới lòng của nàng.

Thủy Dạng Hề đối với Nam Cung Ngự Cảnh cười ngọt ngào, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia giao hoạt.

Nam Cung Ngự Cảnh hoàn toàn không hay biết gì, chỉ vì nụ cười của nàng, đã làm cho tim hắn đập loạn nhịp. Rốt cục, nàng đã đối với hắn nở nụ cười

sao?

Người ta nói, người đang yêu đương đều là ngốc tử. Xem ra, thật đúng là không giả. Ngẫm lại, một tiểu tử thông minh như Nam Cung Ngự Cảnh vậy, lại không phát hiện bên trong bộ dạng tươi cười của Thủy Dạng Hề đang cất giấu nồng đậm tính kế, cho nên mới nói người dính vào tình yêu thật đáng buồn hay là đáng thương.

Thủy Dạng Hề đối với người ta cười càng ngọt, thì đại biểu trong bụng nàng ý nghĩ xấu lại càng nhiều, trong lòng nàng đang nghĩ phải làm như thế nào để dùng những ý nghĩ xấu trong bụng, sử dụng hết lên người ở trước mặt đây. Lúc này, nàng cần người để thử nghiệm, và đối tượng tốt nhất là Nam Cung Ngự Cảnh.

Quả nhiên, không quá ba ngày, Thủy Giác Hiền tự mình tới cửa, mang theo thư tay Thủy tướng tự viết, nói là tưởng niệm nàng, nên xin tam hoàng tử cho phép Tam Hoàng phi hồi phủ thăm thân nhân, đề người một nhà có thể vui vẻ chơi đùa.

Tất nhiên Nam Cung Ngự Cảnh biết, sự tình khẳng định không đơn giản như vậy, nhưng mà, hắn lại tìm không ra lý do để cự tuyệt. Tuy trăm ngàn lần không muốn, nhưng thật sự cũng không thể không đồng ý. Vì vậy đành phải tự mình phái một đội người đi theo. Hắn cũng ở trước mặt Thủy Dạng Hề nói với Hoa Nhiên: "Nếu lại thất trách, sẽ không cho sống để hồi phủ."

Thủy Dạng Hề khinh bỉ nhìn hắn một cái, tên này không phải rõ ràng muốn uy hiếp nàng sao, nếu nàng có lòng muốn trốn đi, thì những người liên quan đến nàng sẽ mất đi tánh mạng.

Thủy Dạng Hề trong lòng cười lạnh, nếu nàng chân chính quyết định ra đi, thì chết sống của người khác, có quan hệ gì với nàng đâu. Nàng cũng không dư thừa lòng tốt cùng nhân rồi mà đi lo lắng sinh tử của họ. Thiện lương, đó là cái có của kẻ yếu, ích kỷ, mới là vũ khí của kẻ mạnh.

Thủy Dạng Hề nhìn một đội người rồi chậm rãi cau mày nói: "Ta không thích nhiều người đi theo như vậy, có Hoa Nhiên là được rồi. Vô công của Hoa Nhiên người còn không tin tưởng sao? Chẳng lẽ ta có thể không coi nàng vào đâu mà chạy thoát được à?"

"Cứ xem như vậy đi, vì nếu người hạ quyết tâm muốn chạy trốn, mặc dù Hoa Nhiên võ nghệ mạnh hơn nữa, cũng không giữ được." Nam Cung Ngự Cảnh thờ dãi nói, trong mắt lại dâng lên một mảnh sương mù, khi nào thì hắn lại trở thành người lo được lo mất như vậy.

Thủy Dạng Hề nhìn cảm xúc đang di động trong mắt Nam Cung Ngự Cảnh, thì cười lạnh nói: "Nếu như thế, thì người nên biết, có phải thêm nhiều người nữa cũng vô dụng." Ý trong lời nói là có nhiều người hơn nữa, nếu nàng có chút lòng phải rồi khỏi, cũng sẽ không ngăn cản nàng được, "Thôi bỏ đi, ta cam đoan với người, nhất định sẽ về đến nơi này, như thế nào?" Đây chính là nhượng bộ lớn nhất của nàng, và là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng phải cam đoan, nhưng lại không ngờ dưới tình huống như vậy. Xem ra, uy tín của nàng trong mắt người khác, thật không có trọng lượng.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn thấy trong mắt nàng sự kiên định cùng quật cường, đây là lần đầu tiên kể từ khi hắn nói điều kiện với Hề Nhi ở Bích Ba đình mới nhìn thấy lại. Nên tâm tình hắn cũng tốt theo, vì vậy gật gật đầu nói: "Tốt, ta đáp ứng người, chỉ đề cho Hoa Nhiên đi theo."

"Cám ơn." Thủy Dạng Hề lễ phép cười, rồi xoay người rời đi.

Cuối cùng, bên người Thủy Dạng Hề rốt cục chỉ có Hoa Nhiên, Tổng nương, cùng Vu Nhi đi theo.

Nam Cung Ngự Cảnh một đường đưa nàng đến trước cửa phủ, rồi nhìn Thủy Giác Hiền nói: "Bảo vệ tốt nàng, những ngày này sợ là không an toàn."

"Tất nhiên, nàng là tỷ tỷ của ta mà, tam hoàng tử yên tâm đi." Thủy Giác Hiền cười nói.

Đoàn người lên xe ngựa, hướng về Thủy tướng phủ mà đi..

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Đến Thủy tướng phủ, thì không tránh khỏi một trận hàn huyền chào hỏi giả dối. Bất quá, lần này đã không giống như lần trước chịu lạnh nhạt như vậy, hơn nữa còn phản ứng ngược lại, cả một đám bỗng trở nên ân cần. Bất giác trong lòng Thủy Dạng Hề thấy chán ghét, nàng luôn luôn chán ghét những thứ tục lễ này, huống chi còn bị người bao vây xung quanh, làm cho nàng không thể hô hấp không khí mới mẻ được.

Sau khi chào hỏi xong, lại nghe Thủy Mộc Vân đối với nàng thi lễ nói: "Không biết những ngày này Tam Hoàng phi muốn lấy thân phận hoàng tử phi ở trong phủ, hay lấy thân phận nữ nhi của Thủy gia để ở cùng thân nhân một thời gian?"

Thủy Dạng Hề tiến lên đỡ hắn dậy rồi nói: "Phụ thân nói gì thế, Hề Nhi tất nhiên là nữ nhi của Thủy gia, cho dù là hoàng tử phi, cũng thay đổi không được sự thật là nữ nhi của Thủy gia." Thủy tướng này quả thật là lão hồ ly a, đầu tiên là để cho bản thân nàng tự xác định thân phận, sau này nếu có phát sinh

cái gì không đúng, thì nàng đừng nghĩ dùng thân phận tam hoàng tử phi để áp chế người.

Hừ hừ, nàng sẽ không cho hấn như ý đâu, nàng là nữ nhi của Thủy gia, cũng là tam hoàng tử phi đương triều.

"Thần hiểu được" Thủy tướng gật đầu nói, "Không biết, thần có thể lấy thân phận phụ thân của hoàng tử phi nương nương, mời nương nương đến thư phòng nói chuyện được không?"

Thư phòng? Thư phòng là trọng địa, không phải người bình thường nào cũng có thể đi vào được, xem ra, Thủy tướng quả thật đã đem chuyện Mộc Tư Khê chết xem như chuyện cơ mật để xử lý.

Như vậy thì Thủy Dạng Hề càng mừng rỡ vì không có người quấy rầy, nên lúc này nàng vui vẻ đáp ứng.

Đang trên đường cùng Thủy Mộc Vân đi đến thư phòng, thì lại nghe có người đến báo, nhị hoàng tử đã đến đây.

Thủy Mộc Vân vừa nghe thấy, trên mặt hiện lên kinh ngạc, ánh mắt hồ nghi nhìn Thủy Dạng Hề một cái. Thủy Dạng Hề bất gặp ánh mắt của Thủy tướng hướng về nàng, đành bắt đầu nhún nhún vai, nói: "Ta cùng hấn không chút quan hệ gì, nên không cần dùng ánh mắt hoài nghi này nhìn ta, vậy là vũ nhục nhân cách của ta."

Thủy Mộc Vân đành phải quay người đi đến phía trước chính sảnh.

Lại thêm một trận hàn huyền giả dối, Thủy Dạng Hề chỉ đứng ở một góc, nhìn xem tiết mục này, trong lòng phiền chán đến không còn từ ngữ diễn tả, cô nhân thật đúng là không biết nhảm chán mà. Chẳng cần phân biệt được giả trẻ tôn ti cứ cúi đầu với mình, thật là buồn cười.

Đang nghĩ đến hưng phấn, thì lại nghe bên tai truyền đến tiếng nói nàng chán ghét tận cùng: "Nguyên lai là Tam Hoàng đệ muội đã ở đây, thật đúng là trùng hợp."

Thủy Dạng Hề phải cố gắng lắm để khỏi mặt nhăn mày nhíu, thanh âm này làm cho nàng cả người không thoải mái: "Đúng vậy, thật đúng là trùng hợp. Nhị hoàng tử đã lâu không gặp. Sao hôm nay lại muốn đến thăm tướng phủ vậy?" Thủy Dạng Hề như cố ý vô tình mà hỏi.

"Đã lâu cũng chưa đến thăm biểu di nương cùng dượng, vừa vặn, hôm nay ta tiến cung thăm mẫu phi, mẫu phi cũng nói nhớ biểu di nương, nên bảo ta đến thăm hỏi. Tam Hoàng đệ muội hỏi phủ đệ thăm người thân à." trong nháy mắt Nam Cung Ngự Vũ bỗng hỏi thử.

Thủy Dạng Hề cười nói: "Cũng không phải tính là thăm không thăm, chẳng qua nhớ nhà, nên trở về ở mấy ngày thôi. Như thế, xin nhị hoàng tử cứ ở chơi vui vẻ, phụ thân còn có việc tìm ta, ta trước thất bồi." Nói xong, cũng không đợi Nam Cung Ngự Vũ trả lời, liền lập tức ly khai.

Thủy Mộc Vân thấy thế, liền tiến lên đối với Nam Cung Ngự Vũ nói: "Nói vậy Nhị hoàng tử còn chưa gặp qua biểu di nương của ngươi, lúc này nàng đang ở hậu viện đó, chắc là Vũ nhi cũng muốn ở riêng với nàng, để ta sai người mang ngươi đi qua đó."

"Dượng khách khí. Trong phủ sợ là không còn người nào hiểu đường hơn ta. Ta tự mình đi qua đó là được. Nếu dượng có việc thì cứ đi đi, nếu như vì ta mà chậm trễ Tam Hoàng đệ muội, thì sẽ là lỗi của ta." Nói xong, hấn nhìn về phía Thủy Dạng Hề cười một cái, rồi hướng phía hậu viện mà đi.

Thủy Dạng Hề nhìn thân ảnh của Nam Cung Ngự Vũ khuất dần, trước sau nàng vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng, còn có chút kỳ quái nữa, nhưng nghĩ không ra nó kỳ quái ở nơi nào. Chẳng lẽ thật đơn giản chỉ là trùng hợp thôi?

Tạm thời gác lại các nghi vấn, nàng theo Thủy Mộc Vân một đường đi đến thư phòng. Rồi ngồi vào chỗ của mình xong, Thủy Dạng Hề liền quay về phía thượng vị nói: "Phụ thân có chuyện gì muốn nói, không cần ngại cứ nói thẳng."

Thủy Mộc Vân nhìn nàng một cái thật sâu rồi nói: "Hề Nhi có phải vẫn muốn làm sáng tỏ cái chết của mẹ ngươi hay không?"

"Phụ thân cảm thấy sao?" Nàng vốn định nói không có, nhưng, nàng cũng không phải chân chính là Thủy Dạng Hề, nên không thể nào thay nàng ấy quyết định được.

Thủy Mộc Vân chỉ im lặng mà không đáp, sau đó nhìn thẳng nàng nói: "Hề Nhi, đáp ứng phụ thân, đem hết thảy mọi chuyện buông xuống đi, mở lòng ra vui vẻ mà sống, được chứ? Nay, tam hoàng tử đối với ngươi cũng coi như tốt, so với trước kia, quả thực có thể nói đã yêu đến tâm khảm rồi, cho nên, hãy sống ở bên cạnh hấn, không tốt sao? Cần gì, mà làm cho chính mình lao tâm lao lực quá độ như vậy, cần gì đi quản nhiều chuyện vô vị như thế."

Sống ở cạnh hấn? Cần gì lao tâm lao lực quá độ, cần gì quản nhiều chuyện vô vị? Trong lòng Thủy Dạng Hề bỗng mặc niệm những lời này, giống như cho tới bây giờ nàng cũng không nghĩ tới điều này. Hào hào sống sao, nhưng mà, nếu đối phương ngay cả sự tôn trọng lẫn nhau cũng đều không hiểu, thì làm sao có thể hào hào sống đây? Nàng không phải là người của thế giới này, nàng không có loại quan niệm nam tôn nữ ti này, nàng không biết cái gì là lấy phụ làm trời, điều nàng cần là một tình yêu ngang hàng. Đúng vậy, ngang hàng, không phải trời buộc và làm rối rắm lẫn nhau.

Nếu như không thể làm được, nàng thà rằng đem hết toàn lực, vứt bỏ khoan dung, tiêu sái mỉm cười quăng nó đi, cũng không nguyện tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, hay hèn mọn cầu nguyện để có được nó. Đây cũng là bản tính của nàng, thà làm ngọc vỡ, chứ không làm ngói lạnh. Dù nửa điểm, cũng không nguyện ủy khuất chính mình.

Nàng giương mắt lên, mâu quang lấp lánh nhìn về phía Thủy Mộc Vân. Trong lời nói vừa rồi, nói thật thấm thía, quả nhiên là Thủy tướng, hấn muốn bảo vệ nữ nhi này, có lẽ không chỉ có bảo vệ, ở trong lòng của hấn, người mà hấn yêu thương nhất chính là Thủy Dạng Hề. Chẳng qua hấn không biết sự thật, nếu như hấn biết nàng ấy đã sớm hôn đoạn thiên nhai, không biết sẽ phản ứng gì. Bất quá, điều này càng chứng minh chuyện Mộc Tư Khê chết, không

có tầm thường. Hơn nữa, Thủy Mộc Vân ngăn cản nàng tiếp tục điều tra tiếp, hay là, hắn đã biết được cái gì? Vậy thì có trò để đùa rồi.

"Phụ thân yên tâm, nữ nhi tự có chừng mực. Tuyệt đối sẽ không mang phiền toái cho phụ thân, cũng sẽ không làm cho chính mình lâm vào bên trong nguy hiểm." Thủy Dạng Hề đối với thủy tướng cười nói.

"Ai, " Thủy Mộc Vân nhìn thấy sự kiên quyết trong mắt Thủy Dạng Hề, thì thở dài một hơi, nói, "Xem ra, ta ngăn cản không được ngươi. Bất quá, ngươi hãy tự giải quyết cho tốt, phụ thân không thể lúc nào cũng che chở ngươi."

"Hề Nhi tất nhiên là biết." Thủy Dạng Hề khẽ gật đầu, xem tình hình, việc nên nói nên làm Thủy Mộc Vân đã nói hết, vì thế nàng liền đứng dậy nói, "Phụ thân nếu không có chuyện gì nữa, thì Hề Nhi đi ra ngoài trước."

Thủy Mộc Vân gật gật đầu, "Tốt, ngươi đi đi. Đứng rồi, đi thăm nha đầu Linh nhi kia đi, nàng cứ hay nhắc tới ngươi đó."

Linh nhi? trong lòng Thủy Dạng Hề lặp lại cái tên này, rồi đi ra khỏi thư phòng, thật đúng là thiếu chút nữa đã quên, nàng còn nợ nàng ấy một câu trả lời thuyết phục mà. Tướng phủ này, so với hoàng tử phủ còn phiền toái hơn, nội bộ hỗn loạn cũng thôi đi, nhưng khổ nỗi các thế lực bên ngoài còn muốn đến khuấy động thêm, thật sự là nơi không bỏ mà.

Vừa nghĩ vừa đi tới, nhưng lại không biết mình lại đi lạc đường .

"Tam Hoàng đệ muội đi bộ giỏi thật." Đột nhiên có tiếng nói vang lên khiến cho Thủy Dạng Hề dừng bước, nàng giương mắt nhìn chỉ thấy có một cây cột, sau đó vòng qua nó nhìn kỹ hơn.

Mặt mày Thủy Dạng Hề nhăn nhu, rồi thở ra một hơi, hoàn hảo đúng lúc đang ở bên ngoài đình, sau đó nhìn về phía phát ra thanh âm, thì ra là Nam Cung Ngự Vũ cái người làm cho nàng chán ghét đến cực điểm, nghĩ vật liền tưởng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Đa tạ nhị hoàng tử nhắc nhở, Hề Nhi không dám quấy rầy." Nói xong liền xoay người, hướng tới phương hướng ngược lại mà đi.

"Tam Hoàng đệ muội lại muốn đến thư phòng sao? Nếu muốn đi về phía sau hậu viện, nên đi bên này mới đúng." Nam Cung Ngự Vũ đưa tay phải ra bên ngoài ngăn cản, rồi làm ra tư thế mời.

Thủy Dạng Hề đối với hắn lạnh lùng gật đầu một cái, bày ra vẻ biết ơn, rồi đi qua bên cạnh hắn, sau đó hướng phía trước đi đến. Nhưng không ngờ Nam Cung Ngự Vũ lại đi theo sát phía sau, nói: "Bị giam lỏng tư vị như thế nào a?"

Thủy Dạng Hề đột nhiên xoay người, cảnh giới nhìn hắn, hắn làm sao biết?

Nam Cung Ngự Vũ vẫn cười như cũ : "Muốn biết sao? Bất quá ta sẽ không nói cho ngươi biết. Chắc chắn, Tam đệ thật đúng là không hiểu thương hương tiếc ngọc, một mỹ nhân như hoa như ngọc trong thiên hạ, sao có thể đem đi giam lỏng thế? Nếu không, hãy hợp tác với ta đi, như thế nào? Ta biết ngươi là người thông minh, chớ khôn thì nên chọn cảnh mà đậu, tội phải đi theo một khối băng vạn năm như thế?"

Thủy Dạng Hề vừa nghe thấy, nhất thời con giận dữ bùng lên, xem ra, nhị hoàng tử này trừ bỏ một thân vô dụng mà còn kiêu ngạo tự phụ, mà ngu ngốc và ngu xuẩn. Nàng cũng không biết hắn vì sao lại biết nàng bị giam lỏng, bất quá, nhìn bộ dạng này của hắn, có lẽ không biết sắp xếp nội ứng linh tinh gì đâu, với hắn mà nói, đó đã là yêu cầu quá mức cao rồi. Nếu thế tin tức của hắn từ con đường nào mà có, dù sao, toàn bộ hoàng tử phủ người người đều biết, nên chuyện này không hiệp lạ.

Nàng cố áp chế tức giận, nhìn hắn quyền rũ cười, nói: "Nhị hoàng tử nếu đã biết bản phi là người thông minh, thì nên hiểu được quy tắc người thông minh chỉ cùng người thông minh hợp tác, đối với loại người tự cho là mình siêu phàm, còn lỗ mãng mua danh chuộc tiếng, bản phi rất là khinh thường. Đương nhiên, nhị hoàng tử, bản phi cũng không phải là nói ngươi, ngươi cũng không nên quá đa nghi thế..." Nhìn Nam Cung Ngự Vũ sắc mặt biến đổi lớn, nàng cười càng thêm ngọt mị, "Bản phi sẽ chờ nhị hoàng tử, cho đến khi nào ngươi trở nên giống tam hoàng tử vậy, vạn năm cũng không biến đổi, thì sẽ cùng ngươi hợp tác." Nói xong, nàng cũng không quay đầu lại mà đi thẳng về phía trước.

Nam Cung Ngự Vũ nghe nói như thế, làm sao có thể cam tâm, còn muốn tiếp tục đuổi theo, nhưng mà hắn đã nhìn thấy đám người Hoa Nhiên đang hướng bên này mà đến, nên đành bỏ cuộc mà căm giận nhìn nàng rời đi.

Mà sau khi hai người rời đi, một bóng người từ trong lùm cây đứng dậy, hung hăng trừng mắt nhìn về phương hướng Thủy Dạng Hề rời đi, neho lại phượng mâu sau đó hiện lên tia tàn nhẫn, một tầng rồi một tầng, giống nhau sẽ tràn đầy ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Thủy Dạng Hề chỉ cảm thấy phía sau lưng có chút rét lạnh, giống như đứng ngồi không yên, nên không khỏi rung mình một cái. Nàng quay đầu lại nhìn

như lại không phát hiện cái gì. Nên bất giác lắc đầu, sau khi mất đi võ nghệ, nàng thật đúng là có tật xấu nghi thần nghi quỷ mà. Nghi vậy nên nàng lập tức cũng không quá chú ý nữa, chỉ đi theo đám người của Tổng nương về phòng.

Đêm dài người tỉnh là lúc Thủy Dạng Hề nghe thấy cửa phòng bị gõ ba cái, một dài hai ngắn. Nàng biết là Tổng nương nên đứng dậy mở cửa, nháy mắt có một thân ảnh như thiểm điện vọt vào trong phòng.

"Đều làm tốt chứ?" Thủy Dạng Hề hỏi bằng khẩu ngữ.

Tổng nương gật gù đầu: "Ta thừa dịp Hoa Nhiên ngủ say, điếm đi huyết ngủ của nàng, nên nàng sẽ không phát giác. Tiểu thư, đây là mấy thứ người phân phó ta chuẩn bị!" nói xong, Tổng nương đưa cho Thủy Dạng Hề một bộ y phục dạ hành màu đen

Thủy Dạng Hề lắc đầu: "Ta đã suy nghĩ lại, vẫn không cần mặc cái này. Vạn nhất bị người ta phát hiện, thì lúc đó dù có miệng cũng nói không rõ. Mặc quần áo bình thường nép vào những chỗ tối là được."

"Tốt, hết thấy đều nghe tiểu thư."

"Người đã thông tri cho cậu chưa?" Thủy Dạng Hề một bên sửa sang lại xiêm y một bên hỏi.

"Tiểu thư yên tâm, ta đều làm thỏa đáng." Tổng nương mở ra cửa phòng, nhìn chung quanh xem xét, sau đó liền hướng về Thủy Dạng Hề vẫy tay.

Thủy Dạng Hề thấy thế, liền theo đi qua. Tổng nương một tay nắm lấy Thủy Dạng Hề kéo về phía sau lưng mình, một tay nắm lên thắt lưng của Thủy Dạng Hề, đề khí một cái liền thả người lướt qua tường cao, hướng bên ngoài Thủy tướng phủ bay đi. Chỉ vài cái nhúng người đã thoát ra đem tướng phủ ném ở phía sau người, một đường nhắm hướng rừng cây mà chạy, cuối cùng thì ngừng lại ở trước một cái sơn động.

Thủy Dạng Hề nhìn Tổng nương, nàng ấy quả thật ngay cả thở một cũng đều không có, xem ra, nàng đã có chút xem nhẹ võ nghệ của nàng ấy. Vì vậy cười nói: "Tổng nương, không thể tưởng được võ nghệ của người lại tốt như vậy. Xem ra, có khi là ta lo lắng nhiều."

"Tiểu thư quá khen. Mau vào đi thôi. Tiền sinh đang sốt ruột chờ." Tổng nương có chút thẹn thùng trả lời.

Thủy Dạng Hề thấy thế cười cười, nhưng không nói cái gì, chỉ một mình đi vào động.

Trong động vẫn rất tối như vậy, đưa tay lên cũng nhìn không thấy năm ngón, hoàn toàn giống như lần đầu tiên nàng đến đây.

Nàng một bên vừa sờ soạng vách tường vừa đi về phía trước khi tới gần thì hô lên: "Cậu, là ta, Hề Nhi. Ta có việc gấp tìm người."

Vừa dứt lời, thì nghe được một trận thanh âm của quần áo ma sát, rồi ngon nén trong nháy mắt được đốt lên, toàn bộ động phủ ánh sáng sáng ngời. Thủy Dạng Hề nhìn thấy một người trung niên đầu bạc, không biết vì sao, nàng cảm thấy hân hoan so với lần trước càng thêm già đi, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, bất giác trong lòng đau thương: "Cậu, cho tới bây giờ người cũng chưa ra khỏi động phủ sao?"

Người trung niên cười nói: "Bất quá chỉ chờ chết mà thôi, đi ra ngoài hay không ra đi lại có gì khác nhau. Hề Nhi, vội vã tìm ta có phải đã gặp việc gì khó khăn không?"

Thủy Dạng Hề vừa nghe thấy, liền nhăn lại mày, rồi gật gù đầu nói: "Quả thật thực khó giải quyết. Cậu cho ta bí tịch, ta cũng không hiểu rõ lắm, đại khái chỉ có xem một lần."

Thủy Dạng Hề thấy sắc mặt hân không hề khó coi, nên biết hẳn nhất định là trách nàng không cố gắng học võ, cô phụ hẳn cho tuyệt thế bí tịch. Nên có chút làm nũng nói: "Cậu, người trước hãy nghe ta nói xong đã. Tuy rằng không để ở trong lòng, cũng không có xem kỹ, và chưa bao giờ luyện tập qua, nhưng mà, lại không biết vì sao, thân thể của mình đối chiêu thức võ công này rất quen thuộc, tùy tay múa một cái thì lại là một sát chiêu xinh đẹp. Giống như ở trong tiềm thức đã tồn tại rồi."

Thủy Dạng Hề thấy hẳn lộ ra thần sắc cổ quái, nên sợ hẳn không tin, nàng liền vỗ bộ ngực hướng hẳn cam đoan: "Là thật, ta không có nói sai. Tuy rằng lúc trước không có nghe theo lời cậu nhìn cái gì nội công tâm pháp trước, rồi mới luyện đến kiếm thức, ta lại đem kiếm phổ kia trở thành văn xuôi để xem. Nhưng sau đó quả thật là có công phu."

"Nếu như vậy thì tốt, ta hiện tại sẽ thử người, như thế nào?" Nói xong, liền lấy một cục đá, hướng về Thủy Dạng Hề ném đi.

Thủy Dạng Hề kinh hãi: "Đừng đừng đừng, ta hiện tại một chút nội lực cũng không có, người ném vào đầu như vậy, ta chắc chắn không chết cũng bị thương."

Người trung niên kia vừa nghe thấy, liền lắc mình một cái, liền bắt lấy mạch môn, ngưng thần vận khí, vừa sợ vừa giận nói: "Sao người như lại bị người người ta sử dụng Thiên Ảnh điểm huyết?" Lời nói của hắn ngưng trọng dị thường.

Thủy Dạng Hề nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt hắn, trong lòng nghĩ khẳng định là hắn không nói sai, chẳng lẽ ngay cả hắn cũng giải không được sao? "Dạ phải, chính là Thiên Ảnh điểm huyết, rất khó giải sao?" Thủy Dạng Hề vẫn còn ôm một tia hy vọng hỏi.

"Trừ bỏ bản thân người thi huyết giải, thì rất khó giải." Hắn chớp mắt một cái nhìn chằm chằm vào nàng, chờ đáp án của nàng.

"Vậy sao? Chẳng lẽ là đời này ta cũng không thể khôi phục võ công? Vậy cái này đối với thân thể không có tác hại sao?" Đây là điều nàng quan tâm nhất

hiện giờ, đừng nó sẽ làm cho nàng hương tiêu ngọc dẫn nhé.

Hắn cười khê: "Trừ bỏ nội lực mất đi, thì không có gì đáng ngại. Chẳng qua, có lẽ, ngươi còn cứu được."

"Có ý gì?" Thủy Dạng Hề nghe hắn nói như thế, lập tức dấy lên hy vọng.

"Vừa mới rồi ta có thử một chút, nội lực của ngươi tuy rằng bị che lại. Nhưng mà, do ngươi đang luyện nội công đặc thù, nội lực không phân tán ở kinh mạch chủ như cái loại nội lực khác, mà là, toàn thân cao chỗ nào cũng xâm nhập. Xem ra, ngươi quả thật không gạt ta, đã sắp học thành môn công phu này"

"Bất quá, cũng rất kỳ quái, ta nghiên cứu bản kiếm phổ kia mười mấy năm, mà không thu hoạch được gì, không nghĩ tới bị ngươi đánh bại đánh hạ mà thành công. Người sáng tạo ra bản kiếm phổ này, từng nói không phải người hữu duyên thì không thể học được, ta xem cũng không đúng, phải là người thị phi lười biếng nhưng trí tuệ thì không học cũng đạt được." Nói đến người này, hắn không khỏi có chút nhũn mày nhìn Thủy Dạng Hề, trong mắt ý cười lại không thể nào che dấu được. Có bất đắc dĩ, có may mắn, còn có nhẹ nhõm ghen tị a.

Thủy Dạng Hề đối với lời nói của hắn có chút như hòa thượng đang đọc kinh, nghe ý hắn dường như đang thông qua kiếm phổ này để nói nàng lười biếng, nên không khỏi có chút bất mãn, chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, rồi không hề nhìn hắn nữa.

"Ngươi cũng đừng bất mãn, ta đang khen ngươi đó, chắc chắn thử hỏi trong thiên hạ ai mà dám giống ngươi như vậy, đem tuyệt thế kiếm phổ xem như văn tập bình thường nhìn loạn xem loạn đây. Ai mà chiếm được, đều không cho rằng nó là trân bảo, mỗi ngày đều giữ ở lòng bàn tay. Cũng chỉ có ngươi , không quá xem trọng nó. Bất quá, có lẽ điểm kỳ diệu của bộ võ công này chính là cần một tâm tính bình thường. Nếu như ta đoán không sai, tính túy của bộ võ nghệ này cũng giống như câu nói vô tâm sát liễu liễu thành âm" Hắn thở dài một cái rồi tiếp tục nói, "Nói vậy, hiện tại ta bảo ngươi giao ra bộ kiếm phổ kia , không phải là ngươi đã ném nó đi chứ?"

Thủy Dạng Hề nháy mắt mấy cái, nuốt nước miếng, đối với mặt với hắn mà ngậy ngốc cười, hy vọng có thể như vậy mà lừa dối qua ải. Quả thật, nàng thật sự không biết đã đem quyển kiếm phổ xem là sách vớ ở đâu rồi. Ai, hắn thật đúng là hiểu biết nàng mà... Không đúng, sao lại nói đến kiếm phổ chứ? Nàng đang muốn nhờ hắn giải huyệt cho mình a.

"Cái kia, cậu, ngươi cũng đừng nhắc lại kiếm phổ nữa, vẫn nên nói phải làm như thế nào để giúp ta giải huyệt đi." Nói đến đây một tia u sầu lại lặng lẽ hiện lên trên khuôn mặt của Thủy Dạng Hề.

Trung niên nam tử kia lắc đầu, thật không có chút bỏ tay với nàng, nói nàng thông minh thì có khi rất ngốc: "Vốn rất khó giải. Bất quá, vì ngươi luyện bản kiếm phổ kia. Nên huyệt vị mà Thiên Anh điểm huyệt phong tỏa, là kinh mạch chủ của nội lực, trong khi nội lực của ngươi toàn thân cao thấp, phân tán ở mọi nơi. Vì thế chỉ cần ngươi ngưng thần tĩnh khí đem kinh mạch của nội lực trong ngoài tập hợp thành một cổ, từ từ chậm rãi đẩy vào mạch lý, thì có thể đem tầng trời buộc kia giải khai."

"Chẳng qua phải nhớ kỹ, phải từ từ, ngàn vạn lần không thể vội vàng xao động. Hơn nữa, kinh mạch của ngươi đã bị phong tỏa, muốn trong khoảng thời gian ngắn cởi bỏ, là không có khả năng. Chỉ có chậm rãi từ tầng một mà khôi phục."

Thủy Dạng Hề nghe nói như thế, vội la lên: "Vậy rốt cuộc phải mất bao lâu? Ta còn có việc cần dùng gấp đó?"

Trung niên nam tử nghe được nàng nói như vậy, liếc mắt xem thường, đây là lần đầu hắn nghe thấy người khác đem võ nghệ cho rằng thương phẩm bán cò kè mặc cả đây: "Ngươi gấp cũng vô dụng. Một tháng nếu ngươi có thể khôi phục hai tầng, đã tốt lắm rồi."

"Một tháng? Hai tầng?" Thủy Dạng Hề tròn to mắt, có chút không thể tin, vậy, vậy thì quá chậm đi.

Ai, thôi, so với bị dừng lại ở một chỗ vẫn tốt hơn.

"Nhưng mà, người phong nội lực của ngươi rốt cuộc là ai?" Bộ thủ pháp này không phải đã muốn thất truyền sao? Sao bây giờ lại hiện trên giang hồ ?

Nghe giọng nói của hắn ngưng trọng, không biết sao, Thủy Dạng Hề không chút do dự mà che giấu chân tướng: "Ta cũng không biết a. Lúc đó bị thương nặng đi, khi tỉnh lại đã thành như vậy."

Thủy Dạng Hề thấy hắn còn muốn tiếp tục truy vấn, nên cố ý kinh ngạc nói: "A, nguy rồi, cậu ta cần phải trở về. Nếu không, sẽ bị người ta phát hiện. Lần sau lại đến thăm ngươi." Nói xong, liền vội vàng hướng phía ngoài động mà đi.

Trung niên nam tử thấy nàng đi vội vàng, nên biết là nàng có chuyện giấu diếm. Bất quá, nếu nàng không muốn nói, chắc là có nguyên nhân của nó. Chẳng qua lần sau sao? Lần sau, nếu nàng đến, có lẽ hắn đã không còn. Khóe miệng hắn mỉm cười, trong đó như bao hàm vui mừng..

Thủy Dạng Hề không ra động phủ, mà vẫn như cũ leo lên chỗ Tổng nương, một đường chạy vội, lặng lẽ quay về tướng phủ..

Thủy Dạng Hề nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, một chân vừa bước vào trong phòng, mắt liền nhìn thấy sa trường trên giường hỗn độn, một góc đệm chân bị kéo lên mép giường, ở chính giữa bị một lỗ hổng, lông chim bay tán loạn. Hai tròng mắt của Thủy Dạng Hề ngược nhìn, tay trái khê đưa lên, ngăn lại động tác tiếp tục đi về phía trước của Tổng nương. Đôi chân bất động thanh sắc bước qua.

Tổng nương từ lúc thấy thân hình Thủy Dạng Hề dừng lại, dựa vào nhiều năm tập võ nàng đã biết có chuyện không đúng. Sau đó thấy Thủy Dạng Hề ý bảo nàng đừng nhúc nhích, tưởng là trong phòng đã xảy ra cái gì.

Thủy Dạng Hề quay đầu, đối mặt với Tổng nương sử dụng khẩu ngữ nói: "Trong phòng có người, có thể là thích khách."

Toàn bộ tinh thần của Tổng nương đều đề phòng khi bước vào trong phòng, rồi tiến vào phòng ngủ, liền có hai thanh kiếm hướng về phía tim nàng hậu tâm đâm tới, Tổng nương nhanh chóng khom người, thối lui về phía sau, tránh thoát một kích kia, đồng thời hai tay bắt được kia hai cái tay của Hắc y nhân, quát: "Các người là loại người nào, dám ám sát đương kim tam hoàng tử phi, chán sống hay sao?"

Hai Hắc y nhân kia làm như không thấy, cổ tay nhấc lên, hai kiếm liền nhất tề hướng cổ Tổng nương đâm qua. Tổng nương mặt nhăn mày nhíu, chỉ phải phóng người, nhảy đến phía trước mặt giường, ai ngờ, vừa định roi xuống thì mấy thanh kiếm liền theo từ trên giường ra, may mắn là Tổng nương phản ứng rất nhanh, một cái xoay người, liền trốn được qua một bên.

Nàng tập trung nhìn lại rèm lụa đã bị người ta chém nát, mà trong phòng nháy mắt lại có thêm vài tên Hắc y nhân. Tổng nương không khỏi có chút đồ mồ hôi. Những Hắc y nhân này, võ công đều không tầm thường, chỉ trông vào một mình nàng nhất định sẽ không ngăn được, mà mục tiêu của bọn họ nhất định là tiểu thư, vô luận nàng như thế nào kéo dài cũng đều là một trận chết.

Nghĩ vậy, tay đã đưa đến bên hông, nhuyễn kiếm màu bạc liền xuất hiện ở trong tay. Nàng một tay múa nhuyễn kiếm, cố ý đánh vào binh khí của Hắc y nhân, làm nó phát ra từng trận tiếng động lách cách, một tay sử dụng lực ném đi cái bàn gần đó. Chỉ hy vọng động tĩnh lớn như vậy có thể làm Hoa Nhiên tỉnh lại.

Hắc y nhân vừa thấy liền biết nàng cố ý làm thế. Họ khẽ trao đổi ánh mắt, liền chia làm hai đội, một đội nhảy ra ngoài phòng, tập kích thẳng hướng Thủy Dạng Hề.

Tổng nương thấy vậy, biết là không ổn, nên theo bản năng hướng về bên ngoài phòng đuổi theo. Nhưng mà, mấy Hắc y nhân trong phòng làm sao để cho nàng như ý nguyện, liều mạng xuất chiêu tàn độc với nàng. Tổng nương bắt đầu dĩ phân thân không được, trong lòng quả thật quá sốt ruột. Mà kiếm ứng tiếng lòng, cũng lộ ra sơ hở chổng chát, chỉ thấy nàng lui phía sau chần chờ lại mấy cây kiếm đâm tới, rồi đánh ra một chưởng về phía hắc y nhân bên cạnh, nhưng không ngờ, một thanh trường kiếm từ mặt phẳng nghiêng đâm ra, lúc này nàng đã không có bao nhiêu chiêu thức dư thừa để chống đỡ. Chỉ có thể cố hết sức nghiêng người, tránh được chỗ yếu hại. Một thanh ám của lợi khí đâm vào thân thể vang lên, bên hông Tổng nương đã trúng một kiếm.

Mà một đội Hắc y nhân khác lao ra khỏi phòng, đem Thủy Dạng Hề quanh vây ở bên trong, mỗi thanh kiếm đều chỉ thẳng mũi về phía nàng. Thủy Dạng Hề vẻ mặt đạm mạc trấn tĩnh, ánh mắt sắc bén mang theo đùa cợt qua mỗi người. Không biết là người nào lại khản cập muốn lấy tánh mạng của nàng như thế, thật đúng là biết chọn thời gian. Hiện tại nàng một tia nội lực cũng không có, nên cục diện này họ là dao thót còn nàng là thịt bò.

Nàng cau mày, lạnh giọng hỏi: "Ta cùng các người không thù không oán, vì sao giết ta?"

"Lời này giữ lại để hỏi diêm vương gia đi." Trong đó có một Hắc y nhân lên tiếng xong liền nhấc tay, hướng Thủy Dạng Hề chém tới.

Thủy Dạng Hề tuy là không có nội lực, nhưng chiêu thức vẫn có, nàng hiềm hiềm tránh khỏi một kiếm. Hắc y nhân vừa thấy vậy, có chút sững sờ một chút, hần vẫn nghĩ nàng là thiên kim tiểu thư mọi chuyện không biết, nhận một kiếm kia là có thể lấy đi mệnh của nàng. Nhưng không nghĩ tới nàng lại dễ dàng né qua, hơn nữa còn tránh đẹp như vậy.

Không khỏi làm cho sát ý trong mắt hần hiện rõ ràng lên, một cái ngoắc tay, mấy chuỗi kiếm nhất tề hướng Thủy Dạng Hề chém tới. Thủy Dạng Hề gian nan né tránh, giống như một con trâu đang nhảy nhót, chập vọt đến cực điểm. Không có nội lực, một thân công phu cũng thi triển không ra, thật đủ làm cho người ta quá cổ sức.

Đột nhiên, một cái lắc mình không kịp, nàng liền thấy một thanh kiếm tà tà đâm vào trên cánh tay, nàng còn chưa tới kịp phản ứng, liền thấy một thanh kiếm khác nhấn thẳng trán nàng mà đến, Thủy Dạng Hề nhìn mũi kiếm kia cách mình càng ngày càng gần, nhưng cũng vô kế khả thi, chỉ có thể ngơ ngác nhìn mũi kiếm, đâm đến trán...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Thủy Dạng Hề đã cảm nhận được sự lạnh lẽo của kim loại toả ra từ mũi kiếm, làm cho nàng lập tức cảm thấy nguyên lai tử vong đã đến gần như thế, chỉ cần đưa tay ra là có thể đụng vào. Ma xui quỷ khiến làm sao, đúng lúc này nàng bỗng nhắm lại mắt.

Thình lình nghe được một thanh âm, tiếp theo là tiếng loảng xoảng của một thanh kiếm bị rơi trên mặt đất. Thủy Dạng Hề không biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ có cảm giác đợi lâu đến nửa thế kỷ như vậy mà mũi kiếm lạnh như băng cũng chưa tiến lên nửa phân nào.

Lúc này nàng mới mở mắt ra, liền thấy bên cạnh có một Hắc y nhân ngã xuống, một cây kiếm đã đâm trúng cổ họng làm hần chết ngay tại chỗ. Cây kiếm đâm nàng vẫn còn nắm trong tay hần, nhưng lúc này đã bị buông lỏng. Thủy Dạng Hề mặt nhăn mày nhíu, nàng lần đầu tiên nhìn thấy người chết như vậy,

nói trong lòng không sợ, là gạt người thôi. Có thể duy trì sự bình tĩnh trên gương mặt, đã là cực hạn của nàng.

Lúc này Tổng nương cũng đang hoàn hảo thoát thân đi ra, thấy Thủy Dạng Hề kinh ngạc ngồi bệch dưới đất, ánh mắt không chớp không nháy nhìn chăm chăm vào Hắc y nhân bên cạnh, thì trong lòng nàng cả kinh, chạy tiến lên đem Thủy Dạng Hề kéo ra khỏi trung tâm trận đánh.

Lúc này Thủy Dạng Hề này mới hồi phục tinh thần lại, nhìn thấy phần đông trong Hắc y nhân, đang có hai thân ảnh một đỏ một trắng. Lúc này, thân ảnh màu đỏ tay cầm một cây roi đen thui, đối diện với mấy Hắc y nhân đánh đến uy vũ sinh phong. Mà bóng trắng thì có một thanh trường kiếm nơi tay, đánh trái đánh phải thành thạo nhuần nhuyễn. Hai người họ hỗ trợ lẫn nhau, tuy ở trong vòng vây của Hắc y nhân nhưng lại đùa giỡn như cá gặp nước, quên cả trời đất.

Thủy Dạng Hề nhìn đến ngây người. Đỏ lên, trắng tiến trong một mảnh đen tối, ba loại màu sắc va chạm, chói mắt đến nỗi không nên lời, nàng không thể không nói công phu ở cô đại, đẹp đến người ta lú lờ. Liên tiếp tiếng leng keng rồi tiếng kêu rên, bên Hắc y nhân một người rồi lại một người ngã xuống đất. Thế cục hoàn toàn bị màu đỏ cùng màu trắng nắm giữ.

Chỉ nghe trong đám Hắc y nhân có người ra tiếng hô đi, chỉ nháy mắt mảnh màu đen kia biến mất không thấy.

Bóng đỏ và bóng trắng lúc này mới đi đến bên người Thủy Dạng Hề. Nàng nhìn kỹ lại thì ra là Hoa Nhiên cùng Thủy Giác Hiên.

"Tỷ tỷ, không có việc gì chứ." Thủy Giác Hiên đưa tay nâng Thủy Dạng Hề dậy.

Thủy Dạng Hề đối mặt với hắc ròi lắc đầu, cười nói: "Không có việc gì. Chẳng qua vừa rồi ta còn tưởng rằng sẽ chết chắc rồi. Bất quá, hoàn hảo, các người đã tới kịp."

"Nương nương bị thương?" Đây là thanh âm của Hoa Nhiên, nghe ra có chút lo lắng.

"Tiểu thư, đều là ta không tốt, không có thể bảo vệ tốt tiểu thư." Tổng nương có chút áy náy nói.

Thủy Dạng Hề nhú mày nói: "Nói cái gì đó? Chính người cũng bị thương mà. Không phải ta chỉ bị cắt trúng một chút sao, không đáng ngại." So với lần trước thì nhẹ hơn nhiều.

Thủy Giác Hiên đem Thủy Dạng Hề ôm vào một gian phòng khác, đem nàng an trí ở trên giường, rồi vội sai người đi mời đại phu. Thủy Dạng Hề liền ngẩn hẩn lại, bảo hẩn tìm một chút thuốc trị thương là được.

Thấy Thủy Giác Hiên đi ra ngoài, Thủy Dạng Hề mới nhìn Tổng nương cùng Hoa Nhiên nói: "Chuyện ta bị thương, trừ bỏ những người đêm nay biết ra, ta không hy vọng có thêm nhiều người biết, nghe hiểu chưa?" Nói xong, ánh mắt lợi hại của nàng hướng các nàng đảo qua, trong đó tuyệt đối lạnh lùng cứng rắn.

Tổng nương đáp một tiếng dạ, nàng vốn phục tùng tuyệt đối Thủy Dạng Hề, thì tất nhiên, Thủy Dạng Hề nói cái gì, nàng sẽ làm cái đó.

Mà Hoa Nhiên thì chần chờ không nói gì. Nàng là do tam hoàng tử phái ra ở bên người Tam Hoàng phi để bảo hộ, đương nhiên, cộng thêm giám thị, lần này vì sự thất trách của nàng thiếu chút nữa làm hại Tam Hoàng phi mất đi tánh mạng. Nàng không thể không báo lại với tam hoàng tử, còn nữa, sự kiện sơ xuất lần trước, tam hoàng tử vẫn còn ghi nhớ, nếu lại im lặng không báo thì...

Hoa Nhiên mấp máy miệng, kiên trì nói: "Thứ cho thuộc hạ khó lòng tòng mệnh." Nàng nghĩ đắc tội với Tam Hoàng phi, so với đắc tội với tam hoàng tử sẽ tốt hơn, dù sao, nếu tam hoàng tử mà nổi giận lên, thì không phải ai cũng thừa nhận nổi.

Thủy Dạng Hề hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Hoa Nhiên, khoe miệng tựa tiểu phi tiểu nhưng đôi mắt lại lãnh liệt, nàng nói: "Hoa Nhiên, ta còn chưa có chết đâu." giọng nói tuy bình thản, nhưng hơi thở trong đó lại làm cho người nghe căng thẳng, cứ vậy mà nghe theo cho nàng. Đây mới là hoàng tử phi của bọn họ.

Chỉ khoản một khắc sau, Thủy Giác Hiên liền cầm thuốc trở về, rồi cho Hoa Nhiên đi sắc thuốc. Vốn định để nàng nghỉ ngơi nhiều hơn, nhưng dù sao đây cũng là tướng phủ, vừa rồi trải qua động tĩnh lớn như vậy, không kinh động mọi người mới là lạ đó. Thêm nữa mấy người bọn họ cũng không có phương pháp phân thân, nên thi thể của mấy Hắc y nhân vẫn còn ngổn ngênh ở trong hậu viện. Dù cho ai đi nữa mà vừa nhìn thấy, liền biết tình trạng sẽ không bình thường.

Hết hai người rồi ba người đến thăm lom an ủi, ai giải quyết hậu quả thì đi giải quyết. Ép buộc đến khi chân trời trở nên trắng mới yên ổn. Bị nhiều người quấy rầy như vậy, Thủy Dạng Hề hoàn toàn không có buồn ngủ nữa. Lúc tiễn đưa nhóm người cuối cùng, đầu óc nàng rốt cục đã có thể yên tĩnh.

Nàng ngưng mắt nhìn chăm chăm ánh đèn trên bàn, có chút xuất thần. Đêm nay Hắc y nhân xuất hiện thật kỳ quái, bất quá có người muốn lấy mệnh của nàng là điều không thể nghi ngờ. Nhưng..

"Tỷ tỷ, một mình ngồi yên suy nghĩ cái gì đấy?" Thủy Giác Hiên vẫn đứng ở bên cạnh thật lâu, thấy Thủy Dạng Hề chỉ nhìn ánh nến đến xuất thần, căn bản là không để ý đến hẩn một chút nào, nên không thể không lên tiếng gọi để nàng phục hồi lực chú ý.

Thủy Dạng Hề giương mắt nhìn hẩn, nói: "Bọn họ đều đi rồi, sao người còn ở chỗ này?"

Thủy Giác Hiên bĩu môi, nói: "Tỷ tỷ thật không có lương tâm, ta chỉ sợ người lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì thôi. Thật sự là hảo tâm không hảo báo."

Thủy Dạng Hề bắt đầu cười cười, nói: "Thôi, người ngồi đi, chúng ta trò chuyện một chút. Đêm nay trận ám sát này hiển nhiên không phải đơn giản như vậy. Đầu của ta mờ mịt, nên nghĩ không ra rõ ràng lắm."

Thủy Giác Hiền thấy nàng nói như thế, tưởng nàng có chuyện gì trọng yếu cùng hắn thương nghị, nên tìm cách ngồi gần bên cạnh nàng: "Tỷ tỷ thấy thế nào?"

"Trận ám sát này đối tượng là ta, hơn nữa còn muốn đưa ta vào chỗ chết, về điểm này thì ta có thể khẳng định. Nhưng mà, ta lại không biết khi nào thì kết thù lớn đến vậy?" Là hoàng đế? Thực phi? Cái này càng nói càng không thông. Tuy rằng nàng biết, bọn họ không chấp nhận nàng, nhưng mà giống trống khua chiêng ở Thủy tướng phủ động thủ, như vậy không phải là quá mạo hiểm sao. Đối với hai vị giới chơi cờ như họ mà nói, thì không có khả năng làm chuyện sai lầm như vậy.

Vậy là ai đây?

"Tỷ tỷ nói không sai, đám thích khách này hoàn toàn hướng về phía người mà tới. Hơn nữa còn dám trực tiếp ở trong tướng phủ động thủ, thì người chủ mưu ở phía sau nếu không phải quá mức ngu xuẩn, thì hẳn đã nắm chắc sẽ thành công." Thủy Giác Hiền cũng mang vẻ mặt ngưng trọng nói. Tam hoàng tử lời nói thật giống như sấm vậy. May mắn, là hắn đuổi tới kịp nếu không, hậu quả thật không dám tưởng tượng nữa...

"Ân, " Thủy Dạng Hề gật gật đầu, sau đó có chút suy nghĩ, "Người có chú ý tới những người vừa mới tới không, họ có cái gì khác thường không?"

Thật đúng là lời nói kinh người, Thủy Giác Hiền nghe một cái liền hiểu rõ, nói: "Tỷ tỷ là nói... Người chủ mưu ở phía sau có thể là người trong phủ? Nhưng mà, trừ bỏ phụ thân ra, ta nghĩ không ra có ai có thể điều động nhiều cao thủ như vậy."

Thủy Dạng Hề khẽ hí mắt, một luồng ánh sáng âm u từ trong mắt tản ra, Thủy Mộc Vân sao? Thủy Dạng Hề lắc đầu, nói: "Không, tuyệt đối không có khả năng là phụ thân. Thật sự chỉ có phụ thân mới có thể điều động thế lực như vậy sao?" Thủy Dạng Hề khẽ hỏi.

Thủy Giác Hiền kiên quyết gật đầu: "Đương nhiên."

Thủy Dạng Hề nhắm mắt lại, tay xoa xoa mi tâm, đây thật sự là vấn đề khó giải quyết, nếu như không thể mau chóng điều tra rõ ràng, thì tánh mạng của nàng lúc nào cũng sẽ gặp nguy hiểm. Ai, không có võ nghệ, quả thực là hao tâm tổn sức rất nhiều. Nhưng mà chẳng lẽ, nàng đã nghĩ sai, kẻ chủ mưu cũng không phải là người trong phủ?

Đang nghĩ tới đây, lại nghe Thủy Giác Hiền hỏi: "Tỷ tỷ, người xác định người nọ là người ở trong phủ sao?"

Thủy Dạng Hề thở dài nói: "Vốn có chút manh mối. Nhưng người lại nói chỉ có phụ thân mới có năng lực kia, nên bây giờ ta cũng bị nhiễu loạn rồi, suy nghĩ không rõ ràng nữa." Thủy Dạng Hề từ từ nhắm hai mắt lại, lấy tay xoa xoa huyệt Thái Dương. Cả một đêm không chợp mắt, hơn nữa vì nàng suy nghĩ quá nhiều, nên đầu có chút đau.

Thủy Giác Hiền thấy thế, nói: "Tỷ tỷ chắc mệt mỏi rồi. Thừa dịp trời còn chưa sáng, ngủ một lát đi. Việc này để sau này rồi nói tiếp cũng không sao. Ta sẽ già tăng số người canh giữ. Tỷ tỷ yên tâm nghỉ ngơi đi."

"Ân, tốt." Thủy Dạng Hề quả thật cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, nên từ từ nhắm hai mắt đáp ứng Thủy Giác Hiền, sau đó liền ngủ say. Chuyện bí ẩn này, còn chưa có giải được, chờ ăn no ngủ say rồi nói sau.

Chuyện kể rằng, thân thể là tiền vốn của cách mạng. Đây là lời lẽ chân lý của Thủy Dạng Hề.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42

Trong lúc đầu óc mơ màng, nàng cảm thấy có người đứng ở trước giường, còn đưa tay vuốt ve mặt của nàng, làm cho nàng thấy rất ngứa. Bắt đầu dĩ, nàng chỉ còn cách mở mắt ra, nàng cũng muốn nhìn một chút là người nào không sợ chết, dám quấy rầy nàng ngủ.

Còn chưa kịp trách cứ, thì liền thấy vẻ mặt của Thủy Dạng Linh đang kinh hi nhìn chăm chăm nàng, rồi tiếng nói ngọt ngào mang theo nồng đậm hưng phấn vang lên: "Hề tỷ tỷ, người rốt cục đã dậy rồi. Ta đợi thật lâu. Người xem" nàng chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ, "Trời đã sáng thật nhiều, mà người còn ngủ, thật sự là so với Linh nhi còn lười hơn. Linh nhi vốn muốn sớm đánh thức Hề tỷ tỷ, nhưng mà nương không cho. Nương thật bất công, để cho Hề tỷ tỷ ngủ ở trên giường, nhưng lại bắt Linh nhi phải dậy sớm." Nói xong, cái miệng nhỏ của nàng cong lên, vẻ mặt thì ủy khuất.

Thủy Dạng Hề cười cười, trong tướng phủ này ít nhất cũng còn có một thiên kim tiểu thư, nhận được ngàn vạn sủng ái vào mình, nàng thật là đứa nhỏ đáng yêu: "Cho nên người liền không có ý tốt đem ta lay tỉnh?"

"Cũng không phải vậy" Thủy Dạng Linh cười cười như lấy lòng, nói, "Chỉ là khi ngủ Hề tỷ tỷ thật sự rất đẹp, Linh nhi nhìn không được liền sờ sờ, ai ngờ, sờ vào mặt Hề tỷ tỷ xong lại muốn sờ đến ánh mắt ... Sau đó..." nàng ngượng ngùng cười.

"Sau đó, là đem cả khuôn mặt sờ soạng hết, rốt cục cũng làm cho ta tỉnh dậy, đúng không?" Thủy Dạng Hề lại cười nói, tâm tình dường như rất tốt.

Thủy Dạng Linh ân ân gật gật đầu, lập tức giống như vừa phát hiện cái gì nữa, lập tức lắc đầu.

Thủy Dạng Hề nhìn bộ dáng đáng yêu của nàng, đáy lòng không khỏi sinh ra một cỗ mềm mại nhu tình. Thủy Dạng Linh có thể sánh bằng Hạo nhi vì dễ làm cho người ta thương yêu. Nàng vươn tay sủng nịch sờ sờ đầu nàng ấy rồi nói: "Tốt lắm, ở một bên chơi đi, chờ tỷ tỷ thu thập thỏa đáng, sẽ cùng người đi dùng đồ ăn sáng."

Thủy Dạng Linh nghe xong, liền ngoan ngoãn ngồi ở một bên. Nhìn Thủy Dạng Hề không chút hoang mang sửa sang lại y phục, rồi nói: "Nương nói hê tỷ tỷ hôm nay sẽ hồi phủ. Hê tỷ tỷ ăn xong đồ ăn sáng rồi sẽ đi sao?"

"Ân?" Thủy Dạng Hề sững sốt, nàng nói phải về phủ lúc nào thế? Nghĩ thế liền trừng mắt nhìn Thủy Dạng Linh hỏi "Nương người nói với người như vậy?"

"Ân, " Thủy Dạng Linh nhìn lại Thủy Dạng Hề, còn nghiêm túc nói: "Nương nói tối hôm qua Hê tỷ tỷ bị kinh hách, sợ là sẽ không an toàn khi ở trong phủ. Cho nên, có khả năng sáng sớm hôm nay sẽ trở về tam hoàng tử phủ. Nên để cho ta tới cùng Hê tỷ tỷ cáo biệt. Hê tỷ tỷ thật sự muốn đi nhanh như vậy sao? Linh nhi còn không có cùng Hê tỷ tỷ chơi đâu?"

Thủy Dạng Hề nghiêng đầu, bộ dạng giống như buồn rầu nói: "Nếu Linh nhi ngoan ngoãn nghe lời, Hê tỷ tỷ sẽ ở thêm vài ngày, được không?"

Ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng lại nghĩ ngợi, tứ phu nhân này trong hồ lô rốt cuộc bán thuốc gì, tại sao mỗi lần đều phải mượn miệng của Thủy Dạng Linh, để truyền cho nàng một ít tin tức làm cho người ta đoán không được ý nghĩ bên trong? Chẳng lẽ, nàng ta biết cái gì sao? Điều này cũng không phải không có khả năng.

"Linh nhi đương nhiên ngoan ngoãn nghe lời. Ta đã nói rồi, Hê tỷ tỷ làm sao mà lại trở về nhanh như vậy. Sao lại có khả năng ngay cả hôn lễ của nhị tỷ cũng không tham gia đâu?" Thủy Dạng Linh tiếp tục tự bản thân nói xong mục đích, hoàn toàn không chút cố kỵ nào.

Thủy Dạng Hề nghe thấy, lại càng cả kinh, sao nàng lại không biết Thủy Dạng Tĩnh sẽ xuất giá? Chuyện này đã quyết định lúc nào thế? Sao không một ai nói cho nàng biết?

"Linh nhi đi ra ngoài gọi Vu Nhi tỷ tỷ thay Hê tỷ tỷ lấy một chút nước đến đây, sau đó đến tiền sảnh chờ tỷ, trong chốc lát tỷ tỷ sẽ cùng người dùng đồ ăn sáng, được không?" Thủy Dạng Hề nói với nàng, trên mặt nụ cười càng đậm thêm mấy phần.

Thủy Dạng Linh tất nhiên là đáp ứng.

Chỉ mất một ít thời gian, Thủy Dạng Hề đã thu thập tốt hết mọi thứ. Rồi cùng Thủy Dạng Linh ở trong viện chơi đùa một trận. Bởi vì trong lòng thủy chung vẫn có cái kết chưa giải, nên sớm đưa Thủy Dạng Linh đi trở về.

Còn mình thì ngồi ở bên cạnh bàn đá, suy nghĩ lại suy đoán của nàng rốt cuộc là sai ở đâu? Hiện tại bây giờ càng ngày càng khó bề phân suy đoán được mọi thứ? Tứ phu nhân Trần Chức Vân cùng những sự kiện này có liên quan hay không? Sao giống như tất cả mọi người muốn tiến vào một chỗ làm cho mọi thứ rối rắm lên.

Thủy Dạng Hề một tay chống đầu, một bên nhắm mắt lại, giống như đang chợp mắt, chỉ có đôi mày là đang khẽ nhíu, đôi môi thì mím chặt, nó đang tiết lộ vào lúc này nàng đang có chuyện phải suy nghĩ...

Thế lực ở chỗ tối bên trong Tướng phủ, rõ ràng có liên quan đến Thủy tướng, nhị phu nhân một phái còn có tứ phu nhân một phái riêng nữa. Vậy thì chủ mưu ở phía sau tuyệt kế này không có khả năng là Thủy tướng. Như thế còn lại chỉ có nhị phu nhân cùng tứ phu nhân. Tuy rằng, ở trong phủ bọn họ không có quyền lực điều động nhiều cao thủ như vậy, nhưng mà, thế lực sau lưng các nàng cũng không phải đơn giản.

Nhị phu nhân thì không cần phải nói, cùng Thực phi đương triều quan hệ thân như tỷ muội. Còn nữa, phụ thân của nàng vẫn còn làm quan đương triều, hơn nữa, cha của Thực phi, cũng là Thái Sư dưới một người trên vạn người, thế lực có thể so sánh với Thủy tướng. Kỳ thật, nói như vậy thế lực gia tộc của nhị phu nhân ở trong triều cũng không thể khinh thường. Cho nên điều động một ít ám vệ cao thủ là một chuyện khá dễ dàng. Chẳng qua, nguyên nhân để giết nàng là gì? Nàng thật sự không nghĩ ra.

Còn nữa, tứ phu nhân, có phụ thân là tứ phẩm Lại bộ Thị Lang đương triều, là một chức quan không lớn không nhỏ. Nhưng nói không có thế lực gì, thì cũng không phải. Hơn nữa nàng ta còn một mặt hướng về nàng thể hiện ý tốt, hôm nay còn mượn miệng của Thủy Dạng Linh bảo nàng nên sớm ngày rời khỏi tướng phủ, nhưng nghĩ như thế nào, cũng thấy nàng ta không phải là hung thủ. Trừ phi, nàng ấy thật sự là loại tiểu nhân trong đám tiểu nhân, như vậy, nàng phải cẩn thận mà suy nghĩ.

Nhưng mà, từ trong hai cái người mà nàng thấy khả nghi, tìm mãi vẫn không ra động cơ để họ giết nàng. Ai, đầu của nàng lại bắt đầu đau rồi.

Quên đi, cứ ở chỗ này suy nghĩ mãi cũng vô ích, không bằng tới cửa hỏi trực tiếp.

Vì thế, nàng đứng dậy hướng về phòng của tứ phu nhân mà đi. Hoa Nhiên sau khi trải qua chuyện tối hôm qua, thiếu chút nữa làm cho nàng kinh tâm động phách đến ngừng đập, nên không dám rời đi khỏi Thủy Dạng Hề nửa bước. Đương nhiên Thủy Dạng Hề đi chỗ nào, thì các nàng sẽ tùy thân đi theo.

Tứ phu nhân Trần Chức Vân thấy Thủy Dạng Hề tự mình đến, trong mắt hiện lên ý cười. Lúc này nàng ta nhiệt tình tiếp đón nàng.

Thủy Dạng Hề sau khi tự mình tiến vào phòng, liền cẩn thận lưu ý tứ phu nhân, vô luận là động tác hay biểu tình, cũng không bỏ qua chút nào. Nàng thấy Trần Chức Vân vẫn không cảm thấy kinh ngạc khi nàng đến đây, ngược lại còn có chút vui sướng, chắc là nghĩ nàng sau khi nghe Thủy Dạng Linh nói chuyện mà đến đây.

Thôi, như vậy cũng tốt, đỡ phải cùng nàng ta quanh co.

"Tứ nương nói vậy người cũng biết ý đồ của ta kho đến đây." Thủy Dạng Hề nói thẳng.

Trần Chức Vân cười cười, phân phó nha đầu đi pha trà, rồi nói: "Tam Hoàng phi mời ngồi. Hôm nay đúng lúc ta vừa có trà mới, nghe nói hương vị tươi mát thơm ngọt, cũng không biết thật hay giả, không bằng chúng ta một bên thưởng thức trà một bên tán gẫu, vì cũng không thể trong nhất thời mà gặp được. Tam Hoàng phi thấy sao?" Nàng nói xong liền đứng dậy đem thượng vị nhường lại cho Thủy Dạng Hề.

Thủy Dạng Hề cười cười, xem ra nàng ấy muốn lấy thân phận cùng nàng nói chuyện, chẳng qua bản thân nàng không có thói quen ngồi ở nơi cao cao tại thượng, nên chỉ ở bên cạnh ngồi xuống: "Tứ nương không cần giữ lễ tiết như thế. Cũng đã về tới nhà rồi, đương nhiên không cần phải giữ tục lễ này. Tứ nương gọi ta Hề Nhi đi."

Trần Chức Vân thấy Thủy Dạng Hề đã ngồi xuống, biết nàng đã là đáp ứng cùng mình trò chuyện với nhau một phen, nên cũng không tiếp tục câu chấp, nên nói: "Hề Nhi là người rất hiểu chuyện. Tự lần trước hỏi phủ, tứ nương vừa thấy liền biết. Có lẽ sự kiện lần này, Hề Nhi sẽ hoài nghi đến trên đầu của ta. Bất quá, ta có thể cam đoan, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện thương tổn đến người."

"Tứ nương nói thế là sao. Ta chỉ là có chút việc không hiểu được. Muốn đến chỗ tứ nương để hỏi rõ ràng một chút mà thôi. Nếu tứ nương đã nói như vậy, ta cũng sẽ nói thẳng, tứ nương muốn từ trên người của ta được cái gì?" Thủy Dạng Hề tựa tiểu phi tiểu dung ánh mắt biết nói nhìn Trần Chức Vân.

"Hề Nhi quả nhiên là người thông minh. Sớm biết như vậy, ta cũng sẽ không phí nhiều sức thế. Bản thân ta cũng không có việc gì cần tìm người." Trần Chức Vân nhìn vào mắt của Thủy Dạng Hề, trong lòng không khỏi nhủ thầm thật là đôi mắt lợi hại, khi nhìn đến người khác sẽ khiến cho người ta không cách nào che giấu ý nghĩ "Kỳ thật cũng vì tìm cho gia phụ một nơi che chở mà thôi. Nay trong triều đình đang loạn, càng ngày càng lụn bại, hơn nữa những quan viên trong triều đều có tâm tư khác nhau."

"Không phải cổ ngữ vẫn nói chim khôn chọn cành mà đậu sao? Gia phụ cùng ta đều suy nghĩ, bên trong các hoàng tử hiện này, chỉ có tam hoàng tử là một người có tài, chẳng qua cho tới bây giờ tam điện hạ tựa hồ đều đối với gia phụ chẳng quan tâm lắm."

"Lần trước gặp Hề Nhi, ta thấy tổng quản trong phủ đã tự mình tới đón, nói vậy Hề Nhi nhất định là được tam hoàng tử yêu thương, cho nên chỉ muốn Hề Nhi ở trước mặt tam hoàng tử nói vài câu, nhưng vẫn tốt hơn bản thân gia phụ nói trăm câu."

"Chẳng qua, từ sau lần đó, ta liền cùng Hề Nhi cắt đứt liên hệ. Cho nên, hiện tại mới có cơ hội, vì sợ Hề Nhi hiểu lầm ta, nên mới để cho Linh nhi truyền lời nhắc nhở Hề Nhi."

Thủy Dạng Hề nghe xong, nghĩ ngợi kỹ một chút, nguyên lai là có chuyện như vậy. Không thể tưởng được, tam hoàng tử kia lại được lòng người đến như thế. Nhưng mà...

"Làm gì phải cần tìm tới tam hoàng tử, phụ thân ta không phải là một ngọn núi tốt để dựa vào sao? Người đã gả cho phụ thân ta, nếu như có việc muốn nhờ, thì hẳn sẽ không đứng ngoài mà nhìn." Cái gọi là ở gần chùa miếu, thì cần gì phải đến nơi xa để cũng bái? Điều này, thật không hợp với lễ thường.

"Hề Nhi có điều không biết. Tướng gia hiện nay tuy rằng quyền khuynh triều dã. Nhưng lại làm người quá mức chính trực, còn quá mức trung tâm. Trừ bỏ đương kim hoàng thượng, ở trong lòng hần sợ là sẽ không có vị trí cho những người khác. Hơn nữa, cũng đã đắc tội không ít người. Nên ta mới không tiện nói với hần, tiện thể..." Trần Chức Vân vờn tay, viết ra hai chữ rồi tiếp tục nói, "Sợ là đắc tội cũng không phải một hai người. Nếu như Hoàng Thượng ra đi, e là ngày đó bản thân tướng gia cũng sẽ khó bảo toàn."

Trần Chức Vân không khỏi có chút thờ dãi nói: "Huống hồ, ngay cả Khê tỷ tỷ cũng không có kết cục tốt, huống chi là ta đây?"

Thủy Dạng Hề tất nhiên là biết, nàng ra dấu hai ngón tay, là chỉ nhị hoàng tử. Nói như thế cũng rất có lý. Chẳng qua, trong miệng nàng nói... "Không biết trong miệng tứ nương gọi Khê tỷ tỷ là người phương nào?"

"A, là..." Trần Chức Vân không khỏi muốn đứt đầu lưỡi của chính mình, sao lại không nên nói mà lại nói ra chứ. "Là ta một thân thích bà con xa, ta thực thích nàng, chỉ tiếc đã tạ thế..." Trần Chức Vân có chút khó xử cười cười.

Thủy Dạng Hề biết nàng đang nói dối, nhưng cũng không có vạch trần, chỉ mỉm cười mà thôi, theo như những manh mối, xem ra còn lại cũng chỉ có nhị phu nhân là người bị hiềm nghi lớn nhất.

"Tứ nương, Hề Nhi cần phải đi, quấy rầy đã. Cảm ơn trà của tứ nương, quả thật tươi mát ngon miệng, chẳng qua không biết tam hoàng tử có thích hay không?"

Trần Chức Vân vừa nghe thấy, trên nét mặt lộ rõ sự vui mừng: "Không ngại, Hề Nhi có thể mang một ít về, để cho tam hoàng tử nếm thử cũng tốt."

Thủy Dạng Hề gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Vừa đi, vừa lắc lắc đầu, tuy nói người hiềm nghi đã mất một cái, nhưng sao nàng lại thấy càng nhiều rối loạn, trong lòng thật trầm trọng. Hơn nữa chỗ của

Nhị phu nhân cũng không thể tùy tiện đi qua như vậy.

Có lẽ, ngay từ đầu nàng thật sự đã tìm sai phương hướng rồi, hay quả thực không phải người trong phủ. Không, điều này cũng không hợp lý. Còn có, Thủy Dạng Tình lấy chồng đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì.

Ai, nàng cảm giác tất cả mọi thứ đều tập trung ở một chỗ, quả thực không xong.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Thủy Dạng Hề dừng lại cước bộ, có lẽ, nàng hẳn nên trực tiếp đi tìm Thủy Mộc Vân để hỏi cho rõ ràng, Thủy Dạng Tình lấy chồng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đang nghĩ tới đây nàng liền xoay người, hướng về phía thư phòng mà đi, bỗng nhiên nàng thấy Thủy Giác Hiến ở hướng đối diện đi tới. Còn thật đúng lúc. Cứ trực tiếp hỏi hẳn là được, đỡ nhọc công nàng phải chạy sang bên kia một chuyến.

Thủy Giác Hiến từ xa xa đã thấy Thủy Dạng Hề đứng ở phía trước, đợi sau khi đến gần, hẳn mang vẻ mặt tươi cười hỏi: "Nhìn thấy bộ dạng kiêu chân này của tỷ tỷ, chắc không phải là ở chỗ này chờ ta đã lâu. Vậy ta đây tội lớn lắm đó."

Thủy Dạng Hề hừ một cái rồi cười nói: "Không có biện pháp, ai kêu tỷ tỷ ngươi là ta có việc cần thỉnh giáo ngươi làm chỉ. Nên cũng chỉ cố chờ ngươi đến thôi."

Thủy Giác Hiến cau mày, nói: "Đã tra ra người chủ mưu ám sát rồi sao?"

Nghe thấy điều này, Thủy Dạng Hề bất giác cup mắt: "Làm sao có thể a. Chuyện đó, đến bây giờ còn không có manh mối gì rõ ràng. Bất quá, người hiềm nghi đã được loại bỏ bớt, nếu ta suy đoán không sai, bảy tám phần chính là nàng. Chẳng qua, ta tìm không ra động cơ để nàng giết ta, điều này làm ta có chút đau đầu." Thủy Dạng Hề vừa nói, vừa hướng phía trước con đường mà đi.

"Nói như vậy tỷ tỷ khẳng định là người trong phủ gây nên?" Thủy Giác Hiến nhanh chóng bước theo để đuổi kịp, ngưng mày hỏi, nếu thật như vậy quả là có chút khó xử. Cho dù biết là ai, cũng không nhất định có thể nói rõ ràng, hẳn khẳng định là phụ thân sẽ tìm cách để áp chế nó đi.

"Tám chín phần mười đi." Thủy Dạng Hề nhún nhún vai nói, "Trước đừng nói cái này nữa. Ta nghe nói Thủy Dạng Tình cũng sắp lấy chồng, có phải thế không?"

"Ân, tin tức của tỷ tỷ thật linh thông rồi. Là buổi sáng hôm nay thánh chỉ mới đến thôi, tại đây bảy ngày sau sẽ cử hành." Thủy Giác Hiến cũng học nàng nhún nhún vai nói.

Thủy Dạng Hề nhìn thấy hẳn như vậy không khỏi che mặt cười to, nửa ngày mới nói được một câu: "Ngươi... Ngươi... Ngươi như thế nào lại đáng yêu vậy chứ?" Đệ đệ này ở trước mặt nàng thật đúng là có đủ trò, giấu lại, lúc này hẳn không còn là Thủy Giác Hiến cười tà, vung trường kiếm chém giết ở bên trong Hắc y nhân nữa.

Thủy Giác Hiến xem nàng cười đến không còn hình tượng, ngay cả nước mắt đều chảy ra, cứ nắm lấy Hoa Nhiên bên cạnh, mà Tống nương cũng là ghen ý cười trên mặt. Hẳn bắt đắc dĩ sờ sờ cái mũi của mình: "Có buồn cười như vậy sao?" Hẳn không phải là học nàng nhún vai thôi sao, thấy nàng đứng yên nhất phái nhàn nhã, cộng thêm vẻ mặt biểu tình vô vị, quả thật có một phen ý nhị khác.

Nên cũng liền đi theo, chẳng lẽ hẳn nhún vai, lại thành kẻ ngốc à?

Thủy Dạng Hề vẫn còn liên tiếp cười, thật sự là không nín được. Người ta nhún vai kia thì tiêu sái xinh đẹp, như thế nào khi đến chỗ hẳn đã thành bộ dạng lưu manh, thật sự rất buồn cười.

Thủy Giác Hiến cũng vẫn xem, bất quá hẳn vỗ vỗ lưng của nàng, trong lời nói có chút ề ảm "Vẫn còn là tỷ tỷ của ta sao, có tỷ tỷ vô lương như vậy sao. Còn cười nữa, ngay cả miệng đều đã rút gân." Nói xong, hẳn mang vẻ mặt tức giận khinh bỉ nhìn nàng.

Thủy Dạng Hề thấy thế, lúc này mới dừng lại cười, quả thật là đem miệng cười đến bần rần. Sau đó nghiêm chỉnh hỏi: "Ngươi nói là chuyện Thủy Dạng Tình lấy chồng đến hôm nay mới quyết định?"

"Đúng vậy, thánh chỉ còn có giả sao."

"Chẳng lẽ mới sáng sớm liền để lộ ra tin tức sao?" Thủy Dạng Hề vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi.

"Điều này không có khả năng. Sau yến hội trực cầu mọi người còn chưa bao giờ nhắc tới qua. Cũng do sáng nay lâm triều, Hoàng Thượng đột nhiên nhắc tới." Thủy Giác Hiền thật lòng thuật lại, "Làm sao vậy sao? Có cái gì không đúng sao?"

Thủy Dạng Hề lắc đầu: "Không, không có." Như vậy, đúng là chuyện ám sát cùng việc này không có liên quan sao? Vậy vì sao tứ phu nhân muốn cho Thủy Dạng Linh báo cho nàng biết đây? Là nàng đã lo lắng nhiều sao?

Nhưng dù sao vẫn phải biết được tình hình trong viện của nhị phu nhân mới được.

Bỗng thấy bên cạnh có mấy cái người hầu đi qua, thần thần bí bí không biết ở lời nhai cái gì... Nàng loáng thoáng nghe thấy một ít nội dung câu chuyện nói không được rõ ràng...

"Biết... Sao? Nghe nói... có... Quý..."

"Cũng không... Thôi? Đem cái... Dọa... . . . . . chết..."

"Đúng rồi... đúng... Ta cũng... Nói..."

Thủy Dạng Hề mặt mày nhăn nhu, vì mấy từ ngữ loạn thất bát tao này mà nàng muốn nghe cho rõ hơn.

Ở chỗ này, chỉ có nàng cùng Vu Nhi là một tia nội lực cũng không có, nên chỉ có thể nghe đứt quãng. Bất quá, đám người của Thủy Giác Hiền lại nghe rất rõ ràng. Mấy người kia đang nghị luận chuyện ma quái gần nhất bên trong Thủy tướng phủ, xem ra, tối hôm qua lại làm âm ỉ một trận. Thủy Giác Hiền đối với những lời đồn nhảm bậy bạ đều không tin. Nên không có bao nhiêu để ý tới.

Tổng nương thấy bộ dáng của Thủy Dạng Hề, biết chắc là nàng không có nghe rõ ràng, liền kề ở bên tai nàng nói lại lời của mấy người hầu đang bàn tán.

Thủy Dạng Hề vừa nghe thấy, lúc này bỗng nhiên vui vẻ.

Sao nàng lại quên ở bên người nhị phu nhân vẫn còn có Song nhi thế.

Nên nàng lập tức liền phái Thủy Giác Hiền rời khỏi. Không phải là nàng không tin nhiệm hấn, chẳng qua chuyện nàng ở bên trong Thủy tướng phủ có tai mắt, càng ít người biết càng tốt. Sau đó nàng cho Tổng nương đi mời Song nhi lại đây. Tất nhiên là Thủy Dạng Hề sẽ tìm địa phương vắng vẻ mà chờ.

Không lâu sau, liền thấy Tổng nương mang theo Song nhi xuất hiện ở trước mặt nàng.

"Tiểu thư, ngài tìm nô tỳ." Song nhi đi đến trước mặt Thủy Dạng Hề thi lễ.

"Ân, nghe nói người đã muốn ở trong viện của nhị phu nhân rồi, phải không?" Thủy Dạng Hề trực tiếp hỏi. Nàng không muốn lãng phí thời gian.

"Ân, đúng vậy. Vì phu nhân, nô tỳ làm cái gì cũng đều nguyện ý." Song nhi đáp. Ở trong lòng nàng nghĩ, Thủy Dạng Hề đi tìm nàng, trừ bỏ cái này ra, không còn chuyện gì khác.

Thủy Dạng Hề nhíu mày, Song nhi này có chút tự cho là thông minh: "Ta không phải hỏi người cái này. Mấy ngày nay có cảm thấy nhị phu nhân có cái gì không đúng hay không?" trong thanh âm lãnh đạm tự lộ ra một cỗ uy nghiêm.

Hiểu biết của Song nhi đối với Thủy Dạng Hề chỉ được một lần là lúc trước nàng ấy hỏi phủ. Tuy rằng, lần trước đã làm cho toàn phủ mọi người đối nàng nhìn bằng cặp mắt khác xưa, nhưng mà, cái hình tượng yếu đuối đã man của nàng trước kia, cũng đã cắm rễ ở trong lòng nàng, hơn nữa còn không ngừng phát triển ra, bởi vậy không khỏi đối nàng ấy có chút khinh thường.

Cũng bởi vì điều này, nên lần trước khi Tổng nương tìm đến nàng, nàng liền đề ra điều kiện cho bản thân, hoặc có thể nói là uy hiếp. Sau khi biết Thủy Dạng Hề đáp ứng, trong lòng càng thêm khẳng định chính mình nghĩ không sai. Mà nay, vừa nghe xong một câu nói không uẩn không giận của nàng, trong đó mang theo sự uy nghiêm, so với nhị phu nhân càng thêm ngoan lệ vài phần. Bất giác trong lòng chợt dạ, chớ không phải do mình quá mức khinh suất, nên đã lọt vào tầm mắt của nàng.

Nghĩ kỹ, hiện tại nàng là người của Thủy Dạng Hề, theo nguyên tắc khi Thủy Dạng Hề đi vào tướng phủ, nàng nên chủ động hướng nàng ấy bẩm báo mới phải. Mà nàng lại còn muốn đề cho nàng ấy sai người đến mời, tội danh này thật là lớn...

Nghĩ đến đây, lúc này nàng mới thành thật trả lời: "Nhị phu nhân đã nhiều ngày không có hành động đặc biệt gì. Chỉ là ngày hôm qua giống như đang rất phấn uất đã quãng ngã chung trà, nô tỳ ở bên ngoài cũng nghe thấy, quả thật rất dọa người."

"Ngày hôm qua sao? Khi nào vậy?" Thủy Dạng Hề kinh ngạc hỏi.

"Ngày hôm qua lúc gần buổi trưa đi."

"Gần buổi trưa sao?" Thủy Dạng Hề thì thào lặp lại. Gần buổi trưa, lúc đó nàng vừa vận đi ra từ thư phòng của Thủy Mộc Vân, sau đó thì trở về viện, nga. Trên đường còn gặp phải Nam Cung Ngự Vũ... Chính là lúc đó sao?

Trong đầu Thủy Dạng Hề linh quang chợt lóe, nàng hỏi: "Nhị phu nhân đối với chuyện ma quái trong phủ có phản ứng như thế nào?"

Nói đến đây, Song nhi cũng thấy có chút khó hiểu, nói: "Không biết sao, nô tỳ thấy nhị phu nhân căn bản là không để ở trong lòng. Lúc mới đầu khi nghe thấy thì có chút kinh ngạc ra, sau đó thì không có phản ứng đặc biệt nào cả. Làm hại nô tỳ cứ luôn nghĩ đến nàng ấy không phải là hung phạm hại chết phu nhân."

"Thật không?" Thủy Dạng Hề lăm bầm lâu bâu suy nghĩ một chút, "Tốt lắm, người đi về trước đi."

Song nhi có chút mặc danh kỳ diệu, nhưng vẫn khom người đáp dạ, rồi có chút lo sợ rồi đi.

Nơi này, Thủy Dạng Hề lại cảm thấy sự tình càng ngày càng kỳ lạ, đang yên lành sao nàng lại kéo đến trên người Mộc Tư Khê rồi. Nếu nói, chuyện Mộc Tư Khê chết đi một lần nữa lại bị người ta vạch trần, nàng ta muốn giết người diệt khẩu, đây cũng là một nguyên nhân đi. Nhưng mà, theo lời của Song nhi thái độ của nhị phu nhân, hình như cũng sẽ không vì nguyên nhân này mà động thủ a.

Như vậy, giả thiết này lại không thành lập. Vậy thì vì cái gì đây.

Thủy Dạng Hề đột nhiên nghĩ đến hôm qua sau lưng mình có cảm giác như sát khí, hay là khi đó ở phía sau nàng thật sự có những người khác, mà nàng lại cho là ảo giác của mình. Là nhị phu nhân sao?

Có thể vì nghe thấy nàng cùng Nam Cung Ngự Vũ nói chuyện, mà ghen ghét ở trong lòng. Động cơ này, tựa hồ có chút quá yếu.

Lúc này nàng mới ý thức được, nguyên lai ở trong lòng nàng đã sớm nhận định nhị phu nhân là người chủ mưu phía sau, chẳng qua thật bất hạnh tìm mãi mà không thấy nguyên nhân.

Nhưng trong lòng lại cảm thấy mọi thứ không phải đơn giản như vậy. Thôi, hiện tại đã có chút đầu mối. Nên cứ đề phòng nhị phu nhân trước đã.

Nàng vốn định cứ như vậy mà trở về hoàng tử phủ, ở trong phủ tuy rằng không ra khỏi phủ được, nhưng vẫn tốt hơn ở chỗ này mỗi ngày lo lắng bản thân sẽ bị ám sát. Nhưng không may lại xảy ra chuyện Thủy Dạng Tĩnh lấy chồng, theo nguyên tắc nàng là trưởng nữ của tướng phủ, thì không thể vắng mặt. Còn phải đưa tân nương gả đi, đó là chức trách của nàng. Nếu như nàng không dự, sẽ có lý do để cho người ta chê cười.

Không phải là bây giờ thôi sao, cẩn thận một chút là được. Nói vậy đến lúc đó, Nam Cung Ngự Cảnh cũng sẽ tới.

Thủy Dạng Hề vừa đi vừa nghĩ, gần đầu lên lại thấy gương mặt làm cho người ta ghét của Nam Cung Ngự Vũ. Nàng cả đời đều sẽ không quên khuôn mặt này, nàng cả đời cũng sẽ hận khuôn mặt này. Tuy rằng như vậy đối với Nam Cung Ngự Vũ là không công bình, nhưng mà, ai kêu hắn lớn lên có gương mặt giống tên kia làm chi.

Thủy Dạng Hề mang vẻ mặt ghét bỏ mà tránh đi, không thèm quan tâm đến hắn. Trong lòng nàng buồn bực, sao hắn còn ở chỗ này chứ? Đường đường là một nhị hoàng tử, cứ ở lì bên trong tướng phủ mà không màn thân phận, nói hắn không có mục đích, e là ngay cả tiểu hài tử ba tuổi cũng không tin.

Mà Nam Cung Ngự Vũ dường như muốn nghĩ cùng nàng dây dưa, nên cản đường đi của nàng rồi nói: "Tam đệ muội sao có thể vô tình như vậy. Tốt xấu gì ta cũng là nhị hoàng huynh của ngươi, như thế nào gặp cũng không chào hỏi một tiếng, cứ như vậy mà chạy lấy người."

Thủy Dạng Hề nhìn ánh mắt làm cho tâm tình người ta không vui của hắn rồi cười mỉa, ngay cả dùng bộ dạng tốt để ứng phó hắn nàng cũng không có hứng thú, chỉ coi âm thanh lạnh lùng: "Ta nhớ là ngày hôm qua đã cùng nhị hoàng tử nói rất rõ ràng. Bất quá, hình như nhị hoàng tử trí nhớ có chút kém nha, muốn hay không..."

"Biểu ca... Ngươi đang làm gì thế?" Thủy Dạng Hề còn chưa nói xong, liền nghe thấy một tiếng kêu.

Nàng tập trung nhìn vào, thì ra là Thủy Dạng Tĩnh, đang mang vẻ mặt vui mừng từ phía sau Nam Cung Ngự Vũ đi tới. Một đôi mắt chỉ đặt ở trên người Nam Cung Ngự Vũ, tình ý trong đó là người có mắt thì đều thấy rõ ràng.

"A, là Tĩnh nhi a, " Nam Cung Ngự Vũ cười nói, "Ta đang ở đây cùng Tam đệ muội nói chuyện đấy."

Thủy Dạng Tĩnh lúc này mới chú ý còn có người khác tồn tại, nàng quay đầu nhìn Thủy Dạng Hề lãnh đạm nói: "Nguyên lai đại tỷ cũng ở đây nha. Ngại quá, vừa mới rồi không có phát hiện được." Bộ dạng này cùng vừa rồi quả thực là hai người khác nhau

Thủy Dạng Hề xả miệng cười khê, nàng vẫn chưa quên vừa rồi trong mắt của nàng ta chợt lóe lên tia ác độc rồi biến mất, giống như muốn đem nàng toàn bộ ăn sống nuốt tươi vậy. Làm cho đáy lòng nàng không khỏi cười lạnh, người như vậy, đưa cho, ta cũng không cần. Chỉ có Thủy Dạng Tĩnh người là xem hắn như bảo vật, cả ngày cung phụng.

"Ta còn có việc, đi trước một bước. Các ngươi cứ tán gẫu." Nói xong liền nhanh chóng rời đi.

Nàng nghĩ không ra Nam Cung Ngự Vũ ở lại Thủy tướng phủ rốt cuộc có mục đích gì. Bất quá, chỉ cảm thấy cùng nàng tuyệt đối thoát không khỏi quan hệ.

Ai, tướng phủ này, chính xác so với hoàng cung còn phiền toái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44

Chuyện kể rằng, từ sau ngày nhận được thánh chỉ, toàn bộ tướng phủ đều đắm chìm trong sự vui sướng. Dù sao, thì cũng chính do hoàng thượng tự mình tứ hôn, hoàng ân quả thật là mệnh mông cuốn cuộn a.

Nhưng mà, vài người vui mừng thì cũng có vài người sầu khổ.

Đại hôn càng ngày đến càng gần thì trên gương mặt của Thủy Dạng Tinh, dù thế nào cũng chưa từng tươi cười một cái. Chỉ khi thấy Nam Cung Ngự Vũ đến, thì mới có thể thấy được lúm đồng tiền trên gương mặt mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành kia, bất quá, nó cũng chỉ vì một người mà khuynh thời. Quả thật có chút châm chọc.

Mà mấy ngày nay, Nam Cung Ngự Vũ cũng luôn có việc hay không có việc đều đến tìm cách đến gần nàng, làm cho nàng thấy thật bất đắc dĩ.

Có lúc Thủy Dạng Hề thật sự nhện không nổi nữa, liền hỏi hần: "Nhị hoàng tử, xem ra gần nhất nhàn rồi quá, ở tướng phủ gần ngơ không chỉ có vài ngày, người quả thật là đã đem mình làm người thân trong nhà rồi."

Ai ngờ hần vẫn không cảm thấy thẹn thùng, mà còn nghiêm trang nói: "Dù nói như thế nào, thì Dạng Tinh coi như là biểu muội của ta, biểu muội sắp xuất giá, ta làm biểu ca đương nhiên có thể giúp đỡ cái gì thì sẽ giúp đỡ, như vậy cũng sẽ giảm đi rất nhiều việc mệt nhọc cho di nương. Tam đệ muội vẫn không biết sao?"

"Ta thấy không phải thế. Người chỉ đang suy nghĩ làm thế nào để ngầm tìm thời cơ, mang nàng chạy đi thôi. Bất quá, thấy người mình yêu thương gả cho người khác, chắc là người đã chịu khổ sở rồi!" Thủy Dạng Hề vẫn thích vào thẳng chủ đề, không muốn đôi co lòng vòng với nhau.

"Tam đệ muội nói lời này là có ý gì? Nếu ta thực có kế hoạch dụ dỗ, thì đối tượng sẽ là người nha, sao có thể là nàng ấy được? Tam đệ muội nói có phải thế không?" Hần nói xong, vẻ mặt còn vô lại, mỉm cười nhìn nàng, trong mắt toàn là ngả ngón làm cho Thủy Dạng Hề không khỏi nheo mắt lại.

Nàng còn chưa phát tác, thì đã thấy Thủy Dạng Tinh không biết từ chỗ nào xông ra, nhúng một cái liền nhảy trước mặt nàng, tay phải cao giờ lên cao mở miệng nằng nặt nhần, sau đó muốn tát cho nàng một cái.

Ngay tại lúc tát tay roi trên mặt Thủy Dạng Hề, thì Nam Cung Ngự Vũ cùng Hoa Nhiên đã đồng thời bắt được tay nàng ta. Quả thật là người có võ nghệ, phản ứng rất là nhanh.

Mà Thủy Dạng Hề lúc này mới phản ứng lại, từ trong cổ họng hừ lạnh một tiếng, khoe miệng xả ra một nụ cười tàn khốc, nhìn chăm chăm nàng ta, trong mắt tuy không có gợn sóng tàn ác, nhưng thanh âm lại giống như hàn băng, từ trong miệng chậm rãi phun ra: "Người vừa mới nói cái gì?"

Người chung quanh đều vì khí thế của nàng mà hoảng sợ. Người này là Thủy Dạng Hề vẫn thân nhiên trước mọi việc sao? Quả thực lạnh đến trong xương. Đúng vậy, là trong xương, mà không phải là ở da thịt bên ngoài lạnh thôi.

Thủy Dạng Tinh cũng cả kinh, nàng chưa bao giờ thấy qua một nữ nhân mà có khí thế làm cho người ta phải sồn tóc gáy như vậy, chỉ một ánh mắt, một nụ cười, một cái hừ lạnh, liền khiến người ta cảm một loại lạnh thấu xương không thể xâm phạm, nàng sợ hãi thân hình rụt lui một cái, tất nhiên là không dám lặp lại hai chữ vừa mới nói kia, nhưng vẫn không yếu thế như cũ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ai kêu người cầu dân biểu ca?" Sau đó quay qua nhìn Hoa Nhiên cùng Nam Cung Ngự Vũ nói: "Các người buông ra, ta muốn giáo huấn nàng."

Thủy Dạng Hề lại là cười khê một cái, rồi nói: "Kỳ thật, người vẫn còn có một bàn tay. Bất quá, người hãy suy nghĩ cho rõ ràng, nếu như bạt tay kia thực sự rơi xuống trên mặt ta, thì hãy chuẩn bị nhận lấy trừng phạt, bởi vì, ta ghét nhất bị người khác nói ta là tiện nhân, cũng ghét nhất bị người khác đụng vào mặt của ta." Nói xong liền nhìn Hoa Nhiên cùng Nam Cung Ngự Vũ, nói: "Các người buông ra nàng, ta cũng muốn nhìn xem nàng muốn làm như thế nào."

Rất kỳ quái, bọn họ thế nhưng lại nghe theo lời của nàng, buông tay ra.

Tuy rằng trong lòng Thủy Dạng Tinh đã kinh sợ tới cực điểm, nhưng từ trước cho tới bây giờ nàng đã quen sống an nhàn sung sướng nên đã nuôi dưỡng ra tính tình kiêu ngạo tự mãn, mới khiến cho nàng dám giờ tay lên, hướng tới mặt Thủy Dạng Hề mà đánh.

Thủy Dạng Hề chỉ bình tĩnh nhìn nàng, trên mặt nở nụ cười tựa tiểu phi tiểu. Một tiểu thư xảo quyết ngạo mạn như vậy, nên ném chút khổ sở mới tốt.

Ngay khi bàn tay kia đánh tới trên mặt Thủy Dạng Hề, thì vang lên một tiếng hét lớn "Dừng tay" làm người ta không khỏi run lên.

Thủy Dạng Hề vừa thấy, thì ra là Thủy Mộc Vân đã đến. Nàng vẫn mang biểu tình như cũ không thay đổi, tựa tiểu phi tiểu, làm cho người ta đoán không ra nàng suy nghĩ cái gì.

Mà Thủy Dạng Tinh thì lập tức chạy đến bên người Thủy Mộc Vân, bắt mắt lên án nói: "Phụ thân nha, người cũng không biết, nàng..."

"Im miệng." Thủy Mộc Vân hung hăng nhìn nàng một cái.

Thủy Dạng Tinh lập tức úy khuất quay đầu nhào vào lòng nhị phu nhân vừa đắp, thút thích nhỏ giọng khóc kể.

Thủy Mộc Vân đi đến trước mặt Thủy Dạng Hề, giọng nói có chút hoà hoãn: "Không có việc gì chứ. Tình nhi nàng không hiểu chuyện, người hãy tha thứ cho nàng một chút."

Thủy Dạng Hề vẫn chú ý đến nhị phu nhân ở phía sau của hắn, nghe lời nói của Thủy tướng, nàng vẫn nhìn nhị phu nhân mà nói: "Phụ thân, người hẳn nên thấy may mắn, khi bàn tay nữ nhi bảo bối của người không có làm hoen ố mặt ta, nếu không, ta sẽ làm cho nàng phải trả giá thật lớn." thanh âm vẫn bình tĩnh không giao động, chẳng qua sự ngoan tuyệt trong lời nói làm ai cũng nghe thấy cả.

Nhị phu nhân ở một bên nghe Thủy Dạng Tinh khóc kể, liền vỗ lưng trấn an nàng. Ánh mắt ai oán xẹt qua Nam Cung Ngự Vũ, sau đó chuyển qua trên người của Thủy Dạng Hề, trong mắt đó sự độc ác càng ngày càng hiện rõ, hận đến không thể đem Thủy Dạng Hề toàn bộ xé nát, mới giải được mối hận trong lòng nàng.

Thủy Dạng Hề thấy vậy, chính là ôn nhu cười. Mục đích của nàng coi như đã đạt tới. Xem ra, chính là nàng ta. Nguyên lai, đây mới là động cơ chân chính của nàng.

Sau đó nàng nhìn phía Thủy tướng nói: "Phụ thân, ta không sao. Người vẫn nên đi xem nhị muội muội đi, dù sao, là lời nói của ta quá nặng, sợ là dọa đến nàng."

Thủy Mộc Vân thở dài, mang theo đám người của nhị phu nhân rời đi.

Thủy Dạng Hề cũng đang chuẩn bị rời đi, thì nghe thấy Nam Cung Ngự Vũ nói: "Quả nhiên đủ ác, đủ độc. Là tuyệt phối với Nam Cung Ngự Vũ ta. Xem ra, vô luận như thế nào ta cũng muốn có được người. Một nữ nhân thông minh, hơn nữa lại có tâm địa lạnh lùng cứng rắn như thế, ha ha a, dù thế nào ta cũng sẽ không bỏ cuộc." Nói xong, hắn xoay người liền sai bước mã đi.

"Đây là mục đích người ở lại tướng phủ sao?" Thủy Dạng Hề cao giọng hỏi.

Nam Cung Ngự Vũ dừng lại cước bộ, đưa lưng về phía nàng nói: "Có thể nói như vậy."

"Hừ, " Thủy Dạng Hề lại cười, lặng lẽ đi đến phía sau hắn "Vậy thì phải xem người có bản lĩnh đó hay không. Thủy Dạng Hề ta không phải ai nói muốn thì điều có được."

Nói xong, không thèm để ý tới Nam Cung Ngự Vũ đang giật mình ngăn ra, nàng mở đường nghênh ngang mà đi.

Thủy Dạng Hề trở lại trong phòng, tâm tình khá tốt, mệnh lệnh Vu Nhi ngâm trà mà Trần Chức Vân lần trước cho, một bên uống, một bên nghĩ đến chuyện của mình.

Vốn kế hoạch sẽ không diễn ra chuyện như vậy, chẳng qua vừa nhìn thấy Thủy Dạng Tinh gợn tay lên, nàng mới nghĩ ra một kế trong lòng. Làm cho nhị phu nhân lộ ra sơ hở.

Quả nhiên không ngoài nàng sở liệu, nhị phu nhân hận nàng là vì Thủy Dạng Tinh, đương nhiên, Nam Cung Ngự Vũ cũng là đầu sỏ gây nên. Xem ra, Lưu Yên Nhiên quả thật rất yêu thương nữ nhi của nàng, có thể nói là, vì Thủy Dạng Tinh nàng ta nguyện ý trả giá hết thấy.

Nếu như vậy, sao nàng ta có thể cam tâm đem Thủy Dạng Tinh gả cho một nhạc sĩ đây? Trong chuyện này chắc chắn có cớ quái. Có lẽ, hôn lễ này sẽ rất náo nhiệt.

Đang suy nghĩ đến thích ý, thì thấy Thủy Giác Hiên vội vàng chạy đến, vẻ mặt ngưng trọng hỏi: "Tỷ tỷ mới vừa rồi sao lại làm như thế? Chuyện này không giống phong cách xử thế của tỷ tỷ, ta thật không tin tỷ tỷ là người có lòng dạ hẹp hòi như vậy."

Thủy Dạng Hề cười cười, thấy bộ dạng hắn vậy cũng biết hắn vì lo cho nàng. Hơn nữa đối với nàng coi như có hiểu biết: "Ta làm việc, tự có đạo lý của ta. Người rầy rà cái gì a. Yên tâm đi."

Thủy Giác Hiên vừa nghe thấy, sắc mặt lập tức mềm xuống, nói: "Tỷ tỷ có thể cho ta biết một chút không?"

"Việc này cùng người có quan hệ gì đâu, báo cho biết người làm gì a? Đi đi đi, đem cái nhún vai của người làm được tao nhả rồi hãy nói chuyện với ta." hiện tại tâm tình của Thủy Dạng Hề rất tốt, nên vừa nhìn thấy hắn, liền muốn trêu ghẹo hắn.

Lời vừa nói ra, đám người Hoa Nhiên đang ở bên cạnh hầu hạ không khỏi ghen cười, ánh mắt nhìn Thủy Giác Hiên có chút thương hại.

Thủy Giác Hiên vừa thấy Thủy Dạng Hề lại lấy cái này nói hắn, bất giác có chút ảo não, nói: "Tỷ tỷ quả nhiên là người vô lương. Ta Thủy Giác Hiên gặp người, xem như bị xui xẻo tám đời ... Thôi, vụ này, ta không thể trêu vào, còn không biết một sao? Cười đi, cười đi, các người cứ cười đến vỡ bụng mà chết đi." Nói xong, liền nhanh như chớp rời đi, đỡ phải bị Thủy Dạng Hề tổn hại thêm một đồng lớn nữa.

Thủy Dạng Hề chờ thấy hắn rời đi, nhất thời, trong phòng cười thành một đoàn. Tiếng cười, xuyên phá nóc nhà, truyền đi rất xa.

Từ khi biết nhị phu nhân vì sao phải giết nàng, nàng liền đối với Thủy Dạng Tinh cùng Nam Cung Ngự Vũ vừa thấy bóng đã tránh rất xa. Chỉ cần có thể

giảm thấp những tình huống ngộ hại mình, nàng nguyên ý cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước, cho đến ngày Thủy Dạng Tinh xuất giá mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Ngày hôm nay, mới sáng sớm, Thủy Dạng Hề đã bị nha đầu kéo ra từ ổ chăn ấm áp, nàng mở to ánh mắt đầy sưng mù, nhìn bên ngoài sắc trời mới tờ mờ sáng, nàng có chút trì hoãn không muốn tỉnh dậy.

Cũng không biết đã qua bao lâu, rốt cục cũng nghe có người nói tốt lắm. Sau đó, liền bị lôi kéo đi về phía trước chính sảnh, nói là phải đến đó trước giờ lành chờ đưa tân nương xuất môn.

Trong lòng Thủy Dạng Hề dù muôn vàn không muốn, tuy nhiên vẫn kéo bước chân đi về phía trước. Kỳ thật, nàng cũng muốn nhìn kỹ xem chú rể kia, chính là nhạc sĩ mà nàng vẫn chưa tìm cơ hội tiếp cận được, vì nàng cứ cảm thấy hắn có chút lạ lẫm.

Cửa phòng vừa mở ra, liền thấy trong viện một thân ảnh đang đứng, thân thể thon dài cao thẳng, như hạc như tiên, loáng thoáng có chút mơ hồ nhìn không rõ. Giống như sương khói khi bị gió thổi qua, sẽ toàn toàn biến mất.

Đáy lòng của Thủy Dạng Hề bỗng nhiên dâng lên một biểu tình tràn đầy không rõ nó là gì, nó nhàn nhạt chua chát, nhàn nhạt khổ, nhàn nhạt vui. Nàng đương nhiên biết người kia là ai, chỉ dựa vào một cái liếc mắt, liền nhận ra thân ảnh quen thuộc kia. Chẳng qua, chỉ mấy ngày không gặp, sao hắn lại gầy không ít vậy.

Thủy Dạng Hề chậm rãi đi đến trước mặt hắn, dương mâu nhìn dung nhan có chút tiêu tụy của hắn, nhưng nàng lại cảm thấy hận hắn không được. Sự bất mãn lúc ban đầu khi hắn che đi nội lực của nàng, nhất thời đã không còn chút gì, ngược lại còn hơi hơi đau lòng.

Tóc của hắn có chút thấm ướt, màu vàng nhạt của ánh sáng làm nổi bật bọt nước óng ánh. Tuy quần áo cũng không có ướt đến vậy. Thủy Dạng Hề khẽ nhăn nhu mày, nàng nắm lấy tay hắn, rất lạnh giống như có một trái tuyết cầu trong tay vậy, băng lạnh đến thấy xương. Nàng chỉ biết, người này có khi đầu óc thật sự ngốc. Trời lạnh như thế cũng không biết đã đứng như vậy bao lâu rồi.

Nàng vô ý thức xoa nắn tay hắn, còn cúi đầu thổi nhiệt khí vào đó, hy vọng tay hắn có thể mau chóng ấm áp lên. Tay nàng rất nhỏ, mà tay hắn lại rất to, nên Thủy Dạng Hề chỉ phải đổi bên này xong rồi đổi đến bên kia, càng không ngừng xoa, càng không ngừng thổi nhiệt khí, bận rộn giống như con kiến đang chuyển nhà vậy.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn Thủy Dạng Hề đang chuyên chú làm ấm tay cho hắn, cảm giác này không thật chút nào. Hề Nhi ở ngay tại trước mặt hắn, hơn nữa còn làm ấm tay cho hắn, đây là sự thật chăng? Hình ảnh ấm áp trước mặt này, từng vô số lần xuất hiện ở trong mộng của hắn, là thật chăng?

Hắn có chút không thể tin được, có chút thật cẩn thận, thậm chí ngay cả động cũng không dám động, sợ cử động một cái, thì hình ảnh này tựa như giấc mộng kia, sẽ hóa thành bột phấn, kết quả là, chỉ có mình mừng hụt.

Ngừng lại rồi hô hấp, trên mặt lại không biết khi nào, sớm giờ lên một loại trước nay chưa có miệng cười, ngây ngốc, ngờ ngác, nhưng mang theo tràn đầy hạnh phúc...

Hắn hơi giật giật tay của mình, cẩn thận mở miệng nói: "Hề Nhi, tay của ta, lạnh..." nói năng có chút lộn xộn, nhưng hắn biết, nàng sợ lạnh, hắn sợ bàn tay đông cứng của mình sẽ làm nàng lạnh.

Thủy Dạng Hề dùng sức捏捏 tay hắn, ngừng đầu nhìn vào mắt hắn, lạnh lùng nói: "Lạnh cũng đừng động." Nàng quả nhiên là lo lắng cho hắn, cảm giác để ý kia chân thật như vậy, thì không thể lừa được chính mình nữa.

Nhìn thấy hắn một mình một người đứng ở giữa trời đất rét lạnh, nhìn thấy trên mặt hắn hiện ra vẻ tiêu tụy, và khi chạm được vào bàn tay lạnh lẽo của hắn, lòng của nàng tại thời khắc đó rõ ràng rất đau đớn. Khi nhìn thấy miệng của hắn cười, nàng lại có chút vui sướng, cái loại tâm tình mâu thuẫn vừa đau vừa vui này, chính là thích sao? Có thể bắt kể chuyện bị thương tổn sao?

Nguyên lai thích là đơn giản như vậy, ngay cả hắn phạm sai lầm cũng sẽ bao dung, mà không muốn làm cho đối phương bị thương tổn. Nhưng mà, hắn cũng giống như nàng sao? Tại sao hắn lại tổn thương nàng.

Thủy Dạng Hề đưa hai tay của hắn để ở trước ngực, rồi nhìn hắn, nghiêm chỉnh hỏi: "Người nguyên ý giải Thiên Ảnh điểm huyết cho ta chứ?" Nếu hắn chịu giải, thì sẽ không tính là làm tổn thương nàng.

Nam Cung Ngự Cảnh vừa nghe thấy, sắc mặt bỗng nhiên cứng đờ, nụ cười vừa mới như mưa thuận gió hoà lập tức dừng lại ở trên mặt, đây là nàng mục đích nàng ủ ấm cho hắn sao? Quả nhiên, chỉ có trong mộng mới chân thật, hoặc là hắn quá vọng tưởng rồi.

"Nếu, đây là mục đích của ngươi, ta, không đáp ứng." Hắn có chút gian nan khi nói ra, đáy mắt, tràn ngập nồng đậm đau xót. Cho dù như vậy, hắn cũng muốn tham lam sự chăm sóc của nàng, tay nàng thực ấm, ấm đến trái tim, nhưng lời của nàng thì lại rất lạnh, đông lạnh làm cho hắn có chút chiêu không chịu nổi.

"Vẫn là không được sao?" Quả nhiên, hắn vẫn muốn dỗ thương nàng, tuy nói vậy nhưng tay vẫn không có buông ra, vẫn còn ủ ấm cho hắn. Nàng đúng là còn luyến tiếc, thật vất vả mới đem chúng nó làm ấm lên, chẳng lẽ lại lần nữa làm cho nó lạnh lẽo như băng sao?

Thôi, không được thì không được đi. Nhưng mà, trong lòng vẫn rất đau. Nguyên lai, thích một người là không thể dùng lý trí không chế như vậy.

Hai người đều có một trái tim linh lung yêu thương nhau, và hai người đều có sự nhìn nhận sâu sắc thông minh dị thường, nhưng lại là hai kẻ đại nghịch hiểm thấy trên thế gian, suy nghĩ cùng lời nói, đều không như lẽ thường. Điều nghĩ đến đối phương đã biết tâm tư của mình, đều nghĩ đến mình đã rất thông minh nhân nhũ ra suy nghĩ của mình rồi, nhưng ai ngờ, tạo hóa lại trêu người. Cảm tình ở trên thế giới này, thì không thể có nửa điểm giả dối. Thường thường, người ngốc mới có phúc ngốc. Người thông minh ngược lại đường đi càng dị thường gian nan.

Hai người cứ giằng co như vậy, cho đến khi có người đến thúc giục, mới thu tại âm tư, đi phía trước chính sảnh.

Đường đường tướng phủ thiên kim xuất giá, tất nhiên sẽ là trường hợp náo nhiệt nhất, huống chi, lại là Hoàng Thượng tứ hôn. Điều này chứng tỏ trên mặt mũi lại càng hơn một tầng.

Người đến chúc mừng tất nhiên là nối liền không dứt, nàng là đại thiên kim trong tướng phủ, còn là tam hoàng tử phi đương triều thì không thể vắng mặt được. Nên nàng cũng chỉ còn cách đi theo bên người Thủy Mộc Vân, chịu trách nhiệm thân phận chủ nhân, nghênh đón tân khách.

Còn Nam Cung Ngự Cảnh thì vốn định một tác cũng không rời khỏi nàng, nhưng bất đắc dĩ, phải đành chịu vì không có phương pháp phân thân, lúc này cứ từng nhóm từng nhóm khách quần lấy hắn, tất nhiên là tranh thủ hưởng hân hạnh lễ rồi trò chuyện. Nên hắn chỉ có thể phái Hoa Nhiên, cẩn thận bảo vệ nàng. Nhưng mà ánh mắt hắn, thủy chung vẫn chưa rời đi khỏi nàng nữa khác.

Chỉ nghe, một trận tiếng pháo nổ vang, từng đám người theo nhau kéo ra ngoài cửa phủ, có người vội vã vừa chạy vừa kêu lên: "Đến đây, đến đây..." Về mặt vui sướng cười ha ha nói: "Lão gia, phu nhân, ngựa của cô gia đã ở ngay tại chỗ rẽ của đường cái, lập tức sẽ đến tướng phủ liền"

Thủy Mộc Vân mang nét mặt vui vẻ cười gật đầu nói: "Tốt, tốt, tốt. Mau, nhanh đi đem tiểu thư nâng ra, miễn cho đến lúc đó trễ giờ lành." Dứt lời, liền có người vui sướng đáp lại rồi chạy đi.

Thủy Dạng Hề thấy vậy, lúc này mới có chút thấy đây đang là ở ngày mừng hôn lễ. Nàng không khỏi quay đầu hướng nhị phu nhân ở bên cạnh mà nhìn lại, chỉ thấy thái độ của nàng hồ hững cả khuôn mặt treo đầy u sầu, hai mày nhíu lại, u buồn hiện lên. Xem ra, quả thật nàng ta bất mãn chuyện hôn sự này. Hai mắt còn có chút ưu oán khi nhìn Thủy Mộc Vân.

Đang nghĩ tới đây, thì một trận tiếng vang ầm ầm, cùng âm nhạc hỗn loạn hướng Thủy tướng phủ mà đến. Ngay sau đó, một bà mối giống như trong ấn tượng của nàng, phe phẩy quạt đi đến.

"Ồi, tướng gia, các vị phu nhân, thiếu gia, các tiểu thư, ta là bà mối Lưu ở chỗ này chúc mừng các vị, ha ha... Mau, mau để cho tân nương từ lên ngựa đi, để giờ lành là sẽ không tốt, chú rể quan đã bên ngoài chờ." Một trận bùm bùm của lời nói vừa xong, Thủy Dạng Hề mới nghe thấy được điểm mấu chốt, là cho tân nương lên ngựa.

Trong lòng bất giác thất thú vị, Thiên Mị vương triều quả nhiên là triều đại rộng mở, tân nương không ngồi ở trong cỗ kiệu mà trực tiếp lên ngựa. Quả thật thú vị, ở trong ấn tượng của nàng, nữ tử cổ đại thành thân, đều là ngồi kiệu hoa.

Không thể thiếu một trận chiếu cố linh hoạt, đã bị bà mối Lưu cầm lấy tay của tân nương công đi ra ngoài. Thủy Dạng Hề không tình nguyện, cũng phải đi theo.

Tân nương bị công là Thủy Dạng Tình, có thể tưởng tượng thấy biểu tình dưới khăn voan của nàng ta, chắc là tức giận đến nghiến răng nghiến lợi đi. Ai, coi như là nàng ấy mệnh khổ, cứ như vậy mà làm vật hy sinh trong trận đấu chính trị. Bất quá, nữ tử cổ đại, lại có mấy người có thể chân chính nắm giữ vận mệnh của mình đâu.

Dáng người lay động, bước đi nhẹ nhàng, đề chân một cái đã vượt qua cửa phủ, liền thấy ngoài cửa chú rể quan đã ngồi sừng sững ở trên ngựa, một thân hồng y, càng nổi bật thêm khí thế bất phàm của hắn. Chẳng qua, Thủy Dạng Hề thật sự nghĩ không ra, một nhân vật như thế, tại sao lại cùng người triều đình kết mối quan hệ, hơn nữa người kết giao cũng là người phi thường, còn là đương kim hoàng thượng.

Trong phủ, Nam Cung Ngự Cảnh thấy Thủy Dạng Hề đi ra phủ, liền bước vài bước chân, theo sát phía sau. Tuy rằng, có Hoa Nhiên ở bên người, nhưng hắn vẫn không yên tâm, chỉ muốn cho nàng phải ở trong phạm vi tầm mắt của hắn.

Thủy Dạng Hề đối với nhạc sĩ kia cười một cái, rồi đem Thủy Dạng Tình giao vào tay hắn nói: "Chúc mừng, ta vẫn nhớ kỹ khúc tri âm tri kỷ của công tử, bất quá không may là chưa tìm ra cơ hội cùng công tử luận bàn."

Nhạc sĩ kia khẽ gật đầu nói: "Tam Hoàng phi thật là khiêm tốn. Muốn nói khúc tốt, thì khúc Tam Hoàng phi múa, mới là cân quắc không thua tu mi, hạ thần cũng muốn có ngày cùng Tam Hoàng phi lãnh giáo."

Thủy Dạng Hề còn muốn nói nữa, nhưng thỉnh thoảng lại bị một lực kéo ở phía sau, nên phải thối lui hai bước.

"Hề Nhi cũng thật là, nên để cho tân nương mau chóng lên ngựa, để tránh làm giờ lành." Nam Cung Ngự Cảnh thấy nàng cùng nhạc sĩ kia nói đến quên cả trời đất, liền tìm cái lấy cớ, đem nàng mang xa ra.

Thủy Dạng Hề chỉ hơi quét hần liếc mắt một cái, không nói thêm cái gì. Nhưng nàng biết hần vì sao lại làm như thế. Chẳng qua, trong lòng vẫn không tránh được nghi vấn, nếu như thế, vì sao không giải huyết đạo cho nàng.

Thủy Dạng Hề nhìn nhạc sĩ kia lên ngựa, sau đó vươn tay, nắm Thủy Dạng Tinh đi lên, đáy lòng không khỏi ấm áp, nói: "Nam Cung Ngự Cảnh, khi chúng ta thành thân, ngươi có đưa ta lên ngựa như thế hay không?"

Nam Cung Ngự Cảnh ngăn ra, không nghĩ tới nàng lại hỏi câu này. Lúc hần cùng nàng thành thân, hần căn bản không có xuất hiện, chỉ có Tứ đệ thay hần đến. Mà nay, nhìn đôi mắt khát khao của nàng, hần lại không biết phải trả lời như thế nào.

Đang lúc hần trù trừ không nói, thì thấy một bóng người từ không trung thoáng hiện ra, một thân y phục bình thường, chỉ dùng một tấm vải che mặt. Một kiếm tung ra liền hướng phía nhạc sĩ đang kéo Thủy Dạng Tinh lên ngựa.

Nhạc sĩ vừa nhìn thấy, đã buông Thủy Dạng Tinh ra, ngựa người một cái, liền tránh thoát một kiếm. Xem ra, cũng không phải là đèn cạn dầu.

Mà người nọ vừa thu thế, thì xoay người, lại hướng phía ngực của nhạc sĩ đâm tới, một kiếm này thế tới rào rạt.

Thủy Dạng Hề chỉ cảm thấy người che mặt này rất quen thuộc, võ nghệ chiêu số cũng giống như đã gặp qua, nhưng vẫn nghĩ không ra.

Biến cố, trong nháy mắt thì phát sinh.

Thủy Dạng Hề nhìn trận chiến đột biến này, trên mặt nở nụ cười trào phúng, quả nhiên, nhị phu nhân sao lại chịu để yên như vậy?

Đột nhiên, ở giữa không trung lại xuất hiện thêm một bóng người, đồng dạng cũng là y phục hàng ngày, trên mặt chỉ dùng khăn che. Cánh tay vung lên, ném ra một cái roi dài, hướng Thủy Dạng Tinh cuốn lấy.

Chỉ thấy nhạc sĩ kia xoay người một cái, tránh thoát một kiếm đánh sau lưng, hai mũi chân khép lại, liền kẹp lấy chiếc roi, xoay người một cái cuốn lấy nó ở trên không, chỉ thấy trong nháy mắt cái roi đã quấn ở bắp chân hần, còn dám đem cái roi từ trong tay người nọ đoạt lấy.

Trên đường cái, đám người của Thủy Giác Hiền đã chạy đến, muốn tiến lên giúp đỡ. Thủy Dạng Hề đưa tay ngăn cản hần, lắc lắc đầu, người ta người trong nhà diễn vở kịch của mình, người nhào vô góp thêm náo nhiệt làm gì.

Lúc này, trong đầu nàng linh quang chợt lóe, mới nhớ tới kẻ kia là người phương nào. Rồi thốt ra một tiếng "Chẳng lẽ là hần?"

Nhưng không nghĩ, hoa nhiên cũng nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ là hần?"

Thật đúng là trăm miệng một lời. Thủy Dạng Hề hồ nghi nhìn nàng một cái, nói: "Ngươi biết hần?"

"Không tính là quen biết. Ta chỉ nhận biết võ công của hần, nhưng lấy võ công như vậy giao thủ với ta lại là một người khác." Hoa nhiên cũng nghi hoặc nhìn Thủy Dạng Hề, Tam Hoàng phi sao lại biết thế?

"Đã giao thủ? Khi nào vậy?" Y theo nàng biết, Hoa Nhiên sẽ không có cơ hội cùng người bịt kia mặt chạm mặt phải, tại sao có thể giao thủ chứ?

"Đêm đó Tam Hoàng phi không phải bảo ta tiến cung thử Trương thái y sao? Chính là đêm đó đã giao thủ. Roi của ta cũng bị đoạt như thế..." Hoa nhiên tự bản thân giải thích, trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ này hai người nay võ công và chiêu số giống nhau sao?

Thủy Dạng Hề lúc này mới hiểu được Hoa Nhiên nói hần là chi gia nhạc sĩ, mà không phải là kẻ che mặt trong miệng của nàng. Có khi, thật sự chi khác một chữ, thì ông nói gà bà nói vịt đi xa cả ngàn dặm.

Thủy Dạng Hề nghĩ đến lời của Hoa Nhiên, tựa hồ ở phương diện có một tin tức quan trọng gì đó nàng sắp nắm giữ được, nhưng vẫn còn chưa kịp tỉnh tể nghĩ thông suốt, liền nghe được Nam Cung Ngự Cảnh ở bên cạnh hừ lạnh nói: "Ngươi cũng nhớ rõ ràng!" trong lời nói rõ ràng hàm chứa tức giận. Đương nhiên, hần đã nhận ra kẻ che mặt kia là người nào.

Chỉ thấy hần vừa nói xong, liền muốn tiến lên giúp, lần này hần khẳng định phải bắt lấy tên kia.

Thủy Dạng Hề thấy hần như thế, chỉ phải buông suy nghĩ trong lòng, một tay ngăn cản hần, nói: "Ngươi làm gì? Xen vào náo nhiệt làm chi? Trước tiên hãy quan sát đã."

Nam Cung Ngự Cảnh tức giận nói: "Ngươi muốn giúp hần?" Trong lòng tức giận một lần nữa lại bao phủ lấy hần.

Thủy Dạng Hề nhìn hần một cái, biết lúc này cùng hần nói nhiều lời cũng vô ích, giải thích cũng là uổng công, chỉ đành phải lạnh mặt nói: "Uổng ngươi thông minh như thế. Quan hệ lợi hại trong đó, dù là không biết tiền căn hậu quả cũng biết là không thể tùy tiện ra tay. Đứng yên ở chỗ này cho ta, đừng lộn xộn." Nói xong, liền đem tay gắt gao túm lấy hần, sợ hần nhào lên phía trước...

Chương 46

Thủy Dạng Hề một bên gắt gao túm chặt lấy tay của Nam Cung Ngự Cảnh, một bên tập trung tinh thần chú ý đến trận đánh nhau ở phía trước. Nàng không khỏi ngưng nghĩ, công phu của Thịnh Hạ quốc thái tử tựa hồ đã tăng lên, nàng nhớ rõ lúc hắn cùng mình giao thủ, công phu cũng không giỏi, và cũng không linh hoạt như vậy.

Chắc không phải sau khi thấy nàng, hắn đã nghĩ đến chuyện lợi dụng nàng nên mới đánh như thế? Nghĩ đến đây, trong lòng lại không tránh được một trận hứng thú, có lẽ như vậy, mới không uổng công danh tiếng thái tử của hắn chứ, nếu không, hắn ta thật rất vô năng. Một tia lạnh lùng trào phúng xẹt qua khóe miệng của nàng.

Nam Cung Ngự Cảnh thấy Thủy Dạng Hề gắt gao túm lấy tay hắn, không khỏi nhớ tới tình cảnh buổi sáng hôm nay Thủy Dạng Hề làm ấm tay cho hắn, nên tức giận trong lòng đã muốn tắt hơn phân nửa. Đầu óc cũng bình tĩnh lại.

Quả thật, đường đường Thịnh Hạ quốc thái tử, sao lại đột nhiên xuất hiện đến tân nương của người khác? Nếu không phải yêu tân nương đến tận xương tủy, thì nhất định hắn đang có một âm mưu lớn. Hiển nhiên, lý do đầu tiên là không có khả năng xảy ra.

"Hề Nhi có ý kiến gì không?" Nam Cung Ngự Cảnh cười hỏi, hắn đã muốn khôi phục lại bộ dáng thường ngày, trên mặt luôn mang theo nụ cười châm biếm lạnh lạnh.

Thủy Dạng Hề lắc đầu, thật lòng nói: "Không nghĩ ra hắn có quan hệ như thế nào với nhị phu nhân chứ?"

Nam Cung Ngự Cảnh sững sờ: "Chuyện này liên quan gì đến nhị phu nhân?"

Thủy Dạng Hề liếc trắng mắt, nói: "Nhị phu nhân bắt mẫn vì..." Nàng còn chưa nói xong, liền thấy có chỗ không thích hợp, nàng đã quá chủ quan khi nhận định quan hệ nhân quả trong chuyện này. Nhị phu nhân bắt mẫn việc gả Thủy Dạng Tĩnh cho một nhạc sĩ trong triều, cho nên cùng Thịnh Hạ quốc thái tử liên minh, cướp đi Thủy Dạng Hề, điều này nói như thế nào nghe cũng không thông. Chẳng lẽ, bên trong chuyện này vẫn còn có người khác nữa? Thủy Dạng Hề chính hí mắt ngưng thần nghĩ.

Lúc này, vừa lúc Thủy Mộc Vân nhận được thông báo nên vội vàng từ trong phủ chạy ra. Nhị phu nhân Lưu Yên Nhiên vừa thấy Thủy Dạng Tĩnh đang đứng ở trung tâm của trận đánh, mỗi bên đều muốn đoạt nàng, mắt thấy Thủy Dạng Tĩnh sắp bị cướp đi liền bất chấp mọi chuyện nhào ra ngoài, cũng may có người kịp thời ngăn cản nàng.

Thủy Dạng Hề thấy vậy, càng thêm không hiểu. Điều này nói rõ, nhị phu nhân cùng người đến cướp tân nương không có quan hệ gì, nếu không nàng ta cũng sẽ không khần trương như vậy. Có lẽ, là do nàng suy đoán sai lầm, đánh giá quá cao hành động của nhị phu nhân. Tuy có bất mẫn, nhưng lại không phát triển đến trình độ phản kháng. Như vậy, chuyện Thịnh Hạ quốc thái tử muốn cướp đi tân nương, nhất định là không đơn giản.

Ai, thật phức tạp quá, như thế nào lại trở thành vụ án không có đầu mối nữa rồi.

Nam Cung Ngự Cảnh thấy Thủy Dạng Hề mới nói có một nửa, thì không nói tiếp, nên liền hỏi: "Hề Nhi, làm sao vậy?"

"Không, là ta suy đoán sai lầm rồi." một câu đơn giản qua loa tắc trách giải thích cho xong. Vì nàng cũng không muốn đem chuyện đêm đó bị ám sát nói ra, làm thế không may sẽ bị một phen quân thức nữa.

Thủy Mộc Vân vừa thấy đôi phương rất muốn đoạt đi Thủy Dạng Tĩnh, mặc dù không biết mục đích là gì, nhưng việc này trăm ngàn lần cũng phải ngăn cản. Nên quay qua những người đang đứng ở bên cạnh quát: "Sao lại thế này, còn không mau đi hỗ trợ?"

Mọi người vừa nghe thấy, thì không ngừng chen chúc đi lên. Nhưng cao thủ so chiêu, làm sao mà những tiểu lâu la này có thể thấu hiểu được, chỉ thấy không quá nhất thời nửa khắc, liền bị cái roi kia đánh cho hoa rơi nước chảy, bỏ chạy tán loạn, kêu la ầm ĩ.

Thủy Giác Hiền hướng Thủy Dạng Hề nhìn một cái đề hồi ý. Thủy Dạng Hề chỉ đối với hắn lắc lắc đầu. Quan sát thêm một hồi đã.

Thủy Dạng Hề quả thật là ôm tâm lý xem trận đánh nhau này. Người ta ở trên kia đánh nhau liều sống liều chết, còn nàng lúc này lại nhàn nhã, không có biện pháp, tính lạnh bạc là trời cho, cùng nàng không quan hệ, nên cho tới bây giờ chỉ đứng xem rồi thôi. Nàng cho tới bây giờ cũng chỉ nghĩ đến lợi hại cho chính mình mà thôi.

Nàng biết, hôn lễ của Thủy Dạng Tĩnh liên quan đến kế hoạch của hoàng đế Nam Cung Liệt, nhưng mà Thịnh Hạ quốc thái tử cùng công chúa trực tiếp đến chọn phò mã, không cần nghĩ cũng biết là có lòng muốn phá hỏng kế hoạch. Lúc này Thủy Dạng Hề tâm tình rất tốt. Một tay chống cằm dưới, bộ dáng như đang xem kịch vui.

Nàng cùng Thịnh Hạ quốc thái tử còn có một đoạn ân oán chưa xong, không bằng nương theo lần này để biết rõ. Xem đến tột cùng hẳn sử dụng hoa chiêu gì đây.

Nghĩ vậy nàng không khỏi nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, nói: "Có thích trò chơi mèo vờn chuột hay không?"

Nam Cung Ngự Cảnh hai mắt chột lóe một chút, lúc này cười như hiểu rõ: "Hề Nhi quả thực tinh quái."

Chợt nghe Thủy Mộc Vân nói: "Hiền nhi, sao ngươi không đi hỗ trợ? Tốt xấu gì cũng là nhị tỷ của ngươi." Hắn chưa bao giờ cảm thấy mệt đến vậy, thật đúng là muốn điều một đội ám vệ ra, trực tiếp đem hai người kia giải quyết cho xong. Chẳng qua, nhìn thấy ở nơi này đầu người, nên đành từ bỏ.

Không đợi Thủy Giác Hiền trả lời, Thủy Dạng Hề đã cất cao giọng nói: "Phu quân, hay là ngươi đi đi. Tốt xấu gì, nàng cũng là nhị muội của ta." Nói xong, còn giả hoạt cười.

Vì Thủy Dạng Hề nhìn qua mấy người đang đánh nhau, biết nhạc sĩ kia sắp bại trận, chỉ khoản mấy chiêu nữa thôi. Nên Thủy Dạng Hề cố ý nói lớn tiếng lên, kì thực là cảnh cáo mấy người đang đánh nhau kia. Quả nhiên, trong nháy mắt, liền thấy thái tử Thịnh Hạ quốc tung ra chiêu thức ngoan tuyệt sắc bén không ít, càng thêm tốc chiến tốc thắng.

Liên tục tung ra ba cái kiếm quyết, hướng tới trán, trái tim, thiên trung của nhạc sĩ đâm tới, mà nhạc sĩ thì không địch lại, chỉ phải hướng ra sau tránh đi. Mà Thịnh Hạ quốc công chúa thấy thế, vung roi một cái, liền đem Thủy Dạng Hề cuốn lấy. Trong chớp mắt, hai người đã biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Nam Cung Ngự Cảnh vào lúc này, cũng phi thân đuổi theo.

Thủy Dạng Hề nhìn thân ảnh của hắn, nhú nhú mảy, hắn đang sử dụng khinh công mèo ba chân, có thể đuổi theo kịp mới là lạ.

"Tỷ tỷ chớ lo lắng. Võ nghệ của Tam hoàng tử, không có mấy người biết." Thủy Giác Hiền không biết khi nào thì xuất hiện ở bên người của Thủy Dạng Hề, hắn căn bản không biết chuyện Thủy Dạng Hề biết võ công, chẳng qua, hắn nhìn thấy nàng cau mày, cho là nàng bất mãn đối với việc Nam Cung Ngự Cảnh vừa mới thi triển khinh công, nên nghĩ, cần phải giải thích một chút.

Thủy Dạng Hề vừa nghe thấy, lúc này mới lĩnh ngộ lại đây. Nguyên lai, không có bao nhiêu người nhìn thấy võ công thật sự của Nam Cung Ngự Cảnh. Hắn giấu diếm cũng thật giỏi.

Thủy Dạng Hề cười cười, đối với Thủy Mộc Vân nói: "Phụ thân yên tâm, nói vậy phu quân nhất định là có thể đuổi kịp" Nàng cảm thấy hiện tại nàng nên nói cái gì đó, cho nên mới không đầu không đuôi nói một câu như vậy.

Thủy Mộc Vân chẳng những không thoải mái được, ngược lại sắc mặt càng thêm ngưng trọng. Lúc này hắn xoay người đi vào tường phủ, sau đó liền một mình vào thư phòng, giống như đã chịu đã kích rất lớn.

Bất quá, có ai mà tin tưởng chứ, chỉ một chuyện nhỏ như vậy, đường đường là tướng gia mà có thể bị dọa sao? Thủy Dạng Hề nhìn thân ảnh biến mất của Thủy Mộc Vân, nụ cười của nàng càng có chút ý vị thâm trường, có lẽ, lần này có thể đem tất cả bí ẩn ở trong lòng đều giải được, vậy là cuối cùng nàng cũng có thể trả lại công đạo đối với chủ nhân thân thể này.

Quay đầu một lần nữa nhìn những người khác, biểu tình trên mặt mọi người đều là không giống nhau. Hoặc bi thương, hoặc tiếc hận, hoặc vô vị, hoặc chết lặng thậm chí còn có kẻ vui sướng khi người gặp họa. Nhìn thấy vậy Thủy Dạng Hề không khỏi trào phúng cười. Đây chính là cái gọi là thế nhân.

Trốn ở trong góc phòng, lẳng lặng nhìn mọi người, là ham mê của nàng. Nhiều năm qua, đã trở thành thói quen. Con người ở trong mắt mắt nàng, là người mà cũng không phải là người. Chỉ vì, mỗi lần nàng đều đem người ta nhìn thấu hết, cũng bởi vì vậy, nàng đã bỏ lỡ thật nhiều điều tốt đẹp trên đời. Có lẽ, đây là cái giá phải trả cho việc quá lý trí.

Thủy Dạng Hề cố định lại tầm mắt nhìn về phía nhạc sĩ, trên mặt của hắn không có biểu tình dư thừa nào, vẫn thản nhiên như trước, trải qua một phen đánh nhau, mà quần áo lại không chút hỗn độn. Điều này không thể không nói công phu của hắn cực tốt.

Thủy Dạng Hề cười cười, đi tiến đến gần: "Công tử quả nhiên là có bản lĩnh, hôm nay vừa thấy, thật rất bội phục. Không chỉ có một tay đàn cầm tuyệt hảo, lại có được một thân võ nghệ khiến người ta phải hâm mộ. Đưa mắt nhìn trong thiên hạ, sợ là sẽ tìm không ra mấy người."

Hắn cũng chấp tay lại nói: "Tam Hoàng phi quá khen. Hay là... Tam Hoàng phi cũng hiểu được võ nghệ?" Hắn nhớ tới đêm hôm đó, vũ đạo nhất tuyệt thiên hạ của nàng, nếu không có nội lực thật sự thì không thể nào làm nổi. Nên trong giọng nói, cũng không quá quá quyết chỉ mang theo chút cẩn thận mà thôi.

Thủy Dạng Hề tất nhiên là nghe xong, nụ cười không khỏi càng thêm sâu xa. Lắc lắc đầu nói: "Không, sẽ không. Bất quá, ta cũng biết xem..." Những lời này nói ra ý tứ rất mỉa mai. Nhưng nghe vào trong tai đối phương, tất nhiên sẽ hiểu được phi thường.

Chỉ thấy đôi mắt của nhạc sĩ kia hơi gọn sáng, trong mắt sát khí chợt lóe lên rồi biến mất. Nữ tử này quả nhiên không đơn giản, chỉ thản nhiên nói một câu, nàng biết xem, liền đem chuyện mà bao nhiêu võ lâm cao thủ đều không dễ làm được, đơn giản hóa nó đi. Hơn nữa trong giọng nói chắc chắn và tự tin, làm cho người ta phải tin phục, rằng nàng không nói dối.

Thủy Dạng Hề không có buông tha sát khí vừa lóe trong mắt hắn, quả nhiên càng là hạng người nhìn giống như bình thường, thì từ trong xương lại càng là có điều khiến cho người ta sợ hãi. Khi hắn vừa ra tay nàng liền nhìn ra, hắn chỉ thủ chứ không tấn công, hơn nữa lại cố tình làm cho người ta nhìn thấy

giống như hần đang liều mạng toàn lực để ứng phó, bởi vậy có thể thấy võ nghệ người này cũng không bình thường. Sợ là ở trên giang hồ cũng là cao thủ đứng đầu. Nếu không phải, nàng cũng có một thân võ nghệ cao cường, thì tuyệt kể sẽ nhìn không ra.

Thủy Dạng Hề cười, như vậy, xem ra nhạc sĩ này nhất định là không muốn cưới Thủy Dạng Tình, mới tương kế tựu kế, để cho mấy người kia cướp Thủy Dạng Tình đi. Như vậy, cho dù có tìm được nàng trở về, thì hần cũng có cơ để từ chối chuyện hôn sự này. Nếu đã vậy, vì sao lúc trước lại muốn giúp đỡ hoàng đế diễn vở diễn này?

Trong nháy mắt, trong lòng hai người liền hiện lên vô số ý tưởng.

Chỉ thấy nhạc sĩ kia thần nhiên cười nói: "Tam Hoàng phi không hổ là Tam Hoàng phi, thật là nữ trung hào kiệt."

Thủy Dạng Hề cười khê một cái nói: "Công tử vẫn nên vào phủ chờ tin tức xấu đi. Vô luận như thế nào, lễ nghĩa này nhà gái cũng phải làm. Huống chi, ta còn có việc thỉnh giáo công tử nữa."

"Tam Hoàng phi nói rất có lý. Vậy hạ thần cung kính không bằng tuân mệnh." Một bên vừa chấp tay, một bên đi vào trong phủ. Lời nói kia hần nghe là hiểu được, chắc nàng sẽ không đem ý đồ chân thật của hần nói ra chứ. Hần cũng không nghĩ đến chuyện phải giết người diệt khẩu linh tinh, còn nữa, cũng không muốn kết oán với một oan gia lợi hại, đến lúc đó không thể thoát ra được, còn đem chính mình kéo vào cho người ta trục lợi.

Thủy Dạng Hề nhìn thân ảnh của hần, khoe miệng treo lên ý cười khó hiểu, đang chuẩn bị xoay người đi vào, thì vô tình liếc mắt một cái nhìn Nam Cung Ngự Vũ đang giúp đỡ nhị phu nhân đi vào trong phủ. Sắc mặt tựa hồ đều rất khó coi. Không giống lo lắng, cũng không giống an ủi, nhưng lại có chút như tức giận. Tức giận? Hần có gì phải tức giận đây?

Nghĩ thế nàng lắc lắc đầu, đi vào bên trong cửa phủ.

Một hồi hôn lễ long trọng náo nhiệt, công thêm hí kịch đầy kịch tính đã kết thúc, nghĩ kỹ lại bất giác thấy buồn cười. Nhưng mà Thủy Dạng Hề bản tính vốn đậm mực, nên biến hóa như vậy, cũng chưa thực chất mang đến cảm khái gì cho nàng, bởi vì trước hay sau thì nàng đều là một người ngoài cuộc. Nàng chỉ cảm thấy hứng thú đối với chuyện mà nàng cho rằng đáng giá thôi.

Ra khỏi trường hợp hỗn loạn kia, đầu óc cuối cùng đã yên tĩnh xuống. Câu chuyện khi nàng nói với Hoa Nhiên thì bị Nam Cung Ngự Cảnh đánh gãy suy nghĩ, lại một lần nữa trở về trong đầu.

Nàng nghĩ xong quay lại nói với Hoa Nhiên: "Hoa nhiên, y theo như lời lúc trước ngươi nói, đêm đó là ngươi giao thủ cùng Trương thái y kia, hơn nữa còn bị đoạt mất roi, thật không?"

Hoa Nhiên cung kính khom người, nói: "Đúng vậy, thủ pháp đoạt roi cùng chiêu số mà chú rề quan hôm nay sử dụng hoàn toàn giống nhau. Cho nên, thuộc hạ mới cảm thấy kinh ngạc."

"Thật không?" Thủy Dạng Hề vừa suy nghĩ vừa hỏi lại, hai người đều có thủ pháp đoạt roi giống nhau, chẳng lẽ Trương thái y cùng nhạc sĩ là cùng một người? "Vậy ngươi có đi tìm nhạc sĩ kia hay không?"

"Hoàng phi phân phó quá, làm sao dám không tuân lời. Từ Thái y viện đi ra, tất nhiên sẽ đến nhạc phường, nhưng mà vẫn không tìm ra nhạc sĩ đó." Nói đến đây, Hoa Nhiên cũng đột nhiên cả kinh, nói: "Hoàng phi, hay bọn họ... Là cùng một người?"

Thủy Dạng Hề "Ân" một tiếng, gật gù đầu: "Vô cùng có khả năng. Nhưng mà cũng không thể loại trừ khả năng bọn họ chiêu số võ công có giống nhau. Tuy nhiên sự giải thích này hơi có chút gượng ép. Dù sao, cũng hai người kia không biết quan hệ với nhau như thế nào."

Thủy Dạng Hề dừng một chút, tuy rằng không thể khẳng định, bất quá cũng không khác biệt lắm. Ngoài ra, đây cũng là một manh mối quan trọng đối với nàng. Nếu có thể tìm được cơ hội thử một lần, nhất định có thể tra ra manh mối.

Nghĩ vậy, nên trong lòng đã có đối sách ứng phó, nàng đang muốn xuất môn, thì không ngờ cửa lại bị đẩy ra từ bên ngoài, sau đó, thân ảnh thon dài của Nam Cung Ngự Cảnh liền xuất hiện ở trước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Thủy Dạng Hề vừa thấy là hần, thì có chút sững sờ: "Đã trở lại? Nhanh như vậy? Không đùa giỡn thêm một tí sao?" Thật đúng là thần tốc, nàng nghĩ ít nhất hần cũng sẽ đuổi theo tên kia thật nhiều vòng chứ.

"Kỳ thật không có gì đùa giỡn." Nam Cung Ngự Cảnh chỉ bình thản nói. Sau đó lập tức đi vào trong phòng, liền cầm chén trà của Thủy Dạng Hề ở

trên bàn thần nhiên mà uống.

Hoa Nhiên thấy Nam Cung Ngự Cảnh tiến vào, đã sớm đi đến cửa lui ra ngoài. Có tam hoàng tử ở đây, đâu còn chỗ cho bọn họ nữa?

Thủy Dạng Hề nhìn hần, có chút kinh ngạc, nói: "Đó là chén ta đã uống qua, để ta bảo bọn họ pha cho người chén khác rồi mang đến..."

Trải qua một khoảng thời gian ở chung, Thủy Dạng Hề biết Nam Cung Ngự Cảnh cũng giống nàng, có chút tính thích sạch sẽ. Bình thường đồ vật của mình đang dùng tuyệt đối sẽ không cho phép người khác đụng vào, nếu như bị người khác chạm qua, tuyệt đối sẽ không dùng nữa. Bởi vì họ cảm thấy bẩn. Mà nay, Nam Cung Ngự Cảnh cứ thế trực tiếp uống chén nước của nàng, nàng cũng không cảm thấy gì, cùng lắm thì đổi lại một ly khác, nhưng mà Nam Cung Ngự Cảnh thì không thấy vậy...

Chỉ nghe Nam Cung Ngự Cảnh đáp: "Không, không cần." Hần đứng lên đem Thủy Dạng Hề ôm vào trong ngực, đầu gác ở trên vai của nàng, lẩm bẩm nói: "Bởi vì là Hề Nhi đã dùng quá, cho nên, không bẩn. Mọi thứ của Hề Nhi ta đều thích."

Hai tay ôm Thủy Dạng Hề càng thêm buộc chặt, giống như nếu buông lỏng ra, nàng sẽ biến mất không thấy tăm hơn, nên chỉ có cách gắt gao ôm lấy, mới có được cảm giác tồn tại chân thật.

Mà Thủy Dạng Hề thì bị hần ôm chặt đến có chút không thở nổi, nếu như trước kia, nàng khẳng định sẽ đẩy hần ra. Chẳng qua, lúc này nàng cảm giác được Nam Cung Ngự Cảnh có chút không bình thường, trong lòng của hần bất an, xuyên thấu qua hai cánh tay đang ôm nàng, rơi vào lòng của nàng. Làm nàng do dự một hồi, cuối cùng mới gượng hai tay lên, ôm lấy tấm lưng rộng lớn của hần, khẽ vỗ nhẹ, trấn an những bất an trong lòng hần.

Nam Cung Ngự Cảnh cảm nhận được Thủy Dạng Hề đáp lại, đây là lần đầu tiên nàng ôm lại hần, trong lòng bất an dần dần mất đi chỉ có từng trận vui sướng đang bao vây lấy. Vẫn là ôm nàng không buông, hần ở nàng bên tai nhẹ giọng nói: "Hề Nhi, không cần rời khỏi ta, được không?"

Thủy Dạng Hề nghe thấy, bất giác nhú nhú mày, bàn tay đang vỗ lưng hần cũng ngừng lại. Sao bỗng nhiên lại nói vấn đề này, nàng không thể hứa hẹn gì với hần, càng không thể hứa hẹn một chuyện mà ngay cả chính mình cũng không dám chắc chắn. Nàng, không phải là người của thời không này, không thể chịu đựng được chuyện cùng người khác xài chung một trạng phụ. Mà hần, từ nhỏ sinh ra đã có vận mệnh đế vương, nếu làm hoàng đế, thì hậu cung giai lệ ba ngàn. Nàng, không muốn trở thành một trong số đó. Bởi vậy, khi phát hiện mình thích hần, thì ý niệm muốn ly khai ở trong đầu càng thêm kiên định. Chỉ có rời đi, mới là cách giải quyết tốt nhất. Hoặc mình là duy nhất, hoặc nàng tình nguyện cái gì cũng không phải.

Thật lâu sau vẫn không thấy nàng trả lời, tăng bất an trong đáy lòng Nam Cung Ngự Cảnh lại rục rịch, hần buông nàng ra, đem nàng đặt trước ngực, gắt gao nhìn nàng, nói: "Hề Nhi vẫn muốn tính rời đi ta sao?" Thanh âm bình tĩnh như là mặt biển không gió, sâu thẳm không có gì gọn sóng, nhưng, lại không hoàn toàn yên tĩnh.

Thủy Dạng Hề tránh đi ánh mắt của hần, u ám thờ dài, chỉ cần đề cập đến vấn đề này, thì Nam Cung Ngự Cảnh sẽ trở nên có chút bướng bỉnh. Bất quá, sao lại đột nhiên nhắc tới vậy, hay là, vừa mới bị cái gì kích thích sao?

Thủy Dạng Hề ngheh đón ánh mắt của hần, trong mắt là một mảnh thanh minh, nàng đã vượt lên hết thấy cảm xúc của hần, chỉ còn lại có một vòng một vòng lý trí ở trong mắt, nàng bồi hồi nói: "Người vừa mới theo dõi hần, có phát hiện gì không?"

Nghe thấy Thủy Dạng Hề hỏi như vậy, lại nhớ tới trò chơi truy đuổi mà hần vừa mới cùng với Thịnh Hạ quốc thái tử chơi.

Nguyên lai, sau khi Nam Cung Ngự Cảnh đuổi theo Thịnh Hạ quốc thái tử, cũng chạy theo hần qua thiết nhiều con phố. Rốt cục cũng đuổi tới một cái ngõ hẹp nhỏ, thì Thịnh Hạ quốc thái tử đột nhiên dừng lại cước bộ, xoay người đối với hần nói: "Tam hoàng tử công phu thật tốt, chạy qua nhiều con phố như vậy, nhưng lại không thể thoát khỏi người, nói vậy, võ nghệ của tam hoàng tử cũng không phải yếu như trong truyền thuyết vậy."

Nam Cung Ngự Cảnh nghe hần nói như thế, cũng cười nói: "Như nhau, ở trong tình huống này, mà còn có thể phát hiện ra ta, có thể thấy được, võ công của thái tử cũng không kém a."

"Không phải, không phải, " Thịnh Hạ quốc thái tử xua tay cười nói: "Cái này cũng là nhờ phúc của Thủy đại tiểu thư."

Trong mắt Nam Cung Ngự Cảnh ánh sáng chợt lóe lên, Thủy đại tiểu thư? "Người nhớ rõ rồi chứ, nàng là hoàng phi của bốn hoàng tử."

"Thật không? Có lẽ chỉ do người một bên tình nguyện thôi, bằng không, tại sao lần trước nàng lại ta trốn đi chứ?" Nói xong, còn tiếc hận lắc lắc đầu: "Nếu sớm biết rằng người theo ta đào tẩu chính là nàng, ta sẽ không tùy tiện dùng cái kế hoạch kia, nhất định là mang theo nàng ly khai mới đúng."

Thịnh Hạ quốc thái tử thấy Nam Cung Ngự Cảnh đã tức giận đến cuộn cuộn, thì cười đến rạn rờ, giống như đang cố ý chọc giận hần vậy "Từ đêm hôm đó ta liền biết nữ tử phạm tục không thể sánh bằng nàng, trải qua lần trước nữa, ta càng xác định nàng chính là người ta muốn tìm. Cho nên, tam hoàng tử, ta cần nói rõ một lần nữa, chỉ cần nàng nguyện ý, ta sẽ dẫn nàng rời đi."

Nghe được hần nói như thế, Nam Cung Ngự Cảnh ngược lại đã bình tĩnh lại, hừ hừ, Hề Nhi đâu phải hần nói mang đi là có thể mang đi, cho dù phải rời khỏi, người kia cũng sẽ không là hần. Bởi vì, hần đã xúc phạm đến điểm mấu chốt của nàng.

Nhưng mà, sự lo lắng nguyên thủy trong đáy lòng vào lúc này đã trắng trợn cấp tốc xông ra, và hiện ra rõ ràng ở trong đầu. Đúng vậy, hần biết, vẫn luôn biết, Hề Nhi không có đáp ứng ở lại bên người hần, vẫn mãi không có.

Nam Cung Ngự Cảnh cưỡng chế trong lòng u uất, để tình tảo lại, tư duy thâm khiêu thoát sinh động. Ngẫm lại, Thịnh Hạ quốc thái tử cũng không phải là hạng người vô năng, nên cần làm sáng tỏ "Nhờ phúc của Hề Nhi" trong lời nói của là có thâm ý gì? Lúc này hần cười nói: "Thái tử nói như thế không phải

chủ quan quá sao, người và ta đều biết, cho dù Hề Nhi phải rời khỏi, thì vô luận như thế nào cũng sẽ không theo người. Ngày hôm nay, khi nàng đưa cho người ám chỉ, ta đã biết, điều đầu tiên nàng thực sự làm với người là gửi đến chiến thư." Nam Cung Ngự Cảnh về mặt không có hảo ý mà cười.

Thịnh Hạ quốc thái tử vừa nghe thấy, sắc mặt liền trầm xuống, tuy rằng hắn đang che mặt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy đáy mắt kia che dấu không được phần nộ. Đúng vậy, hắn biết, lúc đó nàng đã cao giọng bắt động thanh sắc cảnh cáo hắn, tất nhiên nếu nàng muốn thế, hắn cũng vui vẻ phối hợp. Nếu không phải biết được trí tuệ của nàng, suy đoán nàng sẽ có chiêu phía sau, nên hắn đã âm thầm đề phòng, thì hôm nay đã để cho Nam Cung Ngự Cảnh hiểu rõ mọi chuyện bên trong rồi.

Bất quá, nàng thật đúng là đã nhìn ra hắn, nhưng nếu nghe xong lời nhắc nhở của nàng, hắn nhất định sẽ có phòng bị, nguyên nhân không phải do hắn quá khẩn trương, chỉ vì đối tượng là nàng, vì nàng không phải người đơn giản, tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì vô vị. Chẳng qua, theo tính cách kín đáo của nàng, tại sao phải làm thế để hắn có đề phòng đây, hơn nữa còn tùy tiện bảo Nam Cung Ngự Cảnh đuổi theo, là nàng đối với Nam Cung Ngự Cảnh rất có lòng tin, hay rất đem hắn đề vào mắt? Vừa nghĩ vậy trong đầu một ý thức chợt lóe, không, không đúng. Nàng, đang ở đây đùa giỡn hắn. Đem hắn xem như món đồ chơi để vui đùa, rồi theo quỹ đạo được nàng thiết kế mà tiến hành, còn nàng lại đứng ở một bên chờ, hắn có thể tưởng tượng được, lúc này trên mặt của nàng tràn đầy ý cười khi âm mưu của nàng đã được thực hiện.

Nghĩ đến đây hắn không khỏi một trận cười khổ, đúng là nữ tử cùng tiểu nhân rất khó dưỡng. Nữ nhân, trăm ngàn lần không thể đắc tội, nhất là lại một nữ nhân thông minh lại xinh đẹp.

Hắn nhìn Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Tốt, chiến thư này, ta nhận."

"Nhận hay không nhận, không phải là người có thể chọn. Chuyện Hề Nhi phải làm, thì sẽ án theo kế hoạch của nàng mà làm, đến lúc đó, người dù nhận cũng phải nhận, không nhận cũng phải nhận." Nam Cung Ngự Cảnh nhìn sắc mặt hắn vẫn chưa biến đổi, đường đường thái tử một quốc gia, nhưng phải nén giận như vậy không phải quá mệt sao, nghĩ đến đây trong lòng sáng khoái vô cùng, liền ha ha cười nói: "Huống chi, hiện tại chuyện này cũng không phải một mình Hề Nhi. Mưu đồ cùng nội ứng của các người ở Thiên Mị vương triều. Tuy rằng, còn không biết người cấu kết với ai, nhưng mà ta sẽ không đứng nhìn bàng quan. Trận trò chơi này, còn chưa có chơi đủ đâu." Nói xong, thì mặc kệ Thịnh Hạ quốc thái tử phản ứng ra sao, phi thân rời đi.

Thủy Dạng Hề thấy Nam Cung Ngự Cảnh nửa ngày cũng không trả lời, nên nhân tiện nói: "Hay là, người đã nắm được cái gì. Thái tử kia sẽ không ngốc như vậy chứ?"

Nam Cung Ngự Cảnh lại uống một ngụm trà, nói tiếp: "Không, hắn rất thông minh, nên không có cô phụ Hề Nhi kỳ vọng đâu. Tuy rằng, tuy không có cố ý che dấu hành tung, nhưng muốn phát hiện ra ta cũng không phải dễ. Nên bị hắn dẫn, vòng vo qua vài con phố."

Thủy Dạng Hề vừa nghe thấy, lúc này liền vui vẻ cười ra tiếng đến: "Thật không? Vậy là cái con chuột kia còn không bắt được à?" Thủy Dạng Hề nói đến người này, liền lập tức như nghĩ tới cái gì đó, nàng cau mày nhìn Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Người giải Thiên Anh điểm huyết cho ta, được chứ?" Tuy rằng, chính nàng có thể từ từ giải, nhưng nàng không chờ được lâu như vậy a, chính mình có công phu vẫn mạnh hơn.

"Nếu nàng vẫn không đáp ứng rời khỏi ta, ta sẽ không coi bỏ cho nàng." Nam Cung Ngự Cảnh không chút suy nghĩ mà nói, thanh âm lạnh lùng cứng rắn không cho thương lượng. Hắn không cần, hắn thật sự sợ hãi nàng rời đi hắn. Chỉ có như vậy, hắn mới có một chút cảm giác an toàn.

Thủy Dạng Hề hoắc mắt đứng lên, nói: "Vi cái gì? Người cho là như vậy, ta sẽ không đi được sao?" Nàng thật có chút sinh khí, vì cái gì hắn cứ bướng bỉnh như vậy?

Nam Cung Ngự Cảnh nghe thấy nàng nói như thế, một tay đột nhiên vói lên cánh tay của nàng, hai mắt phiếm hồng, hiển nhiên đang tức giận đến mất lý trí, nhưng càng nhiều hơn là sự đau đớn, vô cùng đau đớn. Vì cái gì nàng lại muốn nghĩ rời đi, hắn rốt cuộc nên đối với nàng như thế nào, thì nàng mới có thể cam tâm tình nguyện ở lại cùng hắn đây? Hắn hít sâu một hơi, gần từng chữ: "Nàng quả nhiên vẫn muốn rời đi ta. Hề Nhi, không nên ép ta mang nàng giam cầm ở trong phủ. Dù là, chuyện lớn bằng trời, cũng sẽ không cho nàng ra khỏi phủ nữa bước."

"Người..." Thủy Dạng Hề tức giận đến nói không ra lời, đầy ngập tức giận, đến mức hai mắt của nàng hơi hơi phiếm hồng, như lụa mỏng nơi chân trời, đẹp đến trong trẻo, đẹp đến phiêu miêu.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn thấy vậy có chút ngây ngốc, tay kia thì nhẹ nhàng xoa khuôn mặt của Thủy Dạng Hề, không ngừng vuốt phẳng, xúc cảm thật mềm, thật mịn, hắn nhẹ giọng nói: "Hề Nhi đẹp quá. Ta không nghĩ cho người khác nhìn thấy nàng xinh đẹp. Một chút cũng không muốn. Ta muốn bắt nó, để nó chỉ thuộc một mình. Cho nên, Hề Nhi, không cần chọc giận ta nữa, đến lúc đó, ta không biết chính mình sẽ làm ra chuyện gì nữa."

Thủy Dạng Hề có chút không thể tin nhìn hắn, giờ phút này, hắn mặt mày như họa, biểu tình ôn hòa, mềm mỏng nhẹ giọng, làm cho người ta thấy như một xuân phong. Nhưng lời nói ôn hòa này, lại làm cho người ta không rét mà run. Uy hiếp, trắng trợn uy hiếp. Hắn thế nhưng lại uy hiếp nàng.

Thủy Dạng Hề đẩy tay hắn ra, giận dữ hướng trên bàn xô một cái, cái chén trà xoảng một cái rơi xuống đất, hơn nữa tiếng vang kia kinh thiên động địa. Làm cho bọn người Hoa Nhiên nghe thấy được tiếng vang, nhưng lại không dám tùy tiện đi vào, chỉ đành ở bên ngoài có chút lo lắng.

Thủy Dạng Hề tức giận đến mất lý trí: "Ta không phải sủng vật của người, người không thể quyết định cuộc sống của ta. Nam Cung Ngự Cảnh, ta hận người, hận người, hận người..."

Nam Cung Ngự Cảnh chưa bao giờ thấy Thủy Dạng Hề như vậy, nên có chút hoảng tay chân, tiến lên ôm cổ nàng, mặc kệ tay nàng đang từng quỳ từng quỳ đánh vào trên người hắn, một chút cũng không buông tay. Chỉ có thể từng tiếng một ôn nhu gọi tên của nàng.

Thật vất vả, mới bình tĩnh trở lại. Thủy Dạng Hề một phen đẩy hắn ra, trong lòng đối với hành vi không thể khống chế được vừa rồi có chút bất mãn, từ khi Lâm mục mục qua đời, nàng chưa từng mất kiểm soát cảm xúc thế nhưng vừa rồi nàng đã phản ứng quá mức. Có lẽ, thật đúng là bị áp lực lâu lắm.

Nàng lạnh lùng mở miệng nói: "Tốt, nếu như vậy, thì ta cũng không thể bị người che nội lực một cách dễ dàng như vậy. Ta muốn tam đại thị vệ bên người của người, khi ta cần, thì chỉ có thể nghe lệnh ta, trung thành với ta, không thể giám thị ta. Ta muốn tự do ra vào phủ, người không thể ngăn trở ta." Nay, chỉ có nhanh chóng làm cho chính mình cường đại lên, về phần tam đại thị vệ, bảo hộ nàng hẳn là dư dả. Trải qua chuyện ám sát lần trước, Thủy Dạng Hề cũng coi trọng tánh mạng của mình hơn.

Nam Cung Ngự Cảnh thấy nàng bình tĩnh nói ra yêu cầu của bản thân, biết nàng đã muốn khôi phục bình tĩnh. Liền gật gật đầu nói: "Tốt, chỉ cần nàng không lợi dụng bọn họ mà rời đi, ta cái gì cũng đều đáp ứng nàng."

Thủy Dạng Hề gật gật đầu, cười lạnh nói: "Được, ta đáp ứng." Nàng sẽ không lợi dụng bọn họ rời đi, nhưng có một ngày, nàng sẽ quang minh chính đại rời đi.

Nam Cung Ngự Cảnh thấy nàng đáp ứng, trong lòng như có khối đá nặng ngàn cân ầm ầm rơi xuống đất, lúc này hẳn thoải mái vô cùng nên cười nói: "Cũng đi ra ngoài mấy ngày nay rồi. Chúng ta có phải nên trở về nhà hay không?"

Nhà? Thủy Dạng Hề không khỏi có chút buồn bực, nhà sao? Thật là chữ ám áp, Thủy Dạng Hề phát hiện nàng cũng không có bài xích chữ này. Liền gật gật đầu: "Đúng vậy, là cần phải trở về."

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48

Thủy Dạng Hề trở lại phủ đã là có vài ngày. Nàng mở ra cửa sổ, để cảm thụ được làn gió mát phất qua trên mặt, cái loại cảm giác mát ẩm này đã muốn có chút xuân hơi thở.

Nhớ đến ngày ấy, trong lúc Thủy tướng phủ bận rộn và lúng túng nhất, nàng cùng Nam Cung Ngự Cảnh đã tiêu sái tự nhiên rời đi. Buồn cười nhất là biểu tình trên mặt của đám người đó, nói có bao nhiêu khó coi, thì có bấy nhiêu. Họ trơ mắt nhìn Nam Cung Ngự Cảnh tay không mà đi, rồi lại tay không mà về, nhưng chỉ biết hai mặt nhìn nhau. Mà hẳn thì ngay cả một câu cũng không có giải thích, thật là làm cho người ta có chút bất mãn, còn ở thời điểm mấu chốt nhất lại kéo nàng trở về.

Nói không có người phản hận, thì quả thật không có khả năng. Chẳng qua, lần này người khổ là nàng, nhưng cũng đành đi theo sau lưng hắn để bị người ta xem thường. Bất quá, đây chính là tác phong của tam hoàng tử. Vô lễ đến tức chết người không đền mạng.

Thủy Dạng Hề chỉ có chút tiếc hận, là thật vất vả mới tìm được cơ hội cùng nhạc sĩ kia trò chuyện với nhau, lại một lần nữa từ trong tay mà rơi xuống. Bất quá cũng tốt, vừa biết một chút chi tiết về hắn, không bằng có gắng suy xét một phen.

Thủy Dạng Hề mỉm cười, cầm lấy chén trà trên bàn, chậm rãi uống, nghĩ đến ngày ấy Nam Cung Ngự Cảnh không hề trích gì mà lấy chén trà của nàng uống, bất giác trong lòng có tia khác thường lướt qua. Chính là, nghĩ đến ngày ấy hẳn lòng quyền hoành hành, mi, vẫn là lơ đãng hội thoảng nhãn lại. Thật là bất mãn.

Mà đã nhiều ngày nay, vì phát tiết bất mãn của nàng, lại mang theo chút tính tình của tiểu hài tử nổi loạn, chỉ vì giận Nam Cung Ngự Cảnh hết lần này tới lần khác uy hiếp mình. Đầu tiên là đem tam đại thị vệ của Nam Cung Ngự Cảnh thu nhận một chỗ, mang ân uy ra giáo huấn một lần, cho khi đến xác định bọn họ sẽ không đơn phương đem hết thầy chuyện của nàng tùy ý bảm báo cho Nam Cung Ngự Cảnh mới thôi.

Vậy mà Nam Cung Ngự Cảnh chỉ ôn hòa nói một câu: "Hề Nhi cao hứng là tốt rồi, chuyện này vốn là ta đáp ứng, nên tự nhiên phải vâng theo." Cái này cũng chưa tính, hắn còn tự mình ân cần dạy bảo cho nàng cách giáo huấn bọn họ.

Thủy Dạng Hề thấy hắn thật sự khẳng khái đưa quyền sai khiến thị vệ cho nàng dùng, hơn nữa còn như miễn phí tặng ra bên ngoài, thì không khỏi có chút sinh khí.

Nàng cũng không tin không chọc tức được Nam Cung Ngự Cảnh đáng giận kia. Vì thế, nàng đem tiên sinh mời về dạy cho Đông Ly Hạo đuổi đi, sau đó để cho Đông Ly Hạo quần quít lấy Nam Cung Ngự Cảnh, không chỉ dạy văn cho hắn, còn phải dạy võ cho hắn. Nhưng Nam Cung Ngự Cảnh cũng đồng ý rất sáng khoái. Từ đó về sau, mỗi ngày sáng sớm, đều bắt gặp ở trong hoa viên hoàng tử phủ, có hai cái thân ảnh một lớn một nhỏ đang múa kiếm giống như đúc. Chuyện này quả thực đã đem Thủy Dạng Hề tức đến điên lên.

Nam Cung Ngự Cảnh tất nhiên là biết Thủy Dạng Hề còn đang vì việc ngày đó mà tức giận với hắn. Cho nên, đối với những tiểu xiếc rất thú vị của nàng toàn bộ thu nhận lấy, chỉ hy vọng có thể chậm rãi làm nàng hết tức giận. Hơn nữa trong lòng hắn lại cảm thấy Thủy Dạng Hề như vậy thì đáng yêu chi cực, dùng phương thức trực tiếp nhất để biểu đạt bất mãn của nàng, đương nhiên, trong lòng hắn càng rõ ràng, đây cũng là phương thức an toàn nhất.

Mà hắn thì nổi lên một trận cao hứng. Có lẽ, trong lòng Hề Nhi cũng có vị trí của hắn. Bằng không, sẽ không dùng phương thức như vậy để biểu đạt bất

mãn của nàng. Nhìn lại nàng cho Thịnh Hạ quốc thái tử một kích thì biết. Nghĩ đến đây hắn không thể không nói, nàng thật quả thật biết lợi dụng thời cơ. Xem ra, người nào làm địch nhân của nàng, quả thật có chút bất hạnh.

Nam Cung Ngự Cảnh ngồi ở Từ Thần lâu, tay cầm công văn, nhưng trong lòng trong mắt tất cả đều là bóng dáng của Thủy Dạng Hề. Đã nhiều ngày rồi, hắn thật sự rất cao hứng. Có lẽ, hiện tại nàng đang cân nhắc dùng phương pháp khác để làm cho hắn tức giận, nghĩ đến đây thôi thì tâm tình của hắn thật tốt. Cõi lòng đầy chờ mong. Nhưng hắn lại không biết, nếu phương pháp này thành công, quả thật sẽ làm hắn phát điên.

Thủy Dạng Hề vẫn đứng ở phía trước cửa sổ như cũ, vẻ mặt cười âm hiểm, tốt, cứ như vậy, việc nhỏ không chọc tức hắn được, vậy nàng liền làm một chuyện kinh thiên động địa, xem có tức chết hắn không.

Thủy Dạng Hề đối với Tổng nương thì thâm một trận, làm Tổng nương cả kinh ngỡ ngàng nhìn nàng, như thực sự hoài nghi lỗi tai mình có phải nghe nhầm rồi hay không?

Thủy Dạng Hề nháy mắt mấy cái, rồi nói: "Tổng nương, người không có nghe sai, đi nhanh về nhanh."

Tổng nương lúc chân chờ một chút rồi mới rời đi.

Thủy Dạng Hề nhìn theo thân ảnh Tổng nương, khoe miệng tươi cười vô tình mở rộng, làm không khí có chút lạnh lạnh...

Đang say mê trong suy nghĩ của mình, thì thấy Vu Nhi nghiêng ngả lão đảo chạy vào: "Tiểu thư, tiểu thư, không xong. Cái kia... Cái kia Nguyệt Mộng lại tới nữa, còn cùng tam hoàng tử đi Bích Ba đỉnh."

Thủy Dạng Hề nhìn thấy Vu Nhi gấp gấp như vậy, thì vô vị nói: "Đến thì đến thôi, có cái gì mà âm ỉ. Nàng ta cũng không phải lần đầu tiên đến." Nhưng trong đầu lại hiện ra một hình ảnh tuyệt đẹp như hoa, cùng khung cảnh giống nhau, cũng là hai người đó, một người đánh đàn, một người vẽ tranh, nhìn như thế nào thì cũng là tài tử giai nhân; như thế nào xem đều cảm sát hoa minh, xinh đẹp khó rời.

Trong lòng nàng toát ra từng đợt khó chịu, cũng có chút buồn phiền, dù có há mồm to hấp khí để hít thở cũng không thể giảm bớt. Nàng cắn cắn môi, quyết định lựa chọn thỏa mãn tò mò trong lòng. Vì thế, mặc kệ Vu Nhi đang ở một bên hầu hạ, lập tức hướng phía cửa mà đi, còn quên luôn việc đã phân phó Tổng nương làm. Hoàn toàn bất giác, động tác như vậy, ở trong mắt người khác, thì hoàng tử phi bọn họ đang nổi giận. Nên một đám hạ nhân đều hướng bên cạnh tránh đi.

Vu Nhi thấy thế, cũng sợ hãi, chỉ đánh nhắm mắt theo đuôi ở phía sau, không bao lâu, liền bị Thủy Dạng Hề quăng rất xa. Chê cười, người ta nói "Không giận thì thôi, giận dữ thì kinh người". Ở trong mắt nàng, tiểu thư của nàng chính là hạng người này a, nên nàng nào dám theo ở phía sau nữa, chỉ cố kiếm thời cơ để chuồn đi thôi.

Thủy Dạng Hề tìm thấy đường đến Bích Ba đỉnh, một đường quanh co khúc khuỷu, đi ba bước phải quay đầu một lần, cuối cùng cũng tới Bích Ba đỉnh. Nàng chỉ liếc mắt nhìn hai thị vệ bên ngoài một cái, xác định là tam đại thị vệ, nên cũng không quay đầu mà bước lên cầu thang xoắn ốc. Cước bộ vội vàng đến ngay cả chính nàng cũng không phát giác.

Khi còn có khoản hai bước nữa, Thủy Dạng Hề ngẩng đầu nhìn lên, bỗng nhiên sững sờ tại chỗ. Hai mắt chỉ bình tĩnh nhìn hai người trước mặt...

Nam Cung Ngự Cảnh đưa lưng về phía nàng, hai tay đang vây quanh Nguyệt Mộng, đầu khẽ cúi thấp. Mà hai tay của Nguyệt Mộng, giống như rắn, đang quấn ở trên cổ Nam Cung Ngự Cảnh. Mà thân mình hai người còn không ngừng vặn vẹo. Tư thế này thực rõ ràng, không phải hôn môi thì là cái gì. Thủy Dạng Hề kinh ngạc, trong lòng có chút run rẩy. Đây là người nam nhân luôn nể sợ muốn đem nàng giam cầm bên người sao, vô luận như thế nào cũng không cho nàng tự do sao, còn không có thành hoàng đế, liền đã có nữ tử cùng hắn thân mật như vậy, hừ hừ, nguyên lai hắn cũng không hơn gì cái này. Thôi, nàng cũng không nghĩ ở lại, hiện nay không phải chính là cái cơ tốt nhất sao? Nhưng mà, tim, lúc này lại không chịu khống chế mà đau buồn khó chịu hẳn lên.

Đang chuẩn bị xoay người rời đi, thì thấy Nam Cung Ngự Cảnh nâng người lên một cái, Nguyệt Mộng liền ngửa đem môi hôn bên gáy của hắn. Thủy Dạng Hề nhũn nhũn, híp mắt, rồi lộ ra một khuôn mặt tươi cười sáng lạn đến cổ quái.

Nam Cung Ngự Cảnh đã sớm cảm giác có hơi thở tới gần, nhưng mà chưa kịp quay đầu để xem xét. Thì lúc này bỗng nghe thấy tiếng cười, hắn một phen đẩy Nguyệt Mộng ra, vốn định đối với nàng nói vài câu, thì lại thấy Thủy Dạng Hề đang mỉm cười nhìn bọn họ. Nên hắn hoàn toàn ngỡ ngàng, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải. Chân cứ như chôn tại chỗ, bàn tay đưa về phía Thủy Dạng Hề, nhưng lại không bước ra được bước nào, trong lòng thì lo lắng vạn phần, còn ngoài miệng thì một chữ cũng nói không nên lời.

Mặt hồ bên dưới đình, vẫn lóng lánh ánh sáng như trước, dưới ánh mặt trời chiếu rọi càng nổi lên nhiều điểm ánh sáng ngọc óng ánh như bạc, gió nhẹ lướt qua, khơi lên từng gợn sóng lăn tăn, không ngừng ở trong hồ lay động, nhỏ nhỏ nhưng lan toả rất xa, tâm tình, của Nam Cung Ngự Cảnh lúc này cũng như vậy, cứ dây dưa đan xen quấn quýt mãi không dứt.

Thủy Dạng Hề vẫn cười như cũ, ánh mắt đã chuyển hướng sang Nguyệt Mộng, chỉ thần nhiên thoáng nhìn, đã thấy trong mắt nàng ta hiện lên ánh sáng thắng lợi. Thủy Dạng Hề chỉ nhẹ nhàng lắc lắc đầu, lộ ra nụ cười nhạt đến cực điểm, cuối cùng liền xoay người rời đi. Nguyệt Mộng, nguyên lai người là người như vậy sao, thì ra cuối cùng ta đã nhìn lầm người rồi.

Nam Cung Ngự Cảnh thấy Thủy Dạng Hề rời đi như vậy, trên mặt còn lộ ra ý cười nhợt nhạt, giống như một chút không cần, còn giống như một loại giải thoát. Trong lòng đau đớn không khỏi lại bắt đầu lan tràn. Bàn tay vươn ra ở không trung, rồi bắt đầu dĩ nắm chặt lại, nhưng chỉ bắt được không khí mà nàng lưu lại, thật lâu sau cũng không có tiêu tan.

Bỗng nhiên hắn quay sang bên cạnh, nhìn chăm chăm vào Nguyệt Mộng, trong mắt tàn nhẫn đến cực điểm, như quỷ mị thấm nhập lòng người, làm người ta không khỏi sợ hãi. Tay thực tự nhiên, nhẹ nhàng bóp lật cổ họng của nàng, nhẹ nhàng đến người ta phát sợ. Nhưng khóe miệng của hắn lại cười, còn trong ánh mắt thì chỉ còn tàn khốc trào phúng. Tay tăng thêm lực đạo, ánh mắt loé lên một cái sát ý hiện ra.

Nguyệt Mộng hoảng sợ nhìn hắn, nàng biết hắn tàn nhẫn, nàng biết hắn vô tình. Hôm nay chắc là khó thoát khỏi. Nàng sợ hãi đón nhận ánh mắt của hắn, nhưng lại tìm không ra chút không đành lòng cùng quyền luyện nào trong đó. Người này chính người mà tìm nàng lưu luyện, chính là người nàng thề nguyện trung thành, cũng là người nàng kính sợ đến cực điểm. Chỉ một cái nhấc tay, một cái ngăn đầu, đều trong sáng như thiên thần, cũng một cái nhăn mày, một cái nhếch môi cười, nhưng lại tàn nhẫn như ác ma. Biết rõ hắn nguy hiểm, nhưng nàng cứ liều lĩnh phóng về phía trước.

Từ trong tay hắn lực đạo càng thêm tăng, trong lòng nàng khiếp sợ càng thêm ngưng trọng, mà hận, cũng vào lúc này liền điên cuồng phát sinh. Nàng sợ hãi mở miệng: "Gia, nô tỳ... Nô tỳ biết sai rồi. Nô tỳ cũng không dám nữa. Cầu gia nể tình lòng trung thành của nô tỳ đối với ngài, tha nô tỳ lần này đi." Nguyệt Mộng chậm rãi nói, giờ phút này, sinh mệnh của nàng lúc này quả thật quá nhỏ nhặt không đáng kể.

Trong mắt của Nam Cung Ngự Cảnh sự ngoan lệ chợt lóe lên rồi biến mất, chỉ thấy bàn tay nắm lấy cổ của Nguyệt Mộng vung lên, Nguyệt Mộng liền bay về hướng cây cột bên cạnh. Cú va chạm này, không chết cũng bị thương. Âm thanh lạnh lùng nói: "Lần này, tạm cho tha ngươi. Nhớ kỹ, Hề Nhi, không phải là người các ngươi có thể mạo phạm. Về sau, đừng làm cho bản hoàng từ thấy ngươi ở trong phủ."

Nói xong, liền không quay đầu lại mà đuổi theo thân ảnh của Thủy Dạng Hề. Chỉ lưu lại một bóng dáng quyết tuyệt, trong tầm mắt âm đậm thân ảnh kia như ẩn như hiện.

Có lẽ, đây hết thảy là nguyên nhân bắt đầu mầm tai vạ, cũng có lẽ, là sự bắt đầu của chuyện tốt đẹp hơn.

Nam Cung Ngự Cảnh một đường mau chóng đuổi theo, sự dụng khinh công, đuổi thẳng tới Lâm Thủy các, nhưng ngay cả thân ảnh của Thủy Dạng Hề cũng không gặp. Trong lòng hắn không khỏi có chút gấp gáp. Liền lệnh cho người ta đi tìm tam hoàng tử phi. Nhất thời, trong phủ cao thấp liền bận rộn không ngừng, chỉ vì tìm cái kẻ hiện tại không biết đã lạc đường ở đâu - Thủy Dạng Hề.

Mà ngay lúc khi mọi người cao thấp ở trong phủ bận rộn tìm Thủy Dạng Hề thì Tổng nương đã trở lại. Phía sau nàng còn dẫn theo vài nam tử, mà bộ dạng của đám người này có thể nói là mặt mày đầy sức sống, má hồng răng trắng, đôi mắt trong trẻo... Muốn bao nhiêu yêu mị có bấy nhiêu yêu mị, muốn bao nhiêu tuấn tú có bấy nhiêu tuấn tú.

Nam Cung Ngự Cảnh vừa nhìn thấy, tâm tình đang bức bối, thì càng thêm táo bạo bất an. Hắn chỉ nhìn chăm chăm Tổng nương, mà không nói một câu nào.

Trong lòng Tổng nương vốn đang bồi hồi, nay gặp Nam Cung Ngự Cảnh, càng thêm chột dạ. Nàng cúi đầu, thân mình có hơi run sợ, tam hoàng tử trầm mặc như vậy, áp bách nàng suýt nữa không thở nổi. Rồi không tự chủ được mà quýnh quáng. Nhưng vẫn không thoát được sự nặng nề bao phủ quanh thân.

Nam Cung Ngự Cảnh vẫn nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt đảo qua mấy người bắt nam bắt nữ phía sau nàng. Sau một lúc lâu, mới sâu kín mở miệng: "Người lại diễn trò gì đây?" Nếu nàng làm chuyện này, nhất định là có liên quan đến Hề Nhi. Xem trận thế này, nhất định là lại giả bất thiện liệt.

Tổng nương nghe Nam Cung Ngự Cảnh hỏi, trong lòng liên tục kêu khổ. Nàng tất nhiên là nghe ra được, bọn họ đã làm tam hoàng tử nổi giận. Tam hoàng tử mà tức giận, trong phủ trừ bỏ tiểu thư của nàng, ai cũng không thể trêu chọc. Lúc này, tiểu thư của nàng đã đem nàng hại thảm.

"Này... Này..." Nàng có chút thì thào, không biết nói làm đây. Nếu nói ra lúc này, thì chắc chắn sẽ lửa cháy còn đổ thêm dầu, nay tiểu thư không ở đây, nàng càng tự cầu nhiều phúc, vì khó khăn càng khó khăn thêm.

Nam Cung Ngự Cảnh cũng không thúc giục nàng, chẳng qua mang vẻ khó hiểu mà nhìn nàng, phảng phất như một con báo đi săn, không nóng không vội chờ con mồi của hắn.

Thời gia lặng im dài đến khác thường, làm cho Tổng nương có chút không chịu nổi. Nếu như so khí thế, Tổng nương hiển nhiên sẽ không thắng được. Lúc này chỉ nghe nàng ấp a ấp úng nói: "Là... Là tiểu thư bảo ta đi Tụy ảnh lâu tìm đến..." Vừa nói vừa chú ý đến biến hóa của Nam Cung Ngự Cảnh. Nói được một nửa, thì nhìn thấy ánh mắt ẩn thị người của Nam Cung Ngự Cảnh, cuối cùng cũng không tiếp tục nói nữa. Mà phía sau nàng chứng nam tử bị ánh mắt của hắn đảo qua, người người đều hãi như chuột gặp mèo vậy, cúi thấp đầu, thân thể khẽ run, ở trong gió không nơi nương tựa...

Lúc này, không gió, không mưa, càng không tiếng động. Có chăng chỉ còn tiếng thở dốc thật sâu của mọi người ngưng trọng trong không khí, dù là người phương nào cũng có thể cảm thấy được tam hoàng tử bọn họ đang đứng ở tức giận đến hồng bét.

Ai cũng không dám tiến lên khuyên can nửa phần. Chỉ có thể cúi thấp đầu, trong lòng âm thầm cầu nguyện.

"Tìm ra nàng sao?" Thanh âm giống như hàn băng sâu ba thước, đột ngột vang lên, mọi người đều không rét mà run.

"Hồi điện hạ, nô tài vô năng, còn chưa tìm ra tam hoàng tử phi." Trần Khai rất bất đắc dĩ, hắn là tổng quản hoàng tử phủ, chỉ phải nhìn chăm chăm tam hoàng tử đang phát ra tức giận dày đặc, hắn đành kiên trì tiến lên trả lời.

Nam Cung Ngự Cảnh hí hóp mắt, đang muốn phát tác, thì lại nghe một đạo thanh âm trong trẻo vang lên: "Mới sáng sớm, sao mọi người tập trung ở một chỗ vậy?" Thủy Dạng Hề hồ nghi nhìn mọi người, trong mắt hiện lên vẻ không hiểu.

Liếc mắt một cái liền nhìn thấy Nam Cung Ngự Cảnh ở phía trước, đang mang một bộ dáng băng sơn giận dữ, không khỏi hơi nhú mày. Nàng đều còn không có cùng hắn so đo, sao lúc này, lại cùng nàng sinh khí chứ? Nghĩ vậy, liền hỏi: "Tam hoàng tử sao thế, chẳng lẽ đang trách thiếp thân phá hủy"

chuyện tốt của ngài ?" Chính nàng cũng chưa phát hiện, trong giọng nói lại mang theo một vị chua nồng đậm

Nam Cung Ngự Cảnh vừa nghe lời của nàng, thật vất vả mới nhớ tới mục đích chân chính mà hắn tìm Thủy Dạng Hề. Vì vậy một lòng muốn hướng nàng khởi binh vấn tội đã buông xuống. Mà sự sợ hãi lúc đầu cũng bắt đầu rục rịch. Chính là, nhìn thấy một đám người bắt nam bắt nữ đang quỳ dưới đất, vẫn lạnh giọng như cũ hỏi: "Họ đều là người tìm?"

Thủy Dạng Hề nhìn Tống nương, rồi quét mắt đến đám người đang quỳ phía sau nàng, trong lòng không khỏi lộ bộ một chút. Vợ và đi đến Bích Ba đình, nàng nhất thời đã quên phân phó Tống nương việc này. Bây giờ thì, đúng lúc bị Nam Cung Ngự Cảnh đụng phải.

Bất quá nàng cũng chỉ có đôi mắt là hơi thay đổi, sau khi nghĩ ra kế sách tốt để ứng đối, thì khóe miệng gợi lên ý cười, kèm theo mũi hoặc mọc lan tràn: "Thì ta cũng học theo tam hoàng tử thôi?" Thanh âm kiều mỹ uyển chuyển, bỗng nhiên giữ lấy tim của người ta không cho nó đập nữa.

Nam Cung Ngự Cảnh chỉ nhìn chăm chăm vào nàng, tựa như nếu nàng không giải thích rõ ràng, thì hắn thề không bỏ qua.

Thủy Dạng Hề làm bộ cười, nói: "Như thế nào, trí nhớ của tam hoàng tử không được tốt sao. Chuyện đó mới xảy ra một lát thời đã muốn quên lên chín tầng mây rồi sao. Thiếp thân không ngại nhắc nhở lại, vừa rồi ở Bích Ba đình, tam hoàng tử vẫn còn nhớ rõ không?"

Nam Cung Ngự Cảnh lúc này mới nhớ tới một màn ở Bích Ba đình, nhìn lại Thủy Dạng Hề thấy mặt mày cũng khóe môi của nàng đều mang ý đùa cợt sắc, nghe từ thiếp thân trong miệng của nàng, tất nhiên hắn biết là nàng đang tức giận, sự sợ hãi trong lòng không khỏi tăng thêm vài phần. Hắn vội vàng muốn giải thích, nhưng thấy mọi người đều ở chỗ này, nên đành kéo nàng đi về Lâm Thủy các.

Vừa vào phòng, Nam Cung Ngự Cảnh liền ôm lấy nàng nói: "Hề Nhi, người hãy nghe ta nói..."

Không ngờ, Thủy Dạng Hề không đợi hắn nói xong, liền linh hoạt lách mình một cái, thoát đi hắn ôm ấp, nói: "Không cần dùng đôi tay đã ôm chầm người khác mà ôm ta, bản." Trên mặt có chút chán ghét, hai tay nàng càng không ngừng vuốt ve chỗ vừa mới bị đụng. Cái bệnh thích sạch sẽ nhỏ nhoi của nàng lại tác quái.

Nam Cung Ngự Cảnh thấy nàng như thế, tất nhiên là biết bản tính của nàng. Ngay cả hắn cũng không thể chịu đựng được trên người nàng có hơi thở của người trừu tượng ra. Lúc này hắn chợt vọt vào sau bình phong, đem quần áo thay ra. Làm xong mới xuất hiện ở trước mặt của Thủy Dạng Hề, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

Thủy Dạng Hề nhìn Nam Cung Ngự Cảnh rực rỡ hẳn lên, khóe môi câu ra ý cười, thật thông minh. Nhưng mà nàng vẫn nhíu mi nhìn môi và cổ của hắn. Trên đó còn lưu lại ấn ký của nữ tử khác, nghĩ vậy, trong lòng không khỏi cứng lại, giống như một bộ tranh thủy mặc yên bình, lại bị một họa sĩ dùng bút nhỏ vẽ một đường, thì nó sẽ không bao giờ còn đầy đủ cũng tốt đẹp như lúc ban đầu nữa, để lại một điều làm cho người ta chán ghét như vậy, cứ động lại đó mà mất không đi...

Nam Cung Ngự Cảnh thấy Thủy Dạng Hề chỉ nhìn chăm chăm bờ môi của hắn, liền biết kiêng kị trong lòng của nàng, hắn cũng cảm thấy không đúng. Nhất thời, muốn đến gần để giải thích việc lúc ấy. Hai người cứ nhìn nhau như vậy, phảng phất như ngư lang chức nữ cách một sông ngân hà, vô tận tương tư cùng khổ sở, vì thiên hà vĩnh cách, nên chỉ dùng ánh mắt đưa tình mà không nói gì.

Nam Cung Ngự Cảnh có chút thì thào: "Hề Nhi... Ta, vừa mới..."

Lời hắn nói còn chưa dứt, đã bị Thủy Dạng Hề đánh gãy: "Dù sao nếu người không thể đem nó làm sạch sẽ, về sau đừng nghĩ đụng ta một chút." Thủy Dạng Hề chỉ vào môi của hắn mà nói. Nói là làm, ai kêu nàng lại có cái bệnh sạch sẽ. Chỉ cần đồ vì đụng vào nàng thì sẽ không để cho người khác đụng chạm.

Nói xong, liền xoay người ra khỏi cửa phòng. Còn đưa tay dùng hết sức để đóng cửa phòng, trong mắt hiện lên một chút khoái ý trả thù thực hiện được. Nghĩ đến bộ dáng có chút không biết làm sao của Nam Cung Ngự Cảnh, trong lòng thật đúng là vui vẻ. Nàng là người có cừu tất báo, tuy rằng, giữa bọn họ cũng không cần thiết có bao nhiêu đại cừu, nhưng mà nhỏ thì không tránh được. Hơn nữa, phải làm cho hắn nhớ kỹ, không thể để cho nữ nhân khác tùy tiện đụng chạm hắn. Chỉ vì, hiện tại, hắn là phu quân của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Thủy Dạng Hề trở ra cửa, tâm tình hiếm khi tốt như vậy, cuối cùng nàng cũng phát tiết được cơn giận này. Nghỉ lại từ lúc mình cùng Nam Cung Ngự Cảnh đấu nhau cho tới nay, tựa hồ cũng chưa một lần thắng được, lần này, cũng cuối cùng cũng thắng được một hồi.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi ôn nhu cười, gương mặt nhìn nhìn bầu trời, hôm nay thảo trường oanh phi, thời tiết tháng ba rực rỡ tươi đẹp, thanh nhàn hiếm thấy.

Mỗi người đều nói tranh thủ lúc rảnh rồi, nhưng hôm nay nàng muốn rảnh rồi cũng chẳng được. Trong lòng vẫn còn nhớ đến việc của Thịnh Hạ quốc thái

từ. Cách hôm Thủy Dạng Tinh bị cướp đi cũng đã đã nhiều ngày rồi, nghỉ lại, mấy ngày gần đây nàng cũng nên trở về thăm.

Lững thững đi ở trên bờ đê, nàng đưa tay nghịch ngợm ôm lấy mấy cành tơ liễu đang rũ xuống, làm nó nhẹ nhàng chạm vào trên mặt, ngứa ngứa. Lúc này khỏe môi, gọi lên một vòng cung yên lặng như hồ nước, hẳn là đã đến lúc. Từ trước cho tới bây giờ nàng không có thói quen chủ động thả lỏng mình ra, nếu không thể đem ý đồ của đối phương hoàn toàn đoán biết, như vậy, thì cứ dựa theo bước đi của chính mình, đảo khách thành chủ cũng tốt.

Nàng chậm rãi giang hai tay ra, tơ liễu trong vòng tung bay, nhẹ nhàng lọt vào trong nước, tạo nên những gợn sóng trên mặt hồ, lan toả ra xa... Tựa hồ, như có chút gió thổi.

Thủy Dạng Hề phúi phúi, để cho tơ liễu trong tay rơi xuống hết, mới xoay người mà đi, tay áo phất qua, nhưng lại mang theo mấy phần kiên quyết.

Lúc này, nghe Tống nương vội vàng báo lại, Thủy Dạng Tinh đã là bình yên hồi phủ, nhưng chỉ sợ đã không còn là thân trong sạch.

Thủy Dạng Hề lộ ra một chút ý cười có vẻ hiểu rõ, rồi gật gật đầu, quả nhiên không ngoài nàng sở liệu. Nhưng mà, không biết bước kế tiếp, có thể như nàng suy nghĩ hay không, có người sẽ không để ý tới trình tiết của Thủy Dạng Tinh mà tới phủ cầu hôn. Ngưng thần tình tẻ suy nghĩ một lát rồi khẽ lắc đầu, đối với Thịnh Hạ quốc thái tử nàng vẫn có chút hiểu biết. Theo như hai lần gặp mặt, liền biết hẳn không phải là hạng người vô năng, nếu có chuyện hẳn phải làm thì sẽ không để người ta dễ dàng đoán ra cử chỉ của hắn.

Như vậy, kế tiếp hẳn sẽ làm cái gì? Mục đích chân chính của hắn đến tốt cùng là cái gì? Điều này quả thật có chút khó đoán, và không mạnh mẽ nào, bất quá, sẽ không thoát khỏi can hệ với những người trong cung. Vậy cũng tốt, có khác thì cũng chỉ đi lối tắt thôi.

Suy nghĩ một hồi, thì chân đã hướng phía đông viện mà đi. Đó là nơi ở của Đông Ly Hạo. Đứa nhỏ này cũng đi theo nàng đã nhiều ngày cũng là lúc nên làm cho hắn lịch lãm rồi. Nàng thừa nhận, nàng sở dĩ thu lưu hắn, trừ bỏ quả thật có chút thích hắn, đương nhiên cũng có toan tính riêng. Cái này cũng giống như đầu tư vậy, chẳng qua tư bản không chỉ có là tiền tài vật chất mà thôi. Hiện nay, cũng là lúc nên đến lấy lợi nhuận.

Vừa vào sân, đẩy cửa bước vào liền gặp một thủy trúc cao thẳng tắp. Tầng tầng xanh đậm của trúc, đã làm giảm đi cái rét lạnh của đông, ngược lại tại đây nắng sớm đầu xuân trong suốt chiếu sáng khắp nơi, ngày càng ấm áp.

Một trận tiếng động múa kiếm thanh thúy truyền đến, nàng ngược mắt liền gặp một thân ảnh màu trắng ở trong rừng trúc bay múa xuyên qua, một thanh trường nhưng lại là đùa chơi thành thạo như cá gặp nước, liền tiếp phát ra những vệt sáng cầu vòng kéo dài không dứt.

Thủy Dạng Hề thấy vậy, trong lòng không khỏi một trận vui mừng, quả thật là đứa nhỏ thông minh hiếu học, mới không có bao lâu võ nghệ đã tiến nhanh thế, nếu thêm một thời gian nữa, nhất định sẽ là người oai phong một cõi. Nàng chỉ đứng ở bên rừng, lẳng lặng nhìn, đồng thời cũng âm thầm bình luận, võ nghệ của Nam Cung Ngự Cảnh, quả thật lợi hại, chỉ có mấy ngày thời gian, mà đứa nhỏ này đã có thành tựu như vậy.

Đột nhiên một cái bóng trắng hiện lên, Đông Ly Hạo đã đứng ở trước mặt của nàng. Thủy Dạng Hề đối hắn cười cười, nói: "Võ nghệ của Hạo nhi càng ngày càng tinh tiến. Chỉ tiếc, tỷ tỷ không năng lực chỉ điểm cho người." "

"Tỷ tỷ tới lúc nào, sao không thông báo Hạo nhi một tiếng, sao cứ đứng ở ngoài cánh rừng." Nói xong, đã tiến lên ôm lấy một cánh tay của Thủy Dạng Hề làm nũng. Cùng với bộ dáng luyện võ trầm ổn anh khí khi này, hoàn toàn bất đồng, quả thực vẫn còn là tiểu hài tử.

Thủy Dạng Hề xoa xoa đầu của hắn, bộ dạng đứa nhỏ này lớn rất nhanh, hiện tại đã muốn cao bằng nàng: "Hiện tại không phải người đã phát hiện ra ta sao? Hôm nay ta rất hưng phấn, sẽ mang người đi ra ngoài chơi, thế nào, muốn đi không?"

Đông Ly Hạo nghe xong, hai mắt liền tỏa ánh sáng, gật đầu như bấm tới: "Đương nhiên, chờ những lời này của tỷ tỷ, chờ đến độ dài đằng đẳng."

Thủy Dạng Hề hí mắt nhìn hắn, không nói một lời nào, liền dẫn hắn cùng Tống nương hướng phía ngoài phủ mà đi. Trải qua sự việc lần trước cùng nhiều ngày bị ép buộc, thì không có thị vệ nào chưa được sự cho phép của nàng, mà dám đi theo nàng. Cho nên hiện tại nàng rất là tự tại.

Trở ra phủ, tìm một nhà khách sạn, đem ăn mặc sửa sang lại một phen, rồi nhắm thẳng Hồng Lâu mà đi.

Một đường đi dạo, kinh đô vẫn có người ta tấp nập, náo nhiệt phi thường như vậy. Không thể không nói, Thiên Mị vương triều quả thật thời kì phồn thịnh. Chẳng qua, sự phồn thịnh, cũng làm người ta càng cảm thấy một loại bất an, luôn thấy như có cái gì đó đang ắp nấp từ một nơi bí mật gần đó, một khi bùng nổ, thì càng không thể văn hồi. Cho nên lòng người vẫn rất hoảng sợ. Có lẽ, người ta nói vật cực tất phản, cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý.

Tới Hồng Lâu thì đã gần đến buổi trưa. Hồng Lâu là do nàng một tay dựng lên, đây cũng là lần đầu tiên nàng đến, không thể không nói có chút tiếc nuối. Bất quá, cũng là chuyện không có biện pháp.

Người trong Hồng Lâu, vô luận là nha đầu hay vú già, đều là nữ tử. Phần lớn nàng phân phó Tống nương đến mua những người cùng đường này, hơn nữa đều là nữ tử bối cảnh đơn giản trong sạch. Nếu như có thêm nhiều ràng buộc quá, thì các nàng sẽ không nhận. Chỉ vì, khi đã vào Hồng Lâu, sinh là người của Hồng Lâu, chết cũng là quý của hồng lâu, suốt đời không thể làm sai việc với Hồng Lâu. Nếu có ràng buộc quá nhiều, thì tỷ lệ phản bội sẽ cao. Đây là điều nàng không cho phép.

Thủy Dạng Hề chỉ liếc mắt quét nhìn toàn trường một cái, bắt gặp người người quần áo trùng điệp, mị nhân như tơ, nhân diện hoa đào, hành động đúng mực, như nhược liễu phù phong, nhã nhặn lịch sự, mềm mại như hoa xinh trong nước. Trong mắt của nàng nhiễm một đạo ý cười vừa lòng. Dung mạo những người này, mặc dù không phải người nào cũng tuyệt sắc, bất quá mặt này như trăng rằm đã là không tầm thường. Cũng là không bôi nhọ hai chữ Hồng Lâu.

Một bên gập đầu, một bên bước xuống bậc thang. Sớm đã có một vị nữ tử váy sáo trang sắc thu tiến lên đây. Chỉ thấy nàng búi tóc lỏng, chỉ trên trán tô điểm một đoá hoa sen rủ xuống, màu bạc sáng rõ thấu triệt, giữa hai lông mày có một chút đỏ bừng, là ba cánh hoa sen được khéo léo hoạ lên, trên đầu cũng cài lệch một cây trâm mầu đơn hồng nhạt, làm cho quanh thân như toả ra bộ dạng tiểu nữ nhi cùng thái độ ung dung cùng hoa lệ. Quần áo lụa mỏng màu vàng bao lấy thân hình, còn để lộ ra nụ cười như có như không, cùng với dáng đi lay động, so với tiên tử còn có thêm một phần phong trần xinh đẹp, càng dễ gần gũi người hơn.

Thủy Dạng Hề vừa thấy, trong lòng không khỏi thầm khen một câu, nữ tử này khá lắm, tăng thêm một phần thì quá cao, giảm đi một phần thì quá thấp. Người vừa vận thế này mà làm chiêu bài của Hồng Lâu, quả thật có hiệu quả dẹt hoa trên gấm.

Đã thấy nữ tử áo vàng tiến lên đây, đối với đám người của Thủy Dạng Hề khê phúc thân, nàng đang muốn nói chuyện, thì liếc mắt một cái thoáng nhìn thấy Tổng nương ở phía sau Thủy Dạng Hề, nhất thời có chút cả kinh nói không ra lời.

Thủy Dạng Hề bất động thanh sắc nhìn nàng ta, nàng tất nhiên là biết nàng ta đã nhận ra Tổng nương, chính là, không biết nàng ta đến tột cùng sẽ suy đoán địa vị thân thân của nàng sao, vì vậy nhất thời trong lòng cũng sinh ra rất nhiều tò mò. Nàng nở nụ cười khanh khách nhìn nàng ấy, chờ nàng ấy tiến thêm một động tác nữa.

Hồng Lâu vẫn là người đến người đi, khách quý chật nhà, ở trong từng đợt oanh ca yến hát, ai cũng không phát hiện ở góc sáng sủa của cửa vào trình diễn tiết mục như thế nào, chỉ có vài người nhưng mạch nước ngầm lại bắt đầu khởi động như thế nào.

Ánh mắt của nữ tử áo vàng lưu chuyển giữa Tổng nương cùng Thủy Dạng Hề, vị công tử này nhìn liền biết không phải tầm thường. Không biết, có phải là vị chủ tử theo lời Tổng nương hay nói không. Nàng chỉ nói nghe nói nhưng nghĩ người có tâm tư cẩn thận tính tề như vậy, nhất định là thân nữ nhi mà không thể nghĩ ngờ, cũng không từng nghĩ lại là nam tử, thật sự là cho làm người ta có chút không thể tưởng tượng. Nhìn Tổng nương thêm một lần nữa, thì thấy trên mặt của nàng rất bình tĩnh. Nên trong lòng trầm ngâm, sau một lúc lâu cuối cùng liền có quyết định.

Nàng hướng mọi người gật đầu, cúi thân một chút nói: "Các vị, xin theo ta đến đây." Nói xong, liền đem đám người Thủy Dạng Hề mang vào trong gian phòng bí ẩn nhất.

Đẩy cửa bước vào, thì một màn lụa rủ xuống một cửa hình vòng cung bán nguyệt, xuyên qua màn lụa, lại không ngờ lại không phải là bình phong khắc hoa, mà chỉ có một bồn hoa cao lớn, lấy phong cách cổ xưa làm nền tảng để điêu khắc gỗ đơn giản, một mảnh xanh tươi cùng màu sắc của gỗ quần quanh mọc lên, hợp nhau lại thì càng tăng thêm nét đẹp. Thật là rất nổi bật. Vượt qua bồn hoa, thì thấy lộ ra chiếc bàn nhỏ tinh xảo, đang có một cái lư hương nho nhỏ bằng kim loại chạm rồng đặt trên nó, khói hương lượn lờ từ từ toả ra. Toàn bộ căn phòng, đơn giản mà không mất đi lịch sự tao nhã, mộng ảo cũng không mất đi thanh lệ.

Thủy Dạng Hề ở trong phòng tuần tra một phen, sau đó rất là vừa lòng, nói như vậy ở gian phòng này, bình thường chắc dùng làm nơi thương thảo bí mật. Nàng đối với Tổng nương gật đầu, sau đó nhìn nữ tử áo vàng nói: "Tốt lắm, người thực thông minh, ta rất vừa lòng."

Nữ tử áo vàng vừa nghe Thủy Dạng Hề nói như thế, thì biết mình đã đoán không sai. Nên lập tức phúc thân, nói: "Chủ tử có thể thích, chính là phúc của các nô tỳ."

Thủy Dạng Hề định mở ra cửa sổ, hướng ra phía ngoài nhìn lại, nhưng nghe lời nói của nàng, không khỏi nhú mày.

Tổng nương vừa thấy, liền biết trong lời nói của nữ tử áo vàng có bao nhiêu điều làm cho Thủy Dạng Hề phản cảm. Liền phân phó nàng đi xuống trước, hơn nữa còn dặn về sau không cần nhiều lễ nghi như vậy.

Đội nữ tử áo vàng đi ra ngoài, Thủy Dạng Hề mới quay đầu, sâu kín nhìn Đông Ly Hạo hỏi: "Hạo nhi, nhìn thấy vậy hiểu rõ không?"

Đông Ly Hạo trừng mắt nhìn hướng Thủy Dạng Hề giả hoạt cười nói: "Cho xin, tỷ tỷ chẳng phải để cho ta tới xem diễn sao?"

Thủy Dạng Hề cũng không nói lời nào, chỉ lấy đôi theo dõi hẩn, trong mắt và vẻ mặt tản mạn ra u quang sáng quắc, như ánh đèn duy nhất trong bóng đêm mờ mịt, bỗng nhiên bùng sáng rồi ánh đèn trở nên lúc sáng lúc tối, nhưng để cho người ta ngỡ vực vô căn cứ là không thể được.

Đông Ly Hạo thấy vậy, ngượng ngùng lấy tay sờ sờ cái mũi, nói: "Tỷ tỷ đừng nóng giận. Hạo nhi vừa rồi chỉ đùa một chút thôi? Hạo nhi là hiểu được, rồi sau đó thì lại không rõ."

"Hiểu được lại không rõ? Nói thử xem." Thủy Dạng Hề có chút hứng thú nói.

Đông Ly Hạo suy nghĩ một rồi nói: "Hạo nhi chỉ nhìn ra tỷ tỷ là người đứng đầu Hồng Lâu. Đây là chuyện Hạo nhi hiểu được."

"Vậy chuyện nào không rõ?" Thủy Dạng Hề tán dương nhìn hẩn một cái, như vậy đã tốt rồi, có thể từ một cái chi tiết nhỏ liền có thể suy đoán ra nàng là người đứng đầu Hồng Lâu đã không dễ. Đến đây đã muốn đạt tới yêu cầu của nàng.

Ngoài cửa sổ trên bức sân khấu, đã bắt đầu y y nha nha tấu nhạc lên, theo tiếng nhạc vang lên, mấy vị nữ tử bắt đầu đi lên sân khấu, rồi từ từ hoà vào trong tiếng nhạc, hoặc cười, hoặc hi, hoặc bi, hoặc nháo, hoặc lượn lờ, mềm mại đẹp đẽ mà chậm rãi biểu diễn. Thủy Dạng Hề khẽ mỉm cười, đây không phải là bộ phim Hàn mới nhất đã được nàng đổi thành kịch sân khấu sao? Nguyên lai, dùng hiện trường thực tế diễn lại thú vị như thế, như thế mới có hiệu quả nghệ thuật. Chỉ không biết, người này sẽ xem thành cái gì.

Đông Ly Hạo thấy Thủy Dạng Hề tựa hồ có chút không yên lòng, bất giác có chút cảm giác bị bỏ rơi, liền tăng giọng nói: "Hạo nhi không rõ tỷ tỷ vì sao

đến Hồng Lâu này, nếu nói chỉ vì cho thấy thân phận, thì không cần phải phí lớn sức lực tự mình chạy đến một chuyến như vậy, để cho Tổng nương trực tiếp phân phó một tiếng không phải được rồi sao, hưởng hồ, danh lợi đối với tỷ tỷ mà nói, tựa hồ không trọng yếu."

Thầy Thủy Dạng Hề quay đầu nhìn hán, liền hưng phấn, giống như đã được ủng hộ vậy, nên tiếp tục nói: "Hạo nhi cũng không rõ tỷ tỷ vì sao lại mang theo Hạo nhi thế? Tỷ tỷ không phải vẫn nói Hạo nhi còn thiếu lịch lãm sao?"

Thầy Dạng Hề đối với lời nói này của Đông Ly Hạo, thực có chút kinh ngạc, hán hiểu được cái gì thật ra không trọng yếu, cái mà hán không rõ so với cái hán hiểu được có giá trị hơn nhiều. Vốn nghĩ đến hán có thể nhìn thấy tầng mặt bên ngoài đã là giới rồi, vậy mà còn nhìn đến áo bên trong chiếc chăn.

Thầy Dạng Hề nhìn hán một lúc lâu, sau đó mới có chút sùng nịch đối với hán cười nói: "Hạo nhi về sau liền đi theo Tổng nương thay tỷ tỷ đánh đề ý Hồng Lâu này được không. Từ nay về sau, người chính là Hạo thiếu gia của Hồng Lâu. Ân?"

Đông Ly Hạo kinh ngạc nhìn Thầy Dạng Hề, có chút kinh hi: "Tỷ tỷ... Là nói, muốn đem Hồng Lâu giao cho ta? Nhưng là..."

Thầy Dạng Hề giơ tay lên, đánh gãy câu nói kế tiếp của Đông Ly Hạo, nhẹ giọng cười nói: "Tỷ tỷ tin tưởng Hạo nhi. Những ngày qua, cũng không phải để cho người đi theo ta không công như vậy. Nhưng mà dù chỉ một chút, Hạo nhi cũng không được làm chuyện có lỗi với tỷ tỷ, nếu không, tỷ tỷ nhất định sẽ không tha thứ cho người. Nhớ kỹ?"

"Ân." Đông Ly Hạo kiên định gật đầu, có thể được người mình quý trọng nhất trong lòng thừa nhận, là động lực cùng thỏa mãn lớn nhất mà không thể nghi ngờ.

Thầy Dạng Hề nhìn hán trong ánh mắt kia toàn là kiên định, nhất thời nhưng lại nghĩ tới lần đầu tiên thấy hán, lúc đó chính sự kiên định này đã hấp dẫn nàng, nàng mới động lòng trắc ẩn mà cho tới bây giờ không hề có. Nay xem ra, quyết định lúc trước, là chính xác, bất quá hán quả thực là khối ngọc chưa được mài dũa. Nàng đưa tay, lại một lần nữa sờ đầu của hán, trong mắt là vô tận sùng nịch cùng tín nhiệm... Nàng có thể tín nhiệm một người như vậy, thật đúng là hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Tổng nương ở bên cạnh nghe Thầy Dạng Hề nói như thế, tất nhiên là biết Hồng Lâu này lại có thêm một vị chủ tử, mặc dù không biết ý muốn Thầy Dạng Hề như thế nào. Nhưng, tiểu thư chính là tiểu thư, mỗi một chuyện nàng làm đều có đạo lý của nàng, hạ nhân các nàng thật ra không nên hỏi đến. Chỉ để ý nghe theo lệnh là được.

Ngoài cửa sổ, vô luận lầu trên hay lầu dưới, đều ngồi đầy người. Dưới lầu, đa số là người thô tục phố chợ, mà trên lầu, đa số là người văn nhã, xem quần áo, có thương nhân, quan viên, công tử lưu. Thật đúng là, vật hợp theo loài, người cũng phân đàn nhĩ?. Lúc này, trên đài đang biểu diễn, vang động thành một mảnh.

Thầy Dạng Hề hít mắt lại, trong mắt lấp lánh, nổ tung ra vô số ánh sao, trong suốt giống như đá mắt mèo, kiêu ngạo mà quý dị. Đột nhiên, khóe môi nhếch lên, một nụ cười vừa hé, hai má lúm đồng tiền hiện ra, mang theo yêu dã, mang theo tính kế, thẳng hiện lên chỗ sâu nhất trong hốc mắt.

Có lẽ, như vậy mới có thể là nhất lao vĩnh dật(*một lần vất vả, suốt đời nhàn nhã*)...

Tổng nương cùng Đông Ly Hạo nhìn nhau một phen, khiêu mi hỏi: "Thật đúng là dễ hiểu?"

Đông Ly Hạo quệt miệng, nói: "Thật ra hiểu được nên làm như thế nào. Chính là, lại không biết tỷ tỷ vì sao làm như vậy." Hai mắt hán lẳng lẳng nhìn Thầy Dạng Hề, bên trong khát cầu, đúng là không chút nào che dấu mà thể hiện ra hết.

Thầy Dạng Hề nhìn hán, lắc đầu, đôi mắt lại nhìn đến trên người vị nữ tử đang khóc như mưa ở sân khấu kịch. Rồi lại nghe được tiếng nói của nàng: "Hạo nhi, vĩnh viễn không cần khẩn cầu người khác nói cho đệ suy nghĩ trong lòng, nếu đệ muốn, hãy dựa vào bản thân mình mà đi tìm. Như vậy, đệ mới có thể vĩnh viễn nắm giữ quyền chủ động sinh tồn, đã hiểu chưa? Về phần tỷ vì sao làm như vậy, thời cơ đến, đệ tự nhiên sẽ biết."

Đông Ly Hạo cúi người nói "Vâng, tỷ tỷ" sau đó liền đi theo Tổng nương. Chẳng qua trong lòng không khỏi nhiều ra thêm một tia kính nể, tỷ tỷ hán tựa hồ bất cứ lúc nào chỗ nào đều có thể nói ra một đồng đạo lý đơn giản rõ ràng lại đúng trọng tâm.

Đợi cho Đông Ly Hạo cùng Tổng nương trở về, trên đài đã trang hoàng lại hoàn toàn.

Mông manh lụa mông buông xuống, nhẹ nhàng mà bay, bị gió thổi bám vào một góc, lộ ra một nữ tử nghiêng lệ.

Người kia, thoáng nhìn liền kinh động, rồi vội vàng mà qua, nhất thời núi xanh quay quanh, nước biếc uốn lượn dựa vào nhau, liên tục kéo dài, nháy mắt tức như là vĩnh hằng.

Đầu ngón tay xanh nhạt, nhẹ nhàng lướt qua cằm huyền, như chuồn chuồn lướt nước, âm phủ như nước nhẹ nhàng toát ra, lấy đặc hữu vận luật của đàn tranh, thật lâu quanh quẩn.

Như nước chảy trong khe suối, leng keng vang lên, trong suốt thấm vào lòng người.

Lụa mỏng manh, từ từ lay động, chậm rãi hướng về hai bên mà bay. Ở một góc trên đài, quần áo tím đậm đập vào mi mắt, người đẹp lãnh đạm, mắt như thu thủy, phảng phất nhẹ nhàng như tiên nhạc, dung nhập vào lòng người.

Đây mới chân chính là Lương Chúc, đầy đủ Lương Chúc. Niu được lòng người thương yêu, thương yêu đến đau lòng người...

Chúng nữ từ nghe thấy tiếng đàn liền khởi vũ (múa), múa đến nhập tâm, vừa múa vừa ca, ca đến tột cùng, ca đến khóc. Từng màn hồi phong vũ tuyết say đắm lòng người. Cùng nhạc khúc, diễn ra đoạn khúc nhân gian thiên cổ, có một không hai vĩnh viễn không mất đi.

Yêu liền yêu, thương liền thương; đau liền đau. Nhân sinh có một không hai, theo vòng tuần hoàn mãi không đứt đoạn. (NC:tui chết!! vì không biết diễn tả sao lun ^^; TT:thì đó cái bộ này có nhiều đoạn sẽ làm điên đầu editor >_

Hiện tại, mối hận giữa hai người đã hóa thành bướm, trên sân khấu một lần lại một lần, như trải qua thiên thu, chỉ còn lại một đôi bướm, nán nã không đi.

Nhất thời, khúc hết, người tan, sân khấu khép lại.

Nhất thời, yên lặng không tiếng động, người người tĩnh lặng.

Người người trợn mắt há hốc mồm, tâm tư vẫn bồi hồi ở trong màn phi vũ điệp như cũ. Quía chán kinh rồi, hết chỗ nói rồi, quá vui sướng ... nên quên hết như thế nào biểu đạt. Không biết là ai, hét lớn một tiếng, lập tức, tiếng động ca tụng thét to gầm rú như sấm không dứt bên tai.

Thủy Dạng Hề hướng Tống nương cùng Đông Ly Hạo gật gật đầu, mắt híp lại như hình trăng lưỡi liềm, lốm đốm ánh sáng nán nã không đi.

Hưởng ứng như vậy, rất là thành công. Nàng ngẩng đầu đối với Đông Ly Hạo cùng Tống nương nói: "Từ nay về sau, nữ tử kia kêu Tử nhi. Khi thích hợp tuyên truyền ra ngoài sẽ rất dễ thành công."

Đúng vậy, chỉ cần thích hợp là tốt rồi, không cần quá mức yêu cầu. Nên giữ lại thì giữ lại, nên truyền ra thì truyền ra, có thể coi như lạt mềm buộc chặt, phải làm rối loạn được tâm tư của dân chúng trong kinh thành, làm cho mọi người khó yên giấc là được.

Tiết mục kịch Lương Chúc xuất hiện, tất nhiên lại một lần nữa đẩy lên sóng gió trong giới yến hội nhạc cung đình, ít nhất ở kinh đô sẽ không thiếu được. Đoán liền đoán đi, có đoán mới có lời đồn, có đồn mới có thể nói danh. Có thanh danh tự nhiên sẽ có người tự động tìm đến cửa.

Thủy Dạng Hề mỉm môi mà cười, thầm nghĩ hai ngày ta chỉ cho người thời gian hai ngày. Nếu như vậy mà vẫn không thể vực dậy người, thì không xứng để ta hao hết tâm tư như vậy.

Đứng dậy, mang theo tâm tình thỏa mãn, bước khỏi phòng.

Tống nương cùng Đông Ly Hạo chạy nhanh đuổi kịp, tuy là không rõ Thủy Dạng Hề vì sao làm như vậy, đến tột cùng là vì sao. Bất quá, tin tưởng chuyện hôm nay nhất định là ở kinh đô sẽ đẩy lên một bước ngoặt.

Tiết mục buổi sáng hôm nay cần diễn thì đã diễn hết, theo quy củ Hồng Lâu, buổi sáng hai xuất, buổi chiều cũng đúng hai xuất. Cho dù người là ai, cũng đừng nghĩ thay đổi. Mọi người đều biết, cho dù còn ý muốn như thế nào đi nữa, cũng phải đi theo đám người kia ra khỏi lâu.

Thủy Dạng Hề nhìn mọi người, thật vừa lòng. Đối với Hồng Lâu của chính mình cũng rất vừa lòng, đôi mắt hiện lên mãn ý.

Ánh mắt nhìn quanh, vòng quanh mọi người, dừng lại ở trên bóng dáng nam tử đội nón. Trong lòng Thủy Dạng Hề không khỏi ngẩn ra, bóng dáng nam tử này rất quen thuộc, thật ra đã gặp qua ở nơi nào.

Chỉ thấy hắn đưa lưng về phía mọi người, không chút hoang mang uống phần rượu ngon còn sót lại trên bàn. Giơ tay nhắc chân, lộ ra sự tao nhã và tôn quý, cùng với trang phục rất không hợp.

Thủy Dạng Hề thấy vậy, không khỏi nghi ngờ. Vừa rồi khi nhìn quét toàn trường, cũng không nhớ rõ trên bàn kia có một vị nam tử làm người ta ấn tượng khắc sâu như vậy, bóng dáng quen thuộc như thế, nếu có thể nhìn thấy mặt, thật sự quá tốt.

Đang nghĩ thì thấy nam tử kia đột nhiên quay sang, nhất thời ánh mắt Thủy Dạng Hề bình tĩnh dừng ở trên mặt hắn.

Nhìn khuôn mặt có râu quai nón quen thuộc kia, trong lòng hiện lên một tia vui sướng, trên mặt ý cười mở rộng, trong mắt lại hiện lên một tia cười giễu. Tuy rằng, ánh mắt màu xanh không biết hắn dùng phương pháp gì biến thành màu đen, bất quá đôi mắt xinh đẹp kia lộ ra phong tình liền biến mất, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên. Không thể nghi ngờ hắn là thái tử Thịnh Hạ quốc.

Không thể không nói thật đúng là oan gia ngõ hẹp, ngoài ý muốn trong ngoài ý muốn. Bất quá, cũng xem như may mắn trong may mắn. Ngay trang thành như vậy, chắc là có chuyện tốt gì đây.

Thủy Dạng Hề mừng thầm một trận, trong lòng đã là chuyển qua ngàn kế sách.

Quay đầu đối Tống nương nói: "Đi thăm dò cùng một chỗ với người kia còn hay không có người khác nữa. Phải nhanh, khi đám người giải tán hết phải tra xong cho ta."

Quả nhiên không ngoài nàng dự liệu, thái tử Thịnh Hạ quốc cùng một nam tử khác tới đây, thật ra đã định một gian phòng rồi. Chỉ khi khúc Lương Chúc hết, hắn mới dẫn đầu bước ra cửa, cùng một nam tử khác mỗi người đi một ngã.

Thủy Dạng Hề khiêu mi, quả thật không sai, không hổ là thái tử một quốc gia. Ngay cả mưu đồ bí mật cũng cẩn thận như thế. Nếu không phải nàng vô tình gặp phải, chỉ sợ lại đã không công bỏ lỡ cơ hội này.

Nàng gật đầu một cái báo Tống nương cùng Đông Ly Hạo đuổi kịp thái tử Thịnh Hạ quốc kia, cũng không quên dặn dò bọn họ một phen: "Chỉ cần cẩn thận đi theo, biết hắn ở đâu là được, vạn lần không thể dă thảo kinh xà, võ nghệ của hắn các ngươi không thể ứng phó được, hiểu không?"

Thấy hai người đều trịnh trọng gật đầu, mới xua tay cho đi.

Mà Thủy Dạng Hề tự mình, lại đuổi theo nam tử một khác.

Thấy hình dáng nam tử này so với các nam tử bình thường khác thì nhỏ hơn nhiều, thái độ có chút giống nữ nhi. Hành động cũng phi thường nhanh nhẹn. Từ từ lâu đi ra tung mình vài cái đã cách phía tây Hồng Lâu hơn mười dặm.

Phía tây Hồng Lâu, chính là hoàng cung.

Thủy Dạng Hề có chút gian nan đi theo, cũng may công lực nàng hiện tại đã khôi phục được hai phần, một ít công phu đơn giản vẫn có thể dễ dàng sử dụng. Chính là, dù sao nội lực quá thấp, mới ép buộc một hồi như vậy, đã thấy hơi thở có chút không đủ.

Lúc này, trong lòng lại không khỏi hướng Nam Cung Ngự Cảnh thăm oán không dưới ngàn lần.

Không biết khi nào, đã theo tới một chỗ yên lặng. Chỉ thấy bốn phía cây cối um tùm, oanh phi điệp vũ (chim bay bướm múa), có một dòng suối nhỏ, quanh rừng mà chảy, một màu xanh lục, nổi lên nhiều gợn sóng, có chút yên tĩnh, yên tĩnh đến quý dị.

Thủy Dạng Hề nhìn chung quanh một vòng, chỉ một cái thất thần, đã không thấy bóng dáng nam tử kia. Nhìn chỗ bí ẩn trông trái như vậy, tâm không khỏi nắm thật chặt. Sợ hãi, như con giun bèn chậm rãi xúc động, đánh úp ở trong bụng. Làm người ta cực kỳ phiền chán cùng không kiên nhẫn.

Nàng đã ý thức được nguy hiểm tới gần. Tùy tiện vào phạm vi của người khác, lần này thật sự là không ngờ. Xem ra, không có võ nghệ phòng thân, mọi việc cần phải được cân nhắc bàn bạc kỹ.

Ngưng thần đề phòng, chợt nghe một tiếng quát nhẹ, một thân ảnh màu nâu từ trong rừng nhảy ra. Chỉ thấy lòng bàn tay hắn lật lên, liền hướng ngực nàng đánh tới.

Thủy Dạng Hề bất giác kinh hãi, vận khí toàn thân, hướng về phía sau bay đi, cuối cùng khó khăn mới tránh thoát một chiêu kia. Không đợi nàng hô hấp ổn định liền thấy nam tử kia nghiêng người một cái đã tới trước mặt, lòng bàn tay phải hướng về phía trước, theo bên hông mà lên, thẳng hướng bụng Thủy Dạng Hề đánh tới.

Lúc này, nàng sắp dầu hết đèn tắt, vốn định dựa vào một tia khí lực cuối cùng, để tránh qua. Cũng không nghĩ kế tiếp chân lão đạo, ngồi thẳng trên đất, chiêu lực vốn đang hướng trên bụng nàng đánh tới bây giờ lại thẳng hướng đánh vào trên mặt nàng.

Thủy Dạng Hề cảm thấy kinh hãi, theo chiêu phong tới gần, liền biết chiêu này uy lực không nhỏ, nếu là thực sự đánh trúng, vậy tất nhiên là dữ nhiều lành ít. Vội vàng nghiêng đầu, chặt vật đến cực điểm, chiêu kia theo sát bên tai mà qua, mang theo chiêu phong lợi hại, đứt vài sợi tóc, là tả rơi xuống.

Thủy Dạng Hề thừa dịp này, thân mình nhanh chóng hướng bên cạnh lăn ra ngoài, lại hiểm hiểm tránh thoát một kiếp.

Mà nam tử kia cũng không hoảng hốt. Nhìn nàng thân mình lăn xa, nhưng khóe môi lại câu ra nụ cười, trong tay áo, chậm rãi rút ra một thanh trường kiếm, hướng về Thủy Dạng Hề mà tới gần. Trên mặt cười, càng phát ra mỉa mai, trong mắt thì khinh miệt cùng nghiền ngẫm, như lãng trí đến tuyệt vọng, mang theo hơi thở tử vong, hướng Thủy Dạng Hề nhanh chóng đánh tới.

Thủy Dạng Hề hai tay chống đỡ, theo bản năng lui về phía sau. Ánh mắt càng không ngừng hướng bốn phía quét nhìn, gặp phải tử vong tới càng gần, suy nghĩ đứng là chưa từng có bình tĩnh mà rõ ràng như vậy.

Khi kiếm kia đến trước ngực liền thì dừng lại. Nàng theo kiếm kia, chậm rãi đứng dậy cau mày, nói: "Người xác định, người muốn giết ta?"

Nam tử cười, nói: "Đương nhiên, cái gì gọi là giết người diệt khẩu, nói vậy người phải rất rõ ràng mới phải." Thanh âm không hùng hậu bằng nam tử, ngược lại mang theo một chút mềm mại cùng tình tứ của nữ tử, mặc dù cố ý giấu diếm, nhưng chung quy cũng không thể gạt được lỗ tai Thủy Dạng Hề.

Chẳng lẽ đúng là nữ tử? Thủy Dạng Hề hồ nghi nghĩ.

"Không sai, quả thật ta biết. Bất quá, người tựa hồ..." Ánh mắt cố ý ở trên người hắn không ngừng nhìn quét, trong mắt có chút giống như trào phúng, trong miệng ý vị thâm trường dừng lại, làm nam tử kia không tự giác hướng trên người mình nhìn lại.

Thủy Dạng Hề khoe miệng cười khê, thừa dịp hắn phân tâm, dùng hết sức mình lập tức hướng trên thân kiếm hắn đánh tới.

Nam tử kia nguyên bản không chú ý hành động của nàng, cảm thấy trên thân kiếm bị lực đẩy mạnh, lúc này kinh hãi tại chỗ, hắn không nghĩ tới một nữ tử nhưng lại táo bạo như vậy, không chút do dự dùng ngực mình hướng trên thân kiếm đánh tới...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Chỉ nghe một tiếng rắc như lợi khí xẹt qua, nam tử kia không khỏi hướng trước ngực Thủy Dạng Hề nhìn lại, kinh hãi. Mũi kiếm không đâm vào ngực, ngược lại do va chạm mạnh mà thân kiếm có chút cong lại. Thấy vậy liền không khỏi hoảng sợ, cũng không kịp suy nghĩ gì nữa, mang theo đôi mắt khó tin nhìn Thủy Dạng Hề.

Thủy Dạng Hề thấy vậy, cũng là lộ ra nụ cười yêu mị, nụ cười kia, có thể so với lăng tuyết hồng mai, ngạo nghệ chúng sinh, cũng như hoa hồng rí máu, yêu dã dị thường.

Tiếp theo, nàng liền ra tay như điện xẹt, sớm đem nội lực tích lũy được toàn lực phát ra, một chưởng như tia chớp hướng phía nam tử kia đánh tới, như ma quái như kỳ ảo. Chỉ thấy nam tử kia chưa lên tiếng trả lời bị đánh bay đi ra ngoài, ở không trung xẹt qua một đường vòng cung tuyệt đẹp, rồi vuông vút rơi xuống trên mặt đất.

Nhìn thân mình kia bị quăng ra ngoài, Thủy Dạng Hề hơi hơi nhẹ nhàng thở ra. Chẳng qua, vừa rồi dùng sức quá mức, mà bản thân cũng chỉ có hai phần nội lực, lại ép buộc mình mạnh mẽ dùng ra bốn phần, chung quy cũng tránh không được làm bị thương chính mình, nên một búng máu, không chịu khống chế phải phun ra khỏi miệng, từ từ tràn ra ngoài.

Lấy tay lau lau, rồi hướng phía sau nhìn lại, nhưng mà còn chưa kịp xoay người, lại đột nhiên bị một cái ôm màu đen bao vây xung quanh. Nhất thời, trời đất quay cuồng.

Một hương vị quen thuộc quanh quẩn bên mũi, cuối cùng nàng nhếch môi cười, ngẩng đầu nhìn hắn. Nguyên lai, cổ lực lượng ở phía sau vừa mới nãy là đến từ hắn, khi người kia bị đánh bay đi ra ngoài thành đường vòng cung. Nàng liền thấy kỳ quái, tuy rằng một phát liền trúng, nhưng nội lực của nàng chung quy vẫn quá thấp, có thể làm cho người ta nội thương đã là tốt lắm rồi, càng đừng nói là đem người ta đánh bay ra ngoài.

Nàng nở nụ cười trong trẻo, bình tĩnh nói: "Người đã đến rồi." Thanh âm thực nhạt, nhạt như một làn khói nhẹ, hỗn loạn lộn lờ, mang theo một chút kiên định, thấm vào tim người nghe.

Nam Cung Ngự Cảnh gật đầu, khẽ ừ, yết hầu dùng sức nuốt một chút, cuối cùng cũng không hề mở miệng. Một đôi tay gât gao ôm Thủy Dạng Hề, lực đạo mạnh đến làm Thủy Dạng Hề phát đau. Trong mắt đầy ánh sáng lạnh kia, không hề chớp mắt đem nàng bao phủ, như bàn thạch, kiên định và không đổi. Trong đầu vẫn còn hình ảnh nàng hướng mũi kiếm đánh tới, mà không chút do dự đụng phải.

Khi đó, tim hắn đều nhanh từ cổ họng nhảy ra. Lập tức ngưng tụ mười phần nội lực, tập trung chưởng lực, hướng về người nọ đánh tới. Dưới chân cũng không ngừng gia tốc, chớp mắt một cái đã xa ngàn dặm. Cuối cùng đứng lúc bất kịp, nhưng, khi nghĩ tới một màn này, trong lòng hắn thật sợ hãi, chỉ muốn đem nàng giữ càng chặt, càng nhanh, tựa hồ như vậy mới có thể làm cho lòng hắn bình tĩnh lại.

Thủy Dạng Hề thấy hắn như thế, cũng không giãy dụa, tuy rằng cánh tay sắt ôm nàng làm cho toàn thân đều đau đớn. Nhưng nàng tin rằng hắn nhất định đã thấy một màn vừa rồi, bởi vậy mới có thể chờ không kịp mà lăng không tung một chưởng bổ tới. Vươn tay ôm lấy thất lung hắn, trấn an cảm xúc không ngừng dao động của hắn, ngửa đầu yên lặng nhìn hắn, rồi nói: "Trên người ta có mặc thiên tâm sa y."

Thiên tâm sa, nguyên nhân là vì lần ngoài ý muốn đó, qua tay nhiều người, cuối cùng đến trên tay Nam Cung Ngự Cảnh. Chỉ vì nàng bị phong bế nội lực, nên Nam Cung Ngự Cảnh lo lắng cho an toàn của nàng, mới đem chế thành sa y (tựa như áo chống đạn vậy), làm cho Thủy Dạng Hề lúc nào cũng phải luôn mặc. Thủy Dạng Hề căn bản không cho là đúng, nhưng chính là lần này ít nhiều cũng nhờ sa y này mới cứu được tánh mạng của nàng. Phải nói, hết thấy thật đúng là đã có định trước.

Nam Cung Ngự Cảnh lại gật đầu một cái, nhưng vẫn không có mở miệng.

Thủy Dạng Hề thấy có chút kỳ quái, đang muốn hỏi hắn, thì trong miệng lại có một vị tanh ngọt, một ngụm máu tươi tràn ra khoe miệng. Nghĩ đến nội

thương lần này, quả thật đã bị thương phế tạng .

Thủy Dạng Hề có chút không quan tâm lấy tay lau đi. Lại thấy quanh thân như có rét lạnh bao quanh, hơi hơi ngẩng đầu, có chút né tránh ánh nhìn của Nam Cung Ngự Cảnh. Trong mắt hắn cuồng lệ, như lốc xoáy trên biển, cuộn cuộn nổi lên sóng to ngập trời, giống như phải đem nàng toàn bộ cắn nuốt.

Nam Cung Ngự Cảnh nhanh chóng bắt mạch của nàng, ánh mắt phút chốc lạnh lùng, như băng tiễn hướng nàng bắn thẳng mà đến, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người cường dùng nội lực?" Thanh âm tuy nhỏ, nhưng trong đó tức giận, cũng hướng nàng ừ ừ tập kích.

Thủy Dạng Hề nhú nhú mày, trong lòng bất giác ủy khuất. Hắn phong bế nội lực của nàng, tánh mạng ở thời khắc sắp chết, không mạnh dùng chẳng lẽ chờ chết?

Có chút oán trách nhìn hắn một cái, đang muốn biện giải, đã thấy hai bóng người chợt lóe, một trắng, một tím, như ánh sáng mặt trời. Vừa thấy, thì biết là Nam Cung Ngự Linh cùng Thủy Giác Hiên.

Chỉ nghe Nam Cung Ngự Linh lo lắng nói: "Tam ca, sao người có thể dính vào như vậy, mạnh mẽ..." câu nói kế tiếp, đã bị ánh mắt giết người của Nam Cung Ngự Cảnh làm cho ngừng lại. Đảo mắt nhìn Thủy Dạng Hề trong lòng Nam Cung Ngự Cảnh đang lấy ánh mắt hồ nghi nhìn hắn, mặc dù có chút không rõ, nên liền vòng vo câu chuyện, nói, "kéo chúng ta tới nơi này?" Tam ca hắn tức giận, cũng không phải bắt luận kẻ nào cũng đều thừa nhận được, ít nhất hắn cũng không muốn gán ghép.

Thủy Dạng Hề hít mắt, nhìn ba người, thấy có cái gì không thích hợp, đang muốn mở miệng hỏi, lại nghe Thủy Giác Hiên cả kinh kêu lên: "Tỷ tỷ người bị thương sao?" Trong thanh âm tình cảm quan tâm lo lắng thể hiện trong lời nói. Chẳng qua là, ánh mắt đã có chút sắc bén nhìn về phía Nam Cung Ngự Linh, trong mắt đầy ý tứ cảnh cáo.

Thủy Dạng Hề cười nói: "Không ngại, chỉ là có chút bị thương phế tạng."

Mà lúc này, theo cánh tay cảm thấy, một cổ dòng khí ấm áp lưu truyền toàn thân, tụ tập ở nơi có chút đau đớn trước ngực, không ngừng di chuyển, khiến cho hơi thở trở nên thông rất nhiều.

Cúi đầu nhìn lại, nguyên lai là Nam Cung Ngự Cảnh không ngừng đưa nội lực vào trong cơ thể của mình.

Thủy Dạng Hề còn chưa kịp phản ánh, thì Nam Cung Ngự Linh cùng Thủy Giác Hiên hành động thật mau, một người bắt một bàn tay nàng, tiếp nhận công tác của Nam Cung Ngự Cảnh.

Thủy Dạng Hề hừ nhẹ cười, hôm nay ba người này, hiện tại có chút quái lạ, thật là muốn cho nàng trở thành người cảm không biết hỏi đây mà. Đang muốn mở miệng, thì Nam Cung Ngự Cảnh đem lại nàng một lần nữa kéo đến trong lòng, nói: "Đù, chỉ cần bảo vệ tâm mạch, làm sao cần nhiều nội lực như vậy." Ánh mắt có chút oán hận nhìn chằm chằm hai người vừa mới cướp đi Thủy Dạng Hề trong tay mình, neho hai mắt nguy hiểm lại.

Mà lúc này, Đông Ly Hạo cùng Tống nương cũng rốt cục đã chạy tới. Một người này từng nhóm một lần lượt đến, nghỉ lại chắc vốn là cùng nhau đến, chỉ vì mọi người bất đồng công lực, nên thời điểm đến cũng không giống nhau. Lần này, đã đến đông đủ. Thủy Dạng Hề còn đang nghĩ, thì nhất thời hơi tới chính sự còn chờ đi làm, liền đem hành động kỳ quái của đám người Nam Cung Ngự Cảnh vớt ra sau đầu. Hướng Tống nương hỏi: "Như thế nào, bên kia có manh mối gì?"

"Tiểu thư, chúng ta theo dõi trong chốc lát, liền bị phát hiện , sau đó liền vòng quanh bảy tám vòng đã không thấy đâu nữa." Tống nương nói có chút thẹn thùng.

Thủy Dạng Hề gật gật đầu, cũng đúng, thái tử Thịnh Hạ quốc cũng không phải là hạng tầm thường. Kết quả như vậy, đã sớm dự đoán được. May mắn, bên này nàng còn có một người. Tuy rằng, có khả năng là đã bị mất mạng, nhưng chung quy có thể tìm ra cái manh mối gì đó.

Nhất thời, đoàn người liền đi tới bên cạnh nam tử kia.

Thủy Giác Hiên đi quanh nam tử vài vòng, lắc đầu, nói: "Người này, chưa bao giờ gặp qua. Có thể cùng thái tử Thịnh Hạ quốc có quan hệ, chắc là thân phận bất phàm mới đúng..."

"Có lẽ, chỉ là loại thuộc hạ râu ria cũng chưa biết chừng." Nam Cung Ngự Linh nói.

Thủy Dạng Hề lắc đầu, nói: "Không. Người này nhất định là người có thân phận, hoặc là, người này tác dụng tương đương to lớn. Đối phương là thái tử Thịnh Hạ quốc đích thân mời tới, người này không thể kém như vậy? Hơn nữa, nàng, phải là nữ tử."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người lảng lảng nhìn nàng.

Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Hề Nhi sao lại biết?"

Thủy Dạng Hề cười: "Đoán . Bằng trực giác nữ nhân đối với nữ nhân, nhất định không sai được." Nhất là giọng nói, không thể che dấu được, không tránh được đặc thù của nữ nhi.

Đông Ly Hạo cũng không rõ, chần chờ nói: "Nhưng, tỷ tỷ, hắn rõ ràng chính là một bộ dáng nam tử a." Câu hỏi này đã nói ra tiếng lòng của mọi người.

Thủy Dạng Hề có chút thần bí cười, nhìn vạt áo trên người, hướng Tống nương bảo một cái.

Tổng nương gật gật đầu, kéo xuống một mảnh vải, sau đó hướng trên mặt người nọ mà lau. Chỉ trong chốc lát, râu ria người nọ liền bị gỡ ra hết, lộ ra ra môi anh đào xinh đẹp đáng yêu. Một đôi mày kiếm tà tà mà bay, trải qua một phen chà lau, trở thành đôi mày như nguyệt nha, ôn nhu đọng lại trên mặt. Màu da trắng nõn, vừa thấy liền biết, bảo dưỡng rất khá. Nữ tử như vậy, nên có một cuộc sống an nhàn sung sướng mới đúng.

Đội khuôn mặt đều hiện ra hết ở trước mắt mọi người, Nam Cung Ngự Cảnh cùng Nam Cung Ngự Linh không hẹn mà cùng kêu lên: "Là nàng?"

Thủy Dạng Hề có chút kinh hãi nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, nói: "Như thế nào, người biết nàng?"

Không đợi Nam Cung Ngự Cảnh trả lời, Nam Cung Ngự Linh liền nói: "Nàng là nha đầu tâm phúc của Thục phi. Cũng thật làm khó cho nàng, biến thành bộ dạng này. Bất quá, nếu không phải nhờ chị dâu, thực không thể nhận ra nàng." Sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng. Có chút không hiểu nhìn Thủy Dạng Hề liếc mắt một cái, nữ tử này rất thông minh. Cũng khó trách lúc này Giác Hiên mới vừa cảnh cáo hân. Nếu nói thêm một câu nữa, sợ là giấu không được.

Chỉ nghe Thủy Dạng Hề nhẹ giọng nói: "Thục phi sao?" Thanh âm thì thảo, trong mắt lại lóe lên một tia sáng, suy nghĩ có chút rối rắm, có lẽ trong lòng sớm đã có ngàn vạn khe rãnh.

Nam Cung Ngự Linh nhìn nàng, trong lòng buồn bực, cái kiểu này rất quen thuộc. Nhất là con mắt phát tia sáng kỳ dị kia, đã gặp qua ở nơi nào, nhất thời nghĩ không ra. Chính là nàng so với Thủy Dạng Hề trong trí nhớ của hân khác nhau quá vậy. Hân chỉ biết Tam ca cưới tỷ tỷ của Giác Hiên là Thủy Dạng Hề, được đồn đãi là hạng người điêu ngoa tùy hứng ngốc nghếch, nhưng hôm nay, thấy Tam ca cùng Giác Hiên đều kính nàng vài phần. Như vậy, bọn họ sao không báo cho hân biết trước một phen? Trong lòng không khỏi tò mò một trận.

Lại nghe Thủy Giác Hiên nói: "Nói như thế nào, thì nha đầu kia thân phận quả thật cũng không giống bình thường. Mặc dù ngoài sáng chỉ là hạ nhân, nhưng trong tối, lại có thể toàn quyền đại diện Thục phi, là một nhân vật mẫu chốt. Nay chết ở chỗ này, Thục phi bên kia nhất định là phát hiện, sẽ đá thảo kinh xà, kẻ tiếp chi bằng nghĩ một kế sách vẹn toàn mới tốt."

Nhất thời, tất cả mọi người gật đầu, đều lâm vào một mảnh trầm mặc.

Thủy Dạng Hề vòng quanh dạo qua một vòng, ngưng thần nghĩ nghĩ, rồi hướng Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Chỗ Thục phi, người chắc là có cái người đi?"

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn nàng, sóng mắt chớp chớp, sau một lúc lâu mới gật đầu nói: "Không sai. Hề Nhi ý muốn như thế nào?" Nói xong, lại gất gao nhắm miệng lại.

Thủy Dạng Hề chỉ hí mắt nhìn hân, hôm nay Nam Cung Ngự Cảnh có chút kỳ quái, không mở miệng nhiều, cho dù mở miệng, cũng là một chữ ngàn vàng. Sau đó, liền ngậm miệng không nói chuyện, thật sự thực không giống với bình thường. Nhất thời lại nghĩ tới thái độ rất kỳ quái của ba người bọn họ.

Nàng chậm rãi đi ra phía trước, con người như nước chảy theo dõi mắt hân, ánh mắt gọn sóng, liên tục không ngừng, như hồ nước trong suốt, sóng sánh theo sóng, lan ra ngàn dặm. Soi rõ cái bóng chân thực, không có được nửa điểm hư ảo.

"Nói cho ta biết, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?" Giọng có chút lạnh, phan lẫn một loại cương quyết không cho phép cự tuyệt, thanh thanh va chạm nội tâm Nam Cung Ngự Cảnh.

Nam Cung Ngự Cảnh sững sờ, lập tức hiểu được. Trong lòng thầm than, Hề Nhi chung quy là Hề Nhi, một hạt cát cũng đừng muốn chạy trốn quăm mắt nàng. Chính là...

Mà bên cạnh Nam Cung Ngự Linh cùng Thủy Giác Hiên nghe được, tự trong lòng đều rung mình. Đúng là không thể hoàn toàn giấu diếm được.

Nam Cung Ngự Cảnh cười cười, đem Thủy Dạng Hề ôm vào trong ngực, xoay lưng với mọi người. Môi dán lên lỗ tai của nàng, nhẹ giọng nói: "Hề Nhi vì sao phải khí thế bức người như thế. Vì phu thật ngượng ngùng nói a."

Hơi thở chậm rãi phun ở lỗ tai, ngứa ngáy, cộng thêm lời nói ái muội nghe vào trong lòng có chút tê dại. Việc kiên trì ban đầu thật ra đã quên một nửa.

Nam Cung Ngự Cảnh có chút thành công liền cười nói: "Hề Nhi chẳng lẽ đã quên khi xuất môn, biểu ta đem môi rửa sạch sẽ sao. Ta rất tổn khí lực. Người xem, môi của ta đều sưng lên." Lời nói ra phía sau lại có một ít hương vị làm nũng. Lập tức đem môi tiến đến trước mắt của nàng, để cho nàng thấy.

Thủy Dạng Hề có chút kinh ngạc a một tiếng, nhìn đôi môi hân rướm tơ máu, không biết dùng cái gì rửa nhiều lần mà thành như vậy. Nhìn sưng sưng, hồng hồng, nhất thời có chút đau lòng, nhẹ nhàng xoa lên, cảm thấy môi hân hơi hơi run rẩy, như cánh bướm chấn kinh, ở trong gió mát phiêu điều muốn ngã. (miêu tả sến quá)

Thật cẩn thận nói vài từ: "Rất đau sao?" đau lòng nhìn hân, khuôn mặt kia rõ ràng lại có chút mơ hồ không rõ.

Nam Cung Ngự Cảnh giờ tay lau nước mắt của nàng, cười nói: "Không đau. Hề Nhi đây là khóc vì ta sao. Ta rất vui vẻ. Nếu, Hề Nhi có thể hôn ta một chút, ta sẽ hết đau."

Thủy Dạng Hề nghe xong, nhú mày nhìn hân, nín khóc mỉm cười nói: "Thật không đứng đắn, lớn như vậy, còn nói bậy." Bất quá vẫn chạm nhanh trên

môi hân, rồi lập tức rời đi.

Không đợi Nam Cung Ngự Cảnh phản ứng lại, nhân tiện nói: "Người thật sự ở trong cung Thục phi có an bài người, như vậy thì tốt lắm."

Nam Cung Ngự Cảnh gật gù đầu, chờ nàng tiếp tục nói.

Lúc này, đám người Thủy Giác Hiền cũng đã đi tới, về mặt hứng thú nhìn Nam Cung Ngự Cảnh. Trong mắt phi thường treu tức.

Thủy Dạng Hề nhìn trên người nàng kia nói: "Nàng ta có thể dịch dung, chúng ta cũng có thể."

"Tàu tử nói là, treo đầu dê bán thịt chó?" Nam Cung Ngự Linh bật thốt ra câu hỏi.

Thủy Dạng Hề gật gù đầu: "Người rất thông minh."

"Khó trách tỷ tỷ lại hỏi như thế. Để tìm người khác giả trang, chỉ bằng tìm người am hiểu thấu đáo mới có thể chân chính tránh tai mắt của người khác. Bằng không, ngược lại bị họ nắm được nhược điểm." Thủy Giác Hiền gật đầu tán thưởng.

Nam Cung Ngự Cảnh đối với Thủy Dạng Hề cười, có chút sùng nịch ôm chặt nàng, thanh âm lập tức lạnh lùng: "Bạch hộ pháp..."

Một cái bóng trắng như quỷ mỵ, nháy mắt xuất hiện ở trước mắt, khom người lạnh lùng nói: "Chủ thượng có gì phân phó?"

"Người hãy dịch dung thành tâm phúc của Thục phi, tới trong cung, Lục Thường sẽ cùng người liên hệ." Mấy câu ngắn gọn mà hữu lực phân phó xong cũng không thêm nhắc lại.

Theo một tiếng “vâng”, bạch hộ pháp nhìn người phía trước liếc mắt một cái, sau đó lách mình, liền biến mất ở trước mắt mọi người.

Trong mắt Thủy Dạng Hề hiện lên kinh ngạc, tựa tiểu phi tiểu nhìn hân: "Nguyên lai, người là người đứng phía sau tổ chức thần bí nhất giang hồ à?"

"Hề Nhi sao lại biết đến? Bí ẩn như thế nhưng nàng lại biết đến, xem ra vì phu không có gì bí mật đáng để nói rồi." Nam Cung Ngự Cảnh cũng không có kiêng dè, cũng không ngại cho nàng biết điều này.

"Kỳ thật, ta cũng..." Mới nói vài tiếng, liền thấy da đầu tê rần, cả người liền ngắt xủ té xuống.

Trước khi nhắm mắt còn nghe Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Hề Nhi, nên nghỉ ngơi. Hôm nay quá mệt mỏi, chớ ăn ngủ no rồi, muốn làm gì cũng không muộn..." Thanh âm giống như đến từ thiên ngoại, lúc này nàng mới phát giác, nguyên lai, hân điểm huyết ngủ của nàng. Mặt nhẵn nhịu mảy, từ từ chìm vào bóng tối. Khóe môi cũng là hướng về phía trước vừa lòng nhếch lên...

Chính là, một chút một chút vết máu, từng giọt rơi xuống, dính trên quần áo màu trắng của nàng, một vòng một vòng lan ra...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Khi Thủy Dạng Hề tỉnh lại, đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Mở ra hai mắt vẫn mông lung buồn ngủ như cũ, nhìn thấy ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, ánh nắng làm bóng cây loang lổ, lắc lư trong gió, linh động đáng yêu. Bước chân càng ngày càng gần.

Nháy mắt mấy cái, thuận tay lấy bình trà trên bàn, tỉnh té uống. Đầu rớt cục từ rồi rầm chậm rãi rõ ràng. Mới nhớ tới ngày ấy có thu hoạch ngoài ý muốn.

Thái tử Thịnh Hạ quốc cùng Thục phi đúng là có quan hệ sao? thế nhưng, hoàng đế không phải rất sùng Thục phi sao? Như vậy phía sau sùng nịnh, lại còn có một phen tâm tư như vậy, hay mặt sau, lại có thêm một cái âm mưu nữa?

Nghĩ vậy, Thủy Dạng Hề theo thói quen nheo lại mí mắt, tay vuốt qua vuốt lại chén trà, hoa văn bên viền mép chén trà xếp chồng lên nhất thời có chút ngửa, giống con kiến bò qua bò lại, có chút khó nhìn.

Thục phi? Thục phi sao? Như thế, thì cùng nhị phu nhân có liên quan mới đúng.

Nói như vậy, cướp đi Thủy Dạng Tĩnh, là kế hoạch thứ nhất của bọn họ. Nhị phu nhân phải biết được mới đúng. Nghĩ đến đây, Thủy Dạng Hề ngưng thần đem tình hình tỉnh té suy nghĩ một lần, ngày ấy nhị phu nhân quả thật không biết tình cảnh lúc đó, nên cùng thái tử Thịnh Hạ quốc nửa điểm can hệ

cũng không. Nhưng hôm nay xem ra nhị phu nhân cùng Thực phi có quan hệ trong đó, nếu không biết âm mưu kia khả năng nhỏ càng thêm nhỏ. Gia tộc các nàng, một người quang vinh cả họ cùng vinh, một người tổn hại cả họ tổn hại. Còn có ngày đó Nam Cung Ngự Vũ cũng rất quái dị...

Trong đó, sự việc đến tột cùng là như thế nào. Thủy Dạng Hề nhất thời có chút mê mang, suy nghĩ không rõ ràng lắm. Chỉ cảm thấy như là tiến vào một hồ nước đục, đầy bùn lầy trôi nổi, tựa như một đoàn mây mù, che khuất tầm mắt khi nhìn về nơi xa, thì có chút mơ hồ không rõ.

Nàng lắc lắc đầu, tự mình vội vàng rửa mặt chải đầu một phen, cuối cùng quyết định đi ra ngoài một chút.

Mở ra cửa, đã thấy màn trời rủ xuống, màu lam vô biên vô hạn, ngẫu nhiên có đám mây như lụa mỏng thoảng qua, ở không trung, lưu lại vô hạn kiều diễm. Đại thụ bắt đầu chậm rãi bổ sung những kẻ hồ thiếu sức sống của cây, dương liễu ở bên hồ nhẹ lay động trong gió làm khung cảnh hết sức xinh đẹp. Thời gian chảy qua thật đẹp, đầu xuân cây cỏ được tắm trong ánh nắng ấm áp càng phát ra hơi thở dày đặc làm người mê say...

Chẳng qua trong sâu kín, đầu óc không ngừng xoay quanh không lái được nghi ngờ đi. Kỳ thật, nàng không thích mùa xuân, quá mức nghiêng lệ, quá mức nường rã, say mê mất người, say nhân tâm, kết quả là chỉ còn lại có một mảnh trống vắng mê mang bởi hồi không đi.

Có chút thật đáng buồn, chính như nàng hiện tại, yên lặng đi trước, như thế nào cũng tìm không thấy câu trả lời của câu hỏi lúc ra khỏi cửa.

Tầng tầng núi non trùng điệp, lối nhỏ khúc khuỷu, bất tri bất giác lại đi đến một chỗ quen thuộc. Đẩy ra hàng rào bằng gỗ tinh xảo, chỉ nghe một tiếng trong bầu không khí xa xưa thật lâu vang lên, lên án thời gian vô tình.

A, thì ra là Lê hương viện của nàng. Quả thật có chút thời điểm hoài niệm.

Ngồi trên dây đu, lại một lần đu lên, vạt áo màu đỏ tung bay, phức tạp lẫn lộn, như một loại lưới dẹt, trong mê ly mộng lung.

Thấy một cánh bướm bay tới, chuyển động ở giữa, cánh xanh biếc, như ánh sáng chột lóe, ở trong vạt áo đỏ mà khởi vũ. "Vạn hồng từng trung nhất điểm lục"(*), nhưng cũng là cánh đẹp không sai.

(*) Câu này là nói ngược lại của câu "Vạn lục từng trung nhất điểm hồng", nghĩa là: "Trong vạn sắc xanh của rừng từng có một điểm hồng"

Chẳng qua là vạt áo nhẹ nhàng bay, sợi tơ nhẹ nhàng, hoàn toàn bao phủ điểm màu xanh nhỏ bé này, khiến cho con bướm ở tại trong đó nhảy, nhưng làm sao cũng không thể thoát khỏi cái lưới đang bao phủ nó.

Thấy hình ảnh như vậy, Thủy Dạng Hề bất giác nở nụ cười. Nhìn con bướm màu lục vẫn đang dấy dựa trong trời buộc đó, có chút bất đắc dĩ lắc đầu. Như vậy dấy dựa sẽ chỉ làm cho chính mình càng bị cảm sâu vào mảnh lưới hồng kia, nếu gặp phải các cô nương thích đẹp thì vậy hãm càng sâu. Chẳng bằng dừng cánh lại, tạm nghỉ một phen, đã có thể giấu tài, lại có thể bình tĩnh quan sát tình hình. Chẳng phải là dàn xếp lại con đường đi sao.

Nàng kinh ngạc nhìn con bướm kia đang bay loạn, có chút sửng sốt. Đúng vậy, dàn xếp lại đường đi, lấy bất biến ứng vạn biến. Hiện nay tình thế hỗn loạn không rõ, mớ mẩn không rõ ràng, sao không bình tĩnh xem biến đổi, tìm chỗ mấu chốt.

Nhất thời, nhắm mắt, sợi dây thừng phía trên lệch qua, xích đu lắc lư chậm rãi ngừng lại. Vạt áo chớp lên cũng dừng lại. Một chút màu xanh theo sắc đỏ phá không mà ra, trầm bổng hướng về phương xa bay đi.

Thực phi cùng thái tử Thịnh Hạ quốc quan hệ đã là không còn là hoài nghi. Về phần nhị phu nhân có biết hay không, kỳ thật cũng không mấu chốt. Biết cũng thế, không biết cũng thế. Tóm lại, toàn bộ nhân vật chính đã muốn lên đài. Về phần người phối hợp diễn không biết có hiểu tâm tư nhân vật chính không, mấu chốt không biết sẽ thất bại hay không.

Cũng có lẽ, kế hoạch cướp tân nương lần đó, quả thật là hạ hạ sách, ngay cả thời gian thông báo cho nhị phu nhân cùng Nam Cung Ngự Vũ đều không có. Ai kêu hoàng đế hành động bất ngờ như vậy, đột nhiên hạ chỉ tứ hôn.

Như vậy xem ra, Thủy Dạng Tình lúc này đang nằm trong vòng đầu đá lẫn nhau, song phương đều cho rằng là một lợi thế tốt. Trải qua một phen ép buộc này, hoàng đế bên kia nếu lại muốn dùng Thủy Dạng Tình làm hãm thế lực của Thủy tướng phủ, sợ là thất bại, ít nhất nhạc sĩ kia sẽ không tiếp tục phối hợp. Mà bên thế lực của Thực phi, kế hoạch phân chia tướng phủ cùng hoàng đế, coi như là thành công một nửa.

Nếu như đoán không sai, bọn họ sẽ phải gặp mặt Thủy Dạng Tình cùng thế lực bên trong hoặc là sắp sửa thu phục thế lực đám hỏi, để mở rộng thực lực của bọn họ. Đây là phương pháp hữu hiệu và ngắn gọn cần phải làm.

Xem ra, đợi mấy ngày nữa, có lẽ sẽ có trò hay để nhìn.

Bất quá, mục đích cuối cùng của thế lực Thực phi là gì? Vì giúp Nam Cung Ngự Vũ đoạt được ngôi vị hoàng đế? Nhưng lại không tiếc liên hợp thái tử Thịnh Hạ quốc, dẫn sói vào nhà? Thủy Dạng Hề mặt nhăn nhu mày, cái này thật là điển hình ích kỷ. So ra, nàng quả thật không bằng.

Không đúng, nếu như mục đích cuối cùng là trợ Nam Cung Ngự Vũ đoạt được ngôi vị hoàng đế, như vậy nhị phu nhân dốc lòng với âm mưu này là vì cái gì? Bọn họ tình nguyện để Thủy Dạng Tình làm một quân cờ nhỏ bé như thế sao?

Đầu lại có chút âm ỉ đau. Suy nghĩ lại một lần nữa hỗn loạn. Dừng, tạm thời buông xuống. Cái lưới này thật sự quá lợi hại, cuối cùng chỉ bằng bình tĩnh chờ đợi.

Chính là, bình tĩnh mà quan sát lại bình tĩnh mà quan sát, nhưng cũng không thể ngồi chờ chết.

Chậm rãi, trên khóe mắt hiện lên ý cười, bình thản hiện lên trên khoan giữa lông mày (mi gian), khóe miệng kiên định, an tĩnh cùng dự liệu rõ ràng.

Tổng nương đi vào, liền thấy Thủy Dạng Hề như vậy, giống nhau hết thảy đều không có ở trong mắt, lại giống nhau hết thảy đều nhìn thấu. Nhất thời im lặng.

Thủy Dạng Hề ngẩng đầu thấy là Tổng nương, cười nói: "Tổng nương, đúng là ngươi. Thật trùng hợp, ta đang muốn đi tìm ngươi, ngươi liền xuất hiện. Đúng thật là tâm linh tương thông."

Tổng nương nghe Thủy Dạng Hề nói như thế, đem việc muốn báo cáo cũng bỏ xuống: "Không biết tiểu thư tìm ta có chuyện gì?"

Thủy Dạng Hề trầm ngâm một phen, theo trên xích đu đứng dậy: "Phân phó Song nhi chặt chẽ chú ý hết thảy hành động của nhị phu nhân cùng Thủy Dạng Tình, nếu có điều không ổn, lập tức báo lại." Thanh âm vẫn mềm mại như cũ, nghe không ra có nhiều đề ý gì, cũng nghe không ra có bao nhiêu quan trọng. Đơn giản chính là một mệnh lệnh bình thường mà thôi.

"Đúng vậy, ta nhớ kỹ. Hồng lâu truyền tin đến, có người chỉ đích thân muốn gặp ngài, tiểu thư có đi hay không?" Tổng nương đáp ứng nói.

"Vậy ư?" Thủy Dạng Hề hừ nhẹ, tâm tư sáng tỏ, quả thật ra động tác rất nhanh, "Được, ta đã biết. Để cho Hạo nhi theo giúp ta đi xem thử. Ngươi hãy nhanh chóng cùng Song nhi liên hệ đi."

Tổng nương gật đầu, đáp lời liền lui ra. Chần chờ một lúc, nhưng chung quy vẫn lo lắng nói: "Tiểu thư, lần này mang thị vệ có võ công đi theo nhé." Một câu nói đúng là có chút thâm thúy.

Thủy Dạng Hề chỉ hồ nghi nhìn nàng một cái: "Yên tâm, ta tự có chừng mực." Sau đó liền phái Tổng nương sớm đi.

Mà nơi này, Thủy Dạng Hề vẫn như cũ, chỉ dẫn theo Đông Ly Hạo, một mình hướng Hồng Lâu mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Hồng lâu, trước sau như một vẫn biến người cuộn cuộn, khách đến đầy cả sảnh đường. Ở trong tiếng người ồn ào huyền ảo, tự bản thân tìm kiếm sự an nhàn.

Thủy Dạng Hề như trước một thân nam trang, mặt mang ý cười xuất hiện ở trong hồng lâu. Lần này nàng không rêu rao, trực tiếp đi vào sau lầu.

Người trong Hồng lâu, mặc dù không phải tất cả đều biết thân phận của Thủy Dạng Hề, nhưng thấy Đông Ly Hạo theo sát phía sau, tất nhiên cũng không dám cản lại. Đều tự suy nghĩ, nhân vật như vậy, tất nhiên không phú cũng quý.

Đi vào phòng lần trước, một nữ tử mặc y phục tím từ trong phòng bước ra, nhìn rất tinh tế, cũng chính là nữ tử mặc y phục vàng hôm kia, hôm nay quần áo màu tím thanh nhã, càng làm cho nàng thêm uyển chuyển kiều mỵ.

Hôm nay nàng chính là cô nương mà chạm tay có thể bỏng ở kinh thành.

Thủy Dạng Hề đối với nàng gật đầu, nhẹ nhàng cười.

Cô gái áo tím lần trước đã gặp qua nàng, nhưng cũng không hề tỏ vẻ gượng ép, chỉ hướng Thủy Dạng Hề cùng Đông Ly Hạo hành lễ, xem như chào, rồi cười nói: "Ngài đã tới. Một vị công tử cứ nhất mực chắc chắn ta chân chính không phải là Từ nhi, ta chỉ phải nhanh chóng thông báo cho Tổng nương để báo cho người biết, nghe lời nói của hân, tựa hồ biết thân phận thật sự của tiểu thư." Nói xong, Từ nhi nhìn Thủy Dạng Hề. Nàng cũng thật là tò mò, chủ tử chân chính của Hồng Lâu, rốt cuộc là nhân vật như thế nào.

Thủy Dạng Hề mỉm cười nhìn nàng một cái, cũng không để ý tới.

Nhưng Đông Ly Hạo, nheo lại đôi mắt thanh tú âm thanh lạnh lùng nói: "Từ nhi cô nương, quy củ của Hồng Lâu, chính là làm tốt bổn phận của mình, tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận, đây là điều sinh tồn hàng đầu. Vẫn là thu lại tâm tư không nên có này đi." Khóe môi nhếch lên, ánh mắt như điện, thẳng tắp hướng về phía Từ Nhi mà nhìn.

Tục ngữ nói gần mực thì đen gần đèn thì sáng. Đông Ly Hạo đi theo Nam Cung Ngự Cảnh cùng Thủy Dạng Hề cũng đã nhiều ngày, cái loại kiều căng cùng bề nghệ này cũng đã học được bảy tám phần.

Từ nhi bị hấn nhìn như vậy, trong lòng ấn tượng tốt giảm đi bảy tám phần, thiếu niên này khá lăm, còn nhỏ tuổi, lại có khí phách như thế, nói cũng lạ, tiểu thư sao lại đem Hồng lâu giao phó cho hấn. Cùng kính khom người nói: "Hạo thiếu gia giáo huấn phải. Tiểu thư, Hạo thiếu gia, mời đi bên này." Kê thức thời là trang tuần kiệt, nên nàng lập tức tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, dẫn Thủy Dạng Hề cùng Đông Ly Hạo đi vào trong phòng đi, rồi hành lễ lui ra.

Trong Hồng lâu, vĩnh viễn không có ưu đãi đặc biệt, có chăng chính là bằng bản lĩnh của mình.

Ẩn nấp trong phòng tối Hồng lâu, là một công tử trang phục thư sinh, đã là chờ lâu ngày. Vừa thấy Thủy Dạng Hề tiến vào, liền hướng nàng làm lễ theo lễ nghi cung đình: "Hạ thần tham kiến tam hoàng tử phi."

Thủy Dạng Hề nhất thời không sờ được chủ ý của hấn thực chất là gì, cũng không lên tiếng, chỉ đưa mắt nhìn xem xét hấn. Trong lòng lẳng lặng nấn ná. Nên đã quên cho người ta miễn lễ, làm người ta vẫn duy trì tư thái hành lễ.

Lặng im, từ từ lan tràn ở trong phòng, giống thân rắn, chậm rãi vận vẹo thân mình để đi động, quý bí mà làm người ta nghi kỵ.

Thủy Dạng Hề nâng tay một cái: "miễn, nghe nói người muốn gặp ta là có chuyện gì."

Nam tử kia mới thẳng đứng thẳng thân mình: "Không phải tam hoàng tử phi tìm hạ thần tới đây sao?" Lời nói chắc chắn, không chút nghi ngờ.

Thủy Dạng Hề híp mắt đánh giá hấn trong chớp lát, nở nụ cười thần bí, nói: "Không sai. Người đã biết được, vì sao cổ tình còn theo ý ta, nhanh chóng chạy đến?" Nếu, trong lòng đều biết rõ ràng, không bằng nói thẳng mới tốt. Nàng vốn chán ghét trò đoán mò bí hiểm.

"Tam Hoàng phi lấy chân thành đãi tướng, hạ thần sao lại có thể chậm trễ?" công tử kia rất là chân thật nói.

"Lấy thành đãi tướng?" Thủy Dạng Hề ni non, trong cổ họng hừ ra một ý cười. Không sai, nàng thật là lấy thành đãi tướng, cổ nhân chính là cổ nhân, tính tình vĩnh viễn so với người hiện đại rất đến thuần thẳng (thuần khiết, thẳng thắn), vĩnh viễn tuân thủ nghiêm ngặt dùng câu chữ, điều này ngược lại khiến nàng thấy có chỗ sơ hở vừa để mà chui qua.

Nàng, đánh cuộc chính là điểm ấy.

Thân là đương triều tam hoàng tử phi, cũng không lấy thân phận chính mình áp đặt, ngược lại còn muốn ném ra ngoài, khó khăn lắm mới tiêu phí một phen tâm tư, lấy chân thành mà mời gọi. Chỉ ở trong đó lưu lại một hai manh mối, làm cho người ta ngờ vực vô căn cứ. Đó là Thủy Dạng Hề, có việc cầu người, đồng thời, một đường bỏ ra mật ngọt, dẫn người ngấp vào đó, làm cho người ta cam tâm tình nguyện lún sâu.

Mà vị công tử này, tức đương triều nhạc sĩ, cũng biết, có thể làm cho nàng hao tâm tổn trí, lo lắng để mời một người như vậy, mục đích sau đó nhất định là không đơn giản. Nếu như đã đúng hẹn tiến đến, e sợ sẽ không có cơ hội bức ra. Chẳng qua, Tam Hoàng phi dù sao cũng là Tam Hoàng phi, tâm tư quả thực người bình thường không có thể đạt được. Cho dù biết kết quả, nhưng cũng cam tâm tới đây, chỉ vì tâm tư kia của nàng, thực làm trong lòng người xúc động.

Nhạc sĩ kia có chút bất đắc dĩ cười cười: "Mặc kệ thiệt tình hoặc là giả ý. Hạ thần chung quy đã cảm nhận được Tam Hoàng phi một phen tâm ý. Chi không biết, hạ thần qua được cửa hay không?"

Thủy Dạng Hề nhìn hấn tán thưởng một cái, nói: "Không sai. Công tử thật rất thông minh."

Nàng quả thật đã vung lưới ra, chỉ chờ thời cơ mà thu nạp. Nàng lựa chọn hấn, nguyên ý vì hấn tổn tâm tư, nhưng mà, Thủy Dạng Hề nàng chưa bao giờ làm việc thâm hụt tiền vốn. Nếu tìm tâm tư, phải từ đối tác thu hồi một ít tiền lời mới đúng, xem hấn có thật sự đáng giá để nàng làm như vậy hay không?

Nếu như ở trong vòng hai ngày, còn không có thể tìm ra nàng mới chân chính là chủ mưu, như vậy, hấn bắt quá chỉ là quân cờ bỏ đi thôi.

Nay, như nàng mong muốn, chỉ một ngày, liền đứng ở trước mặt nàng, trong lòng nàng tất nhiên là vừa lòng, nàng chọn trúng người, đã hoàn toàn phù hợp yêu cầu của nàng. Chính là, không từng nghĩ, phần tâm tư này của nàng lại bị hấn nhìn thấu. Không thể không nói, quả thật làm người ta có chút kinh ngạc.

Thủy Dạng Hề nói tiếp: "Nếu đã như thế, ta cũng không phải nhiều lời. Ta chỉ muốn kiếm người ở trong cung giúp đỡ thôi. Không biết, ý công tử như thế nào?"

Nhạc sĩ kia trong lòng ngấp ngừng, nói: "Tam Hoàng phi muốn ta trở thành người cho người sở dụng?" Thanh âm bằng phẳng, nhưng thật nghe không ra cảm xúc quá khích gì.

"Không," Thủy Dạng Hề lắc đầu, nói: "Ta không có hứng thú không chế người khác. Chỉ muốn cùng người kết minh thôi. Chúng ta là quan hệ đồng minh ngang hàng."

Nhạc sĩ có chút quái dị nhìn nàng, nói: "Tam Hoàng phi tựa hồ rất là xác định thần sẽ đáp ứng yêu cầu này?"

"Không phải thuyết phục, mà là uy hiếp." Thủy Dạng Hề nhướn mày cười, tiếng nói rõ ràng mang theo nồng đậm thú vị, Thanh Thanh nhọt nhọt nói ra, "giữa người và ta, cũng không có ích xung đột nhau, bởi vậy, không bằng tiến tới hợp tác, như thế nào?"

Nhạc sĩ cười khê một cái, nói: "Mặc dù không có lợi ích xung đột nhau, nhưng cũng không có giống nhau, làm sao mà hợp tác?"

"Trí nhớ của Công tử thật không tốt, ta vừa mới rồi không phải nói là, uy hiếp sao." thanh âm như gió mềm nhẹ, truyền vào trong tai, dẫn tới song nhĩ phát run.

Lại làm người ta hết sức suy nghĩ, lại nghe tiếp nàng đột nhiên chuyển đề tài: "Công tử ở Thái y viện có bằng hữu sao?" Cảm thấy trong mắt trừ bỏ nồng đậm ra không tìm thấy bất kỳ ý tứ hàm xúc nào khác, vẫn nhất phái nhân nhĩ như cũ.

Mà nhạc sĩ khi nghe được ba chữ Thái y viện, lại như bị sét đánh, đứng ở tại chỗ không thể động đậy. Chẳng lẽ, nàng ngay cả cái kia cũng biết? Trong lòng hắn càng cảm thấy có chút bất khả tư nghị.

Trong đầu nhanh chóng lục tìm trong trí nhớ, rốt cuộc khi nào, lộ ra sơ hở, để người khác nắm nhược điểm?

Thủy Dạng Hề nhìn hắn khác thường, trong lòng vốn chỉ có bảy phần khẳng định, nhưng hiện giờ được chín phần. Nàng cũng không nóng lòng mở miệng, nàng tin tưởng, đã ném ra cục đá, mặc dù không thể đem hồ nước khuấy thành sóng lớn, nhưng nếu muốn kích thích tầng tầng gợn sóng, thì vẫn có hi vọng.

Nàng một mặt uống trà, một mặt xem xét biểu tình biến hóa không nhiều lắm của nhạc sĩ kia, kỳ thật, cũng thật sự là một loại hưởng thụ khó được cùng sự khiêu chiến.

Thật lâu sau, lại nghe nhạc sĩ kia cười nhạo nói: "Chớ không phải là đêm đó trong cung gặp mấy thích khách, đúng là người của tam hoàng tử phi?" Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có đêm đó là làm cho người ta khả nghi nhất. Hắn cũng không nghi ngờ, nàng lại biết võ công.

Thủy Dạng Hề giống như vô tội lắc đầu: "Đêm đó không phải ta. Bất quá, cùng ta thoát không được quan hệ. Thôi, đã quyết định cùng ngươi hợp tác, liền cho ngươi hiểu rõ ràng cũng không hẳn không được. Người đêm đó là ta phải đi. Mục đích, đó là xem ngươi cùng Trương thái y."

"Ngươi phải nhớ rõ cái công phu đoạt roi kia của ngươi có bao nhiêu là xinh đẹp đi. Vừa lúc, chính nó bán đứng ngươi. Cùng loại chiêu thức võ công, lại xuất hiện ở trên hai người khác nhau, không thể không làm cho người ta hoài nghi." Đứng dậy, đi đến bên cạnh hắn, có chút khiêu khích nhìn hắn, "Bây giờ đã hiểu chưa?"

Nhạc sĩ nghe thế, ngược lại bình tĩnh trở lại. Lần này cuối cùng hắn cũng lĩnh giáo được sự lợi hại của Tam Hoàng phi này. Không thể tưởng được, bí mật hắn ẩn giấu mười mấy năm, nhưng lại dễ cho nàng dễ dàng liên phá giải như thế, ngấm lại, thật sự không biết tư vị gì, liền đồng ý, cũng đối với nàng rất bội phục. Thôi, hợp tác thì liền hợp tác đi, dù sao cũng một mình, cùng nàng hợp tác có lẽ là cái quyết định không sai.

Bất quá, nếu là lợi dụng lẫn nhau, cũng không thể làm cho nàng quá được lợi đi: "Tam Hoàng phi lấy hiệp nghị này, hạ thần tất nhiên là không có lựa chọn. Nhưng, nếu là hợp tác, nói vậy lúc hạ thần có nhu cầu giúp, Tam Hoàng phi sẽ không dùn dấy chứ."

Thủy Dạng Hề hí mắt nhìn hắn, sau một lúc lâu, nói: "Đây là tất nhiên. Chỉ cần, ngươi không làm ra việc có lỗi với ta, hết thấy giai hảo đều có thể thương lượng. Chỉ không biết, về sau rốt cuộc như thế nào xưng hô công tử."

"Nếu khi ta là nhạc sĩ, có thể gọi ta Mặc." thanh âm hắn trầm bổng, nói đến chỗ này, thì sầu não như có như không đan xen nhau, theo xa xôi chân trời, chậm rãi, rót vào trái tim, chỉ một cái chớp mắt, liền đã hóa thành sương khói trần gian, không thể tìm kiếm. Là ảo giác của nàng sao?

Thủy Dạng Hề khẽ nhếch khóe môi, nhưng mà vẫn vươn tay phải ra, ý cười trong suốt: "Chúng ta nắm tay, từ nay về sau, đó là ích lợi cùng nhau hỗ trợ."

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Chỉ vì câu nói từ nay về sau là ích lợi đan xen hỗ trợ lẫn nhau, mà Thủy Dạng Hề và nhạc sĩ đã ngồi chung một chiếc thuyền, cũng nhanh chóng đạt được một hiệp ước chung. Đơn giản một cái bắt tay, lại đưa ra đến bao nhiêu dây dưa ràng buộc. Nhưng điều này là những chuyện về sau.

Những ngày gần đây, thời tiết thật ra càng ngày càng ấm áp. Sau khi rời giường, cũng không nóng lòng rửa mặt chải đầu để ra cửa. Chỉ miễn cưỡng lách qua trên nhuyển thấp ở phía trước cửa sổ, một tay ôm lấy chân mông, một tay cầm sách vở, điềm tĩnh yên ắng, chậm rãi xem.

Tóc như tơ, có một chút hỗn độn, một chút mượt mà, xoa trên nửa nhuyển thấp, một màu thuần đen như nhung tơ, hoa lệ phát sáng. Không biết bao nhiêu ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu lên trên người nàng, ở phía trên của bình hoa có khắc những đám mây trắng vòng quanh thành một đường viền, tùy tâm tùy tính.

Trong tay, là một ly trà xanh, mùi thơm, lắng lắng tiến vào trong mũi, dùng sức hít vào, hương trà làm người ta thư thái, sáng sủa như thế, thật khiến tinh thần sáng khoái. Trà của tứ phu nhân, quả nhiên đặc biệt.

Ngoài cửa sổ, hoa đào mỹ lệ, sắc hoa sáng rỡ, tốp năm tốp ba ở trong rừng như ẩn như hiện, tiểu ngạo xuân phong(cười trong gió). Nước ôm góc lầu mà róc rách chảy xuôi, vỡ tan ở trên tầng đá, thanh âm leng keng như ngọc bội, mang theo làn lạnh lo lắng, thẳng tiến trong tai.

Thủy Dạng Hề đuôi lông mày mỉm cười, dương dương tự đắc xem sách trong tay, thời gian tốt như vậy, tự nhiên nên cố gắng thưởng thức một phen. Trước đó vài ngày lại đánh cược mất một phen tâm tư, khó được mấy ngày thanh nhàn, tất nhiên là không thể không công mà lãnh phí.

Nhớ không được ai đã nói qua, phá hỏng ngày tốt, cũng sẽ nhanh chóng mất đi khả năng nhận thức, ngày lành, nên lưu lại chậm rãi thưởng thức. Quả nhiên là không sai.

Đưa tay bưng lên chén trà, chậm rãi thưởng thức một ngụm, ánh mắt, lại chưa rời khỏi trang sách. Chất lỏng lướt qua yết hầu, làm cổ họng nhẹ nhàng cao thấp di động, giống như qua nội dung vừa xem, cùng với trà, tất cả đều đưa vào trong bụng.

"Tiểu thư, " Tổng nương không biết khi nào, đã đứng ở bên cạnh nhuyển tháp, nhìn Thủy Dạng Hề như thế liền không tự giác mà hạ thấp giọng.

"ừ " Thủy Dạng Hề chỉ hừ nhẹ một cái, " có tin tức gì?" Mắt, vẫn như cũ, không nâng khỏi trang sách, nếu không phải trong không khí xác thực có thanh âm truyền đến, thực sẽ làm người ta hoài nghi, nàng có mở miệng nói chuyện hay không.

Nàng đã có hơn phân nửa tháng thanh nhàn như thế. Lần này tĩnh, thật ra lại tĩnh hoàn toàn. Đối phương, thế nhưng chậm chạp không thấy có động tĩnh.

Nghĩ đến, cũng là lúc nên hoạt động. Nếu như, lại có tin tức bất lợi, nàng nên hoài nghi kế hoạch của chính mình có phải đã bại lộ ra cái gì hay không.

Tổng nương lại hơi chần chờ nói: "Theo Song nhi báo lại, từ khi nhị tiểu thư hồi phủ, nhị phu nhân vẫn chưa có dị động gì. Thật ra cả ngày đều có chút mệt mỏi, không thấy có chút vui mừng. Buổi tối mấy ngày gần đây, luôn cùng nhị tiểu thư một mình ở trong phòng ngáy giấc một thời gian dài, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy, bởi vậy, không biết nói cái gì trong đó."

Thủy Dạng Hề gờ tay lật qua trang sách, tay hơi hơi dừng một chút, ánh mắt rốt cục dời khỏi trang sách, nhìn về phía Tổng nương, nói: "Thật không?" Ánh mắt mê ly, làm như lằm bằm lâu bầu.

Ngưng thần suy nghĩ một hồi, cuối cùng buông sách, từ trên nhuyển tháp ngồi dậy, cũng không quản cái chân mông kia, roi xuống bên chân. Chân trần, nàng đi đến trước gương ngồi xuống, chậm rãi đùa nghịch tóc đen.

"Nói như thế, quả thật có chút quái dị. Nữ nhi bình an trở về, theo lý thuyết, phải vui vô cùng mừng rỡ mới phải. Mà nhị phu nhân ngược lại khuôn mặt đầy u sầu, quả thật có vẻ không bình thường." Thủy Dạng Hề không nhanh không chậm nói.

"Ta cũng thấy kỳ quái, chỉ là không biết, các nàng đến tốt cùng lại đang âm thầm làm cái gì?" Tổng nương có chút giậm dừ nói.

"Từ trong Hồng lâu tuyển vài người cao thủ hỗ trợ Song nhi, để cho nàng có bạn, cần phải thám thính nội dung nói chuyện của các nàng." Thủy Dạng Hề đem cây trâm toàn thân xanh biếc cắm vào búi tóc, dễ dàng liền cố định được, lục trâm kia bao phủ ở trong búi tóc, chỉ lộ ra một chút đầu trâm, màu xanh cơ hồ trong suốt.

Người trong Hồng lâu, cũng không chỉ đơn giản tinh thông cảm kỳ thư họa. người trong Hồng lâu, đã đem toàn bộ sinh mệnh giao phó cho nó, sinh tử vì nó mà sống. Nàng sáng lập Hồng lâu, mục đích nguyên thủy, đó là một tòa nhà thu thập tin tức tình báo, bởi vậy khi tiến vào Hồng lâu, mỗi ngày phải kiên trì luyện tập công phu. Nay, người trong Hồng lâu, cũng coi như người người đều có võ nghệ phòng thân.

Nếu thái tử Thịnh Hạ quốc kia cùng Thực phi là một đảng, quan hệ không phải là ít, Thủy Dạng Tĩnh còn trong sạch, hoàn hảo như lúc ban đầu. Điểm ấy, nhị phu nhân nên cảm thấy cao hứng. Nay, nàng lại lo lắng, thật ra là vì sao? Chứ không phải là, thực sự cho rằng Thủy Dạng Tĩnh sẽ cùng nhạc sĩ đám cưới? Thủy Dạng Hề cười khẽ một cái, điều này, ngược lại có chút ý tứ.

Chỉ không biết, trong cung có chút tin tức nào hay không. Hơi trầm ngâm một chút, đối với Tổng nương phản phó nói: "Phải người đi mời Trương thái y."

Tổng nương ngăn ra, Trương thái y? Đây, đây rốt cuộc là cái gì a? "Tiểu thư mời Trương thái y đến để làm gì?" Nàng đứng là ngây ngốc hỏi ra suy nghĩ trong lòng.

Thủy Dạng Hề lắc đầu cười khê, nói: "Người nói, mời Thái y còn có thể để làm gì? Tự nhiên là có bệnh xem bệnh, không bệnh thì phòng bệnh. Mau đi đi."

"A? vâng..." Tổng nương lúc này mới vội vàng đi ra ngoài.

Qua một hồi lâu, mới nghe Tổng nương báo lại, Trương thái y đã đến, đang ở phòng chờ.

Thủy Dạng Hề lúc này mới chọn y phục dài màu xanh nước biển, hướng phòng chờ mà đi.

Ngoài phòng, cảnh xuân tươi đẹp, oanh đề liễu lục, gió thổi nhẹ nhẹ, càng thổi càng mát. Chân trời, bay tới một con diều, ở không trung như tinh linh nhảy lên, ở sợi dây diều tím lỏi kéo xuống, càng bay càng cao.

Con diều khiêu vũ, Thủy Dạng Hề nhìn xem cũng thật là vui vẻ. Tựa như có thể nhìn xuyên qua thiên sơn vạn thủy, thấy được người đang thả diều kia, đang một đường vừa chạy vừa hoan hô.

Tâm tình, không khỏi có chút khoan khoái.

Đi vào trong sảnh, liền gặp một thân áo trắng, thân thể đứng thẳng như ngọc. Vần nho nhã trước gió, phản phát như tiên nhân.

Thủy Dạng Hề trong lòng thầm nghĩ, người này, quả nhiên là lợi hại, cùng một người, hai thân phận, hai loại tính tình, diễn vô cùng tinh tế sâu sắc, không thể không bội phục.

Trương thái y thấy Thủy Dạng Hề, đang muốn hành lễ, lại nghe Thủy Dạng Hề nói: "Thôi, gặp ta không cần nhiều lễ như vậy."

Lập tức, hướng về Tổng nương phân phó, cho mọi người lui ra, chỉ để Đồng Ly Hạo đi theo bên cạnh.

Trương thái y thấy nàng chỉ để lại tiểu thiếu niên lần trước đi cùng, trong lòng liền biết, nhất định là có việc trọng yếu muốn nói. Nguyên lai, thân phận Thái y của hắn vốn che dấu tai mắt người khác. Cũng không nghĩ nàng có thể nghĩ ra. Trong mắt hiện lên ý cười bất đắc dĩ.

Lúc này, Tổng nương tự mình dâng trà lên, nhìn không khí có chút khê biến, liền lui xuống.

Thủy Dạng Hề bưng trà, thẳng tắp hỏi: "Trong cung, có tin tức gì khả nghi?"

"Tam Hoàng phi chỉ cái tin tức gì?" Thái y kia dù có hứng thú hỏi. Đây là tin tức vẫn chưa đầu vào đầu cả, chẳng lẽ nàng đã nghe thấy? Điều này, thật khiến cho người ta có khó có thể tin được.

Thủy Dạng Hề nghe ra giọng điệu có chút trêu tức, híp lại mắt nói: "Ta chỉ là đoán. Cho nên, hiện tại mới hỏi người chứng thực." Lại là một ngum trà xanh vào miệng, hương trà lượn lờ, gần bó lưu hương.

Thái y kia cũng bị lời nói đột ngột của Thủy Dạng Hề làm cho cả kinh có chút giật mình sững sờ tại chỗ. Chẳng trách Tam Hoàng phi tâm tư tinh tế, nay cũng đã kiến thức, quả thực không giống bình thường, xác thực là có tiếng gió.

Hắn có chút thở dài nói: "Đã nhiều ngày, bên Thục phi xác thực có truyền ra nên vì Thủy Dạng Tĩnh tìm một cái giai tể, bắt quá, vẫn là lời đồn đãi, cũng chưa phải đã định ra. Chẳng qua, mấy ngày trước đây, tướng quốc phu nhân lại tiến cung một chuyến. Có lẽ, là cùng Thục phi thương lượng cũng chưa biết chừng."

"Nhị phu nhân có tiến cung sao?" Thủy Dạng Hề làm như xác nhận lặp lại hỏi.

Trương thái y gật đầu: "Không sai."

Thủy Dạng Hề bất giác cười, có thể chứ. Xem ra, Thục phi là thật tính hy sinh quân cờ Thủy Dạng Tĩnh này. Bắt quá, nhị phu nhân cùng Thủy Dạng Tĩnh không vô tư ngồi chờ chết như vậy? Hành động này, tựa hồ không phải phong cách xử sự của các nàng, như vậy, mấu chốt chính là nội dung các nàng nói chuyện, chỉ mong Song nhi đừng làm cho nàng thất vọng mới tốt.

Thói quen tính giờ lên chén trà, còn chưa đựng tới môi, lại thấy một trận đau đầu đánh úp lại. Giống như kim châm, chậm rãi tiến nhập, đau buốt. Chỉ phải bỏ chén trà, lấy tay xoa nhẹ lên trán, hy vọng có thể giảm bớt.

Gần đây, tựa hồ đau đầu thường xuyên, chẳng lẽ thật sự là dùng não nhiều quá, duyên cớ gây thân thể suy nhược? Tựa hồ có chút nói không thông, nghĩ vậy, Thủy Dạng Hề trong lòng không khỏi cả kinh.

Trương thái y bên cạnh, lúc nàng buông chén trà, đã là phát giác nàng khác thường, nhìn trên mặt hiện ra tia thống khổ, môi bị răng cắn trở nên trắng, không khỏi cảm thấy có chút lo lắng: "Tam Hoàng phi có cái gì không thoải mái?"

Đồng Ly Hạo vốn đứng ở bên ngoài cửa ra vào, nghe Trương thái y hỏi như thế, tưởng là Thủy Dạng Hề có chuyện gì, một cái lắc thân, nháy mắt chuyển qua giữ lấy thân thể của nàng, thấy tình hình của nàng, mới nói: "Tỷ tỷ lại đau đầu?"

Thủy Dạng Hề ngẩng đầu, miễn cưỡng xả ra một cái khuôn mặt tươi cười, nói: "Không sao, bắt quá lập tức khá hơn. Không có gì. Hạo nhi thay ta tiễn Trương thái y."

"Ừ ừ, " Trương thái y bên cạnh nghe thấy, ngăn cản nói, "Ta lúc này đang ở đây, gặp chứng bệnh, há lại không nhìn xem. Tam Hoàng phi, đắc tội." Nói xong, lập tức kéo tay phải Thủy Dạng Hề, nghiêm túc đặt tay lên mạch.

Nhất thời, trong phòng im ắng, chỉ có tiếng thở của ba người ở trong không khí tuần hoàn lưu chuyển.

Chỉ thấy, Thái y mảy dần dần nhàn lại, rồi rầm thành đoàn. Thần sắc, như sương mù mùa đông lâu không tiêu tan, càng ngày càng ngưng trọng.

Thủy Dạng Hề thấy vậy, cảm giác không ổn trong lòng càng dày đặc. Hay là, đúng như nàng suy nghĩ, không phải đơn thuần là thân thể không khỏe?

Hồi lâu, Trương thái y cuối cùng thu tay, sắc mặt mặc dù hơi có hòa hoãn, nhưng thần sắc phức tạp hiện ra trên mặt, dù là ai cũng biết, tình huống nhất định không lạc quan lắm.

Thủy Dạng Hề cười khê, trong mắt đã khôi phục sự thanh minh cùng cao ngạo vốn có, mang theo nhè nhẹ trào phúng cùng khinh thường, nói: "Trương thái y, cứ nói đừng ngại." âm thanh bình tĩnh như nước, nhạt như khói, nghe không ra chút cảm xúc dao động.

Nàng đã chuẩn bị tâm lý, lớn nhất đại giới, không ai muốn là trà giả bằng sinh mệnh. Nhưng mà, nàng phải biết đến tột là cùng như thế nào, chết, đối với nàng, cũng không đáng sợ. Mọi sự, nàng chỉ cầu một cái hiểu là được.

Thái y há miệng thở dốc, đúng là vẫn đem những chữ tàn nhẫn nói ra: "Người, trúng độc, thiên hạ không thuốc có thể giải bách hoa hồng."

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Trúng độc? Khó giải? hai tròng mắt Thủy Dạng Hề neho lại, nhìn thẳng đến hướng Trương thái y, tia nhìn lãnh liệt cùng kiêu căng, ép người ta tới cơ hồ không thở nổi.

Thái y kia bị ánh mắt nàng áp đảo, trong lòng cũng không khỏi cứng lại. ánh mắt thật lợi hại, trong đó bao hàm kiêu ngạo cùng bề nghệ, so với nam tử, không kém chút nào. Đúng là cô gái đặc biệt, người bình thường thời điểm này không phải là nên quan tâm chính tính mạng mình sao, sao lại càng bình tĩnh cùng đàng hoàng, không thấy chút bối rối.

Trong lòng hần hồ nghi nghĩ, càng khó hiểu nữa là ánh mắt lo lắng nhìn về hướng Thủy Dạng Hề. Hiện giờ, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, không thể nào mở miệng.

"Thật không có giải được có thể giải sao? Nói cách khác, ta cách cái chết không xa?" Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, mang theo vô vị, mang theo trào phúng, giống như đang nói chuyện trời đất, bàn chuyện không liên quan đến mình.

Khỏe môi hiện ra tia cười lạnh, a, phải chết sao? Vừa thấy sinh mệnh có chút ý nghĩa, liền phải chết. Số mệnh, thật sự không tầm thường.

Bỏ đi, trong trần thế hỗn loạn này, nhưng lại có tầng tầng ràng buộc đem người vòn quanh chặt chẽ, dù đây như thế nào nó cũng không đi, khi không muốn, lên lên xuống xuống, sinh mệnh sau khi chết đi, mọi thứ bất quá cũng chính là hoa trong gương, trăng trong nước, không chịu nổi nhất kích tàn phá.

Trên mặt bình tĩnh như trước, trong lòng lại bất an đến cực điểm. Vận mệnh, vì sao đối nàng bất công như thế? Lại cứ cùng nàng đối nghịch?

Hơi trầm ngâm, lại hỏi: "Độc này rốt cuộc là như thế, thật sự một chút biện pháp cũng không có sao?" Trong lòng chung quy lại bắt đầu tham niệm, có hy vọng, không thể để hết thảy chỉ toàn là mây khói đạm mạc.

Trương thái y nghe Thủy Dạng Hề hỏi liên tiếp, thế này mới nhớ tới loại độc khó giải quyết này. Mười mấy năm sau không ngờ lại nhìn thấy. Không biết, là nên vui sướng hay là bi thương. Trong lòng một trận cười khổ, mười mấy năm khổ tâm nghiên cứu, vẫn như cũ giải không được độc này, chẳng lẽ, trời đã định, lại muốn một lần nữa nhìn người mà mình đề ý, lại một lần nữa rời đi, mà chỉ biết bất lực?

Hắn dài thở dài một hơi, đem lai lịch độc nói ra: "Độc này, sáu mươi năm trước, xuất hiện ở bộ lạc tiểu quốc phía nam cực kỳ xa xôi, tên là bách hoa hồng quật, lấy một trăm loại độc tương sinh tương khắc lẫn nhau cùng sửa ong chúa luyện mà thành. Một nửa để mà dùng ăn, một nửa để mà đốt."

"Mùi thơm thanh nhã, nếu như không độc, thật đúng là một loại hương liệu tốt. Mà dùng để ăn, không màu không vị. Là điển hình kịch độc mãn tính. Vừa phải ăn vừa phải ngửi được mùi, bởi vì cái gọi là ăn vào kịch độc còn ngửi thấy hương thơm chính là nó. Mà năm đó người chế độc chỉ có chế hai cái bình nhỏ, làm công phẩm, tiến cống cho nước ta."

Thủy Dạng Hề nghe xong, lại có thói quen bung trà lên, nói: "Nói như vậy, độc này chỉ có trong hoàng cung? Hơn nữa, thuộc quyền sở hữu của Hoàng Thượng?"

Một khắc kia, Trương thái y giống như nhìn đến một tia sáng không rõ, hiện lên trên mí mắt của nàng, một chút suy nghĩ sâu xa xẹt qua hai má. Hắn tưởng, hẳn biết nàng suy nghĩ cái gì, cái này cũng là chỗ hắn đang hoài nghi.

Suy nghĩ thoáng qua, rồi nói: "Cũng không phải, độc này ở mười mấy năm trước đã bị người ta đánh cắp. Đến nay, không biết người phương nào đánh cắp." Hắn cũng đứng dậy, thuận tay cầm lấy chén trà, lập tức, liền có một cỗ hương trà xông vào mũi. Nghĩ lại, xác nhận đúng là trà thượng đẳng.

"Đánh cắp? toàn bộ đều đã đánh mất?" Thủy Dạng Hề bỗng nhiên xoay người, nhìn Thái y.

Thình lình xảy ra vấn đề, làm Thái y ngẩn ra, chén trà vừa đến bên miệng, chưa kịp uống một ngụm, liền dừng lại. Phải nha, hẳn như thế nào liền chưa bao giờ nghĩ tới, độc kia, có phải đều bị đánh cắp hết hay không, nhất thời, tâm thần cũng kích động: "Điều này ta không biết. Đương kim hoàng thượng tựa hồ cũng không coi trọng độc này. Năm đó nó bị đánh cắp, cũng không từng tìm hiểu qua, chính là không giải quyết được gì thôi." Nay nghĩ lại, cũng là có điểm đáng ngờ thật lớn, lắm lắm nói, "Như vậy, chẳng phải là Hoàng Thượng có hiểm nghi lớn nhất sao?"

Thủy Dạng Hề chỉ hừ một tiếng rồi cười lạnh, lập tức toàn thân lại ngồi vào trên ghế: "A, cái người hại độc này thật ra là người thông minh tuyệt đỉnh. Bản lĩnh đánh lừa dư luận đúng là vạn dặm mới tìm được một người. Xem ra, thật sự muốn đưa ta vào chỗ chết."

Nếu như độc này, mười mấy năm trước đã bị đánh cắp, người hạ độc kia không thể nghi ngờ cũng chính là người đánh cắp. Nếu như tất cả không bị đánh cắp, tính theo khả năng này, không khó nghĩ. Hiềm nghi lớn nhất chính là Hoàng Thượng, đương nhiên cũng không loại trừ người đánh cắp độc năm đó. Hoặc là, độc này, hiện nay lại bị người khác đánh cắp đi, vậy kia, phía sau màn này càng ngày càng nhiều người.

Lúc này Thủy Dạng Hề càng nghĩ càng loạn, ý nghĩ đảo loạn, sờ không được nửa điểm rõ ràng. Còn nữa, bởi vì độc này, nếu nàng suy nghĩ quá nhiều, đầu lại từng trận đau nhức. Có lẽ, lần này, nàng thật sự đi vào giữa bầy của người khác.

Chỉ thấy Thái y kia đi qua lại thông thả vài bước, hiển nhiên cũng là trăm mối ngờ không thể giải, đột nhiên đứng ở bên người nàng nói: "Có lẽ, chúng ta có thể tìm hiểu nguồn gốc, theo phương pháp trái ngược."

Lúc này Thủy Dạng Hề, đầu lại đau lợi hại, lặp lại lời nói của hắn: "Tìm hiểu nguồn gốc, theo phương pháp trái ngược?" Yên lặng gần từng tiếng niệm xong, không khỏi nhoèn miệng cười, nụ cười, như lúc mặt trời bình minh lên cao, tràn đầy hy vọng trong lòng, tầng tầng lớp lớp, nở rộ mờ ra.

Đúng rồi, tình huống quá mức phức tạp, không thể trong một kích là trúng đích, sao lại không giống như một con tầm kéo tơ, từng bước một tìm kiếm đi xuống.

Nếu đối tượng bị hạ độc là nàng, như vậy trên thân thể của nàng nhất định tồn tại manh mối. Đau đớn trong đầu giảm đi không ít, tâm trạng cũng cải thiện không ít.

Thái y nhìn thần sắc Thủy Dạng Hề dần dần nhu hòa, trong lòng không khỏi cũng buông lỏng, khí lạnh như thế không thể xâm phạm, Thủy Dạng Hề vừa rồi làm người ta gặp có chút lo sợ. Hiện giờ như vậy, rất tốt.

Thoải mái mà ngồi vào trên ghế, cùng Thủy Dạng Hề đối diện. Lại một lần nữa nâng lên chung trà, trà trong chén đã nóng không bằng lúc trước, nhắc lên nắp trà, chỉ nhìn thấy khí nóng như có như không lượn lờ bay lên, bình tĩnh cũng vững vàng, nhưng cũng biến ảo dị thường.

Rốt cục có chút suy nghĩ mở miệng: "Độc này, mặc dù độc tính rất mạnh. Nhưng, tóm lại là độc được mạn tính, tích lũy theo tháng ngày mới có thể phát huy. Bởi vậy, bên người Tam Hoàng phi, hoặc là có người đầu độc, hoặc là, hết thấy sớm an bài từ trước." Lúc này mới hớp vào một ngụm trà.

Mới uống xuống, liền thấy không đúng. Rất nghi ngờ uống tiếp một ngụm, không khỏi kinh hãi, liền đem chén trà của Thủy Dạng Hề ném đi.

Thủy Dạng Hề đang bưng chén trà muốn uống, đã thấy một cái bóng đen bay tới, đánh thẳng vào trên chén trà, lực đạo rất lớn, nhất thời bắt không được, chén trà theo đà mà bay ra ngoài. Chỉ nghe một trận bang bang rung động, hai chén trà vỡ vụn, nước trà vung tung tóe trên mặt đất, nhất thời hương khí bốn phía, thanh u đầy phòng.

Nàng bị hành động của hắn khiến không khỏi ngăn ra, nhìn phía trên đất nhiều mảnh vỡ nhỏ, mày lại một lần chậm rãi nhăn lại, trong lòng đã là đoán vài phần, âm thanh lạnh lùng nói: "Là có cái vấn đề gì?" Trong lòng phát lạnh, trà này, là trà tứ phu nhân, trà này, vẫn đã qua tay Tống nương...

Lúc này, ngoài phòng không biết khi nào, gió lạnh chợt thổi, thổi rối loạn cảnh xuân, cuộn cuộn nổi lên tầng tầng mây đen, từ xa đến gần, tàn sát bừa bãi vô ngần. Theo ngoài khe hở ngoài cửa sổ, không ngừng mà thổi vào nhà, thổi trúng Thủy Dạng Hề làm cả người rét run.

Thái y sắc mặt cũng không tốt, hai mắt híp lại, ánh sáng lạnh khắp người: "Người hạ độc này, quả nhiên là thông minh. Lại dùng để pha trà, không ngờ, vừa ngửi thấy mùi, lại vừa ăn, tháng ngày tích lũy, muốn không trúng độc cũng khó."

Thủy Dạng Hề kinh ngạc nghe Thái y nói xong, trong lòng hơi hơi co rút đau đớn, lắc đầu, sắc mặt tái nhợt, không, điều này không phải sự thật. Đồ dẫn như gỗ đứng dậy, gian nan tiêu sái đến bên người Thái y, tay run rẩy chỉ vào trà trên mặt đất, nói: "Ngươi, xác định, trà này có vấn đề?" Thanh âm run run như con bướm trong bão táp, nhu nhược không chịu nổi, phiêu linh bốn phía.

Thái y nhìn Thủy Dạng Hề như vậy, nhất thời không có phản ứng, nàng lúc này, như là lục bình không có rễ, không nơi bám vào, tùy thời đều có thể ngã xuống. Nhưng, nhìn trong mắt nàng sự kiên định tìm kiếm đáp án, cuối cùng gặt đầu.

Thủy Dạng Hề mờ to mắt, mắt không nhắm không chớp nhìn đầu của hắn cao thấp lay động, nàng biết, đó là động tác gạt đầu, là khẳng định đối với nghi vấn trong lòng nàng. Nhất thời, hy vọng trong lòng nàng, phịch một tiếng, vỡ thành bột phấn, giờ tay ra lại vô tung vô ảnh.

Nàng thờ hốc vì kinh ngạc, ánh mắt có chút mờ mịt lướt qua toàn bộ, lắc đầu, thẳng lui về phía sau, từng trận hơi nước bốc lên, mắt của nàng mất đi phương hướng, hết thấy đều trở nên mơ hồ, hết thấy đều trở nên hỗn độn...

Thái y nhìn vẻ mặt Thủy Dạng Hề bi thương, trong lòng lại bất giác có chút co rút đau đớn, vội vàng nói: "Tam Hoàng phi, ngươi bình tĩnh một chút, sự tình không có như ngươi tưởng như vậy. Thân thể của ngươi thực đặc thù, vừa mới bắt mạch cho ngươi, độc tố trong cơ thể ngươi, tựa hồ cũng chỉ có hôm nay, cũng không có độc tích tụ lâu ngày. Bởi vậy, chỉ cần ngươi không dùng trà này nữa, tin tưởng rất nhanh có thể khỏi hẳn..."

Hắn không hiểu, vì sao nàng vẫn dậm mực như nước, lúc này lại dao động cảm xúc như thế, là vì trà này sao?

Thủy Dạng Hề không để ý tới hắn, thất hồn lạc phách hướng phía cửa chạy tới...

Chương 56

Chỉ thấy, mây đen thân nhiên, mưa gió rả rích, mưa che tầng tầng lớp lớp, tuyệt vọng như hòa cùng nước mắt người, bi thiết mà bàng hoàng.

Điều ở chân trời, cũng vào lúc này, không nơi dựa vào, lưng lay sắp đổ, ướt nhẹp, tiêu điều, như vậy MÀ mất đi về vui sướng, chỉ còn lại thất bại thảm hại đầy chàm chọc.

Ngay cả mưa gió trong hành lang gấp khúc, lúc này cũng trở nên ngân nga như thế, như vĩnh viễn không đi đến cuối. thân ảnh cuối hành lang gấp khúc, cô đơn chiếc bóng, thất tha thất thểu di động về phía trước.

Thủy Dạng Hề máy móc đi về phía trước, bất quá chỉ vài khoảng cách hành lang gấp khúc, nay, lại giống như vạn dặm xa xôi như vậy.

Chỉ cảm thấy lời nói của Thái y, thỉnh thoảng vang vọng ở bên tai: người có chất độc trong người, chỉ cảm thấy toàn thân có chút mệt mỏi, như là bệnh tật quần thân, độc tố ngày càng nhiều, bệnh trạng cũng ngày càng nghiêm trọng, cho đến khi tử vong. Nếu là người biết võ, nội lực không thể vận dụng. Nếu không, chỉ làm cho độc tố phát tác nhanh hơn.

Độc tố phát tác nhanh hơn, độc tố phát tác nhanh hơn nhanh... Trong lòng nàng không ngừng mà lặp lại, gắt gao túm vạt áo trước ngực, bỗng nhiên đẩy ra cửa phòng, thẳng đến hướng tủ quần áo.

Tổng nương gấp bộ váy Thủy Dạng Hề có chút không đúng, từ lúc nàng hồi lâm thủy các, liền gắt gao đi phía sau nàng.

Chỉ thấy nàng lập tức đi hướng tủ quần áo, đem quần áo bên trong một kiện một kiện ném ra bên ngoài, nhất thời, một tầng tầng lụa mỏng ở không trung bay lượn, như thiên nữ tán hoa, nhẹ nhàng, vô lực, uể oải.

"Không có, không có, " trong miệng nàng thì thảo lắm lắm, hơi nước lẫn nữa lại hiện lên trên mắt của nàng, nàng tìm không thấy bộ quần áo kia, tất cả quần áo trong ngăn tủ đều bị nàng vứt ra ngoài, vẫn như cũ tìm không ra bộ quần áo nam trang màu trắng. Trong lòng nàng cảm thấy may mắn, một vòng một vòng bao vây lấy bi thương, quấy lên, làm nguỵ tạng nàng đều nhanh vỡ thành từng mảnh từng mảnh.

Tổng nương nhìn không được nữa, nàng chưa bao giờ gặp qua tiểu thư mất đi lý trí như vậy, điên cuồng như vậy. Thân ảnh cô độc run run, thật yếu ớt, song lệ trong mắt thủy chung vẫn chưa rút xuống, lại dữ dội kiên cường. Yếu ớt kiên cường, làm người ta đau lòng.

Nàng tiến lên, bắt lấy tay Thủy Dạng Hề, nức nở nói: "Tiểu thư, tiểu thư, muốn tìm cái gì, ta giúp tiểu thư tìm, được không. Tiểu thư, ngồi trên giường trong chốc lát đi." Nói xong, lệ đã rơi đầy mặt, rốt cuộc vừa mới trải qua cái gì, lại làm cho tiểu thư trở nên không giống tiểu thư như thế.

Thủy Dạng Hề gặp Tổng nương tới đây, như người rơi vào trong nước, rốt cục cảm được một cọng cỏ cứu mạng, gắt gao chế cầm tay Tổng nương, nói: "Tổng nương, ta tìm không thấy bộ quần áo kia, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?" Thanh âm trước nay chưa từng có vội vàng, mang theo nồng đậm kỳ vọng, lại lộ ra nhẹ nhàng tuyệt vọng.

"Tiểu thư, cái gì quần áo, ta thay tiểu thư tìm" Tay đã không tự giác ở trong quần áo tìm kiếm.

"Chính là ngày ấy người cùng Hạo nhi theo ta đi Hồng lâu, ta mặc bộ quần áo đó, biết chưa, nam trang màu trắng ngà. Người mau thay ta tìm xem, nhất định phải tìm được." Thủy Dạng Hề cầm lấy cánh tay Tổng nương, càng không ngừng giật giật, trong mắt lóe ra ánh sáng mong đợi.

Tổng nương nghe nàng nói xong, tay bắt giác ngừng ở tại chỗ, vẫn cứng ngắc không nhúc nhích.

Thủy Dạng Hề phát giác biến hóa của nàng, hồ nghi hỏi: "Người làm sao vậy, sùng sờ cái gì, mau thay ta tìm nhanh lên." Cau mày, trong mắt lóe hoa đài vũ (như hoa lê trong mưa) như cũ, nhiều điểm sáng, như trên châu, tỏa ánh sáng ngọc loá mắt.

"Tiểu thư tìm bộ quần áo để làm gì? Ngày ấy tiểu thư ở ngoại ô dính nhiều lắm cỏ khô, sợ là rửa không sạch, liền cho Vu Nhi ném đi." Tổng nương có chút né tránh nói. Thủy Dạng Hề một đôi mắt như nước thủy chung nhìn chăm chú vào nàng, trong mắt ánh sáng mê ly dần dần rõ ràng, làm nàng không chỗ nào che giấu, không thể không trốn.

Cho dù là trong tình trạng hỗn loạn Thủy Dạng Hề vẫn như cũ duy trì phần đặc hữu bình tĩnh cùng cơ trí, nhẹ giọng hỏi: "Ném?" Thanh âm kéo dài, lộ ra nhiều điểm khản khản, đột nhiên một cái hít thở, lạnh lùng nói, "Đồ của ta, dám không có lệnh của ta liền đem ném, là gan không nhỏ a?"

Tổng nương rung mình một cái, chưa bao giờ gặp qua tiểu thư nhìn nàng hung ác như thế, trong lòng tự nhiên sinh ra sợ hãi.

Cách hồi lâu, cũng không gặp Thủy Dạng Hề nói câu tiếp, thế này mới hướng nàng nhìn qua. Chỉ thấy nàng vẫn tiếp tục tìm kiếm như cũ, lúc này, đã đem quần áo Nam Cung Ngự Cảnh cũng vung lên tìm.

Toàn bộ phòng, các góc, quần áo khắp nơi, tầng tầng lớp lớp, rối loạn khắp nơi.

Thủy Dạng Hề thân hình đột nhiên ngập ngừng, cô đơn ngẩn ngơ nhìn cảnh xuân tươi đẹp ở giữa điểm một chút sáng bạc, chính tề đặt ở giữa.

Nàng có phần run rẩy vươn tay, còn chưa chạm được, lại sợ hãi rút trở về. Hai tay nhanh chóng cầm chặt, đặt ở bên môi. Nàng, sợ hãi, thật sự sợ hãi. Nàng sợ trên mặt kia có dấu vết không nên có, nàng sợ hết thảy như nàng suy nghĩ làm nàng tuyệt vọng.

Ngày ấy Nam Cung Ngự Cảnh hàng động quai dị lại một lần nữa hiện lên trong đầu. Hắn nhếch môi, lời nói khó khăn, hắn ần ần đau đớn, lần lượt rõ ràng di động ở trước mắt, còn có cuối cùng đau đớn tê dại kia, cũng đồng thời hiện đi lên. Hắn, lên kế hoạch rất tốt đi, hạ quyết tâm đến như vậy.

Hơi nước lại một lần nữa ướt nhẹ nhàng mắt, mang theo rét buốt nóng cháy, phồng mắt của nàng. Nàng hít sâu một hơi, rốt cục chậm rãi lấy quần áo, mở ra, mở ra, lại mở ra...

Nước mắt, rốt cục giống như tìm được lỗ hổng, dâng mà ra, một đường chảy xuống, mang theo vô cùng lo lắng, dưới đáy lòng như bị phồng. Một giọt một giọt, dừng ở trên áo trắng, như mưa thu rơi xuống ao hồ, không kịp nhắc lên một tia gọn sóng, quay lại đã vô tung. Chỉ còn lại có mấy đóa hoa hồng sáng lạn trước ngực kia, yêu dã hiện ra. hồng chói mắt, đâm sâu vào lòng người lạnh cả người.

Kia, không phải máu của nàng, không phải. Máu của nàng, chỉ có ở tay áo, đó là do nàng tùy ý lau đi máu ở khóe miệng. Không phải trước ngực một mảnh dày đỏ sẫm.

Nàng chậm rãi vươn tay, xoa vết máu sẫm khô cạn kia, răng gắt gao cắn nắm tay phía trước miệng, cổ gồng chế trụ tiếng khóc mà khiến cho thân hình run run.

Đây là vì cứu nàng mà lưu lại.

Nàng đột nhiên gắt gao cầm lấy mặt đỏ sẫm trong tay, vuốt ve thành đoàn, mở miệng, trong thanh âm rét đậm hiện lên kiên quyết, cứng rắn mà lạnh, xa mà dứt khoát: "Vậy mà các người đều gạt ta, ta sẽ không tha thứ các người."

Nói xong, cầm lấy quần áo, lại một lần nữa biến mất ở trong phòng. Chỉ để lại Tống nương giặt mình sùng sờ tại chỗ.

Bên ngoài trời mưa, mịn nhẵn như tơ, rả rích, rơi xuống vô biên vô hạn, một chút yên tĩnh, dọc theo tơ tầm trần ra, thẳng buông xuống màn trời.

Nàng, như cũ bất chấp mưa mà bước, bộ pháp có chút hỗn loạn, nghiêng ngả lão đảo hướng Từ Thần lâu mà đi.

Thị vệ trong Từ Thần lâu, nhận lệnh Nam Cung Ngự Cảnh, vốn định ngăn cản, nhưng sau khi tiếp xúc đến ánh mắt của nàng, đều rất ăn ý lựa chọn chẳng quan tâm. Bọn họ vẫn là nên lựa chọn bo bo giữ lấy mình.

Ra sức đẩy cánh cửa của phòng cơ mật trong lâu, bị cơn tức giận làm tim có chút trường đau, sau khi nhìn đến một màn trong phòng, càng phát ra đau đến khó chịu.

Trong phòng Nam Cung Ngự Cảnh bởi vì cửa bị lực lớn đẩy ra, mà không vui nhìn về phía cửa, lại phát hiện người đến là Thủy Dạng Hề, lại kinh ngạc đến quên tiếp nhận được mà áo xanh nam tử bên cạnh đưa qua.

Chỉ thấy nàng hai mắt rung rung, giữa lông mày tức giận, hai đầu mày sầu lo. Sửa lại một chút tóc mắt trật tự, có sợi tóc rơi nhẹ nhẹ lên trên vai, chậm rãi tích nước.

Nam Cung Ngự Cảnh thấy vậy, nguy hiểm nheo lại hai mắt, ánh mắt nhìn xuống, đã thấy quần áo ướt đầm. Nhất thời, quên hỏi mục đích nàng đến đây.

Đứng dậy, kéo nàng qua, có chút chần chờ đem nàng kéo vào trong ngực, nói: "Người dám mạo hiểm ở bên ngoài mưa mà chạy loạn?" trong lòng đậm tức giận hỗn loạn có lo lắng rõ ràng.

Thủy Dạng Hề giương mắt nhìn hắn, tay chậm rãi xoa mặt hắn, qua lại vuốt phẳng. Hắn, gầy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, môi không có chút máu, vẻ mặt tiêu tụy. Hắn luôn không tự giác mà xoa ngực, kiềm chế mong muốn ho khan, nên thực vất vả.

Nàng hiện tại mới phát hiện, nàng là tham niệm hắn như thế, ôm ấp của hắn, thanh âm của hắn, hơi thở của hắn, đều làm cho nàng có thói quen, đều làm cho nàng muốn ngừng mà không được.

Bao nhiêu thời gian, hắn ở trong lòng nàng, đã rất trọng yếu như thế, trọng yếu đến phồn hoa tan mất, cũng chỉ có khuôn mặt của hắn, ở lại trong trí nhớ, hung hăng xé rách nội tâm, đau đớn, ngay cả máu, đều động lại.

Lệ, lần nữa lại tràn đầy trên mắt, tay nắm chặt lại, trên tay xúc cảm kiên trì, lửa giận trong lòng thức tỉnh.

Nàng đẩy hắn ra, đem quần áo vứt ở trước mặt hắn, nói: "Vì sao gisầu ta?"

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn chằm chằm bộ đồ áo trắng kia, mấy điểm hồng, tùy ý ở trên y phục nhảy lên, có chút bối rối, có chút ảo não, lại không biết như thế nào mở miệng.

Nhất thời, lặng im đem hai người gắt gao vây quanh, quán quanh, chỉ có ần dư âm ần tình trong ánh mắt, ở không trung giao hội.

Nhất thời, yên tĩnh thoáng thanh âm.

"Phải ăn lấy kịch độc, ngửi lấy mùi thơm lạ lùng." thanh âm Thủy Dạng Hề thanh thúy như gió mát vang lên, như Phong Linh theo gió mà lay động, thanh linh dễ nghe. Chẳng qua, nghe vào trong tai Nam Cung Ngự Cảnh cùng áo xanh nam tử, lại như sét đánh mà rung động.

Ánh mắt Áo xanh nam tử phút chốc nhìn về phía Thủy Dạng Hề, một cái nữ tử nho nhỏ, sao lại biết bí ẩn kì độc của giang hồ như vậy?

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn hai má nàng tức giận đến có chút đỏ lên, bất đắc dĩ thở dài, nói: "Hề Nhi đã biết." Hề Nhi của Hắc, trí tuệ như thế, biết độc này, cũng không kỳ quái. Chính là, không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Thủy Dạng Hề cũng không để ý tới lời nói của hắc, chẳng qua cười, cười đến chua sót, cười đến rơi lệ, nhìn hắc, chậm rãi nói: "Ngươi cũng biết, độc này, không được có thể giải."

Nhìn Nam Cung Ngự Cảnh thân mình kinh hoảng, trong lòng lại cảm thấy vô cùng vui sướng, đau đến vui sướng.

Nàng vẫn như cũ nhẹ giọng nói: "Thật là tàn nhẫn, muốn một người xử lý sao? Nhưng là, ngươi cũng biết, nguồn gốc của độc này, đều không phải là ở trên người ngươi, mà là ngày ngày ở trong ẩm trà của ta. Cho nên, vô luận ngươi như thế nào tránh ta, cũng cứu không được ta!" Cuối cùng một câu, cơ hồ là rống lên.

Nam Cung Ngự Cảnh không thể tin được mở to hai mắt, dùng hết khí lực cuối cùng nhìn Thủy Dạng Hề: "Ngươi nói cái gì..." Nói còn không có xong, một ngụm máu tươi phun ra, ngực đau đớn, lại lan tràn toàn thân.

Áo xanh nam tử rất nhanh chuyển qua bên cạnh Nam Cung Ngự Cảnh, đỡ lấy thân mình hắc lung lay sắp đổ, đem được đưa đến bên môi hắc, nói: "Chủ thượng, độc của ngươi lại phát tác. Nhanh đưa được uống lên."

Nam Cung Ngự Cảnh lại lắc đầu, cảm chén thuốc đẩy khỏi bên miệng, chậm rãi điều chỉnh hô hấp, đối Thủy Dạng Hề nói: "Hề Nhi, nói là sự thật sao?" Trong mắt ngưng trọng như chân trời trùng trùng điệp điệp mây đen, phản phát muốn đem người cắn nuốt, tuy rằng, thân thể bị độc tra tấn suy yếu, nhưng khí thế, như trước không giảm.

Vừa dứt lời, lại là một trận ho khan, một ngụm máu tươi, lại một lần theo khoe miệng, rơi ở trên quần áo. Hắc, thật sự có chút kiên trì không được.

Trong mắt Thủy Dạng Hề lúc này chỉ có không ngừng tràn ra đỏ sẫm, giống một cây đao, lẳng tri lòng của nàng, một chút một chút cắt lấy, huyết nhục mơ hồ.

Nàng phe phẩy đầu, miệng thì thào: "Không, không cần, không cần tiếp tục chảy. Ta không giận ngươi, không bao giờ giận nữa. Ngươi phải khỏe lên, biết không, phải tốt lên." Tay nàng run run bịt môi hắc, nhưng là, máu vẫn tràn ra bên ngoài.

Nàng ruột gan đứt từng khúc, khóc không thành tiếng: "Làm sao bây giờ, nó vẫn chảy, vẫn chảy, ta che không được. Nam Cung Ngự Cảnh, ta che không được a, ngươi như thế nào có nhiều máu như vậy..."

Hắc kéo tay nàng xuống, dùng sức cười, thờ dốc nói: "Hề Nhi, ta không sao, lập tức tốt lắm, đừng khóc." Hắc muốn dùng tay lau đi nước mắt ràn rụa như châu ngọc của nàng, nước mắt này đều làm tim hắc đau. Nhưng ngực lại một trận thật đau đớn đánh úp lại. Tay giờ lên, chung quy theo giữa không trung hạ xuống, buông xuống bên người, hắc đã bất tỉnh nhân sự.

Thủy Dạng Hề nhìn Nam Cung Ngự Cảnh nhắm lại mắt, toàn thân bị sợ hãi hoàn toàn bao phủ. Nàng không dám động, không dám nghe, thậm chí không dám tưởng. Đây lòng tối nguyên thủy sợ hãi cùng yếu ớt, lúc này như có con rắn, gắt gao bò lên cổ của nàng, làm hô hấp của nàng đều trở nên khó khăn như thế.

Nàng không cần hắc chết, không cần. Hắc như thế nào chưa có sự cho phép của nàng, mà rời đi như vậy. Thật vất vả, trong mớ mịt trần thế, rốt cục có người nguyện ý chịu được nàng, nguyện ý bao dung nàng, nguyện ý như vậy giam cầm nàng, nàng có thể nào để cho hắc rời đi như vậy. Nàng không cho.

Nhanh tay nắm lấy tay hắc, móng tay bấm vào trong thịt, in lại dấu vết vĩnh viễn của kiếp này, mang theo nhè nhẹ quật cường: "Ngươi nếu dám như vậy chết đi, ta, Thủy Dạng Hề, vô luận trên trời dưới đất, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi." Tuyên thệ bình thường, nói ra cuộc đời này nặng nhất hứa hẹn.

Áo xanh nam tử kia rất nhanh ở trên người Nam Cung Ngự Cảnh điểm mấy đại huyệt, lạnh lùng đối Thủy Dạng Hề nói: "Tránh ra. Nếu không phải ngươi, chủ thượng sao lại phát độc lợi hại như vậy."

Thủy Dạng Hề nhìn hắc, cũng là vẻ mặt hưng phấn nói: "Ngươi có phải có thể giải độc này hay không?" Trên tay vẫn là chưa chùng mảy may, nhanh cảm lấy tay Nam Cung Ngự Cảnh.

"Độc này không có thuốc giải." áo xanh nam tử kia có chút khinh thường nhìn nàng một cái, lạnh giọng nói như cũ.

"Để cho ta xem một chút." Phía sau, âm thanh đột nhiên vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57

"Độc này không có thuốc giải." áo xanh nam tử kia có chút kinh bi nhìn nàng, giọng nói vẫn lạnh như cũ.

Thủy Dạng Hề vươn tay, tinh tế miêu tả hình dáng Nam Cung Ngự Cảnh, mũi thẳng, môi mỏng manh, mắt mị hoặc, cằm xinh đẹp, không chỗ nào không phải là tiêu chuẩn hoàn mỹ. Người xinh đẹp như vậy, tại sao có thể để cho ông trời mang đi kia chứ. Nàng, tuyệt đối không đồng ý.

Cười nhẹ một cái, ngẩng đầu, ánh mắt như đuốc nhìn về phía áo xanh nam tử kia: "Khó giải, người cũng phải giải cho ta." Ngự khí là quả quyết cùng quyết tuyệt, không có chút đường lui, không cho mảy may cự tuyệt, lời nói bình thường như vậy từ trong miệng Thủy Dạng Hề nhẹ nhàng phun ra. Mang theo lốc xoáy cũng như khí thế, mạnh mẽ có lực, rung động tim áo xanh nam tử.

Hắn cả kinh ngẩng đầu, nhìn nàng giống như nhìn động vật hiếm có, rõ ràng nghe được quanh thân hắn, có cái gì đó, va chạm nhau mà nổ tung, khá lắm nữ tử, quả nhiên không hổ là nữ nhân của chủ thượng. Trong tình cảnh thương tâm muốn chết như vậy, tia trần tình trong mắt kia, thủy chung không giảm. Cũng khó trách chủ thượng đối với nàng lo lắng như thế.

Lúc này, đã thấy một cái bóng trắng thoáng hiện, một đạo thanh âm ôn hòa vang lên: "để cho ta xem một chút đi, " âm cuối kéo dài, làm cho người ta cảm nhận được bất đắc dĩ trong đó.

Thủy Dạng Hề giương mắt vừa nhìn lên, đã thấy Trương thái y, áo trắng phiêu phiêu, luôn không nhiễm một hạt bụi nhỏ, làm cho người ta không thấy chút vung tục nào.

"Được, " Thủy Dạng Hề gật đầu nói, "Bất quá, chỉ cho thành công, không cho phép thất bại." Thanh âm như chém đinh chặt sắt, không cho đường sống để quay trở lại.

Thái y đặt tay lên mạch Nam Cung Ngự Cảnh: "Ta sẽ cố hết sức giữ lại tính mạng của hắn." Đối với độc này, hắn đã làm đến cực hạn. Khó tâm nghiên cứu mười mấy năm, chẳng qua chỉ có thể làm cho độc giảm thấp mà thôi, có thể tiếp tục giữ lại mạng mà thôi.

Nhưng mà, tay hắn mỗi khi cảm thấy mạch đập nhảy lên một chút, gánh nặng trong lòng sẽ không ít hơn một phần. Tại sao có thể như vậy, độc của hắn vì sao khuếch tán nhanh như vậy, đã xâm nhập đến bên trong kinh mạch. Đây, làm như thế nào để bảo vệ tính mạng của hắn.

Thu tay, sắc mặt ngưng trọng đem Nam Cung Ngự Cảnh an trí đến trên giường, âm thanh lạnh lùng nói: "Đã trúng độc nặng, cư nhiên còn không sợ chết mà sử dụng nội lực, có thể sống đến bây giờ, quả thực là cái kỳ tích."

Thân thể Thủy Dạng Hề không khỏi hơi hơi run rẩy, sử dụng nội lực? Là ngày ấy, lo lắng an nguy của nàng, đã cường ngạnh dùng nội lực, bỏ lại mọi người, người đầu tiên đuổi theo tới trước mặt nàng, Độc, cũng là tại lúc đó bắt đầu rất nhanh khuếch tán.

Nhìn khuôn mặt hắn bình tĩnh không gợn sóng, giống như hoa hướng dương, bỏ đi ánh sáng màu vàng, không hề chói mắt, không hề bức người, còn lại, chỉ có tái nhợt.

Nàng hung hăng nắm chặt tay, có chút tự trách, có chút giận dữ, vô luận người phía sau mẫn hạ độc là ai, nàng nhất định phải làm cho hắn trả một giá lớn.

Một lòng chú ý ở trên người Nam Cung Ngự Cảnh, không dư thừa tinh lực chú ý hai người khác.

Thái y nhìn áo xanh nam tử liếc mắt một cái, nhìn chén thuốc bị đổ trên mặt đất, mở miệng nói: "Độc của Tam hoàng tử, vẫn là người khổng chế được?"

Áo xanh nam tử kia lại không để ý tới, chỉ bước đi đến trước mặt hắn: "Trên đời trừ người ra, không có người có thể áp chế độc của chủ thượng." lời nói như đúng như sai, nói ra giống như chuyện thật, ở khoảnh khắc hắn tiến vào, mình đã nhận ra hắn.

Thủy Dạng Hề nghe lời nói của hai người có mớ ám, ánh mắt qua lại vòng vo chuyển ở trên người bọn họ, hai người này, tựa hồ quan hệ không đơn giản. Áo xanh nam tử kia, nàng có thể xác nhận là một vị hộ pháp trong tổ chức thần bí. Tựa hồ, Thái y này, cũng sẽ không là Thái y hoà thuận vui vẻ đơn giản như vậy.

Thái y từ trong tay áo lấy ra một bọc vải, mở ra, đúng là một bộ ngân châm, cây châm chớp lên, ánh sáng chói mắt như sao băng chợt lóe rồi biến mất.

Chỉ thấy hai tay hắn bay lên, ra châm như điện, một cây châm hướng về Nam Cung Ngự Cảnh. Châm pháp kỳ lạ, biến ảo khôn cùng. Một hồi giống như cầm bánh lái, không tiến không lùi, giống như thanh long vẩy đuôi; một hồi giống như tay cầm chuông, không ngừng tiếng lui, phảng phất như bạch hồ lắc đầu; một hồi lượn vòng bốn phía, giương cánh bay cao, như phượng hoàng nghênh đón ngọn lửa.

Đội một bộ châm pháp châm xuống xong, trên trán Thái y đã mồ hôi thấy mồ hôi. Mới biết được, công phu châm kim này, đúng là rất khó khăn.

Trương thái y lấy tay lau mồ hôi trên trán, thế này mới có chút yên tâm nói: "Tam hoàng tử trúng độc quá sâu, độc tố đã là xâm nhập kinh mạch, ta chỉ có

thể sử dụng châm ức chế trụ một ngày một đêm, việc còn lại là phụ thuộc vào Tam Hoàng phi."

Thủy Dạng Hề có chút không rõ, lấy tay chỉ chính mình, không thể tin nói: "Ta? Ta có thể làm cái gì? Ta nửa phần y thuật cũng đều không hiểu."

"Tam Hoàng phi hiểu lắm. Ngươi cùng tam hoàng tử đều uống qua độc trà kia, nhưng thể chất người đặc thù, trong cơ thể tồn tại có chất đang chống lại độc tính của chất độc. Bởi vậy theo suy nghĩ của thần, Tam Hoàng phi có phải đã từng dùng quá cái gì được vật hay không. Hiện giờ, đúng là bách độc bất xâm." Có chút ý cười nhìn nàng một cái, hần tự nhiên biết nàng không hiểu y thuật, hần cũng chỉ là muốn biết nàng rốt cuộc đã ăn qua cái gì, như vậy, có lẽ, giải độc của độc này có thể có.

"Bách độc bất xâm?" Thủy Dạng Hề thì thảo nhớ kỹ mấy chữ này, những chữ này rất quen thuộc, hình như có ai cùng nàng đề cập qua. Rốt cuộc là ai?

Trong lòng giật mình một cái, đứng rồi, là hần, cái kia tóc trắng xoá nam tử trung niên. Khi cho nàng ăn một viên thuốc, coi như nói qua linh tính trong lời nói cái gì bách độc bất xâm.

Thủy Dạng Hề nhất thời kinh hi, tươi cười ở trên mặt mở ra, như thái dương lúc đầu xuân, mang theo hơi ấm, thân nhiên lạnh, tươi mát sáng khoái.

"Có phải chỉ cần ăn viên thuốc này, có thể giải độc của Nam Cung Ngự Cảnh hay không?" Trong thanh âm hỗn loạn có một tia làm người ta sung sướng hưng phấn.

Thái y một cái gật đầu: "Đúng, phải làm đúng vậy..."

"Được, các ngươi chờ ta..." nói chưa xong, người cũng đã biến mất ở trong phòng.

Dựa vào nội lực vừa khôi phục ba phần, một đường thi triển kinh công, hướng động khẩu kia cái bay tới.

Trong lúc đó chưa từng ngừng lại, rất nhanh liền đã đến ngoài động.

Thủy Dạng Hề ở ngoài động hô to vài tiếng, tuy nhiên không có người trả lời. Bất giác cảm thấy kinh ngạc, một trận dự cảm bất hảo xuất hiện ở trong lòng.

Thôi mời lửa mang theo trong người, từ từ hướng trong động bước vào.

Thực tự nhiên chậm nên trong động, trong động mọi thứ vẫn như lần trước, chính là đồ đạc động một lớp thật dày tro bụi, chứng tỏ, nơi này, đã nhiều ngày không có người đến.

Cậu ở chỗ nào rồi? Vì cái gì cô tình lúc này lại không có ở đây? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? giải độc của Nam Cung Ngự Cảnh, phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ, thật sự là trời muốn người chết sao?

Giờ phút này nàng chỉ cần nghĩ đến vấn đề liên quan đến tánh mạng Nam Cung Ngự Cảnh, tựa hồ đều không thể bình tĩnh suy nghĩ. Chỉ thấy tay phải nàng ra lực một cái, một sợi dây bạc, phiêu phiêu hạ xuống bàn trà phía trước, nhất thời bàn trà vỡ vụn, vụn gỗ bay tán loạn. Không thể tưởng được, nàng xuất toàn lực ba tầng công lực, lại có lớn uy lực như thế.

Có chút bức mình dựa trên tường đá, cuối cùng là bị thương chính mình. Tay không tự giác ở trên thạch bích vuốt qua vuốt lại cảm thấy có chút gập ghềnh.

Lúc này mới đem ánh nến đưa lại gần, lại phát hiện là mấy hàng chữ nhỏ, cố sức nhìn một chút, nàng vừa sờ vừa xem, thấy viết: Hề Nhi, nếu như tới đây không thấy ta, không cần lo lắng, ta hết thầy đều tốt. Bất quá, phải cẩn thận người biết Thiên Ảnh điểm huyết.

Thủy Dạng Hề nhìn những chữ này, có chút mặc danh kỳ diệu. Trong lời này người biết Thiên Ảnh điểm huyết là chỉ ai? Nam Cung Ngự Cảnh?

Nàng nhủ mảy lại, lập tức phủ định, cậu căn bản không biết Nam Cung Ngự Cảnh biết Thiên Ảnh điểm huyết, theo như lời hần nhất định có một người khác. Mà cậu mất tích, có thể là cùng người này có liên quan hay không? Nhưng người biết Thiên Ảnh điểm huyết, cùng Nam Cung Ngự Cảnh có cái gì quan hệ sao?

Đầu của nàng thật loạn, gần đây tựa hồ suy nghĩ luôn không thông. Vì cái gì sóng trước chưa dừng, sóng sau lại tới? Không có giải độc, Nam Cung Ngự Cảnh phải làm sao bây giờ? Không cần, nàng không cần hần chết, nhất định còn có biện pháp khác, nhất định có.

Nghĩ xong, lại một đường bay trở về Tử Thần lâu. Tim, như rơi vào vết nứt rét lạnh, đông lạnh sinh đau, rất đau. Nhưng lại không có phát hiện trong phòng còn có hai người.

Trương thái y thấy nàng trở về, không ngừng tiến lên hỏi tình huống.

Nàng chỉ đối hần đơn giản lắc đầu, liền đi tới bên cạnh Nam Cung Ngự Cảnh, cũng không để ý người bên ngoài, thẳng cuối xuống ở trên người hần. Nhắm mắt, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống: "Nam Cung Ngự Cảnh, làm sao bây giờ, ta không tìm giải độc, làm sao bây giờ? Ta có phải thực vô dụng hay không? Ta không cần người chết, người đáp ứng ta, sẽ không bỏ lại một mình ta..."

Bên cạnh vang lên một thanh âm quen thuộc: "Tỷ tỷ, không cần như vậy, chúng ta sẽ có biện pháp giúp tam hoàng tử. Trương thái y đã muốn nghĩ ra biện pháp khác. Tỷ tỷ..."

Nghe thấy nghĩ ra biện pháp khác, Thủy Dạng Hề mở nhanh mắt ra, nâng người, sáng ngời nhìn người trước mắt, chỉ không tin hỏi: "Thật sự?" Thanh âm như sợ hãi đánh vỡ ngọc lưu ly, thật cẩn thận.

Thủy Giác Hiên lập tức gật đầu, kéo Trương thái y qua nói: "Vâng, đúng vậy. Không tin, người hỏi Trương thái y."

Thủy Dạng Hề đem tầm mắt nhìn đến trên người Trương thái y, ánh mắt u ám dị thường, có chút làm cho người ta sợ hãi, làm cho hắn cảm thấy dường như bị cái gì nhìn thẳng, như một cái gì đó chụp đến, không chỗ để trốn. Nhíu mày, cuối cùng gật đầu nói: "Đúng, bất quá, biện pháp này có chút nguy hiểm. Nhưng, nghĩ đến là phương pháp duy nhất cứu tam hoàng tử." Vốn đang trong do dự, nhưng, hiện tại không làm không được.

Nhìn Nam Cung Ngự Cảnh trên giường, nên cũng chỉ có thể đi chiêu nguy hiểm này thôi.

"Các người tính làm như thế nào?" Thủy Dạng Hề vội vàng hỏi.

"Độc Tam hoàng tử đã tiến vào kinh mạch, chỉ trông vào uống thuốc là không thể chữa khỏi được. Bởi vậy, thần mới vừa cùng tứ hoàng tử cùng Thủy nhị công tử thương lượng một phen, quyết định liên hợp công lực chúng bốn người ta, đem độc trong cơ thể tam hoàng tử bức tới chỗ vai trái của hắn, sau đó đem châm cứu cố định. Như vậy, chúng quy có thể giữ được tánh mạng tam hoàng tử." Chỉ cần bốn người trong quá trình cứu trị, chú ý nhiều hơn, nội lực đồng bộ chậm rãi di chuyển, biện pháp này, vẫn là có thể làm. Giải được, về sau từ từ nghiên cứu.

Thủy Dạng Hề nghe xong, ngưng thần suy nghĩ, gương mặt, trong mắt đã trấn tĩnh như lúc ban đầu: "Được, chỉ cần có thể cứu tánh mạng hắn là được. Ta sẽ tìm được giải được."

Chẳng qua, nàng cũng biết, phương pháp này rất nguy hiểm, trong lúc đó hơi không chú ý một chút, liền có thể chặt đứt tánh mạng Nam Cung Ngự Cảnh. Lại nhìn Nam Cung Ngự Cảnh im lặng trên giường, khẽ cắn môi, chỉ có thể cược một phen...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Thủy Dạng Hề ở bên ngoài đợi một ngày một đêm, nàng tựa vào cạnh cửa, không nghe được động tĩnh gì trong phòng. Đôi mắt nhìn về nơi xa, chỉ có một mảnh mờ mịt, không kể từ trong nắng sớm, thẳng đến lúc toàn thân ươn ướt.

Tay nàng, gắt gao nứt cùng một chỗ, ngón chỗ tiếp giáp giữa các ngón tay, từ trắng biến hồng, từ hồng biến xanh, cũng không dám may may buông lỏng. Trong lòng khăn trương đã đến cực hạn, nhưng vẫn như cũ mạnh mẽ tự trấn định mà đứng, chỉ có chân kia hơi hơi có chút phát run, tỏ rõ nàng đã mệt mỏi.

Chợt nghe một thanh âm vang lên, cửa rốt cục mở ra. Thủy Dạng Hề chỉ thẳng tập nhìn chăm chăm người mở cửa, cũng không dám hỏi ra nửa tiếng. Trong mắt đã nhìn không rõ là chờ mong hay là khăn trương, hay là sợ hãi.

Trương thái y nhìn ánh sáng trong mắt nàng, trong lòng thật không đành lòng, đã nhiều ngày, thể xác và tinh thần nàng phải thừa nhận đã kích thích khổ nhất. So với mấy người bọn họ còn muốn mệt hơn vài phần. Trong lòng thờ dài một cái, cuối cùng đối với nàng chậm rãi mà kiên định gật đầu một cái.

Không cần bất cứ ngôn ngữ gì, đã là truyền đạt đáp án tối khát vọng nhất trong lòng Thủy Dạng Hề.

Mắt Thủy Dạng Hề lập tức lộ tinh quang, như những đốm sao nhấp nháy mở ra. Rốt cục buông ra bàn tay đã nắm đến sớm mất cảm giác, ba bước cũng làm thành hai bước hướng bên trong đi đến.

Trên giường Nam Cung Ngự Cảnh vẫn như trước không có tỉnh lại, bất quá, trải qua một phen ép buộc, cuối cùng cũng bảo vệ tính mạng. Thủy Dạng Hề giờ tay chỉnh sửa lại mái tóc như tơ của hắn, cho nó nằm xuống tự nhiên. Mí gian đã không có sắc thống khổ nữa, hô hấp cũng đã vững vàng ổn định.

Chậm rãi nắm lấy tay hắn, đợi cho hai tay được bàn tay to của hắn bao bọc lại, trong lòng mới có cảm giác kiên định. Có chút cười khê ra tiếng: "Rốt cục không có việc gì. Vô luận như thế nào, người đều không được bỏ lại ta."

Ngẩng đầu, trong mắt đã như lúc ban đầu. Từng đạo ánh sáng trí tuệ, chiếu sáng điều chỉnh lại khuôn mặt tiêu tụy, ở dưới ánh sáng như thấp thoáng, ra một vẻ đẹp khác, mảnh mai lại ương ngạnh.

Nghiêng người ngồi bên trên giường, có chút không muốn đem tay Nam Cung Ngự Cảnh để vào bên trong chăn, chuyên tâm cực kì vì hắn túm nhanh góc chăn.

Đứng dậy, mỉm cười bước đi thong thả đến trước mặt mọi người, nhẹ nhàng nói: "Hắn đã không còn gì đáng ngại, đúng không?" Ánh mắt trong trẻo đảo

qua mọi người.

"Đúng chúng ta đã đem độc trong cơ thể tam hoàng tử bức tới chỗ vai trái, chỉ cần không dùng nội lực, uống thuốc, mỗi tháng đúng hạn châm cứu, muốn kéo dài sinh mạng, vẫn là có thể." Trương thái y hai tay hoàn ngực, hơi lộ vẻ ừ ừ nói.

Thủy Dạng Hề gật đầu, ít nhất, tính mạng bảo vệ, không phải sao.

"Được, như vậy đã đủ. Còn lại, ta sẽ tự mình đi làm. Chính là, nay..." Nàng dừng một chút, đi vài bước thông thả ngồi vào chiếc ghế đặt ở chính giữa, trên da hồ ẩm áp mềm mại, mang theo tiếp xúc ẩm áp trên thân thể, "Trương thái y ra cung cũng đã hai ngày. Không khỏi dẫn đến người khác ngỡ vực vô căn cứ, vẫn là nhanh chóng hồi cung mới đúng. Giờ phút này, ta không muốn có gì sai lầm phát sinh uy hiếp đến hân." Nay, hân đã không thể sử dụng nội lực, an toàn của hân, nàng không thể không coi trọng.

Tiếp tục phân phó nói: "Tứ hoàng tử đã nhiều ngày hướng trong cung đi dạo, vô luận như thế nào, đều phải giấu diếm việc Nam Cung Ngự Cảnh trúng độc."

"Hiên, người nhanh trở về, bên tướng phủ, hãy chú ý nhiều hơn. Bao gồm cả phụ thân." Độc lần này, làm nàng có chút cảm giác thần hồn nát thần tính, mặc dù còn chưa có rõ ràng, nhưng chỉ cần có người hiểm nghi, nàng đều không thể không phòng bị. Nàng không thể lại lấy chính mình cùng tánh mạng Nam Cung Ngự Cảnh làm tiền đặt cược. Như vậy, rất trầm trọng, nếu có một lần nữa, nàng không biết là còn có thể chịu được hay không.

Liếc mắt về hướng nam tử áo xanh, nói: "Về phần người, vô luận như thế nào, cũng phải bảo đảm an toàn của hân, nếu là có điều gì xảy ra, ta sẽ hỏi tội người." Nếu bản thân là một hộ pháp, công phu tất nhiên là rất cao, để hân bảo hộ Nam Cung Ngự Cảnh, là lựa chọn tốt nhất.

Mấy người nghe Thủy Dạng Hề phân phó xong, đều giật mình, tuy cũng chưa lên tiếng trả lời, nhưng thật ra rất ấn ý cam chịu.

Thủy Giác Hiên tất nhiên là biết chỗ lợi hại của tỷ tỷ, lúc này, ngay cả mối quan hệ giữa hân cùng Nam Cung Ngự Cảnh, sợ cũng bị nàng hiểu triệt để. Bằng không, sao hội giao cho hân chuyện như vậy.

Trương thái y cùng nàng, vốn là trước đây có ước định, tất nhiên là không có dị nghị.

Tứ hoàng tử từ sau chuyện lần trước liền đối với tam tẩu nàng có vài phần kính sợ, nay thấy nàng chỉ một cái chớp mắt đã khôi phục như thường, đối với mọi người cũng đều phân phó nhiệm vụ rõ ràng tự, còn tìm không ra bất cứ sai lầm nào, cũng chỉ có thể đáp ứng.

Mà áo xanh nam tử kia, sớm nhận một ánh mắt lợi hại của Thủy Dạng Hề, một lời nói đầy khí phách, hân rất bội phục. Lúc này là thời kì mấu chốt, cũng bất chấp tất cả.

Đều tự gật đầu thật mạnh một cái, không cần lời nói, ý tứ trong đó, lòng đều hiểu rõ.

Thủy Dạng Hề thấy bọn họ phối hợp như thế, rất là vừa lòng, đi thông thả bước tới trước mặt bọn họ, nói: "Tốt lắm, hôm nay cứ như vậy tan đi."

Tiếng nói vừa dứt, gió theo thân ảnh mà chuyển động, vài cái lác mình, đã không thấy bóng dáng mọi người.

Thủy Dạng Hề híp mắt nhìn mất thân nam tử áo xanh biến ảnh, thấy hồ nghi, đối với ngoài cửa quát: "Phong Phù, Tuyết Nhất, Hoa nhiên..."

"Có thuộc hạ..." Ba người lập tức nhanh chóng đứng ở trước mặt Thủy Dạng Hề.

"Các người chăm sóc tốt cho tam hoàng tử, nếu có một chút sơ xuất, đem đầu tới gặp ta." Nàng học Nam Cung Ngự Cảnh, trong lời nói mang theo vẻ độc ác, không chờ bọn họ trả lời, liền thả người một cái, đã đi theo ra ngoài. Chỉ để lại ba đại thị vệ, kinh ngạc trừng lớn hai mắt, hai mắt nhìn nhau, tam hoàng tử phi bọn họ, thế nhưng biết võ?

Nội lực của nàng chung quy chỉ khôi phục ba phần, nhanh đuổi theo, sớm không thấy bóng dáng mấy người.

Nàng cảm thấy ảo não. Theo lúc trước hân cùng với Thái y nói chuyện với nhau, quan hệ với hân không phải là ít. Bởi vậy mới liều lĩnh mà đuổi theo. Nhưng hiện tại, tuy rằng còn đang ở trong phủ hoàng tử, nhưng lại không biết lại đến chỗ hẻo lánh gì.

Chỉ thấy chung quanh là núi vây quanh, rừng rậm vờn quanh (có điểm khoa trương, thế nhưng ở nàng trong mắt, cứ như vậy. Dân mù đường quả là dân mù đường.), son trọng thủy phục (núi non trùng điệp, sông ngòi đan xen ngăn cách), làm sao biết được đường ra.

Một tay đẩy ra bụi cỏ phía trước cơ hồ so với người còn cao hơn, một tay cầm theo váy, dưới chân cẩn thận dò mỗi một bước. Bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng nước chảy, liền không chút do dự hướng về tiếng động đi đến.

Xuyên qua bụi cỏ, liền gặp một dòng suối nhỏ quanh co vòng quanh rừng mà đi, một mảng lớn hồng nhật đập vào trong mắt. Mang theo yêu dã và xinh đẹp, mang theo trong mà tinh khiết, bay lên cao, nhảy lên một khúc xuân nghệ thường chỉ vũ (một điệu múa). Cái này, sẽ không là hoa đào núi chứ. Dòng suối ôm lấy núi, trong rừng hoa đào khiêu vũ, quả thực, mỹ đến cực hạn, mỹ đến mức, tùy ý mà cuồng dã.

Thủy Dạng Hề trong lòng cao hứng, thấy hoa đào, có nghĩa cách Lâm Thủy các không xa. Đang muốn đi về phía rừng đào, đã thấy trong rừng bóng người chớp lên, một xanh một trắng, không phải Thái y cùng áo xanh nam tử thì còn là ai.

Lập tức thân mình dừng lại ở phía trước, đem chính mình ẩn trong bụi cỏ xanh. Quả thật sự là trong cái xui có cái may mà.

Chỉ thấy thân ảnh áo xanh đứng thẳng, hai tay để ở sau người, đưa lưng về phía Thủy Dạng Hề, trong thanh âm mang theo một chút tôn trọng cùng thờ dài: "Người tự mình mười mấy năm trước thoát ly tổ chức, liền vào hoàng cung?"

Áo trắng tà tà dựa vào thân cây anh đào, cây đào rung động dẫn tới cánh hoa rơi tứ tán, liên miên lượn lờ, phần hương lượn lờ bám đầy người, kéo dài không dứt.

Chỉ nghe hần thân nhiên nói: "Đúng vậy." Trả lời đơn giản mà trực tiếp.

Áo xanh liền nghiêng người, có chút ngưng trọng nói: "Nói như vậy, độc này đến từ hoàng cung?"

Áo trắng như cũ gạt đầu một cái: "Không sai." Giống nhau có hỏi có đáp, cũng sẽ không nhiều lời.

"Người đã tra ra lai lịch của chủ thượng trước kia?" Áo xanh có chút kinh ngạc nói.

Thủy Dạng Hề nghe thế, có chút nghi hoặc. chủ thượng trước kia? Chẳng lẽ, Thái y từng là một thành viên trong tổ chức của Nam Cung Ngự Cảnh?

Vậy sao lại tiến đến trong cung? Còn là một nội ứng? Không, hẳn không phải là thuộc hạ Nam Cung Ngự Cảnh.

Thái y kia rốt cục có chút nổi giận, híp mắt nói: "Ta sẽ không phản bội chủ thượng. Ta chưa bao giờ được tra chút ít tin tức có liên quan chủ thượng. Lúc biết nó đến từ hoàng cung, là ta tìm năm năm thời gian, đi tới vô số nơi hẻo lánh, mới biết được độc này là vật phẩm tiến cống trong cung."

Áo xanh lúc này mới có chút nhẹ nhàng thở ra, nói: "Vẫn là không tính trở về sao?"

"Đã muốn có một cái thanh hộ pháp, không cần có nhiều thêm ta." Thái y kia không chút nghĩ ngợi cự tuyệt nói.

Thủy Dạng Hề không khỏi ngăn ra, thanh hộ pháp, hẳn đúng là thanh hộ pháp? Vậy thanh hộ pháp hiện tại, lại là xảy ra chuyện gì?

"Chức vị thanh hộ pháp này, ta cũng không thể đủ đảm nhiệm." lời nói trầm ổn, nói năng có khí phách, "Y thuật của người vốn là so với ta lợi hại hơn nhiều lắm. Liền ngay cả phương thuốc kia áp chế độc cho chủ thượng, cũng là mười mấy năm trước người lưu lại. Nếu không phải năm đó, người không nói một tiếng để lại thư rồi đi, hiện nay, vẫn đang là Thanh hộ pháp của tổ chức."

Nhất thời, trong rừng có chút lặng im. Chỉ còn tiếng động của một bông hoa rơi xuống. Thủy Dạng Hề thế này mới có chút rõ ràng tăng quan hệ khác giữa bọn họ. Chẳng qua, Thái y vì sao lại rời đi, là vì chủ thượng của hắn?

Thái y lấy tay ôm ngực, cười lạnh nói: "Ta cũng không hiếm lạ chức vị Thanh hộ pháp. Ta như bây giờ, tốt lắm. Mục đích duy nhất kiếp này, đó là tìm ra đầu mối mười mấy năm trước, rốt cuộc là ai hạ độc chủ thượng." Nói xong, liền di chuyển, trong thanh âm bao hàm một chút tàn khốc, "Nay, độc này lại xuất hiện, nghĩ có thể là một cơ hội trời cho. Cho nên, ta sẽ không trở về. Bất quá, người có thể yên tâm, độc của tam hoàng tử, ta sẽ đem hết toàn lực chữa trị."

Áo xanh nam tử nghe hắn nói như thế, nét mặt buộc chặt, thoáng có chút dịu đi. Đang muốn nói chuyện, lại nghe Thái y nói: "Tam Hoàng phi không phải là nhân vật bình thường, mọi sự người nên nghe theo nàng, tự có đạo lý. Không cần tiết lộ thân phận của ta." Nói xong, thân ảnh chợt lóe, vài cái tung mình, liền ra khỏi rừng hoa đào, hướng trong cung mà đi.

Áo xanh nam tử nhìn đến khi thân ảnh biến mất, chỉ bắt đắc dĩ thờ dài, cũng xoay người rời đi.

Nhất thời, chỉ còn lại có Thủy Dạng Hề ở trong bụi cỏ nghĩ đến chuyện hai người vừa mới nói. Nên kinh ngạc sao? nhưng nàng lại bình tĩnh như gương. Điều này đối với nàng mà nói, cũng không nhiều tác dụng, chẳng qua lại nhiều thêm lợi thế mà thôi.

Nhưng mà, không thể tưởng được, thân phận Thái y không đơn giản như thế, hoặc là nói, phiền phức như thế. Hơn nữa còn cất dấu bí mật như vậy. Chủ thượng trong miệng hắn gọi là vì trúng độc này mà chết sao? Nay xuất hiện lại, cùng khi đó có liên quan sao?

Dừng, nghĩ điều này nhiều làm gì, vẫn nên giải quyết chuyện trước mắt quan trọng hơn.

Vận công một cái phi thân, liền ly khai rừng đào, nhắm thẳng Tử Thần lâu mà đi. Trở về không bao lâu, Thanh hộ pháp cũng tùy theo mà đến. Xem ra, của khinh công của nàng bắt đầu khôi phục.

Thủy Dạng Hề vẫn ngồi tại ghế da hổ như cũ, đã nhiều ngày chuyện nay phát sinh có chút nhiều, nghĩ không ra đầu mối. Từng chuyện đều phát sinh không giống dự liệu, nhưng trong đó lại thấy một cái móc vào một cái, giống một đoàn dây rối loạn, từng cái nút thắt.

Có chút bất đắc dĩ xoa xoa huyệt Thái Dương, điều này quả thật làm người ta rất phiền chán...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Thủy Dạng Hề đang có chút buồn bã, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu mỏng manh, rất nhẹ, rất nhẹ, như bông gòn nhẹ nhàng, giống như từ chân trời truyền đến, khi tiến vào màn nhĩ, đã mơ hồ không rõ.

Thủy Dạng Hề cả kinh, theo bản năng hướng về phía Nam Cung Ngự Cảnh mà nhìn, lòng có chút hoảng loạn nhảy lên. Hắn, đã tỉnh chưa, hay là nàng nghe lầm?

Hết sức ngưng thần lại thì một tiếng "Hề Nhi" truyền đến, phản phát như nói mớ, không rõ ràng lắm, nhưng dị thường chấp nhất.

Thanh hộ pháp vẫn canh ở bên cạnh, lúc này một tay cầm lấy tay hắn, tiếp tục bắt mạch, một bên nói: "Chủ thượng, ngài rốt cục tỉnh. Cảm thấy có cái gì không thoải?" Trong thanh âm cứng nhắc lộ ra nhẹ nhàng quan tâm, rất nhạt rất nhạt, nhưng có thể làm cho người ta nhận ra cái loại kiên trì trung thành thề sống chết này.

Nam Cung Ngự Cảnh chỉ hơi hơi lắc đầu, cũng không đáp lại, chỉ một mặt kêu Thủy Dạng Hề.

Hắn biết, nàng ở ngay trong phòng này, mùi thơm đặc hữu trên người nàng đang quanh quẩn ở chóp mũi hắn, như hương sen mùa hè mà thanh nhã, giống như thu cúc phơi sương mà thanh cao, luôn xuất trần như vậy. Hắn cũng biết, lần này, thật sự đã làm nàng tức giận.

Trước khi hôn mê, hình ảnh cuối cùng trong đầu đó là bộ dáng nàng khóc ròng thất thanh, làm cho người ta lo lắng mà đau đớn, nhưng hắn lại bất lực. Trong lòng có tự trách, có ảo não, còn có nhiều hơn là một loại điên cuồng tưởng niệm, hắn bức thiết muốn nhìn thấy nàng. Chỉ tiếc, thân thể trúng độc này, đã có chút không chịu nổi gánh nặng.

Khỏe miệng hiện lên một chút trào phúng, đáng thương, Nam Cung Ngự Cảnh hắn lại có hôm nay. Tốt lắm, người hạ độc kia đủ can đảm, thế nhưng giám tính kẻ trên đầu của hắn. Bất quá, hắn thực may mắn, người trúng độc nặng là hắn, mà không phải Hề Nhi. Thống khổ như vậy, hắn không muốn Hề Nhi chịu phải, để hắn, như vậy đủ rồi.

Thủy Dạng Hề nghe hắn gọi một tiếng, cuối cùng từng bước một đi thông thả đến bên giường, hai tay hoàn ngực, nở nụ cười khanh khách, vẻ mặt thần nhiên mà kiêu căng, ánh mắt gọn sáng, trên cao nhìn xuống, khí thế quả nhiên là khinh miệt.

Theo trong mũi hừ nhẹ nói: "Tỉnh?" Miễn cưỡng cực điểm không chút nào để ý tới, trong đó lạnh lùng, thỏa mái đến cực điểm.

Nhất thời, tất cả mọi người bị thái độ trước sau hoàn toàn bất đồng của nàng mà khiếp sợ. Tam Hoàng phi cao ngạo lạnh lùng trước mắt như thế nào lại vì tam hoàng tử mà khóc đến ruột gan đứt từng khúc đây? Trước sau khác biệt quá lớn, thật là làm người ta không thể tưởng tượng được.

Nam Cung Ngự Cảnh đón nhận đôi mắt Thủy Dạng Hề, trong lòng không khỏi cả kinh, Hề Nhi lần này bình tĩnh như hồ nước kết băng, sợ ngay cả vũ khí lợi hại cũng không thể làm cho tầng băng dày kia dậy nổi nửa điểm gọn sáng, xem ra tức giận trong lòng, có thể so với Thái Sơn áp đỉnh.

Nam Cung Ngự Cảnh suy yếu cười: "Hề Nhi, ta nghĩ uống nước." Thanh âm mỏng manh như tơ nhện.

"Không có." Thủy Dạng Hề không chút do dự thốt ra, làm Hoa Nhiên sợ tới mức sớm chuẩn bị tốt cũng sững sờ tại chỗ. Một chén nước cầm ở trong tay, đưa cũng không phải, không đưa cũng không được.

Nam Cung Ngự Cảnh vẫn cười, nụ cười kia có thể so với Minh Nguyệt, ở trên không mà trôi, lưu lại một bức họa màu sáng bạc, rạng rỡ sinh quang, hòa cùng dòng chảy, trong suốt bao lấy vạn vật.

Hắn sùng nịch nhìn Thủy Dạng Hề, nói: "Hề Nhi, ta thật cao hứng." Thanh âm vẫn nho nhỏ, chính là trong giọng nói lại lộ ra một loại vẻ mặt cao hứng.

"Cao hứng?" Thủy Dạng Hề từ trong cổ họng nghẹn lại hai chữ này, nàng vì hắn lo lắng đến sợ hãi, sợ hãi sinh mệnh nàng lại một lần nữa mất đi, thế nhưng hắn lại cao hứng, không khỏi tức giận từ mọi góc ngách trong đáy lòng đáy lòng chậm rãi nổi lên.

Nhìn đến Thủy Dạng Hề sắc mặt khê biến, Nam Cung Ngự Cảnh có chút dự cảm không tốt, sợ nàng lại xúc động. Lập tức nói: "Đừng vậy, cao hứng. Nguyên lai Hề Nhi để ý ta như thế, cho dù chết cũng đáng." Mặt hắn bình tĩnh nhìn Thủy Dạng Hề, trong mắt nồng đậm thâm tình giống như hồ sâu, đem người bao phủ, dù người như thế nào gãy dựa cũng không chỗ trốn, ngàn người chết.

Hắn yêu Hề Nhi, hy vọng Hề Nhi cũng thương hắn. Hắn biết nàng đậm mật, biết nàng lạnh lùng, chẳng qua sớm chiều ở chung, cũng biết Hề Nhi thủy chung vẫn quan tâm hắn. Chính là, hắn không thể xác định, nó có thể kêu là tình yêu hay không, hắn ở trong lòng nàng có vị trí đồng dạng như vậy hay không. Hoặc là, so với người xa lạ khác thì tương đối quen thuộc hơn sao?

Nhưng mà, lần này, rốt cục hắn có thể xác định, hắn ở trong lòng nàng, không có như vậy, nhận thức này làm cho lòng hắn vô cùng sung sướng, như con ong mật, ong ong phi vũ

Thủy Dạng Hề nhìn trong mắt hắn không chút nào che dấu tình ý, nồng đậm như sắc đen của bầu trời đêm, làm tim của nàng không khỏi nhảy lên, đúng là không kim được mà trên mặt một mảnh đỏ bừng. Lời nói hi vọng kia, vẫn cứ sinh sôi mắc nghẹn trong cổ họng.

Nàng có chút ngưng ngừng ly khai tầm mắt. Dừng, nói và không nói cũng không còn quan trọng nữa, hần như vậy, đơn giản là suy nghĩ cho an nguy của nàng, có lẽ, nếu là chính mình, cũng sẽ lựa chọn làm như vậy. Làm gì, lại đi cưỡng cầu người khác. Chỉ cần chính mình thủy chung bảo vệ tốt chính mình, chuyện như vậy, sẽ không xảy ra lần nữa.

Nam Cung Ngự Cảnh vào lúc này lại cười ha ha, hần chưa bao giờ xem qua bộ dáng thẹn thùng của Hề Nhi, không nghĩ tới lại đáng yêu như vậy, như là nửa quả anh đào đã hồng chín, làm cho người ta nhìn không được muốn cắn lên đó một ngụm. Chính là, hần lại quên, lúc này, hần suy yếu không chịu nổi, một tiếng cười còn không có xong, đã ho không ngừng.

Thủy Dạng Hề thấy vậy, có chút oán trách nhìn hần một cái, trong mắt nồng đậm ý tứ hàm xúc cảnh cáo. Vươn tay, cũng không xoay người, nói: "thuốc."

Thuốc đã sớm chuẩn bị tốt, liền đưa tới trên tay Thủy Dạng Hề. Nàng trực tiếp cầm chén thuốc đưa đến trước mặt Nam Cung Ngự Cảnh, nói: "Uống thuốc." Giống như mệnh lệnh không cho cự tuyệt.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn chén thuốc trước mặt, trong lòng không khỏi thở dài, Hề Nhi, khi nên nhu tình, nửa điểm tình ý cũng không có, bất đắc dĩ tự tay tiếp nhận chén thuốc.

Nam Cung Ngự Cảnh ở Thủy Dạng Hề dốc lòng (tác giả: đối với nữ chủ mà nói, đã muốn đủ dốc lòng) chăm sóc xuống, không tới mấy ngày đã tốt hơn phân nửa.

Mà đã nhiều ngày vô luận việc nhỏ việc lớn đều là Thủy Dạng Hề xử lý . Bao gồm tin tức cơ mật đến từ các nơi. Nàng mở ra tín hàm đến từ chỗ Thực phi, mặt trên chỉ một câu: trong cung có biến.

Thủy Dạng Hề nhìn không khỏi ngẩn ra, có biến? Rốt cuộc là cái gì biến. Chẳng lẽ đã bắt đầu hành động sao?

Nàng ngưng thần nghĩ lại một lát, Nam Cung Ngự Cảnh vừa vặn trúng độc, mà trong cung liền truyền ra tin tức như thế, không thể không làm người ta hoài nghi lần trúng độc này cùng phe phái Thực phi có liên quan hay không. Nhưng mà, độc này, đến tột cùng là như thế nào đến. Địch nhân đang ẩn từ một nơi bí mật gần đó, vậy thì là ai?

Thủy Dạng Hề có chút trăm mối không thể giải, tuy rằng tin tức này nhiều, nhưng chung quy không tìm ra cái mấu chốt, làm cho nàng tìm không ra cái gì rõ ràng.

Trong cung dị biến, đột nhiên xuất hiện kì độc, cậu mất tích, còn có nhiều mờ ám, đều làm nàng nghi hoặc. Đây hết thảy, tựa hồ rất khó tìm đến cửa đột phá.

Đang nghĩ tới đây, Hoa Nhiên tiến vào đưa tin: "Hoàng phi, Tổng nương nói có chuyện quan trọng bẩm báo."

Tổng nương? Đúng rồi, mấy ngày này đã đem nàng quên mất. Có lẽ, từ khi tiến hành tra xét độc này, cũng không thường không thể. Dem tờ giấy trong tay buông, nói: " Cho nàng tiến vào."

Tổng nương đi vào đến phòng, thấy Nam Cung Ngự Cảnh tỉnh lại, có chút chần chờ đứng tại chỗ .

Thủy Dạng Hề biết bản khoản của nàng, hết thảy công việc của nàng, Nam Cung Ngự Cảnh không biết. Bất quá, nay và xưa đã khác, tình thế tựa hồ lửa sém lông mày, nên cũng bất chấp nhiều điều: "Tổng nương, cứ việc nói thẳng đi."

"Vâng. Tiểu thư, Song nhị truyền đến tin tức, nhị phu nhân cùng nhị tiểu mở việc, đúng là vì việc hôn nhân của nhị tiểu thư." Tổng nương trả lời, nhìn Thủy Dạng Hề đang có chút suy nghĩ, liền ngừng lại.

"Nga, thật đúng là việc hôn nhân của nàng? Kia tiến thêm một bước đâu?" Thủy Dạng Hề dừng một chút hỏi.

"Tiểu thư sở liệu quả nhiên không sai. Nhị phu nhân ngày ấy tiến cung, quả thật là cùng Thực phi bàn bạc tới hôn sự của nhị tiểu thư. Chính là, dù sao nhị tiểu thư cũng do Thực phi nhìn lớn lên, vẫn muốn cho nàng làm nhị hoàng tử phi, cũng bởi vậy mới có thể âm thầm hướng nhị phu nhân nói rõ là cố ý đem nhị tiểu thư tính gả người khác.

"Chẳng qua, sau khi nhị tiểu thư biết, vô luận như thế nào đều không đồng ý. Nàng thẳng la hét đòi cho sau khi sự việc thành công, sẽ gả cho nhị hoàng tử, hơn nữa, còn mắng tiểu thư tiện nhân, nói người câu dẫn nhị hoàng tử." Nói tới đây, thanh âm dần dần nhỏ đi xuống. Nàng không phải không biết, tiểu thư lần đó bị nhị tiểu thư mắng nàng một tiếng tiện nhân, lần đầu tiên phát ra tính tình từ trước tới nay. Chỉ thật cẩn thận xem xét Thủy Dạng Hề.

Còn không thấy Thủy Dạng Hề có phản ứng, thì Nam Cung Ngự Cảnh nằm nghiêng ở trên giường ghé da hồ lại hừ lạnh nói: "Cái gì?" Âm điệu lên cao, bao hàm tàn khốc không thể so với trong đôi mắt kia ít hơn bao nhiêu. Nam Cung Ngự Cảnh dù sao cũng là Nam Cung Ngự Cảnh, chỉ một tiếng hừ lạnh, một ánh mắt, cổ khí phách từ bên trong mà tự nhiên hiện ra. Cho dù, trên mặt vẫn đang tiêu tụy, nhưng cũng khó dấu quang huy của hần lúc này.

Thủy Dạng Hề lại lạnh lùng nói: "Người ngồi im cho ta, đúng giờ uống thuốc là được. chuyện này là của ta, không cần người quản." Đã nhiều ngày, nàng bình sinh lần đầu tiên làm bảo mẫu, hơn nữa làm được bất diệc nhạ hồ.

Nàng trong đầu như cũ chỉ có câu "công việc thành công " bốn chữ, việc này, rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ... âm mưu soán vị? A, cũng không phải không có khả năng.

Như vậy, dị biến trong cung, có hay không cùng "công việc" này có liên quan? Nếu đúng là như thế, bọn họ tựa hồ cũng đang nóng vội, bên này đang nói Nam Cung Ngự Cảnh, chính là một trở ngại rất lớn, huống chi vẫn còn rắc rối khác. Như thế qua loa, nhất định. Có lẽ, còn có hậu chiêu gì đó?

Dừng, đề phòng trước. Nàng nhìn nhìn Tống nương nói: "Tống nương, người cũng biết, ta vì sao đã nhiều ngày vẫn ở trong Từ Thần lâu?"

Tống nương có chút hồ nghi lắc đầu, nói: "Ta không biết."

Tốt lắm, Thủy Dạng Hề vừa lòng gật đầu, tin tức phong tỏa không sai: "Vậy người cũng biết, ta ngày ngày uống trà trong đó có pha một loại kịch độc, thiên hạ không thuốc có thể giải. Mà trà này, sau khi từ tướng phủ trở về, vẫn qua tay người." Ánh mắt có chút lợi hại bắn thẳng đến hướng Tống nương.

Không phải là nàng không tin Tống nương, dù sao, không tin nàng, chính là đại biểu cho không tin chính mình. Nàng mà nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người. Chính là, lần này, quả thật cần phải cẩn thận lại cẩn thận.

Tống nương nghe thấy Thủy Dạng Hề nói như thế, cảm thấy không khỏi kinh hãi, chỉ một lòng lo lắng an nguy Thủy Dạng Hề, lại quên nàng giờ phút này lại gặp phải nguy hiểm hơn: "Tiểu thư, người trúng độc? vậy có sao không?"

Gặp Thủy Dạng Hề cũng không đáp lời, có chút hoảng sợ nói: "Tiểu thư là hoài nghi ta sao? Thiên địa chứng giám, ta đối với tiểu thư trung thành và tận tâm, tuyệt không có lòng phản bội." Nói xong, liền quý gối.

Thủy Dạng Hề cắn cắn môi, nàng đây đang làm cái gì, tiến lên nâng Tống nương dậy, mặc dù trong lòng có tí áy náy, nhưng âm thanh vẫn lạnh lùng nói: "Tống nương, ta chưa từng nói là người hạ độc. Nếu là thực không tin người, người cảm thấy còn có cơ hội đứng ở trước mặt ta sao?" Nàng mới vừa rồi là có muốn thử, Tống nương đều không phải là người tâm cơ thâm trầm, một màn vừa rồi, đã muốn vãn khai vụ tan(mây tan sương mù tan ra).

"Cám ơn tiểu thư tin tưởng ta." Tống nương đứng dậy, trong lòng giật mình như phù dung sớm nở tối tàn, chung quy cuối cùng là mất mát. Nhưng lập tức lại lo lắng nói: "Tiểu thư có cái gì trở ngại? Chẳng lẽ ngay cả kia Trương thái y cũng không thể giải sao?" lo lắng, không khỏi lại tăng thêm vài phần.

Thủy Dạng Hề lắc đầu, nói: "Không có gì, đã không còn trở ngại." Cuối cùng không muốn nhiều lời, qua loa ứng phó một câu liền dừng.

Chỉ nghe Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Trà Hề Nhi, từ chỗ nào mà có?"

"Trà này, là lần trước hồi tướng phủ, tứ phu nhân tặng cho, " Thủy Dạng Hề dừng một chút, tiếp tục nói, "Sẽ không phải tứ phu nhân. Bởi vì, ta đã muốn trúng độc ở trước đó rồi."

Nam Cung Ngự Cảnh hơi trầm ngâm, nói: "Nói cách khác, ở nhà đã trúng độc rồi?"

Thủy Dạng Hề nghe thấy từ nhà, trong nháy mắt hoảng hốt, nàng tựa hồ chưa từng đem chỗ nào chân chính làm nhà đâu? Nay, có thể sao? Nhíu nhíu mày, lập tức hồi tưởng, nói: "Chưa từng. Lần đầu trúng độc, phải là sau đêm ám sát đó... Chẳng lẽ, là đám Hắc y nhân kia sao?" lời nói phía sau, cơ hồ đã tự quyết định, cũng là không chú ý tới sắc mặt Nam Cung Ngự Cảnh đã sớm trầm xuống.

Nàng như cũ vẫn còn suy nghĩ, đám Hắc y nhân kia tuy nói là khả nghi nhất, nhưng độc này chung quy quá mức đặc thù, bọn họ tựa hồ cũng không có cơ hội hạ độc. Huống chi, vừa muốn phải dùng qua nó, vừa phải ngửi thấy mùi, vốn rất phiền toái. Nói như vậy, độc này, cùng Thục phi không quan hệ? Nhưng độc này, cuối cùng ở trong tướng phủ hạ , hơn nữa, người hạ độc này, tựa hồ có tâm giá họa cho tứ phu nhân.

Lại nghe Nam Cung Ngự Cảnh thanh âm có chút phẫn nộ truyền đến: "Nàng khi nào bị ám sát, ta vì sao không biết? " Ánh mắt quét về phía đám người Hoa Nhiên Tống nương, tất cả mọi người không tự giác lui thân mình về phía sau.

Thủy Dạng Hề thế mới biết, chính mình bất tri bất giác nói lộ ra miệng, bất quá đã là chuyện quá khứ, có gì để so đo, sau nhàn nhàn một lên tiếng trả lời: "Àn, phỏng chừng là nhị phu nhân đã hạ thủ, bất quá, mặt sau chắc có Thục phi bảo hộ cũng nói không chừng. Cho nên, độc này, bất luận kẻ nào đều có hiểm nghi, bao gồm phụ hoàng của người, đương kim hoàng thượng."

Nam Cung Ngự Cảnh sắc mặt khẽ biến, chỉ một cái dao động thần, liền khôi phục như lúc ban đầu, trầm nghĩ, phụ hoàng sao, chẳng lẽ hẳn thật sự không chấp nhận được Hề nhi? Hừ, bất quá, vô luận là ai, nếu là muốn thương tổn nàng, chi bằng hỏi qua hắn có đồng ý hay không mới đúng.

Như vậy, lần trước ám sát, trước hết nhớ kỹ. Lưu trữ về sau chậm rãi mà tính. Chính là..." người hại độc, không phải đã rõ ràng, tựa hồ đều mới phát sinh."

Thủy Dạng Hề thành công dời đi lực chú ý của hắn, cười khê, gật đầu: "Đúng vậy, rất là khó giải quyết." Mắt nhìn Tống nương, nói, "Tống nương, người đi xuống đi. Tiếp tục giám sát tướng phủ bên kia, có cái gì lại đến báo cáo."

Tống nương có chút chần chờ đứng ở tại chỗ, do dự một hồi, nói: "Tiểu thư, mấy đêm gần đây, không thấy Vu Nhi, giống như đã mất tích."

Thủy Dạng Hề nghe xong, lại không phản ứng gì, chỉ một đôi mắt bắn khoản dừng ở trên người Tống nương, làm người ta có chút khó nhin, ánh mắt thanh linh kia, giống như nhìn thấu toàn bộ người khác. Nàng rõ ràng nhìn thấy một chút hào quang hư hư thực thực tàn khóc, ở trong mắt Thủy Dạng Hề chợt lóe rồi biến mất, chỉ một cái chớp mắt, liền đã khôi phục bình tĩnh.

Tống nương cũng không nói nhiều thêm, chỉ hành lễ lui đi ra ngoài. Tiểu thư như vậy, rất làm cho người ta sợ hãi, làm người ta đoán không ra.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Thùy Dạng Hề nhìn thân ảnh Tổng nương biến mất, nhất thời ngưng trọng không nói gì. Hai tay hơi hơi nhẹ nắm, chậm rãi, càng ngày càng gấp, thẳng đến móng tay chạm vào thịt, truyền đến một trận đau đớn rõ ràng, mới buông lỏng tay ra. Vu Nhi? Nàng thế nhưng lại quên nàng ta.

Trong lòng có chút lạnh cả người, không phải tiếc hận, không phải hối hận, như một cảm giác mát, theo đáy lòng truyền khắp toàn thân. Xem ra, không có người thiện lương, sẽ không học người khác phát thiện tâm, chẳng những chiếm không được tốt, ngược lại rước lấy một thân họa.

Nàng, không phải là người quá tốt và thật tình sao?

Một cái cười khê lạnh lùng, quả nhiên trào phúng đến mức tận cùng, đó là đối chính mình một loại bất mãn.

Nam Cung Ngự Cảnh đột nhiên cảm giác được trên người nàng tản mát ra hàn ý nhẹ nhẹ, không khỏi sùng sốt. Chỉ thấy tay nàng dưới sa mỏng thấp thoáng nắm tay chậm rãi buông ra, chính là, cả người tựa hồ lâm vào trong một loại hoảng hốt.

Hắn từ trên ghế da hồ đứng dậy, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, trong dự kiến, không chút nào cố sức đem nàng mang hướng ghế dựa ngồi xuống, một tay phủ phủ mây của nàng, rồi nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy? Có cái gì không đúng sao?"

Thùy Dạng Hề ngẩng đầu nhìn hắn, đơn giản suy tư, tay không khỏi nắm thật chặt, nói: "Vu Nhi mất tích, sợ là không đơn giản."

Cảm giác được nàng nói có chút ngưng trọng, Nam Cung Ngự Cảnh cầm lấy tay nàng, nói: "Như thế nào?"

Thùy Dạng Hề cúi đầu, suy nghĩ như thế nào mở miệng, sau một lúc lâu, mới nói: "Vu Nhi là người hoàng hậu an bài ở bên ta. Lần trước rơi xuống nước, đó là nàng nhận lệnh hoàng hậu, mà cố ý đẩy ta xuống nước. Rồi sau đó, lại từng muốn hạ độc hại ta, khi ta xuyên qua, mới không thực hiện được."

Ngẩng đầu nhìn xem phản ứng Nam Cung Ngự Cảnh, quả nhiên mất lộ ra kinh ngạc. Ở trong mắt mỗi người, hoàng hậu thương yêu nàng nhất, có khi thậm chí hơn cả Nam Cung Ngự Cảnh, mặc cho ai nghe tin tức này, đều sẽ không tự giác mà hoài nghi. Không thể không nói, hoàng hậu cao minh, không người có thể bì kịp.

Bất quá, Nam Cung Ngự Cảnh ở trong cung hoàng hậu vẫn đang có nội ứng theo dõi, mà làm như thế cũng chứng tỏ hắn không tin nàng ta. Bởi vậy, nàng mới có thể mở miệng đem hết thảy nói thẳng ra.

Nói đến người này, một nụ cười lạnh, người ta đều đã dùng độc hại nàng, nàng lại vẫn có tâm tư thương hại, điều này có tính là tự mình chui đầu vào rọ không.

"Vậy nàng vì sao vẫn là lưu lại nàng ta?" đem hai tay tay nàng cầm thật chặt, trong tay hơi hơi run run, nói rõ hấn đau lòng. Hề Nhi, những năm gần đây, nàng đã chịu đựng nhiều lắm rồi? Ngay cả người thương yêu nhất của nàng, cũng liều lĩnh muốn đưa nàng vào chỗ chết, nàng có thể sống tốt như thế, làm cho ta có được nàng, quả thật là trời cao đối với ta chiếu cố.

"Bởi vì không nỡ. Người chung sống cùng nhau đã lâu, luôn luôn sinh ra một ít tình cảm. Hơn nữa ở lúc người cô đơn nhất bất lực nhất, từng cho người chỗ dựa, liền càng thêm dễ dàng tấn công sự yếu đuối trong lòng người." Cái này, chính là cái thiện của nàng đi, từ một cái thể giới đến một thể giới khác, cuối cùng cũng học được vì người khác suy nghĩ. Chính là, kết quả này có chút châm chọc.

"Vậy, nàng vì sao khẳng định nàng ta mất tích không đơn giản như thế?" Nam Cung Ngự Cảnh có chút tùy ý hỏi. Bị thương trên mặt nàng, làm cho hắn có chút đau lòng, nếu tìm ra căn nguyên nguồn gốc, có thể làm cho nàng sống dễ chịu hơn một chút, suy nghĩ như vậy so với bị thương càng mạnh mẽ hơn.

Thùy Dạng Hề đối hắn cau mày, nàng đều nói với hắn quan hệ lợi hại trong đó, nhưng rốt cuộc lại không biết mất tích của nàng ta lại không đơn giản? Ai tin đây. Dừng, cũng không phải không biết dụng tâm của hắn, liền tùy hắn đi.

Khê cười nói: "Vô luận độc này cùng nàng ta có không quan hệ hay không, mất tích lúc này, vốn là quái dị. Nếu như không quan hệ, vậy nàng ta mất tích, có lẽ là đã phát hiện ra cái gì, làm cho người ta phải giết người diệt khẩu cũng không chừng. Nếu như có lý do này, đại khái, giải thích duy nhất, là sự việc đã bại lộ, nên bỏ trốn." lời nói có chút vui đùa.

Nam Cung Ngự Cảnh lại nghe chăm chú, đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, lắc lắc đầu nói: "Không. Nếu độc này thực sự cùng nàng ta có liên quan, lúc này, nàng ta phải đang hoảng ở lại trong này, để tránh dả thảo kinh xà, tránh để nắm được nhược điểm. Cho dù nàng ta muốn cao bay xa chạy, vừa muốn đi, thì chủ tử ta phía sau của nàng ta cũng không cho phép. Cho nên, bỏ trốn, lý do này tựa hồ không thành lập."

Thùy Dạng Hề chăm chú nghe hắn nói, tim cũng nhảy lên đi theo, đứng dậy, cùng hắn sóng vai mà chiến đấu. Nhìn hồ nước ngoài cửa sổ, ở trong gió xuân mưa phùn dễ chịu, đã không còn thảm như lúc vào mùa đông, một cánh sen, theo nước trong ương ngạnh xông ra, bắt đầu lộ ra sự kiên cường.

"Vậy..." Thủy Dạng Hề suy tư nói: "Nếu như bên kia giết người diệt khẩu thì sao?"

"Vậy càng không có đạo lý. Không có lý do gì tại thời khắc mấu chốt lại cho chúng ta một con đường sáng." Nam Cung Ngự Cảnh phân tích nói.

Thủy Dạng Hề gật gù đầu, nói: "Đúng, không sai. Nói như vậy, vô luận giả thiết nào, vấn đề đều là ở chính trên người nàng. Nói cách khác, người hạ độc, chẳng những không có hiện ra nửa điểm mặt mày, nhưng lại để ra thật nhiều hiểm nghi lại." Xem ra, Vu Nhi này, cũng nên hảo hảo điều tra một phen mới phải.

Ngay cả hoàng hậu, cũng là phải chu toàn. Dù sao, thêm nàng một cái cũng không nhiều hơn, thiếu nàng một cái cũng không ít. Trong lòng âm thầm nổi lên kẻ sách...

Lúc này, lại nghe Thanh hộ pháp báo lại, nói Nam Cung Ngự Linh cùng Thủy Giác Hiền đến, đang ở ngoài cửa chờ.

Nam Cung Ngự Cảnh cùng Thủy Dạng Hề liếc nhau, ăn ý, đã đem tâm tư đối phương hiểu rõ. Hai người bọn họ đều đến, tất là có thêm tin tức trọng đại. Vì thế, nhanh chóng cho bọn họ vào.

Nam Cung Ngự Linh vừa vào cửa, vẻ mặt ngưng trọng, vội vàng nói: "Tam ca, không tốt, phụ hoàng ngã bệnh. Trương thái y chẩn đoán, cùng trúng độc giống như người."

"Cái gì?" Nam Cung Ngự Cảnh cùng Thủy Dạng Hề trầm miệng một lời kinh ngạc nói.

"Biết là ai hạ độc sao? Phương thức hạ độc là như thế nào?" Nam Cung Ngự Cảnh lập tức hỏi.

Nam Cung Ngự Linh lắc đầu, nói: "Không biết. Lần này phương thức hạ độc thực bình thường. Hạ trong thức ăn, chính là trong thức ăn ở mỗi ngày, còn ngửi mùi hương, là ở trong lư hương ngự án của phụ hoàng. Nay, đang phải Thục phi, mấy ngày gần đây cũng có chút thần bí, tựa hồ, rất nhanh sẽ có hành động. Như vậy xem ra, ta cảm thấy Thục phi là nhân vật hiểm nghi nhất."

Hoàng đế có trúng độc hay không, đối với Thủy Dạng Hề mà nói, đều không trọng yếu. Nàng hứng thú, cũng là tin tức lộ ra từ trong đó.

Một bên suy tư, một bên chậm rãi mở miệng nói: "Nếu Hoàng Thượng trúng độc, đó là phủ định việc độc được ở chỗ Hoàng Thượng, mười mấy năm trước đều bị trộm hết, hơn nữa, người trộm độc này, chính là người trong cung."

Nói xong, lại phát hiện tất cả mọi người nhìn nàng, rồi hai mặt nhìn nhau, làm như căn bản không có biết nàng đang nói cái gì. Liếc mắt nhìn mọi người một cái, nói: "Àn... Các người cũng không biết sao?"

"Chúng ta nên biết cái gì?" Nam Cung Ngự Linh xoay người hỏi Thủy Dạng Hề, trong mắt lộ ra chút hoang mang, đối với tẩu tử này, hiện tại vô luận nói ra lời kinh người như thế nào đi nữa hẳn cũng không cảm thấy kỳ quái.

Thủy Dạng Hề cúi đầu, đứng rồi, độc này chỉ có Trương thái y hiểu biết, bọn họ sao lại biết. Vì thế đem lai lịch cùng với sự xuất hiện của độc này nói rõ ràng.

Mọi người nghe xong, vẻ mặt đều ngưng trọng, lâm vào trầm tư.

"A," Nam Cung Ngự Linh đột nhiên lên tiếng, làm như nghĩ tới chỗ mấu chốt, nói, "Khó trách, Trương thái y kia muốn ta chuyển lời cho chị dâu, mười mấy năm trước, độc đã bị trộm hết."

"Nói như vậy," Thủy Giác Hiền rất có hứng thú nói, "Người hạ độc này, đã có thể loại trừ hiểm nghi với Hoàng Thượng. Còn lại, Thục phi là hoài nghi lớn nhất."

Lại một lần nữa, mọi người lâm vào trong trầm mặc. Đối với vấn đề trọng đại như vậy, đều chỉ dựa vào phán đoán, bởi vậy, thận trọng càng thêm thận trọng, mỗi một câu nói ra, liền đại biểu cho một quyết định trọng đại hoặc là một phát hiện sắc bén.

Nam Cung Ngự Cảnh cùng Thủy Dạng Hề hai mắt ở không trung giao hội, rất là ăn ý nhìn nhau cười.

Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Có lẽ, theo quan sát hiện tại, xem ra, Thục phi là hoài nghi lớn nhất, bất quá, cũng không loại trừ có khả năng khác. Người hạ độc này, tạm thời trước thả được thì thả, ngừng việc gia tăng giám thị đối những người này. Việc cấp bách, làm như thế nào mà ứng phó hành động kế tiếp của Thục phi cùng nhị hoàng tử."

Nói xong, đứng dậy đến bên bàn văn án, lấy ra thông tin cơ mật đã nhiều ngày từ trong cung truyền ra, quay lại đưa cho mọi người.

Mọi người nhìn thấy, đều sắc mặt đại biến. Theo như thông tin từ trong thư tường thuật lại, đám người Thục phi cùng nhị hoàng tử không phải là muốn làm phản sao? Nam Cung Ngự Linh có chút cảm khái nói: "Không thể tưởng được, nhị ca thật sự đi đến bước này. Nhưng mà, hẳn cần gì làm vậy."

Thủy Dạng Hề cười lạnh một cái, nói: "Từ trước đến nay tranh giành ngôi vị hoàng đế, đều là như thế, có hoàng đế nào sau lưng không phải một có một con đường hình thành từ máu tươi. Chính là, nhị hoàng tử này cũng có đôi chút nóng vội, đúng là như hổ rình mồi cùng Thịnh Hạ quốc hợp tác, cái này không phải là dẫn sói vào nhà sao? Cho dù đoạt được ngôi vị hoàng đế, hừ hừ, sợ là cũng ngồi không bao lâu."

Mọi người nghe xong lời nói của nàng, trừ bỏ Nam Cung Ngự Cảnh đã muốn tập mãi thành quen, đều không khỏi cả kinh, những lời nói này, xuất phát

từ một nữ tử, có thể nói là làm cho người khác khiếp sợ cực kỳ.

Sau một lúc lâu, Thủy Giác Hiền mới nói: "Tỷ tỷ thật không thua đáng mài râu, nói rất đúng đâu. Nay, chúng ta sẽ tương kế tựu kế, dẫn quân nhập úng, sau đó một lưới bắt hết."

Mọi người nghe xong, thoáng trầm tư, rồi lần lượt gật đầu.

Thủy Dạng Hề vẫn chú ý tình huống của Nam Cung Ngự Cảnh, độc của hắn mới hơi hơi chuyển tốt, nay tâm trạng lại hao phí một phen, mặt mũi đã hiện lên trên mặt. Nàng nhún nhún mày, đỡ hắn đưa đến ghế ngồi da hổ, đưa qua một chén trà, có chút lo lắng nhìn hắn.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn nàng cười an ủi, ý bảo mình không sao. Nhẹ giọng nói: "Còn có một chút, nói xong liền nghỉ ngơi." Ánh mắt chuyển chú nhìn nàng, làm nàng không thể cự tuyệt, chỉ phải hơi hơi gật đầu.

Nam Cung Ngự Cảnh bắt chắp mọi người ở đây, nhẹ nhàng ở nàng trên trán nàng mà hôn. Quay đầu nhìn về phía Nam Cung Ngự Linh cùng Thủy Giác Hiền, lúc này, trong mắt đã không có nhu tình như vừa rồi, một đạo khí phách tự nhiên mà có, từ trong mắt mà ra. Khí thế kia, giống như là vương giả bề ngễ thiên hạ, nghiêm nghị mà không thể xâm phạm.

Đối với bọn họ nói: "Hiên, Sở tướng quân bên kia, liền giao cho ngươi. Cần phải âm thầm, đem ngoài cung hết thầy an bài thỏa đáng. Linh, trong cung, phải dựa vào ngươi, đến ngày đó, ta cũng không muốn nhìn có người nào vì bọn họ mà làm việc." Nói xong, đôi mắt sáng ngời có thần nhìn bọn họ, làm như chờ bọn họ trả lời.

Chỉ nghe Thủy Giác Hiền nói: "Tam hoàng tử yên tâm, điểm ấy, ta có thể làm thỏa đáng."

"Tam ca, ta làm việc, ngươi còn lo lắng sao?" Tứ hoàng tử cũng có chút trêu tức nói, chính là trong mắt lộ ra nghiêm túc, tựa hồ có thể thiêu đốt toàn bộ con ngươi.

Thủy Dạng Hề hít một hơi đánh giá Thủy Giác Hiền vài lần, buồn bã nói: "Ngươi lại dám gạt ta?"

Thủy Giác Hiền trong lòng lộp bộp một chút, trên mặt một trận cười khổ, lại bị chịu oan: "Oan uổng a, tỷ tỷ. Ta là thật sự yêu Thủy Nhu, mới nhờ tỷ ra tay xuất mã. Về phần, binh lực Sở tướng quân, không liên quan chính là không liên qua, cái này cũng là nhân tiện, nhân tiện, ha ha..." Trên mặt một trận cười mỉa.

Thủy Dạng Hề cũng không để ý đến hắn, chỉ quay đầu, nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, trong mắt trần tình làm cho người ta không thể lảng tránh.

Nam Cung Ngự Cảnh trong lòng biết không ổn, hai tay bế Thủy Dạng Hề, tựa đầu đặt ở trên vai của nàng, nói: "Hề Nhi, ta mệt mỏi quá, choáng váng đầu." Trời, hắn đường đường tam hoàng tử, thế nhưng lại muốn dùng thủ đoạn như vậy, thật sự là lợi hại. Nhưng vì trốn tránh Hề Nhi tức giận, vẫn là lấy độc làm có là tuyệt vời nhất.

Đối với thế lực Sở tướng quân, lần đó trên yến hội trực cầu, thật là lợi dụng Hề Nhi, vì Hiên thắng được Thủy Nhu, nhân tiện, cũng đem binh lực Sở tướng quân nhận lấy. Đây mới là ý đồ khi đó của hắn, về phần Thủy Dạng Tình, chính là một cái ngưi trang. Nếu sớm biết hôm nay như thế quần cảnh, hẳn tình nguyện lúc ấy liền cùng nàng nói rõ, cũng không đến mức một đời anh minh của hắn hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Thủy Dạng Hề nhìn khuôn mặt hắn quả thật đã muốn mệt mỏi quá rồi, đành thở dài, tạm thời trước mắt coi như thôi.

Có chút oán hận nhìn Thủy Giác Hiền liếc mắt một cái, nói: "Hôm nay cứ như vậy đi, các ngươi cũng về trước đi. Về phần có cái gì nợ, tạm thời nhớ kỹ, về sau một hào đều tính rõ ràng."

Lời này, làm Thủy Giác Hiền xuất một thân mồ hôi lạnh. Hắn biết, tỷ tỷ ý là có thù oán tất báo, lần này thật là thảm. Chỉ phải mang theo lo lắng thấp thỏm, đi ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61

Nam Cung Ngự Linh không hiểu, nhìn Thủy Giác Hiền buông xuống hai tròng mắt, cho nên có chút không hiểu, khi nghe Thủy Dạng Hề nói thế, hóa ra là đắc tội với nàng? Liền vút cho hắn ý cười là tự mình cầu nhiều phúc đi, rồi một thân tiêu sái rời đi.

Thủy Dạng Hề lúc này mới quay đầu nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, thấy hắn đã dựa vào nàng mà ngủ. Lắc đầu một chút, được rồi, lần này bỏ qua cho ngươi. Gọi Thanh hộ pháp, đưa hắn đỡ lên giường.

Ở trên bàn viết, vôi vàng viết vài nét bút, đợi mực khô đi, mới vôi vàng nhanh chóng, hướng ngoài phòng đi tới. Mấy ngày gần đây, đây là lần đầu tiên đi ra khỏi phòng.

Đã thấy hiểu sắc vân khai, xuân tùy nhân ý, từng trận mây bay nhẹ theo gió cuốn, như dòng nước dài. Trong đình thủy tạ hương thơm lan tỏa, chim hót hoa nở, ở bên ngoài xích đu, một trận vui cười truyền đến, cảnh này có bao nhiêu tình cảm. Ngày xuân đầy sức sống, là cơ hội để chơi đùa thỏa thích.

Nàng xem, tâm tình cũng không buông lỏng, chỉ đối với thị vệ bên người đơn giản phân phó vài tiếng, liền vôi vàng hướng Lâm Thủy các mà đi.

Tổng nương đã đợi nàng vài canh giờ. Dựa vào hiểu biết của nàng đối với Thủy Dạng Hề, biết nàng nhất định sẽ có hành động. Ra khỏi Từ Thần lâu, liền về Lâm Thủy các chờ đợi.

Thủy Dạng Hề đem tờ giấy đã viết tốt giao cho nàng, nói: "Cấp tốc đem nó đưa cho Hạo nhi, làm cho hắn phải nhanh lên, ta nhiều nhất chỉ có thể chờ hai ngày. Mặt khác, kêu Trương thái y tới gặp ta."

Tổng nương đáp ứng rồi đi.

Thủy Dạng Hề ở trong phòng có chút buồn chán nên tiêu sái đi một vòng, kỳ thật, phòng của nàng, bố trí thật ngăn gọn lịch sự tao nhã, trừ bỏ giường, tủ, bình phong, nhuyển tháp ngoài ra còn có những vật cần thiết, bên cạnh cửa sổ còn có một cây đàn tranh, vẫn lẳng lẳng nằm ở nơi đó.

Mặc dù nàng ở hiện đại học qua đàn tỳ bà, đàn tranh là nhạc cụ dân tộc, chính là, cũng không thường đàn. Từ khi đến nơi này, bởi vì lòng chưa bao giờ được yên tĩnh, nên liền đem những thứ này vứt sau đầu.

Nàng chậm rãi đi qua, giờ tay ở trên cầm huyền gây ra vài cái âm phù, tiếng đàn thanh linh như nước chảy róc rách, vang như tiếng chim hót, vừa nghe, liền biết là cầm tốt. Không khỏi nhớ tới vừa rồi nhìn thấy cảnh sắc, đúng là xuân đến. Xuân đến, có phải hay không nên tận hưởng một phen.

Nghĩ thế, liền nhanh tay đem cầm đem tới đình thủy tạ của Lâm Thủy các.

Trong đình tràn đầy cánh hoa bị nước mưa làm rơi, đều hỗn loạn, hỗn độn phân tán xung quanh các góc ở trong đình. Nghĩ chắc là có hạ nhân nào lười, chưa kịp tới dọn dẹp, nhưng thật ra tiện nghi cho nàng, nhìn đến tàn cảnh này.

Nâng tay, đem cánh hoa trên bàn quét xuống, đem cầm vững vàng đặt lên bàn.

Nhẹ nhàng đặt tay, gây cầm huyền, huyền âm linh ở dưới ngón tay của nàng, hành văn liền mạch lưu loát, như thác nước, thẳng cuộn cuộn mà ra, chảy nhanh về phương xa, không oán không hối hận. Khi thì, như trên chiến trường, khi hai bên đối chọi gấp gáp, khi thì, như ngựa phi trên thảo nguyên, thừa thốt lười nhác son dương, hoặc là, như một hồ nước trong, như Minh Nguyệt, như cầu vồng, như suối chảy dài..

Lúc đến chỗ cao độ, lại nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, tiếng đàn im bất dừng lại. Quay đầu lại, thấy là Tổng nương cùng Trương thái y đi đến.

Thủy Dạng Hề dừng lại tiếng đàn, xoay người đối mặt với bọn họ, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, như còn chưa khôi phục lại từ trong tiếng đàn.

Trương thái y cũng vì tiếng đàn của nàng mà giật mình, thấy nàng dừng lại, lúc này mới mở miệng nói: "Tam Hoàng phi thật có nhã hứng a, cảnh xuân như thế, xứng với tiếng đàn như thế, nên một phen hưởng thụ a." Nói xong, cũng tự nhiên ngồi xuống bên cạnh đàn.

Tay tùy ý ở trên cầm huyền gây một cái, một dư âm giai điệu ngân nga ở trong không khí thật lâu quanh quẩn.

Đợi cho âm dừng lại, hắn mới nói: "Quả thật là hảo cầm. Chỉ không biết Tam Hoàng phi tìm ta có chuyện gì? Tin tức mới nhất ta đã cho tứ hoàng tử thuật lại cùng ngươi. Có lẽ, là có phát hiện gì mới."

Thủy Dạng Hề hai tay để lại cầm, tay áo rộng thùng thình xoe ra che phủ toàn bộ huyền cầm: "Ta đã nhận được. Chính là hiện tại kính nhờ người một sự kiện khác. Trong cung Hoàng hậu có một ma ma pha trà hoa cúc, hẳn là cùng hoàng hậu có quan hệ thật không tầm thường, ta nghĩ muốn biết hết thái tất cả của nàng, được không?" chuyện này không phải quá khó, nếu không phải hiện nay, nội lực của nàng chỉ khôi phục trên dưới ba bốn phần, chuyện này, nàng muốn tự thân đi làm.

"Ma ma trong cung Hoàng hậu?" Trương thái y có chút nghi hoặc nhìn nàng, nói: "Người khi nào cùng hoàng hậu kết oán? Theo ta được biết, hoàng hậu coi như hiền lành, cũng không có động tác khác người gì."

Thủy Dạng Hề nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa cầm huyền, huyền âm như thấp khóc sâu kín hỗn loạn, có chút tĩnh, có chút rời rạc, giống như người về đêm, tìm không ra phương hướng về nhà, thật mệnh mong mù mịt.

"Đây là hoàng hậu trong mắt người." Thanh âm của nàng có chút lạnh, nhưng như cũ nói: "Nàng an bài nha đầu ở ta bên người ta tên là Vu Nhi, đột nhiên mất tích. Có lẽ, lần này nàng cùng chuyện này thoát không được quan hệ. Còn nữa, người trộm độc này, có khả năng chính là người trong cung."

"Độc này, không phải đối với người rất trọng yếu sao? Có mục tiêu mới gì, khoản cách với mục đích của người, cũng gần hơn từng bước?"

Thanh âm của nàng bình tĩnh tự nhiên, nhưng đánh vào trong lòng Thái y, đều kích thích một cơn sóng nhỏ, từng đợt từng đợt, dập dờn tản đi.

Hắn có chút kinh hãi, theo như lời nàng đều làm hắn kinh hãi. Mỗi người đều biết nói hoàng hậu như mẹ đẻ của nàng, thế nhưng vẫn đề phòng nàng, tình

cảm này làm sao có thể chịu nổi. Mà, bí mật của hắn lại cứ như vậy, rõ ràng nhẹ nhẽ bị nàng thuận miệng nói ra, chính mình cũng không tự biết, chuyện này nên nói thế nào đây?

Còn chưa kịp nói chuyện, lại nghe nàng nói: "Một ngày, ta chỉ cho ngươi thời gian một ngày, ta phải biết rằng giữa nàng cùng hoàng hậu rốt cuộc có gì ràng buộc." Lời này, không phải trung cầu ý kiến, mà là tuyệt đối khẳng định, boong boong tiếng đàn, càng thêm ma lực, không cho cự tuyệt.

Thái y thờ dài một hơi, có lẽ, kiếp này, người hắc không thể cự tuyệt, trừ bỏ chủ thượng của hắn, đó là Tam Hoàng phi này. Trừ bỏ khi lo lắng tam hoàng tử, lộ ra yếu ớt, lúc nào, đều là kiêu ngạo như vậy, nghiêm nghị như vậy, làm cho người ta có loại cảm giác không thể không vâng theo.

"Được," hắn gật đầu, nhìn Thủy Dạng Hề, nói: "Một ngày sau ta cho ngươi câu trả lời thuyết phục."

Thủy Dạng Hề hé miệng cười, đem cảm ôm ở trong tay, gật gật đầu, xem như trả lời.

Đang muốn rời đi, thì dường như nhớ tới cái gì, lại xoay người hỏi: "Độc của Nam Cung Ngự Cảnh, có thể sử dụng bao nhiêu phần công lực?"

"Năm phần" Trương thái y trầm ngâm nói, "Bất quá, mỗi tháng châm cứu giải độc, cũng không có thể xúc động mấy may nào. Nếu có chút xúc động, vậy có chút nguy hiểm..." sắc mặt hắn hơi ngưng trọng.

Thủy Dạng Hề gật gật đầu, nói: "Ừ, đã biết, ta sẽ chú ý." Trong lòng đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhú mày nhìn Trương thái y, có chút chần chờ rốt cuộc có nên hay không mở miệng.

Trương thái y xem bộ dáng Thủy Dạng Hề, chợt thấy có chút buồn cười, Tam Hoàng phi này chẳng lẽ còn có cái gì khó mở miệng nói chuyện: "Tam Hoàng phi còn có cái gì cần nói, không ngại nói thẳng."

Thủy Dạng Hề mím môi nói: "Ngươi có nghe nói qua Thiên Ảnh điểm huyết?" Nàng chính là ôm một tia hy vọng, hắn dù sao cũng ở trên giang hồ, vào Nam ra Bắc nhiều năm, có lẽ có nghe qua cũng chưa biết.

Thái y ở trong đình đi thông thả vài bước, lẩm bẩm nói: "Thiên Ảnh điểm huyết? Giống như có nghe nói qua." Nâng mắt nhìn Thủy Dạng Hề nói, "Đây là loại thủ pháp điểm huyết rất lợi hại, người bị điểm huyết, nội lực toàn bộ đều không có, hành động lại cũng không khác người bình thường. Chính là, loại thủ pháp điểm huyết này, mười mấy năm trước không phải đã muốn mai danh ẩn tích sao, Tam Hoàng phi sao biết đến? Chẳng lẽ, vừa lại xuất hiện trên giang hồ?"

"Ngươi xác định mười mấy năm trước đã xuất hiện quá?" Thủy Dạng Hề cũng không để ý nghi vấn của Trương thái y, dù sao nàng là sẽ không nói cho hắn.

"Đúng," Trương thái y gật đầu, tiếp tục nói, "Người biết điểm huyết này, là lúc ấy tiếng tăm lừng lẫy đầu người dễ dàng, Mộ Dung Tĩnh, không chỉ có một bộ trấn Võ kiếm tuyệt tích giang hồ, Thiên Ảnh điểm huyết lại càng làm người ta sợ hãi. Chính là, vài năm trước liền theo trong chốn giang hồ mai danh ẩn tích. Ở Trung Nguyên, cũng không người biết được."

Thủy Dạng Hề nghe xong, trong lòng hơi hơi hưng phấn, theo như lời cậu, có thể sẽ là hắn? Vì cái gì lại phải cẩn thận với hắn?

Thủy Dạng Hề nhìn mi hỏi: "Kia, ngươi có biết người đó có cùng ai kết oán?"

Trương thái y cao thấp đánh giá nàng một phen, quái dị nhìn nàng một cái nói: "Ở trong giang hồ, làm sao không có kết thù kết oán. Tam Hoàng phi lời này hỏi thật là kỳ quái."

"Thật không? Ta là nói, có cái gì sinh tử chi tranh đại cừu gia hay không?" Thủy Dạng Hề tiếp tục hỏi, trong lòng chờ đợi câu trả lời thuyết phục của hắn.

Thái y cảm thấy Thủy Dạng Hề có chút quái dị, nhưng vẫn là trả lời: "Cái này chưa từng nghe nói. Ta đối với hắn cũng không hiểu nhiều lắm, phần lớn cũng chỉ là tin via hè thôi. Nhưng thật ra Tam Hoàng phi, khi nào đối với một tiền bối cái giang hồ lại dễ bụng thế?" Trong lòng hắn quả thật rất tò mò. Mỗi chuyện trong miệng nàng nói ra, đều là bí ẩn cùng kinh người như vậy, nhưng sao lại cùng với sự kiện hiểm lạ như vậy có liên quan?

Thủy Dạng Hề nghe hắn nói như thế, biết hỏi thêm cũng vô dụng, liền gật gật đầu, nói: "Được rồi, ngươi đi trước đi."

Có tin tức so với không có thì tốt hơn, ít nhất, nàng biết quả thật có một người khác, chỉ không biết, người họ cùng Nam Cung Ngự Cảnh có liên quan gì?

Ôm cảm, vội vàng ra khỏi đình lý, chỉ để lại Trương thái y một mình chần chờ bàng hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Lại lần qua lần lại một trận, thẳng đến buổi chiều, Thủy Dạng Hề có chút không yên lòng trở lại Từ Thần lâu, Nam Cung Ngự Cảnh vẫn chưa tỉnh. Nghĩ đến, hôm nay quả thật là mệt. Nay, độc trong cơ thể vừa vận ngăn chặn, thật hao tâm tổn trí, có lẽ thân thể quá mức chịu đựng.

Vốn muốn hỏi hần chuyện Thiên Ảnh điểm huyết, thôi, nếu như thế, ngày mai hỏi lại cũng không muộn.

Khoát thêm xiêm y, nhẹ nhàng ra cửa, chậm bước đi tới. Đã nhiều ngày, thể xác và tinh thần nặng nề mỗi một, lại không dám có chút buông lỏng.

Ban đêm ngoài Lâu, thực tĩnh, thực tĩnh, giống như hoa chậm chậm rơi, thư thư mềm lại mang chút thờ dài. Trăng sáng nhô lên cao, như ánh sáng bạc, bao phủ cả nấn uyển, mấn tường, một mảnh hoa râm, yên tĩnh bình yên.

Chậm rãi bước lên hành lang dài, thân ảnh yếu ớt lay động, bị ánh sáng kéo dài, đây là lúc đầu tiên nàng tới chỗ này, lần đầu tiên đi trên hành lang dài này.

Nhìn hành lang dưới ánh trăng càng linh động trong sương mù, đã nhiều ngày lo lắng đã không còn. Nguyên lai, cảm xúc con người, thật sự cần được giải sầu.

Như thế thủy, như thế nguyệt, như thế đêm, không nên phiền muộn đau buồn.

Đã nhiều ngày ý nghĩ hỗn loạn, luôn nắm không được chỗ mấu chốt, làm nàng rất ảo não. Mọi chuyện đều giống như không quan hệ, mọi chuyện đều giống nhau quẩn quanh ở một chỗ, bế tắc, giải một cái, lại thêm một cái, mãi hoài không thấy dứt.

Kỳ thật, giải được của Nam Cung Ngự Cảnh, là việc cấp bách. Nhưng, cậu lại lưu lại một lời nói mặc danh kỳ diệu, vô duyên vô cớ mất tích, không có cậu, giải được biết kiếm ở nơi nào?

Làm nàng nghi hoặc nhất, là cậu cùng cái người được xưng là đếm trên đầu ngón tay, rốt cuộc là quan hệ như thế nào, vì sao cố tình bắt buộc phải cẩn thận với hần?

Một tay khoát lên trên lan can, một tay giữ ở ngoài lan can, cầm gác lên trên cánh tay, giống con mèo cao quý, híp mắt, vô hạn khát khao nhìn đáy hồ nước, ở trong ánh trăng, một mảnh mơ hồ không rõ.

Đang xuất thần, bên cạnh truyền đến: "Hề Nhi thật hưởng thụ a, ánh trăng như thế, cũng không kêu vì phu." Nói xong, đã ở bên cạnh ngồi xuống, về mặt chế nhạo nhìn Thủy Dạng Hề.

"sao?" Đột nhiên bị người đánh gãy ý nghĩ, còn chưa phục hồi lại tinh thần, nhìn hần, não lại không biết đã bơi tới địa phương nào, nhưng cũng không quên hỏi, "Tĩnh? Sao lại đi ra?" Nghĩ lại, gật gật đầu, "Đi ra ngoài một chút cũng tốt, nếu không thật đúng là có thể ghen."

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn vẻ mặt nàng sương mù, nâng tay捏 trên mũi của nàng một cái, hừ cười nói: "Hề Nhi suy nghĩ cái gì, mê mẩn như vậy, nên hoàn hồn."

Thủy Dạng Hề trừng mắt nhìn, hơi hơi lắc đầu, thế này mới đối hần nhoen miệng cười: "Không có gì, liền cảm thấy kỳ quái, mười mấy năm trước, người được xưng Chi Tiêm vô nhân Mộ Dung tĩnh, người biết sao? Hần cùng người giống nhau đều biết Thiên Ảnh điểm huyết, các người là có cái gì quan hệ?" Nàng hiện tại cùng hần so với trước kia càng trực tiếp, cũng không cố ý lén gạt đi cái gì.

Nam Cung Ngự Cảnh nghe thấy, thần sắc ngẩn ra, ánh mắt theo thói quen nheo lại, có chút làm cho người ta sợ hãi: "Hề Nhi sao biết hần?"

"Người biết hần, đúng chứ? Nghe lời người nói, tựa hồ không phải quan hệ tầm thường. Mười mấy năm trước, cũng chỉ có hần biết Thiên Ảnh điểm huyết phải không?" Thủy Dạng Hề lại không phát hiện sắc mặt Nam Cung Ngự Cảnh khê biến, đang đắm chìm trong hưng phấn của việc muốn biết đáp án.

"Hề Nhi hỏi thăm hần là có gì ??" hần cố gắng khống chế lực, thanh âm vẫn không thể tránh khỏi lộ ra từng trận lạnh lẽo.

Thủy Dạng Hề cũng đã thu lại tươi cười, trong tròng lạnh lùng nhìn hần. Nàng mà không nhận thấy được sự biến hóa của hần, sẽ không phải là Thủy Dạng Hề, cười lạnh nói: "Biểu tình của người như muốn giết người vậy, là có gì ??"

"Hề Nhi, về sau không cần đề cập tới việc này nữa, được không?" Nói xong, đã đem nàng ôm vào trong lòng, giọng điệu mang theo hơi hơi cầu xin, "Không cần nhắc tới hần, coi như đêm nay chưa bao giờ phát sinh quá."

Thủy Dạng Hề nghe hần nói như thế, càng thêm tò mò, thân mình nàng cứng ngắc, đẩy hần ra, kiên định nói: "Nếu muốn không có gì phát sinh quá, vậy đơn giản nhất là nói cho ta biết tất cả đi. Ta cam đoan, sau đêm nay, tuyệt không nhắc lại, được không?" Trong mắt, ánh lên một chút bướng bỉnh, giống như không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Nàng phải biết, việc này liên quan đến cậu, nhất là quan hệ đến giải được của hần, mạng của hần. Nàng không muốn có phiêu lưu mạo hiểm gì, một chút ít manh mối, cũng không nguyện buông tha.

Nam Cung Ngự Cảnh buông nàng ra, trong mắt chột lóe qua lãnh khốc, làm cho Thủy Dạng Hề không kinh hãi, nhưng, vẫn giữ vững lập trường chính

mình, chút cũng không lùi bước.

"Nàng thật sự muốn biết?" trong mắt Nàng kiên định làm người ta hoảng hốt, dừng, so với nàng đi khắp nơi hỏi thăm đưa tới mầm tai vạ, hấn liền nói cho nàng đi.

Sắc mặt mềm mỏng hơn, có chút cảm khái nói: "Hấn là sư phụ ta. Nhưng, hấn từng làm cho ta phát qua lời thề, nếu biết có người hỏi thăm tung tích của hấn hoặc là tình huống, liền giết." Một chút ngoan tuyệt xẹt qua khóe mắt, thanh âm cũng tùy theo trở nên lãnh.

Thủy Dạng Hề nhú mày, nói không khiếp sợ, là không có khả năng. Đây vẫn là nguyên nhân hấn không muốn nói? Nhưng, nàng cũng phải biết đến nguyên nhân.

Hai tay ôm hấn, nói: "Không phải nói sau đêm nay, làm cái gì cũng chưa phát sinh quá sao? Nếu thực sự có cái gì trời phạt linh tinh, ta thay người gánh vác." Dễ dàng nói ra, là vì nàng căn bản không tin cái gì là trời phạt.

Nam Cung Ngự Cảnh có chút chấn động nhìn nàng, chỉ thấy ánh mắt nàng nhu hòa, mi gian ý cười lưu chuyển, ánh trắng vàng sáng vờn quanh ở giữa, thanh thiên thanh âm như tiên nhạc hoà thuận vui vẻ, vạt áo bay lên, như tiên từ Đạo trì phong lưu phiêu diêu.

Miệng của nàng không ngừng khép mở: "Ta phải biết hết thầy chuyện của hấn." Nếu nói ra như thế, nhất định có cái gì đại liên hệ, hay không theo như lời cậu có quan hệ riêng?

Nam Cung Ngự Cảnh có chút bất đắc dĩ nhìn nàng, hấn luôn cự tuyệt không được nàng, không phải sao? Âm thầm thở dài, hấn liền nói thẳng ra.

Thủy Dạng Hề nghe xong, hai tay gặt gao bắt lấy lan can, trầm nghĩ, tin tức này tức tựa hồ đối nàng không có tác dụng. Chỉ biết là sư phụ hấn ở đâu, cùng sư đệ bất hòa, còn có ái đồ nhi, tự tay huấn luyện mấy người đưa cho Nam Cung Ngự Cảnh làm thị vệ bên người, cái gì cũng đều không có. Chỉ Thiên Ảnh điểm huyết thật ra là độc môn tuyệt học của hấn, ngay cả sư đệ hấn cũng không biết.

Duy nhất có thể xác định, người mà cậu bảo phải cẩn thận, đó là người mười mấy năm trước Chi Tiêm vô nhân Mộ Dung Tinh. Nhưng, giữa bọn họ có ân oán gì? Người mà trong miệng Mộ Dung Tinh bảo hỏi thăm nơi ở của hấn hoặc tình huống, là chỉ cậu sao?

Nhưng là... Chẳng lẽ, sư đệ hấn, sẽ là cậu sao? Bọn họ lẫn nhau kiêng kỵ đối phương như thế, trừ bỏ sư huynh đệ bản lĩnh tương xứng, ngoài ra không có bao nhiêu khả năng khác.

Nàng lác lác đầu, có lẽ có khả năng này, nhưng là lại không hợp tình hợp lý. Dừng, trước hãy để xuống đó. Có chút manh mối, tổng so với không có gì thì tốt hơn.

Chăm chú nhìn Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Tốt lắm. Ta đã biết. Sau đêm nay, chúng ta không nhắc tới nữa."

Nam Cung Ngự Cảnh trong nháy mắt cười, gật gật đầu. Liền hướng đường cũ quay về Từ Thần lâu. Im lặng không nói chuyện.

Hôm sau, lại là một ngày nắng đẹp.

Chạng vạng, Thủy Dạng Hề ra khỏi Từ Thần lâu như cũ, hướng đình bên cạnh Lâm Thủy Các mà đi. Còn chưa tới, thì xa xa liền thấy thân ảnh Thái y chờ ở trong đình, sau đó thông thả bước tới, nhìn như có chút lo lắng.

Thủy Dạng Hề tiến lại đây: "Làm sao vậy, có chuyện gì phát sinh ư?"

Trương thái y nghe thanh âm Thủy Dạng Hề, lúc này mới xoay người lại, vẻ mặt quả thật ngưng trọng, có chút cấp bách nói: "Tam Hoàng phi, người hôm qua nhờ ta điều tra ma ma kia, từ mấy tháng trước liền mất tích. Sợ là bị người ta giết người diệt khẩu."

Thủy Dạng Hề vừa nghe, cảm thấy kinh hãi. Điều này là thật sao? Khi đó trúng độc, không phải ngay cả Thái y cũng chưa chẩn đoán ra sao? Như thế nào liền phát hiện là nàng ra tay? Nay trong đó tựa hồ có cái gì sai lầm?

Nàng bị phát hiện, cũng không phải là cái gì mấu chốt, mấu chốt là, kế hoạch của nàng lại một lần nữa bị đứt manh mối, sớm biết có hôm nay, lúc trước nên hỏi rõ ràng, hiện nay, chết không đối chứng, biết đi chỗ nào hỏi đây?

Thủy Dạng Hề hai tay nắm chặt, nhú mi nghĩ lại, hai hàng lông mày nhíu lại, nhìn Thái y nói: "Chuyện ma ma kia liền dừng lại. hình như, cùng ma ma kia giao tiếp còn có một tiểu nha đầu, người cũng không cần hỏi ta, ta cũng không biết là cung nữ của cung nào. Tóm lại, người thay ta tìm được nàng, như cũ, là thời gian một ngày, nghe hiểu không?"

Hiện nay, tình thế coi như càng không thể vấn hồi, ở nơi nào đó, bí mật đang rục rịch.

Thái y thận trọng gật gật đầu, kỳ thật, hấn hiện tại còn không biết lợi hại trong đó, thật ra có chút tri ngộ. Hoàng hậu bên kia, sợ là không đơn giản như vậy.

Lại nghe Thủy Dạng Hề nói: "Hiện nay độc của Hoàng Thượng đến tột cùng ra sao?"

"Hoàn hảo," Thái y đáp, "Trúng độc cũng không phải rất nặng, so với tam hoàng tử, rất ít, nay đã khống chế được."

Thủy Dạng Hề nghĩ, nói: "Nay, bên kia Hoàng Thượng, trừ bỏ Thừa tướng ,ngoài ra còn có thần tử nào trung thành nữa?"

Thái y lắc đầu nói: "Không biết, nếu Tam Hoàng phi muốn biết, ta nhất định tra xét rõ."

Thủy Dạng Hề nâng tay: "Dừng, không cần." Nam Cung Ngự Cảnh chắc phải biết được rất rõ ràng, đến lúc đó hỏi một chút hấn cũng không sao. Nói sau, việc triều đình, nàng vốn không hiểu, vẫn là không cần dẫm lên một bước, miễn cho dẫn lửa thiêu thân.

Lại vào lúc này, Tống nương báo lại nói: "Tiểu thư, Hạo thiếu gia đã trở lại."

Thủy Dạng Hề nghe xong, trên mặt mới lộ ra ý cười, nhanh như vậy, Hạo nhi xử lý Hồng Lâu càng ngày càng thuận buồm xuôi gió .

Đông Ly Hạo đi lên trong đình, hướng về Trương thái y khẽ gật đầu, liền đối với Thủy Dạng Hề nói: "Tỷ tỷ, chuyện người cho ta tra , đã có chút tin tức. Vu Nhi thật là hơn mười năm trước liền đi theo ở bên cạnh tỷ. Là từ trên đường mua được. Lúc ấy, nàng nói trong nhà nàng không còn thân nhân nào. Nàng nói dối, nàng khi đó rõ ràng còn có một muội muội."

Thủy Dạng Hề nhìn Đông Ly Hạo, thì thào hỏi: "Muội muội? Nói như vậy, ngay từ đầu, nàng liền bị người ta an bài ở bên người ta?"

Đông Ly Hạo nghiêng người, lắc đầu nói: "Không, phải nói là người bên cạnh của tỷ tỷ, mẫu thân tỷ. Bởi vì mua nàng là chị của mẫu thân tỷ. Lúc ấy, cũng không tính đem nàng làm nha đầu cho tỷ."

Ở bên người Mộc Tư Khê? Thủy Dạng Hề liền nghĩ tới hoàng hậu. Hoàng hậu này, thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tột tể nào, bất quá, kiên nhẫn cũng không phải tốt bình thường, nhưng lại bắt đầu từ mười mấy năm trước. Như thế nào chuyện gần đây, luôn đụng đến mười mấy năm trước?

Không hồn giận nhũ mảy, nói: "Vậy muội muội của nàng đâu, hiện ở nơi nào?"

Đông Ly Hạo có chút hồ thẹn thấp đầu, nói: "Bây giờ còn không tra được, có chút khó giải quyết, tựa hồ bị người ta cố ý che đậy. Bất quá, tỷ tỷ yên tâm, rất nhanh sẽ có tin tức ." Tiểu hài tử chính là tiểu hài tử, cho dù đã muốn bắt đầu làm việc không tầm thường, vẫn có tâm tính trẻ nhỏ như cũ.

Trương thái y có chút kinh ngạc nhìn Đông Ly Hạo, bất quá mới mười bốn mười lăm tuổi tiểu oa nhi, không ngờ có năng lực như vậy, Tam Hoàng phi này, rốt cuộc còn có cái gì làm cho người ta biến đổi thế?

Thủy Dạng Hề nhìn xem Đông Ly Hạo, có chút sùng nịch sờ sờ đầu của hấn, ôn nhu nói: "Hạo nhi đừng nóng vội, có thể làm đến đây, đã là tốt lắm, tỷ tỷ tin tưởng người nhất định có thể , đúng không?"

Đông Ly Hạo nhìn Thủy Dạng Hề, ánh mắt sáng lên, hiện ra một chút ánh sáng kiên nghị, làm như hứa hẹn nói: "Tỷ tỷ yên tâm, Hạo nhi không lâu có thể điều tra ra ."

Thủy Dạng Hề đối với hấn cười cười trấn an, tình thế tựa hồ càng ngày càng rối loạn. Trừ bỏ Thục phi bên kia hơi rõ ràng, những cái khác, hoàn toàn một đoàn rối rắm.

Không được, phải đề ý thực tốt mới được...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Nàng hiện tại bị vây trong trung tâm gió lốc, nhưng lại không biết địch nhân chung quanh đến tột cùng là ai, chỉ có thể bị động bị đánh từng phần. Điều này làm cho nàng tâm tình rất là không tốt, nàng không thích, rất là không thích. Bởi vậy, nàng phải tự chính mình chủ động tìm chỗ đột phá.

Nhưng là, tựa hồ rất khó khăn, vô luận là bắt đầu từ chỗ nào, đều không thể phá vỡ được, nó như tường đồng vách sắt bình thường vậy.

Hiện nay, nhận được tin ma ma trong cung hoàng hậu bị chết làm cho Thủy Dạng Hề có điểm trở tay không kịp, bước đầu tiên trong kế hoạch của nàng cứ như vậy mà chết non , may là vẫn còn một manh mối. Chỉ hy vọng, có thể thuận lợi tìm được tiểu cung nữ kia, hơn nữa có thể hỏi ra nguyên do thì tốt rồi.

Nghĩ xong, liền nhớ tới trong Từ Thần lâu.

Vừa vào cửa, chỉ thấy Nam Cung Ngự Linh cùng Thủy Giác Hiền đã ở đây. Cũng không biết là khi nào đến, nhìn sắc mặt ba người, đều có cùng trình độ ngưng trọng, nghĩ chắc là đã muốn nói chuyện một hồi rồi.

Ba người thấy người vào là Thủy Dạng Hề, nên chỉ ngừng một lúc lâu, liền lại nói tiếp tục cổ mục đích bản thân.

Ngón tay của Nam Cung Ngự Cảnh ở trên bàn sách gỗ đều đều, hòa lẫn trong không khí đặc hữu trầm tĩnh, giống nhau một loại giai điệu độc đáo mà mờ, trầm thấp vang lên níu lấy nhân tâm.

Trầm tư một hồi, mới có chút trào phúng, mở miệng nói: "Nhanh như vậy mà bắt đầu hành động sao?" Cực đậm, cực khinh miệt, một cái hừ cười khê từ cổ họng phát ra, "Vẫn sốt ruột, thiếu kiên nhẫn như vậy. Cứ dựa theo nguyên kế hoạch, từ từ đợi kỳ biến đi. Bất quá, nhất định phải cẩn thận cẩn thận chút, nhị hoàng tử trước giờ, cũng không phải là hạng người quang minh chính đại gì đó." Nói xong, có chút suy nghĩ nhìn Thủy Dạng Hề.

Thủy Dạng Hề đi qua bàn sách, chỉ quang cho hắn một cái ánh mắt mời tiếp tục, liền tùy tay cầm một quyển sách, ngưng thần xem, với một bộ dáng xin đừng quấy rầy.

Nàng là một kẻ yêu hòa bình gương mẫu, hoặc là nói, bởi vì tính tình đậm mực, cho nên lựa chọn phương thức giải quyết mọi chuyện cũng không quá khích. Những chuyện xuất hiện huyết tính, đều không phải là nàng mong muốn. Bởi vậy, nàng cũng không muốn tham gia sâu vào sự kiện này, huống chi, nàng quả thật cũng không hiểu cái gì là dụng binh chi đạo hoặc là thiết kế bố cục tình xảo, đại trí tuệ.

Bất quá nghe trong lời nói của Nam Cung Ngự Cảnh, hôm nay trao đổi đã gần kết thúc. Nàng trở về thật là đúng thời điểm. Nghĩ lại, khéo miệng không khỏi bứt lên một chút ý cười. Xem ra, trận chiến đầu này, tựa hồ đến lúc khải trương nhất rồi, xung đột, có thể nói là hết sức căng thẳng.

Bay qua trang sách, mấp máy môi, sách này, sao mà thâm ảo như vậy, nàng một chữ đều xem không hiểu. Tính là cái gì binh tướng chiến sự linh tinh, nghĩ đến đây chắc là bản binh thư không thể nghi ngờ, khó trách khó hiểu như thế. Nàng nhìn chăm chăm sách, không khỏi lại nghĩ tới chuyện trên người của ma ma cúc trà.

Lại phục hồi tinh thần lại, trong phòng đã không hai người thân ảnh kia nữa. Thủy Dạng Hề có chút nghi hoặc nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, nàng thật không biết bọn họ khi nào thì biến mất. Vừa mới rồi tựa hồ mình lại muốn thất thân.

Nam Cung Ngự Cảnh bất lấy sách trong tay nàng, để ở một bên, nhẹ nhàng trào phúng: "Bọn họ sớm đi rồi, Hề Nhi lại đi vào cõi tiên nào rồi?" Áo choàng phát lên, liền đã ngồi xuống ghế dựa khác.

"Ân, không có gì, chính là có điểm nghi vấn không suy nghĩ cẩn thận. Như thế nào, nhanh như vậy liền thương thảo tốt rồi, đừng đến lúc đó xảy ra đường rẽ sẽ không tốt lắm." Thủy Dạng Hề thuận miệng nói.

"Hề Nhi liền như vậy đã không tin Vi phu sao?" Chưa biểu tình của vẻ mặt bị thương, theo sau, lại đem nàng ôm vào trong lòng, "Yên tâm, chỉ cần chậm đợi vài ngày, có lẽ liền có thể giải quyết. Đã nhiều ngày, nàng cũng mệt mỏi. Hay là hảo hảo nghỉ ngơi đi."

Nhất thời, không nói chuyện, đêm yên tĩnh, gió yếu ới, người ngủ say.

Hai người vẫn như cũ ôm nhau mà ngủ, cũng là một đêm bình yên như cũ.

Địch bất động, ta bất động. Cái không có động này, đã kéo dài thêm mấy ngày thanh nhàn. Không có những tờ giấy rất nhiều cái gì cơ mật, nhưng bỏ câu văn thỉnh thoảng ân cần bay tới.

Bởi vì như vậy, bọn họ rốt cục cũng chuyển ra khỏi Tử Thần lâu, không cần mỗi đêm đối diện với giá sách để ngủ. Nàng mặc dù yêu sách, nhưng không có nghĩ là cả ngày lẫn đêm đối với chúng nó yêu thích không buông tay.

Mà Hạo nhi cùng Thái y kia tựa hồ vừa đi liền không tin tức truyền đến, xem ra, lần này thực sự khó giải quyết chút. Thôi, cũng chỉ phải kiên nhẫn chờ. Vô luận như thế nào, những ngày đó chung quy cũng phải trải qua. Thật vất vả mới có ngày yên tĩnh, có thể nào tiêu pha như thế.

Thủy Dạng Hề lại lại một lần nữa xuất hiện ở trong Lê Hương viện, nơi này, tựa hồ đã thành hoa viên bí mật của nàng. Lúc này, từng cây từng cây hoa lê như đóa hoa tuyết tràn ra, trắng như những đám mây bay, bay bổng tỏa ra một cỗ thanh lương lãnh khí, làm cho người ta chỉ có thể xa xem mà không thể đến gần chơi đùa.

Thủy Dạng Hề thích thể giới như vậy, một mảnh trắng xóa, nhưng lại sinh cơ bùng bùng, hoa mai cùng nở rộ, một đêm gió thổi, tựa như vạn dặm tuyết rơi, đẹp đến cực hạn.

Một đường uốn lượn đi đến rừng cây bạch quả, lúc này cây bạch quả đã thay sắc áo xanh của mùa xuân, từng mảng lá xanh đón gió phấp phới, hỗn hợp cùng với ánh sáng tạo thành giai điệu có một không hai.

Thủy Dạng Hề nhất thời quật khởi, mũi chân điểm nhẹ, sa y xanh biếc liền lẳng không bay lên. Nội lực của nàng đã khôi phục bốn tầng, dựa vào thân công phu tuyệt hảo, ở trong rừng cây tự do xuyên qua là việc rất dễ dàng.

Đang chơi đến hăng say, lại nghe thanh âm của Tống nương rất xa truyền đến. Nàng lắc đầu một chút, xem ra, ngày thanh nhàn cuối cùng đã hết.

Toàn thân, văng vẳng rơi trên mặt đất, đi ra khỏi rừng, vừa lúc chạm phải Tống nương đang đi vào trong rừng tìm nàng: "Vậy là trong cung có tin tức à?" Thân nhiên hỏi, dưới chân vẫn hướng ngoài rừng đi đến mà không hề dừng lại.

"Không phải, là bên kia Hồng Lâu có chút chuyện." Tống nương cũng chạy nhanh đuổi kịp.

"Nga? Hạo nhi đâu?" Thủy Dạng Hề đưa tay gạt ra cành cây đang che lại tầm nhìn, vô tình mở ra một con đường rồi dừng lại.

"Hạo thiếu gia trong thời gian này làm như bẽ bộn nhiều việc, thường xuyên không ở trong Hồng lâu, lúc này vừa vặn đã đi ra ngoài không bao lâu."

Thủy Dạng Hề dừng lại cước bộ, nhíu nhíu mày, nói: "Thôi, liền đi xem đi. Cũng có chút lâu rồi không ra cửa."

Không bao lâu, đã là một thân nho nhã xuất hiện ở Hồng Lâu.

Từ nhi về mặt vội vàng đi ra đón, có chút lo sợ nói: "Tiểu thư, có vị cô nương nhất định là muốn gặp ngài, nàng phủ định hoàn toàn việc ta không phải chân chính là Từ nhi, cứ là hét muốn gặp ngài. Hơn nữa còn nói, biết thân phận chân thật của ngài. Mà Hạo thiếu gia lúc này lại không ở đây, ta sợ nàng náo động sẽ xảy ra chuyện gì, cũng chỉ phải kinh động tiểu thư." hai gò má nàng có chút ửng đỏ, xem ra lần này đầu bài đã cố gắng đến đỏ mặt tía tai.

Thủy Dạng Hề có chút nghi ngờ nghĩ nghĩ, rồi gật gật đầu, nói: "Tốt, người đi đi, nơi này giao cho ta."

Thủy Dạng Hề tiến vào một gian phòng, từ bình phong mơ hồ thấy một nữ tử, nhìn bóng lưng nàng ngồi, áo bào hoa lệ, cô độc kéo trên mặt đất, có chút lâu dài. Bóng dáng rất là quen thuộc.

Thủy Dạng Hề đến gần nàng, còn không nói chuyện, liền thấy nàng quay đầu lại, hai tròng mắt hơi hơi nhíu, khẽ cười nói: "Ta nói là ai, nguyên lai là người." Nàng thề, nàng không chứa ý châm chọc cùng khinh thị, chính là đơn giản biểu đạt một chút kinh ngạc của chính mình.

Nhưng mà, nghe vào trong tai Nguyệt Mộng cũng là một loại châm chọc, ngôn ngữ kia cao ngạo mang theo một chút ý cười, một tia khinh thường rành mạch thể hiện từ miệng đi ra, có vẻ nàng nhỏ bé cùng bình thường như vậy.

Nàng hôm nay tìm đến nàng ta, có ý trang điểm tỉ mỉ một phen, nhưng lúc này trên người nàng mặc y phục hoa lệ cùng nàng ta một thân thanh tú nho nhã lại hoàn toàn đối lập, giống như một cái là hạc trên trời, thanh cao thanh lịch, bay lượn trên mây. Một là con vịt trên mặt đất, dù là như thế nào học, cũng bất quá bay không khỏi tán lá xanh của cây.

Nguyệt Mộng trong cơn giận dữ, tận lực lấy lại khẩu khí kiêu căng bình tĩnh nói: "Tam Hoàng phi chẳng lẽ không thấy kỳ quái, ta vì sao tới đây tìm người à?"

Thủy Dạng Hề tự mình châm một ly trà, thản nhiên nghe một chút, cũng không uống: "Trước khi gặp người, ta có chút tò mò. Bất quá, thấy người rồi, liền không có gì ngạc nhiên. Đơn giản chính là người sinh ra ghen ghét thôi, có phải thế không?"

Nguyệt Mộng vừa nghe, hoắc mắt đứng dậy: "Người..." Một bàn tay trắng chỉ hướng Thủy Dạng Hề, nhưng chung quy chỉ nói ra một chữ.

Nàng thấy Thủy Dạng Hề một bộ vân đạm phong khinh, làm như hết thấy đều cùng nàng ta không có quan hệ, bộ dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong lòng càng phát ra tức giận. Nàng chính là chán ghét bộ dáng này của nàng ta, coi như hết thấy đều ở trong sự khống chế của nàng ta, nên đương đương tự đắc.

Dựa vào cái gì đều là nữ nhân, nàng ta lại có thể có được sự bình tĩnh tự nhiên, cùng thái độ bày mưu nghĩ kế như vậy, dựa vào cái gì nàng ta cái gì đều không cần làm, lại có thể được của tình yêu tam hoàng tử, mà nàng thì không chút nào chia hưởng không được. Nàng không cam lòng, vạn phần không cam lòng.

Hung hăng áp chế cơn tức giận mãnh liệt trong lòng, giận dữ đưa tay vung lên, áo choàng mỏng bay lên cũng tùy theo nhẹ lay động, một cái xoay người liền đã đưa lưng về phía Thủy Dạng Hề.

Thủy Dạng Hề lúc thấy nàng lấy tay chia chia mình, mày bất giác nhăn lại một chút. Nàng bình sinh ghét nhất bị có hai chuyện: một là, có người lăng nhục tiện nhân, nàng phi thường không thích hai chữ này; hai là, có người lấy tay chia chia nàng. Nguyệt Mộng nên cảm thấy may mắn là tay nàng ta buông mau, nếu không, nàng cũng không cam đoan sẽ phát sinh chuyện gì.

Nhìn nàng ta không bao lâu liền lại xoay người lại, đối mặt "Nàng", khóe miệng nở ý cười trào phúng rất nhỏ, phong trần nữ tử, quả thật là khác người thường như vậy, chỉ trong chớp lát, liền đã điều chỉnh tốt trạng thái của bản thân.

Nguyệt Mộng mỉa hoặc cười khanh khách, nói: "Tam Hoàng phi định lực thật giỏi. Khó trách tam hoàng tử đối với người đề bụng như thế. Bất quá, ta đã biết bí mật của Tam Hoàng phi, nếu như không muốn để cho việc này phanh phui ra ngoài, còn mời Tam Hoàng phi theo ta đi Phong Ngâm các một chuyến."

Thủy Dạng Hề có chút kinh ngạc, bí mật? Nàng có cái gì bí mật sao? Làm như buồn rầu suy nghĩ một trận, nói: "Ta có cái gì bí mật sao? Ta như thế nào không biết." Trừ bỏ không phải người của thế giới, thì bí mật gì nàng cũng không có a.

Nguyệt Mộng nhìn bộ dáng chân chờ của Thủy Dạng Hề, nghĩ đến nàng ta là đề bị nàng bắt được nhược điểm mà rối loạn đầu trận tuyến, liền miễn ý cười tươi, nói: "Tam Hoàng phi là chủ tử chân chính phía sau Hồng Lâu, cũng chân chính là Từ nhi cô nương..." Cố ý đem câu nói kế tiếp ẩn đi, khiến cho Thủy Dạng Hề bối rối.

Thủy Dạng Hề nhìn bộ dáng tự đắc kia của nàng, không khỏi vì nàng mà cảm thấy một trận bi ai, thế nhân, vì sao luôn có người thích tự cho là đúng đây? Hừ, cùng nàng đấu, đạo hạnh còn kém vài năm nữa đây.

Thủy Dạng Hề cũng không sẽ cùng nàng quanh co lòng vòng, âm thanh lạnh lùng nói: "Nguyệt Mộng, người thông minh thì thông minh, chính là, đừng nhúc nhích sai lệch tâm tư. Lúc trước, ta có thể lấy Từ nhi dùng lương chước đến khai sáng hồng lâu, đã nghĩ đến lúc thân phận này bị bại lộ rồi."

Nàng chậm rãi tiến lên, đây cũng chính là mục đích của nàng ta, bằng không, như thế nào lại muốn nàng đến gặp nàng ta, "Thân phận bại lộ, đơn giản, chỉ là sau này ta có nhiều chuyện vặt vãnh hơn thôi, đối với ta, cũng không có gì quan trọng."

Cực kỳ lãnh ngạo nhìn nàng một cái, nói: "Về phần ngươi, nếu muốn dùng cái không tính là bí mật này đến để áp chế ta, có phải đã tính toán nhằm rồi hay không. Đừng nói, điều này đều không phải là bí mật của ta, cho dù là phải, ngươi cảm thấy, bằng ngươi, có thể dễ dàng áp chế được ta sao?" Cái này mới là chân chính Thủy Dạng Hề, công kích người, không lưu tình, lãnh đến trong xương, ngạo đến tận tủy.

Nói xong, mới tùy ý ngồi ở ghế trên, bưng trà ngon lúc trước đồ, vui vẻ uống, giống như vừa rồi khí thế bức nhân loa, chưa bao giờ xuất hiện quá.

Lúc này Nguyệt Mộng, trong lòng trừ bỏ khiếp sợ, chính là từng đợt phát lạnh, nàng đã có chút xem nhẹ "Nàng", hoặc là nói, chính nàng rất không biết lượng sức.

Tự "Nàng ta" đem lương chúc giao cho nàng, trên yến hội trực cầu, bỗng nhiên nổi tiếng, từ nay về sau, lương chúc đó là của nàng. Nhưng, không qua bao lâu, lại truyền ra trong Hồng Lâu có lương chúc mới mẻ độc đáo rất khác biệt, không chỉ có có nhạc, hơn nữa dựa vào nhạc khúc, biến ra vừa ra vỡ diễn thịnh thế tuyệt điểm nhân gian có một không hai.

Nàng lập tức nghĩ đến Từ nhi cô nương nhất định là "Nàng" không thể nghi ngờ. Nghĩ đến cuối cùng cũng cầm lấy nhược điểm của nàng ta, dù sao, nàng ta chỉ đem lương chúc giao cho nàng một người, không người biết được lương chúc xuất từ tay nàng ta.

Nhưng mà nàng lại quên, nàng ta là tam hoàng tử phi, cái người luôn tính kế tam hoàng tử phi, lỗ hổng rõ ràng như vậy sao nàng ta lại không nghĩ ra. Thì ra nguyên lai, là người ta căn bản không quá chú trọng, mà nàng còn cho là đã thật nắm được bí mật đến áp chế nàng ta, quả thật là một trên trời, một dưới đất. Có lẽ, thiên hạ, cũng chỉ có nàng mới xứng đôi với tam hoàng tử đi.

Ngay cả hấn (*cái này cũng không phải là chỉ tam hoàng tử, đừng hiểu lầm.*) cũng lúng sâu vào "Nàng", còn có thể như thế nào đây?

Lại nghe Thủy Dạng Hề nói: "Ngươi đi đi, lần này ta sẽ không làm khó dễ ngươi. Lần sau, nghĩ lại rõ ràng rồi hãy hành động đi." Thanh âm lộ ra một tia lười biếng cùng không kiên nhẫn.

Nguyệt Mộng nghe thấy lời nàng bình tĩnh lại cao cao tại thượng như thế, trong lòng không cam lòng, chung quy lại là thắng lên, nàng nghĩ rồi lại nghĩ, thật lâu liền hừ lạnh một tiếng, nói: "Chẳng lẽ, tam hoàng tử phi ngay cả chân tướng mẫu thân chính mình như thế nào qua đời cũng không muốn biết sao?"

Thủy Dạng Hề vốn đã khế nhắm mắt, lại một lần nữa nâng lên nhìn Nguyệt Mộng, ánh mắt lợi hại, nhưng một lời cũng không nói.

Nguyệt Mộng ở ánh mắt của nàng bắn thẳng đến, có chút sợ hãi lui từng bước, bất quá, vẫn là cố lấy hoàn toàn dũng khí nói: "Chỉ cần Tam Hoàng phi cùng ta đi Phong Ngâm các, liền hết thấy đều biết cả."

Thủy Dạng Hề thoáng hơi trầm ngâm, cười nói: "Ta nhược đi, chẳng phải là gốc tử sao?" Rõ ràng có một cái mũi để làm cho nàng chui, nghĩ đầu óc nàng trở thành đầu óc heo sao?

Nguyệt Mộng nhất thời có chút không nói gì, cũng phải, rõ ràng như vậy, cũng chỉ có gốc tử mới có thể cùng nàng đi. Hai tay dùng sức nắm, cười mỉa nói: "Tam Hoàng phi chẳng lẽ sợ một tiểu nữ tử như ta sao? Lấy Tam Hoàng phi thông minh, có cửa ải khó khăn mà phải sợ?"

Thủy Dạng Hề lắc đầu, nói: "Vô dụng, cho dù là kích tướng, ta không đi, chính là không đi." Nàng chính là lý trí rõ ràng như vậy.

Bất quá, cái này trong đó tựa hồ có chút không tầm thường, nàng, vì sao biết "Nàng" đang điều tra chân tướng cái chết của Mộc Tư Khê? Chuyện này, nếu phải cũng chỉ có người tương phủ phát hiện mới đúng. Nàng ta không phải là của người Nam Cung Ngự Cảnh sao?

Nhìn thân ảnh nàng xoay người đi ra ngoài, Thủy Dạng Hề ma xui quỷ khiến gì đó mà gọi nàng lại: "Tốt, ta đi theo ngươi." Cho dù đảm rằng hang hỏ cũng xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Thủy Dạng Hề đi theo Nguyệt Mộng ra khỏi phòng, Tống nương vẫn đứng chờ ở bên cạnh. Thủy Dạng Hề âm thầm hướng một ánh mắt tới nàng, sau đó theo Nguyệt Mộng mà đi. Tống nương theo Thủy Dạng Hề cũng khá lâu, nên thấy tình huống này là biết có chuyện.

Phải biết rằng, biết rõ núi có hổ, mà vẫn lên núi. Lại muốn bình an trong miệng hổ trở về, trừ bỏ dũng cảm, đương nhiên còn phải có hậu chiêu, mới có phần thắng.

Ra khỏi Hồng Lâu, đã thấy một chiếc xe ngựa xa hoa đứng chờ trước mắt, Thủy Dạng Hề đánh giá xe ngựa kia vài lần, cũng không cho ý kiến, chân đứng ở tại chỗ, cũng không muốn đi lên.

Đỉnh xe ngựa là một mũi nhọn, từ đỉnh kéo xuống là bốn cái trụ cột hình giọt nước, bên ngoài được bao phủ một tầng sợi nhỏ mỏng, sa mạn rủ thẳng đến phía trên bánh xe. Có thể tưởng tượng, nếu mà xe ngựa chạy nhanh, lụa mỏng phấp phới, nhân viên cô phi, tạo nên một cảnh tượng độc đáo. Xem từ bên ngoài sẽ làm cho người khác cảm thấy mỏng lung.

Nhưng hiện tại, trong đầu nàng chỉ có một lời — bộ đồ mới của hoàng đế. Sở thích của nữ tử cổ đại, quả thật là độc đáo. Nàng liếc mắt khinh thường bộ váy đang tự đắc của Nguyệt Mộng, cũng không thèm để ý, lập tức đi bộ hướng tới Phong Ngâm các.

Nguyệt Mộng nhìn thân ảnh Thủy Dạng Hề, nếu để Thủy Dạng Hề tùy ý, chỉ sợ đi trên đường lại thay đổi chủ ý, đành phải xuống xe, cùng đi bộ với Thủy Dạng Hề.

Thủy Dạng Hề nhìn Nguyệt Mộng đuổi theo mình, biết suy nghĩ trong lòng của nàng ta, cũng không nói lời nào. Nàng sợ dĩ lựa chọn đi bộ, trừ bỏ bất mãn với xe ngựa kia, chính là vì để cho Tổng nương cùng chính bản thân nàng nhiều tranh thủ thêm một ít thời gian, thời gian càng nhiều, nguy hiểm cũng sẽ ít đi một phần.

Đến Phong Ngâm các, Nguyệt Mộng dẫn nàng tới một cái phòng, sau đó không xuất hiện nữa.

Thủy Dạng Hề nhìn căn phòng vài lần, phòng rất lớn, bố trí cũng rất là tinh xảo. Nhất là giường, ở trong phòng rất sáng. Giường rất lớn, mà lại không có cái khung, màn che giường thật dài từ trên đỉnh chảy xuống, đem giường bao phủ trong một mảnh sương mù thần bí. Xuyên thấu qua tầng tầng sa mỏng, có thể thấy được ô vuông cửa sổ lan hoa, qua màn, chùm tia sáng xuyên thấu tới bên bình phong, thấy trên bàn có cái lư hương, vừa nhìn, liền biết là thứ tốt nhất. Nóc nhà có chút cao, cửa sổ trên mái nhà lại rất nhiều, nhưng ở trong phòng, trừ bỏ chỉ có một cái ô vuông cửa sổ lan hoa, lại không thấy cửa sổ nào khác.

Thủy Dạng Hề cảm thấy có chút kỳ quái, phòng như vậy, nên chiêu đãi quý nhân đặc biệt hoặc là để cho mật thám lĩnh tinh trong cung dùng. Vì sao, cố tình đem nàng an bài ở trong này.

Nghĩ vậy, cảnh giác trong lòng tự nhiên lại dâng lên vài phần.

Bất quá qua một lúc, lại có các nha đầu nối đuôi nhau mà vào, mỗi người trong tay không phải cầm quần áo, trang sức, chính là một ít đồ dùng tắm rửa. Nàng có chút nghi ngờ đánh giá mấy người tự nhập này, sắc mặt lạnh lùng, đang muốn hỏi, lại gặp một đám gã sai vặt, nâng một cái thùng tắm thật to tiến vào, mặt sau còn đi theo mười mấy cái nha đầu bà tử mang nước ấm.

Thủy Dạng Hề nhìn tình hình trước mắt này, có chút không kịp phản ứng. Đợi cho một nha đầu bên người nói với nàng: "Tiểu thư, nước đã chuẩn bị tốt, mời tắm rửa thay quần áo." Lời nói có chút gấp gáp, giọng điệu như muốn làm cho xong công việc.

Thủy Dạng Hề thấy vậy mới ngưng mắt nhìn nàng, ánh mắt sắc bén lại một lần nữa triển lộ, mang một chút châm chọc, làm nha đầu kia da đầu run lên.

Nha đầu kia không khỏi co rúm lại một chút, bắt giác lui về phía sau từng bước. Ánh mắt thật lạnh, như thế nào lúc này còn cảm thấy nàng ôn nhu. Lập tức, cúi đầu, không dám tiếp tục nhìn Thủy Dạng Hề thêm lần nữa.

Thủy Dạng Hề lạnh giọng nói: "Kêu Nguyệt Mộng tới gặp ta, nếu không đến, tự gánh lấy hậu quả." Nói đến câu sau, âm điệu có chút trầm xuống, lại càng thể hiện ra cường thế không thể không tuân theo.

Nha đầu kia đánh rơi quần áo, liền lao đảo chạy ra ngoài phòng, nhìn tốc độ của nha đầu, chỉ một chữ để hình dung — trốn, như là ở dưới chân có phong hỏa luân trụ giúp.

Cửa phòng được Thủy Dạng Hề mở to ra, những thứ ở trong phòng đều làm nàng bức mình. Nguyệt Mộng rốt cuộc tính toán làm gì. Ép buộc như thế này, mục đích rốt cuộc là gì, làm như muốn cho nàng tiếp khách như bình thường. Nghĩ như vậy, tay Thủy Dạng Hề không khỏi gắt gao nắm chặt.

Quyết định lần này có lẽ thật sự quá mức vội vàng. Bây giờ, chỉ có thể chờ, vô luận là Nguyệt Mộng bên này, hay là Tổng nương bên kia, cũng chỉ có một chữ “đợi”.

Nghĩ thông suốt như thế làm nàng thật ra đem tâm tư thả xuống. Chỉ chậm rãi ngồi ở trên giường, muốn tìm chén trà đến uống, lại tìm kiếm khắp trong phòng đều không thấy.

Nguyệt Mộng lúc này lại nhẹ nhàng đi đến, nhìn trang phục của nàng, dễ nhận thấy nàng ta đã một phen rửa mặt chải đầu. Nhìn thấy Thủy Dạng Hề đã đứng chạm tới tất các loại chén trong phòng, liền cười nói: "Tam Hoàng phi có phải tìm trà. Xem ra ta ngay cả việc này đều đã quên. Gian phòng này, bình thường không có ai dám ở bởi vì chuẩn bị dành riêng cho quý nhân. Cho nên thông thường không khỏi sẽ có chút sơ sẩy."

Nói xong, lại nói với nha đầu ở sau người: "Nhanh đi đem ấm trà vận tước mà ta vừa ngâm cho Tam Hoàng phi đến đây." Thanh âm uyển chuyển mềm mại, tác phong giống như tiểu thư khuê các, hoàn toàn không có tí âm hiểm nào như ở hồng lâu.

Hai tay Thủy Dạng Hề tùy ý buông xuống bên người, trên người vẫn mặc bộ nam trang nho nhã, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như lúc ban đầu, một chút cũng không để ý tới bản khoắn trên mặt Nguyệt Mộng, sau một lúc lâu, mới xoay người đưa lưng về nhau nàng ta nói: "Nguyệt Mộng, mục đích của ngươi là cái gì?" Câu hỏi rất thẳng thắn, rõ ràng.

Nguyệt Mộng lại không dự đoán được Thủy Dạng Hề lại hỏi trực tiếp như thế, có chút sững sờ đứng tại chỗ, chỉ sau một lát, liền nói: "Tam Hoàng phi trong chốc lát sẽ biết."

"Hừ, " Thủy Dạng Hề hừ cười nói, "Ta đáp ứng đến đây cùng ngươi, cũng không phải bởi vì ngươi biết được nguyên nhân cái chết của nương ta. Ta đương nhiên biết, ngươi căn bản cái gì cũng không biết." Thủy Dạng Hề ánh mắt thẳng tắp bắn về phía con ngươi của Nguyệt Mộng. Nhìn đến một tia bối rối thoáng hiện trong mắt nàng ta. Nàng vừa lòng nhếch môi cười.

Nhưng Nguyệt Mộng cũng rất nhanh đã đem che dấu xuống, có chút nhụt chí nói: "Vậy ngươi vì sao còn theo ta đến?"

"Những người biết được việc ta đang tra nguyên nhân nương ta chết cũng không nhiều, ta chỉ là muốn nhìn một chút người phía sau màn này của ngươi rốt cuộc là ai?" Tươi cười nhu hòa trên mặt chiếu lên đôi mi cong cong làm ngọt dịu đến tận lòng người.

Nghe thấy lời này, Nguyệt Mộng đã không thể giữ được bộ dáng bình tĩnh nữa. Như thế nào có thể có nữ tử như vậy, chỉ vì một mục đích nhỏ nhoi, thế nhưng tình nguyện hãm sâu vào nhà tù. Ngu ngốc, nàng không thể hiểu được. Làm như vậy là nàng ta rất có can đảm, vẫn là quá mức tự tin?

Lúc này, nha đầu kia đã là đem trà được pha tốt lắm đến, Nguyệt Mộng liền mang trà lên, thân thiện nói: "Tam Hoàng phi thỉnh uống trà." Thế này mới có thể đem bối rối trong lòng che dấu đi.

Thủy Dạng Hề tiếp nhận trà, chính là bất động, muốn nói làm cho nàng tin tưởng trong trà này không có thêm gì đó, là không có khả năng. Nhưng mà thân thể hiện tại của nàng là bách độc bất xâm, dù là nàng ta phóng thêm cái gì, cũng không sợ.

Chậm rãi bung chén trà lên, ở trên mặt trà phát phát một cái, làm bay bớt khói trà, cùng là cho nước trà trầm xuống lại phồng lên, trông rất là đáng yêu. Màu nước trà sáng ngời, như một khối ngọc thô màu lục nhạt, trong suốt sang sáng. Chậm rãi uống một ngụm, vị đậm đà, lưu hương thật lâu. Quả nhiên là trà ngon thượng hạng.

Thủy Dạng Hề lại trở về chỗ cũ, mới nói: "Hiện tại có thể nói, ngươi có mục đích gì. Trà, ta đã muốn uống lên."

"Có ý tứ gì?" Nguyệt Mộng thần sắc căng thẳng, cắn răng hỏi.

Thủy Dạng Hề lại cười khê với Nguyệt Mộng, nói: "Ngươi dám nói, trong trà này ngươi không bỏ thêm cái gì?" Nhìn nàng ta rõ ràng sững sờ, lập tức nói: "Nói đi, rốt cuộc muốn ta tới đây làm gì?"

Nguyệt Mộng chính mình làm hết thấy đều bị vạch trần, hơn nữa Thủy Dạng Hề biết hết các tình huống mà vẫn từng bước đi vào, đi từng bước, lại quay đầu nói với nàng, cạm bẫy ngươi bày bố nhiều lắm cũng không có giá trị, tất cả mọi việc, ở trong mắt nàng ta, bất quá là trong suốt .

Nguyệt Mộng nhất thời kích động vô cùng, bình thường luyện tập để tăng sức kiềm chế cũng bị phẫn nộ nhất thời thay thế, đứng lên, tới gần Thủy Dạng Hề, nói: "Không sai, ta mời ngươi đến chính là có mục đích khác. Nếu không có ngươi, tam hoàng tử sẽ không đối xử với ta như vậy, là ngươi, là ngươi đoạt đi hân. Ta không chiếm được, ngươi cũng đừng hòng có được." Nàng giận dữ chỉ vào Thủy Dạng Hề, nói đến câu cuối cùng, cơ hồ là rống lên.

Thủy Dạng Hề nhìn ngón tay của Nguyệt Mộng chỉ vào mình, mày lập tức nhíu lại, vung tay lên, thân nhiên nói: "Nếu là lòng của hân có ngươi, bất luận kẻ nào đều không cướp đi hân được. Huống chi, ta khinh thường nhất là cùng người khác tranh đoạt, nhất là nam nhân."

Nghe xong nàng lời này, Nguyệt Mộng tựa hồ như chịu đòn kích lớn, khẩu khí không tốt nói: "Tốt, ngươi khinh thường cùng người khác đoạt, vậy ngươi đưa hân trả lại cho ta, ngươi không cần, nhưng ta muốn."

Thủy Dạng Hề nhìn nàng, trong lòng cảm thấy có chút không kiên nhẫn, vì sao nói như vậy vẫn không thông? Lại một lần nữa bắt buộc chính mình nhẫn nại nói: "Hân có ý thức của chính mình, không phải nói đoạt là có thể đoạt, nói có thể nhường là có thể nhường . Hơn nữa, ta vì cái gì phải nhường cho ngươi?"

Nói xong, có chút đồng tình nhìn Nguyệt Mộng, sao ngay cả đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu. Thấy nàng ta vừa muốn mở miệng, cũng không biết sẽ thốt ra lời hay gì.

Thủy Dạng Hề liền đứng dậy đi đến trước mặt của nàng ta, thanh âm rét lạnh nói: "Ngươi là một thị vệ bên người tam hoàng tử. Bên người Tam hoàng tử, không phải chỉ có tam đại thị vệ, mà là tứ đại thị vệ, người thứ tư chính là ngươi. Có phải thế không?"

Nguyệt Mộng thế này mới có chút thanh tỉnh, lo sợ không yên nói: "Ngươi như thế nào biết? Tam hoàng tử nói cho ngươi ư?"

Thủy Dạng Hề hừ lạnh nói: "Không cần hân nói ta mới biết. Phong Phù, Hoa Nhiên, Tuyết Nhất, Nguyệt Mộng, bốn cái tên này tương ứng là: phong hoa tuyết nguyệt, phù nhiên nhất mộng, không phải sao?".

"Như vậy, ngươi phải hiểu được, tam hoàng tử sẽ không thích ngươi, vẫn là sớm rút ra cho tốt. Bất quá, thân là thị vệ của hân, dám phản bội hân, nếu mà bị hân biết được, ngươi cần phải nghĩ đến hậu quả đi." Thủy Dạng Hề neho mắt liếc Nguyệt Mộng một cái, nhìn bộ dáng chịu đòn kích lớn của nàng ta, có chút không đành lòng.

Lại đột nhiên cảm thấy bụng truyền đến một đợt trận nóng, khiến cho nàng suýt nữa tê liệt ngã xuống. Đây là có chuyện gì, cảm giác thật là lạ lẫm.

Tay không tự giác vỗ vỗ bụng, nhưng trận nóng kia chẳng những không bình ổn xuống, ngược lại một đợt so với một đợt càng sâu, truyền khắp toàn thân. Nhất thời, cả người nàng đều nóng lên.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đáy lòng nàng bắt đầu có một hoảng loạn, một loại hoảng loạn chưa từng có. Thân thể càng ngày càng nóng, cảm giác quần áo trên người như là lửa dán chặt lấy thân thể, thật muốn lấy tay bóc đi.

Trên mặt một mảnh nóng rực, nóng làm nàng hít thở không thông. Hô hấp cũng trở nên dồn dập, thanh thanh um bị nàng cưỡng ép đặt ở cổ họng.

Nàng mặc dù chưa trải qua sự đời, nhưng không phải thuộc loại không biết gì. Chết như thế, bây giờ còn không biết mình gặp phải chuyện gì, thì thật là hồ thẹn là người xuyên qua.

Không nghĩ tới, trong chén trà kia, đúng là thêm xuân dược. Nàng ngần tính vạn tính, chính là lại quên đi xuân dược. Nàng mặc dù bách độc bất xâm, nhưng xuân dược, không phải độc, nàng không có lực đề chống đỡ. Nghĩ đến, vẫn là chính mình quá mức tự tin, mới đẩy chính mình vào tình thế như vậy.

Nàng rất cố sức nhẫn, vẫn tận lực duy trì bộ dáng bình thường, trong lòng biết là không thể để cho Nguyệt Mộng phát hiện xuân dược đã muốn phát tác.

Gắt gao cắn môi, tay gắt gao nắm chặt, gần như muốn cắm vào da thịt. Bất quá, nàng chung quy đánh giá thấp được lực của loại xuân dược này, không lâu sau, một tiếng rất nhỏ rên rỉ từ trong miệng của nàng hử ra.

Nguyệt Mộng nghe thấy của nàng rên rỉ, mới từ trong tuyệt vọng bị ai tỉnh lại chút. Hai tay khoanh trước ngực tiêu sái đến trước mặt Thủy Dạng Hề, trào phúng nói: "Ta nói bản lĩnh Tam Hoàng phi như thế, ngay cả xuân dược cũng không sợ, đúng là không chút do dự uống. Hiện nay, nên biết sự lợi hại của nó."

"Hừ, ngươi không phải muốn biết người phía sau ta là ai ư? Ha ha, chờ một chút hán sẽ đến đây. Vì muốn có được ngươi, hán thật sự nhọc lòng a, ngươi liền hào hào ở nơi này chờ đi..." Nói xong, vút đi về lo lắng vừa rồi, về mặt đắc ý hướng tới cửa mà đi.

Nhưng mà lại giống như nhớ tới cái gì, liền quay mình lại.

Lúc này, toàn thân Thủy Dạng Hề khô nóng khó nhịn, thân mình mềm mại ngã xuống giường. Cổ áo đã bị chính bản thân mình xé, lộ ra một mảnh da thịt trong suốt, hiện tại ý thức của nàng đã dần dần trở nên mơ hồ không rõ, toàn bộ tinh thần đều đặt trên sự khô nóng khó chịu.

Hốt hoảng thấy có người đến gần, lúc giống như một nữ tử, dáng người yếu đuối, lúc sau lại giống như một nam tử, càng nhìn càng giống Nam Cung Ngự Cảnh. Tay không tự giác vươn tới, là hán đến đây sao?

Nhưng trong tai lại truyền đến thanh âm châm biếm của Nguyệt Mộng: "Tam Hoàng phi, đã quên nói cho ngươi, thuốc này tên là mê huyền mị dược. Sau khi được tính phát tác, vô luận ngươi nhìn đến ai, đều sẽ chỉ hiện ra thân ảnh của người trong lòng ngươi. Cho nên, ta hào tâm nói cho ngươi, lát nữa người đến sẽ không giống với người ngươi nhìn thấy. Hán, là nhị hoàng tử, Nam Cung Ngự Vũ, không phải tam hoàng tử, Nam Cung Ngự Cảnh." Gần từng tiếng không chứa tí ý tốt nào, nói xong, ha ha cười, liền đi ra ngoài.

Thủy Dạng Hề chỉ nghe cửa đóng phịch một tiếng. Trong não duy nhất một tia ý thức thanh tỉnh nói cho nàng, không phải Nam Cung Ngự Cảnh, không phải Nam Cung Ngự Cảnh, nhắm mắt lại, không thể nhìn, tuyệt đối không thể nhìn.

Răng của nàng càng dùng sức cắn môi, một tia máu ở trong miệng lan tràn. Rốt cục, dựa vào đầu đòn, trong đầu còn sót lại chút thanh tỉnh, cố gắng đứng lên.

Nàng mở mắt ra nhìn nhìn toàn bộ căn phòng, một mảnh sương mù. Bất quá, có thể xác định, bên trong không có ai. Nàng ra sức muốn từ đứng dậy trên giường, nhưng loại dược kia làm cho thân thể của nàng một trận vô lực, như thế nào cố gắng đều không thể không đứng dậy.

Trong cơ thể từng trận khô nóng nguyên thủy đánh sâu vào ý thức của nàng, khiến cho nàng không ngừng ở trên giường vạn vẹo thân mình, tiếng rên rỉ cũng thường thường từ trong miệng tràn ra.

Dược này, càng ngày càng lợi hại, nàng sắp kiên trì không được. Nam Cung Ngự Cảnh, ngươi ở đâu, ở đâu ...

Ý thức, lại một lần nữa lâm vào trong mơ hồ.

Mơ hồ nghe thấy thanh âm của bị đẩy ra, nàng phản xạ muốn ngẩng đầu lên, nhưng một tia ý chí kiên cường còn sót lại làm cho nàng vẫn từ từ nhắm hai mắt. Không thể mở, nhất định không thể mở.

Hai tay gắt gao véo đùi, móng tay của mười ngón thon dài cắm vào chân, làm cho quần áo trắng nõn một mảnh đỏ sẫm.

Nhưng mà thân thể vẫn khô nóng, khó chịu, nàng thật sự sắp không chịu được. Chớp mắt, đột nhiên có một cổ mùi nam tính, làm cho quanh thân nàng rực rực. Buông chân ra, gắt gao cầm hai tay, móng tay lại một lần thật sâu đâm vào trong da thịt, làm cho huyết nhục lan tràn.

Sau đó có thanh âm sột soạt tới gần giường, nàng dường như nghe thấy có người gọi nàng Hề Nhi, nhưng mà thanh âm kia không phải là Nam Cung Ngự Cảnh, không phải. Nàng theo bản năng lùi người vào phía trong giường.

Nhưng lại có một đôi tay ngăn trở nàng, nàng bị giam cầm chặt chẽ ở trong lòng một người, bên tai truyền đến thanh âm trầm tức của hán: "Không thể tưởng tượng được, ý chí của ngươi lại kiên cường như vậy, bất quá, cố gắng giãy dụa cũng vô dụng."

Nói xong, một trận nóng ảm trượt khắp trên gương mặt của nàng, một đường đi xuống, kéo dài đến cổ.

Hồ hấp của nàng càng trở nên dồn dập, thân thể của nàng có phản ứng. Nhưng ý thức của nàng vẫn đang thanh tỉnh. Nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng là cả người không có khí lực, nàng muốn bảo hắn rút ra, nhưng mà nói ra khỏi miệng, lại thành từng đợt tiếng rên rỉ.

Nàng không cần, dưới đáy lòng nàng âm thầm nói, Nam Cung Ngự Cảnh, người ở đâu, mau tới cứu ta a...

P/S: Đọc tr thành thạo thấy chị Hè chết vì tội quá tự tin, lại ko biết rút k/n nữa chứ aiz.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hè* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Cảm giác được vạt áo trên lưng buông lỏng, một bàn tay chậm rãi cởi bỏ áo ngoài của nàng, từng bước từng bước đi lên trên, thẳng đến cổ, vuốt ve da thịt lỏa lồ của nàng, dường như là cô ý khiêu khích, chậm rãi bắt đầu hướng bên trong quần áo của nàng.

Chỉ nghe một tiếng cười khê, lại là một mảnh nóng ảm theo cái trán, giữa lông mày, khoe mắt trượt xuống, nhưng lại lưu luyến ở khoe môi của nàng.

Thủy Dạng Hè dùng toàn bộ khí lực còn sót lại, tận lực cắn môi, coi như là phương thức không ngừng phản kháng, giãy dụa. Nàng không dám mở mắt nhìn hắn, nàng sợ y như lời Nguyệt Mộng nói, mở mắt ra sẽ nhìn đến khuôn mặt của Nam Cung Ngự Cảnh, như vậy tất cả sẽ thất bại trong gang tấc.

Bỗng nhiên cảm thấy trên vai chột lạnh, quần áo đã là bị cởi tới cánh tay, Thủy Dạng Hè bất giác thở hộc vì kinh ngạc. Hai tay gắt gao muốn đẩy thân thể nam tử ra, nhưng hiện tại tay nàng mềm yếu không có tí khí lực nào, hắn vẫn đè ép xuống. Nàng thật là khó chịu, thân thể càng ngày càng nóng, nóng làm nàng cơ hồ chịu không nổi, chỉ có thể nắm chặt hai tay, dựa vào sự đau đớn mang lại để chống đỡ ý chí gầy còm của nàng.

Nam Cung Ngự Cảnh, người nếu còn không xuất hiện, ta sẽ hận người cả đời... Trong lòng nàng âm thầm phát ra lời thề.

Trên vai vẫn là một mảnh lạnh lẽo, thân thể nặng nề của nam tử vẫn nằm trên thân thể của nàng, nhưng sự nóng bỏng lại không thấy xuất hiện nữa. Làm cho gấn nặng trong lòng Thủy Dạng Hè liền được giải khai, dựa vào một tia ý chí còn thanh tỉnh, đã đoán được trong phòng lúc này không chỉ có hai người.

Nàng thở dốc thật mạnh một hồi, vẫn là từ từ nhắm hai mắt lại. Lông mày đã nhăn hàng ngàn, hàng vạn lần, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy róc rách. Nàng vận vẹo thân mình không ngừng, muốn thoát khỏi thân thể đang đè trên người làm nàng ghê tởm đến cực điểm. Nhưng mà càng vận động, cái phần không an phận trong cơ thể nàng lại càng tăng vọt.

Nàng không chế không được trong miệng vẫn không ngừng tràn tiếng rên rỉ. Rốt cục, tự khí, gằn từng tiếng, chậm rãi hỏi: "Người là ai?"

Người tiến vào trầm mặc không lên tiếng, chỉ dùng một động tác nhỏ, liền đem thân thể Nam Cung Ngự Vũ đang mê man đẩy sang một bên. Hắn cầm toàn bộ quần áo Thủy Dạng Hè, nhanh chóng đem nàng ôm lên.

Thủy Dạng Hè chỉ cảm thấy thân thể nhất thời nhẹ nhàng, sau đó lập tức đã bị ôm vào trong lòng. Một trận hơi thở nồng đậm của nam tử nhất thời tràn đầy trong mũi nàng. Trong đầu của nàng trống rỗng, theo bản năng, tay chậm rãi ôm lấy cổ nam tử, nàng đã muốn mất đi năng lực tự khống chế.

Đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng reu tức: "Tam Hoàng phi nếu mà không ngại, ta rất sẵn lòng phụng bồi."

Thủy Dạng Hè giật mình một cái, lý trí đã sớm tan thành mây khói, lại mạnh mẽ được kéo lại. Nàng lại một lần nữa hung hăng nắm chặt hai tay, móng tay đâm vào da thịt, sáp nhập vào cánh tay, máu trong lòng bàn tay cùng cánh tay trộn lẫn với nhau, rùng rùng chảy xuống, như là sự bắn khoả, khổ sở trong trái tim, dần dần khắc sâu, tiến vào huyết mạch.

Thanh âm này, hình như là thái tử của Thịnh Hạ quốc. Nàng muốn lên tiếng hỏi, nhưng mà được tính kia trong cơ thể ép buộc nàng làm nàng khi thì thanh tỉnh, khi thì mơ hồ, muốn mở miệng, so với lên trời còn khó hơn. Chỉ có thể không ngừng thở dốc, để hóa giải khó chịu trong người.

Cắn chặt môi dưới, rốt cục nói ra một câu: "Mang ta đi tìm Nam Cung Ngự Cảnh, làm ơn." Tuy rằng, nàng cùng Thịnh Hạ quốc thái tử có chút va chạm, nhưng ở trong ấn tượng của nàng, hắn coi như là quân tử, nếu muốn cứu nàng, hắn là sẽ không lợi dụng cơ hội giấu đồ bìm leo. Nếu hắn dám, cho dù khắp chân trời góc biển, nàng cũng giết hắn.

Chỉ cảm thấy hắn dừng bước, trong lồng ngực phát ra mấy phần ý cười: "Không cần phải tìm, hắn đã muốn đến."

Vừa nghe xong hắn nói, liền lại thấy thân thể bay bổng lên, nhưng mà lần này hình như là hắn thi triển khinh công, hướng tới không trung bay đi.

Trong đầu Thủy Dạng Hề lúc này một mảnh hỗn độn, ít có thể suy xét.

Chỉ nghe thấy có người quát: "Buông tỳ tỳ / tàu tẩu của ta ra." Sau đó là một trận giao thủ. Lòng của nàng cuối cùng cũng thả xuống dưới.

Lúc này, xác thực là đám người Nam Cung Ngự Cảnh chạy tới.

Tổng nương thấy Thủy Dạng Hề hướng ẩn ý bảo nàng, liền vội vàng nói vài câu với Tử Nhi, đợi Đông Ly Hạo trở về, làm cho hắn nhanh chóng đuổi tới Phong Ngâm các, sau mới chạy về phủ tam hoàng tử.

Vấn đề là khoảng cách từ Hồng lâu tới phủ tam hoàng tử so với khoảng cách từ Hồng lâu tới phong ngâm các, thật sự xa hơn rất nhiều. Hơn nữa, về tới phủ hoàng tử, lại được Trần Khải báo cho biết tam hoàng tử ra phủ còn chưa về. Tam đại thị vệ cũng tùy thân tam hoàng tử mà đi, ngay cả ngày thường thường áo xanh nam tử cũng không biết tung tích.

Tổng nương nhất thời nóng nảy, sao lúc nào có sự tình trọng yếu, một người cũng đều tìm không thấy. Nghĩ vừa rồi nhớ đến Thủy Dạng Hề trước khi đi để lại ánh mắt ngưng trọng, nên chắc chắn sẽ phát sinh tình huống nguy hiểm gì đó, nếu mà tới chậm... Có lẽ, hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng được.

Một mặt cho người ra phủ tìm kiếm tam hoàng tử, một mặt làm cho người bên hồng lâu nhanh chóng đi nghe ngóng tin tức, nhân thủ để nàng hiện tại có khả năng điều động, cũng chỉ có hồng lâu.

Trái chờ, phải chờ, thời điểm nàng cảm thấy không thể đợi thêm nữa, thì rốt cục thấy tam hoàng tử cùng tứ hoàng tử, Thủy nhị công tử, còn có Trương thái y cùng nhau vào trong phủ.

Trong lòng nàng thế này mới thả xuống dưới, nghĩ trong lòng, coi như là Bồ Tát phủ hộ.

Vì thế, đoàn người liền như vậy vội vàng chạy tới Phong Ngâm các. Vừa tới trước cửa Phong Ngâm các, liền thấy một nam tử đầu đội nón ôm Thủy Dạng Hề, máu trên tay nàng vẫn không ngừng chảy làm nhiễm đỏ cả vạt áo trước ngực nàng. Làm ra một cảnh xuân, xinh đẹp làm kinh hãi lòng người.

Làm cho máu vẫn không ngừng chảy, đến lúc ướt cả quần áo, không biết là bàn tay bị móng tay cắm vào bao nhiêu lần, tình trạng như thế không biết nàng đã trải qua sự giày vò như thế nào, chỉ phải dùng sự đau đớn khi móng tay đâm vào da thịt, một lần lại một lần nhắc nhở, mới có thể có tình trạng như thế này.

Những mảng áo bị nhiễm đỏ lại không ngừng mở rộng, làm chói mắt Nam Cung Ngự Cảnh, màu đỏ càng thêm đỏ. Phần nộ dưới đáy lòng như cuồng phong nhanh chóng dâng lên. Tim hắn đau, trong lòng hắn đau, Hề nhi của hắn, hắn ngay cả một cọng tóc cũng không làm bị thương nàng, nhưng mà hôm nay, kẻ nào làm bị thương nàng nặng như thế? Hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Hai tay nắm chặt thành quyền, khớp xương răng rắc vang lên. Chân khí trong cơ thể dĩ nhiên theo tức giận, không ngừng bay lên. Trương thái y bên cạnh vội vàng kéo tay hắn nói: "Tam hoàng tử xin bớt giận. Nếu là Tam Hoàng phi thấy người như vậy, nhất định sẽ không đáp ứng. Thật vất vả mới áp chế được độc, trăm ngàn không thể lỗ mãng."

Nam Cung Ngự Cảnh ngoái đầu hung hăng trừng mắt hắn một cái, cũng không thêm quan tâm.

Giữ không trung Nam Cung Ngự Linh cùng Thủy Giác Hiền, ở thời khắc này đã phi thân đi lên đoạt người.

Nam Cung Ngự Linh cùng Thủy Giác Hiền chiêu chiêu ngoan chuẩn, từng bước tấn công, mà Thịnh Hạ quốc thái tử tay còn ôm Thủy Dạng Hề, chỉ có thể dựa vào khinh công không ngừng né tránh.

Nhưng Nam Cung Ngự Linh cùng Thủy Giác Hiền đâu phải là kẻ đầu đường xó chợ, không qua một khắc, Thịnh Hạ quốc thái tử liền bại trận.

Hắn ném Thủy Dạng Hề vào trong lòng Nam Cung Ngự Cảnh, nói: "Nếu là không thể cam đoan an nguy của nàng, còn không bằng tha nàng đi." Chỉ lạnh lùng trong ném ra những lời này, liền phi thân ly khai.

Nam Cung Ngự Cảnh tiếp nhận Thủy Dạng Hề, như lấy được trân bảo liền đem nàng chặt chẽ ôm vào trong ngực, chỉ thấy khuôn mặt nàng ửng hồng, cắn chặt đôi môi, tay như cũ gắt gao nắm chặt, một chút cũng không buông lỏng, cảm giác như một khi buông lỏng, sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục.

Nam Cung Ngự Cảnh nhẹ giọng nói: "Hề Nhi, là ta, buông lỏng tay ra, nắm như vậy sẽ làm bị thương chính mình." Giọng điệu vạn phần ôn nhu, thành khẩn đầy tính ý, chứa đựng chua xót trong lòng, nhiều điểm phiền muộn, hết sức lo lắng cùng đau lòng, nhẹ nhẹ tự trách.

Thủy Dạng Hề phảng phất nghe thấy thanh âm từ bên trên truyền xuống, có một chút chần chờ, một phen choáng váng vừa rồi đã khiến nàng mất đi ít khí lực còn sót lại. Mị được này rất lợi hại, nàng thế nhưng nghe thấy được thanh âm Nam Cung Ngự Cảnh, hơi thở của hắn cũng vờn quanh nàng.

Tay nàng giống như xà quấn lên cổ hắn, vươn người lên, đôi môi nhanh chóng hôn lên môi hắn. Lúc này, được tính trong cơ thể nàng là chúa tể, nàng hoàn toàn bị nó khống chế, hết thảy, là theo bản năng không ngừng đòi hỏi, dường như vĩnh viễn cũng không thể thỏa mãn.

Máu tươi lúc này sáng chói như ánh mặt trời, vây quanh hai người, tầng tầng lớp lớp, gần bó không rời.

Nam Cung Ngự Cảnh kéo nàng xuống, nhìn nhìn mọi người xung quanh, có chút cảnh cáo kêu một tiếng "Hề Nhi."

Thủy Dạng Hề lúc này làm sao có thể nghe thấy, chỉ không ngừng cọ xát lên người Nam Cung Ngự Cảnh.

Trương thái y thấy có chút không đúng, trên mặt một phen suy nghĩ cẩn thận, ánh mắt thâm trầm, tiến lên nói với Nam Cung Ngự Cảnh: "Ta thấy có chút kỳ quái, để ta bắt mạch cho nàng."

Nam Cung Ngự Cảnh gật gù đầu, cố gắng giữ chặt Thủy Dạng Hề.

Sau một lúc, Trương thái y mới buông lỏng tay ra, lông mày nhăn lại, những nếp nhăn có thể kẹp chết mấy con muỗi: "Nàng trúng mị dược. Hơn nữa, là mê huyền mị dược. Trách không được, cánh tay bị chính móng tay của nàng cắn tới chảy máu. Loại mị dược này cực kỳ lợi hại, có thể kiên trì đến bây giờ, đã là kỳ tích."

Nam Cung Ngự Cảnh nghe thấy thế, ngoan ý trong đáy mắt cơ hồ có thể cắn nuốt tất cả mọi người. Mê huyền mị dược, là cực phẩm mị dược, người trúng mị dược này thần chí không rõ, vô luận trước mặt là người hay động vật, thì ở trong đầu, đều là người nàng suy nghĩ trong lòng. Đây là biện pháp phổ biến mà các tần phi dùng để trừng phạt cung nữ không nghe lời ở trong cung.

Đáng sợ nhất là, loại mị dược này mặc dù không phải độc, nhưng rất khó giải. Nếu như trong vòng mười hai canh giờ không cùng người khác ái ân, thì *thất khiếu* sẽ chảy máu đến tử. (*thất khiếu: gồm hai tai, mũi, hai mắt và miệng*)

Nam Cung Ngự Cảnh không nói hai lời, ôm Thủy Dạng Hề liền đi về phía phủ tam hoàng tử.

Đến Lâm Thủy các, Nam Cung Ngự Cảnh đem Thủy Dạng Hề nhẹ nhàng đặt ở trên giường. Nhìn bàn tay nàng tràn đầy máu tươi, trong lòng không khỏi lại có một trận co rút đau đớn, chậm rãi cúi xuống đến gần nàng, ôn nhu nói: "Hề Nhi, ta vốn định chờ ngươi khi nào cam tâm tình nguyện, chuẩn bị tốt đón nhận ta, thì ta sẽ muốn ngươi. Nhưng mà thế sự khó lường, không thể tưởng tượng được lại gặp phải tình huống như bây giờ. Hề Nhi, ngươi sẽ trách ta sao?"

Nói xong, đôi môi ôn nhu hôn lên môi của nàng, nhẹ nhàng chà xát, giống như gió thổi trên mặt hồ, vô cùng ôn nhu.

Thủy Dạng Hề mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt Nam Cung Ngự Cảnh, đưa tay sờ lên mặt hắn, chần chừ nói: "Nam Cung Ngự Cảnh?"

"Đúng vậy, là ta." Nam Cung Ngự Cảnh gật đầu nói.

"Ngươi rốt cục đến đây, ta chờ thật là lâu..." Nói xong, ngửa đầu ra sau, hai đôi môi lại dính sát vào nhau, dây dưa cùng một chỗ.

Màn mỏng dường như có linh tính chậm rãi buông xuống, trong màn từng đợt sóng tình trào lên làm người ta đỏ mặt.

Ngoài cửa sổ, ánh tà dương chiếu xuống, chỉ thấy quần son phi thúy, gọn sóng trên mặt nước ánh lên màu bạc, cuộn cuộn không ngừng. Sâu thẳm trong suốt, chậm rãi khắc sâu, đón từng trận song trào, thẹn thùng những vân quỳên rũ tiến về phía trước.

Hoa đào trong rừng, trong ánh tịch dương, từng cánh từng cánh hoa rơi rơi, vui vẻ hòa cùng cảnh xuân sắc trong phòng, so với dung nhan thẹn thùng, thẹn thùng đi qua, chỉ còn lại có một cái cúi đầu ngượng ngùng...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Tia nắng lúc ban mai, bắt tri bắt giác, nhập vào trong mộng của người ngủ trên giường, mang theo thanh âm ông ông của ong mật, nghịch ngợm như tiểu hài tử, quấy nhiễu mộng đẹp của người nào đó.

Ngoài phòng, xuân ý dạt dào, trong phòng, ấm áp tình lứa đôi, chỉ nghe tiếng chim hót líu ríu, thánh thót dễ nghe, giống như loài hoa khai chi tán diệp, vang vọng thật lâu trong buổi xuân sáng sớm.

Thủy Dạng Hề thoả mãn mở mắt ra, khoe môi nhếch nhẹ, tối hôm qua ngủ rất ngon, hôm nay, tâm tình cũng không sai. Chính là khi muốn đứng lên, lại thấy bên hông có một bàn tay to vắt ngang, da thịt cùng da thịt kề sát, làm cho nàng không thể động đậy.

Thủy Dạng Hề cả kinh, thế này mới thấy Nam Cung Ngự Cảnh ở bên cạnh, nàng có chút không kịp phản ứng. Trong mắt tràn đầy nghi vấn.

Nam Cung Ngự Cảnh nhận thấy được động tĩnh của thiên hạ bên cạnh, đã thấy nàng tỉnh, ánh mắt chớp chớp như ánh trăng hình lưỡi liềm, tay lại không tự giác ôm ôm Thủy Dạng Hề, nói: "Hề Nhi tỉnh?" Tươi cười sáng lạn, như ánh mặt trời buổi sáng sớm, làm tan băng tuyết mùa đông, ấm áp lòng người.

Thủy Dạng Hề bị ôm kề sát vào trong bộ ngực lão lỏ của hắn, thế này mới phát hiện, hai người hình như đều không mặc quần áo, da thịt cùng da thịt nóng bỏng tiếp xúc làm cho nàng xấu hổ lui về phía sau trốn tránh, né tránh hỏi: "Ta... Ngươi... Chúng ta..." Áp úng nói ra vài tiếng xưng hô, lại không thể

thành câu hoàn chỉnh.

Nam Cung Ngự Cảnh vẫn như cũ ôm chặt thân thể nàng, làm sao có thể để cho nàng né tránh, vẫn là cười nói: "Hề Nhi đã quên sao? Nàng đã muốn là danh phù kỳ thực nương tử của ta." Trong thanh âm lộ ra nhẹ nhàng trêu tức.

Thủy Dạng Hề thẹn thùng nhìn hẩn một cái, hình ảnh tối hôm qua rõ mồn một hiện lên trong mắt, từng màn từng màn xẹt nhanh như điện, thoáng hiện ở trong đầu. Nàng không khỏi sợ hãi a lên một tiếng, nàng như thế nào có thể như vậy? Bây giờ xấu hổ đến không thể gặp người, đem mặt vùi vào trong chăn.

Nam Cung Ngự Cảnh khó có được khoảnh khắc nhìn thấy nàng thẹn thùng như thế, nhìn nàng khuôn mặt hồng hồng, bất giác tâm lại rung động, lại một lần nữa ôn nhu hôn lên môi của nàng.

Ngoài cửa, tiếng đập cửa không đúng lúc vang lên, sau đó truyền đến thanh âm có vẻ bất ổn của Hoa Nhiên: "Tam hoàng tử, tứ hoàng tử cùng Thủy nhị công tử đến." Cái sở của nàng thực khổ, một bên là tam hoàng tử, hẩn không thể đắc tội chủ tử, một bên là tứ hoàng tử, cũng là chủ khác không thể khinh thường. Tiến cũng không xong, lui cũng không được, thật thật là tiến thoái lưỡng nan ah.

Nam Cung Ngự Cảnh buồn bực nói: "Để cho bọn họ đợi." Nói xong, xoay người một cái, đã đem Thủy Dạng Hề đặt ở dưới thân.

Bên trong độ ẩm lại lên cao, cùng với không khí ngày xuân sáng sớm, ái muội đến cực điểm. Cái gọi là nùng tình mật ý, cũng không gì hơn cái này, một lần tiếp một lần, tăng tăng lớp lớp, trải ra mờ ra.

Bước ra khỏi cửa phòng, đã là ba ngày sau.

Thủy Dạng Hề cảm thấy thân mình đau nhức, yếu ớt, đi đường nhận được ánh mắt ái muội của mọi người, đáy lòng không khỏi oán giận, cổ đại không phải chú ý nhất cái gì tu thân, tề gia, tiết dục sao? Nhưng mà Nam Cung Ngự Cảnh thì sao? Đường như không thuộc loại người như vậy, thật sự là chỉ có khổ nàng.

Theo Tống nương đi vào đại sảnh, Trương thái y cũng đã chờ khá lâu, phải nói là đợi đã nhiều ngày.

Đón nhận vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu của hẩn, Thủy Dạng Hề có chút ngượng ngùng nhìn về phía hẩn gật gật đầu, nói: "Rốt cục có manh mối sao?" Về mặt nàng nghiêm túc.

Trương thái y thấy nàng chỉ cần đề cập đến chính sự, liền lại nhớ tới cái người tư duy mạch lạc, ngôn ngữ sắc bén - Thủy Dạng Hề, cho nên thái độ cũng không dám chậm trễ, chỉ phải bắt kịp tốc độ tư duy của nàng: "Àn, coi như thế đi. Hôm trước đến quý phủ tìm người, nhưng vừa vặn gặp tam hoàng tử, nghe nói người xảy ra chuyện, liền vội vàng cùng Tam hoàng tử đi ra ngoài."

Thủy Dạng Hề chỉ gật gật đầu, có chút suy nghĩ nói: "Như vậy, người đã tìm được tiểu cung nữ kia? Có thể phát hiện được manh mối trọng yếu gì trên người nàng không?" Nghĩ đến lần đó nàng ta cùng cái mama kia nói chuyện, quan hệ của bọn họ nhất định là không bình thường, mà quan hệ của cái mama kia cùng hoàng hậu lại càng không phải nói. Muốn biết tình hình thực tế ở chỗ hoàng hậu, cũng chỉ có thể đột phá điểm này.

Trương Thái y nhìn Thủy Dạng Hề, lắc đầu thở dài nói: "Đúng vậy, như Tam Hoàng phi dự đoán, quả thật là tìm được tiểu cung nữ kia, là tiểu cung nữ ở hoán tẩy phòng, từ lời nói đến việc làm bình thường đều thận trọng, cũng không làm một chút sai lầm nào. Làm cho người ta nói bóng nói gió, cũng vô dụng, không hề miệng nói một câu. Nghĩ thấy đó là một người thông minh lanh lợi."

Thủy Dạng Hề hiểu rõ, cười cười, theo lần đó nghe lén được cuộc nói chuyện là biết được. Không nói đến, nàng ta một hai câu liền nói rõ được tình thế trong cung, mà nói là nàng ta là một cái nha đầu nhỏ nhỏ ở hoán tẩy cục, lại có thể giao hảo cùng lão mama pha trà được tín nhiệm trong cung hoàng hậu, năng lực như thế, không phải ai đều có. Còn nữa, cái mama kia ẩn nấp ở bên người hoàng hậu hơn hai mươi năm, cũng không bị phát hiện, có thể thấy được tâm kế của người này cũng không phải bình thường.

"Nếu nàng không phải là người thông minh lanh lợi, ta cũng sẽ không vội vàng, phí nhiều công như vậy để tìm nàng." Hứng thú được khơi mào trong mắt của nàng chợt lóe rồi biến mất, "Nếu mà dễ dàng liền bị người tham dò được, chẳng phải là uổng phí ta kỳ thác hy vọng lớn như thế trên người nàng." Chính là, tìm được là rất tốt rồi.

"Tam Hoàng phi định làm như thế nào?" Hẩn nhìn bộ dáng nàng định liệu trước mọi việc, nhất định đã muốn có đối sách.

"Càng là người thông minh, lại càng phải thẳng thắn. Bất quá, bây giờ còn chưa đến lúc đó." Thủy Dạng Hề biết rất rõ ràng chính mình cần cái gì, bởi vậy, từng bước một phải đi như thế nào đi, từ lâu đã hình thành trong đầu.

Tay nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo lưu lại trên tay ngày ấy, thân nhiên nói: "Người trước tiên điều tra rõ ràng tất cả mọi thứ về nàng, ta phải biết rõ điểm yếu của nàng, lần này không thể có sai lầm. Quá vài ngày, ta sẽ gặp nàng."

Thủy Dạng Hề nhìn biểu tình có chút dăm chiêu của hẩn, không khỏi hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

"Tam Hoàng phi tại sao không muốn gặp nàng ta sớm?" Nàng luôn luôn muốn tiên cơ sớm, để tránh đêm dài lắm mộng, lần này, vì sao phương pháp lại trái ngược?

Thủy Dạng Hề lại đem hai tay tràn đầy vết thương giơ lên trước mắt, cười lạnh nói: "Ta là có sự tình trọng yếu hơn phải làm. Có lẽ, mấy ngày tới sẽ có sự tình trọng đại phát sinh, cho nên, tạm thời bỏ xuống việc này." Việc Nhị hoàng tử cùng Nguyệt Mộng làm với nàng, nàng tuyệt đối phải đòi lại tất cả.

Nàng luôn luôn đều yêu ghét rõ ràng, có cừu tất báo, không chút nào nhân từ nương tay.

Nam Cung Ngự Cảnh sẽ không đơn giản bỏ qua như vậy, chuyện này rất trọng yếu, nàng một chút cũng không thể phân tâm.

Trương thái y nhìn biểu tình, giọng điệu mỉa mai của nàng, đã là biết suy nghĩ trong lòng nàng, nói: "Gần nhất, hình như Thịnh Hạ quốc đóng quân ở biên cảnh nước ta, hình như có ý uy hiếp."

Thủy Dạng Hề nghe xong, nhướn mày, đứng dậy nói: "Cái gì?" Trong thanh âm chứa đựng sự uẩn giận.

Quay đầu, vội vàng đi đến Tử Thần lâu.

Nhưng ai biết, tới lâu, vừa lúc đụng phải Nam Cung Ngự Linh cùng Thủy Giác Hiền đi ra, xem ra, nàng đã tới chậm một bước.

Tiến lên hỏi hai người kia: "Đàm xong rồi?"

Hai người song song gật đầu, cùng đáp lại: "Đàm xong rồi." Ánh mắt nghi vấn, thẳng tắp dừng ở trên người Thủy Dạng Hề.

Thủy Dạng Hề nhìn biểu tình chế nhạo trên vẻ mặt của bọn họ, hai mắt nhú lại, ánh mắt trở nên sắc bén bắn thẳng đến hai người. Nàng lúc này không có tâm tình tốt để trêu đùa, giọng điệu lạnh lùng, cứng rắn hỏi: "Thịnh Hạ quốc xuất binh?"

Hai người sững sờ, gật gật đầu. Thủy Giác Hiền nói: "Tỷ tỷ làm sao biết?"

Lúc này, Trương thái y cũng đi lại đây, đáp án cũng liền không cần trả lời cũng biết.

Thủy Dạng Hề đang muốn bắt chẹt hai người bọn họ, lại nghe thấy thanh âm Nam Cung Ngự Cảnh vang lên, lập tức bị kéo vào một cái ôm ấm áp: "Hề Nhi không cần lo lắng, ta biết nên ứng phó như thế nào." Tươi cười ôn nhu, mịn hoặc như những đám mây trên trời, từng bước từng bước một, tiến vào lòng người.

Thủy Dạng Hề ngẩng đầu, gần như tin tưởng hỏi: "Thật sự?"

"Án." Một cái gật đầu, đã muốn chứng minh nhiều lắm.

Thủy Dạng Hề thế này mới nở nụ cười, nàng tin tưởng hẳn, hẳn nói có thể ứng phó, tất nhiên là đã muốn nghĩ được biện pháp giải quyết tốt nhất. Như vậy, nàng sẽ không cần phải lo lắng nhiều.

Hôm nay, trời trong veo, mây rất cao, phong thổi nhẹ, trần gian muốn an bình. Nhưng mà nguy hiểm, bất an lại ẩn nấp ở một nơi bí mật, và rớt cục, cũng trời lên mặt nước.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Đêm nay là một đêm đáng nhớ của Thiên Mị vương triều.

Đêm khuya, gió mát trắng thanh, mặt trăng phía cao cao, bỗng nhiên có một đám mây đen rất lớn từ phía chân trời di chuyển tới gần mặt trăng. Ánh sáng dưới trần gian, từng chút từng chút một, bị cắn nuốt gần hết.

Cảnh cây trơ trọi trong bóng đêm tĩnh lặng chỉ chứa một cái bóng mờ nhạt, đêm đen lặng gió, làm toát lên vẻ quỷ dị mà thần bí, trên mặt đất loang lổ mờ hồ cũng tùy theo đó chớp lên, vài tiếng con ếch kêu, mấy chỗ khác là tiếng côn trùng kêu vang, vài nơi lại có tiếng chim kêu, làm cho đêm hôm nay càng tăng vẻ thê lương quỷ dị.

Ám sắc trong rừng, một đội nhân mã đông như kiến phi theo hàng ngũ, vô thanh vô tức đi về phía trước. Chỉ đóng quân ở ngoài ngoại ô cách kinh đô mười dặm. Thấy không rõ có bao nhiêu nhân mã, cũng không biết là nhân mã từ nơi nào đến.

Chính là, mọi người thấy thế, cũng biết tình thế trong kinh nhất định không đơn giản. Có lẽ tình huống lúc này là ngoại có cường địch, nội có nội loạn, cục diện sẽ biến đổi nhanh chóng.

Trong cung, vài cái bóng đen chột lóe, liền biến mất ở một cung điện uy nghiêm, nhìn lên tám biển, đúng là nơi Hoàng Thượng bình thường xử lý các bản tấu - Thừa Kiện điện, khó trách nơi này thị vệ đứng thành hàng, cung nữ xếp thành đàn, đèn lồng trải khắp.

Lại thêm vài cái bóng đen, vài giây sau đã không nhìn thấy bóng dáng. Lúc này trong cung Thục phi, trong bóng đêm cũng bận rộn không ngừng.

Cửa cung đã sớm được đóng chặt, lúc này lại được chậm rãi mở ra, thanh âm mở cửa “chi nha” ở trong buổi đêm tĩnh lặng, phá vỡ rõ ràng và đánh thép, giống như đang cười nhạo đêm nay, cỡ nào châm chọc.

Lại một đoàn tiếp một đoàn người từ cửa cung vừa được mở ra tiến ra ngoài, người tuy nhiều, nhưng hàng ngũ có trật tự. Chậm rãi vây quanh toàn bộ cung điện rất trọng yếu kia.

Vị công công hầu hạ bên người hoàng đế hoảng loạn đi vào Thừa Kiềm điện bẩm báo, thân mình còn chưa kịp bước vào nội điện nửa bước, thì đã có vài bóng đen chọt lóe vào trong, vài tên ám vệ đã nhanh chóng ẩn mình trong chỗ tối.

Chỉ thấy thái giám cất giọng cúi người nói: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, nhị hoàng tử cầu kiến."

Hoàng đế Nam Cung Liệt trầm ngâm nhìn tên thái giám kia trong chốc lát, mới nói: "Nhị hoàng tử? Vũ nhi?" Rồi cười khẽ một tiếng, ám vệ mới bẩm báo ở ngoài ô cách kinh thành mười dặm có quân đội bất chính đóng quân, hẳn nhưng thật ra đến thật nhanh, làm người ta không thể không hoài nghi ah.

Đương kim hoàng thượng, tuy rằng đã lớn tuổi, nhưng vẫn chưa hề đồ, ít nhất đều biết chuẩn bị. Thanh âm đánh thép cùng uy nghiêm vang lên: "Tuyên."

Tiếp theo chỉ nghe thái giám một tiếng thét dài, nhị hoàng tử Nam Cung Ngự Vũ một thân cung phục, sải bước tiêu sái tiến vào trong điện, rất là quy củ hướng về Hoàng Thượng thi lễ, sau đó liền sừng sững bất động.

Hoàng Thượng mỉm cười nhìn hần một cái, nói: "Vũ nhi sao đêm khuya còn tiến cung vậy, cửa cung không phải đã muốn sớm đóng sao?"

Nam Cung Ngự Vũ cũng cười đáp: "Tất nhiên là có việc trọng yếu muốn bẩm báo phụ hoàng." Cười giống như hồ ly nghìn năm, cảm cương nghị, thẳng tắp như điều khắc.

Hoàng đế vẫn cầm bút phê duyệt tấu chương như trước, chính là ý cười trên mặt chưa giảm, cười như hiểu rõ lòng người mà không nói. Sau một hồi lâu, phê xong một quyển, buông bút hỏi: "Nói đi, có chuyện gì bẩm báo?"

Nam Cung Ngự Vũ đánh giá hoàng đế vài lần, hẳn vì sao còn có thể trấn định tự nhiên như vậy, hay là, chẳng lẽ... Còn chưa nghĩ chuyện này rốt cuộc là như thế nào, chợt nghe thấy một thanh âm thanh thúy vang lên: "Nô tì khẩn cầu Hoàng Thượng hạ chiếu thư, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Vũ nhi." Người đang nói đúng là Thục phi, chỉ thấy nàng mặc một thân cung trang đỏ nhạt đi vào trong điện, cũng không hành lễ, chỉ mỉm cười trong suốt, nửa là uy hiếp nửa là khẩn cầu nhìn hoàng đế.

Đôi mắt hoàng đế lạnh lùng nhìn Thục phi, hừ lạnh nói: "Thục phi, ngươi cũng quá lớn mật. Dám tư sấm Thừa Kiềm điện, phải bị tội gì?" Lúc này nếu hần còn không hiểu ra mọi chuyện, thì rất ngu dốt. Nhưng mà vẫn giữ bộ dáng uy nghiêm vốn có.

Thục phi cười lạnh một tiếng tiến lên, nói: "Hoàng Thượng, bây giờ nô tì cũng không đếm xỉa đến những điều này, chỉ cần Hoàng Thượng hạ chiếu đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Vũ nhi, nô tì tuyệt đối sẽ không khó xử Hoàng Thượng."

"Nga? Ta thật muốn nhìn ngươi đến tội cùng sẽ khó xử ta như thế nào?" Trong ánh mắt lộ ra ngoan lệ, quát to: "Người tới."

Thanh âm hạ xuống, lập tức có một đội cấm vệ quân đi vào trong điện.

"Đem lũ loạn thần tặc tử này kéo đi xuống cho ta." Hoàng đế phần nộ nói to.

Vừa dứt lời nhưng không có người nào nhúc nhích, hoàng đế nhất thời tức giận lập tức rống lên: "Phản, phản hết, toàn bộ kéo đi chém đầu."

Trong điện, trừ bỏ tiếng rống giận dữ của hoàng đế, còn lại là một mảnh tĩnh lặng. Bất kỳ người nào ở đây cũng nhìn ra được chuyện gì đang xảy ra.

"Phụ hoàng, chỉ cần ngài hạ chiếu thư, mẫu phi cùng nhi thần sẽ không khó xử ngài." Nam Cung Ngự Vũ nói, nhìn trên mặt hoàng đế lộ ra vẻ nhẹ tuyệt vọng, cảm giác không tốt trong lòng không giảm mà lại tăng. Hần nhủ mảy, cảm giác có chút không tầm thường.

"Ngươi cho là các ngươi có thể có được điều mong muốn?" Hoàng đế hừ lạnh nói.

"Hoàng Thượng, nô tì vì đến được ngày hôm nay, đã chuẩn bị nhiều ngày. Đương nhiên biết rằng được làm vua thua làm giặc, bất quá, bây giờ cũng phải nhìn Hoàng Thượng đến tội cùng sẽ ứng đối như thế nào." Thục phi quả thật là Thục phi, cũng đủ khí phách, “Tình huống hiện giờ, tựa hồ Hoàng Thượng suy tàn là chắc chắn. Chớ nói thị vệ ở trong cung đều là người của nô tì, liền ngay cả nhân mã đóng quân để điều động ở ngoài cung để ngừa vạn nhất cũng là người của nô tì, cho nên, Hoàng Thượng, ngài hiện tại liền nhận thua đi."

Nói xong, liền tiến lên chuẩn bị cho Nam Cung Liệt đặt bút viết chiếu thư.

Đang lúc mài mực, cửa điện ‘phịch’ một tiếng bị đẩy ra, sau đó một đoàn thị vệ đi vào trong điện. Không đợi Thục phi đặt câu hỏi, liền có tiếng vang truyền đến: "Thục phi tựa hồ rất là tự tin ah." Lời nói chưa hết, người đã muốn hiện thân.

Đám người đến đứng là Nam Cung Ngự Cảnh, Nam Cung Ngự Linh, Thủy Giác Hiên, về mặt bí hiểm nhìn đám người Thục phi.

Thục phi vừa thấy Nam Cung Ngự Cảnh trên mặt lúc này lộ ra sự sợ hãi, có chút dứt quãng nói: "Ngươi... Ngươi làm thế nào có thể ở chỗ này, ngươi

không phải... Không phải..."

"Thân trúng kịch độc, mệnh ở sớm tối, phải không?" Nam Cung Ngự Linh cười tiếp lời nói của Thục phi, hai tay tạo thành chữ thập vô vô, lập tức xuất hiện một cung nữ mặc cung trang hồng nhạt trước mặt, thân hình giống như quý nữ.

Thục phi áp xuống sự kinh hãi trong lòng, đi đến bên cạnh cung nữ, hỏi: "Xuân Mai, ngươi làm sao ở chỗ này? Không phải cho ngươi..." Thục phi đang nhìn thấy thân ảnh cung nữ quay sang, làm sao có thể là nha hoàn bên người nàng - Xuân Mai. Hoàn toàn là một khuôn mặt xa lạ.

"Ta không phải Xuân Mai, " thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, âm u phun ra, "Ta đã dịch dung thành Xuân Mai ." Nói vậy cũng không cần nhiều lời, người thông minh tự sẽ tự hiểu được.

"Như vậy, theo như lời ngươi nói tam hoàng tử trúng độc, là giả ?" Thục phi nghi ngờ hỏi.

"Không, là thật, bất quá, còn chưa tới mức không thể không chết." Nam Cung Ngự Cảnh tiếp lời, nói, về mặt vô cảm.

Lúc này, lại một đội binh lính nối đuôi nhau mà vào, đội quân này không giống với thị vệ trong cung, người người đều mặc khôi giáp, vừa thấy liền biết là binh lính ra trận giết địch.

Một vị tướng quân thân mặc khôi giáp đi đến, thanh âm như chuông lớn quỳ xuống trước mặt Nam Cung Liệt nói: "Mạt tướng cứu giá chậm trễ, xin Hoàng Thượng thứ tội."

Người này đúng là trấn quốc đại tướng quân - Sở Luật.

Nam Cung Ngự Vũ tiến lên, chỉ vào hắn hỏi: "Ngươi, ngươi không phải đi tiến đánh Thịnh Hạ quốc sao, như thế nào còn ở chỗ này?" Thịnh Hạ quốc đóng quân ở biên cảnh Thiên Mị vương triều, chiến sự sắp xảy ra, hôm đó trong triều đình, hắn đưa ra đề nghị làm cho trấn quốc đại tướng quân xuất chinh, nhất định có thể thắng ngay từ trận đầu. Đương nhiên, điều này là đều nằm trong kế hoạch của bọn họ.

"Nhị hoàng tử, biên cảnh không có người đóng quân tiến công nước ta, ngươi làm cho đại tướng quân đi đánh ai ah?" Thủy Giác Hiền nhìn hắn, trào phúng nồng đậm trong mắt. Đáng lẽ mưu kế của hắn cũng được cho là tính toán rất tốt, lợi dụng thế lực của quốc gia khác, điều đi binh lực có uy hiếp lớn nhất của nước nhà, sau khi việc hoàn thành, Sở tướng quân trở về thì đều đã là dĩ vãng. Chỉ tiếc lại gặp phải tam hoàng tử - Nam Cung Ngự Cảnh, muốn không thất bại, thật sự là rất khó ah.

"Cái gì? Có ý gì?" Nam Cung Ngự Vũ vội vàng hỏi. Không phải Thịnh Hạ quốc thái tử hợp tác cùng hắn làm kẻ dương đông kích tây sao, sao lại không có người đóng quân?

Thủy Giác Hiền đối mặt với câu hỏi của Nam Cung Ngự Vũ, chỉ nhún vai, tỏ vẻ không muốn trả lời. Hắn vẫn nhớ rõ lần trước Nam Cung Ngự Vũ cùng với Nguyệt Mộng tính kế tỷ tỷ của hắn, hiện tại nhìn thấy con người này, cả người đều cảm thấy ghê tởm. Trong thiên hạ, lại có người ti bỉ vô sỉ như thế.

Lúc này, một người, lại vội vàng tiến vào trong điện, cách ăn mặc cho thấy là một tên thái giám, nhưng xem tư thái làm việc, lại không giống thái giám. Hắn vào trong điện, chỉ chăm chú tìm kiếm Thục phi.

Có thể do nóng vội, hoặc là căn bản không phải là người thông minh, cho nên khi tìm được Thục phi, chỉ lo kẻ tai nói nhỏ cùng nàng, cũng không chú ý đến tình huống đang diễn ra trong điện. Đợi cho hắn nhận thức được, đã bị binh lính kéo xuống. Nhất định là lành ít dữ nhiều.

Mà Thục phi sau khi nghe hắn thì thầm, chỉ kinh hãi hô lên "Cái gì?" Thanh âm bén nhọn, giống như muốn phá hồng màng nhĩ của người khác. Sau đó như bãi bùn, ngã xuống đất.

Nam Cung Ngự Vũ thấy thế, một bước đi lên, đỡ nàng đứng lúc, có chút lo lắng hỏi: "Mẫu phi, rốt cuộc có chuyện gì?"

Thục phi giương mắt nhìn hắn, trong mắt đã là mắt hết can đảm lúc trước, cười thầm nói: "Vũ nhi, cuối cùng là chúng ta thua. Cho dù có thận trọng như thế nào, cuối cùng đều là chui vào cái bẫy của người khác." Nàng đảo mắt nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, tựa vào thân mình Nam Cung Ngự Vũ, đứng lên, nói: "Trong mắt mọi người tam hoàng tử là người vô tâm vô phế, nguyên lai ngươi mới là người có tâm tư thâm trầm nhất. Chỉ không biết, ngươi như thế nào dự đoán được Thịnh Hạ quốc có nội loạn vào lúc này, Thịnh Hạ quốc thái tử chắc chắn rồi đi?"

"Chuyện này có gì khó hiểu. Thịnh Hạ quốc thái tử có thể tìm nội ứng ở nước ta, chẳng lẽ bốn hoàng tử sẽ không làm như vậy được sao? Phát động nội loạn, dễ như trở bàn tay, giống như các ngươi làm vậy. Bất quá, sự việc cho tới hiện tại, cũng không phải do các ngươi nắm quyền chủ động "

"Như vậy, việc để lộ ra tất cả các tin tức có lợi cho chúng ta, đều là ngươi cố ý làm?" Nam Cung Ngự Vũ có chút căm giận hỏi, hắn dĩ nhiên cứ như vậy từng bước một đi vào cái bẫy người khác đã sớm chuẩn bị. Thật là hồ thẹn danh hiệu nhị hoàng tử này.

"Không sai." Nam Cung Ngự Cảnh kiêu căng nhìn hắn một cái, trong mắt tràn đầy sự chán ghét.

"Vì cái gì?" Nam Cung Ngự Vũ vẫn kiên trì không buông tha tiếp tục hỏi.

Nam Cung Ngự Cảnh khinh thường hừ một tiếng, ánh mắt phút chốc trở nên lạnh băng, xoay người đối mặt với hắn, nói: "Từ lúc chúng ta đầu tới nay, nếu không phải uy hiếp đến lợi ích trực tiếp của ta, ta bình thường cũng không thèm để ý ngươi. Bao gồm cả lần này, nếu ngươi có thể không ảnh hưởng tới lợi ích của ta cùng toàn bộ Thiên Mị vương triều, thuận lợi đoạt được ngôi vị hoàng đế, ta cho ngươi cũng chẳng sao?"

Nam Cung Ngự Cảnh từng bước tới gần phía trước, cả người khí thế đột nhiên lãnh lệ dọa người, ánh mắt biến chuyển lãnh lệ, sắc bén như băng tiền, có thể xuyên thấu tất cả chương ngại trước mặt. "Nhưng mà ngươi lại lựa chọn hợp tác cùng Thịnh Hạ quốc thái tử, đây là sai lầm đầu tiên của ngươi. Còn nữa, " âm điệu xoay chuyển trở nên nghiêm nghị, "Ngươi không nên động đến Hê Nhi. Bất kể là ai nếu thương tổn nàng, ta tuyệt không buông tha.

"Cũng bởi vậy, ta mới chủ động đẩy mạnh kế hoạch, một mẻ đem bọn ngươi bắt hết. Nghĩ đến, hiện nay, Thịnh Hạ quốc thái tử kia, cho dù hấn võ nghệ có cao tới đâu, dưới sự bao vây chặn đánh của tầng tầng lớp lớp tử sĩ, đã muốn khoanh tay chịu trời. Nói cách khác, kế hoạch của các ngươi, hoàn toàn thất bại." Khóe miệng tràn đầy ý cười, tận lực trào phúng.

"Cảnh nhi làm sao mà biết được hấn cầu kết cùng Thịnh Hạ quốc thái tử?" Từ lúc Nam Cung Ngự Cảnh tiến vào, hoàng đế lần đầu tiên lên tiếng.

Nam Cung Ngự Cảnh liền xoay người một cái đối mặt với Nam Cung Liệt, bình thần nói: "Bởi vì lúc trước đã từng một lần giao thủ, cho nên, tại thời điểm cướp tâu nương cũng đã nhận ra."

"Như vậy, phải nói là, Vũ nhi tại thời điểm kia cũng chần chẫn thất bại. Ha ha ha ha..." Nam Cung Liệt cười, phát tay hướng tới kỷ án của chính mình, liền dùng mực mà Thục phi vừa mài, múa bút thành văn: "Truyền ý chỉ của trẫm, bắt Thục phi cùng nhị hoàng tử nhốt vào thiên lao, giao cho hình bộ thẩm vấn. Tất cả mọi người có liên quan đến sự việc lần này, đều giống nhau bắt giam vào nhà tù, chờ đợi xử lý." Nói xong, giận dữ đem thánh chỉ vung xuống mặt đất, vị tổng quản thái giám không dám chậm trễ chạy đến nhặt lên, lĩnh chỉ đi xuống.

Chỉ một đêm, phong vân biến sắc, ngay cả cơ hội bị người trà dư tửu hậu nói đến, cũng theo bóng đêm yên lặng, lặng lẽ biến mất, giống như chưa từng tồn tại vậy, chỉ lưu lại một cái kết cục, mặc người đời bình phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Lần cung biến kịch tính vừa rồi rất nhanh đã kết thúc.

Hoàng đế Nam Cung Liệt nhìn thân ảnh thái giám nhanh chóng biến mất, từ trong mắt dâng lên một nụ cười khổ. Trong nháy mắt, liền già thêm vài phần. Có lẽ, thật sự là đã mệt mỏi.

Hắn cho mọi người lui ra, chỉ giữ lại một mình Nam Cung Ngự Cảnh.

Hắn nhìn chằm chằm Nam Cung Ngự Cảnh, sau một lúc lâu, mới nói: "Cảnh nhi cảm thấy nên xử trí Thục phi cùng với nhị hoàng tử như thế nào." Câu hỏi tùy ý, ánh mắt cũng không nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, mà lại nhìn tấu chương đang được phê duyệt ở trên tay.

Nam Cung Ngự Cảnh khom người trước hoàng đế nói: "Hết thảy tùy theo phụ hoàng xử trí." Hắn nói lời này là nói thật, hiện nay, tội cũng đã được làm rõ ràng, xử trí như thế nào, cùng với hắn không quan hệ. Huống chi, hắn cũng không cần lo lắng điều này.

Nam Cung Liệt ngừng lại chu bút đang viết, có chút nghiêng ngả nhìn Nam Cung Ngự Cảnh: "Nghe ý tứ vừa rồi của Cảnh nhi, dường như là không có nhiều hứng thú đối ngôi vị hoàng đế?". Nghe Nam Cung Ngự Cảnh nói vậy, Nam Cung Liệt thấy mình đi nước cờ lần này cũng thật nguy hiểm, làm hắn hiện tại nghĩ lại cũng cảm thấy sợ. Xem ra, hắn vẫn không hiểu rõ ni từ này của hắn. Lần này, chắc phải cảm tạ hành động của Vũ nhi, luôn tự cho là đúng nên xúc động làm vậy.

Nam Cung Ngự Cảnh nghiêng người, nhàn nhả đi về phía trước vài bước, cười nói: "Như phụ hoàng nhìn thấy, quả thật là như thế." Nụ cười trên mặt càng trở nên thần bí sáng lạn.

Hắn đương nhiên biết phụ hoàng của hắn tính toán như thế nào. Phụ hoàng từ lâu đã biết nhị hoàng tử một chút cũng không an phận, lại không làm ra nửa điểm hành động. Phụ hoàng làm như thế là chắc chắn hắn sẽ vì mình mà đoạt ngôi vị hoàng đế, chắc chắn sẽ có biện pháp ứng đối. Đến lúc đó, vô luận hắn hay là Nam Cung Ngự Vũ ai thắng ai bại, phụ hoàng sẽ là người đứng xem trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Nói cách khác, bất cứ lúc nào chỗ nào, phụ hoàng đều không tổn hại gì.

Ban đầu, không nghĩ làm cho Nam Cung Liệt sẽ đạt được ý nguyện như thế. Nhưng mà, lại không nghĩ, Nam Cung Ngự Vũ lại cầu kết cùng với thái tử nước khác, điều này bỏ qua cũng được, nhưng hắn ta lại to gan lớn mật bắt cóc Hê Nhi, đây là hắn ta tự tìm từ lộ. Thành ra kết quả cuối cùng, lại ăn khớp với ý nguyện của Nam Cung Liệt.

"Như vậy nếu như ta muốn cho Vũ nhi một con đường sống, Cảnh nhi thấy thế nào?" Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Nam Cung Ngự Cảnh, nhi tử này của hắn, hắn thật sự đoán không ra, giống như điều hâu bay liệng trên không trung, nguy hiểm mà thần bí.

Nam Cung Ngự Cảnh xoay người đối mặt với Nam Cung Liệt, Nam Cung Liệt tự xưng là ta mà không phải là trẫm. Phụ hoàng là có ý tứ gì? Bây giờ là dùng thân phận phụ thân để cầu hắn trong một chuyện quan trọng sao? Híp lại mắt, phụ hoàng bây giờ không giống với phụ hoàng trong trí nhớ của bản

thân, từ khi nào, Nam Cung Liệt thấy trong mắt hắn không có một hạt cát thân tình? Chẳng lẽ, lại muốn thử hắn?

Khóe miệng cười, nói: "Phụ hoàng nên làm như thế nào, nhi thần không có dị nghị gì. Nhưng mà, nhi thần khó có thể đảm bảo, nếu lại có tình huống như thế, nhi thần lại có tâm tình tốt giống như thế này."

Thái độ của Nam Cung Ngự Cảnh đã được biểu hiện qua rõ qua những lời nói này. Nam Cung Liệt nhìn Nam Cung Ngự Cảnh một lúc, trong mắt lộ ra sự thăm dò rõ ràng. Hoàn cảnh này Nam Cung Ngự Cảnh chẳng phải không nên nương tay nhân từ mới đúng sao?

Tay lơ đãng vuốt qua lại ngọc ban chỉ trên ngón cái, một hồi lâu mới thu hồi nghi ngờ trong mắt, nói: "Cánh nhi chẳng lẽ không biết đạo lý trăm thảo, trừ căn?"

"Phụ hoàng là muốn ám chỉ cho nhi thần, giết Nam Cung Ngự Vũ?" Miệng chậm rãi phun ra câu này, biểu tình trên mặt vẫn là thờ ơ.

Nam Cung Liệt nhìn ý cười trên mặt Nam Cung Ngự Cảnh như hồ ly làm người ta khó có thể nắm giữ, đáy lòng không khỏi dâng lên một trận phẫn nộ. Nhi tử này của hắn, quả là thông minh tuyệt đỉnh, tâm cơ thâm trầm, sợ là không có người nào có thể so sánh. Muốn từ trong miệng hắn thử ra cái gì đó, so với lên trời còn khó hơn.

Thôi, có lẽ, nhi tử này lựa chọn tốt nhất cho ngôi vị hoàng đế.

Khoát tay áo, nói: "Người trước tiên lui ra." Có chút phiền não xoa xoa đầu hơi đau.

Nam Cung Ngự Cảnh khom người nói: "Nhi thần cáo lui." Sau đó tiêu sái biến mất ở trong ánh mắt có chút bất đắc dĩ của Nam Cung Liệt.

Vừa mới về đến phủ, liền thấy thân ảnh Thủy Dạng Hề ở cửa phủ đang trông ngóng ai đó. Khóe môi Nam Cung Ngự Cảnh giờ lên một chút hạnh phúc.

Lúc Thủy Dạng Hề còn chưa kịp nói chuyện thì hắn đã đem nàng kéo thật sâu vào trong lòng. Cứ giữ như vậy trong chốc lát, dường như muốn nàng xâm nhập cả vào cốt tủy, yên lặng nhắm mắt lại, Hề Nhi, cả đời này, đừng nghĩ có thể rời đi hắn.

Thủy Dạng Hề trong lòng sốt ruột tình huống trong cung, đẩy ra thân mình to lớn, nói: "Thế nào, thành công sao?" Trên mặt đầy sự quan tâm, nhìn Nam Cung Ngự Cảnh như là sẽ không bỏ qua tí biểu tình nào trên mặt hắn.

Nam Cung Ngự Cảnh có chút buồn cười nhìn nàng, ngón tay ở nàng trên trán nhẹ nhàng gõ một cái, nói: "Hề Nhi sao bỗng dưng lại ngốc vậy? Ta đã trở lại, người nói, là thành công hay là thất bại? Hơn nữa, lại còn không tin phu quân của người như vậy, nên phạt." Mang theo ba phần tình yêu, hai phần sùng nịch, một phần trêu tức, nắm lấy tay nàng, hướng tới Lâm Thủy các mà đi.

Thủy Dạng Hề tùy ý để hắn lôi kéo, có chút khó hiểu nên trừng mắt nhìn hắn, aizz khi nào thì nàng trở nên ngốc như vậy. Đuổi kịp cước bộ của hắn, âm áp cười nói: "Ta như thế còn không phải là do quan tâm người sao. Người ta nói, quan tâm sẽ bị loạn, người ngay cả điều này cũng đều không hiểu?" Nói xong, liếc mắt khinh thường nhìn Nam Cung Ngự Cảnh một cái, bỏ tay hắn ra, rồi tiếp tục đi phía trước.

Nam Cung Ngự Cảnh lắc đầu, bước một bước lớn đuổi theo nàng: "Phải, vi phu đã biết. Đều là vi phu không tốt, làm cho phu nhân lo lắng." Nửa vui đùa nửa là sự thật, hạnh phúc dạt dào tràn đầy trong tim. Hề Nhi của hắn, cũng có dáng điệu thơ ngây như thế, quả thật là trân bảo trên trời đều không có.

Đêm đã khuya, trời rất cao, trăng rất tròn.

Tiếng cười, rất lâu, rất xa, mang theo nồng đậm tình ý, ngọt như mật, như dạo bước trong ban đêm mờ mịt, như si như túy.

Đây chính là hạnh phúc, đơn giản mà thăng thán, hàm súc mà âm áp, không có một chút giả dối nào...

Một đêm ngủ thật ngon.

Sáng sớm, từng đợt tiếng bước chân thật mạnh, thật sự phá mất mộng đẹp, hai người đành phải rời giường sớm hơn bình thường.

Thủy Dạng Hề nhìn Tống nương, vẫn còn buồn ngủ hỏi: "Tống nương, sáng sớm như vậy, có việc gì mà vội vàng chạy như vậy?"

Tống nương về mặt kích động, nói: "Tiểu thư, xảy ra đại sự, trong kinh thành có oán hoàng bang."

"Ân, vậy thì sao?" Thủy Dạng Hề nhu nhu cái cổ có chút mỏi, thờ ơ hỏi Tống nương.

"Trên hoàng bang viết tội trạng của nhị hoàng tử cùng Thục phi và những người có liên quan..." Tống nương vẫn có chút kinh ngạc nói.

Thủy Dạng Hề gật gù đầu, uống ngụm trà, tối hôm qua, Nam Cung Ngự Cảnh hành động, hình như là không có ai biết được, trong một đêm, tình huống long trời lở đất trong cung, quả thật là kinh người. Cũng khó trách Tống nương ngạc nhiên như vậy.

"Trên hoàng bang có nói xử trí như thế nào không?" Trong lòng nàng lúc này có chút lo lắng cho Thịnh Hạ quốc thái tử, dù sao, hắn coi như là đã từng cứu nàng.

Tống nương cung kính trả lời: "Bộ tộc của Thục phi cả nhà bị chém đầu, tịch thu tài sản, ba ngày sau hành hình, nhị hoàng tử biếm vì thứ dân, về phần vị

Thịnh Hạ quốc thái tử, vì đại biểu cho sự rộng rãi của nước ta, đem trả về nước. Tiểu thư, người nói nhị phu nhân cùng nhị tiểu thư có thể hay không cũng bị xử trảm?" Câu nói cuối cùng, không có chứa đựng tí lo lắng nào.

Thủy Dạng Hề có chút suy nghĩ đứng dậy, lắc lắc đầu, nói: "Không biết, cho dù có bị liên lụy, không phải còn có phụ thân sao, hắn sẽ tìm cách hòa giải, điều này không cần lo lắng. Nhưng mà, Thịnh Hạ quốc thái tử, ngày nào hắn sẽ trở lại Thịnh Hạ?"

Tổng nương nhìn trời bên ngoài, nói: "Sợ là hắn đã muốn đi được một, hai canh giờ, khả năng đã muốn ra khỏi thành."

"Cái gì?" Thủy Dạng Hề rất là kinh ngạc kêu lên, sao nhanh như vậy? Nàng không nói hai lời, đứng dậy lấy ra một cái bọc từ trong tủ quần áo, rồi túm lấy Nam Cung Ngự Cảnh, liền hướng chuồng ngựa chạy tới.

Nam Cung Ngự Cảnh có chút không rõ ràng tình huống hiện giờ, một mặt nhìn ngựa trước mặt, một mặt hỏi: "Hề Nhi đây là muốn làm gì?"

Thủy Dạng Hề giúp hắn lên ngựa, chính mình nhờ hắn nâng lên cũng ngồi xuống trên lưng ngựa: "Bây giờ Thịnh Hạ quốc thái tử phải rời khỏi. Tốt xấu gì thì lần trước hắn cũng coi như đã cứu ta, ta ngay cả câu cảm ơn đều còn chưa nói. Ta Thủy Dạng Hề luôn luôn ân oán rõ ràng, dù thế nào, cũng nhanh chóng đưa cho hắn cái này. Người đi mau ah."

Nam Cung Ngự Cảnh vừa nghe phải đi truy Thịnh Hạ quốc thái tử, nhúu mày, có chút không tình nguyện cầm lấy mã tiên vung vào móng ngựa, con ngựa vọt lên hướng ra ngoài phủ mà chạy.

Thịnh Hạ quốc thái tử mặc dù ngồi xe ngựa, nhưng cũng không phải nhanh chóng đuổi kịp, tốt xấu gì cũng đã đi được một, hai canh giờ. Bởi vậy, Nam Cung Ngự Cảnh cùng Thủy Dạng Hề ra rồi thúc ngựa, cuối cùng một canh giờ sau ở ranh giới kinh thành đuổi kịp hắn.

Thịnh Hạ quốc thái tử đã sớm nghe thấy một trận tiếng vó ngựa dồn dập, sau đó lại nghe tiếng ngựa hí vang lên ở bên cạnh xe của hắn. Suy nghĩ, người đến nhất định không thể nghi ngờ là tìm hắn, chỉ không biết sẽ là ai.

Nghĩ vậy, liền mở màn xe ở bên ra. Đã thấy rõ ràng người tới, cũng không xuống xe, chỉ một tay vén màn lên, có chút lãnh đạm nói: "Tam hoàng tử cùng Tam Hoàng phi ngăn trở đường đi của bản cung, là muốn như thế nào."

Thủy Dạng Hề xuống ngựa, cầm bọc trong tay muốn đưa cho hắn, cười nói: "Ta Thủy Dạng Hề nói chuyện giữ lời."

"Cái gì?" Kia Thịnh Hạ quốc thái tử có chút lảng lảng, có chút khó hiểu nhìn cái bọc.

Lúc này, Nam Cung Ngự Cảnh cũng xuống ngựa, có chút cười lạnh nói: "Người trăm phương nghìn kế đều muốn tìm cái gì đó, như thế nào, hiện mà nay đến trên tay, nhưng lại không nhận ra?"

"Thiên tâm sa?" Thịnh Hạ quốc thái tử có chút kinh ngạc hỏi, lập tức mở cái bọc ra, tay nhẹ nhàng khẽ chạm, sờ vào, lạnh lạnh, nhu nhu, nhưng rất dẻo dai, quả thật là thiên hạ bảo vật - thiên tâm sa.

Thủy Dạng Hề tiến lên từng bước nói: "Ta Thủy Dạng Hề kính thường nhất là đem vật của người khác làm của riêng, hiện tại vật quy nguyên chủ. Xem như cảm tạ người lần trước đã cứu ta. Kỳ thật, hiện tại hết thấy đều rõ ràng, chúng ta cũng có thể làm bằng hữu."

Thịnh Hạ quốc thái tử cười ha ha, thế này mới vén màn đi xuống dưới, nói: "Tam Hoàng phi quả nhiên là người thẳng thắn, không giống với người thường, có thể là người có được người, thật sự là làm người ta hâm mộ đỏ mắt ah." Hắn vừa nói vừa ý vị nhìn Nam Cung Ngự Cảnh liếc mắt một cái.

Nam Cung Ngự Cảnh vừa nghe hắn nói như thế, lập tức đem Thủy Dạng Hề ôm vào trong lòng mình, như muốn biểu thị công khai quyền sở hữu của chính mình: "Cảm ơn đã khích lệ." Một câu nói không lạnh không đậm, nhưng ý nhị mườì phần.

Thịnh Hạ quốc thái tử nhìn Nam Cung Ngự Cảnh cùng Thủy Dạng Hề, trong lòng một chút chua xót, lại một chút an ủi. Nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, nghiêm túc nói: "Ta thua, thua tâm phục khẩu phục." Đúng vậy, hắn thua, vô luận là tình trường hay là chiến trường, hắn, đều thua.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn hắn, lần đầu tiên thấy hắn lộ ra thiện ý tươi cười. Đây chính là tình bằng hữu của người với người, nụ cười chân thành bỏ qua ân cừu trước đó.

"Các người quả thật là nhân gian tuyệt phối. Bất quá, ta không ngại chen ngang. Nếu có cơ hội, ta chắc chắn sẽ trở lại." Thịnh Hạ quốc thái tử có chút xúc động nói.

"Người không có cơ hội." Nam Cung Ngự Cảnh khẳng định nói, khí thế quả nhiên là bá đạo.

Thịnh Hạ quốc thái tử cũng không nói thêm gì nữa, xoay người đi vào trong xe ngựa, trước khi lên xe, dừng lại cước bộ, nói: "Ta gọi là Kỳ Nhĩ, thật cao hứng có bằng hữu như các người, tái kiến." Nói xong, cũng không quay đầu lại mà vén màn lên, tiếp tục đi.

Hai người, một con ngựa, lẳng lặng đứng thật lâu dưới ánh rạng đông, đây là một tình bằng hữu trân quý, có thể hóa thù thành bạn, đứng như vậy như bù nhìn đưa tiễn bạn tốt, như hoa với bướm, giăng co ngăn vạ.

Chương 69

Trong cung kiêu kỳ nhất, cũng là địa phương bí ẩn nhất, trừ bỏ lãnh cung nơi mà mỗi người khi nghe thấy đều biến sắc, thì nơi còn lại không có người sống ra khỏi đó - thiên lao.

Âm u chật hẹp, thâm sâu mà cổ quái, tầng tầng lớp lớp trọng binh canh gác, làm cho người ta càng cảm thấy thêm trọng yếu. Thanh âm va chạm của binh khí, ở trong không gian yên tĩnh, thỉnh thoảng vọng lại, kéo dài trong xa xăm, làm cho người ta vốn đã hoảng sợ bất an quanh quẩn, lại càng thêm sợ hãi. Giống như một khúc câu hồn nhiếp phách, dẫn dắt người ta đi vào con đường tử vong.

Đây là thiên lao trong cung.

Thục phi mặc một thân áo trắng tù nhân, trên tay cùng trên chân đều mang cái xích to, đối với một người sinh ra, lớn lên trong nhung lụa như nàng, đã muốn không chịu nổi sức nặng của xích. Động một chút, lại phát ra thanh âm xích sắt va chạm, làm cho nàng đau vào tận trong máu xương, trên tay cùng trên chân đã trải đầy vết máu, đỏ sẫm lộ lộ.

Đây chính là cái giá phải trả cho việc thất bại đi. Hôm qua, vàng bạc đầy sảnh đường, y phục quý giá, hôm nay, thất bại bất ngờ, tóc mai hai màu. Bị bại, thật sự vô cùng thể lương, bốn vách tường tiêu điều, vô cùng thể thâm.

Một trận tiếng bước chân trên đường lao hẹp đi tới, mọi người trong lao đều trông mong nhìn lại, nghĩ đến đây là tia sinh sống cùng hy vọng duy nhất trong lao tù này.

Thục phi như cũ ngồi yên, hy vọng của nàng, dĩ nhiên đã mất hết. Bất quá thật may mắn, Vũ nhi của nàng, ít nhất không bị giết, chỉ bị biếm vì thứ dân, có lẽ có thể bình an sống cuộc sống bình thường. Trong lòng nàng không phải không cam tâm, không phải không có hận, mà là hận cả bằng tính mệnh, nhưng mà cũng chẳng qua chỉ là không khí hư vô trong lòng bàn tay, không có chỗ dựa.

Một chén cơm trắng, một cái chân gà, một ít thịt kho tàu, một đĩa rau xanh, đưa vào phòng giam của Thục phi. Chỉ nghe cai ngục nói: "Nhanh ăn đi, qua nhiều ngày tới sẽ không được ăn." Giọng điệu có chút khinh miệt cùng đành chịu.

Cũng vậy, cho dù trước có là ai, bị giam vào nơi này, chính là tù nhân thôi, trước kia có thân phận tôn quý như thế nào, bây giờ đều không đáng một đồng.

Thục phi quay đầu nhìn đồ ăn, sau đó vẫn ngồi tại chỗ cũ, cũng không định vào đồ ăn, chả lẽ kết thúc như vậy sao? Cảm giác giống như một giấc mộng. Tóc rối bời, càng làm lộ ra vẻ chật vật của nàng lúc này, so sánh với thân phận trước kia của nàng quả thật là làm trò cười cho người khác.

Lại là một trận tiếng bước chân dồn dập vang lên, nghe khí thế này, làm cai ngục cũng phải khản trương, suy nghĩ, có lẽ là một đại nhân vật đến đây.

Quả nhiên, qua một lúc, một thân quần áo lam cẩm bào đứng ở trước mặt Thục phi, người này nàng nhận ra, là tổng quản thái giám phục vụ bên người hoàng thượng.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy nô tài đề tiện ngày thường khúm núm, thế nhưng bây giờ lại có chút hoảng hốt.

Chỉ thấy hắn đưa cho bọn thị vệ một cái lệnh bài, giọng the thé nói: "Chúng ta phụng mệnh Hoàng Thượng, thẩm vấn tội phạm Thục phi nương nương."

Bọn thị vệ liếc mắt một cái, nhìn thấy lệnh bài màu vàng, liên tục không ngừng cúi đầu khom người, tiến lên mở cửa lao: "Công công thỉnh, " một mặt nói xong, một mặt coi bỏ xiềng xích chân tay cho Thục phi.

Thục phi có chút giật mình sững sờ, trên khuôn mặt hoảng hốt lộ ra một tia ngờ vực lo lắng, Hoàng Thượng muốn gặp nàng sao? Sau đó đi theo tên thái giám kia hướng tới Thừa Kiền điện.

Ra khỏi thiên lao, mới biết, bên ngoài màn đêm buông xuống, đêm đen như mực, đem toàn bộ hoàng cung bao phủ kín không một kẽ hở, làm cho người ta áp lực đến cực điểm, giống như tâm tình hiện tại của nàng, đen tối không có một chút ánh sáng.

"Tội phi tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn vạn tuế." Trong lòng có chút ảo tưởng, có lẽ, Hoàng Thượng sẽ niệm tình nhiều năm nàng phục vụ, sẽ mở một con đường sống. Ánh mắt có chút chờ mong nhìn Nam Cung Liệt.

Nam Cung Liệt làm như không có nghe thấy Thục phi nói, cũng không liếc mắt nhìn nàng một cái, đôi mắt như cũ rũ xuống, vuốt ve chu bút trên tay.

Thật lâu sau, mắt cũng không nâng lên mà mở miệng nói: "Thục phi, vài năm gần đây trăm đổi dời với ngươi cũng không tệ." Lời nói ra đơn giản, dễ hiểu, thần nhiên lộ ra sự uất giận khi bị làm trái lời.

"Đúng vậy, Hoàng Thượng đối xử với tội phi tốt lắm." Thanh âm kinh sợ, có lẽ, nàng lại một lần sai lầm rồi. Hoàng Thượng chỉ vì thiên hạ của hắn, làm

sao có thể khoan hồng đối với nàng.

Tất cả cũng chỉ là hy vọng xa vời của nàng.

Quả nhiên, liền nghe thấy một tiếng cười khê của Nam Cung Liệt, nhẹ nhàng trào phúng lộ ra khóe miệng: "Người phản bội trăm cũng được, nhưng mà người tại sao dám hạ độc đối với trăm?" Một câu nói thôi, đã đủ định tội của nàng

Nam Cung Liệt thời trẻ quả thật không tính là một hoàng đế tốt, hồ đồ nửa đời, bỏ bê triều trính. Đến lúc tuổi già mới chậm rãi tỉnh ngộ, khi thế đế vương, tăng trưởng theo tuổi, càng ngày càng làm cho người ta phải khuất phục.

Nhưng mà lại không nghĩ tới, hắn luôn luôn cẩn thận, thế nhưng lần này lại dễ dàng bị tính kế như thế. Quả thật là năm tháng không buông tha con người a, xem ra, hắn thật là đã già đi.

Thục phi giữa đầu nhìn Nam Cung Liệt, trong mắt hắn lộ ra cho dù nàng có biện bạch như thế nào, thì tội hành thích vua của nàng, đã được định, không thể chối cãi. Nghĩ vậy, không khỏi một trận cười khổ, muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do. Thôi, dù sao đều là tử, nhiều thêm một tội cũng chẳng làm sao.

Có chút buồn bã cười, nói: "Người không chết, Vũ nhi làm sao có thể đi lên ngôi vị hoàng đế?" Ngự khí quả nhiên là chanh chua, hoàn toàn hợp với mùi phản biểu hiện trong ngành bình thường của nàng.

Nam Cung Liệt hừ lạnh một cái: "Cho dù ta chết, ngôi vị hoàng đế cũng không tới phiên Nam Cung Ngự Vũ ngồi." Đặt chu bút xuống, đi tới trước mặt Thục phi, từ trên cao nhìn xuống Thục phi đang quỳ, với vẻ mặt xem thường.

"Hoàng Thượng chẳng lẽ đã quên, tam hoàng tử của người cũng trúng độc, độc kia cũng là ta hạ". Thục phi nói không quan tâm là thật hay không, nếu đều là chết, trước khi chết, làm cho hắn tức giận, cũng thật tốt.

Nam Cung Liệt chăm chú nhìn nàng một lúc, trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ, lập tức lại nhòe miệng cười, nói: "Người nếu có thể hạ độc với hắn, cũng sẽ không thảm bại như bây giờ. Thôi, người tới, dẫn đi xuống, ba ngày sau, như trước trăm đầu thị chúng." Nói câu cuối, nhưng lại lộ ra chút ít bất đắc dĩ.

Thục phi lại một lần nữa bị áp trở về thiên lao tăm tối mù mịt, nơi nàng từ từ đợi đến cái kết của cuộc đời nàng.

Những khóm lặng im trong bóng đêm ở hoa viên, lặng lẽ nở rộ, nở ra những bông hoa đẹp nhất trước mặt mọi người, mà lại không có được ánh sáng trong đêm tối như thế này, làm cho sự rực rỡ bị giảm đi.

Đột nhiên một trận gió mạnh thổi qua, một bóng người đập hoa mà đi, những đóa hoa vừa mới nở rộ, ở dưới chân người vừa qua, héo rũ rơi xuống, còn chưa tới kịp nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai, liền đã trở thành một mảnh lạc hồng.

Lạc hồng vô tình, người lại càng vô tình.

Một trận gió thổi tới, che khuất ánh mắt của bọn thị vệ canh giữ ở thiên lao, một bóng người chột lóe mà qua, dễ dàng nhanh như thiên điện đi vào trong thiên lao chật hẹp, âm u.

Lúc này mới nhìn rõ, người nọ không phải chỉ là một người, mà trên lưng còn cõng một người, đi vào cửa, mới thả người trên lưng xuống dưới. Hai người toàn thân đều mặc y phục dạ hành màu đen.

Chỉ thấy hắc y nhân đứng phía trước hai tay giương lên, mười ngón thuận thế bắn ra bên ngoài, trong tay cầm thứ gì đó tựa như lợi kiếm bình thường bay tới người mấy tên thị vệ, sau đó, không một tiếng động tất cả đều ngã xuống. Những thị vệ đã ngủ say lại càng mê man hơn, một thứ lướt nhẹ giống như lông chim, từ trên người bọn thị vệ rơi xuống.

Nhìn rõ, nguyên lai là những đóa hoa vừa nở ở trong hoa viên, hoặc hồng, hoặc phấn, hoặc tím, muôn nghìn sắc màu, rắc đầy dưới ánh lửa trong đường hầm sâu kín, làm nên vẻ diễm dúa.

Hai hắc y nhân thế này mới tiếp tục bước về phía trước. Bước chân không lớn không nhỏ, không nhanh không chậm, cảm giác từng bước như tạo ra gió, cho thấy thân phận không giống người bình thường.

Đợi đi đến trước cửa lao của Thục phi, mới ngừng lại. Hắc y nhân phía sau lúc này mới lộ ra ánh mắt khinh miệt, tiêu sái tiến lên, nhìn Thục phi ở trong lao đang dựa vào tường mà ngủ, một tiếng hừ nhẹ tràn ra khỏi khóe miệng.

Thục phi đang ngủ tựa hồ nhận thấy được một đạo ánh mắt cay độc đang chăm chú trên người mình, giật mình một cái, liền tỉnh lại.

"Các người... Các người là ai, muốn làm gì?" Liếc mắt một cái thấy hai cái hắc y nhân trước mặt, sợ hãi nhảy dựng lên. Nhìn xung quanh thấy thị vệ nằm gục hết trên đất, Thục phi đã hiểu được hai người này đến đây là vì bản thân nàng.

Hắc y nhân lúc này đi lên liền dùng tay cời ra mảnh vải che trước mặt, lộ ra dung nhan mỹ lệ. Trên mặt vẫn cười khanh khách như trước, hết sức châm chọc.

"Là người? Người muốn làm gì?" Thục phi nhất thời trong cơn giận dữ, đem sợ hãi lúc trước quên không còn một mảnh.

"Giết người." Hắc y nhân ngắn gọn phun ra hai chữ, nói một cách rất tự nhiên.

"Giết ta? Ha ha, người chẳng lẽ người không biết, ba ngày sau ta sẽ bị xử trảm sao? Còn như vậy tốn công tới giết ta?" Thực phi ánh mắt ác độc nhìn chăm chăm vào hắc y nhân trước mặt, hận đến nghiến răng.

"Nguyên nhân là vì còn có ba ngày mới hành hình, cho nên chờ không kịp." Hắc y nhân một tiếng cười quỵến rũ, hai tay chấp ở sau lưng, lại từng bước tiến về phía trước.

"Cái gì?" Thực phi có chút không thể tin được hỏi, thế nhưng có người ngay cả ba ngày cũng không làm cho nàng sống sót. Nàng quả thật là đi đến đường cùng ư?.

"Nếu như vậy, cũng cho người trước khi chết hiểu được." Hắc y nhân nhú mày một cái, cười đến yêu mị, "Người nếu đã muốn gánh trên lưng tội hạ độc, liền mang theo đến địa phủ đi, cũng không sao cả. Người nếu hôm nay sợ tội tự sát, như vậy nếu có người tới tìm người không phải là chết vô đối chứng sao? Dù sao người đã có một tội mưu phản, thêm một tội này thành hai cái tội cũng không sao mà."

Thực phi hít lại một hơi, đứng dậy cầm lấy song sắt nhà tù, nói: "Nguyên lai người là làm cho ta thành kẻ gánh tội thay. Tất cả những việc này đều là người làm đúng không? âm mưu thật thâm hiểm, nguyên lai mọi việc đều có sự tham gia của người, sớm đã biết người đã tâm không nhỏ, lại không biết nguyên lai lớn như vậy, đúng là ngay cả Hoàng Thượng cũng dám hại."

"Ha ha ha, nếu không cho Hoàng Thượng trúng độc, thì làm sao có thể đem suy nghĩ của mọi người đều chuyển tới trên người người được? Người quả thật là một quân cờ tốt ah." Hắc y nhân nhìn khuôn mặt phẫn nộ vận vẹo của Thực phi, trong lòng càng thêm cao hứng.

"Ha ha, người cũng đừng cao hứng quá sớm, " Thực phi thấy nàng ta vẻ mặt đắc ý, cố đề xuồng lừa giận trong lòng, lạnh lùng, trào phúng nói: "Người hiện tại cũng gặp phải việc khó giải quyết đi. Nếu không như thế nào cấp bách đem mọi tội lỗi đổ lên trên đầu của ta. Những người còn lại, cũng không phải là người dễ dàng sống chung. Ta chết, người cũng sẽ bị như vậy trong tương lai không xa."

Nhìn sắc mặt hắc y nhân càng ngày càng khó coi, Thực phi biết đã nói trúng chỗ đau của nàng ta, trên mặt càng cười đến vui vẻ: "Chỉ không biết làm như thế nào để thành sợ tội tự sát. Người nên suy nghĩ cho tốt, đừng để đến lúc đó, bởi vì ta tự sát mà thành ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo."

Hắc y nhân kéo lên miếng vải đen một lần nữa che mặt, lạnh lùng nói: "Cái này không cần người quan tâm. Người nghĩ rằng ta sẽ cho người cơ hội lưu lại mệnh mỗi sao?"

Thực phi nghe thế, sắc mặt cứng đờ, hoảng loạn trong mắt cho thấy tất cả đều là tâm tư bị nhìn thấu.

Đúng vậy, nàng vốn định, vô luận muốn dùng loại phương thức như thế nào bức nàng tự sát, nàng trước khi chết đều có thời gian nhất định lưu lại một chút dấu vết. Nay nghe hắc y nhân nói như vậy, hiển nhiên, đã sớm nghĩ đến việc này.

Lúc này, mới cảm thấy từng đợt lạnh lẽo chân chính trong lòng, thối lui về phía sau. Lại bỗng nhiên cảm thấy hô hấp cứng lại, trong đầu không bao giờ có thể suy nghĩ gì nữa, tê liệt ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Thủy Dạng Hề mở cửa sổ ra, chỉ thấy mưa bụi mênh mông đầy trời, sương mù giăng khắp nơi, cùng với những giọt mưa, từng giọt từng giọt rơi xuống, giống như lụa mỏng trong mộng, khi bị gió thổi, tự tại nhẹ nhàng.

Trong lòng Thủy Dạng Hề chợt thấy vui vẻ, trời mưa, tiếng mưa rơi sần sật, như tấm cuốn lá dầu, yên tĩnh vô cùng, làm cho trong lòng mọi người đều cảm thấy thư thái.

So với ánh nắng tươi sáng ngày xuân, nàng lại thích mưa bụi liên tục như thế này hơn, có thể làm cho người ta yên tĩnh như u lan trong cốc, say với sự lười nhác. Đưa tay ra hứng được vài giọt mưa, rơi vào bàn tay thấy có chút lạnh.

Mim cười, hôm nay mưa thật thích, nàng đang lo ngày xuân ấm áp đôi khi làm người ta phiền lòng.

Cầm cây ô, đi ra khỏi phòng. Thời điểm này, hẳn chắc hẳn đang ở Từ Thần lâu. Nếu nàng muốn đi gặp Thực phi, hỏi hấn, có vẻ sẽ dễ dàng hơn.

Cười khê trong đáy lòng, những ngày sau này, sợ là sẽ có nhiều bận rộn đây.

Mới đi được vài bước, chỉ thấy Tống nương vội vàng đi đến trước mặt nàng, sắc mặt có chút ngưng trọng, kêu một tiếng tiểu thư, liền đứng ở tại chỗ.

Mặt Thủy Dạng Hề nhăn lại, nhíu mày, tiếp tục đi lên phía trước: "Chuyện gì?" Nhìn bộ dáng Tống nương, chẳng lẽ xảy ra có chuyện gì không tốt.

"Thực phi đã chết." Tống nương chạy nhanh đuổi kịp Thủy Dạng Hề nói.

"Cái gì?" Thủy Dạng Hề đột nhiên dừng lại cước bộ, xoay người, ngưng mắt nhìn nàng. Sao tự nhiên lại như vậy, nàng đang chuẩn bị tiến cung một chuyến, liền truyền đến tin người nàng muốn gặp đã chết, cái chết này thực kỳ quái a.

"Chết như thế nào? Nàng ta bị giết hay là tự sát?"

"Tin tức từ trong cung truyền ra, tối hôm qua Thực phi lấy đai lưng thắt cổ tự vẫn trong thiên lao" Tống nương cũng có chút kỳ quái nói.

Thủy Dạng Hề xiết chặt cái ô trong tay, kinh ngạc nói không nên lời, đó là chuyện không có khả năng, không phải đã muốn phản xử ba ngày sau xử trảm sao, sao còn có thể tự vẫn?

"Có biết nguyên nhân không?" Thủy Dạng Hề hỏi, xem ra, quả nhiên là không đơn giản.

"Nói là sợ tội tự sát. Tối hôm qua, Hoàng Thượng từng thăm vấn qua Thực phi. Thực phi sau khi trở lại lao liền tự vẫn mà chết." Đây là tin tức tràn khắp trong cung sáng nay.

"Hừ, sợ tội tự sát, tội của nàng không phải đã muốn phản xử trảm sao? Làm sao đến sợ tội?" Chuyện này, nghĩ như thế nào, cũng không hợp lý, "Hoặc là, còn có nguyên nhân khác." Gần như là đang tự nói với chính mình, hai mắt cúi xuống.

"Hoàng Thượng nói gì cùng Thực phi?" Chẳng lẽ là bị hoàng đế bức? Điều này lại không hợp lý, hoàng đế nếu muốn nàng ta sớm chết, có thể phán lập tức hành quyết nàng ta, làm gì phải chờ tới ba ngày sau. Hừ hừ, xem ra trong chuyện này quả thật không đơn giản.

"Điều này thật ra không rõ ràng lắm. Loáng thoáng nghe hình như có liên quan cùng cái gì độc." Đối với điểm ấy, tin tức trong cung rất mơ hồ, thật sự không biết nguyên nhân thật sự là như thế nào.

Thủy Dạng Hề nhìn hàng vạn hạt mưa bụi trước mặt, có cảm giác như bị bao phủ, nhưng suy nghĩ trong đầu cũng dị thường rõ ràng. Nàng đang lo không có chỗ xuống tay. Trong lòng dĩ nhiên cũng kết luận Thực phi không có khả năng tự sát. Cho dù, độc kia là nàng ta hạ, nàng ta cũng không cần phải sợ tội mới đứng.

Nàng nhất định phải tiến cung một chuyến.

"Hề Nhi..." Phía sau truyền đến thanh âm có chút hờn giận của Nam Cung Ngự Cảnh.

Thủy Dạng Hề xoay người lại, đã bị hãm vào một cái ôm ấp rắn chắc: "Sao cứ như vậy mà đứng ở trong mưa?" Mang theo sắc mặt giận dữ nhìn nàng.

"Thực phi đã chết, " Thủy Dạng Hề bình tĩnh nói, "Ta nhất định phải tiến cung xem chuyện này." Nàng không chút nào giấu diếm nói ra quyết định của chính mình.

"Ân, " Nam Cung Ngự Cảnh gật gù đầu, sau đó buông lỏng Thủy Dạng Hề ra, "Ta cũng nhận được tin tức. Ta cũng nghĩ nhất định là Hề nhi không muốn bỏ qua, cho nên đặc biệt lại đây cùng Hề nhi tiến cung, nàng sẽ cải trang thành thị vệ bên cạnh ta, để tránh tai mắt trong cung." Hắn chỉ biết nàng nhất định sẽ không an phận, huống chi, cái chết của Thực phi, quả thật cũng kỳ quái.

Nếu thật sự là sợ tội tự sát, lý do này tựa hồ có chút gượng ép. Nếu không phải, như vậy người giết Thực phi cũng quá vội vàng, có lẽ, người trong bóng tối này cũng lâm vào quần cảnh, cho nên không thể không bí quá hoá liều?

"Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi càng nhanh càng tốt." Nói xong, Thủy Dạng Hề liền lôi kéo Nam Cung Ngự Cảnh đi về phía Lâm thủy các.

Mưa vẫn không ngừng rơi xuống, hạt mưa rơi tí tách, như đâm vào lòng người.

Nam Cung Ngự Cảnh cùng Thủy Dạng Hề xuống xe ngựa. Thủy Dạng Hề giống như đỡ Nam Cung Ngự Cảnh, nàng hiện tại là thị vệ của hắn, tự nhiên phải che ô cho hắn, nhưng mà, chiều cao của hắn, làm tay nàng phải cố gắng giơ thẳng lên, thỉnh thoảng hạ xuống, chạm vào đầu của Nam Cung Ngự Cảnh.

Nam Cung Ngự Cảnh rốt cục chịu không nổi đầu của mình bị nàng tàn phá, liền đoạt lấy ô, tự che cho bản thân, đương nhiên cũng không quên đem nàng che chắn dưới ô.

Thủy Dạng Hề tránh tránh, nói: "Làm như vậy có thể bị phát hiện."

"Aiz, phát hiện liền phát hiện. Đường đường tam hoàng tử phi chẳng lẽ còn phải trốn tránh kẻ nào." Hắn vốn không phải là người tuân thủ quy củ, lúc này làm sao có thể vì hành vi hoang đường như thế mà ủy khuất Hề Nhi của hắn.

Thủy Dạng Hề mày nhíu lên, từ chối cho ý kiến, nàng cũng là người không muốn ủy khuất chính bản thân mình.

Hai người một đường nhắm thẳng đi tới thiên lao. Lấy thân phận tam hoàng tử, xuất nhập thiên lao, tất nhiên là không khó. Cho dù Hoàng Thượng hạ lệnh cấm, cũng không thể ngăn trở.

Hai người một mặt thật cẩn thận tiêu sái, một mặt chú ý tình huống xung quanh. Đối với một hoàn cảnh xa lạ, muốn phát hiện có điều dị thường, thật đúng là khó lại càng thêm khó. Thẳng đi đến gian tù giam giữ Thục phi, cũng chưa từng phát hiện điểm khả nghi nào.

Thủy Dạng Hề cẩn thận đánh giá gian tù trước mặt, không bỏ sót bất cứ điểm nào.

Nhưng mà trong phòng giam trống không, cũng nhìn không ra có chỗ nào thay đổi, chỉ có cái đai lưng của Thục phi vẫn vắt trên xà, phiêu phiêu lác lác, có chút châm chọc.

Thủy Dạng Hề suy tư một lúc, nói: "Áo tù nhân, có đai lưng sao?" Nàng nhớ rõ trong những bộ phim về cổ đại thì áo tù nhân đều không có, chẳng lẽ, nơi này lại không giống?

"Đương nhiên, " Nam Cung Ngự Cảnh mỉm cười nhìn nàng, nói, "Hề Nhi sao ngay cả điều này cũng không biết. Nếu như không phải từ lúc nhỏ nhìn người lớn lên, thật đúng là hoài nghi người thật sự không phải là người của Thiên Mị vương triều."

Thủy Dạng Hề giật mình trong lòng, lại có chút ngượng ngùng tránh ánh mắt hắn. Nàng, vốn không phải là người của Thiên Mị vương triều, thậm chí không phải người thuộc về thời không nơi này, nàng chỉ là cô hồn đã quỷ dị thời không mà thôi.

Chỉ nghe Nam Cung Ngự Cảnh hỏi thị vệ bên cạnh: "Tối hôm qua có người nào khả nghi đã tới?"

Thị vệ lắc đầu, trả lời: "Không có." Trả lời rất chắc chắn. Bọn họ làm sao mà biết tối hôm qua có hay không có người đến, bởi vì tối hôm qua bọn họ ngủ rất say, tỉnh lại đã phát hiện Thục phi thất cổ tự sát.

Thủy Dạng Hề hai tròng mắt nhú lại, đáp chắc như đinh đóng cột, trăm miệng một lời, giống như là có ước định trước với nhau. Trong lòng càng cảm thấy có nghi ngờ, liền tiến lên, nói:

"Không có một chút nào khả nghi sao?" Sự sắc bén cùng khinh thường trong mắt khiến cho da đầu bọn thị vệ run lên.

Mọi người thấy nàng, thăm nghĩ, bất quá cùng là thị vệ, thể nhưng dám chất vấn bọn họ như vậy, trong lòng không khỏi có chút bất bình, bất quá, xem khí thế như này, nghĩ không phải một cái thị vệ bình thường có khả năng bằng được. Lại vụng trộm liếc mắt đánh giá tam hoàng tử một cái, thấy hắn cũng không có biểu hiện gì không đồng ý, nghĩ vậy, tên thị vệ này nhất định là rất được tín nhiệm.

Lúc này lại có chút chần chừ, nhưng vẫn nói: "Không có."

Bọn họ sao có thể nói ra, lúc đó thật sự là bọn họ ngủ say, nên đã xảy ra chuyện, như vậy sẽ bị giáng tội thất trách, đến lúc đó có mười cái đầu cũng không đủ để chém ah.

Thủy Dạng Hề liếc mắt nhìn Nam Cung Ngự Cảnh một cái, thần bí cười, cũng không thèm nhắc lại. Ánh mắt đảo qua đảo lại trong nhà lao, đem vấn đề phía sau ném cho hắn.

Đột nhiên, liếc mắt một cái thoáng nhìn dưới chân bàn đằng kia hình như có cái bột phấn gì đó, chỉ là một điểm nhỏ, nếu không nhìn kỹ, rất khó phát hiện.

Thủy Dạng Hề đi tới phía đó, đem một mảnh nhỏ hồng nhạt đó nhặt lên, đúng là một mảnh óa hoa rất nhỏ. Khóe miệng không khỏi nhếch lên, tại sao mảnh hoa này lại có trong lao.

Đứng dậy, cười ôn nhu hỏi: "Các vị có phải có sở thích đặc biệt gì hay không?"

Mọi người sùng sốt: "Àn? Đặc biệt thích? Cái gì đặc biệt thích?"

"Ví dụ như nói.. " Thủy Dạng Hề cố ý mập mờ nói, "Thích cái gì mà chỉ có nữ nhân mới thích, như là phấn hoa chẳng hạn." Về mặt chế nhạo.

Mấy tên thị vệ nghe Thủy Dạng Hề nói như thế, đã sớm tức giận đến đỏ mặt, bọn họ tuy nói chỉ là thị vệ, nhưng tốt xấu cũng là đường đường hán tử, bị người nói như vậy, không tức giận, như vậy không phải là nam nhân chân chính.

Chính là ngại tam hoàng tử ở chỗ này, một đám chỉ dám trợn mắt lên nhìn chằm chằm Thủy Dạng Hề, mỗi một ánh mắt như mũi tên, nhắm tới Thủy Dạng Hề.

Thủy Dạng Hề thấy vậy, càng cười đến vui vẻ: "Các người nếu như không có thích, cái này ta mới nhặt từ dưới bàn của các người, lại từ đâu mà đến?" Nói đến câu sau, tròng mắt nhú lại, ánh sáng khiếp người trong mắt làm cho người ta không chỗ nào che giấu.

"Đừng nói cho ta biết có người cố ý hái hoa mang đến, đặt ở dưới bàn của các người! Còn không đem sự thật nói ra!" Nàng đưa tay vỗ lên mặt bàn, tiếng vang không lớn, lại lưu loát mạnh mẽ, làm cho người ta không thể làm trái ý.

Mọi người lúc này quỳ xuống nói: "Tam hoàng tử tha mạng, tam hoàng tử tha mạng. Ta thật sự không biết gì cả."

Nam Cung Ngự Cảnh cười cười, thanh âm nhẹ nhàng, nói: "Còn không nói thật, đến lúc đó bị trị tội thì..."

Một tên thị vệ có vẻ trầm ổn nói: "Tam hoàng tử, ta nói những câu này là thật. Tối hôm qua, các huynh đệ đều ngủ say trước nay chưa từng có, đợi lúc tỉnh lại, đã phát hiện Thục phi tử treo cổ tử trong lao. Chúng ta cẩn thận tuần tra một phen, vẫn chưa phát hiện khác thường, hỏi huynh đệ thủ vệ bên ngoài, nói trừ bỏ có hai trận gió có chút quái dị, thì hết thấy bình thường. Ta cũng thật sự không biết tối hôm qua có hay không có người xâm nhập ah." Bấy giờ nhìn đến cánh hoa này, bọn họ cũng hết đường chối cãi.

Nam Cung Ngự Cảnh cùng Thủy Dạng Hề nhìn nhau liếc mắt một cái, trong lòng đã hiểu rõ, nói như vậy, tối hôm qua nhất định là có người đã tới không thể nghi ngờ. Hơn nữa đi lại vô tung, vô công phải cực cao, sợ là hẳn cùng Hề Nhi giai cũng không phải đối thủ là của người nọ.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn tên thị vệ, trầm giọng nói: "Mọi việc hôm nay, nếu dám lộ ra nửa câu, giết không tha." Bấy giờ còn không thể đã thảo kinh xà, không thể làm cho đối phương biết, để có sự phòng bị.

Mấy tên thị vệ kia nghe thấy, vàng vọt dạ dạ, mỗi người đều nói tam hoàng tử không quan tâm thế sự, nhưng khí thế hôm nay làm cho người ta sợ hãi lại là từ đâu mà đến, thẳng làm cho trong lòng bọn họ liên tiếp lau mồ hôi lạnh.

Thủy Dạng Hề cùng Nam Cung Ngự Cảnh ra khỏi thiên lao, vẫn có điều muốn suy nghĩ. Hiện tại có thể khẳng định Thục phi là bị người khác sát hại, nhưng mà, nếu thật sự là trực tiếp đem nàng ta treo cổ? Thì vì sao trong lao lại có cánh hoa?

Nhìn cánh hoa được mang theo từ bên trong lao, như là bị bàn chân giẫm lên... Như vậy xem ra, lúc ấy nơi đó cũng không chỉ có một đóa hoa, mà phải có số lượng tương đối, nếu không sẽ không chỉ có một mảnh rơi xuống.

Nhất định là có người đem Thục phi sát hại xong, mới xử lý sạch sẽ những đóa hoa đó, mà mảnh hoa này bởi vì bị giẫm ở dưới lòng bàn chân, mới có thể bị giữ lại.

Nhưng mà phải có những cánh hoa làm cái gì? Hơn nữa, trong gian tù của Thục phi tuy rằng không có vật phẩm gì, nhưng nhìn đồng hồ hỗn độn cỡ đại hôm nay, thì lúc Thục phi bị treo lên, không có bất kỳ dấu hiệu gãy đổ. Nếu nói nàng cam tâm tình nguyện nhận lấy cái chết, lại có chút phi lý. Như vậy, cũng chỉ có thể là nàng ta khi đó không thể nhúc nhích, hoặc là đã muốn bị đánh gục, sau đó mới treo nàng ta lên.

Khá lắm mưu kế giết người, dàn dựng không chê vào đâu được, nếu như không phải có cánh hoa nhỏ này, sợ là sự thật cứ như vậy bị chôn vùi. Mà võ công người nọ, cũng chắc chắn cao cường, có lẽ, cho dù nàng khôi phục công lực, cũng không phải là đối thủ của người đó.

Dừng lại cước bộ, nói với Nam Cung Ngự Cảnh: "Chúng ta đi tìm Trương thái y." Nàng muốn biết thực chất cái chết của Thục phi, mà điểm này cũng là điểm quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn Thủy Dạng Hề một lúc lâu, hẳn biết nàng sẽ không dừng tay như vậy, hẳn biết nàng rất xem nặng độc này, một cơ hội nhỏ nhoi đều sẽ không bỏ qua.

Đương nhiên, hẳn cũng biết, Hề Nhi của hắn sở dĩ dễ bụng với độc này như thế, mục đích lớn nhất, còn là vì tìm thuốc giải cho hắn. Nghĩ vậy, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, ý cười chân thành trên mặt cũng không có từ nào diễn tả được, lan lên tận đáy mắt.

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ôn nhu nói: "Hào." Tuy rằng, kỳ thật, hắn không để ý lắm, nhưng nếu Hề Nhi muốn, hắn đều làm được vì nàng.

Thủy Dạng Hề đối với hành động vô cùng thân thiết này của hắn ở trong cung, thấy hơi ngượng nhưng không thể trách cứ. Hai tay cũng ôm lấy hắn, ngửa đầu, cười ngọt ngào với hắn. Nàng phát giác là gần đây, nàng càng ngày càng trở nên muốn dính lấy hắn.

Hai người đang chuẩn bị đi tới Thái y viện, đằng sau lại nghe thấy một thanh âm bén nhọn: "Tam hoàng tử xin dừng bước." Quay lại nhìn kỹ, nguyên lai là công công bên người hoàng thượng.

Vị công công kia tiến gần tới hai người, có chút quái dị nhìn nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, lại hồ nghi nhìn nhìn Thủy Dạng Hề, thầm nghĩ, nghe nói tam hoàng tử cực kỳ chán ghét Tam Hoàng phi, nhưng hôm nay, trong lòng lại ôm một nam nhân, chẳng lẽ tam hoàng tử là đoạn tú? Đây là lý do tam hoàng tử chán ghét Tam Hoàng phi?

"Công công có chuyện gì?" Nam Cung Ngự Cảnh có chút không hồn giật đánh gãy suy nghĩ xa xăm không bình thường của vị công công này, một tay vẫn ôm lấy một bên của Thủy Dạng Hề, nhưng mà đôi mắt thần nhiên nhìn công công, trong mắt lộ ra ý tứ hàm xúc giống như cảnh cáo.

"Ách, nô tài tham kiến tam hoàng tử, tam hoàng tử cát tường." vị công công kia chú ý tới sắc mặt của Nam Cung Ngự Cảnh, liền nhanh chóng thu hồi tâm tư, chào nói, "Hoàng Thượng tuyển tam hoàng tử vào gặp."

Ánh mắt Nam Cung Ngự Cảnh lơ đãng chợt lóe, phụ hoàng cũng không uống làm hoàng đế nhiều năm như vậy, chỉ một thời gian ngắn là đã biết tin tức hần tiến cung. Hoàn hảo, trước khi tiến cung đã làm cho Hê Nhi mặc nam trang, nếu không, lại không biết sẽ mang đến phiền toái gì nữa.

Thủy Dạng Hê thấy tình huống như vậy liền gật gật đầu với hần, một mình nàng, cũng đủ.

Thủy Dạng Hê nhìn bóng dáng Nam Cung Ngự Cảnh khuất sau thành cung, nghĩ chắc hần đã tiến nhập vào tòa cung điện hùng vĩ kia, lúc này mới hướng đi tới Thái y viện.

Kỳ thật, nàng nguyện ý một mình điều tra việc này, trong lòng nàng vẫn có điểm hoài nghi hoàng hậu, nhưng mà khổ nỗi không có bất kỳ chứng cứ hoặc manh mối nào. Cho nên chuyện ấy, nàng chưa muốn cho Nam Cung Ngự Cảnh biết.

Lúc này, giọt mưa xuân tí tách liên miên rơi xuống cũng bắt đầu ngừng, bầu trời, từ từ trở nên sáng sủa. Ánh mặt trời, xuyên thấu qua khe hở tầng mây, dần dần chiếu khắp mặt đất, chiếu sáng tới vạn vật trên thế gian.

Quả nhiên, ấm áp, mới đúng là điều mùa xuân nên có.

Thủy Dạng Hê vòng qua hoa viên, nhìn bên trong hoa viên, qua một hồi mưa xuân làm dịu, cảnh sắc càng thêm trở nên kiều diễm động lòng người, nghĩ không khỏi có chút may mắn, là đã đem cái ô dài kia đưa cho Nam Cung Ngự Cảnh, quả nhiên là lựa chọn sáng suốt nhất.

Trải qua một phen ép buộc, nàng cuối cùng cũng đứng ở trước mặt Trương thái y. Chính là, khuôn mặt đỏ bừng cùng hạt mồ hôi dày đặc trên trán, có thể tưởng tượng nàng tìm được nơi này có bao nhiêu vất vả.

Trương thái y đưa qua một chén nước, có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Tam Hoàng phi tìm đường đi thật sự không phải dùng hai chữ kém là có thể hình dung. Bất quá, hai ngày này hần cũng đang muốn tìm nàng, nhưng không nghĩ, nàng lại tự mình tìm tới cửa, nghĩ thế, câu chuyện kể tiếp, nhất định là không tầm thường.

Khi mà Trương thái y còn đang suy nghĩ, thì Thủy Dạng Hê đã nói: "Trương thái y, xác chết của Thục phi, người đã khám nghiệm chưa?"

Trương thái y nhíu nhíu mày, nhìn chằm chằm Thủy Dạng Hê một lúc lâu, nàng hỏi cũng quá mức hoang đường. Thục phi vô luận như thế nào, đều là hậu cung phi tần, cho dù sợ tội tự sát, cũng là phi tử của Hoàng Thượng, xác chết của nàng ta, sao có thể làm cho những người khác dễ dàng đụng chạm, huống chi là khám nghiệm tử thi.

"Không có, Tam Hoàng phi vì sao có thể hỏi như vậy? Thân thể của hậu cung phi tần, sao có thể để cho người ta vô cớ nhìn trộm?" Trải qua một đoạn thời gian ở chung, hần vẫn biết nàng tuy rằng thông minh tuyệt đỉnh, nhưng mà, đối với một ít phương diện lễ nghi quả thật biết rất ít. Nhưng, là đại tiểu thư của Thủy tướng phủ, không thể nào không biết những lễ nghi đó. Đây là bí ẩn trong lòng hần vẫn không lý giải được.

"Chẳng lẽ người không biết là, cái chết của Thục phi có chút kỳ quái sao?" Thủy Dạng Hê nghe hần nói như thế, không khỏi có chút buồn bực, hần chẳng lẽ không có suy nghĩ gì.

Trương thái y nghe xong, vô vị cười cười, tay bưng chén trà lên, hần quả thật cảm thấy kỳ quái, cho nên từ lúc vừa nghe được tin tức, liền âm thầm lên vào nhà tù xem xét một phen, nhưng cũng không phát hiện được điều gì. Thế nên cũng chỉ từ bỏ.

Bất quá, xem ra hiện tại, Tam Hoàng phi cũng không đồng dạng phát hiện giống hần, hoặc là nói đã phát hiện được điểm mấu chốt, có thể trực tiếp khẳng định Thục phi chết nhất định không phải là sợ tội tự sát đơn giản như thế. Trong lòng không khỏi xẹt qua một tia cười khò, vị Tam Hoàng phi này thông minh, làm cho người khác vừa sợ hãi vừa yêu thương.

"Theo ý tứ của Tam Hoàng phi, là phát hiện được điều gì?" Có lẽ phát hiện được cái gì, nên làm cho nàng nghĩ đến khám nghiệm tử thi Thục phi. Mà cũng chỉ có nàng mới có thể nghĩ ra loại phương pháp kinh người này.

Thủy Dạng Hê đưa tay mở ra ở trước mặt hần, nói: "Ta ở trong nhà tù phát hiện cái này. Gian nhà tù kia quá mức sạch sẽ, đến nỗi không nhiễm một hạt bụi, điều này không phù hợp lễ thường. Bất quá, nếu nói, có tên lao đầu nào thích sạch sẽ, cũng có thể giải thích được. Nhưng mà sự thật là, ở dưới chân bàn có một mảnh đóa hoa..." Nàng nói đến chỗ này, liền ngừng lại, tin tưởng, hần đã là nghĩ ra vấn đề ở chỗ nào rồi.

Trương thái y đôi mắt sáng ngời, trầm tư sau một lúc lâu, hỏi: "Nhưng mà đóa hoa này cũng có thể là lao đầu hoặc là thị vệ chính mình mang vào."

Thủy Dạng Hê lắc lắc đầu, nói "Đóa hoa này tương đối tươi mới, thời gian hái xuống, lâu nhất bất quá một đêm mà thôi, theo như hình dạng cùng màu sắc hiện tại, bị hái xuống nhất định ở giai đoạn đang chớm nở.

"Mới vừa rồi, ta đi qua hoa viên, từng nhìn kỹ qua, tuy nói sáng nay có một trận mưa xuân rơi xuống, bất quá những đóa hoa bị mưa làm rụng, phần lớn là hoa đang nở rộ. Hoa bị rụng rơi xuống cũng tương đối có trật tự, từ ngoài vào trong. Mà có ít đóa hoa chưa nở hẳn, rất chắc chắn trên cành, có tình thiếu như vậy đóa hoa như vậy, nhất định là bị người mạnh mẽ hái đi.

"Mà giấy của mấy tên thị vệ vẫn chưa ướt nhẹp, như vậy là thủ một đêm trong nhà tù, còn chưa kịp đi ra ngoài, lại gặp việc Thục phi tự vẫn trong lao, sau khi khẩn cấp báo cho Hoàng Thượng, lại nhận được đạo thánh chỉ mà không thể không tiếp tục giữ nguyên cương vị".

"Mà Thực phi tìm không thấy lý do là sợ tội. Cho nên, nhất định là có người lên vào nhà tù, còn việc Thực phi rút cuộc chết do trực tiếp bị thất cổ hay là giết xong mới đem xác chết treo lên, thì ta vẫn chưa khẳng định được, bất quá không thể không nói, người nọ làm được quả thật hoàn hảo."

Nói xong, Thủy Dạng Hề lại đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, lẩm bẩm nói: "Chỉ không biết, Hoàng Thượng đến tốt cùng cùng nói gì với Thực phi nữa?" Nghiền ngẫm vuốt ve đóa hoa trong tay" Mà đóa hoa này ở trong thời điểm bọn thị vệ mê man, lại sắm vai nhân vật như thế nào?" Trong lòng thực bội phục người đứng sau màn này.

"Xem ra, thật đúng là chỉ có thể kiểm nghiệm xác chết Thực phi mới tìm ra bước đi kế tiếp." Trương Thái y nghe Thủy Dạng Hề nói xong, càng cảm nhận được sự thông minh của nàng, thật sự làm người ta phải nhường bộ lui binh. Trong thời gian ngắn như vậy, đã đem mọi điểm nghi vấn nghĩ thấu triệt như vậy. Nữ tử như thế, thế gian chỉ sợ cũng chỉ có thâm tàng bất lộ như tam hoàng tử mới có thể giữ chân được nàng. Quả thật là tuyệt phối ah.

"Về phần, " Trương Thái y tiếp tục nói, " Nội dung câu chuyện giữa Hoàng Thượng và Thực phi đã nói, tuy rằng không phải rất rõ ràng. Nhưng mà Thực phi thật ra lại chính mồm thừa nhận là nàng đã hạ độc Hoàng Thượng." Trong mắt hắn hiện lên một trận sương mù, nếu thật sự là Thực phi, như vậy mười mấy năm trước, độc của chủ thượng cùng nàng ta không thoát được quan hệ .

Chính là khổ nổi quy định trong tổ chức, bất cứ lúc nào chỗ nào, cũng không được tự tiện điều tra một điều gì về việc tư của chủ thượng. Bởi vậy, quan hệ của chủ thượng cùng người trong cung, hắn cũng không biết được nhiều, đây cũng là một trong những việc cản trở hắn tìm ra chân tướng.

"Thực phi thừa nhận là nàng hạ độc?" Thủy Dạng Hề lặp lại hỏi, nháy mắt thấy trong mắt lại cười tươi như hoa, "Như thế, động cơ giết nàng đã tìm được rồi. Aiz, nàng vừa chết, tội danh này của nàng vĩnh viễn thuộc về nàng ah."

"Nếu thật sự là tự sát do sợ tội, còn có thể chấp nhận được. Có lẽ, sự kiện hạ độc này, như là lời cảm ơn. Đáng tiếc a đáng tiếc, lại có tình bị ta phát hiện được điểm không nên phát hiện ." Thủy Dạng Hề thanh âm ngập ngừng, tay lại không tự giác nhanh cầm chặt, " Người giết nàng, mới là người chân chính hạ độc. Hào một cái kẻ kim thiên thoát xác, muốn dùng một người chết để nhận thay tất cả tội danh, mà chết vô đối chứng, không thể không nói, người này quả thật là cao, tâm cơ cũng quả thật đủ thâm."

Trương thái y nhìn nàng thân nhiên nói xong, tiếng nói bình tĩnh không có gợn sóng, nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng nghe trong tai lại làm cho người ta có cảm giác không rét mà run. Hắn nhìn đến u quang trong mắt nàng chớp lên, kéo dài tới mâu quang, như là từng cây đinh một roi xuống, tiếp theo, đó là một người tiếp một người bước lên trên người, người dính đầy máu, vĩnh không thể xoay người.

Nguyên lai, nàng thật sự không phải là người thiện lương. Mặc dù chưa nói là tâm ngoan thủ lạt, bất quá, có cừu tất báo, hắn tin tưởng, ở trên người nàng, có thể phát huy hết tác dụng.

"Nhưng hiện nay thi thể Thực phi được đặt ở cung điện ban đầu của nàng – Thúy vi cung, không cho bất luận kẻ nào tới gần. Chỉ chờ ba ngày sau hạ táng " Trương Thái y mặt nhăn nhu mảy mòi, như vậy, còn có chuyện khó giải quyết .

"Ha ha, " Thủy Dạng Hề lại cười nói, "Chỉ là một cái cung điện Thúy vi cung, làm sao có thể làm khó ta cùng Trương thái y? Có phải thế không?"

Trương thái y nhìn ý cười chế nhạo trên mặt nàng, cảm thấy bất đắc dĩ, Tam Hoàng phi vừa mới còn một bộ thần sắc dọa người, chỉ trong nháy mắt, liền thay thành sắc mặt như này, cùng nàng hợp tác, là người bất hạnh nhất trên đời này.

Vào thời điểm buổi trưa, tại cung điện Thúy vi cung, trong lúc tất cả cung nhân chuyển giao.

Hai bóng người, thừa dịp lúc sơ sẩy của nhóm cung nhân, thân hình nhoáng lên một cái, liền vào Thúy vi cung. Bên trong Thúy vi cung, đã không có sự huy hoàng ngày xưa, trong chính điện của cung, chỉ đơn độc có một chiếc giường lớn, không có nhiều trang sức, cực kỳ đơn giản.

Trên giường, dung nhan diễm lệ ngày xưa của nữ tử, nay chỉ còn lại một cái thân thể, lẳng lẳng nằm ở nơi đó, nhắm chặt hai mắt làm cho người ta có ảo giác, nàng chỉ là đang ngủ.

Thủy Dạng Hề đến gần nàng ta, nhìn người chết ở trước mặt, trong lòng nói không có chút sợ hãi, là không có khả năng . Nàng như cầu cứu nhìn Trương thái y. Nàng quả thật không biết ra tay như thế nào.

Trương thái y nhìn nàng, thở dài nói: "Tam Hoàng phi, người trước một phen nhìn kỹ toàn bộ thân thể Thực phi, xem có chỗ nào khả nghi không. Còn lại, ta sẽ khám nghiệm." Hắn kiên quyết sẽ không xem thân thể của Thực phi, bởi vậy, bước đầu tiên này cũng chỉ có thể giao cho Tam Hoàng phi, y theo sự cẩn thận của nàng, việc này nhất định sẽ không vấn đề gì.

Thủy Dạng Hề nhíu nhíu mày, gắt gao mím chặt môi, tay sợ hãi xóc lên mảnh vải trắng che chắn Thực phi, trong lòng mặc niệm nói, không sợ, không sợ, dù sao ta đã muốn là quý , cho dù nàng ta tìm đến, coi như là đồng loại đi.

Chậm rãi cởi bỏ cổ áo của Thực phi, một vết hồng hồng bỗng nhiên xuất hiện ở trong mắt. Dấu vết kia đã muốn tản ra một chút, nhìn thật là dọa người. Chắc chắn đây là do thất cổ tạo thành. Kéo dài đến nửa cổ, xem ra không phải bị giết chết rồi mới treo lên .

Tiếp tục cởi quần áo của Thực phi ra, một tầng đến một tầng, rốt cục toàn bộ thân thể Thực phi bại lộ ở trước mắt của nàng. Nàng bất giác nuốt nuốt nước miếng, trong lòng thậm chí có tư vị không nói lên lời, cảm thấy bản thân mình như thế nào lại giống như cái đang đồ tể.

Nữ nhân xem thân thể nữ nhân, nhưng lại lẩn qua lộn lại để xem, nếu còn sống, có lẽ nàng còn có thể có tâm tình thương thức một chút, nhưng mà thực tế nàng ta đã chết, điều này làm cho nàng cảm thấy có chút ghê tởm.

Lông mày của nàng nhăn ngày càng chặt, đã muốn làm ra ngàn vạn cái khe. Vẫn xem cẩn thận như cũ. Chính mình đề nghị, đương nhiên phải tiếp tục xem tiếp. Thực phi có làn da thật đẹp, trắng tinh, không tý vết nào, trong hoàng cung quả nhiên là nơi mỹ nhân tụ tập, làm hoàng đế, thật đúng là người hưởng phúc.

Nàng xem thân thể Thực phi từ trên xuống dưới vài lần, trừ bỏ trước ngực một cái điểm đỏ như bị chọc gì đó, vết máu trên tay trên chân, toàn thân cao thấp ngay cả nốt ruồi đều không có.

Nàng cẩn thận nhìn điểm đỏ kia, không phải nốt ruồi, có vẻ giống sẹo. Điểm đỏ này ngay có chút máu cũng không lưu lại sẹo, rất mới, nhất định là gần đây mới có.

Thủy Dạng Hề tay nhẹ phất qua điểm đỏ nhỏ kia, dưới tay chỉ cảm giác được da thịt trơn mềm, không có một chút cảm giác gì về vết sẹo. Cái này thật kỳ quái, rốt cuộc là cái gì?

Nàng đem quần áo của Thực phi một lần nữa từng lớp một mặc vào thân thể của nàng, chỉ để lại một mảnh trống trước ngực.

Nàng xoay người nói với Trương thái y: "Trên thân thể của nàng trừ bỏ có điểm đỏ nhỏ này, thì không có chỗ nào khả nghi nữa. Mà điểm đỏ nhỏ này rất kỳ quái, người trước đến xem một chút."

Trương thái y đi tiến lên, nhìn kỹ điểm đỏ, trên mặt lập tức cả kinh, sợ hãi nhìn chằm chằm điểm đỏ.

Thủy Dạng Hề nhìn bộ dáng run sợ của hắn, hỏi: "Làm sao vậy? Có phải hay không có cái gì không đúng?"

"Nhất chỉ liên, đây là công phu nhất chỉ liên đã mất tích mười mấy năm. Là độc môn tuyệt học của Mộ Dung Tinh. Lấy nội lực rót vào phía trên của đầu ngón tay, đem ám khí nhỏ như kim thêu bắn ra, nhanh như thiểm điện, làm người ta muốn tránh cũng không thể tránh được."

"Mười mấy năm trước đây ta cũng may mắn gặp qua một lần. Lần đó cũng là lần sử dụng duy nhất trong đời hắn, không thể tưởng được, nay lại gặp được." Trương thái y có chút ngưng trọng chính gốc nói ra. Nghĩ đến một màn mười mấy năm trước kia, thật đúng là nguy hiểm vô cùng. Tiền chủ thượng công phu cao thâm như thế, cũng bị nhất chỉ liên của Mộ Dung Tinh làm bị thương, tuy rằng tránh được chỗ yếu hại, nhưng vẫn thiếu chút nữa bị phế đi một cánh tay.

Thủy Dạng Hề không quan tâm đến sự khác thường của hắn, nhưng lúc nghe đến cái tên Mộ Dung Tinh, cũng không biết làm sao có chút khiếp sợ. Mộ Dung Tinh sao? Chẳng lẽ lần này hết thấy đều là hắn làm? Hắn không phải là sư phụ của Nam Cung Ngự Cảnh sao?

Suy nghĩ của nàng lại một lần nữa trở nên hỗn loạn, mọi việc, giống như đều hướng tới một địa phương lại không chịu khống chế.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Thủy Dạng Hề cũng bất ngờ đối với kết quả không hề báo trước như vậy, hoặc là nói, cũng chưa có chuẩn bị tốt. Tuy rằng, nàng không phải không nghĩ tới, độc này sẽ có liên quan tới giang hồ nhân sĩ thần bí mà nguy hiểm kia. Dù sao, Mộ Dung Tinh có khả năng rất lớn là sư huynh của cậu, mọi việc xảy ra với cậu, nhất định hắn ta cũng biết.

Cho nên, nàng cũng không loại trừ khả năng chuyện cậu mất tích cùng hắn ta có quan hệ. Mà thời điểm cậu mất tích, cũng trùng hợp vào thời điểm nhảy cảm. Hơn nữa cậu đã nhắc nhở, làm cho người ta muốn không nghi ngờ hắn ta cũng không được.

Thủy Dạng Hề vuốt ve hai tay của mình, trầm trọng mở miệng nói: "Nói như vậy, điểm đỏ nhỏ này mới là nguyên nhân làm Thực phi chết? Nói cách khác, Thực phi quả thật là bị giết chết xong mới treo lên." Xem ra, phán đoán của nàng quả nhiên không sai.

Trương thái y gật gật đầu, lúc này, hắn cũng không thể nói gì hơn, sự khiếp sợ trong hắn cũng không nhỏ so với Thủy Dạng Hề. Chưa bao giờ nghĩ tới hàng loạt sự kiện gần đây thế nhưng lại liên quan đến một nhân vật như vậy, làm cho trong lòng hắn đã là trấn định giờ lại rối loạn. Giống như bèo trôi giữa dòng, chìm chìm nổi nổi, tìm không thấy điểm tựa.

Thủy Dạng Hề trầm mặc đem quần áo mặc chỉnh tề cho Thực phi, hiện tại không phải thời điểm nàng nên khiếp sợ, chỉ bằng nhanh nhanh rời khỏi nơi này.

Lần này không dám lại theo cửa chính đi ra ngoài, hiện tại, thị vệ canh giữ nghiêm ngặt, chỉ có lựa chọn theo bên hông cửa mà chạy. Thực phi khi còn sống gần như là đứng đầu lục cung, nhưng hôm nay sau khi đã chết, toàn bộ trong cung chỉ là một mảnh lạnh lẽo, trừ bỏ thi thể của nàng ta, không thấy được đến nửa thân ảnh nào.

Cảnh tượng như thế, quả thật là đáng buồn. Bất quá, có lẽ cũng phải nói là trừng phạt đúng tội.

Thật vất vả, rốt cục trong lúc thần không biết quỷ không hay trốn thoát.

Thủy Dạng Hề nhìn sắc trời, thấy trời đã xế chiều, cây cột cao lớn, bị ánh trời chiều chiếu vào, làm nên cái bong kéo dài thật dài, lặng im không tiếng động, chỉ lưu một mảnh cô tịch.

Canh giờ cũng không còn sớm, nàng liền cáo biệt Trương thái y, một mình đi về phía cửa cung. Phát hiện ngày hôm nay, quả thật đủ làm nàng chấn kinh.

Lập tức trở lại Lâm thủy các, cũng không quan tâm đến ăn bữa tối. Chỉ lười biếng lếch qua trên chiếc giường êm ái, tự pha một ấm trà, đặt ở trong tay, lẳng lặng nhắm nháp.

Kỳ thật, người hạ độc đến tột cùng có phải là Mộ Dung Tĩnh hay không, còn cần phải suy nghĩ thêm. Hàng loạt sự kiện xảy ra gần đây, vô hình như là có một bàn tay ở sau lưng thao túng tất cả. Từ lúc nàng trúng độc, mọi chuyện cứ liên tiếp xảy ra, mà kẻ chủ mưu mọi việc đều nhắm về phía Thục phi cùng nhị hoàng tử.

Nghĩ đến, người nọ là muốn dồn Thục phi vào chỗ chết mới cam tâm. Nàng lấy tay chống đầu, nghiêng người nằm ở trên giường, tay phải để gọn tại bên người, tay vẫn vờ sọi tờ thư trên chiếc áo tơ tằm mềm mại, sóng mắt lưu chuyển, suy nghĩ có chút thấy hoang sợ.

Dưới đáy lòng nàng âm thầm thở dài một hơi, vốn tưởng rằng tìm được hung thủ sát hại Thục phi, liền có thể đem bí ẩn cõi bờ, ai ngờ nhưng lại mở ra một cái bí mật khác làm người ta hoang mang, thật đúng là làm cho người khác đau đầu. Nàng nhu nhu cái trán, thuận thế nằm xuống giường, khép hờ mắt, cẩn thận đem suy nghĩ sửa sang lại một lần.

Nhiều sự kiện như vậy, thế nhưng không có sự kiện nào liên quan đến hoàng hậu, có điểm không hợp lý. Nàng ta, không phải vẫn muốn giết nàng sao, thất bại một, hai lần, chắc chắn sẽ có lần thứ ba. Bất quá, hiện nay giống như trì trệ không có động tĩnh.

Mà Vu Nhi mất tích, bây giờ cũng còn không tra được sự việc rõ ràng. Có lẽ Vu Nhi chỉ là người đồng lõa, cũng có thể là một người bị hại.

Nhưng nếu thật sự mọi việc là hoàng hậu gây nên, thì khả năng Vu Nhi làm đồng lõa sẽ cao hơn, nhưng mà nếu thật sự là đồng lõa, vì sao mọi việc làm xong lại vô duyên vô cớ lại biến mất, điểm này tựa hồ có mâu thuẫn, làm người ta thấy khó hiểu. Cho nên, nàng cũng không dám khẳng định, rốt cuộc mọi việc có phải hoàng hậu làm ra hay không.

Mà việc Hoàng Thượng trúng độc, làm cho người ta không thể không hoài nghi, người hạ độc nhất định phải là người trong cung. Mà hiện nay lại liên lụy tới một người võ công cao cường trong giang hồ, nếu nói hẳn ta là người hạ độc, tất nhiên không phải không có khả năng.

Nhưng mà nàng - Thủy Dạng Hề cùng nhân vật Mộ Dung Tĩnh kia ngay cả nhận thức đều không có, không cừu không oán, sao lại mang đến họa sát thân như hiện nay. Còn nữa, Nam Cung Ngự Cảnh không phải ái đồ của hẳn ta sao?

Nói như vậy, chẳng lẽ...

Vừa sắp nghĩ đến điểm mấu chốt, trên mặt lại truyền đến một trận nóng ấm, sau một lúc, liền chuyển đến đôi môi. Thủy Dạng Hề cũng không kịp phản ứng lại, sững sờ, mở mắt ra, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm cái người tàn sát bữa bữa ở môi nàng - Nam Cung Ngự Cảnh, hẳn là khi nào vào được, nàng tại sao lại không biết?

Đột nhiên, trên môi truyền đến một trận đau đớn, nàng thở nhẹ một tiếng, có chút oán trách nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, tay không tự giác xoa xoa môi, hung hăng liếc mắt trừng nhìn hẳn một cái.

Nam Cung Ngự Cảnh cười nói: "Ai kêu nàng không tập trung, đây là trừng phạt." Tiếng nói nặng nề, lộ ra một cổ mỉa mai hoặc không thể cưỡng lại, ánh mắt sáng, nhấn chìm sự quyến luyến trong lòng hẳn.

Nói xong, lại cúi đầu phủ lên đôi môi của nàng, chậm rãi mút vào, bá đạo nhắm nháp hương vị ngọt ngào của nàng. Tay không tự giác di động khắp ở thân thể của nàng, cách lớp quần áo vuốt ve, khiến cho Thủy Dạng Hề thấy cả người ngứa ngứa, có chút khó nhịn.

Không biết từ khi nào, vạt áo của nàng đã muốn nói lòng, lộ ra một mảnh da thịt phấn nộn trước ngực. Nam Cung Ngự Cảnh thế này mới buông nàng ra, ánh mắt mê ly nhìn nàng, cúi đầu nói: "Hề Nhi, ta nghĩ muốn nàng..." Thanh âm khàn khàn mê hoặc mang tai Thủy Dạng Hề.

"Nhưng mà, phu quân thân ái, ta rất đói..." Thủy Dạng Hề thực vô tội nói, trong mắt chột lóe lên sự giảo hoạt nhưng cũng không tránh được ánh mắt của Nam Cung Ngự Cảnh.

Nam Cung Ngự Cảnh hôn nhẹ ở môi nàng một chút, thở dài: "Hề Nhi quả nhiên là nhẫn tâm, nhưng mà vì phu cũng không nỡ cho nàng chịu đói. Vậy ăn cơm trước đi, sau muốn như thế nào, cũng phải đem tiểu trư như nàng ăn no đã." Trong mắt đã tan mất sự mê ly, thanh tĩnh như thường, cẩn thận đem quần áo mặc chỉnh tề cho nàng.

Thủy Dạng Hề ôm cổ hẳn, ở trên mặt hẳn hôn một cái, nói: "Ân, phu quân là tốt nhất." Ngự khí lúc này tràn đầy ý tứ làm nũng, khác hẳn với bộ dáng lạnh lùng cao ngạo trong triều bình thường, hơn nữa lại chứa đựng phần nhiều thái độ của một tiểu nữ nhi. Làm cho Nam Cung Ngự Cảnh lại đem nàng ôm vào trong lòng, chặt chẽ ôm ấp.

Giăng co sau một lúc lâu, mới để cho hạ nhân mang đồ ăn vào.

Thủy Dạng Hề quả thật là đói bụng, một ngày hôm nay, trừ bỏ buổi sáng ăn một ít điểm tâm cháo loãng, ngoài ra còn chưa có ăn cơm. Vừa thấy sơn trân hải vị được mang đến đặt trên bàn, hai mắt liền tỏa sáng. Tinh thần lúc này chỉ tập trung vào ăn đồ ăn.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn nàng sớm đã không giữ được hình tượng Thủy Dạng Hề tao nhã như lúc bình thường, bắt gặp sủng nịch cười, cũng chỉ có lúc ăn cơm, Hề Nhi mới có thể giống như trẻ con, không cố kỵ cái gì.

"Nam Cung Ngự Cảnh, chàng hiện tại có thể giải Thiên Ảnh điểm huyết cho ta được không? Chẳng lẽ chàng thật muốn ta cả đời như vậy?" Thủy Dạng Hề miệng đầy đồ ăn, đầu cũng không ngừng lên nói chuyện với Nam Cung Ngự Cảnh, thanh âm có chút mơ hồ không rõ.

Bất quá, Nam Cung Ngự Cảnh cuối cùng cũng nghe được rõ ràng. Hắn nhìn Thủy Dạng Hề vẫn như trước vui đầu vào mỹ thực, ánh mắt có chút phức tạp, hắn hiện tại trúng độc, công lực không còn bằng trước kia, nếu mà, Hề Nhi khôi phục, về sau sợ là muốn đuổi theo bắt nàng trở về, cũng bất lực, huống hồ hắn hiện tại...

"Ta hiện tại nhiều nhất có thể sử năm tầng nội lực, giải không được Thiên Ảnh điểm huyết." Hắn nói đây là sự thật, muốn giải Thiên Ảnh điểm huyết, phải bằng mười tầng nội lực của hắn.

Nam Cung Ngự Cảnh có chút áy náy nói: "Hề Nhi, thực xin lỗi. Nhưng mà ta không hối hận. Cho dù hiện tại có thể giải, ta cũng không nghĩ giải."

Thủy Dạng Hề chỉ nhìn hắn một cái, lại lẳng lặng nhắm nháp mỹ thực của chính mình. Kỳ thật, hắn là người có cảm giác không an toàn, bất quá, chuyện này coi như là do nàng tạo thành cho hắn. Aiz, nàng cũng cảm thấy bất đắc dĩ ah.

Nam Cung Ngự Cảnh có chút khản trương nhìn nàng, nói: "Hề Nhi tức giận?"

"Không, không có" Thủy Dạng Hề lắc đầu, "Như thế nào có thể tức giận, không thể giải thì không thể giải. Thôi, ta cũng đã muốn có thói quen". Như vậy, nàng chỉ có dựa vào chính mình mà từ từ giải điểm huyết thôi. Hiện nay, công lực của nàng đã là khôi phục được một nửa.

Bữa cơm này, vì có hai người nói chuyện nên diễn ra cũng nhanh chóng.

Sau khi rửa mặt xong, Thủy Dạng Hề cảm thấy có chút bất an. Tuy rằng, nàng cùng Nam Cung Ngự Cảnh đã có quan hệ vợ chồng chi tiết, nhưng đối với việc nam nữ thân mật vẫn thấy thẹn thùng như trước. Không có biện pháp, phương diện này, nàng vẫn có vẻ là một nữ tử bảo thủ.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn nàng co quắp, từ phía sau ôm chặt lấy nàng, nhẹ giọng nói: "Hề Nhi đừng sợ, đây là việc bình thường. Ta sẽ nhẹ nhàng."

Quay thân thể của nàng lại, nhìn dung nhan mỹ lệ của nàng, những cái hôn ngọt ngào, như mưa bắt đầu hạ xuống...

Ngoài cửa sổ, im ắng, chỉ có ánh trăng lộ ra nửa mặt, nhìn xuân sắc trong phòng, xấu hổ phải trốn vào bên trong tầng mây. Dấu đi ánh sáng hiện tại duy nhất ở nhân gian.

Một đêm triều miên, một đêm không gió, một đêm ngủ thật ngon.

Khi nắng sớm của ngày hôm sau chiếu đến trên mặt Thủy Dạng Hề, thì nàng đã ngủ quá lâu. Trên giường đã không có bóng dáng Nam Cung Ngự Cảnh, nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã muốn lên thật cao, sợ là toàn bộ mọi người trong phủ cũng chỉ có nàng còn ở trên giường.

Bất quá, mọi người thấy việc này cũng không thấy lạ. Tính nàng tham ngủ, từ sau khi rơi xuống nước, chuyện này mọi người trong phủ cao thấp đều biết ah.

Từ sau khi Vu Nhi mất tích, nàng vẫn không nha hoàn bên người, mọi công việc sau khi rời giường đều là chính nàng tự làm. Vừa mới rửa mặt chải đầu xong, liền nghe thấy Tổng nương bẩm báo, Trương thái y cầu kiến.

Trương thái y? Hôm qua mới gặp, hôm nay lại đến phủ, chẳng lẽ có phát hiện gì mới? Hôm qua suy nghĩ nửa ngày mới có chút manh mối, lại bị Nam Cung Ngự Cảnh làm loạn, vẫn cảm thấy như là đã quên điều gì trọng yếu, giờ nhớ lại lại không nhớ nổi điều đó là điều gì. Việc này thật làm đau đầu đến chết người.

Thủy Dạng Hề nói với Tổng nương: "Mau mời. Làm cho hắn ở thiên đình chờ một chút, một lúc nữa ta sẽ đi ra."

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Thủy Dạng Hề gần vào tới thiên đình, còn chưa kịp ngồi, liền hỏi thẳng vào vấn đề: "Trương thái y hôm nay đến đây, là có việc quan trọng sao?"

Trương thái y cũng biết Thủy Dạng Hề không phải là người câu nệ quy củ, cho nên cũng chỉ đứng dậy hướng Thủy Dạng Hề khẽ gật đầu, coi như chào hỏi, nói: "Ngày hôm qua đã quên một việc quan trọng muốn nói, Tam Hoàng phi còn nhớ rõ ngày trước muốn tìm một tiểu cung nữ. Trải qua nhiều ngày, các chi tiết về nàng coi như là chung chung. Muốn uy hiếp nàng, thật đúng là không có, vô thân vô thích, cô độc."

Vị tiểu cung nữ kia, thật đúng là thiếu chút nữa đã quên. Đã nhiều ngày nay, nhiều sự tình bất ngờ cứ nối tiếp đuôi nhau mà đến, thật đúng là làm cho nàng có chút ứng phó không được.

Cô độc sao? Thủy Dạng Hề cúi đầu nghĩ lại một chút, cô độc cũng tốt, nàng đỡ phải tốn công tốn sức tìm ra nhược điểm để uy hiếp nàng ta, đó cũng không phải là thủ đoạn nàng thích sử dụng.

"Nếu như vậy, ta hôm nay liền tiến cung để gặp nàng ta, cũng không cần tiếp tục chuẩn bị thêm cái gì nữa, giảm đi không ít phiền toái. Đi đi." Nói xong, liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Trương thái y nhìn kia thân ảnh thân nhiên đi ra ngoài kia, mặt nhăn mày nhu, cũng không thể không đuổi kịp ah. Vị Tam Hoàng phi này, quả nhiên là làm cho người ta khó có thể nhìn thấu. Có khi, luôn cẩn thận, thận trọng từng tí một, mà có khi, lại quá mức tâm huyết dâng trào, tùy ý làm việc.

Nghĩ vậy, mục đích hôm nay của hắn rất khó có thể đạt được. Vốn muốn hỏi Thủy Dạng Hề có cái nhìn như thế nào về vai trò của Mộ Dung Tĩnh trong việc này. Hắn vẫn nhớ rõ, nàng từng hỏi hắn mọi sự kiện có liên quan đến Mộ Dung Tĩnh, chứ không phải là, nàng đã muốn sớm hoà nghi hắn?

Thôi, chờ xong việc với tiểu cung nữ kia lại hỏi cũng không muộn.

Giây lát, hai người đã đi tới ngoài cửa phủ.

Đã thấy Đông Ly Hạo cầm đầu đi tới, thấy Thủy Dạng Hề, cao hứng chạy đến trước mặt của nàng: "Tỷ tỷ..." Lâu ngày không thấy tỷ tỷ của mình, trong lòng cũng có điểm tưởng niệm. Liền cười đến vẻ mặt sáng lạn.

Thủy Dạng Hề vừa thấy người tới là Đông Ly Hạo, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ, nói: "Hạo nhi lúc này hồi phủ, chẳng lẽ có manh mối gì?" Đối với Vu Nhi, nàng vẫn có chút đề ý, dù sao, đây cũng là một nhân vật có vai trò tương đương máu chốt.

Đông Ly Hạo nghe thấy, sắc mặt không khỏi mang một tia lo lắng, có chút ngưng trọng mở miệng nói: "Vẫn không có manh mối về Vu Nhi. Thật giống như thật sự đã muốn biến mất khỏi nhân gian. Bất quá, muội muội của nàng ta nhưng thật ra điều tra ra, là một tiểu cung nữ trong cung hoàng hậu. Nhưng mà, nàng ta cũng mất tích cùng ngày với ngày Vu Nhi mất tích.

"Theo đệ suy đoán, có thể là nàng ta cùng Vu Nhi chạy thoát, hoặc là, cũng có thể vô duyên vô cớ chết ở trong cung. Phòng chừng, trường hợp đầu tiên có nhiều khả năng hơn. Bởi vì trong khoảng thời gian này, chúng ta còn phát hiện có một nhóm người khác cũng đang tìm kiếm Vu Nhi."

Thủy Dạng Hề hai mắt híp lại, một nhóm người khác? Sự tình càng ngày càng trở nên khó đoán. Bất quá, nàng nhướn mày cười, những kẻ ẩn giấu trong chỗ tối kia, cũng dần dần trôi lên trên mặt nước, ánh lên những ngọn sóng, vòng vo ở trong nước .

Nàng nghĩ lại, chân tướng của sự việc lần này, nàng đã biết sơ sơ. Để có thể khẳng định ý nghĩ trong lòng. Còn cần một cái xác nhận nữa là được.

Rốt cục, khoe môi nhếch lên, mặt mày tươi cười, mềm mại, giống như có thể thổi tan cây bồ công anh, nhẹ nhàng từ trong tay bay lên, tiện đà bay về phía phương xa, không vương vãi chi hết.

"Hạo nhi làm rất tốt, cần tiếp tục tìm kiếm Vu Nhi, tốt nhất có thể tìm được các nàng, bảo đảm bình an." Thủy Dạng Hề phân phó đối với Đông Ly Hạo.

"Các nàng?" Đông Ly Hạo hỏi, "Tỷ tỷ là nói, không chỉ một mình Vu Nhi?"

Thủy Dạng Hề gật gù đầu, nói: "Đúng vậy." Cũng không nói thêm nữa, sự việc này, chi bằng làm cho chính hắn suy nghĩ, nghĩ vậy, liền phái hắn trở về hồng lâu.

Trương thái y đứng ở bên cạnh nhìn ý cười nhợt nhạt trên mặt Thủy Dạng Hề, nghĩ nàng đã muốn hiểu rõ mọi việc, liền tiến lên nói: "Tam Hoàng phi chẳng lẽ đã biết từ đầu đến cuối tất cả sự tình?" Hắn có chút tò mò, chẳng lẽ vừa rồi Đông Ly Hạo đã mang đến tin tức có chứa manh mối quan trọng.

"Cũng không sai biệt lắm," ít nhất cũng biết hơn phân nửa , "Đi thôi, lần này tiến cung một chuyến, không thể không đi."

Trương thái y thấy Thủy Dạng Hề cũng không có ý định nói chuyện, đành phải đi theo nàng hướng trong cung mà đi đến.

Ái ngờ, mới bước ra được vài bước, liền nghe thấy thanh âm của một nữ tử vang lên: "Đại tỷ dừng bước, đại tỷ, từ từ..." Thanh âm thanh thúy dễ nghe, như nước chảy trong khe suối, trong sáng mát mẻ.

Thủy Dạng Hề có chút nghi ngờ quay đầu lại, đã thấy một nữ tử đi tới phía nàng, dáng đi không nhanh không chậm, làm cho lòng người rung động, đầu hơi cúi, lông mày nhíu lại, làm nổi lên điểm sầu lo ở giữa, làm nổi dung nhan khuyên quốc khuyên thành.

Chờ nữ tử đến gần, nhìn rõ, mới biết là Thủy Dạng Tĩnh, cũng khó trách đẹp như vậy.

Thủy Dạng Hề nghiêng mặt nhìn nàng ta, âm thanh lạnh lùng nói: "Muội muội có gì chỉ giáo?" Nàng không thích Thủy Dạng Tĩnh. Tuy rằng rất đẹp, nhưng chung quy là thiếu một phần tự nhiên cùng linh khí, làm người ta tức hận. Còn có, đối với hai chữ "tiện nhân", nàng đã nhớ kỹ trong lòng.

"Tỷ tỷ sao lại nói chuyện như vậy, muội muội không dám?" Thanh âm trầm xuống, tựa hồ lộ ra một tia run rẩy, cứ như là bị dọa đến như vậy. Khuôn mặt u sầu kia, cho dù dùng có tram điểm tinh xảo đến đâu cũng không thể che dấu được.

Thủy Dạng Hề nhìn khuôn mặt Thủy Dạng Tĩnh nhu thuận cúi đầu trước mặt mình như thế này, đã không còn kiêu căng ương ngạnh như ngày xưa, chỉ còn lại sự mềm mại cùng khiêm tốn. Chắc là sự kiện Thục phi kia, nàng ta cũng ăn không ít khổ đi. Có lẽ, trải qua một chuyện như thế, cũng trở nên thành thực không ít.

Lại nghe nha đầu bên cạnh nói: "Đại tiểu thư, nhị tiểu thư là tôi thay tướng gia thỉnh tiểu thư hồi phủ một chuyến. Ban đầu tướng gia định cho nhị thiếu gia đến, nhưng nhị tiểu thư kiên trì muốn tới, nói là trước kia không hiểu chuyện đắc tội đại tiểu thư, lần này đặc biệt hướng đại tiểu thư bồi tội, hy vọng đại tiểu thư đại nhân đại lượng, có thể không so đo."

Thủy Dạng Hề nghe xong, trong lòng không khỏi khen, khá lắm nha đầu khéo miệng, một phen nói ra rất có đạo lý rõ ràng, đều là những câu chân thật.

"Đại tỷ, tiểu muội trước kia không hiểu chuyện, bây giờ đã hiểu được tội, mong rằng đại tỷ tha thứ. Trải qua biến cố lần này mới biết, tiểu muội nguyên lai làm sai nhiều chuyện như vậy." Thủy Dạng Tĩnh vẫn cúi đầu, thanh âm ôn nhu sợ hãi vang lên.

Thủy Dạng Hề nghe thấy vậy, không khỏi nhú nhú mày, trong lòng có một tia phản cảm: "Muội muội không cần để trong lòng, ta không cùng người so đo. Chỉ không biết, phụ thân tìm ta có chuyện gì?"

"Điều này thì tiểu muội cũng không biết. Bất quá, hình như là có cái gì đó liên quan đến chuyện mẫu thân của tỷ tỷ, phụ thân nói là, lúc này nên nói rõ ràng với tỷ tỷ." Có lẽ là nghe được hai từ "tha thứ" trong miệng Thủy Dạng Hề, trong mắt Thủy Dạng Tĩnh có hơn một phần vui sướng, đầu cũng nâng lên một chút, trên mặt cũng nhiều ý cười hơn.

"Chuyện về nương của ta sao?" Đứng rồi, cái chết của Mộc Tư Khê vẫn là một dấu hỏi, làm sao đã quên chuyện này. Tuy rằng nhị phu nhân là hiềm nghi lớn nhất, nhưng trải qua đoạn thời gian trước kiểm chứng, lại tựa hồ tìm không thấy căn cứ chính xác chứng minh điều đó, như vậy, cũng nên đi tương phủ một chuyến.

Lại đánh giá Thủy Dạng Tĩnh vài lần, trầm tư một phen, đối với Trương thái y nói: "Người đi trước đi, được kia, ta ngày khác lại đi lấy. Hôm nay, trước hết là hồi tương phủ."

Trương thái y hướng nàng cung kính khom người, nói: "Tốt, hạ thân trước hết cáo từ." Hắn cũng không phải người có phản xạ tri độn, tất nhiên là biết không thể để cho người khác phát hiện quan hệ giữa bọn họ.

Thấy Trương thái y đi rồi, Thủy Dạng Hề thế này mới cùng Thủy Dạng Tĩnh lên xe ngựa, đi về phía tương phủ.

Bên trong xe ngựa rất là hoa lệ, nhất định là xe ngựa chuyên dụng của tương phủ. Bố trí có chút tinh xảo thanh tao lịch sự, hơn nữa ở giữa còn đặt một cái bàn vuông nhỏ tiêu, trên mặt bàn vuông được bao trùm bởi một cái khăn gấm ngăn nắp, ở trên bàn còn có một đĩa điểm tâm nho nhỏ.

Người có quyền thế, quả nhiên không giống với người thường, ngay cả xe ngựa đều có thể hưởng thụ như vậy.

Thủy Dạng Tĩnh đem điểm tâm để tới trước mặt Thủy Dạng Hề, nói: "Đây là ta học theo nương, cố ý làm để bồi tội với tỷ tỷ. Tỷ tỷ ném thử xem có hợp khẩu vị hay không."

Thủy Dạng Hề nhìn vẻ mặt thành ý của Thủy Dạng Tĩnh, cũng không tốt cự tuyệt, đành theo ý nàng một chút, biểu hiện chính mình đã muốn không hề so đo cùng nàng.

Thủy Dạng Tĩnh thấy Thủy Dạng Hề ăn, cười đến dị thường vui vẻ, chính mình cũng cảm một khối ăn vào trong miệng, trong mắt nồng đậm ý cười, một chút đắc ý, chợt lóe rồi biến mất.

Lại nghe bên ngoài một tiếng khê kêu: "Người trên xe ngựa xuống dưới!"

Lúc này, xe ngựa dĩ nhiên dừng lại, Thủy Dạng Hề nghe thấy tiếng kêu, vén rèm nhìn ra, đã thấy xe ngựa đi tới một cái ngã tư đường nhỏ bé duy nhất ở kinh đô. Mà Nguyệt Mộng lại chặn đón xe ngựa.

Thủy Dạng Hề hừ cười lạnh một tiếng, lập tức xuống xe, khinh bỉ nhìn Nguyệt Mộng nói: "Ta còn không tìm người, mà người đã tìm tới cửa. Mấy ngày nay, người cố gắng trốn, làm cho thị vệ trong phủ cũng tìm không ra người, một trong những tứ đại thị vệ của tam hoàng tử, bản lĩnh cũng quả thật không kém."

Nguyệt Mộng bị những lời nói trào phúng của Thủy Dạng Hề, tức giận đến nhất thời nói không ra lời, ánh mắt thẳng tắp bắn về phía Thủy Dạng Hề, giống như hai con người đều phải trừng ra: "Đều chết đến nơi, cũng chỉ có thể biểu hiện được khả năng vô mồm."

Thủy Dạng Hề hai mắt nhú lại, nói: "Chết đến nơi? Có ý tứ gì?" Trong lòng đã ảm ảm cảm thấy bất an, chẳng lẽ có chỗ nào sai?

Nguyệt Mộng khó có lúc nhìn thấy được vẻ bất an trên mặt Thủy Dạng Hề, trong lòng thỏa mãn đến cực điểm. Về mặt âm ngoan tới gần nàng, nói: "Ha ha, Thủy Dạng Hề, không thể tưởng được người cũng có hôm nay đi. Ta không chiếm được, người cũng mơ tưởng có được. Ta tình nguyện tự tay hủy

hắn. Lần trước, coi như người vận khí tốt, lần này, nhìn người như thế nào chạy thoát? Ha ha ha..."

Thủy Dạng Hề nghe Nguyệt Mộng tiếng cười, cảm giác đầu có chút choáng váng, ý thức cũng bắt đầu tan rã, đây là có chuyện gì? Đầu của nàng rất đau, thân mình mềm mại ngã xuống, nhưng vẫn cố gắng mở to hai mắt, thẳng tắp nhìn chăm chăm Nguyệt Mộng, nàng ta khi nào thì...

Lại đã thấy Thủy Dạng Tình đi đến bên người, vẫn bộ dáng sợ hãi kia, vẫn là thanh âm ôn nhu mềm mại: "Tỷ tỷ, vừa mới trong điểm tâm trung có trộn ít rượu. Lúc này, không sai biệt lắm đã qua một nén nhang thời gian. Ta sẽ nói cho phụ thân cùng tam hoàng tử, người bị cướp đi."

Thủy Dạng Hề nhìn khuôn mặt của Thủy Dạng Tình, nàng cuối cùng biết nàng vì sao không thể thích nổi khuôn mặt xinh đẹp như thế, vì nó quá mức đối trá, quá mức âm hiểm tính kế, xấu xí đến cực điểm.

Đã mất đi ý thức trong nháy mắt, vẫn lộ ra tươi cười, nụ cười, hết sức trào phúng, nụ cười, điên đảo chứng sinh, nụ cười, làm cho người ta không rét mà run. Nếu mà nàng lần này may mắn không chết, chắc chắn hoàn trả gấp mười, gấp trăm lần.

Ánh mắt rớt cục chậm rãi nhắm lại, nặng nề ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Trong Thủy tướng phủ, Thủy Dạng Tình nghiêng ngả lão đảo chạy vào cửa, một đường hô to "Phụ thân, không tốt ..." Trong thanh âm lộ ra sự lo lắng, không khỏi làm cho tâm người khác níu chặt đi ba phần.

Nàng cuối cùng cũng chạy tới đại sảnh, Thủy Mộc Vân thấy nàng hoảng loạn bộ dáng như thế, không khỏi lo lắng hỏi: "Tình nhi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, làm cho người kinh hoảng như thế?"

Thủy Dạng Tình vuốt ve trước ngực, cô gắng hồi sức, thở hổn hển như cũ nói: "Phụ thân, đại tỷ... Đại tỷ bị người ta cướp đi..."

Lời của nàng còn chưa nói xong, liền cảm giác được một trận đau đớn trên vai, bên tai truyền đến thanh âm lo lắng cùng tức giận của Thủy Giác Hiên: "Cái gì, người nói tỷ tỷ bị cướp? Như thế nào lại bị cướp?" Trong lời nói chứa đựng chất vấn, đã hoàn toàn bỏ qua người trước mắt hắn, là nhị tỷ của hắn, Thủy tướng phủ - nhị tiểu thư.

Thủy Dạng Tình đảo mắt nhìn về mặt lo lắng lẫn phần nộ của Thủy Giác Hiên kia, tức giận dưới đáy lòng bất giác lại cao thêm một tầng, tính tình tiểu thư giấu ở dưới vẻ mặt ngoài nhu nhược nhất thời bộc lộ ra, nàng liền đẩy tay của Thủy Giác Hiên ra, châm chọc nói: "Hừ, ta như thế nào biết, cướp đi chính là cướp đi. Người tại sao lại tức giận với ta?" Tại sao người người đều đối xử tốt với Thủy Dạng Hề, người người đều thấy nàng ta tốt, nàng có cái gì so với nàng ta kém, vì sao người người vẫn cứ thích nàng ta?

Thủy Giác Hiên bất ngờ sững sốt, đã nhiều ngày qua tưởng Thủy Dạng Tình nhu thuận, bây giờ lại lộ ra nguyên hình, làm cho hắn có chút vô thố. Hắn nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu, sau đó nói: "Nhị tỷ, hy vọng chuyện lần này không liên quan tới người. Nếu không, đại tỷ chắc chắn không chịu dễ yên." Hắn tất nhiên biết tính cách của vị tỷ tỷ kia của hắn, tục ngữ nói, có thù không báo không phải là quân tử, mà đại tỷ là có cừu không báo không là nữ tử.

Nói xong, liền xoay người, chạy hướng về phía phủ tam hoàng tử.

Thủy Dạng Tình nhìn thân ảnh Thủy Giác Hiên vội vàng chạy đi, trên mặt biểu lộ một chút ý cười âm u, đi đi, đi đi, đều đi đi. Hừ, muốn trả thù ta, còn phải xem Thủy Dạng Hề lần này có mệnh mà trở về hay không. Chẳng đến lúc thân ảnh Thủy Giác Hiên biến mất, nàng mới thu hồi tầm mắt.

Thủy Mộc Vân vừa rồi luôn luôn đứng ở bên cạnh, không nói gì, chỉ nhìn hai đứa con, có chút suy nghĩ. Nhìn thân ảnh Thủy Giác Hiên đã đi xa, có chút nghi vấn, khi nào thì Hiên nhi cùng Hề Nhi lại thân như vậy?

Quay lại nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Thủy Dạng Tình, đứng dậy hỏi: "Tình nhi, chuyện lần này không có liên quan đến người, có thật không?" Không hổ là tướng gia, chỉ một câu hỏi nhẹ nhàng, lại chứa khí thế bức nhân, cứ tự nhiên hình thành.

Thủy Dạng Tình cúi đầu, sóng mắt lưu chuyển, nói: "Phụ thân, sao có thể oan uổng nữ nhi như vậy? Nữ nhi vì sao phải làm như vậy?" Sau ô ô nước nở khóc, một bộ dáng ủy khuất.

"Ai," Thủy Mộc Vân thở dài: "Thôi, người trước đi xuống, nhiều ngày tới không thể bước ra ngoài cửa phủ một bước." Xem bộ dáng như thế này, mười phần thì có đến tám phần là thoát không được can hệ, vì an toàn của nàng, vẫn nên đem nàng cấm túc ở trong phủ cho thỏa đáng. (TT: ông già đáng ghét này, chỉ biết bênh vực con nhỏ ác độc này thôi, ta tức nhất là con nhỏ này ko có bị trừng phạt thích đáng >_

Phủ Tam hoàng tử.

Lúc Thủy Giác Hiên chạy tới hoàng tử phủ, lại thấy không khí không giống lúc bình thường, cảm giác mỗi người đều thấp thòm lo âu, trên không trung luôn có ám ảnh di động. Chắc là tam hoàng tử đã biết tỷ tỷ của hắn bị cướp đi.

Hắn liền đi nhanh vào trong Tử Thần lâu, không ngoài sở liệu, tử hoàng tử dĩ nhiên đã đến, mà thị vệ trong phủ cũng đều có mặt chờ đợi mệnh lệnh.

"Cảnh, có tin tức gì không?" Hắn hỏi rồi cất bước về phía trước.

Nam Cung Ngự Cảnh lật ngón tay, liền có một vật thể bay tới phía Thủy Giác Hiên, Thủy Giác Hiên thân thủ nhẹ nhàng tiếp nhận, là một mảnh giấy được vo tròn. Liền nhanh chóng mở ra, không khỏi nhũn nhũn mà nói: "Nói như vậy, là nhị hoàng tử cướp đi tỷ tỷ?" Nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, lại xoay mắt nhìn Nam Cung Ngự Linh.

Nam Cung Ngự Linh gật gật đầu với hắn. Hiện nay, Tam ca của hắn đang nổi nóng a, cho nên tốt nhất nên ít lời một chút ah.

Chỉ nghe thấy Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Là ta sơ sót. Hôm qua mới cùng phụ hoàng đề cập tới hành động không an phận của hắn, lại không nghĩ rằng hắn sẽ xuống tay với Hê Nhi. Lần này, nhất định sẽ không buông tha hắn." Trong lời nói chứa đựng sự ngoan độc, làm cho người ta không rét mà run.

"Vậy kế tiếp, tính làm như thế nào?" Thủy Giác Hiên hỏi, sau khi nhị hoàng tử bị biếm làm thứ dân, liền chưa từng lộ mặt, nghĩ vậy, hành động lần này chắc chắn hắn ta đã chuẩn bị tương đương đầy đủ.

"Hắn hẹn ta buổi trưa hôm nay, gặp mặt ở biệt viện ngoài mười dặm phía thành tây. Hừ, ta cũng muốn nhìn một chút hắn có khả năng làm ra đại sự gì kinh thiên động địa." Nam Cung Ngự Cảnh có chút trào phúng nói.

"Tam ca đã có kế hoạch chu đáo?" Nam Cung Ngự Linh rốt cục mở miệng nói sau câu đầu tiên hắn nó lúc mới vào.

Nam Cung Ngự Cảnh cười, lắc lắc đầu: "Không có, bất quá là đánh bừa một hồi thôi. Linh, theo tổ chức điều hai mươi người đến, làm cho Thanh hộ pháp dẫn dắt, ẩn vào chỗ tối, chờ ta phân phó."

Quy củ của Thiên Mị hoàng triều, hoàng tử sau khi thành niên, có thể xuất cung xây phủ để ở, cũng có thể tự xây biệt viện của riêng mình. Mà biệt viện ở ngoài mười dặm phía thành tây, đó là nhị hoàng tử xây sau khi ra cung hai năm.

Biệt viện không lớn lắm, nhưng kiến trúc đều rất tinh xảo.

Sau biệt viện có một rừng trúc tự nhiên, hàng năm xanh tươi, đem đến cảm giác mát mẻ luôn vây quanh biệt viện, bốn mùa đều như thế. Làm cho người ta có cảm giác sâu thẳm thần bí. Trong một chỗ sâu ở rừng rậm, vài bóng người chột lóe, bởi vì có sương mù nhiều năm làm cho người khác không thấy bóng dáng.

Mặt trước biệt viện là một dãy chuỗi tây, như một gốc cây đại thụ che trời, vây quanh cả biệt viện, những lá cây to buông xuống, đùa nghịch ở trong những trận gió, làm cho người ta có ý nghĩ mạnh mẽ muốn kéo dài mùa thu. Trên đỉnh cây chuỗi, có vài cái Hắc y nhân, nhờ vào sự cao lớn của cây chuỗi tây, vẫn không nhúc nhích nhìn nhất cử nhất động trong viện.

Trong viện, các sương phòng đóng chặt, một trụ cột to dát vàng rực rỡ giữa sân, quang mang lóe sáng bức nhân, làm người khác loá mắt, làm cho biệt viện càng trở nên tĩnh mịch quý dị. Chỉ có một đôi tử sĩ thủ vệ, còn lại ít nhất cũng có năm mươi người, điều này tỏ rõ, trong viện không phải là không có người ở.

Nam Cung Ngự Cảnh lập tức đẩy cửa mà vào, Nam Cung Ngự Linh cùng Thủy Giác Hiên xem xét bốn phía một phen, cũng đi theo mà vào.

Nhìn trong viện trống trải, Nam Cung Ngự Cảnh quét mắt một vòng tử sĩ trong viện, nói: "Ta đã đến đây, gọi chủ tử của các người đi ra."

Những tên tử sĩ này lại làm như không có nghe thấy, vẫn như cũ không nhúc nhích đứng yên. Sau đó lại nghe thấy cửa một cái sương phòng được mở ra, một người mặc một thân hoa phục cầm y mặt mỉm cười bước ra cửa.

Người vừa đi ra, không phải Nam Cung Ngự Vũ thì là người phương nào, chỉ nghe hắn nheo mắt, cười nói: "Tam Hoàng đệ quả thật ra đúng giờ ah, xem ra, Thủy Dạng Hê ở trong lòng người quả thật không giống bình thường a."

Nam Cung Ngự Cảnh cũng không đáp lời, chỉ có vẻ mặt bí hiểm nhìn hắn. Dịch bất động, ta bất động, từ xưa đến nay câu này luôn có lý.

Nam Cung Ngự Vũ nhìn vẻ mặt Nam Cung Ngự Cảnh vẫn lạnh lùng không chút thay đổi, xen lẫn sự khinh thường, trong khi hắn ồn ào nào động thì Nam Cung Ngự Cảnh lại trầm mặc, chờ đợi. Nhất thời, Nam Cung Ngự Vũ bất giác giận dữ, ánh sáng âm ngoan chột lóe trong hai tròng mắt, thân mình hướng một bên đi tới, vừa lúc làm cho cửa sương phòng mở ra.

Chỉ nghe hắn vỗ tay hai cái, liền thấy vài tên Hắc y nhân nâng một cái ghế có buộc một người ở trên đặt ở bên cạnh Nam Cung Ngự Vũ.

Người ở trên ghế mặc một thân áo trắng nhẹ nhàng, vật áo phủ kín cả ghế, đầu cúi xuống, khuôn mặt nhìn không rõ lắm, nhưng có thể thấy được người này mặt mày thanh tú. Mái tóc được búi lên giờ đã xổ xuống dưới, có chút hỗn độn rơi xuống trước ngực. Những cơn gió nhẹ

như vuốt ve thân hình được trôi rười rượi dây thừng rắn chắc. Lúc này, cả người không thấy có chút sức lực nào.

Nam Cung Ngự Cảnh vừa thấy, nhất thời lo lắng vạn phần, sự hồ hững trên mặt nháy mắt thay bằng sự lo lắng nồng đậm, hắn không khỏi tiến lên từng bước hô: "Hề Nhi..."

Nhưng mà người trên ghế lại không có phản ứng, vẫn lặng im như cũ, hiển nhiên lúc này đã không có ý thức.

Nam Cung Ngự Cảnh chuyển hướng Nam Cung Ngự Vũ, trên mặt đã là một mảnh xơ xác tiêu điều, tay hơi hơi nâng lên, chỉ thẳng vào Nam Cung Ngự Vũ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người làm cái gì với nàng?" Trong giọng nói lộ sự ra uy hiếp, tựa hồ muốn đem Nam Cung Ngự Vũ băm thây vạn đoạn.

Nam Cung Ngự Vũ chỉ cười không đáp, chính là hứng thú kiều ngạo nhìn chăm chăm Nam Cung Ngự Cảnh, tựa hồ thực vừa lòng biểu hiện hiện tại của Nam Cung Ngự Cảnh. Có thể nhìn đến vẻ mặt vạn năm hàn băng không thay đổi mặt biển thành biểu tình muốn màu muốn vẽ như thế này của Nam Cung Ngự Cảnh, thật đúng là một phen hưởng thụ khó được.

"Tam hoàng tử không cần kinh hoàng, Tam Hoàng phi bất quá chính là ăn điểm điểm tâm có tý rượu, trên mặt đã trúng mấy bàn tay của ta mà thôi. Bất quá, nhìn thế, Tam Hoàng phi hẳn là ngũ rất ngon, cho dù bị hung hăng tát trên mặt, cũng vẫn không tỉnh." Nguyệt Mộng từ trong phòng chậm rãi tiêu sái đi ra, một tay đem đầu Thủy Dạng Hề đang cúi xuống nâng lên, trên mặt rõ ràng có thể thấy được mấy vết hồng ngân, làm cho đáy lòng đám người Nam Cung Ngự Cảnh lại phát điên.

"Nguyệt Mộng?" Nam Cung Ngự Cảnh từ trong mũi hừ ra một âm tiết, khoảnh khắc nhìn thấy Nguyệt Mộng, sát ý trong mắt như cuồng phong tràn ngập biệt viện, thật to gan, "Bốn hoàng tử đang lo không tìm được người, nhưng mà người lại chính mình tìm tới cửa, tốt lắm, tốt lắm."

Liên tục vài câu tốt lắm nói ra làm Nguyệt Mộng có chút kinh hồn bạt vía, nàng không phải không biết Nam Cung Ngự Cảnh đáng sợ, không phải không biết thủ đoạn của Nam Cung Ngự Cảnh, tay, không tự chủ được run run lên.

Nhưng hai mắt vẫn quật cường nhìn hắn, khuôn mặt kia làm nàng luôn luôn nhưng nhớ, cặp con ngươi kia nàng cực yêu cực sợ, vì cái gì lại không thể tỏ ra một chút ít ôn nhu với nàng đâu? Nghĩ vậy, ghen ghét trong lòng lại một lần nữa điên cuồng phát sinh, hai mắt âm ngoan, nói: "Tam hoàng tử mặc kệ sự sống chết của Tam Hoàng phi sao?" Sao đó móng tay sắc nhọn chế trụ cổ của Thủy Dạng Hề, làm cho máu tươi giàn giụa chảy trên móng.

"Người dừng tay!" Nam Cung Ngự Cảnh quát to, hai tay nắm chặt thành quyền, nhìn màu đỏ tươi chảy ra từ cổ Thủy Dạng Hề, tâm, đau đến tột đỉnh. Bọn họ dám thương tổn nàng.

Ánh mắt giống như tên bắn thẳng đến hướng Nam Cung Ngự Vũ, nói: "Nói ra mục đích của người."

Nam Cung Ngự Vũ liếc nhìn Nguyệt Mộng một cái, đi đến bên cạnh Thủy Dạng Hề, nhẹ nhàng vén lên những lọn tóc của nàng, lại quét qua những giọt máu vừa chảy ra, trên mặt lộ ra ý cười tà ác.

Lập tức, hai mắt mở to, nhấc tay một cái, liền thấy một Hắc y nhân bùng một chậu nước lạnh hắt thẳng vào Thủy Dạng Hề. Nhất thời, thủy theo tóc Thủy Dạng Hề, róc rách chảy xuống, trộn cùng với máu, làm ướt sạch quần áo không tỳ vết. Bọt nước trên gương mặt, dính vào da thịt, một giọt một giọt lăn xuống, làm nổi lên dung nhan của nàng.

Lông mi của nàng, hơi hơi run rẩy, lông mày chậm rãi chau lại, hẳn là sắp tỉnh. Nam Cung Ngự Vũ thấy vậy, vừa lòng nhìn về phía Nam Cung Ngự Cảnh, tiếp nhận trường kiếm bên cạnh, thẳng hướng vào Nam Cung Ngự Cảnh, nói: "Mục đích của ta, chính là, cho Hề Nhi của người nhìn người chết. Hoặc là, người nhìn nàng chết."

Thủy Giác Hiên cùng Nam Cung Ngự Linh cũng đồng thời rút kiếm chỉ thẳng vào Nam Cung Ngự Vũ: "Người nếu dám động một sợi lông của Tam ca, ta nhất định đem người thiên đao vạn quả, băm thây vạn đoạn." Chưa từng có sự tàn nhẫn như vậy, thông qua chuỗi kiếm thẳng rơi vào trên mũi kiếm.

Nam Cung Ngự Vũ hoàn toàn không để ý tới hai thanh kiếm trước mặt tùy ý có thể lấy đi mạng của hắn, không tiến không lui, đem mũi kiếm để ở cổ họng Nam Cung Ngự Cảnh, chỉ nhẹ giọng kêu lên: "Nguyệt Mộng..."

Nguyệt Mộng khóe miệng xet qua một tia tàn nhẫn, mắt khiêu khích nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, tay chế trụ cổ Thủy Dạng Hề, hung hăng chặt thêm vài phần, máu tươi, lại tranh nhau trào ra, đem quần áo trắng đã có chút hồng giờ lại bị máu nhuộm đỏ tươi. Theo móng tay Nguyệt Mộng, nhiễm toàn bộ bàn tay của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75

Thủy Dạng Hề bởi vì ăn phải điểm tâm có rượu, mới bất tỉnh nhân sự. Tuy rằng một giọt rượu cũng có thể làm cho nàng im lặng ngủ cả một đêm, nhưng mà rượu trong điểm tâm, dù sao cũng không có quá nhiều. Bởi vậy, say cũng không quá nặng.

Một chậu nước lạnh hắt vào nàng, làm cho nàng giật mình một cái, ý thức đã muốn chậm rãi trở lại não. Lúc này, trên cổ truyền đến đau đớn, làm cho nàng không tự giác kêu rên một cái, cuối cùng tỉnh lại. Chậm rãi mở mắt treo đầy bọt nước, có chút hoảng hốt ngẩng đầu, trừng mắt nhìn.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn tay Nguyệt Mộng ác độc kẻ vào cổ Thủy Dạng Hề, máu tươi lúc trước đã ngừng chảy, bây giờ lại một lần nữa nhiễm đỏ da thịt trắng nõn, làm hắn khó có thể duy trì lý trí như bình thường, trong nháy mắt, hắn gần như tập trung toàn bộ nội lực, trực tiếp tung nháy mắt đánh một chưởng bay người trước mắt.

Nhưng khi hắn nhìn đến con người lãnh khốc của Thủy Dạng Hề đang nhìn hắn, hắn buông tha cho ý định này, tay hắn thả xuống dưới. Hắn không thể làm cho hắn Hề Nhi lại vì hắn mà thương tâm, không thể lại làm cho nàng rơi lệ, nhất định còn có biện pháp khác tốt hơn nhiều. Đây là khả năng duy nhất lúc này bảo trì bình tĩnh của hắn.

Hắn hướng về Thủy Giác Hiền cùng Nam Cung Ngự Linh quát: "Lui ra, ta tự có chừng mực." Nói là có chừng mực, kỳ thật lúc nhìn thấy Thủy Dạng Hề bị thương là lúc, cái phản ứng mực sớm kia đã không biết đi nơi nào. Duy nhất ý niệm trong đầu, đó là không thể làm cho Hề Nhi lại bị một tia thương tổn.

Nhìn chằm chằm thẳng vào con người Nam Cung Ngự Vũ, gần từng chữ: "Người nếu mà thương tổn Hề Nhi nửa phần, người sẽ bị chết rất khó xem." Thanh âm thị huyết giống như ác ma đến từ địa ngục, hắn thực sự tức giận, nhưng mà lúc này, vô kế khả thi.

Bình tĩnh, hắn cần bình tĩnh. Hắn liếc mắt lướt một vòng nhìn tứ sĩ vây xung quanh Hề Nhi, trong lòng đã có tính toán. Tay ở sau lưng hướng về Nam Cung Ngự Linh cùng Thủy Giác Hiền âm thầm ra hiệu. Chỉ có thể áp dụng hành động cứng rắn.

Lại nghe thấy thanh âm vũ khí đâm vào thân thể của mình, đồng thời nghe tới tiếng la vãn phần hoảng sợ của Thủy Dạng Hề: "Nam Cung Ngự Cảnh... Nam Cung Ngự Vũ, người nếu dám thương tổn hắn, ta sẽ không bỏ qua cho người, ta sẽ cho người sống không bằng chết." Nàng không ngừng nhìn trái rồi nhìn phải, trợn mắt thấy cảnh tượng đầu tiên đúng là một thanh trường kiếm đâm vào thân thể Nam Cung Ngự Cảnh, tim của nàng đập nhanh tới cực điểm, như thế nào có thể, như thế nào có thể. Hắn bị đâm vào là vai trái ah, vai trái, là nơi tụ hợp của độc tố. Nhưng mà thân mình của nàng lại bị chặt chẻ cột vào ghế, không thể động đậy.

Nghe vậy, Nam Cung Ngự Vũ ha ha cười nói: "Tam Hoàng đệ muội, đầu có gì lạ đâu. Là Tam Hoàng đệ chính mình nói không muốn người bị thương tổn. Không thể nhìn người chết, cho nên, cũng chỉ có thể là người nhìn hắn chết." Ý cười điên cuồng trong mắt khi âm mưu được thực hiện, làm cho cả người hắn đều trở nên dữ tợn.

"Người dám." Một tiếng kêu khê, tuy rằng thân thể bị trói lại, nhưng khí thế vẫn như cũ.

Lúc này Thủy Dạng Hề cũng đã mất bình tĩnh, khi nhìn thấy kiếm đâm vào thân thể Nam Cung Ngự Cảnh, đã mất bình tĩnh. Nếu mà bình thường, nàng sớm biết tình thế hiện nay, rõ ràng chính là địch cường nàng nhược. Nàng nói như vậy, đơn giản là kích thích đối phương tiến thêm một bước hành động.

Chính là, hiện tại, tràn đầy lòng nàng đều là hình ảnh Nam Cung Ngự Cảnh, căn bản không có tâm đi lo lắng những thứ khác. Điều này cũng giống như cảm giác lúc này của Nam Cung Ngự Cảnh.

Hai người này cũng thật là kỳ quái, rõ ràng đặc biệt thông minh, nhưng mà đối phương lại chính là tử huyết của chính mình. Vừa thấy đối phương có cái gì không hay xảy ra, sẽ mất đi sự lý trí, khôn khéo ngày thường.

Ai, đây là cái mà người ta gọi là tình, một chữ tình, quả nhiên là đã thương người.

"Ta có cái gì..." Nam Cung Ngự Vũ đang muốn đem kiếm nhích lên vài phần, những lời nói của Thủy Dạng Hề, đối với hắn, là vô dụng. Nhưng còn nói còn chưa nói hết lời, liền thấy trước ngực đã trúng một chưởng, tay cầm kiếm, cũng thối lui.

Thủy Giác Hiền cùng Nam Cung Ngự Linh vừa thấy Nam Cung Ngự Cảnh đã muốn hành động, một cái thủ thế, Hắc y nhân núp ở chỗ tối cũng bắt đầu đi ra. Nhất thời, trong viện tràn ngập tiếng lách cách của binh khí giao nhau.

Tuy nhiên phía bên Nam Cung Ngự Vũ dù sao cũng nhiều người hơn, mỗi một tứ sĩ đều có võ nghệ cao cường. Trong khoảng thời gian ngắn, phía bên Nam Cung Ngự Cảnh cũng không chiếm được nửa điểm ưu việt.

Có ba tứ sĩ đem Thủy Dạng Hề vây quanh không một khe hở, ở thế công của Thủy Giác Hiền cùng Nam Cung Ngự Linh, từng tên tứ sĩ ngã xuống.

Mất thấy thành công ngay trước mắt, lại nghe một tiếng hét lớn: "Đều dừng tay cho ta, nếu không nghĩ làm cho chủ tử của các người bị mất mạng, lui qua một bên cho ta."

Nhất thời, mọi người lúc này mới dừng đánh nhau, nhìn về phía thanh âm vừa hét lên, thì thấy kiếm của Nam Cung Ngự Vũ lại một lần đâm vào vai trái Nam Cung Ngự Cảnh, máu chảy trên kiếm, lẫn lộn màu đen với hồng.

Thủy Giác Hiền cùng Nam Cung Ngự Linh vừa thấy tình cảnh như vậy, trong lòng lo lắng đến cực điểm, màu đỏ quang mang trong mắt nhìn chằm chằm

thăng vào Nam Cung Ngự Vũ, giống như muốn đốt hấn thành tro tàn. Nhưng nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, lại buộc lòng để thối lui về bên cạnh.

Đội Hắc y nhân trước mặt tán đi, Thủy Dạng Hề mới có thể đem tình cảnh trước mắt nhìn cẩn thận. Nam Cung Ngự Cảnh một tay đỡ trước ngực, miệng đè nén những vẫn rên rĩ thành tiếng, một tiếng một tiếng làm cho tâm Thủy Dạng Hề như bị đao cắt, vết máu chảy ra trên vai, dĩ nhiên từ hồng biến thành màu đen.

Hàm răng hấn gât gao cắn, nhưng vẫn có máu tươi nhè nhẹ theo khóe miệng tràn ra. Máu nhiều lắm, cho dù nhắm chặt nhưng vẫn chảy ra.

Thủy Dạng Hề lúc này chỉ cảm thấy như ở trong hầm băng rét lạnh, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, nước mắt, không tiếng động cứ thế rơi xuống. Không cần, như thế nào biết, như thế nào biết, hôm nay không phải ngày độc phát, không phải a. Trương thái y không ở, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ.

Nàng tựa hồ có chút choáng váng, trong mắt lại hiện lên tình cảnh lần trước Nam Cung Ngự Cảnh độc phát, trong lòng, đau đớn như bị lăng trì, tâm đau phé liệt. Nàng không cần, nàng không cần hấn bị làm sao, hấn như thế nào có thể ở trước tầm mắt nàng gặp chuyện không may.

Hai tay của nàng nắm chặt, vận khởi tầng tầng nội lực, mạnh mẽ đột phá tầng nội lực trở ngại trời buộc nàng, tâm, nhất thời có một trận đau đớn co rút, so với kim đâm còn muốn đau hơn. Nhưng nàng vẫn không bỏ cuộc.

Nguyệt Mộng cảm giác được sự khác thường của nàng, cũng không biết vì sao, tay nắm thật chặt cổ họng của nàng, hung tợn nói: "Người nên an phận đi."

Thủy Dạng Hề ngửa đầu, cười thản nhiên với Nguyệt Mộng, lệ động trong mắt, nhưng miệng vẫn tươi cười, từ từ rơi xuống: "Nguyệt Mộng, ta nói rồi, ta sẽ không bỏ qua cho người."

Nói xong, chỉ nghe phịch một tiếng, dây thừng trói ở trên người Thủy Dạng Hề ầm ầm đứt và rơi xuống. Tay nàng khẽ cung lên, liền đem Nguyệt Mộng bắn bay đi ra ngoài, một đoạn vài lạng theo sát phía sau, khi Nguyệt Mộng còn chưa rơi xuống đất là lúc, Thủy Dạng Hề đem nàng ta quán lấy, dùng sức một cái, đã quăng bay về phía tường biệt viện.

Vài động tác như thế, nhanh trong chớp mắt, đã xong. Mọi người chỉ thấy thân mình Nguyệt Mộng bay ra, lại không biết, rốt cuộc là làm sao. Chỉ thấy một cái bóng trắng phi nhanh như thiểm điện, động tác, nhanh chóng quỷ mị.

Chỉ có Nam Cung Ngự Cảnh biết nàng đến tốt cùng là làm cái gì, hấn nghĩ muốn ngăn cản, nhưng mà, trong lòng ngực hấn lúc này rất đau, đau đến ngay cả khí lực đều không có, chỉ có thể bất lực trơ mắt nhìn. Hề Nhi, Hề Nhi của hấn, sao có thể lỗ mãng như vậy...

Thủy Dạng Hề đem Nguyệt Mộng ném về phía tường, liền lắc mình một cái, trong tay đoạn vài lạng phảng phất giống như có sinh mệnh, phút chốc bay về phía thanh trường kiếm nằm trên mặt đất.

Nàng luyện tập võ nghệ thiên về các chiêu kiếm, chính là nàng ngại kiếm quá mức sắc bén, vừa ra tay, không phải đã thương người thì là lấy đi tính mạng người khác. Bởi vậy, mới dùng đoạn vài lạng làm vũ khí.

Mà lúc này, đầu óc của nàng là một mảnh hỗn loạn, căn bản không có cái gì gọi là lý trí, chỉ một lòng muốn Nam Cung Ngự Cảnh bình an, làm sao còn quan tâm cái khác, chỉ lựa chọn được phương thức trực tiếp như thế này.

Trường kiếm trong tay, giương kiếm lên, thân ảnh như gió xuyên qua bóng đêm, về mặt lạnh lẽo, như Tu La làm người ta thấy mà kinh sợ. Kiếm ở khắp nơi, vô thanh vô tức, có, chính là một cái thờ dài, một mảnh hoa rơi, mỗi một cái sinh mệnh, chỉ một chiêu bị mất mạng.

Nàng, thật sự bị chọc giận.

Chỉ thấy bóng trắng qua lại trong nháy mắt, người trong viện, hơn phân nửa đã ngã xuống. Không có nhiều huyết tinh, không có nhiều tiếng kêu thảm thiết, chính là lẳng lặng, nằm ngã xuống.

Thủy Dạng Hề dẫn theo kiếm, đi đến bên cạnh Nam Cung Ngự Vũ: "Người có muốn so kiếm của ta nhanh hơn hay là kiếm của người nhanh hơn?" Trong thanh âm không chứa chút cảm xúc, có chăng chỉ sự lạnh băng làm cho người không thể thừa nhận.

Một trận ngọt tanh tuôn lên cổ họng, nàng cảm thấy nội lực trong cơ thể đang dần dần mất đi, rốt cuộc tự không nổi. Một chiêu đánh bay thanh kiếm cắm ở trước ngực Nam Cung Ngự Cảnh, nín thở, điểm huyết ở chung quanh miệng vết thương của hấn. Sau đó cũng không thể nhịn xuống, một ngụm máu tươi, oa một tiếng phun ra.

Thân mình gần như sẽ ngã xuống đất, hoàn hảo, Thủy Giác Hiên cùng Nam Cung ngự cuối cùng từ trong sự khiếp sợ khôi phục lại, đứng lúc đỡ nàng cùng Nam Cung Ngự Cảnh.

Mà những hắc y nhân đi theo bọn hấn, cũng bao quanh Nam Cung Ngự Vũ. Nhìn tình huống nghiêm trọng của chủ thượng, hấn không thể giết luôn Nam Cung Ngự Vũ cho thống khoái.

Thủy Dạng Hề nhẹ tay lau đi vết máu bên khóe miệng Nam Cung Ngự Cảnh, nói: "Nam Cung Ngự Cảnh, ta sẽ không cho người chết. Người sao có thể cho ta nhìn người chết hả, thật là tàn nhẫn ah." Nói xong, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó liền ngất xỉu.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn nàng chậm rãi nhắm lại mi mắt, trong lòng cả kinh, một tiếng Hề Nhi còn chưa kịp hô lên, lúc há mồm lại là máu nhiệm độc từ

trong miệng dâng ra.

Sau khi độc phát thân mình vốn đã suy yếu không chịu nổi, ý niệm nhất thời, mới cường ngạnh chống đỡ tình tảo đến lúc này, nay trong lòng lại thấy đau đớn, làm thúc đẩy tốc độ độc phát tác, lập tức, liền cũng vô ý thức lâm vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Thủy Dạng Hề vẫn mê man, nhẹ nhàng bồng bênh trôi, giống đi qua hàng ngàn, hàng vạn dặm núi.

Trong mơ hồ thấy chính mình trước kia, thân thể hoàn hảo vô khuyết nằm ở trong quan tài thủy tinh, hai mắt hơi hơi nhắm chặt, khoe môi hơi cong lên, sắc mặt hồng nhuận, không có một tia hơi thở người chết, giống như là một mỹ nhân đang ngủ chờ đợi vương tử.

Rất nhiều người vây quanh thủy tinh quan, mặc tây trang đi giày da, hoặc ăn mặc thanh lịch đoan trang, giống như là chiêm ngưỡng, bình phẩm từ đầu đến chân đối với xác chết của nàng.

Nàng không rõ tại sao như vậy, muốn tìm hiểu tất cả, nhưng tất cả chỉ mơ hồ đi qua, chỉ có thể nhìn bao quát một chút, liền lại rời đi như giấc mộng bình thường.

Lại là trải qua một trận xuyên qua dài dòng, sau khi trải qua vô tận hắc ám, rốt cục thấy một tia ánh sáng. Đột nhiên cảm thấy cổ đau xót, vô cùng rõ ràng, không khỏi hơi nhủ hai hàng lông mày, rên rỉ ra tiếng. Lại nghe thấy một thanh âm kinh hi kêu lên bên tai: "Có phản ứng, Trương thái y, tiểu thư có phản ứng..." Sau đó, thanh âm ngưng lại nghẹn ngào không tiếng động.

Thủy Dạng Hề chậm rãi mở mắt ra, nhìn tất cả mọi người trong phòng, Trương thái y đang dùng ngân châm, trầm ở huyệt đạo trước cổ của nàng, vẻ mặt thận trọng. Nhìn thấy nàng mở mắt ra, trên mặt không khỏi vui vẻ: "Tam Hoàng phi cuối cùng tỉnh."

Thủy Dạng Hề bất quá có một chút phản ứng, nghĩ đến cảnh trong mơ vừa rồi, hẳn là nàng về tới thế kỷ hai mươi mốt, sao tỉnh lại, lại là bên này.

Nàng giật giật, muốn chống thân mình rời giường, nhưng ngay cả khí lực để nhấc tay đều không có, cả người bủn rủn như là một cái chăn mềm, nhìn Trương thái y ở trước mặt, cũng lười mở miệng, chỉ lấy ánh mắt hỏi.

"Tam Hoàng phi không cần kinh hoàng, do ngươi mê man nhiều ngày, chưa ăn uống gì, hơn nữa, cả người ngươi kinh mạch rất loạn, trong khoảng thời gian ngắn công phu trong cơ thể tan thành mây khói, bởi vậy thân mình mới có thể suy yếu như thế. Chỉ cần cẩn thận điều dưỡng, tĩnh dưỡng mấy ngày liền có thể khôi phục." Trương thái y vừa nói vừa thu thập ngân châm để trên bàn.

Thủy Dạng Hề gật gật đầu, lập tức nghĩ tới Nam Cung Ngự Cảnh, độc cũ của hắn tái phát, không biết hiện tại sống hay chết. Bởi vậy ý bảo hỗ trợ nàng đứng lên.

Nàng thở hắt hắt một hồi lâu, mới nói: "Nam Cung Ngự Cảnh nguy hiểm đến tính mạng sao?"

"Ai, lần này độc phát vô cùng nguy hiểm, bất quá hoàn hảo, cuối cùng cũng ức chế được." Hắn đem châm để vào trong tay áo, "Chính là, thân mình tam hoàng tử không tốt như trước đây, độc này, khả năng nửa tháng sẽ phát tác một lần."

Gió lạnh xuyên thấu qua cửa sổ, cuộn cuộn thổi lên mái tóc phía sau của Thủy Dạng Hề, nó nhẹ nhàng đong đưa. Nàng đem tóc đen vết qua vai, có điểm xuất thần.

Sau một lúc lâu, mới gật đầu nói: "Cũng tốt, sinh mệnh không có nguy hiểm đã là vạn hạnh. Sau này, còn nhờ Trương thái y lo lắng nhiều hơn."

Lòng của nàng, cuối cùng cũng buông xuống một chút.

Một tiểu nha đầu bụng một chén cháo tổ yến tiến vào, Tổng nương tiến lên tiếp được, liền đuổi nha đầu kia đi xuống. Chính mình bưng bát, đi vào trước giường, từng thìa từng thìa bón cho Thủy Dạng Hề.

"Tam Hoàng phi yên tâm, ta chắc chắn trị liệu tốt nhất cho tam hoàng tử." Thở nhẹ nhàng tờ giấy trong tay làm khô nét mực, "Về phần thân mình của Tam Hoàng phi chỉ cần bốc thuốc theo phương thuốc này sẽ rất nhanh phục hồi. Chẳng qua, công phu của Tam Hoàng phi, ta thật sự bất lực." Trên mặt hiện lên một tia xấu hổ.

Thủy Dạng Hề uống xong bát cháo tổ yến, trên người cảm giác đã có chút khí lực, nghe thấy Trương thái y nói như thế, mặc dù trong lòng có chút tiếc hận, vẫn là cười đáp nói: "Kết quả này, ta sớm biết. Là ta chính mình lựa chọn, chẳng trách bất luận kẻ nào."

Nàng lôi kéo tay áo Tống nương : "Đỡ ta đi xem Nam Cung Ngự Cảnh."

Tống nương nâng dậy nửa thân mình mềm nhũn của nàng, như thế nào có thể xuống giường đi lại : "Tiểu thư không cần lo lắng, tam hoàng tử bên kia có tứ hoàng tử cùng Thủy nhị công tử chăm sóc. Bây giờ, Trương thái y cũng sẽ đi qua, tiểu thư vẫn nên tu dưỡng một thời gian rồi qua cũng không muộn."

Mấy ngày nay, hân còn không có tinh lại? Thủy Dạng Hề không thuận theo, nói cái gì nàng cũng muốn đi qua.

Tống nương đang muốn nói thêm cái gì, đã thấy có người hoang mang rối loạn khoa trương báo lại: "Tam Hoàng phi, thủy... Thủy nhị tiểu thư có ý xông vào trong phủ, chúng ta không ngăn được nàng." Đầu của người nọ cúi gần xuống đến ngực, thân mình quỳ xuống hơi hơi phát run. Có lẽ đây là gã sai vặt bên ngoài viện mới có thể khấn trương như thế.

Tống nương nâng Thủy Dạng Hề, cuối cùng cũng đứng được lên. Tuy rằng uống hết một chén cháo tổ yến, nhưng chân vẫn hơi hơi như nhũn ra, đem sức nặng nửa thân mình ý ở trên người Tống nương, chậm rãi dịch bước đến trước bàn.

"Thủy Dạng Tĩnh?" Nàng híp mắt lại, mình cũng chưa tìm nàng ta tính sổ, này khen ngược, còn tự mình tìm tới cửa. Nàng quay đầu lại nói với người vừa bẩm báo: "Cho nàng tiến vào, để nàng ở nội thính trước."

Người nọ vừa nghe Thủy Dạng Hề lên tiếng, không ngừng gật đầu, nhanh chóng chạy hướng ra phía ngoài.

Thủy Dạng Hề khiến Tống nương tìm cho nàng quần áo thích hợp, nàng soi gương đem tóc dài của mình tùy ý vắn lên. Trương thái y nhìn nàng chuẩn bị như thế, không khỏi hỏi: "Tam Hoàng phi chuẩn bị đi gặp nàng sao?"

"Đương nhiên, không phải bây giờ thì bao giờ" ngữ khí của nàng có chút lãnh cứng rắn, lộ ra cừu hận nhẹ nhẹ.

Rất nhanh, Thủy Dạng Hề liền thu thập thỏa đáng, vẫn là dựa vào Tống nương hướng phòng đi đến. Trương thái y nhìn không yên tâm lắm, cũng đi theo.

Trong viện vô cùng yên tĩnh, trừ bỏ tiếng bước chân của vài người, ngay cả một tiếng chim hót cũng không có. Có lẽ là cảm thấy đã nhiều ngày không khí trầm trọng, trong viện vạn vật đều cảm thanh, yên lặng chờ đợi tiếng hoan hô, truyện cười trước kia trở lại.

Mặt Thủy Dạng Hề mang ý cười đi tới, trong lòng có một chút trào phúng. Xa xa liền thấy thân ảnh Thủy Dạng Tĩnh trong nội thính bồi hồi, giống như có việc gì lo lắng.

Đi vào đến phòng, thấy ánh mắt Thủy Dạng Tĩnh phần hận, bén nhọn xuyên qua lưng Tống nương, đi đến vị trí ngồi tối tôn cấp (*Vị trí chủ tọa, vị trí được tôn trọng nhất*) trong sảnh. Giương mắt nghênh hướng con người tràn ngập hận ý của Thủy Dạng Tĩnh, một tay bưng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó buông ra.

Trong phòng chỉ có thanh âm va chạm của chén trà và trà cái (nắp đậy chén trà), không khí có vẻ thâm u mà trống trải.

Thủy Dạng Tĩnh cuối cùng không nhịn được, từng bước tiến lên, chỉ vào Thủy Dạng Hề, quát lớn: "Thủy Dạng Hề, ngươi đã làm gì biểu ca ta?"

Trong lời của nàng lộ ra ngữ khí lo lắng là thật không giả. Mặc dù bị Thủy tướng giam cầm ở trong phủ, nhưng mấy ngày nay, nàng cố gắng hết sức để đi ra ngoài. Khi nàng đến nơi, chỉ nhìn thấy khắp viện là thi thể của hắc y nhân, không có huyết tinh, không có đánh nhau kịch liệt, cũng chỉ có thi thể nằm lẳng lẳng. Nàng tìm kiếm từng góc của viện, chính là không thấy bóng dáng Nam Cung Ngự Vũ.

Vì thế, nàng không quan tâm hướng tới phủ tam hoàng tử chạy tới. Chính là, mấy ngày nay, vô luận quát to như thế nào, xung đột như thế nào, cũng không có bất kỳ ai để ý nàng. Hôm nay, rốt cục thì vào được. Thấy Thủy Dạng Hề bộ dáng ốm yếu, trong lòng vui sướng một trận.

Thủy Dạng Hề ngưng mi nhìn tay Thủy Dạng Tĩnh đang chỉ mình, trong mắt chợt lóe lên chán ghét rồi biến mất. Nàng tự nhiên biết trong miệng Thủy Dạng Tĩnh gọi biểu ca đến tốt cùng là ai. Mím cười, nhìn tư thế điều ngoa của Thủy Dạng Tĩnh, đây mới là Thủy Dạng Tĩnh chân chính a, dù thay đổi thế nào cũng không thể biến mất được.

"Tống nương..." Thủy Dạng Hề nhìn Tống nương liếc mắt một cái. Nàng còn không biết Nam Cung Ngự Vũ xử trí như thế nào. Ngày ấy, nàng đã không kịp trừng trị hân, nội lực đã tiêu tán.

"Nam Cung Ngự Vũ bắt cóc Tam Hoàng phi, phạm vào tội lớn, giam giữ ở bên trong địa lao trong phủ. Bất luận kẻ nào cũng không thể thăm hỏi." Tống nương nghe Thủy Dạng Hề kêu to đối chính mình, tất nhiên là biết có ý tứ gì.

Thủy Dạng Hề mỉm cười, nói: "Ngươi đều nghe rõ rồi chứ?"

Lòng của nàng dấy lên một tia khinh miệt, nàng còn không có so đo tội lỗi nàng, nhưng ác nhân lại tìm tới nàng cáo trạng trước. Thăm nghĩ: hôm nay, nếu không giáo huấn ngươi, ta không phải là Thủy Dạng Hề. Nghĩ đến, hân quang trong mắt không khỏi tăng thêm vài phần.

Thủy Dạng Tĩnh không khỏi từng bước lui về phía sau, ánh mắt kia bức người quá mức, làm cho nàng không tự chủ được muốn thoát đi. Nhưng kiêu căng từ nhỏ khiến nàng dám cường chống (cứng rắn chống chọi), tay run run nhẹ nhẹ giọng lên: "Ngươi, ngươi dám giam cầm đương kim nhị hoàng tử? Ngươi không muốn sống phải không?"

Thủy Dạng Hề ho nhẹ nhàng một tiếng, thân mình vừa vặn không cho phép nàng nói nhiều lời.

Tổng nương tiếp nhận nói: "Nhị hoàng tử đã bị Hoàng Thượng biếm làm thứ dân. Nay, hấn lấy thân phận thứ dân, bắt cóc Tam Hoàng phi, đây chẳng phải là tội ác tày trời?" Chung quy đã có một đoạn thời gian theo Thủy Dạng Hề, cộng với kinh nghiệm bản thân, nói lên ý tứ câu nào chính xác câu đó, làm Thủy Dạng Tinh không thể nào cãi lại.

Chỉ thấy trên mặt Thủy Dạng Tinh lúc đỏ lúc trắng, nàng tự biết đuối lý, nhưng gắt cổ họng như cũ quát: "Cầu nô tài làm sao có thể cùng chủ tử nói chuyện, người có thể xen mồm sao? Cút qua một bên đi, thật sự là chủ tử như thế nào có nô tài như thế ấy." Một đôi mắt hung ác nhắm thẳng trên người Thủy Dạng Hề nhìn chằm chằm.

Thủy Dạng Hề chính là không để ý tới, như cũ bùng trà, chậm rãi uống, liếc mắt Thủy Dạng Tinh một cái cũng lười. Ngoài viện, ánh nắng dần dần, ánh sáng ngày càng rực rỡ, người đến người đi, vẫn là tĩnh lặng không một tiếng vang, trừ bỏ Thủy Dạng Tinh gầm rú vô lý, có vẻ có chút tái nhợt.

Chỉ nghe Tổng nương nở nụ cười, nói tiếp một tiếng: "Nhị tiểu thư, tiểu thư nhà ta còn không có so đo với người, tội của người còn chưa xử lý đâu. Hiện tại ở chỗ này hô to gọi nhỏ, thực cho nơi này là tướng phủ." Nói xong, nhìn Thủy Dạng Hề liếc mắt một cái, mới tiếp tục nói, "Người tới, đem nâng kéo đi xuống, đánh hai mươi đại bản, sau đó nói tiếp."

Thủy Dạng Hề vừa lòng liếc mắt nhìn Tổng nương một cái, không hổ là vẫn đi bên cạnh nàng, đối với lòng của nàng có thể rõ như lòng bàn tay.

Sắc mặt Thủy Dạng Tinh lúc này trắng nhợt, chỉ vào Tổng nương quát: "Người dám." Nhưng là, thân mình đã bị kéo ra ngoài viện, một trận tiếng động thét chói tai truyền đến, "Thủy Dạng Hề, người dám đánh ta, ta nhất định phải cho người chết không từ tế được."

Thủy Dạng Hề nghe thấy, mày nhíu nhíu một chút, Thủy Dạng Tinh quả thực khuyết thiếu giáo huấn (thiếu dạy dỗ). Ngay sau đó, là thanh âm bén nhọn truyền đến. Đoán là, bản tử đánh lên người của nàng.

Lúc này, bên ngoài lại nghe thấy một trận rống nháo, nghe thanh âm, là một phu nhân xông vào vương phủ. Thủy Dạng Hề bất giác lấy tay nhu nhu đầu, hôm nay, tình đây cũng thật không đúng thời điểm, phiền toái đến không ngừng a.

Thở dài một phen, nhẹ giọng nói: "Làm cho bọn họ thả nàng tiến vào đi."

Dứt lời, ngay sau đó, liền gặp một phu nhân lắc lắc chạy tiến đến đại sảnh. Lúc này, Thủy Dạng Tinh đã trúng vài bản tử, tiếng hô đau của nàng, một tiếng một tiếng theo bản tử hạ xuống mà truyền tới đại sảnh.

Phu nhân kia lập tức quỳ xuống trước mặt Thủy Dạng Hề, nói: "Tam Hoàng phi, Tinh nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, người liền bỏ qua cho nàng lần này đi." Nguyên lai là nhị phu nhân Liễu Yên Nhiên.

Nay, Liễu Yên Nhiên tự biết, Liễu thị nhất tộc của nàng hoàn toàn bị đánh bại, nàng cùng Thủy Dạng Tinh cũng là nhờ Thủy tướng mới có thể giữ được mạng. Nhưng là, Tinh nhi của nàng lại cứ theo thói quen được nuông chiều, không biết được đạo lý đối nhân xử thế. Thế nhưng công nhiên chạy đến phủ tam hoàng tử làm loạn. Chưa nói đến chuyện Thủy Dạng Hề bị bắt cóc, nàng không thoát được quan hệ, chính là hiện nay nàng còn cùng nhị hoàng tử cấu kết, đã là tội lớn.

Liễu Yên Nhiên nghe đến tiếng kêu to, lòng nàng quả thực rất đau. Không biết có thể chịu được mấy bản tử. Nàng chỉ có thể nức nở nói: "Tam Hoàng phi, cầu người nể tình Tinh nhi là muội muội của người, tạm tha nàng này một lần này đi."

Thủy Dạng Hề vừa nghe hai chữ muội muội, nhất thời tức giận đến, tay vỗ trên mặt bàn, trong đại sảnh vốn im lặng đột vang lên một tiếng như vậy, làm người khác có chút sững sờ.

Thủy Dạng Hề cười lạnh nói: "Lúc nàng hại ta, sao không nghĩ tới ta là tỷ tỷ của nàng." Trong lòng nhất thời có một cỗ tức giận phát ra ở cổ họng. "Nếu không phải là nàng, lúc này tam hoàng tử phải hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường sao?"

Tức giận thành linh phát ra, làm cho nhị phu nhân cũng rất e ngại, lại nghe Thủy Dạng Hề giận dữ, chắc chắn sẽ không bỏ qua. Nhưng là, kia chung quy là nữ nhi của nàng a, sao có thể thấy nàng bị đánh mà thờ ơ.

Nghe tiếng kêu đau khổ của Thủy Dạng Tinh truyền đến, Liễu Yên Nhiên trong lòng như kim đâm rất khó chịu, nàng nghiêm mặt nói: "Tam Hoàng phi, ta biết người vẫn đối với cái chết của mẹ người vẫn canh cánh trong lòng, ta sẽ đem những gì ta biết nói cho người, người có thể giơ cao đánh kẻ, thả Tinh nhi lúc này không."

Nhất thời, lặng im kéo dài trong phòng, Thủy Dạng Hề ngưng mắt nhìn nàng một hồi, trong lòng đánh giá những gì nàng nói.

Cuối cùng gật gật đầu, nói: "Hảo, người nói." Dứt lời, bên ngoài đã nhận được tin tức, bản tử đánh trên người Thủy Dạng Tinh dĩ nhiên ngừng lại.

Tâm nhị phu nhân thế này mới rơi xuống. Chậm rãi nói: "Nương của người chết, cùng ta không có quan hệ gì. Tuy rằng, ta cũng có ý nghĩ giết nàng, khi đó đã cùng Thực phi nương nương thương lượng ra đối sách. Nhưng mà, còn chưa kịp thực thi, nương người nhiễm bệnh đau ngực, kết quả không quá nửa tháng liền bỏ mình. Ta còn vì thế mời người đuổi xui xẻo."

Nói xong, có chút sợ hãi liếc mắt nhìn Thủy Dạng Hề một cái, cúi mặt xuống.

Thủy Dạng Hề chỉ yên lặng nhìn chằm chằm nàng, trên mặt không ra nhìn hi giận. Nàng mời người thực hiện, chuyện này theo trong miệng Vu Nhi biết được, chính là, Mộc Tư Khê thực sự chết vì bệnh sao? Nếu nói như vậy, trong khoảng thời gian này, mọi việc cố gắng làm, không phải là uống phi khí

lực? Có lẽ, cao tăng đắc đạo kia có vấn đề, làm cho người ta không thể không sinh hoài nghi.

Chỉ lấy mắt xem xét nhị phu nhân, cũng không đáp lời, thật sự không biết phải nói cái gì cho phải. Nếu đúng như nhị phu nhân nói, nàng cũng không nhất định biết được những cái khác. Nghe ngôn ngữ nàng nói, đối với tăng nhân kia cũng rất kính nể.

Đang suy nghĩ, lại nghe Trương thái y bên cạnh rầu rĩ mở miệng, thanh âm mang theo một tia hoảng loạn: "Nhị phu nhân có thể nói cho biết phu nhân khi nào thì bị nhiễm loại bệnh này."

"Tất nhiên là mười ba năm trước đây." Nhị phu nhân đáp, tuy là không rõ vì sao hấn hỏi như vậy, nhưng Thủy Dạng Hề cũng không trách cứ hấn, liền thành thật đáp.

"Mười ba năm trước đây, ngực đau, hơn nửa tháng..." Trương thái y cười cười có chút xuất thần, quang hoa trong mắt nhất thời âm đạm. Thời gian ăn khớp như thế, chẳng lẽ nương của Tam Hoàng phi đúng là chủ thượng? Áp ứng mở miệng nói: "Tam Hoàng phi cảm thấy chứng bệnh này quen thuộc sao?"

Trong thanh âm của Trương thái y mang theo thở dài, mang theo bất đắc dĩ, hấn trải qua rất nhiều năm điều tra, thế nhưng ở tình huống như vậy biết được thân phận chủ thượng, đây là may mắn vẫn là khổ sở. Khó trách chủ thượng một chút võ công cũng không biết, phu nhân như vậy sao biết võ công, cũng khó trách bị trúng độc cũng không tự biết. Ánh mắt không khỏi nhìn về phía Thủy Dạng Hề, nguyên lai, chủ thượng còn có nữ nhi vĩ đại như vậy. Trong lòng một trận vui mừng.

Thủy Dạng Hề nhìn nhìn Trương thái y, ngưng thần nghĩ nghĩ, không khỏi cả kinh (kinh hãi) đứng lên. Đây là biểu hiện trúng bách hoa hồng. Mộc Tư Khê không phải là sinh bệnh mà chết, mà là trúng độc mà chết. Tăng nhân kia cùng việc này nhất định không thoát được quan hệ.

Thủy Dạng Hề trong lòng có chút loạn loạn, bất thành linh biết rõ chân tướng làm cho nàng nhất thời có chút khó chấp nhận. Nàng dựa vào cái bàn chống đỡ thân mình vô lực. Nhắm mắt lại, hướng Tổng nương khoát tay áo, liền trở lại ngồi trên ghế dựa.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Tổng nương biết đây là Thủy Dạng Hề ý bảo nàng thả Thủy Dạng Tĩnh. Liền giúp đỡ nhị phu nhân đứng lên mà đi.

"Trương thái y, " thật vất vả đem khí trong lòng ngực tề tựu, Thủy Dạng Hề có chút lực bắt tòng tâm kêu lên, "Ta nhớ rõ người đã nói, độc này, mười mấy năm trước xuất hiện là lần đầu tiên, hiện tại, là lần thứ hai." trong ý nghĩ đã không ngừng mà tìm tòi tin tức.

Hấn nói qua, mười mấy năm trước, hấn đối với độc này thúc thủ vô sách (bó tay không có cách giải quyết), chỉ có thể tro mắt nhìn người trúng độc rồi đi. Người trúng độc trong miệng hấn, có phải là nương của Thủy Dạng Hề, Mộc Tư Khê?

Nhớ lại cuộc nói chuyện của hấn với Thanh hộ pháp trong rừng hoa đào, Thủy Dạng Hề chau mày nhẹ nhẹ, nói như vậy, Mộc Tư Khê phải là chủ thượng của hấn, chủ thượng trước đây trong miệng Thanh hộ pháp? Nay, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Vì sao, Mộc Tư Khê và tổ chức thần bí của Nam Cung Ngự Cảnh có quan hệ?

"Đúng vậy, " Trương thái y nhẹ giọng đáp, nhìn trong mắt mày khó nén mỗi một của nàng lộ ra nhiều điểm quật cường, hấn biết, nếu nàng không hiểu rõ ràng, thì sẽ không dừng tay, "Như người suy nghĩ, nếu là nương của người thật sự là trúng độc này mà chết, nàng liền là chủ thượng của ta. Khó trách, cái chết của nàng cùng người trong cung có quan hệ, thân phận như thế, cùng hoàng cung sao thoát được can hệ."

Lúc này, đã gần đến buổi trưa, ánh nắng mang theo ấm áp xuyên qua cửa sổ vào phòng, chiếu sáng ở trên người, hơi nóng làm người ta có chút khó chịu. Thủy Dạng Hề thấy chính mình có chút mồ hôi, có chút dính dính, làm cho người ta không thoải mái lắm.

Đang muốn nói cái gì đó, đã thấy Tổng nương mỗi tay bưng một cái bát vào, theo sau là Đồng Ly Hạo, trong tay hấn còn bưng một cái cái đĩa, đi đến.

Tổng nương đặt cái bát trong tay lên chiếc bàn ngay cạnh Thủy Dạng Hề, trong chén nóng hôi hổi, một chén là thuốc nước đen tuyền, một chén là cháo hạt sen Bát Bảo. Tổng nương dùng thìa khuấy khuấy cháo cho đến khi ấm áp, mới từng thìa từng thìa bón cho Thủy Dạng Hề.

Thủy Dạng Hề ăn mấy miếng, liền đoạt được thìa, tự chính mình ăn. Đợi ăn xong chén cháo, nàng rất phối hợp, đem bát nước thuốc kia uống một hơi cạn sạch, được cực đắng, đắng đến nỗi có thể làm cho nàng đem tất cả gì đó trong bụng đều ói ra.

Tổng nương thấy thế, chạy nhanh lấy mút quả trong đĩa của Đồng Ly Hạo bỏ vào miệng của Thủy Dạng Hề, thế này mới giải đi vị đắng khó chịu của nước thuốc.

Thủy Dạng Hề cảm kích nhìn liếc mắt Tổng nương một cái, cũng không biết bắt đầu khi nào, Tổng nương đã là nha hoàn bên người nàng, rồi nhanh chóng thành tri kỷ của nàng. Nghĩ như vậy, bất giác nở nụ cười nhẹ.

"Tỷ tỷ..." Đông Ly Hạo khẽ gọi một tiếng, hần mới rời đi mới được mấy ngày, tỷ tỷ đã gặp đại kiếp nạn nguy hiểm như thế, trong lòng tràn đầy tự trách cùng khổ sở. Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của nàng, cảm thấy chính mình tới không đúng thời điểm.

Thủy Dạng Hề nghe thấy tiếng gọi, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, khẽ cười nói: "Hạo nhi, ngồi nói chuyện."

Đông Ly Hạo tìm vị trí ngồi gần nhất với Thủy Dạng Hề: "Tỷ tỷ khỏe mạnh sao?" Trong âm sắc lộ ra quan tâm nồng đậm.

"Ân," Thủy Dạng Hề nhẹ nhàng gật đầu, uống xong cháo và thuốc, tựa hồ khí lực đã trở lại một chút, "Hạo nhi có tin tức gì mới sao?"

Có lẽ trong nhiều ngày qua nàng có chút nóng nảy, nhưng mà, cái chết của Mộc Tư Khê cùng với sự cố nhiều ngày gần đây, làm cho nàng cảm thấy nguy hiểm ngày càng đến gần. Một khắc nàng cũng không thể lơ lửng.

Trên mặt Đông Ly Hạo ngẩn ra, vẫn là bị tỷ tỷ nhìn ra, vốn, hôm nay vẫn tính chưa báo cho nàng biết. Bỏ đi, một khi đã như vậy, liền nói: "Vu Nhi cùng muội muội của nàng đều đã chết, chúng ta tới trễ một bước." trên mặt không khỏi bất đắc dĩ.

"Quả nhiên a quả nhiên, quả nhiên vẫn là bị giết người diệt khẩu. Khả năng của người phía sau màn này quả thật là cao a." Thủy Dạng Hề cũng không kinh ngạc nhiều lắm, đây là trong dự kiến của nàng. Chính là bất giác có chút tiếc hận, vẫn là không thể làm cho tỷ muội Vu Nhi may mắn thoát khỏi kiếp.

Thủy Dạng Hề ánh mắt sắc bén chợt lóe, trầm nghĩ, hoàng hậu quả thật là tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ độc ác).

Theo tin tức lần trước của Đông Ly Hạo, không khó nghĩ đến, một nhóm người truy đuổi Vu Nhi, chính là do hoàng hậu phái ra. Bởi vậy có thể thấy được, người hạ độc, tất nhiên là hoàng hậu không thể nghi ngờ.

Vu Nhi tuy rằng không thông minh lắm, nhưng là đều không phải là người vong ân phụ nghĩa. Lần đó nàng ấy từng hứa hẹn nguyện trung thành với nàng, sẽ không phản bội nàng lần nữa.

Nghĩ như vậy, trong lòng Thủy Dạng Hề bất giác cười lạnh, hoàng hậu, quả nhiên không giống bình thường, tâm tư tính vi, người khác không thể bằng được. Tính toán thật gọi a. Nàng ta biết nàng sẽ không dễ phòng Vu Nhi nữa, bởi vậy, lấy danh nghĩa hoàng hậu, dùng tánh mạng muội muội Vu Nhi để áp chế, khiến cho Vu Nhi hạ độc đối với nàng. Mà phương pháp hạ độc cao minh này, tự nhiên là xuất từ tay hoàng hậu.

Vu Nhi sau khi hạ độc, một mặt xuất phát từ áy náy đối với 'nàng', một mặt sợ hãi sớm muộn gì hoàng hậu sẽ giết nàng diệt khẩu, liền dứt khoát mang theo muội muội của nàng thoát đi.

Lúc trước 'nàng' từng hoài nghi Vu Nhi mất tích, là có người phía sau muốn diệt khẩu, hủy diệt chứng cứ. Nhưng nghĩ lại, nếu thật sự là như vậy, ngược lại giấu đầu hở đuôi, càng thêm đem người phía sau bại lộ. Bởi vậy liền đối với hoàng hậu thiếu một phần cảnh giác.

Nay xem ra, quả thật Vu Nhi đã sớm quyết định chủ ý của chính mình, muốn thần không biết quỷ không hay rời đi. Như vậy sẽ không làm cho những người xung quanh dễ ý đến.

Cũng tại thời điểm đó, một người vô duyên vô cớ mất tích, đương nhiên trở thành tiêu điểm chú ý. Tự nhiên là tăng số người người tìm kiếm. Mà trong quá trình tìm kiếm, ngoại trừ người bị hạ độc còn có người hạ độc.

Chẳng qua, hoàng hậu muốn che giấu tầm mắt, không tiếc hạ độc Hoàng Thượng, giả họa Thực phi. Nàng đi nước cờ này, đi được thật tốt. Lúc ấy, quả thật cũng làm cho bọn họ bị mê hoặc. Bất quá, từng bước nàng làm hiện nay, mới đưa chính nàng chậm rãi bại lộ ra. Có thể nói là tự chuốc lấy thất bại.

Mà sau khi Thực phi bị giam lại, Mộ Dung Tĩnh giết người, nhưng người thật sự thu lợi là hoàng hậu. Thực phi sợ tội tự sát, tội danh hạ độc không thể thoát khỏi, từ nay về sau, độc này cùng hoàng hậu không có chút nào liên hệ. Chính là, nàng ngàn tính vạn tính, thế nhưng lại không biết trong cung có người từng gặp qua nhất chỉ liên của Mộ Dung Tĩnh. Đây là chỗ chí mạng của nàng. Có lẽ, bây giờ nàng còn đang đắm chìm bên trong vui sướng thắng lợi.

Cho nên, như thế xem ra, Mộ Dung Tĩnh cùng hoàng hậu phải có quan hệ rất không tầm thường, chính là, hai người này không chút nào dính dáng sao lại có quan hệ chặt chẽ như vậy, điều này làm cho Thủy Dạng Hề vô luận như thế nào đều không nghĩ ra. Mà cậu mất tích, liệu có quan hệ cùng với bọn họ hay không.

Hiện nay Nam Cung Ngự Cảnh trúng kịch độc, nàng không biết phải làm gì, trong lòng không tránh khỏi có chút ít khẩn trương, thâm tình mẹ con còn còn mỏng hơn tờ giấy. Giống như Nam Cung Ngự Cảnh không phải con trai ruột của nàng. Người ta nói, dù sao hồ dữ không ăn thịt con, mà nàng, ngay cả một phần lương tâm như vậy cũng không có.

Kế hoạch sau lưng của nàng là cái gì? Sự kiện càng là rõ ràng, bí ẩn lại càng là làm cho người không thể giải đáp. Thủy Dạng Hề nghĩ đến có chút đau đầu, xem ra, Mộc Tư Khê chết, đầu sỏ gây nên, cũng là hoàng hậu không thể nghi ngờ. Có lẽ, cái kia gọi là cao tăng đắc đạo kia, không chừng là Mộ Dung Tĩnh.

Trong lòng Thủy Dạng Hề lại càng phát ra nôn nóng, không khỏi đứng dậy đi qua đi lại ở trong sảnh, càng biết rõ chân tướng, lại càng cảm thấy như tiến vào một cái hồ sâu, màu nước xanh trong có thể nhìn thấy đáy, nhưng hồ này sâu cũng không lường được, làm cho người ta không tự chủ được phát lạnh.

Tổng nương nhìn Thủy Dạng Hề đi qua đi lại, thì lo lắng cho thân thể của nàng, không khỏi đi theo phía sau thân thể của nàng, cũng thông thả đi qua đi lại.

Xuất hiện trên mặt sàn sáng bóng là một đôi giày thêu, phát ra một trận thanh âm sần sật, làm tâm người ta không thể bình tĩnh mà mang theo gợn sóng, sóng sánh, nhộn nhạo truyền đi.

Mặt trời ngả về tây, ánh sáng mặt trời xuyên qua cửa sổ vào phòng, đem thân ảnh người kéo ra thật dài thật dài, trong phòng yên lặng trang nghiêm, làm tăng khí chất tươi sáng của con người.

"Tam Hoàng phi không cần quá mức hao tâm tổn sức, chờ dưỡng thân mình tốt lên rồi tính cũng không muộn." Trương thái y không khỏi lên tiếng khuyên nhủ, hẳn thật sự không muốn nhìn thấy nàng vừa mới hôn mê tỉnh lại liền vất vả như vậy.

Thủy Dạng Hề nhìn Trương thái y, nghĩ ra một kế, thừa dịp hoàng hậu chưa phát giác, phải giành được quyền chủ động. Nếu không, theo như thủ đoạn độc ác của hoàng hậu, đến lúc đó, chết như thế nào cũng không biết.

"Trương thái y, đã nhiều ngày ta không thể đi vào cung đi. Phiền toái người vô luận như thế nào đều theo trong miệng cung nữ kia biết được nương cùng hoàng hậu trong lúc đó rốt cuộc có thù oán gì. Nhất định phải mau, lần này không thể kéo dài nữa, ta không thể chờ nữa rồi." Thủy Dạng Hề nói với Trương thái y có chút ngưng trọng, trong lòng đã có một cái kế hoạch chậm rãi thành hình.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Sắc trời dần tối, Thủy Dạng Hề đứng lặng trong phòng, nhìn chằm chằm phương hướng Trương thái y cùng Đông Ly Hạo rời đi. Hoàng hôn yên tĩnh, tỏa ra ánh sáng mềm mại, làm lòng người nhuyền ra. Làm bản thân càng bình tĩnh, tâm tình như nước, lại gợn sóng phập phồng, sóng gió quay cuồng, từng trận từng chặn khuấy đảo, có chút hỗn loạn.

Nàng bắt đầu đi lắc đầu, bắt quá thì đổi mặt thôi.

Có chút vội vàng đi đến chỗ tĩnh dưỡng của Nam Cung Ngự Cảnh, Nam Cung Ngự Linh cùng Thủy Giác Hiền dĩ nhiên đã rời đi, chỉ có một nha hoàn hầu hạ bên cạnh.

Thủy Dạng Hề ý bảo một cái, nha đầu này liền lui xuống. Nam Cung Ngự Cảnh vẫn lẳng lặng nằm trên giường, mặt mày sắc nét, im lặng tự nhiên. Chính là, tâm mi (phần giữa hai đầu lông mày) hơi nhăn lại, dường như ở trong mộng vẫn lo lắng, ngủ không an ổn.

Thủy Dạng Hề nhẹ nhàng xoa tâm mi của hắn, cẩn thận như đang vuốt ve trân bảo. Buông ra, thấy tâm mi của hắn giãn ra, mày của chính nàng cũng bằng phẳng xuống dưới, trong lòng dấy lên một trận an ủi, trong mắt chậm rãi tràn ra ý cười.

Thân thể của nàng tự nhiên ngồi bên cạnh giường, hai tay nắm tay hắn, trong lòng của nàng cảm giác ấm áp lập tức lấp đầy khoảng trống. Độ ấm của hắn, làm cho nàng an tâm, ông trời cuối cùng cũng thương hại nàng, hoàn hảo, hắn không gặp chuyện gì lớn, cũng không uống nàng lấy võ nghệ suốt đời của chính mình đổi lấy.

Nàng không hối hận, có lẽ khi đó, cho dù là muốn mạng của nàng, nàng cũng sẽ cho không một chút do dự, chỉ cần có thể đổi lấy bình an của hắn. Bây giờ, trong cuộc sống của nàng đã không thể không có hắn, sinh mệnh của nàng đã hòa nhập với sinh mệnh của hắn.

Nhìn gương mặt hắn ngủ yên ổn, nàng thực thỏa mãn, trong cuộc sống đây là người đầu tiên nàng nguyện, gắn bó làm bạn, vô luận bao lâu, vô luận là chân trời góc biển đều không rời nhau.

Cuối cùng nàng đã biết vì sao khi nàng trở về thế kỷ hai mươi mốt, chung quy cũng chỉ vội vàng nhìn thoáng qua mà thôi, chỉ vì, nàng trong lòng có quai niệm (nhớ nhung canh cánh trong lòng), trong lòng nàng có quyền luyến. Đây chính gọi là yêu sao? Thật đúng là làm cho người ta bỏ mặc sinh tử.

Tay lại xoa dung nhan của hắn một lần nữa, có thể nhìn hắn như vậy, thật tốt. Gối đầu ở trên tay của hắn, nặng nề ngủ, khỏe môi, hơi hơi nhếch lên hướng về phía trước.

Cũng không biết ngủ bao lâu, tỉnh lại một lần nữa, cả người như đắm chìm trong ánh nắng ấm áp, làm cho người ta không thoải mái. Miễn cưỡng trở mình, tìm vị trí thoải mái, hai tay ôm chặt ấm lò bên người, cuộn ấm lò vào trong lòng, chuẩn bị một lần nữa tiến vào mộng đẹp.

Lại đột nhiên ý thức được cái gì không đúng, hiện tại nàng hắn là ở trên giường, nàng nhớ rõ khi nàng ngủ, chính là dựa vào bên cạnh giường, khi tỉnh lại sao lại nằm trên giường.

Kinh hi ngẩng đầu lên, chống lại con người tràn đầy lo lắng của Nam Cung Ngự Cảnh, vỗ nhẹ nhẹ mặt hắn nói: "Chàng tỉnh, khi nào tỉnh lại, sao không gọi ta dậy?"

Nam Cung Ngự Cảnh cũng không để ý lời của nàng, đem nàng nhét vào trong lòng, rầu rĩ nói: "Hề Nhi, thực xin lỗi, đều là ta không tốt..."

Thủy Dạng Hề giãy giụa chống lại ánh mắt của hắn, một tay che miệng của hắn: "Đừng nói, ta không muốn nghe. Đây không phải là lỗi của chàng, kỳ thật, hắn là ta làm cho chàng chịu tội. Là ta không đủ thập phần bình tĩnh mới có thể trúng kế của người khác, muốn trách cũng là trách ta."

Nam Cung Ngự Cảnh si ngốc nhìn nàng, nhẹ nhàng hôn lên bàn tay của nàng: "Nhưng là, ta làm hại nàng mất đi võ nghệ, võ nghệ tối quý trọng của nàng đã không còn." Trong mắt bao hàm tự trách nồng đậm.

"Võ nghệ sao có thể quan trọng bằng chàng?" Thủy Dạng Hề hôn lại trên trán hắn, ôn nhu nói, "Dùng võ nghệ suốt đời đòi lấy an toàn của chàng, ta cảm thấy thực giá trị. Cùng lắm thì, về sau ta lại có nguy hiểm, chàng dùng vật gì đó quý trọng nhất đối với chàng đổi lấy tánh mạng của ta không phải thanh toán xong sao." Mỉm cười, liền ngồi dậy chuẩn bị xuống giường, đã nằm nhiều ngày, nên hoạt động nhiều một chút.

Bàn tay to Nam Cung Ngự Cảnh động một cái, đem nàng kéo vào trong lòng, khẽ thở dài: "Ta sẽ luyến tiếc, vô luận là cái gì ta cũng không mang thứ trân quý nhất của ta đánh đổi, dù là chính nàng cũng không được." thanh âm nhẹ nhàng, rành rọt chậm rãi nói ra, như là tuyên thệ, trong lòng Thủy Dạng Hề dậy lên một trận lốc xoáy, thật lâu mới bình tĩnh được.

Nàng nghe hiểu, thứ trân quý nhất đối với hắn, là nàng, chính là chính nàng, hắn không cho phép trong bất cứ tình huống nào làm bị thương chính mình. Lần này, là một lần cuối cùng.

Ngày ấy nếu không phải nàng sớm thoát khỏi trói buộc, nếu không, cho dù độc phát mà chết, hắn cũng sẽ mạnh mẽ sử dụng nội lực của bản thân, đổi lấy bình an của nàng. Nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi một trận run rẩy, hai tay ôm trên cổ của hắn: "Ta cũng không đồng ý để chàng gặp bất kỳ thương tổn nào a." Lời này, hắn biết, hắn nhất định là biết.

Chỉ cảm thấy, bên hông căng thẳng, cũng là Nam Cung Ngự Cảnh ôm chặt lấy nàng. Thật lâu sau, cũng không buông ra...

Sống sót sau tai nạn, ôm nhau một cái, cho dù bình dị đến cực điểm, trong lòng cũng tràn đầy hạnh phúc. Sau đau lòng là hy vọng, chết đuối vớ được cọc, bắt đầu một cuộc sống mới, cho dù đơn sơ, nhưng vui vẻ vẫn thật tốt.

Một trận tiếng gõ khản trương ngăn ngủi cửa, đánh gãy không khí ấm áp trong phòng, Thủy Dạng Hề không khỏi nhìn chằm chằm cửa phòng, trong lòng có chút cảm khái, chắc lại có chuyện gì rồi, chân tướng một ngày còn chưa sáng tỏ, bọn còn chưa thể thanh nhàn

Theo một tiếng tiến vào của Nam Cung Ngự Cảnh, Tổng nương đẩy cửa mà vào, vẻ mặt khó nén kích động, lộ ra ngưng trọng nhẹ nhẹ, xem ra, chuyện phát sinh, nhất định là không đơn giản.

"Tam hoàng tử, tiểu thư, " Tổng nương quỳ gối đối với Nam Cung Ngự Cảnh cùng nàng, "tin tức vừa mới truyền đến, nhị hoàng tử ở trong lao đã chết không minh bạch."

"Cái gì?" Nam Cung Ngự Cảnh nuốt nửa đánh rơi chén trà trên tay, khiếp sợ thực không nhỏ, "Sao lại thế này?" Trong thanh âm đã lộ ra tàn khóc mà ngày thường không thấy được. Cả người phát ra không phải cái gọi là nghiêm khắc, mà là tức giận, hoàn toàn tức giận.

Thủy Dạng Hề nhìn hắn có chút khác thường, vì sao lại là loại phản ứng này. Vì sao trong mắt lại lóe ra ánh mắt thất vọng đến cực điểm.

"Sự tình ngọn nguồn chưa rõ, người giữ lao vốn tưởng rằng hắn là đang ngủ, qua vài ngày sau, phát hiện hắn vẫn chưa động, kinh ngạc xem xét, mới biết được hắn đã chết nhiều ngày." Tổng nương trả lời có chút nhỏ giọng.

Thủy Dạng Hề nhìn chằm chằm cạnh bàn gỗ lim điêu khắc hoa văn tinh xảo đến xuất thần, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua, hoa văn uốn lượn, có chút rối rắm, có chút phiền phức, quyền quyền khoanh tròn ẩn nhập lòng bàn tay.

"Chúng ta đi nhìn xem, đi xem có kết quả gì." Đưa tay thu hồi khăn tay trong tay áo, nhẹ nhàng vuốt phẳng một phen, đảo mắt nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, trong lòng hiện lên một tia bất an.

Nam Cung Ngự Cảnh cũng đang có ý này, thấy trong mắt nàng kiên định, có chút lo lắng nhìn nàng một cái, muốn nói lại thôi, gật gật đầu.

Hai người tương cùng đi vào địa lao trong phủ, hoàn cảnh so với thiên lao trong cung cũng không tốt hơn bao nhiêu, Thủy Dạng Hề một mặt đi tới, một mặt cẩn thận nhìn, có lẽ, nhà tù trong thiên hạ đều như thế, dù sao, chỉ dùng để nhốt người mà không phải để người ở.

Đi đến nhà tù chuyên dụng dùng giam giữ Nam Cung Ngự Vũ, Thủy Dạng Hề lại thấy một trận cảm giác quen thuộc, bên ngoài nhà giam không nhiễm một hạt bụi, vô cùng sạch sẽ. Điểm ấy, cùng tình huống Thục phi khi chết trong nhà tù rất giống. Trong lòng một trận sợ hãi than, đây là trùng hợp vẫn là có nguyên nhân?

Không khỏi quay đầu nhìn lại hướng Nam Cung Ngự Cảnh, vừa lúc chống lại ánh mắt hắn, cũng là vẻ mặt thận trọng, nghĩ đến, hắn cũng có đồng dạng cảm giác. Chính là, Thủy Dạng Hề cố gắng nhìn nhìn bốn phía, lần này lại không phát hiện vật gì khả nghi.

Đằng sau song sắt, dĩ nhiên là xác chết của Nam Cung Ngự Vũ, đã không có khiếu ngạo ương ngạnh của ngày thường, ở chỗ này chỉ còn là một xác chết

thê thăm

Thủy Dạng Hề làm cho người bên cạnh mở cửa ra, liền theo Nam Cung Ngự Cảnh cùng nhau vào.

Nhìn khuôn mặt Nam Cung Ngự Vũ trắng bệch, Thủy Dạng Hề cảm thấy một trận ghê tởm buồn nôn, lại nghĩ tới lần trước khám nghiệm tử thi trong cung. Nhiều ngày nay thực sự nàng rất xui xẻo, luôn cùng giao tiếp thi thể, thậm chí mấy ngày trước đây còn tự tay giết không ít người, trong lòng không khỏi nổi lên từng trận chua xót.

"Lần trước nàng đi nghiệm xác Thục phi, có phát hiện cái gì đặc biệt sao?" Mấy ngày nay có nhiều chuyện phát sinh, hần còn chưa có hỏi qua. cảm thấy Nam Cung Ngự Vũ chết kiểu này cùng Thục phi ngày ấy có chút tương tự. Tuy rằng trong lòng đã muốn xác định, nhưng vẫn muốn một tia hy vọng. Nếu không tới thời điểm vạn bất đắc dĩ, hần không nghĩ động thủ cùng nàng. Lại càng không muốn cho Hề Nhi lo lắng.

Trong lòng Thủy Dạng Hề cũng thật nghi ngờ, gặp Nam Cung Ngự Cảnh hỏi như thế, trong lòng kinh dị càng sâu. Nàng nhìn nhìn Nam Cung Ngự Vũ đang cẩn thận xem xét xác chết Nam Cung Ngự Cảnh, do dự có nên báo cho hần biết chuyện của sư phụ hần, dù sao, trong lời nói của hần đối hần sư phụ rất tôn kính.

"Đây là cái gì?" Đang lúc nàng suy nghĩ, lại nghe thanh âm kinh ngạc của Nam Cung Ngự Cảnh vang lên. Thủy Dạng Hề cũng sát vào, thấy cổ của Nam Cung Ngự Vũ có một điểm đỏ rất rõ ràng, rạn vỡ loá mắt.

Thủy Dạng Hề lập tức khiếp sợ, điểm đỏ kia chính là ‘ nhát chỉ liên ’ làm cho đòn Thục phi vào chỗ chết sao? Quả nhiên, quả nhiên Nam Cung Ngự Vũ cũng chết vào loại công phu này. Lại là Mộ Dung tĩnh.

Nhưng lần này làm ra thật trắng trợn, hoàn toàn khẳng định không ai có thể nhận được công phu này của hần? trong lòng Thủy Dạng Hề cười lạnh một trận, xem ra, nguyên nhân chân chính Thục phi chết, bên kia còn không có được tin tức. Lần này, lộ ra kẽ hở này, nàng có thể nắm giữ quyền chủ động một chút.

Thủy Dạng Hề luôn tự hỏi mãi, cuối cùng vẫn còn quyết định đem những hiểu biết liên quan đến Mộ Dung Tĩnh trong khoảng thời gian này báo cho Nam Cung Ngự Cảnh biết. Nay xem ra, Mộ Dung tĩnh xác định không cần đồ đệ này, sớm nói cho hần, cho hần sớm chuẩn bị cũng tốt.

Nàng vẫn chú ý phản ứng của Nam Cung Ngự Cảnh khi nghe xong, phát hiện chính là hần xuất thần một trận, nhưng thật ra không có khác thường khác. Tư duy lại dị thường rõ ràng: "Nói như vậy, sư phụ ta cùng mẫu hậu nhất định là thoát không được quan hệ ?"

"Ân? Sao nói như thế?" Nàng chính là nói những thông tin liên quan đến sư phụ hần, cũng không nói sư phụ hần cùng hoàng hậu có quan hệ như thế nào.

Nam Cung Ngự Cảnh đứng dậy, lời kéo Thủy Dạng Hề theo hướng cửa ra nhà tù mà đi, nếu cái gì đều đã rõ ràng, liền không cần đứng ở cái loại địa phương này.

Một mặt đi, một mặt đối Thủy Dạng Hề nói: "Từ khi biết Nam Cung Ngự Vũ không an phận, ta vẫn phái người theo dõi hần, từng phát hiện người của mẫu hậu đi tìm hần, sau đó, nàng liền bị hần thiết kế bắt giam." Hần chỉ nói như vậy một câu. Thủy Dạng Hề cũng không cần nghe những câu sau, trong đó lợi hại, suy nghĩ một chút liền biết được.

Nàng không khỏi giật mình, hoàng hậu ngoan độc quá, thật là một hoàng hậu lợi hại. Nói như vậy, mọi người bọn họ bắt quá đều thành một cái quân cờ trên bàn cờ của nàng. Nàng đầu tiên là lợi dụng Thục phi có lòng tranh đoạt, khơi mào Nam Cung Ngự Cảnh cùng Nam Cung Ngự Vũ tranh đấu, mượn tay Nam Cung Ngự Cảnh bỏ nhất đẳng Thục phi. Sau đó, lại dục lợi dụng Nam Cung Ngự Vũ phản hận, bắt nàng, bỏ Nam Cung Ngự Cảnh.

Thật sự là hoàng hậu cay độc, ngay cả con mình cũng không buông tha. Không biết mục đích cuối cùng của nàng là vì sao, Thủy Dạng Hề cũng không quản được nhiều như vậy. Bất quá, thật ra nàng đối ‘ nàng ’ tính kế, làm cho trong lòng nàng thật là bất bình đến cực điểm, ‘ nàng ’ khi nào lại thành con cờ trên bàn cờ chịu người khác bày bố, hừ hừ, chủ ý của hoàng hậu thật hay a.

Nghĩ, tính khí bướng bỉnh của Thủy Dạng Hề lại một lần bị kích ra, ánh mắt lộ ra một chút ý trào phúng, hảo, nếu muốn chơi, nàng Thủy Dạng Hề liền phụng bồi đến cuối cùng. làm quân cờ thì làm quân cờ, nàng thật thích quân cờ phản phệ kì thủ ...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Trong thư phòng, có một bàn gỗ hương trang trí đơn giản, trên bàn, một bức vẽ hồ nước xanh biếc đang vào mùa xuân, trong không gian của bức vẽ, một nhánh sông tương hiện ra trước ngòi bút sắc sảo, từng nét từng nét hiện ra trên giấy, mang theo thoang thoảng mùi hương.

Thủy Dạng Hề đứng cạnh Nam Cung Ngự Cảnh, một tay giữ nhẹ tay áo, một tay nhẹ nhàng mài mực. Hương thơm của mực lượn lờ, phiêu tán trong các

góc thư phòng, không khí yên ắng càng tăng vui vẻ hòa thuận, thanh nhân không màng danh lợi. Hải hòa tốt đẹp như thế, ẩn tàng khoảng thời gian sắp tới giương cung bạt kiếm.

Nam Cung Ngự Cảnh một tay đề bút, cười với Thủy Dạng Hề, khuy tay đưa mấy nét, mấy chữ nhàn nhả, phóng khoáng, thông dong xuất hiện rõ ràng, giống như con rồng tiềm phục dưới đáy nước bàn bạc, hoa mị như phượng vũ cửu thiên, tất cả đều được miêu tả trên trang giấy, mây bay nước chảy linh động tiêu sái.

Thủy Dạng Hề ngừng tay, nhìn mấy chữ trên giấy, tán thưởng gật gật đầu: "Hảo, ta mặc dù không biết chữ, nhưng nhìn phong thái, bút tích, trong lòng ta cũng biết được một hai. Tâm lý thoải mái tự tại, tính toán kỹ càng, chắc chắn là sớm có đối sách, có phải thế không?" Nói xong, một đôi mắt tràn đầy nhu tình chân thành nhìn chằm chằm Nam Cung Ngự Cảnh, vô cùng tín nhiệm.

Nam Cung Ngự Cảnh cẩn thận cầm tờ giấy, đặt trên bàn, ngoái đầu nhìn lại đối với Thủy Dạng Hề cười: "Hề Nhi quả nhiên thông minh. Đúng vậy, đối với mẫu hậu, ta vẫn có phòng bị. Từ nhỏ đã biết nàng là người tâm ngoan thủ lạt, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn. Chính là không nghĩ nàng ra tay nhanh chóng như vậy, không chút nào ướm át bản thủ, thật là có chút xem đánh giá thấp nàng." Nhẹ nhàng nét mực thỏi giấy, nhìn chằm chú tờ giấy dường như chỉ quan tâm đến nó.

"Nói như vậy, chàng có biết mục đích chân chính của nàng?" Thủy Dạng Hề thân nhiên hỏi, lấy quá then (vật dụng dùng để trấn giấy) áp trên giấy, "Tranh chữ càng xem càng là làm cho người ta thư thái, đem nó đóng khung, để treo trong thư phòng." Trong mắt thường thức càng là nồng đậm.

Nam Cung Ngự Cảnh dừng một chút, trong mắt hiện lên sắc bén nhẹ : "Mục đích của nàng" có chút đùa cợt mở miệng, "là phải ngồi trên vị trí của phụ hoàng đi, nếu không sao lại khẩn cấp đem vị hoàng tử có hi vọng kế vị trừ bỏ đi?" Giọng nói bén nhọn cùng nghiêm túc như đông tuyết đầu mùa, chậm rãi tan chảy làm không khí thanh thản, bình tĩnh biến mất không thấy.

Nghĩ lại, cũng chỉ có hai người đang nói đến vấn đề này, giọng nói lại biến ra như đùa vui. Giống như đang nói chuyện trời chuyện đất chẳng liên quan đến bản thân mình. Toàn bộ thư phòng cũng nhu hòa xuống dưới.

Thủy Dạng Hề nghe thấy Nam Cung Ngự Cảnh nói như thế, trong lòng mới cả kinh, quả nhiên là như thế này. Nàng vốn chỉ có chút hoài nghi, dù sao nữ tử muốn cầm quyền, thường thường là thông qua vị trí Thái Hậu nắm chắc triều chính. Hoàng hậu quả nhiên gan lớn siêu quần, trực tiếp muốn cái vị trí kia. Nên nói là ý nghĩ của nàng quá mức kỳ lạ, hay là nói nàng can quắc không thua đáng tu mi (*Bạc đàn bà có khí phách không kém gì đàn ông*)?

"Hề Nhi, việc cùng mẫu hậu tranh đấu đều giao cho ta, được không? Nàng không cần lại mạo hiểm." Lời nói của Nam Cung Ngự Cảnh đánh gãy (*gián đoạn*) suy nghĩ Thủy Dạng Hề, nàng ngẩng đầu nghênh hướng con người hấn, đã thấy một chút kiên quyết hiện lên đáy mắt.

Thủy Dạng Hề nhẹ nhàng cười, nhưng cũng không đáp. Liếc mắt một cái thoáng nhìn hấn tay vừa cầm bút của hấn, ngón tay thon dài hữu lực, khoan dung cùng âm áp mà nam tử nên có đều có. Nàng kéo tay hấn qua, từ ngón cái, một ngón lại một ngón chạm qua, cuối cùng dừng ở ngón áp út.

Nàng đem vòng cổ bằng bạc có treo hai chiếc nhẫn bạc và một chiếc nhẫn ngọc bích. Nàng đem gỡ một chiếc nhẫn bạc xuống, đây là đoạn thời gian trước nàng đến hiệu trang sức đặc biệt yêu cầu, chính là thời gian này quá nhiều việc, việc này vất vả nên nhất thời đã quên.

Đem nhẫn chậm rãi đeo vào ngón áp út của hấn, từ từ nói: "Dân gian có tập tục, nam nữ khi thành thân trao đổi chiếc nhẫn cho nhau. Chiếc nhẫn đại biểu cho hứa hẹn cả đời, vô luận sinh lão bệnh tử, mãi mãi không xa rời." Sau đó đem một chiếc nhẫn nữ giới lên hấn trước mặt, hai mắt nhìn hấn mỉm cười.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn nhẫn bạc trên tay, kích động giật mình phản ứng, miễn nhẫn kinh hi nhìn Thủy Dạng Hề, nói: "Hề Nhi, nàng nói là nàng sẽ không rời ta đi, thật không?"

"Ân, chỉ cần chàng không phụ ta, không phản bội ta, ta sẽ không rời chàng đi." Thủy Dạng Hề nháy mắt mấy cái, "Nhưng là, chàng phải đeo cho ta chiếc nhẫn a, nếu không ta sẽ rời đi."

Nam Cung Ngự Cảnh nghe thấy, cầm nhẫn trong tay Thủy Dạng Hề, học bộ dáng vừa rời của nàng, chậm rãi đem nhẫn đeo vào ngón áp út của nàng.

Từ nay về sau, hứa hẹn cả đời của hai người bắt đầu nảy mầm, khỏe mạnh trưởng thành, chỉ hy vọng, kiếp này có thể thật dài thật lâu.

Nhất thời vui sướng làm cho Nam Cung Ngự Cảnh đã quên lời nói lúc trước.

"Tiểu thư, " thanh âm của Tổng nương ở ngoài cửa vào lúc này lại vang lên, "Ta có việc bẩm báo."

"Tiến vào, " Thủy Dạng Hề nói với Tổng nương, "Trương thái y có tin tức phải không?"

Tổng nương đưa cho Thủy Dạng Hề một mảnh giấy: "Có lẽ đúng vậy, đây là từ trong cung truyền ra."

Thủy Dạng Hề tiếp nhận mảnh giấy, rất nhanh cởi bỏ dây buộc, nhanh chóng đem nội dung trong giấy xem một lần, trên mặt bắt đầu ngưng lộ ra một tia vui sướng.

"Điều chàng vừa nói, ta không đáp ứng, " nhướng mày nói với Nam Cung Ngự Cảnh, "Chàng biết ta luôn luôn có cừu tất báo. Bị nàng biến thành quân cờ dùng lâu như vậy, dù thế nào, ta phải tìm về một ít lợi nhuận phải không, muốn ta chịu thua thiệt, nói cái gì ta đều không thuận theo." Trong thanh âm lộ ra cứng rắn, dĩ nhiên không có thương lượng đường sống.

"Vậy theo ý kiến Hề Nhi, nên làm như thế nào?" Nam Cung Ngự Cảnh biết nói sau cũng uống công, của nàng quật cường, cho dù là ai cũng không đổi

được .

"Ta chỉ nhắm vào hoàng hậu" Thủy Dạng Hề đi trong phòng vài bước, sắp xếp những cuốn sách trong tay, "Mà chàng đối mặt lại là toàn bộ thế lực của hoàng hậu . Chúng ta phản công đi, ta phụ trách tìm nhược điểm của hoàng hậu, cùng với chứng cứ phạm tội, chàng cùng nàng chính mặt giao phong (Trực tiếp tranh chấp), như thế nào?" thế lực của hoàng hậu không thể khinh thường, hơn nữa còn có Mộ Dung tình, càng thêm khó giải quyết .

Nam Cung Ngự Cảnh nghĩ nghĩ, hiện nay thế lực của mẫu hậu tại triều đình có thể nói kéo ngàn dặm, hơn nữa sự phụ trợ, như hồ thêm cánh, gậy đầu với Thủy Dạng Hề: "Cũng tốt, tạm thời cứ làm như vậy đi. Nhưng nếu nàng làm cho chính mình bị tổn thương một chút ít , nàng nhất định phải nghe ta , đã biết không?"

Thủy Dạng Hề cũng biết đây là Nam Cung Ngự Cảnh lui bước lớn nhất, lúc này đáp ứng: "Chàng cũng phải cam đoan với ta, đừng làm cho chính mình bị thương . Nếu một lần nữa bị thương, ta cũng không thuận theo ." Võ nghệ của hắn nay không còn lại đến một nửa, đây là điều nàng lo lắng nhất.

Hai người nhìn nhau cười, trong mắt lưu động chỉ có hai người ăn ý cùng tình ý, trừ bỏ chính bọn hắn, không thể dung nạp ai khác.

Trong cung, một gian thư các vô cùng cũ nát, Thủy Dạng Hề liên tục liên tục không ngừng tìm kiếm, trên các trang sách có lớp tro bụi thật dày làm người ta ho khan. Thủy Dạng Hề dùng ống tay áo phui phui tro bụi trước mắt, ánh mắt tiếp tục đào qua các ngăn giá sách

Tin tức ngày ấy của Trương thái y, trà hoa cúc kia cùng hoàng hậu quả thật có một đoạn ân oán. Nàng sợ đi theo hoàng hậu, mục đích là vì muốn báo thù cho cung nữ Cẩm Liên giao hảo cùng nàng hai mươi năm trước. Về phần sự tình đến tột cùng như thế nào, thật ra không rõ ràng lắm

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Chính Thủy Dạng Hề cũng không xác định theo manh mối này tìm kiếm có thu hoạch gì không. Dù sao, trong cung một cung nữ chết thật quá bình thường.

Nhưng nếu nàng buông tha không tra, trong lòng rất bất an. Ma ma kia vì một cung nữ mà mình giao hảo, không tiếc ẩn núp ở bên người hoàng hậu hai mươi mấy năm, nhiều năm như vậy, tình bạn như thế nào mới giúp cho nàng ta chống đỡ tốt như vậy.

Tình bạn như vậy, làm cho nàng bỏ qua được, dù thế nào đi nữa cũng không bỏ qua. Đã có thời gian, nàng cũng có tình bạn khác cốt ghi tâm như vậy, nàng cũng từng mất đi loại tình bạn khác cốt ghi tâm, nàng không nghĩ một lần nữa lưu lại tiếc nuối. Bởi vậy, cho dù chân tướng cuối cùng của chuyện tình, chính là lúc tâm tình hoàng hậu không tốt mà trách phạt một cung nữ, nàng cũng lựa chọn điều tra đi xuống.

Bởi vì thời gian quá lâu nhân của các cuốn sổ đã hoàn toàn không rõ. Một lần nữa xem lại toàn bộ nội vụ ký sự trong cung, nhiều ngày qua nàng đã đem nội vụ ký sự này đọc đi đọc lại nhiều lần. Nhưng là, vẫn không thấy ghi lại tên cung nữ Cẩm Liên.

Thủy Dạng Hề nhìn một đống sách vở, có chút không rõ. Như thế nào lại không có? Cho dù là bị hoàng hậu hại chết, Công công chuyên ghi chép kia cũng không dám bỏ qua án tử của một cung nữ, nhiều nhất cũng chỉ sửa chữa nguyên nhân dẫn đến cái chết. Có thể thấy được, sự kiện này quả nhiên không đơn giản. Có lẽ, có người cố ý xóa bỏ cũng không biết được.

Mang theo do dự, tình tế xem xét từ đầu một lần nữa. Một người tên là cung nữ Họa Mi hấp dẫn chú ý của Thủy Dạng Hề. Sau khi tiến cung vào làm quản lý ở hoán y phòng (phòng giặt quần áo), một năm sau chuyển đến cung của hoàng hậu, nhìn kỹ năm tháng, đúng là cùng ma ma kia không sai khác.

Thủy Dạng Hề neho mắt, trầm nghĩ, xem ra, cung nữ Họa Mi này chính là vị ma ma trong cung hoàng hậu. Nói như vậy, những ghi chép lại liên quan Cẩm Liên nhất định đã bị người ta xóa đi không thể nghi ngờ. Nói cách khác, sau cái chết của Cẩm Liên có lẽ có bí mật không thể cho ai biết, mà bí mật này, là trí mạng đối với hoàng hậu .

Nhưng hôm nay, những ghi chép liên quan đến Cẩm Liên đã không còn một chút, mà ma ma kia đã chết không đối chứng, chuyện này, nên làm như thế nào cho phải? Vừa mới có chút manh mối, liên bởi vậy mà gián đoạn sao?

Hai tay không khỏi gất gao cầm trang sách trong tay, cơ hồ muốn đem nó vụn nát thành một dải, có thể thấy được trong lòng rất không cam lòng. Thủy Dạng Hề rất không tình nguyện buông cuốn sách, hướng phía ngoài các mã đi. Não vẫn không ngừng suy nghĩ về những thông tin vừa đọc, tổng cảm thấy hình như đã quên cái tin tức gì rất trọng yếu .

Họa Mi ở trong cung khi còn sống thực tế rất đơn giản, chính là từ hoán y phòng đến trong cung hoàng hậu, như thế mà thôi. Trong đó phát sinh nhiều chuyện lớn, đều là mạo phạm thánh nhan, có thể sống đến nay mới chết, đã là vạn hạnh.

Khoan khoan... Thủy Dạng Hề trong lòng giật mình một cái, choáng váng đứng ngay tại chỗ, mạo phạm thánh nhan, không phải là tội chết sao? Thế

nhưng lại êm đẹp sống qua nhiều năm như vậy, điều này thật không khỏi không hợp với lẽ thường.

Thủy Dạng Hề vừa nghĩ, vừa thông thả bước đi, vô tình đi đến một đình hóng mát. Xung quanh bốn phía của đình đều là nước, chỉ có một hành lang dài là đường dẫn ra đình, xung quanh rất trống trải.

Trong hồ, một đóa hoa sen kiều diễm hé mở trong ánh hoàng hôn, lông mày của Thủy Dạng Hề không khỏi giãn ra tràn đầy ý cười, chỗ này thật khá lắm, yên tĩnh như thế, cũng không tự hỏi đây là địa phương nào. Nàng không chút do dự liền đạp đi lên.

Ánh tà dương dịu dàng, thanh phong hỗn loạn, nước biếc chảy không ngừng, thấy trong lòng thanh minh không ít. Thủy Dạng Hề tùy ý ngồi tựa vào bên cạnh lan, nhìn sóng nước lăn tăn, đem suy nghĩ của mình.

Chỉ bằng lần đầu tiên Họa Mi đem long bào Hoàng Thượng giặt rách, cũng chết hàng trăm lần, nhưng cuối cùng bị đánh là xong việc, kỳ quái trong đó làm người ta nghi ngờ. Mà lần thứ hai lại ở bên ngoài Thừa Kiền điện cãi lộn, cũng không bị làm sao. Rút cuộc trong đó có nguyên nhân gì khiến mỗi lần nàng gặp tai nạn đều thoát chết

Điểm này chính là mấu chốt của vấn đề, Thủy Dạng Hề cắn chặt môi, vẫn nghĩ không ra cái nguyên do, có hay không cùng Cẩm Liên có liên quan? Nàng cảm giác đáp án đã rất rõ ràng, nhưng lại không nắm được điểm mấu chốt, trong lòng không tránh được khó chịu, nắm chặt hai đấm.

Một tay rút cây trầm từ trên xuống, ngồi trên mặt đất vẽ lên. Đem thời gian khi Họa Mi tiến cung, thời gian lần đầu tiên phạm lỗi nặng, thời gian lần thứ hai phạm lỗi, cuối cùng là thời gian tiến cung hoàng hậu toàn bộ viết ra.

Thủy Dạng Hề ôm tay nhìn mấy mốc thời gian này, tiến cung không bao lâu phạm vào sai lầm, ở đây nhất định là có người cầu tình giúp nàng, nàng mới có thể may mắn thoát khỏi kiếp nạn. Làm việc ở hoán y phòng, không có điều kiện tiếp xúc với các chủ tử trong cung chủ yếu làm việc với các cung nữ, bởi vậy, người cầu tình này, tất nhiên không phải chủ tử trong cung.

Thủy Dạng Hề trong lòng kinh ngạc, không phải trong cung chủ tử, thì là ai đâu? Lần thứ hai phạm quá là vì ở trước Thừa Kiền điện cãi lộn, mà lần thứ hai tái phạm, theo tin tức Trương thái y, Cẩm Liên bị hoàng hậu kêu đi, như vậy xem ra, Họa Mi xông vào Thừa Kiền điện, là vì Cẩm Liên sao?

Nói như vậy... Thủy Dạng Hề rất nhanh vẽ trên mặt đất vài nét bút, đem thời gian Cẩm Liên bị kêu bỏ thêm vào. Nhìn kỹ một lần nữa, không khỏi hai mắt đều tròn tròn, lần đầu tiên cứu Họa Mi phải là Cẩm Liên. Mà Họa Mi lần thứ hai tái phạm đó là vì báo ân cứu mạng của Cẩm Liên.

Thủy Dạng Hề trong lòng một trận kích động, như vậy mọi thứ đều rõ ràng. Chính là, Cẩm Liên đến tột cùng có cái thân phận gì, thật không thể hiểu hết, bất quá, có thể khẳng định một chút, cùng Hoàng Thượng thoát không thoát được quan hệ là được. Như vậy kể tiếp, chỉ cần tra một chút tư liệu khác liền rõ ràng.

Trong lòng nghĩ, liền cài lại cây trầm, dùng sức đem những chữ đã viết lau đi, liền theo đường cũ trở lại, lại một lần nữa đi tới thư các cũ nát kia.

Dọc theo đường đi cũng gặp không ít thái giám công công. Lấy thân phận tam hoàng tử phi cũng không ai giám ngăn lại

Đi đến trước thư các, mới phát giác lúc này sắc trời đã muộn, nhìn xuyên qua ô vuông của cửa có thể thấy được bên trong một mảnh tối đen, âm trầm làm cho người ta có chút sợ hãi. Tay có chút do dự đặt ở trên cửa, trong lòng không phải không sợ hãi, nhất là hiện tại nàng đã hoàn toàn không còn võ công, nếu gặp cái gì, một tia phản lực cũng không.

Do dự mãi, cuối cùng bắt thái giám, vì nàng đốt đèn lồng, đẩy cửa. Hai cánh cửa gỗ từ từ mở ra. Một con gió lạnh từ trong phòng thổi ra, âm âm, làm cho đáy lòng người ta không khỏi phát run.

Thái giám kia cầm đèn, ở Hề phía sau Thủy Dạng kêu một tiếng sợ hãi "Tam Hoàng phi, " ngay thanh âm đều là run run, nhưng thấy Thủy Dạng Hề vẫn chưa để ý đến hắn, đành phải kiên trì theo đi vào.

Trong các cực tĩnh, chỉ có Thủy Dạng Hề cùng thái giám đi đến, quần áo trên người ma sát gây lên tiếng động. Thân ảnh của hai người được ánh sáng của đèn lồng hắt lên, có chút xiêu xiêu vẹo vẹo. Một trận gió thổi tới, cửa gỗ chỉ bị đóng sầm lại, Thủy Dạng Hề cả kinh không khỏi nhảy dựng. Lúc này, tiến cũng không thể tiến, lui cũng không thể lui, thật thật là lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan.

Thủy Dạng Hề cắn chặt răng, như cũ đi tới về phía trước, theo trí nhớ đi tới giá sách ghi nội vụ liên quan đến hoàng thượng. Nhanh chóng tìm được cuốn sổ mình cần tìm.

Đem đèn lồng trong tay thái giám nhận lấy, đang muốn xem rõ ràng, liếc mắt lại thoáng nhìn trên gác nơi mà ban ngày nàng xem qua có chút hỗn loạn, giống như bị người lục soát qua. Chớ không phải là...

Trong lòng Thủy Dạng Hề nhất thời căng thẳng, lập tức thôi tắt đèn, thân thủ rất nhanh che miệng thái giám kia, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng thở dài "hừ", ý bảo hắn chớ có lên tiếng. Lôi kéo hắn liền hướng tới trốn sau giá sách. Là nàng quá mức mất kiên nhẫn, không thể tưởng được động tác của hoàng hậu lại nhanh như vậy, nói vậy những ghi chép lại liên quan đến Họa Mi đã bị hủy, hoàn hảo, nàng sớm xem qua.

Trong tay nắm chặt quyển tập mình vừa tìm được, trái tim nhảy ra khỏi lồng ngực. Nếu không phải hiện tại tay nàng trời gà không chặt, làm sao phải trốn tránh như vậy. Cho dù đối phương là tiểu lâu la, hiện nay cũng có thể không tổn một chút sức lấy mạng của nàng.

Hoàn cảnh khẩn trương xung quanh yên tĩnh lại, cảm quan của người trở nên dị thường linh mẫn, Thủy Dạng Hề nghe rất rõ ràng tiếng bước chân rất nhỏ đang dần dần tới gần chỗ nàng...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Hoàn cảnh khẩn trương xung quanh yên tĩnh lại, cảm quan của người trở nên dị thường linh mẫn, Thủy Dạng Hề nghe rất rõ ràng tiếng bước chân rất nhỏ đang dần dần tới gần chỗ nàng.

Nàng gắt gao nắm chặt hai tay, trước mắt mặc dù là một mảnh tối đen, nhưng nếu không có biện pháp nào, phải chết là điều không thể nghi ngờ. Cảm giác tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, dựa vào kinh nghiệm trước kia có thể kết luận người này không phải là người có võ nghệ cao cường. Điểm ấy làm cho Thủy Dạng Hề thoáng yên tâm.

Nàng cúi xuống bên tai thái giám, nói nhỏ chỉ hai người có thể nghe thấy: "Một lúc nữa ta đến dẫn hắc ròi đi, người nhân cơ hội đó bỏ chạy, phải nhanh, nhưng là đừng hoảng hốt kích động đã thảo kinh xà, biết không? Nếu không, hai chúng ta đều chết ở chỗ này. Sau khi ra ngoài, lớn tiếng kêu cứu, đem thị vệ dẫn lại đây, hiểu rõ không?"

Nàng dừng một chút, lại uy hiếp nói: "Nếu dám bỏ trốn, người chắc chắn bị chết rất khó xem, đã biết không?" Thái giám kia nghe xong, liên tục gật đầu, vâng vâng. Y phương hướng Thủy Dạng Hề chỉ, nhanh chóng, nhẹ tay nhẹ chân sờ soạn bước đi.

Nàng chỉ có thể đánh cược canh bạc này, nàng đối với thái giám bên người hoàn toàn không hiểu biết, nếu bây giờ che giấu cả hắc, mà hắc lại là người nhất gan, có lẽ nàng còn chưa đi đến cạnh cửa, hai người đều phó mệnh hoàng tuyền. Cho nên, vì làm cho tỷ lệ đào thoát thành công lớn hơn nữa, nàng chỉ có thể tự mình làm mọi, chỉ hy vọng hắc đủ thông minh, có thể chạy thoát đi ra ngoài, may mắn có thể có một đường sinh cơ.

Ngay khi thái giám kia rời đi, nàng lập tức cầm đèn lồng trong tay, ném theo hướng ngược lại, đập vào lan can rơi xuống đất truyền đến một trận binh binh bang bang vang lên. Ngay sau đó một trận tiếng chân nặng nề vang lên, theo phương hướng hướng đèn lồng mà đi.

Thủy Dạng Hề nhân cơ hội càng hướng vào chỗ sâu nhất của giá sách dựa vào để trốn. Gắt gao dựa vào góc, chỉ nghe một trận tiếng bước chân hỗn độn, không biết là thái giám kia hay là người khác ở trong phòng.

Rất nhanh chỉ nghe một tiếng chi nha, cửa được mở ra, ánh trăng mỏng manh xuyên qua cửa phòng để lại một phiến trắng noãn, trong ánh sáng, có thể thấy được một thân ảnh vội vàng chạy ra ngoài. Sau đó là một trận hô quát, một âm thanh thê thảm kêu cứu nặng nề ra trong đêm yên tĩnh, Thủy Dạng Hề không khỏi cười, như thế, liền có thể thành công.

Đột nhiên cảm thấy không khí bên người căng thẳng, gương mặt vừa thấy, một cái Hắc y nhân xuất hiện rõ ràng ở trước mắt, hai mắt tràn đầy sát ý nhìn nàng. Thủy Dạng Hề cũng chỉ ngưng mắt hắc đánh giá một phen, trong mắt là hoàn toàn khinh thường, trong lòng lại ở cẩn thận tính toán thời gian, nếu kéo dài được một chút, có thể sẽ được cứu.

Một bên nhìn chằm chằm động tĩnh của Hắc y nhân, từ từ di chuyển đến bên cạnh giá sách. Trong mắt hắc y nhân kia hiện lên một tia ý cười khinh miệt, đao trong tay nhanh chóng giơ lên, hướng cổ Thủy Dạng Hề chém xuống, thời điểm mảnh treo chuông, Thủy Dạng Hề đem những chồng sách trên giá sách, hung hăng ném vào mặt hắc. Tốc độ cực nhanh, xuất kỳ bất ý.

Chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn của hắc y nhân, lao đảo một cái liền ngã, ngồi trên mặt đất, binh khí từ trong tay rơi trên mặt đất phát ra tiếng đình đình đình đình quanh quẩn thật lâu trong căn gác yên tĩnh, sách vở toán loạn trên người hắc.

Lúc này, một đôi thị vệ vừa lúc vọt tiến vào, mười mấy cái đèn lồng làm cho Trần thư các được chiếu sáng rõ ràng, một thanh đao sáng chói kề trên cổ hắc y nhân vừa ngồi dậy.

Thủy Dạng Hề đứng ở bên cạnh hắc, trên cao nhìn xuống, vẻ mặt kiêu căng phảng phất thần tiên cũng không thể xâm phạm, lạnh giọng nói: "Có phải hoàng hậu phái người tới phải không?"

Không thấy hắc y nhân trả lời, một lúc lâu sau, chỉ thấy ánh mắt hắc chậm rãi đóng lại, ngã xuống đất. Một thị vệ tiến lên phía trước hắc, kiểm tra cổ của hắc, đôi Thủy Dạng Hề nói: "Tam Hoàng phi, hắc đã uống thuốc độc tự sát."

Thủy Dạng Hề không khỏi nhíu nhíu mày, uống thuốc độc tự sát? Cũng thế, vốn cũng không trông cậy từ trong miệng của hắc biết được chút gì, khoát tay áo nói: "Bỏ đi, như vậy xử lý đi. Việc đêm nay, nếu có ai truyền ra ngoài, giết chết không buông tha. Nghe hiểu chưa?"

"Dạ," bọn thị vệ cung kính đáp, thứ nhất, dựa vào thân phận của nàng, không thể không nghe, thứ hai, khí thế của nàng quả thật có một cỗ ma lực làm cho người ta không thể không thuyết phục.

Thủy Dạng Hề nhìn nhìn sắc trời, tuy rằng đã muộn đen, bất quá thời điểm vẫn còn sớm, cửa cung vẫn còn chưa đóng lại. Đã nhiều ngày đi lại trong cung,

mặc dù người trong phủ thành thói quen, nhưng hôm nay chung quy có chút muộn, một chút này, không chừng lo lắng thành bộ dáng gì nữa. Chỉ vội vàng phân phó vài tiếng, liền hướng ngoài cung mà đi.

Trong bóng đêm, xe ngựa trong phủ vẫn yên lặng như cũ chờ. Thủy Dạng Hề lên xe ngựa, trong lòng vẫn là nhớ mấy việc gấp vừa rồi.

Nàng vốn tưởng rằng điều tra tư liệu cũ trong cung, không có cái gì nguy hiểm, nhưng hôm nay xem ra, sự thật đều không phải như thế. Hoàng hậu hẳn trương loại bỏ nàng như vậy, hơn nữa làm trắng trợn như thế, thật là làm cho nàng có chút không rõ.

Nàng tựa đầu tựa vào trên vách của xe ngựa, nhẹ nhàng mà xoa huyết Thái Dương, chẳng lẽ hoàng hậu đã cùng Nam Cung Ngự Cảnh xé rách da mặt? Trong lòng không khỏi cả kinh, nhưng lập tức lại phủ định nhận định này, tâm tư Nam Cung Ngự Cảnh dĩ thường kín đáo thâm trầm, cho dù có động tác, nhất định sẽ không làm cho nàng biết được nửa phần.

Như vậy xem ra, đó là tự thân vấn đề của hoàng hậu. Nam Cung Ngự Cảnh phải là người hoàng hậu kiêng kỵ nhất, nhiều ngày này đối hẩn tính toán cẩn thận, liền cũng biết nàng đối với hẩn phòng bị. Mà lần này cũng không tiếc bại lộ ra chính nàng, cũng muốn ngăn cản ‘nàng’, bởi vậy có thể thấy được chuyện cũ hai mươi mấy năm trước này đối nàng mà nói vô cùng trọng yếu.

Nghĩ như vậy, rốt cục trên mặt Thủy Dạng Hề gỡ bỏ bộ mặt trầm trọng mấy ngày qua, hai mắt loãn thành hai khỏa ánh trắng nhợt nhạt, lấp lánh, lấp lánh.

Nàng lén lút trở về Lâm Thủy các, nghĩ như thế nào để giải thích cho Nam Cung Ngự Cảnh mới không làm cho hẩn nghi ngờ. Khi trở lại, chỉ có Tổng nương đợi nàng, nửa thân ảnh của Nam Cung Ngự Cảnh cũng không thấy. .

Nàng nhìn kỹ trong phòng một lần nữa, nói với Tổng nương: "Nam Cung Ngự Cảnh đâu?"

"Tam hoàng tử còn ở Tử Thần lâu, tiểu thư muốn đi qua sao?" Tổng nương liếc mắt nhìn Thủy Dạng Hề một cái, hứng thú hỏi.

"Không được, ta hôm nay cũng mệt mỏi " trong lòng Thủy Dạng Hề một trận may mắn, đây không phải trời cũng giúp nàng sao, cuối cùng cũng không cần suy nghĩ lý do để giấu giếm hẩn, hơn nữa, nàng cũng không nắm chắc có thể giấu hẩn, "Hôm nay việc về muộn không thể làm cho bất luận kẻ nào biết, nhất là tam hoàng tử. Trước đi ra ngoài đi."

Tổng nương gật gật đầu, mặc dù trong lòng có chút hoài nghi, nhưng vẫn không hỏi, chỉ vì nàng đã có thói quen nghe theo mệnh lệnh của Thủy Dạng Hề .

Thủy Dạng Hề đem cuốn sách ghi chép vừa lấy từ trong cung ra xem lại, bên trong ghi lại là thời gian hoàng đế lâm hạnh nữ tử hậu cung, trong đó nữ tử trừ bỏ tần phi, còn có một một số cung nữ trọng yếu. Cẩm Liên kia có chút đặc thù làm cho nàng không thể không liên tưởng đến tầng này.

Thủy Dạng Hề một tờ một tờ xem qua, nội dung bên trong tương đương ngắn gọn, đơn giản chính là hoàng đế ở chỗ nào đó, lúc nào đó lâm hạnh phi tần hoặc cung nữ, nếu có mang thai , có thể căn cứ thời gian mang thai suy tính tại thời điểm lâm hạnh có thể tính đại khái thời gian mang thai. Xem xét kỹ xuống dưới, bất quá cùng các ghi chép khác giống nhau, buồn tẻ làm người chán nản.

Cuối cùng tính nhẩm lại của Thủy Dạng Hề giúp nàng xem hết cuốn ghi chép, mất khoảng nửa canh giờ. Chậm rãi lướt qua tờ cuối cùng của cuốn ghi chép, trong lòng bàn xuất một ít mờ hời, trong đầu không ngừng xem xét nội dung vừa xem.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của nàng, mặt trên quả thật có ghi Hoàng Thượng lâm hạnh ngự tiền nữ quan Cẩm Liên, thời gian là sau khi Hòa Mi phạm lỗi lần đầu tiên, như thế xem ra, trước khi được hoàng thượng Lâm hạnh, Cẩm Liên là nữ quan mà Hoàng Thượng đặc biệt xem trọng, bởi vậy mới có thể cứu Hòa Mi, có lẽ, đó cũng là cử chỉ quật khởi của nàng mà thôi.

Có thể, đây cũng là thể hiện nàng cùng hoàng đế có quan hệ thân mật, nhưng cùng việc hoàng hậu muốn giết nàng lại có cái gì liên hệ? Thủy Dạng Hề vỗ nhẹ mặt bàn, ngưng thần nghĩ, hay là, bởi vì ghen tị?

Thủy Dạng Hề lấy tay nhẹ nhẹ vuốt môi, ánh mắt liềm liềm, trầm nghĩ, nếu là ghen tị, cũng không hợp lý, khoảng thời gian đó, Hoàng Thượng lâm hạnh cung nữ cũng không chỉ một người Cẩm Liên. Mà những cung nữ nàng đọc, có người thậm chí được ban cho phẩm vị (cấp bậc), từ đây xem ra, Cẩm Liên đều không phải là được hoàng đế sủng, nếu nói là ghen tị khó có thể tin tưởng được.

Lý do gì khiến cho hoàng hậu bắt Cẩm Liên đi, từ đó về sau liền thất tung (không rõ tung tích) hoặc là nói bị hoàng hậu diệt khẩu.

Thủy Dạng Hề lại đem những mốc thời gian tương quan toàn bộ bày ra một lần, góc phía trên là thời điểm Cẩm Liên cùng hoàng hậu bị lâm hạnh, nàng còn nghĩ sắp xếp thời điểm hoàng hậu chán được đoán có thai cũng sắp xếp đi ra.

Nàng xem sau một lúc lâu, cũng không thấy nguyên nhân, rốt cuộc trong thời gian này có liên hệ như thế nào?

Nàng nhu nhu cho cái trán nở ra một chút, đứng dậy, chậm rãi bước đến bên cạnh đàn tranh, tùy tay gảy lên vài cái thanh âm trong veo, âm luật ngân nga, giống như một con suối trong vắt rót vào trong không khí, bình tĩnh đến cực điểm.

Thủy Dạng Hề một bên vuốt gảy đàn, một bên không ngừng mà suy tư về chuyện hai mươi hai năm trước, hoàng hậu tiến cung cũng có một khoảng thời gian, nàng sở dĩ có thể ngồi trên vị trí hoàng hậu, là do Thiên Mị vương triều một quy củ vĩnh viễn: Mộc gia không tham gia triều chính, nhưng nữ nhi Mộc gia phải làm hoàng hậu. Đây là mấy ngày gần đây nàng vô tình đọc được sách cũ trong cung, về phần vì cái gì, điều này có lẽ liên quan tới lúc mới lập quốc, cùng điều này, không có quá nhiều can hệ.

Tiếng đàn xinh đẹp mà tao nhã, như có như không, giống như khi đàn có chút khó khăn, Thủy Dạng Hề vẫn về cầm huyền chậm nhịp lại, về một cái rồi

thời.

Suy nghĩ của nàng tiến vào một cảnh giới khác, nữ nhân trong hậu cung đơn giản chính là tranh thủ tình cảm, mà khi đó hoàng hậu căn bản là không tranh thủ tình cảm, tiến cung không lâu, mộc phủ liền nhanh chóng suy bại đi xuống, hơn nữa nhiều năm qua đi, vẫn không có con nối dòng, mà khi đó nhị hoàng tử của Thục phi đã muốn hơn hai tuổi.

Như thế xem ra, tình cảnh của hoàng hậu khi đó là bốn bề thọ địch (bốn phía đều là địch), tùy thời đều có thể mất đi danh hiệu hoàng hậu. Như vậy, nàng mang thai không phải vừa lúc giải quyết nguy cơ của nàng sao, chuyện này không phải quá mức đúng dịp sao? Tiếng đàn từ thanh phong Minh Nguyệt sáng khoải lập tức chuyển vào giông tố như sắp xảy ra một trận bão lớn, ánh mắt bừng binh của Thủy Dạng Hề nhìn thẳng, đầu ngón tay rất nhanh đảo qua huyền cầm, trầm thấp như một trận sấm oanh oanh mà qua.

Đột nhiên, phanh một tiếng, tiếng đàn im bật, một trận đau đốn xẹt qua đầu ngón tay, cúi đầu vừa thấy, huyền cầm đã đứt. Một tia máu, theo đầu ngón tay tinh tế chảy ra...

Tay nàng có chút hơi hơi phát run, trong lòng cũng như tơ nhện trong gió run rẩy phiêu diêu. Thời gian Cẩm Liên cùng hoàng hậu bị lâm hạnh, bất quá cách nhau mấy ngày. Mà thời gian Cẩm Liên mất tích, cùng thời gian Họa Mĩ phạm lỗi lần thứ hai, cách xa nhau cũng bất quá hơn mười ngày, mà sau khi Họa Mĩ phạm lỗi, ước chừng hơn nửa tháng, liền truyền ra tin tức hoàng hậu mang thai hơn một tháng. Điều này không khỏi quá mức làm người ta hoài nghi.

Thân thể của nàng không khỏi có chút run rẩy, rõ ràng đã là cuối mùa xuân, vì sao nàng cảm thấy vẫn rét lạnh như thế.

Nàng chậm rãi đi đến bên cạnh bàn, ra sức đảo qua cuốn tập trên bàn, sau đó ném ngay cuốn sổ đi, giống như đó là mãnh thú vô cùng hung dữ, nếu chạm một chút nàng sẽ bị ăn mất.

Hai tay gát gao ôm thân mình, nhìn cuốn sách nhỏ màu vàng sáng không do dự đập lên, đi thẳng đến trước giường, đáy lòng càng phát ra rét lạnh dày đặc.

Nàng nghĩ nàng là hoàn toàn hiểu được. Nếu nàng đoán không sai, hoàng hậu lúc ấy không có mang thai, mang thai là Cẩm Liên. Nàng đem Cẩm Liên nhốt trong cung của nàng, đến Cẩm Liên sinh ra hoàng tử mới giết nàng ta diệt khẩu.

Rất tàn nhẫn, thật sự rất tàn nhẫn. Tay nàng thực tự nhiên nắm lên, tay phải truyền đến đau đốn nhẹ, chân tướng như thế, như lăng trì cắt xé lòng của nàng.

Nam Cung Ngự Cảnh, hẳn là đứa nhỏ của Cẩm Liên, khó trách hoàng hậu có thể nhẫn tâm xuống tay đối với hắn như thế, nguyên lai căn bản không phải nàng thân sinh. Khá lắm hoàng hậu ngoan độc a, trong cung tranh đấu, lợi dụng hắn cũng cố địa vị của chính mình, hiện tại, hắn căn mục đích của nàng, thì trừ bỏ hắn một cách thông khoái.

Thủy Dạng Hề không khỏi nhíu nhíu mày, trong mắt hiện lên chán ghét nồng đậm, trong thiên hạ sợ không thể tìm ra người độc ác hơn so với nàng. Người ta nói, độc nhất là lòng phụ nữ, nàng ta đem những lời này phát huy vô cùng nhuần nhuyễn a.

Nàng đưa tay chậm rãi gợn lên trước mắt, đã thấy một dòng máu theo ngón áp út từ từ chảy ra, cảm giác có cái gì bén nhọn chui vào da thịt, nàng nhẹ nhàng chạm vào chiếc nhẫn, lại một trận đau đốn tràn ra.

Nàng không dám đụng vào, liền đem tay nhẹ nhàng đặt lên bàn, nàng rất sợ đau, nhưng hiện tại, so với trước đây càng sợ. Một chút ít đau đốn, đều có thể tác động đến trái tim. Nàng nên nói như thế nào cho Nam Cung Ngự Cảnh biết? Tâm trạng phức tạp chưa từng có, trong lòng nàng vô cùng không yên.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng treo trên đầu cành liễu, trong gió cành liễu phát phơ, lay động đầy sức sống, giống nhau cây cối cùng nhau khởi động để lung lay ánh trăng không rõ lắm, tạo thành nhiều bóng râm, không biết nhân gian sâu, không hiểu nhân gian khô, chậm rãi chờ đợi thời gian trôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

Thủy Dạng Hề không tình nguyện xuống xe ngựa, cung trang với quần lụa mỏng thật dài kéo qua cửa cung, lưu lại một phiến sắc hương hoa cỏ. Ánh mắt có chút phiêu ly, không yên lòng theo hướng phượng nghi cung mà đi.

Hôm qua thật vất vả mới có thể bình an trở lại trong phủ, sáng sớm hôm nay hoàng hậu tuyên nàng tiến cung, hoàng hậu sao lại thiếu kiên nhẫn như thế chứ? Thủy Dạng Hề có chút ý nghĩ trào phúng, chân chưa ngừng bước, đi qua thêm dãy tuyết trắng, lan can điêu khắc chạm trổ tinh vi.

Các ngón của tay phải vô ý thức vuốt ve, lại không thấy cảm giác trơn bóng trước đây, tay đã được băng bó bằng vải thô. Bất giác có chút kinh ngạc, cúi đầu nhìn xuống cánh tay, mới phát hiện toàn bộ ngón tay cơ hồ đều bị băng vải màu trắng bao thành một cái kén châu châu quái dị.

Bước chân của Thủy Dạng Hề không khỏi dừng lại, nhìn dài băng quần ngón tay trông như bị béo thũng, trong đầu mới hoảng hốt nhớ lại việc tối hôm qua Nam Cung Ngự Cảnh giúp nàng băng bó.

Gió thổi qua có chút lạnh lạnh, mang theo đặc hữu ướt át, ánh mắt mê man. Nàng vẫn không thể nói cho hắn biết sự thật, nàng thật sự không đành lòng đem chuyện tàn khốc như vậy trắng trợn bày trước mặt hắn, như vậy rất tàn nhẫn. Một người mà chính mình hai mươi ba năm gọi mẫu hậu, kết quả lại là kẻ thù giết mẫu thân của chính mình, điều này làm cho người ta khó chấp nhận được.

Đáy lòng cười khê một cái, Nam Cung Ngự Cảnh quả nhiên là ngoại lệ của nàng, tình cảm của nàng vì hắn mà sinh ra, vì hắn mà mất đi, hắn quả thật là sinh mệnh của nàng.

Có chút nghịch ngợm giật giật ngón tay, ngón giữa không thể động đậy, kỹ thuật băng bó này thật là làm người ta không dám khen tặng.

Chính là, nàng ngưng thần nhìn ngón tay kia thật to, vết thương này từ đâu mà đến? Nếu nàng nhớ không lầm, là do nhấn bén nhọn gây cho nàng bị thương, mà nhấn kia có chỗ nào bén nhọn?

Cung nhân thúc dục, Thủy Dạng Hề có chút mê man tiếp tục đi về phía trước, nghĩ lại về cái nhấn kia. Trong đầu không ngừng suy nghĩ về chuyện Mộc Tư Khê lưu lại chiếc nhấn và di ngôn, bén nhọn gây đau đớn có phải là điều mà huyền cơ mà mười mấy năm qua cậu không thể tìm ra.

Nghĩ như vậy, thân mình đột nhiên nhất khinh, sự thật là như vậy? Đó chính là nguyên nhân chiếc nhấn thô nhám? trên nhấn kia là một đóa mẫu đơn vô cùng xinh đẹp tinh tế, thủ không khỏi thả lỏng, nếu là thô ráp, đóa mẫu đơn kia sẽ không thể sống động như thế.

Đã nhiều ngày tựa hồ vận thế của nàng tốt chưa từng có, muốn cái gì có cái đó. Bất quá, điềm báo xấu, cũng nhiều trước nay chưa từng có, nghĩ đến cái gì cái đó liền đến.

Bất tri bất giác, đi qua ngự hoa viên, đã thấy Phụng Nghi cung ở xa xa. Sao lại nhanh như vậy? đầu mảy mui lại, trong lòng nàng còn chưa có đối sách, Hoàng hậu khẩn cấp tuyên nàng vào cung, sẽ không có cái gì hảo tâm, trong thời khắc quan trọng này nhất định phải đề phòng.

Vào Phụng Nghi cung, nhóm cung nữ nô tài bên cạnh nhanh như chớp quỳ xuống, Thủy Dạng Hề thoáng dừng một chút, vẫn không thói quen lễ tiết như thế.

Đi qua tấm bình phong khổng lồ kia, mới vào chính điện. Đây là lần thứ hai Thủy Dạng Hề quang minh chính đại bước vào nơi này, đáng đi thướt tha, tự tại như gió, trong lòng cũng cảnh giác cẩn thận hơn một phần. Hoàng hậu quả nhiên là nữ nhân có thủ đoạn tối cao trong thiên hạ, không thể không phòng.

Thi lễ rất quy củ xong, liền không hề mở miệng, nàng am hiểu nhất đó là lấy tĩnh chế động, hoặc là nói, trước khi biết được mục đích của đối phương, cũng chỉ có từ từ mà đối phó.

Hoàng hậu vẫn cười tươi như hoa, vẻ mặt yêu thương: "Hề Nhi, đến bên cạnh mẫu hậu, nhiều thời gian như vậy cũng không đến thăm mẫu hậu, thật là muốn giết mẫu hậu."

Thủy Dạng Hề chớp mắt, lông mi thật dài che khuất ánh sáng long lanh trong mắt. Nàng không biết hoàng hậu có chú ý gì, nàng cùng nàng trong lúc đã sớm đâm tâng kia mỏng manh cửa sổ giấy, chỉ chưa mở cửa sổ mà thôi, sao lại giả vờ gần gũi như vậy? Trong lòng cảnh giác không khỏi lại thêm vài phần.

"Mẫu hậu nói đúng ạ, đều là lỗi của Hề Nhi." Thủy Dạng Hề thoáng đứng dậy thi lễ, nhưng cự tuyệt yêu cầu, làm cho 'nàng' gần người "hều bởi vậy mà mẫu hậu phạt Hề Nhi, Hề Nhi cũng cam nguyện."

Sau một lúc lâu, trong điện nghe không thấy tiếng vang gì, ngoài cửa sổ vách tường màu hồng với ngoài lưu ly, một gốc cây nhỏ đón gió phấp phới, cảnh cây bị uốn cong, lá cây bị đánh nát, ánh sáng mặt trời chiếu lên, trông vô cùng sống động.

Người trong điện, bởi vì Thủy Dạng Hề cự tuyệt đến gần người, trong lòng không khỏi đỏ mặt hời, Tam Hoàng phi lớn mật như thế, lại dám ngỗ nghịch hoàng hậu nương nương. Tuy rằng, nương nương rất sủng ái đối với nàng, nhưng nàng không nên không biết nương nương chán ghét nhất là người khác cùng nàng ngỗ nghịch.

Nhất gan, chỉ đó thể cúi đầu xuống, trong lòng cầu nguyện hoàng hậu đừng bởi vậy tức giận, tai ương kia chỉ bọn họ phải gánh chịu mà thôi; can đảm hơn một chút, nhìn trộm Thủy Dạng Hề cùng hoàng hậu, không khí băng cứng như vậy thật là làm bọn họ không có khả năng chịu đựng.

Thủy Dạng Hề cũng cúi thấp đầu, khóe môi nhếch lên cười, cảm thụ được không khí bất bình thường trong điện như thế, trong lòng bất giác có chút cao hứng. Nàng không thích cùng người lá mặt lá trái (giả dối), phải là phải, không phải là không phải, làm gì làm bộ làm tịch như thế, làm người ta ghê tởm. Hiện tại nàng chán ghét hoàng hậu đeo bộ mặt đạo đức giả kia.

Hoàng hậu muốn lợi dụng cái gọi là tình thân vốn không tồn tại kia để trách móc nàng, nàng liền cố tình không cho nàng thực hiện được, dù sao đều đã xé rách, sớm đến, sớm siêu sinh.

Hoàng hậu nhìn người nhận sai dưới điện kia, hung quang trong mắt không khỏi hiện ra, quả thực không giống với trước kia, một bộ dạng thân mình nhục nhược (yếu đuối) cúi xuống, lại có một viên linh lung thất khiếu tâm.

Mấy ngày nay, nàng cũng ăn không ít mệt của nàng ta, nhiều lần lặp đi lặp lại phá hư kế hoạch của nàng, lúc bắt đầu không nên tin lời nói mờ mịt của

Mộc Tư Khê (Trong chương 6, từ hoàng hậu thuật lại "Nương của người trước khi chết, lời kéo tay của ta nói, Hề Nhi của nàng là bảo bối tốt nhất thiên hạ, nếu sau này ai có được nàng đó là phúc khí tu từ kiếp trước.") lưu lại nàng. Đến bây giờ, không những chưa đạt đến cái gì, nhưng lại để cho chính mình một cái tai họa.

Trải qua chuyện này, trong lòng hoàng hậu càng muốn trừ bỏ nàng, một tia ý cười âm ngoan hiện lên mí mắt, trong giây lát, đã khôi phục vẻ mặt hiền lành đoan trang độc hữu của nàng, cười nói: "Khó được Hề Nhi thông hiểu đại nghĩa như thế, mẫu hậu sao lại trách tội. Hôm nay thời tiết bắt đầu nóng lên, ta liền phạt Hề Nhi bởi mẫu hậu đi dạo núi ở hậu cung, như thế nào?"

Núi ở hậu cung, đây là một chỗ tốt khó gặp trong cung, không phải là núi thực sự, chỉ là một góc cao hơn các chỗ khác một chút, bốn phía trồng không đồng đều nhiều loại cây khá rậm rạp, là nơi hóng mát lý tưởng. Chính là, địa thế xa xôi hẻo lánh quá mức, nếu là không có thị vệ đi theo, người trong cung rất ít tiến đến .

Thủy Dạng Hề giương mắt liếc nhìn hoàng hậu một cái, lại cúi xuống, hàm răng cắn môi nhè nhẹ, hoàng hậu khá lắm, xem ra hôm nay là tính không thể không trừ bỏ nàng . Phía sau núi rất hẻo lánh, mọi người đều biết, nếu xảy ra cái gì sai lầm, nàng có thể phủ sạch không còn một mảnh. Thật là người âm hiểm giả dối nhất thiên hạ.

Hoàng hậu vừa lòng nhìn bộ dáng vô thố (không biết làm gì cho phải) của Thủy Dạng Hề, khinh miệt cười, cố ý đem chén trà va chạm làm tiếng vọng qua lại trong điện, yên tĩnh trong điện phủ lên sự sợ hãi. Hôm nay nàng cho nàng có đến mà không có về.

Thủy Dạng Hề hai tay nắm cùng nhau, thói quen muốn niết nhẫn đeo trên ngón áp út, cũng là chạm đến một mảnh thô ráp, một chút ý cười tinh quang hiện lên, đón nhận ánh mắt đặc ý của hoàng hậu , nói: "Hề Nhi tạ mẫu hậu yêu thương, chính là..." Giống như thẹn thùng cúi đầu, "Chính là, trong người Hề Nhi có thai , sợ là không thể đi ở đường núi, nếu là có cái gì không hay xảy ra làm bị thương hài nhi trong bụng, Hề Nhi không biết giải thích như thế nào với tam hoàng tử? Mẫu hậu nói có phải thế không?"

Hoàng hậu nhìn lúm đồng tiền như hoa của nàng, không khỏi sửng sốt, không nghĩ tới nàng lại lấy lý do như vậy một lần nữa cự tuyệt yêu cầu của nàng, theo bản năng hỏi: "Mang thai? Người lại mang thai ?" Cảm xúc nhất thời quá khích, lại quên che giấu, có thể nhìn âm ngoan trong mắt không xót cái gì.

Nhất thời đáy lòng của Thủy Dạng Hề cười nở hoa, nhìn nàng thất thố, nghĩ đến, lần này nàng đã bại thành thắng. Cổ đại chính là rất tốt, vĩnh viễn đem con nối dòng so với trời còn lớn hơn, nhưng thật ra làm cho nàng một cái đường lui an toàn.

"Đúng vậy, mẫu hậu, Hề Nhi hiện tại cần hồi phủ nghỉ ngơi, ra ngoài một thời gian, đã thấy có chút mệt mỏi ." Thủy Dạng Hề thừa thắng xông lên , càng sớm rời đi nơi này, tất nhiên là càng an toàn. Nàng cũng không buông tha trong mắt hoàng hậu kia có một mạt quyết tuyệt sát ý.

"Đúng vậy, người mang thai hẳn là nghỉ ngơi nhiều" hoàng hậu gật gật đầu, đã từ trong khiếp sợ khôi phục lại "Ta truyền Thái y bắt mạch cho ngươi, nếu động thai khí sẽ không tốt, thật vất vả có cái tôn tử, nhất định phải dưỡng thật tốt mới được." Nói xong, cho người đi mời Trương thái y.

Thủy Dạng Hề vốn định cự tuyệt, nhưng là nghe hoàng hậu nói mời Trương thái y, liền yên tâm thoải mái mà đợi. Nếu là Trương thái y, nhất định có thể giúp đỡ nàng

Một lúc sau, một người áo trắng như tuyết, Trương thái y xuất hiện ở trên đại điện. Thấy Thủy Dạng Hề, bất giác sửng sốt, nhưng lập tức phản ứng lại, thần nhiên thi lễ.

"Trương thái y, ngươi mau bắt mạch cho ta đi, vừa mới đứng một hồi, có chút mệt mỏi, không biết có ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng của bản phi không." Thủy Dạng Hề đưa tay duỗi thẳng ở trên bàn, trong câu nói đã ám chỉ cho hẳn không ít.

Trương thái y nghe xong câu nói của nàng, đã là sáng tỏ hơn một nửa, thi lễ xong, giống như chuyên tâm xem mạch cho Thủy Dạng Hề, đưa lưng về phía hoàng hậu, lấy ánh mắt hồi nàng .

Thủy Dạng Hề chỉ cười đối với hẳn, trừng mắt nhìn.

"Khỏi bẩm hoàng hậu nương nương, thai nhi trong bụng Tam Hoàng phi không có quá nhiều đáng ngại, chỉ là có chút mệt mỏi, cần nghỉ ngơi nhiều. Thân sẽ vì tam hoàng phi kê một đơn thuốc dưỡng thai." Trương thái y buông tay Thủy Dạng Hề ra, nghiêm túc bẩm báo cho hoàng hậu .

"Thật mang thai sao?" Hoàng hậu tựa hồ không muốn tin tưởng, không bỏ qua hỏi.

"Thật mang thai , đã hơn một tháng ." Vẫn là thanh âm trong suốt sáng sủa, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Mặt hoàng hậu lập tức nhăn lại, mà người trong điện một bên kêu lên "Chúc mừng Tam Hoàng phi, chúc mừng Tam Hoàng phi" một bên không ngừng thi lễ.

Thủy Dạng Hề gật gật đầu đối với mọi người, nhìn sắc mặt hoàng hậu không tốt, mặt mày mang theo ý cười, nói: "Mẫu hậu, Hề Nhi như vậy cáo lui, tam hoàng tử còn chờ Hề Nhi trong phủ."

"Ngươi đi đi." Hoàng hậu khoát tay, trong lời nói không thể áp chế được buồn bực.

Ngoài điện, trời trong nắng ấm, mùi hương thơm ngát hợp lòng người, Thủy Dạng Hề hít sâu một ngụm, cảm thấy thế giới thật là tốt đẹp.

"Vừa mới nhờ sự giúp đỡ của ngươi, như thế, mới có thể dễ dàng thoát được, nếu không không biết còn cùng với nàng đấu đến khi nào." Thủy Dạng Hề

cười cười, tâm tình quả thật vô cùng sung sướng.

"Ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi." thanh âm thản nhiên như cũ.

"Cái gì?" Thủy Dạng Hề quay đầu nhìn hần, có chút kinh ngạc, "Người là nói..."

"đúng vậy, " Trương thái y gật gật đầu, chi tiết đáp, "Quả thật một tháng có hơn. Bình thường phải chú ý, thai vị không phải đặc biệt ổn, không thể vận động quá nhiều, cũng không được suy nghĩ quá nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Mang thai? Trong lòng Thủy Dạng Hề là kinh, là hãi, đã không rõ. Nàng thế nhưng mang thai .

Có chút mơ hồ mà bước lên xe ngựa, tay không tự giác xoa bụng, không có gì biến hóa, như trước bằng phẳng như lúc ban đầu. Nhưng là, nơi đó đã có một cái tiểu sinh mệnh, thật sự là thần kỳ.

Trên mặt của nàng lập tức nhiễm thượng một chút từ ái tươi cười, trong nháy mắt cả người sáng lên, tựa hồ quanh thân đều tản ra quang sáng màu vàng ôn nhu, ấm áp, đây là cái gọi là ánh sáng của mẫu thân đi.

Từ nhỏ nàng là cô nhi, không chỗ nương tựa. Trên thế giới này sắp có một người huyết mạch tương liên cùng nàng, cảm giác như vậy, làm cho cảm xúc nàng mệnh mệnh như thủy triều, kích động không thôi, giống như tiến vào hang mật, ngọt ngào nói không lên lời.

Xe ngựa chạy vững vàng như trước, một tiếng roi ngựa quật vào ngựa thanh âm, có vẻ cấp bách. Xe ngựa không biết từ khi nào chạy nhanh hơn.

Thủy Dạng Hề một tay che bụng, một tay nhanh giữ lấy vách xe, hơi nhíu mi, nói: "Vì sao chạy nhanh như vậy? Chậm lại một chút."

Dứt lời, cũng không kịp tiếng đáp lại, ngược lại xe ngựa càng đi càng nhanh, thân xe cũng càng không ngừng xóc nảy, tựa hồ đường đi cũng không phải đường lớn bằng phẳng kia, giống như đường núi gập ghềnh.

Đột nhiên xóc nảy mạnh một cái, làm Thủy Dạng Hề trong xe ngựa huých một cái lao đảo, gập ghềnh, suýt nữa ngã sắp xuống. Nàng cảm thấy có chút không thích hợp, hết sức ổn định thân mình, vén lên bức màn xe nhìn ra bên ngoài. Hiện tại xe ngựa chạy trên đường núi, nhìn rừng núi cát đá không ngừng lui lại ở phía sau, Thủy Dạng Hề đại khái có thể phán đoán xe ngựa đang hướng lên đỉnh núi mà chạy.

Một trận gió mãnh liệt theo xe ngựa đánh vào trong xe, đánh vào trên mặt, có chút hơi hơi đau đớn. Lúc này Thủy Dạng Hề mới thanh tỉnh lại, xem ra, nàng đã đi đường khác , không biết khi nào xa phu cũng bị thay đổi đi. Vừa rồi lên tiếng, hiển nhiên đã đã thảo kinh xà .

Hai tay nàng cố gắng nắm chặt, dẹp yên bồi rối trong lòng, mâu quang kiên định mà chấp nhất nhìn chằm chằm phía sau xe ngựa, nàng tính từ cửa sau nhảy ra ngoài, may mắn thoát được sẽ có mộ đường sinh cơ (đường sống).

Bởi vì tốc độ xe quá nhanh, đứng thẳng không xong, chỉ có thể lựa chọn phủ phục (bò trên đất) đi tới. Thật vất vả mới đi đến bên cạnh cửa, nhẹ nhàng tháo bỏ then chốt cửa, tướng môn chỉ hé mở một chút, nàng vĩnh viễn cẩn thận như vậy, gặp biến không sợ hãi, cho dù hiện tại tánh mạng đã sớm nguy hiểm, cũng có thể bình tĩnh phân tích lợi hại trước mắt. Nàng muốn xác định đằng sau không có người.

Ánh sáng mặt trời chói mắt xuyên thấu qua khe cửa chiếu vào trong, có chút nóng ấm, tuy chỉ có một cái khe hở nhỏ, cũng có thể cảm ở đây vô cùng trống trải. Con mắt của nàng vòng vo mấy vòng, vẫn chưa phát giác có gì khác thường, nghĩ đến, không người đi theo.

Nàng hơi hơi chớp mắt, trong lòng có chút bồi rối, mắt nhìn xuống thấy đất đá trên mặt đất bay nhanh, tay lại hướng bụng tìm kiếm. Nhảy xuống như vậy, đứa nhỏ trong bụng nàng nhất định là không bảo đảm. Nàng không thể, nàng còn không nói cho Nam Cung Ngự Cảnh biết là nàng mang thai. Nàng nhất định phải bảo trụ (bảo trọng, giữ gìn) đứa nhỏ này. Một chút do dự trong mắt chợt lóe qua, nàng chung quy là luyện tiếc đứa nhỏ này. Nếu là, thực sự không thể may mắn thoát khỏi, vậy hãy để nàng cùng đứa nhỏ một chỗ.

Ý nghĩ như vậy hiện lên trong óc, ngược lại trong lòng càng thêm bình tĩnh một chút. Một loại không sợ hãi như mặt nước rót vào trong lòng. Can đảm không sợ bất kỳ cái gì.

Đóng cửa cẩn thận, trở lại trong xe, theo xe ngựa xóc nảy, Ánh sáng mặt trời theo khe cửa sổ liến vào, không ngừng chiếu sáng khắp nơi, lộ ra vẻ khản trương khó mà diễn lại được.

Thủy Dạng Hề lấy lại bình tĩnh, nếu không thể thoát được từ phía sau, theo lý thường nên lựa chọn phía trước. ở trong xe Nàng tìm một phen, cũng không

tìm được trường côn hay vậy linh tinh có tính công kích ở cự li xa, vật duy nhất có thể đã thương người chủ thủ sáng nay nàng đem theo người làm vật phòng thân.

Nàng cảm chủ thủ đi về phía trước, xe vẫn vô cùng xóc nảy, làm cho thân mình của nàng có chút nghiêng ngả lao đảo, vì làm cho đứa nhỏ trong bụng không bị thương, xương vai cùng lưng của nàng va chạm vào thành xe sinh ra đau đớn.

Chuẩn bị tiếp cận cửa trước, lại nghe ngựa thét một tiếng dài, so với lúc trước tốc độ của xe ngựa càng thêm điên cuồng. Trong lòng Thủy Dạng Hề rung mình, không tốt, có lẽ con ngựa này đã bị cái gì kinh hách, cuồng loạn đứng lên, nếu như vậy, nàng muốn chạy trốn khó khăn càng thêm khó khăn.

Nàng xóc rèm cửa lên một phen, quả nhiên không thoát khỏi dự liệu của nàng, ở phía trước trừ bỏ xa phu cũ bị đánh ngã một bên, không có một bóng người. Trên mông ngựa cắm một thanh đoản kiếm, máu ngựa dọc theo miệng vết thương chảy xuống, còn chưa tới lòng bàn chân, xem tình hình, xác nhận vừa bị đâm không lâu.

Thủy Dạng Hề nhìn chủ thủ trong tay, lại nhìn xa phu tắt thở bên cạnh, trong lòng đã lạnh nửa phần. Nàng đã không có cách nào nữa..

Ngựa chạy như điên, mắt phương hướng, cũng mất lý tính.

Xe ngựa cách đỉnh núi ngày càng gần

Tốc độ xe ngựa ngày càng tăng lên .

Nếu cứ chạy điên cuồng như vậy, ngựa này đến vách núi đen rơi xuống . Mà nàng, cũng sẽ theo ngựa mà trượt nhai.

Hoàng hậu vì trừ bỏ nàng, quả nhiên là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ngay cả cơ hội như vậy cũng không buông tha. Thật sự là đủ âm ngoan, đủ độc ác. Điểm ấy, ‘ nàng ’ như trước là không bằng nàng

Cuồng phong đánh trên mái tóc của nàng, tùy ý bay trong gió, thật dài, kết lại trong không trung, trên mặt của nàng mang theo chưa từng có thông dong, mang theo ý cười nhẹ, hỗn loạn quyến rũ.

Muốn nàng trượt nhai như vậy bỏ mình sao? Hoàng hậu mơ tưởng không khỏi quá nhiều đi. Cởi vạt áo bên hông xuống, buộc trên chủ thủ , bây giờ, nàng cũng chỉ có thể dựa vào cái này.

Một tay cầm chặt then cửa phía trước, một tay lôi kéo vạt áo treo chủ thủ đánh vòng xoay tròn, tuy rằng đã không còn nội lực, nhưng tay chân vẫn nhanh nhẹn rất có kỹ xảo. Vạt áo càng quay càng nhanh, đến cuối cùng, cơ hồ chỉ còn lại có một cái bóng.

Vó ngựa cuồng loạn, đập trên đường núi gấp ghe càng thêm điên cuồng, làm cho xe ngựa va chạm xóc nảy. Thủy Dạng Hề lấy hai chân ôm lấy thanh ngang to ổn định thân hình, chậm rãi hạ thân xuống, tay không ngừng quay như trước. Nàng vẫn không nhúc nhích chăm chú nhìn chân ngựa, chủ thủ trong tay hướng về phía chân ngựa đánh tới.

Chủ thủ theo lực ly tâm, nhắm thẳng chân ngựa quét tới, chủ thủ vô cùng mau như lưỡi hái hướng đâm vào chân ngựa.

Máu tươi nhất thời văng khắp nơi, cơ hồ toàn bộ chân ngựa đều bị hủy. Con ngựa bị đau, so với lúc trước càng thêm điên cuồng.

Thủy Dạng Hề nhanh chóng đứng dậy, hai tay bảo vệ bụng, hướng trong xe lăn đi, thân mình vừa mới đánh lên cửa sau ngừng lại, lại đột nhiên chấn động mãnh liệt, cơ hồ đem nàng chấn bắn ra.

Thân thể của nàng từ trong xe ngựa bay lên cao, đánh lên đỉnh xe lại trở lại. Nàng đem chính mình ôm như một quả cầu, thân thể ở trong thùng xe quay cuồng, tiếp nhận hầu hết va chạm

Một hồi lâu sau, va chạm mới ngừng lại được. Nàng chậm rãi thở ra, tần số tim đập trong ngực cũng giảm xuống, đi đến cạnh cửa, thể này mới xuống xe ngựa.

Tuy rằng, cả người đều bị thương, đau đến nỗi nàng không thể động dậy, bất quá, mệnh của nàng thật vất vả mới trở về.

Nhìn vào con ngựa sau khi đâm vào cây đại thụ đã không thể nhận ra, trong lòng nổi lên một trận ghê tởm. Vị trí của nàng, cách vách đá bất quá mấy trượng, thật là mảnh treo chuông (vô cùng nguy hiểm).

Nàng cố ý chém chân trái của con ngựa , như vậy, khi ngựa cố sức chạy, chỉ có một chân bị thương, phương hướng nó chạy liền mất chính xác. Sẽ không hướng vách núi chạy tới, mà chạy lệch theo phía bên phải.

Vừa lúc bên này cây đại thụ, ngựa đâm vào cây, không ngừng cũng không được. Phương pháp này rất mạo hiểm, không cẩn thận một chút, sẽ đánh mất tánh mạng.

Bất quá, nàng cùng xe ngựa trượt nhai, tốt nhất là liều mạng một lần.

Nàng lau trên người những chỗ va chạm mà chảy máu, miệng kéo ra một nụ cười trắng lợi cùng trào phúng.

Thủy Dạng Hề đứng dậy một cách vất vả, nhẹ vỗ về bụng, trong mắt nhu tình như gió mùa hạ phảng phất cảm giác man mát, từ từ mà đến.

Đứa nhỏ, mẫu thân sẽ bảo vệ ngươi. Mẫu thân mang ngươi trở về gặp phụ thân.

Nàng gian nan khôi phục thân mình, muốn hướng xuống núi. Chớp mắt, vây quanh bên cạnh đã có bảy tám hắc y nhân, người người cầm đại đao sáng choang trong tay, trong ánh sáng mặt trời lóe lên ánh sáng khiếp người.

Thủy Dạng Hề nhanh chóng lùi kéo xiêm y, thối lui về phía sau, trên mặt biểu hiện nghiêm trọng chưa từng có. Chẳng nhẽ trời muốn ta chết sao? Trong lòng không khỏi thờ dài.

"Không hồ là tam hoàng tử phi thông minh tuyệt đỉnh, tại tình huống kia cũng có thể gấp dữ hóa lành, thật là khôn ngoan thế gian ít gặp." Hắc y nhân cầm đầu bình tĩnh nhìn Thủy Dạng Hề, trong ánh mắt lộ ra một loại thật thật thật thật khâm phục.

Thủy Dạng Hề chớp mắt, hừ lạnh nói: "Các ngươi là hoàng hậu phái tới?" Ánh mắt hướng chung quanh nhìn nhìn, sinh lộ đã muốn bị phong kín, duy nhất có thể đi, chỉ có vách núi đen phía sau mà thôi.

"Tam Hoàng phi đã đoán được, làm sao lại hỏi lại. Làm cho chúng ta động thủ, hay là chính mình nhảy xuống?" Hắc y nhân cầm kiếm trong tay hướng vách núi đen chỉ chỉ, trong mắt đã là một mảnh hồ hững.

Thủy Dạng Hề nao nao, theo tay hắn nhìn lại vách núi đen, không thể tưởng được nàng hao hết tâm tư từ trong xe ngựa trốn thoát, lại vẫn là bị đưa vào vách đá. Quả nhiên thật là đáng buồn.

Hoàng hậu, quả nhiên thận trọng, có thể coi là tỉ mỉ.

Thủy Dạng Hề theo bản năng lui lui về phía sau, cách vách đá bất quá vài thước. Tựa hồ có thể nghe thấy tiếng đá ào ào rơi xuống, quả nhiên là không thể lui.

Song phương vô cùng lo lắng, mặt trời đã khuất gần hết, vô cùng yên tĩnh.

Hắc y nhân đã kết luận là nàng không có đường có thể trốn, muốn cho chính nàng nhảy xuống sườn núi, chỉ ở bên ngoài vây quanh nàng, cũng không đi tới.

Mà Thủy Dạng Hề đau khổ suy tư về việc như thế nào mới có thể thoát ly hiểm cảnh, thái dương chiếu xuống ác liệt, làm thể lực tiêu hao so với lúc trước càng nhiều, càng ngày nàng càng không thể chống đỡ nổi.

Ngay lúc song phương đối kháng, một bóng trắng từ trên trời giáng xuống, trên mặt che một khối lụa trắng, từ từ rơi xuống trước mặt Thủy Dạng Hề.

Thủy Dạng Hề vừa thấy liền biết hắn là ai, lúc này vui vẻ: "Ngươi sao lại ở chỗ này?"

"Sau khi ta quay lại, cảm thấy có chút không ổn, liền đuổi theo ra cửa cung tìm ngươi. Mà xe ngựa của ngươi nhanh chạy theo hướng nam. Liền đuổi theo lại đây." Nói rất nhẹ nhàng băng quơ, khi hắn nhìn đến xe ngựa kia ở đường núi chạy thẳng về phía trước sợ tới mức hai chân đều nhũn ra.

Mà nhìn đến nàng không việc gì từ trong xe ngựa đi ra, đáy lòng thực bội phục một phen.

Hắn đã phái người báo cho tam hoàng tử, không biết bao lâu cứu binh có thể đuổi tới, nay cũng chỉ có thể kéo dài thời gian.

Mà Hắc y nhân thấy vô duyên vô cớ xuất hiện một người, kẻ đứng đầu kia hơi trầm tư, liền quả quyết xuất khẩu: "Lên." Hắn cũng đã suy nghĩ thông suốt điểm mấu chốt trong đó.

Đã có người đuổi theo đến, đằng sau chắc chắn có trợ giúp người. Mục tiêu của bọn họ chỉ có Tam Hoàng phi, cũng không thể vì nhỏ mất lớn. Nếu nàng không muốn chính mình khiêu nhai, cũng chỉ có đem nàng đánh xuống vách núi.

Theo một tiếng ra lệnh, vài cái Hắc y nhân cùng nhau tiến lên, bao quanh nam tử áo trắng kia. Nhất thời một kiếm nhoáng lên, hắc bạch giao nhau, đánh đến khó phân biệt được.

Đao kiếm trong ánh sáng mặt trời ánh lên sáng ngời, thoáng qua ánh mắt người, hoa cả mắt, mê tằm mắt.

Chỉ một hồi, thắng bại liền phân ra. Dù sao, lấy một địch tám, phần thắng, có thể đoán.

Thủy Dạng Hề chỉ có thể lo lắng trong lòng, bình thường có nhiều chủ ý lúc này nàng cũng chỉ có thể nhìn. Tay nàng gắt gao nắm lên, quần quít giữ lấy ngón tay bị băng vải, đã sớm hiểm một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Đột nhiên, một cái Hắc y nhân phi thân hướng Thủy Dạng Hề đánh úp lại, nàng xem lưỡi đao chói lọi, trong lòng cũng bình tĩnh đến cực điểm. Nàng giống như nhận định nàng không có việc gì, nàng như thế nào có thể dễ dàng sẽ chết đi?

Mở to đôi mắt nhìn thẳng con ngươi Hắc y nhân, quang hoa trong mắt phức tạp không thể hình dung được.

Thình lình nghe "Đang" một tiếng, binh khí cùng binh khí tương giao tạo ra thanh âm. Đao nhọn từ trước mặt Thủy Dạng Hề xẹt qua đỉnh đầu, bị một thanh trường kiếm đánh ngược trở lại.

Đó là Nam Cung Ngự Cảnh chạy tới. Thủy Dạng Hề nhìn chăm chăm người tới mỉm cười, chỉ nghe người tới nhẹ nhàng nói "Chờ ta" lại dùng kiếm đánh về đám người.

Ánh mắt Thủy Dạng Hề toàn bộ tập trung trên thân ảnh màu xanh kia, nàng xem cẩn thận, nhất chiêu nhất thức đều không buông tha. Ánh mắt tạm dừng ở trước ngực hắn, tuy là quần áo màu xanh, nhưng là có thể mơ hồ hiện ra phiến không đồng dạng dấu vết như vậy.

Lòng của nàng cả kinh, chẳng lẽ hắn không để ý độc tố cường (cường ép) vận nội lực? Vừa nghĩ đến đây, lại thấy bên cạnh cảm giác có một sự hiện diện không thể bỏ qua.

Thủy Dạng Hề nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy một cái Hắc y nhân đứng ở bên cạnh. Nàng kinh hãi, không khỏi hướng bên nhảy một bước. Âm thanh lạnh lùng nói: "Người là người phương nào?"

Người nọ cũng không đáp, chính là giống như đùa cợt mở miệng: "Không thể tưởng được người lại có bản sự (bản lĩnh) như thế, xác thực so với nương người mạnh hơn vài lần." Thanh âm mang theo khàn khàn đặc hữu của người trung niên, nhưng mang theo nội công mười phần, công phu rất thâm hậu

Thủy Dạng Hề nhú nhú mày, gắt gao theo dõi hắn: "Mộ Dung Tĩnh?" Trong giọng nói khẳng định chân thật đáng tin.

"Ngay cả ta đều đã biết, như vậy càng không thể lưu người." Ngữ khí của hắn đột nhiên chuyển cứng rắn, một cỗ nồng đậm sát khí từ trong tiết lộ ra.

Thủy Dạng Hề cười khê một cái, ngay cả hắn cũng đến đây, xem ra lần này hoàng hậu chuẩn bị đầy đủ. Nàng nghiêng đầu hướng Nam Cung Ngự Cảnh nhìn lại, có lẽ kiếp này thật sự vô duyên. Cho dù mọi người đến thêm, cũng không phải đối thủ của hắn.

Chỉ cảm thấy một trận cuồng phong đánh úp lại, Thủy Dạng Hề cảm thấy thân mình bị chụp bay đi, nàng nhìn thấy Nam Cung Ngự Cảnh đánh một chưởng, những Hắc y nhân liền bị đánh theo hai bên bay đi. Hắn hướng nàng mà đến, chính là không đi được xa về phía trước, toàn bộ thân mình liền ngã xuống, một ngụm máu tươi thẳng phun tới.

Thủy Dạng Hề nhú nhú mày, hắn có thể nào lại dùng loạn nội tức.

Thân thể của nàng đã hướng vách núi mà rơi xuống, không còn kịp rồi, ai cũng không kịp kéo nàng. Lần này, nàng chạy trời không khỏi nắng.

Chính là, nàng còn chưa nói cho Nam Cung Ngự Cảnh biết nàng mang thai; nàng còn không tìm được cậu vì Nam Cung Ngự Cảnh giải hoa hồng quạt chết tiết kia; nàng còn chưa nói cho hắn biết hoàng hậu không phải là mẫu thân thân sinh của hắn, nàng còn có thiệt nhiều thiệt nhiều chuyện không có làm..

Cả đời này, chẳng lẽ như vậy chấm dứt?

Nàng biến mất.

Gió nổi lên, gió cuốn lá tàn rụng, tung bay ở vách đá, giống như luyến những điều đã qua, cúi đầu khóc, thật sự thê lương..

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

Thiên mị vương triều tháng năm Khai Nguyên năm thứ ba mươi sáu, tam hoàng tử phi đương triều truy nhai, sinh tử không rõ. Tam hoàng tử từ đó bệnh không dậy nổi. Hôn mê suốt một tháng mới rốt cục tỉnh lại.

Không có rít gào tê tâm liệt phế, không có nước mắt cắt từng khúc ruột, cũng không có giọng trống khua chiêng điều tra, có chăng chính là càng thêm lãnh khốc vô tình, ánh mắt thật vất vả mới có chút ôn nhu cũng biến mất hầu như không còn. Tác phong làm việc càng thêm ngoan tuyệt sắc bén, không để đường lui.

Thiên mị vương triều tháng sáu Khai Nguyên năm thứ ba mươi bảy, ánh trăng sáng rực, mặt trời chói chang thiêu đốt, tam hoàng tử Nam Cung Ngự Cảnh đánh tan thế lực bí ẩn của hoàng hậu trong triều, thấu tóm từng chút một. Đem hoàng hậu giam lại trong thâm cung.

Tháng hai Khai Nguyên năm thứ ba mươi tám, hoàng đế Nam Cung Liệt thoái vị, tam hoàng tử Nam Cung Ngự Cảnh kế vị, xưng Cảnh Hề đế, niên hiệu Niệm Hề. Phong tam hoàng tử phi Thủy Dạng Hề làm Liên Thanh hoàng hậu, miễn chế độ ba năm tuyền tú một lần, quần thần không thể dị nghị.

Niệm hề năm thứ tư, tứ hải thái bình, quốc gia hưng thịnh phồn vinh, quanh năm mưa thuận gió hoà, nhân dân an cư lạc nghiệp. Cảnh Hề đế lấy đức trị nhân, lấy hiếu trị quốc, thu phục dân tâm.

Dân gian đồn đãi, Cảnh Hê đế mặc dù chăm lo việc nước, nhưng thân thể nhiều bệnh, mỗi tháng thời gian vào triều nhiều nhất hai mươi ngày. Suốt ngày điều dưỡng cũng không thấy hiệu quả rõ ràng, cả triều văn võ lo lắng không thôi. Có người nhân chuyện này muốn lập hậu nạp phi, bị cắt đi chức quan, từ nay về sau, ở trong triều không ai dám nói đến việc này.

Tháng chín, đúng là không khí cuối thu, gió lạnh phơ phất.

Núi Mạn La ở phía Nam kinh đô, đúng là núi mà Tam Hoàng phi ngày xưa nay là Liên Thanh hoàng hậu Thủy Dạng Hê trụ nhai. Chỉ tiếc, ngày đó Thủy Dạng Hê trụ nhai là địa phương thần bí nhất của núi Mạn La, vách núi sâu không thể tưởng được, đến nay chưa có người nào biết được điểm cuối cùng của vách núi

Ở khe núi của Mạn La sơn gần kinh đô, một con sông yên ả chậm rãi mà chảy.

Sương mù buổi sáng bao phủ tràn ngập không gian, từng chút từng chút một bao phủ toàn bộ khe núi, tạo thành một tầng lụa mỏng trắng, ở trong gió sớm lạnh căm căm khiến người ta phải đem tấm mắt mờ lớn mới nhìn thấy rõ, dòng sông trong rừng phải gợn sóng lần lần lập lờ thì người ta mới biết đó là mặt nước.

Mọi thứ dường như rất tuyệt vời, như mộng như ảo, mà tất cả, lại lộ ra tầng tầng quý dị, quá yên tĩnh, thì lại làm tâm thần người ta không yên.

Mấy tiếng chim hót, vài tiếng cá nhảy lên, làm khung cảnh yên tĩnh trống vắng có thêm một chút sinh khí. Cẩn thận nghe, thì tựa hồ có tiếng vó ngựa từ phương xa lại gần, cùng với âm thanh của mấy chục người chạy bộ âm vang qua lại trong khung cảnh trống vắng, rốt cục làm cho khung cảnh tĩnh mịch này thêm một chút nhân khí.

Tiếng vang càng ngày càng gần, đi đầu là ba người thị vệ cỡi trên ba con tuấn mã, sau ba con tuấn mã là một cỗ kiệu vô cùng hoa lệ, đi theo hai sườn cỗ kiệu là hai mươi người, trên người mặc quần áo vải thô, chỉ là dưới chân bước đi không để lại mấy dấu vết có thể kết luận người người đều là những người mang tuyệt kỹ.

Một loại không khí không hài hòa nhất thời tràn ngập toàn bộ khe núi, bá đạo đánh vỡ tình lặng nguyên bản của khe núi, kiêu ngạo ồn ào náo động là đương nhiên.

Chậm chậm đi dọc theo dòng sông, dần dần chỗ sâu của rừng rậm mà đi.

Lại vào lúc này, đột nhiên một trận gió mạnh thổi qua, trong rừng lá cây sà sạt rơi xuống, không có khúc nhạc dạo đầu, không có xoay tròn, trực tiếp rơi xuống. Thanh âm của cành cây va chạm với cành cây giống như cơn bão trên chiến trường giao chiến vô cùng kịch liệt, điên cuồng mà lắc lư những cành cây trụ lụi, nhún nhui không vương chút lá.

Thấy tình cảnh như vậy, toàn bộ tinh thần đội nhân mã không khỏi đề phòng hẳn lên, cẩn thận nhìn chăm chú động tĩnh quanh mình. Chân vẫn vững vàng đi trên mặt đất, mỗi một bước đều vô cùng thận trọng.

Đột nhiên, trong rừng thoáng hiện một cái bóng trắng, trong nháy mắt lại biến mất không thấy. Trong chớp mắt, lại xuất hiện ở trước mắt, trong nháy mắt, lại vô tung vô ảnh. Phảng phất quý mị thần bí khó lường.

Gió tựa hồ lại lớn hơn một cấp, thổi trúng con ngựa làm ngựa không thể nhấc chân ngựa đầu kêu tê tê, giống như cảm nhận được nguy hiểm vội vàng xao động bất an.

Toàn bộ tinh thần mọi người cũng đề phòng, tình cảnh quý bí âm trầm như vậy làm lòng người rất sợ e ngại.

Trong chốc lát, gió ngừng, mây tan, bầu trời trong xanh. Ánh mặt trời xuyên thấu qua cành cây chiếu vào trong rừng, loang lổ lác đác rời rạc, mang theo hơi thở sáng sớm, mùi thơm thoang thoang qua mũi.

Nhưng mà, phía trước cách đó không xa, không biết đã xuất hiện một người từ khi nào.

Người tới mặc một thân áo choàng như màu tuyết trắng, đứng đưa lưng về phía mọi người, áo choàng rộng thùng thình khoác trên người, nhưng lại đem thân hình như ẩn như hiện. Nhìn hình dáng này, có thể là một nữ tử.

Mọi người ngưng thần nhìn một hồi, trong đó một cái thị vệ cỡi ngựa cố lấy dũng khí hỏi: "Phía trước là... Người là quý, vì sao... Chấn... Đường đi của chủ nhân nhà ta?" Hắn cố hết sức đem câu nói cho hoàn chỉnh, bất quá thanh âm đứt quãng vẫn như cũ tiết lộ sự khiếp đảm của hắn.

Bạch y nhân vừa nghe, chậm rì rì xoay người lại, một đôi đôi mắt đẹp nhợt nhạt nhìn chăm chăm cỗ kiệu hoa mỹ kia. Cũng không biểu lộ cảm xúc nhiều lắm.

Theo của nàng xoay người, phía sau có hai đứa bé đi đến. Xem hình dáng, bất quá đứa bé bốn năm tuổi. Hai đứa bé ánh mắt cơ hồ hoàn toàn giống nhau thẳng lăng lăng nhìn chăm chăm mọi người, trong đó thoáng hiện hưng phấn như muốn đem người nuốt ăn.

Ba người giống như thiên tiên. Tuy rằng nhìn không thấy khuôn mặt, nhưng toàn thân đều lộ ra một cỗ tiên khí, lưu loát, lại một lần nữa mọi người giật mình ngây dại ngay tại chỗ, đúng là đã quên sợ hãi lúc trước.

"Không kể vị trong kiệu kia, vừa tròn hai mươi ba người, " đứa bé bên trái mở miệng đầu tiên, nghe ra là giọng nói non nớt của một bé trai, cười nói đối

với đứa bé bên phải, "Mười một tên bên trái thuộc về ngươi, mười một tên bên phải về ta." Nói xong, nhặt một nhánh cây trên mặt đất, thân hình chợt lóe liền đã hướng mọi người nhảy đến.

Đứa bé bên phải hừ lên một tiếng yêu kiều, cũng điểm chân nhảy lên, coi như không chịu nổi lực hậu, hướng về mọi người bay đi.

Bất quá giống như tia chớp, thanh âm vừa dứt, người đã đến.

Tiểu nam hài người tuy nhỏ, ra tay cực nhanh, nhánh cây đánh ở khắp nơi, nhưng lại làm cho người ta không có sức chống trả, chỉ vung lên, liền đem người ta chế trụ một cách thoải mái. Ra tay thuần thục đến cực điểm.

"Nếu lần này ta đem người còn lại chế phục trước Tuyền Tuyền, ta cũng không cần mặc đồ trắng được không." Nhánh cây cái quét ngang một cái, vừa lúc điểm huyết vị của người tới, làm cho hắn không thể động đậy. Hắn quay đầu lại đối với áo trắng nữ tử làm nũng nói.

Nữ tử áo trắng mở miệng cười khê, gật gật đầu, trong mắt là vô tận sùng nịch.

Mà bé gái gọi là Tuyền Tuyền kia, cũng không phải là người dễ dàng nhận thua, chỉ thấy hai tay nàng càng không ngừng múa sợi tơ tinh tế trong tay, Bất cứ chỗ nào đi qua cũng có một người ngã xuống: "Hừ, ngươi nghĩ rằng ta sẽ thất bại cho cái đầu ngốc như ngươi sao?" Thanh âm tràn đầy kiêu căng, đi theo trong mắt là một cái khinh thường. Cô tay mềm mại kéo một cái, kim khâu bay ra cắm vào cánh tay của địch nhân.

Ngay tại lúc vài cái tay giơ lên, hai mươi hai người toàn bộ ngã xuống đất chống đỡ hết nổi.

Còn lại vị kia là người giục ngựa đến trước mặt nói chuyện lúc trước. Hắn nhìn hai cái đứa bé không cần tốn nhiều sức giống như chơi đùa đã đem mọi người chế phục, kinh hãi đến quên giục ngựa chạy trốn, chỉ ngờ ngác nhìn tại chỗ, tựa hồ đã muốn mất đi năng lực tự hỏi.

Một tiếng cười non nớt quái dị, một tiếng không chịu thua khê kêu, hai cái thân ảnh nho nhỏ đã muốn đánh đi lên.

Mũi nhọn nhánh cây, tú hoa châm (kim khâu) nho nhỏ cơ hồ đồng thời điểm trên huyết vị của hắn. Biểu tình khiếp sợ của hắn tức thì dừng ở trên mặt, thân mình cứng ngắc lập tức ngã quy xuống dưới.

"Ngươi..." Tiểu nam hài dùng nhánh cây chỉ vào tiểu cô nương, sắc mặt tựa hồ tức giận đến có chút xanh mét, đem nhánh cây vứt đi, "Vì cái gì luôn phá hư chuyện tốt của ta?"

"Hừ, " tiểu cô nương ngửa đầu hướng lên trời, liếc mắt liếc thị hắn một cái, "Ta chính là không muốn ngươi toại nguyện, ba cái áo trắng thật dễ nhìn, ai muốn ngươi muốn phá hư phần hài hòa này." Quả nhiên là tâm tính tiểu hài tử.

Tuy rằng tranh cãi ầm ĩ, lại nhìn ra cảm tình bọn họ phi thường thâm hậu.

Lúc này, rèm cửa cổ kiêu, hoa mỹ tinh xảo run rẩy hiện lên, truyền ra thanh âm có chút của người nhiều tuổi: "Các ngươi là người nào, vì sao ngăn cản đường đi của lão phu?" Người này hiển nhiên là một lão thái, ánh mắt đục ngầu mà ẩn một loại tinh thần của người gian xảo giả dối.

Hai cái tiểu hài tử vừa nghe, rất ấn ý nhìn nhau liếc mắt một cái, nhất tề nhảy qua hướng hắn, mỗi người bắt một cánh tay như là bắt gà vậy đưa hắn đến bên người nữ tử áo trắng.

Hai người nhỏ bé dẫn theo một cái thân hình người lớn cơ hồ là gấp hai chính mình, xẹt qua trên không, tình cảnh này nói có bao nhiêu quái dị thì có bấy nhiêu quái dị.

Nhất tề dừng bên cạnh nữ tử áo trắng, rất là thân thiết kêu lên: "Nương..."

Nữ tử áo trắng đối bọn họ hơi hơi gật gật đầu, ý cười trong mắt không giảm, có thể thấy được nàng đối với một đôi con trai con gái của nàng tương đối vừa lòng.

Người nọ bị ném một cái lão đảo trước người nữ tử áo trắng, mới run rẩy đứng lên. Ánh mắt đục ngầu chăm chú trên dung nhan bị che đi một nửa của nữ tử, càng thêm vẻ đáng khinh.

"Không... Không biết... Nữ hiệp xưng hô như thế nào, có không... Cáo... Có thể báo cho biết tại hạ biết như thế nào mới thả tại hạ, " hiển nhiên đã sợ tới mức mồm miệng có chút không rõ .

"Thả ngươi?" Nàng kia tiến lên từng bước nói, thanh âm như nước chảy thanh nhuận dịu dàng, lại tự lộ ra một cỗ cường ngạnh, "Đại nhân vội vàng như thế chính là đi chỗ nào nha. Nếu là ta chưa nói sai, đại nhân chính là đương triều cáo lão hồi hương, nay phải chạy về phương bắc gia hương mới đúng, vì sao lúc này lại vội vàng theo hướng nam mà đi như thế?"

Nghe thấy một tiếng đại nhân gọi ra, nam tử kia chỉ trừng lớn mắt thấy nữ tử che mặt phía trước, trong mắt tràn ngập không thể tin. Hắn đã cải trang rồi, cho dù là người quen biết cũng rất khó nhận ra hắn, nữ tử chưa bao giờ gặp mặt này, có thể dễ dàng liền nói ra lai lịch của hắn như thế, điều này sao có thể không làm cho hắn cảm thấy kinh hoàng đâu.

Lúc này, hắn cảm thấy chính mình tựa hồ đã muốn thành con chim trong lồng của người khác.

Nữ tử áo trắng nhìn phản ứng của hắn thu hết vào đáy mắt, khóe miệng nổi lên trào phúng ý cười: "Nói đi, Nam Hạ ý muốn như thế nào?"

"Này... Này..." Bình thường miệng lưỡi trơn tru sao quyết như lưỡi rắn, nay lại không thể nào mở miệng. Nữ tử này gây cho hắn cảm giác áp bách quá nhiên là làm cho người ta không chỗ nào che giấu.

"Thái Hậu sai người đi làm gì?" Nữ tử khẽ mở đàn khẩu, tựa hồ nói được không chút để ý.

"A..." Hắn rất kinh ngạc, nàng như thế nào biết được. Đang suy nghĩ, lại nghe thanh âm như nước vang lên: "Thành thật khai rõ, có thể giữ người một mạng, nếu là có nửa điểm giấu diếm, cho người chết không toàn thây."

Thanh âm rõ ràng là ôn nhu như vậy, khi nghe vào trong tai lại nhiều hơn một tia mao cốt từng nhiên như vậy.

Hắn đã nghĩ nhiều, chỉ phải lấp bắp nói: "Thái... Thái Hậu làm cho ta truyền tin cho Lâm tướng quân."

"Thư đâu?" Nữ tử nhàn nhã hỏi, trong thanh âm bình tĩnh như trước không có một tia gọn sóng.

Trong lòng nam tử từ từ nom nớp lo sợ lấy ra một cái phong thư tiến đi lên.

"Thái Hậu còn nói với người cái gì?" Rốt cục thanh âm không hề vững vàng như lúc trước, đứng là lâm vào một tia lo lắng, phần hận hay là lo lắng. Trong tay gắt gao nắm bắt lá thư này, chỉ cần hơi dùng lực một chút sẽ làm cho nó hóa thành bột phấn.

Vô hình trung tức giận làm cho nam tử kia lại hoảng sợ, không ngừng nói: "Ta chỉ nghe thấy Thái Hậu nói Hoàng Thượng thân thể rách nát cũng đến cực hạn rồi, nay cũng đã đến lúc."

Chỉ nghe thanh âm của một trận gió, giường mắt đã thấy, không còn bóng dáng ba người kia. Thân mình khấn trương của hắn nhất thời buông lỏng, như một vùng bùn trượt xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Thiên mị vương triều từ ngày Cảnh Hề đế lên ngôi, so với trước kia càng thêm yên ổn giàu có. Kinh đô cũng so với vài năm trước càng thêm phồn thịnh.

Không thể không nói, Cảnh Hề đế quả thật là hoàng đế khác biệt.

Toàn bộ kinh đô trải qua vài năm phát triển, quả nhiên đã hình thành phân chia rõ ràng về khu vực, phát triển nhất là khu vực buôn bán.

Trung tâm kinh đô, trong Đa Tinh các, những thân ảnh diễm lệ qua lại, như cánh bướm bay lượn, bàn tay trắng nõn nhẹ gảy dây đàn, tiếng nhạc như lưu thủy, âm như thiên quyên.

Một khúc thời, chỉ nghe một trận thanh âm trầm trồ khen ngợi, trong lầu ăn uống linh đình, cùng tiếng vỗ tay hân hoan.

Đây là Đa Tinh các, là từ lâu nổi tiếng nhất kinh đô hiện nay, chỉ dùng thời gian ba năm ngắn ngủn, liền nổi danh bên ngoài. Cũng không biết đứng đầu từ lâu này rốt cuộc là ai, thế nhưng có thể mời cô nương trong Hồng Lâu đến nơi này diễn tấu, để khách nhân thưởng thức, thực sự là không đơn giản.

Vị trí hẻo lánh nhất trong lầu, ba người mặc quần áo màu tím ngồi quay lưng về phía mọi người, nữ tử ở giữa chỉ nhẹ kéo búi tóc, mái tóc nhẹ nhàng thoát ra như tùy thời có thể tản ra, mềm mại vô cùng.

Như là đối với tiếng nhạc dễ nghe kia cũng không cảm thấy hứng thú lắm. Chẳng qua lúc này đang chăm chú nhìn đường cái náo nhiệt ngoài cửa sổ.

Hai bên còn lại là hai đứa bé. Một đứa mặt đầy hồng quang, cao hứng đắc ý tràn đầy, một đứa tức giận bất bình, một đôi mắt to xinh đẹp trừng đối phương.

Lẫn nhau phân cao thấp một hồi, đắc ý lại càng thêm đắc ý, tức giận cũng càng thêm tức giận. Chiến sự này tựa hồ hết sức căng thẳng nha.

"Hừ," tiểu cô nương quyết quyết miệng, đưa tay cắn miếng thịt gà mà tiểu nam hài vừa gấp, "Cái này là ý của người. Lần trước là ta không cẩn thận mới thua người, lần này ta nhất định thắng người, ta mới không cần mặc màu tím này, xấu muốn chết." Nói xong, tay đã muốn hành động.

"Tuyền Tuyền, nguyên cá cược nguyên chịu thua. Hôm nay cũng không phải là thời điểm tranh đoạt, nương đã đáp ứng rồi, quần áo này một tháng sau mới có thể đổi." Tiểu nam hài khó được một lần tâm bình khí hòa cùng tiểu cô nương nói chuyện, chính là miếng thịt gà cũng vững vàng mà gấp đi, mọi lúc phòng bị tiểu cô nương đột nhiên tập kích.

Nữ tử nhìn hai đứa nhỏ hiếu chiến trước mắt, bất đắc dĩ lắc đầu, những sợi tóc rối tung trên vai cũng lay động, tựa hồ miệng nàng hơi hơi cong lên về

phía trước.

Nàng nắm chiếc đĩa, chỉ thấy tay áo nhẹ nhàng mà động, khối thịt gà kia đã ở trên đĩa của nàng.

"Thôi, qua tháng này, các người ai thích mặc cái gì thì mặc cái đó, nương không bao giờ quản các người nữa, được không?" Trong khẩu khí có nhiều bất lực, hiển nhiên tình huống như vậy đã không phải lần đầu tiên.

"Không được." Cùng giống nhau trăm miệng một lời, cũng chỉ có lúc này hai người mới đi đến nhất trí.

Nữ tử thờ dài một hơi, nàng biết kết quả sẽ như vậy mà. Nàng làm nương chẳng nề lại phản đối bọn họ.

Đang muốn nói thêm cái gì đó, thì liếc mắt một cái thoáng nhìn trên đường thấy một người mặc quần áo rách rưới, chỉ thấy ánh mắt của hắn càng không ngừng đảo loạn chung quanh, ánh mắt đục ngầu, không phải là người trong rừng là ai đâu?

Trong mắt nàng hiện lên một tia quang mang khác thường, đem một thỏi bạc đặt ở trên bàn, đối với hai cái tiểu hài tử vẫn đang chiến tranh bên cạnh nói: "Các người muốn làm sao liền làm thế, nương có một số việc, hôm nay chúng ta tạm thời ở chỗ. Sau khi ăn xong chính mình đi tìm phòng nghỉ ngơi, nương về muộn một chút." Nói xong, buộc tốt cái khăn che mặt, đứng dậy hướng dưới lầu mà đi.

"Nương..." đến khi hai hài tử phản ứng lại, thì trong lầu đã không thấy thân ảnh nữ tử.

Hai tiểu hài tử liếc nhau, đồng thời lộ ra tươi cười tinh ranh, để lại đỉnh bạc kia, cũng theo đó chuẩn bị rời đi. Vừa mới đứng dậy, liền nghe từ đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười quái dị: "Ui chà, hai cái đứa bé, bộ dạng thật khá. Da thịt non nót tinh xảo, nếu sau này lớn lên, nhất định là khuyên quốc khuyên thành." Nói xong, một đôi tay vừa béo vừa ngắn liền duỗi đến trước mặt bọn họ.

Hai tiểu hài tử thân hình thấp bé, chỉ nghe thấy thanh âm, chưa nhìn thấy người. Chợt thấy hai tay tập kích khuôn mặt của bọn họ, sau đó một bước nhảy thẳng lên mặt bàn. Lúc này mới nhìn rõ người tới, là một người cầm y hoa phục, nhìn người có thể đoán được xuất thân. Chẳng qua hắn có một đôi mắt chuột đáng khinh, làm cho người ta nhìn thấy trong lòng liền sinh chán ghét. Phía sau còn đi theo một ít thủ hạ.

"Các người muốn làm gì?" thanh âm non nót ngọt ngào lộ ra ản ản tức giận, Tuyền Tuyền nhìn chăm chăm người tới, trên mặt đã không có phần non nót thần khiết ban nãy, dĩ nhiên mà khôi phục cổ lãnh ngạo ngày thường.

"Ui chà, vẫn là một hài tử nóng tính. Gia thích, cùng gia hồi phủ đi. Nếu là bồi gia chơi thật vui, bao các người ăn ngon ở tốt. Thế nào?" trong mắt chuột lóe lên dâm loạn, tay lại hướng thân người bọn họ đi qua.

"Nếu là chơi không vui thì sao?" Tiểu nam hài chớp mắt to mò hỏi.

"Nếu là chơi không vui" người mặc cầm y kia thu hồi tay, cười quái dị nói, "Tất nhiên là đem bọn người bán cho thanh lâu. Bất quá, tiểu oa nhi xinh đẹp như vậy, vẫn là lần đầu tiên gia nhìn thấy, so với mấy đứa trong phủ của gia đều xinh đẹp hơn. Chỉ cần các người ngoan ngoãn nghe lời, gia chắc chắn yêu thương các người thật tốt, ha ha..."

Trong lòng hai đứa bé đều ghê tởm một phen, đây chính là kẻ luyện đồng biến thái mà nương đã từng nói. Bọn họ nhìn khuôn mặt cười đến biến dạng của hắn, một người vờn một quyền, hướng ánh mắt của hắn đánh tới.

Chỉ nghe một tiếng thét chói tai như giết heo, cái người mặc cầm y kia đã từ mắt chuột liền thành hai mắt gấu mèo, mặt vốn đã xấu xí, bây giờ thì càng thêm buồn cười.

"Chúng ta còn phải đi tìm nương, cũng không có thời gian cùng người chơi ở chỗ này. Hôm nay bỏ qua chongười." Tuyền Tuyền nhìn hắn khinh bỉ một cái, cùng tiểu nam hài từ trên bàn nhảy xuống, định vượt qua bọn họ như vậy rồi đi.

"Còn muốn chạy, không dễ dàng như vậy." Chỉ nghe phía sau truyền đến một tiếng hét to, "Bắt lấy bọn họ."

Dứt lời, mấy người bên cạnh liền nhanh chóng bắt được áo của bọn họ, giống như bắt con gà con, đưa bọn họ trở về trước mặt nam tử kia.

Tuyền Tuyền đứng dậy, một đôi đôi mắt đẹp trừng thẳng mắt nam tử kia, trong mắt đã không thấy cảm xúc gì, nàng nhớ rõ nương nói qua, càng là phần nộ thời điểm, càng không thể lộ ra một chút cảm xúc nào, như vậy, mới có thể nắm giữ quyền chủ động của toàn bộ cục diện. Nàng đều thực nghe lời của nương.

Tiểu nam hài liếc mắt nhìn Tuyền Tuyền một cái, đứng dậy vỗ vỗ tro bụi trên mũ, nhàn nhả đứng ở một bên: "Ta nói vị đại ca ca này, người cũng không nên chọc giận Tuyền Tuyền nga, bằng không cũng không có thứ ngon để ăn nga." Mặt mày mang theo ý cười, vẻ mặt mang bộ dáng xem kịch vui.

Lúc này, bởi vì động tĩnh quá lớn, chung quanh đã là vây quanh không ít người xem. Chỉ nghe người người nói nhỏ khe khẽ, hoặc đồng tình thương hại, hoặc phản hận dị thường, hoặc giận mà không dám nói gì. Nhưng không có một người nào tiến lên ngăn cản.

Người xướng khúc vũ ca cũng nhin không được hướng bên này nhìn xung quanh.

"Ta lại cho người một cơ hội, nếu là hiện tại để cho chúng ta đi, ta tha cho người một mạng." âm thanh của Tuyền Tuyền lạnh lùng nói, đã không có tâm tình cùng hắn chơi đùa quanh co vài vòng.

"Hừ hừ, còn chưa từng có người nào đánh ta còn dám chạy. Hôm nay, ta nhất định muốn các ngươi rời. Lên cho ta."

Mấy người lớn kia trong nháy mắt đã vây xung quanh bọn họ, trên mặt lộ nụ cười âm thầm làm người ta ghê rợn.

"Tuyền Tuyền, để cho ngươi." Tiểu nam hài ngáp một cái, căn bản không đem những người này xem ở trong mắt.

Chỉ thấy hai đạo bạch quang chợt lóe, người vây quanh bọn họ lập tức ngã xuống. Mọi người đều ngạc nhiên không biết phát sinh chuyện gì. Lại thấy Tuyền Tuyền lắc mình một cái, đã đến trước mặt cầm y công tử kia.

"Nương nói, mạng người là trân quý, không thể dễ dàng giết người. Nhưng hôm nay là chính ngươi tìm chết, cũng trách không được ta. Ngươi ác như vậy, sống trên đời cũng là cái tai họa." Nói xong, vung tay lên, một đạo ánh sáng màu bạc đánh vào huyệt đan điền của hắn, làm cho hắn đương trường bỏ mạng.

Nhất thời lặng ngắt như tờ, ngay cả tiếng hít thở đều không có. Giống như ngay cả không khí cũng yên lặng. Mỗi người đều bị khí phách cùng võ nghệ của tiểu cô nương này làm cho kinh ngạc. Còn tuổi nhỏ, như thế tu vi, thật là thiên hạ ít có.

"Ai," một tiếng thở dài theo từ trong miệng tiểu nam hài phát ra, mới đánh vỡ tĩnh lặng quý giá kia, "Vốn đã cảnh cáo ngươi, chuyện này chẳng trách người khác." Về mặt trẻ con lại nói ra lời nói già dặn như vậy, có vẻ rất là buồn cười, "Tuyền Tuyền, ngươi làm thế này, nương khẳng định sẽ trách phạt ngươi. Chúng ta vẫn nên đi nhanh đi."

"Hừ, phạt liền phạt, ta mới không sợ đâu." Tuy rằng vẻ mặt ngao khí, nhưng trong mắt vẫn hiện lên một tia sợ hãi.

Thẳng đến khi hai cái thân ảnh nhỏ không còn nhìn thấy nữa, mọi người mới bộc phát ra một trận tiếng kêu sợ hãi.

Trải qua một phen trì hoãn này, bọn họ sớm không biết nương của bọn họ đi đâu.

Hai cái thân ảnh nhỏ đi dạo trên đường một phen, tiểu nam hài đột nhiên ngừng cước bộ, nhìn về phía tiểu cô nương: "Tuyền Tuyền..." Trong mắt đã không có phần kia ngây thơ chất phác, thay vào đó là ánh sáng sắc bén.

Tuyền Tuyền gật đầu, hai người liền thi triển kinh công hướng nơi ít người mà đi. Đến một cái ngõ cụt, thân hình tiểu nam hài đột nhiên nhanh hơn, bất ngờ xoay về phía sau bay đi. Tuyền Tuyền cũng đã ngừng lại, xoay người nhìn nữ tử đã bị tiểu nam hài chế trụ.

"Tỷ tỷ vì sao đi theo chúng ta?" Chỉ nghe tiểu nam hài làm nũng hỏi, tay lôi kéo tay nàng lại âm thầm tăng thêm lực đạo.

Nữ tử ăn đau rên rỉ một tiếng, miễn cưỡng cười nói: "Tiểu đệ đệ, ta không có ác ý. Vừa mới rồi người các ngươi giết chết là con trai độc nhất của đường kim Trung đường đại nhân, ta sợ các ngươi có nguy hiểm, mới đi theo các ngươi."

Tiểu nam hài chính là liên tiếp gật đầu, lực đạo trên tay một chút cũng không thả lỏng, ngược lại càng lúc càng lớn, đã là dùng tới nội lực.

Nàng kia bị đau đến trán đổ mồ hôi.

"Tỷ tỷ chính là người vừa đàn đàn tranh đi," tiểu nam hài đột nhiên thu hồi âm thanh ngây thơ chất phác ngọt ngào non nớt của hắn, trong khẩu khí ảm ảm lộ ra một cỗ tàn khốc, "Nương nói cô nương biểu diễn trong Đa Tình các là từ Hồng Lâu mời đến. Xem ngươi là người của Hồng Lâu, lần này chúng ta sẽ tha cho ngươi. Bất quá, không cần lại đi theo chúng ta."

Điểm huyệt của nàng, rồi cùng Tuyền Tuyền nhảy lên vài cái liền đã không thấy bóng dáng. Chỉ để lại nàng kia một người vô tận khổ tư, kinh đô khi nào đến nhân vật như vậy, còn nhỏ như vậy, đã có thân thủ tốt thế. Nghe lời nói của bọn hắn, tựa hồ cùng hồng lâu có cái quan hệ gì.

Không được, nàng mau mau trở về thông báo lâu chủ, suy nghĩ xong, liền vận khởi nội lực, chậm rãi hướng về phía huyệt đạo.

"Tuyền Tuyền, chúng ta đi tìm phụ thân đi," tiểu nam hài hưng phấn đề nghị nói, tuy rằng vẫn đều biết phụ thân là ai, nhưng chưa bao giờ gặp qua phụ thân. Nếu hiện tại không biết nương ở nơi nào, đi gặp gặp phụ thân cũng không tệ.

Tuyền Tuyền vừa nghe, hai mắt tỏa ánh sáng: "Tốt, ta cũng đang có ý tưởng này. Hơn nữa cái Trung đường đại nhân kia giống như đã nghe nương nhắc tới, không nghĩ tới con hắn lại xấu xa như vậy, chúng ta đi trước cùng phụ thân nói rõ ràng."

"Ân, chúng ta đi nhanh đi."

Nói xong, hai cái tiểu thân ảnh liền xoay người theo hướng hoàng cung mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86

Nữ tử áo tím một đường đi theo người ăn mặc rách rưới kia, sờ đi không có giết hấn, là dự đoán hấn chắc chắn sẽ đi tìm người sau màn này. Tuy rằng trong lòng đã khẳng định tám phần là Thái Hậu gây nên, nhưng thấy hấn ăn mặc thành như vậy, nên không thể quang minh chính đại vào cung đi.

Trong chuyện này nhất định là có cái gì kỳ quái.

Hấn cũng coi như là người thông minh cảnh giác, tuy rằng không phát hiện phía sau có nàng đi theo, nhưng cũng lòng vòng không ít đoạn đường vô nghĩa. Không chỉ có không có hướng tới trong cung, cũng là đi tới ngoại ô không xa. Chuẩn xác mà nói, là địa phương hẻo lánh cách hoàng cung không xa.

Khả năng định hướng của nàng rất kém cỏi, nàng thật không biết chính mình đi đến địa phương nào. Thả người nhảy, nhẹ nhàng phiêu phiêu dừng trên đỉnh của một cây đại thụ vô cùng cao, cuối cùng mới biết rõ ràng vị trí mà nàng đang đứng.

Nơi này là phía tây của hoàng cung, cách hoàng cung nói xa cũng không xa, nàng chỉ cần hơi vận khí một chút có thể từ trên cây bay thẳng đi qua. Nhưng nói gần cũng không gần, đối với người bình thường cũng phải đi một khoảng thời gian.

Do vị trí hẻo lánh, trong rừng cây cối mọc rậm rạp, cây cỏ cơ hồ có thể che nửa thân người. Nếu như gặp truy binh hoặc là muốn chạy trốn, thật là một địa phương tránh né tuyệt vời. Ít nhất, tuyệt đối có thể kéo dài thời gian.

Nàng lại một lần nữa vô thanh vô tức theo trên cây nhẹ nhàng đáp xuống dưới, cảm thấy có chút do dự, lại gắt gao theo người phía trước. Hấn nhiệm vụ thất bại, việc phải làm đầu tiên là lập tức đi tìm Thái Hậu mới đúng, sao lại chạy đi chạy lại tại nơi hoang vu hẻo lánh này nửa ngày. Hay là, suy đoán của nàng có lầm lẫn?

Đang nghĩ tới đây, thì thấy hấn đi đến trước một đám cây rậm rạp, dáng dấp nhìn chung quanh, sau khi xác định không có gì không ổn, mới thật cẩn thận vén đám cỏ rậm rạp, lách mình một cái, liền biến mất ở hang động đen sì phía sau đám cỏ.

Cỏ hai bên không bị lực giữ lại, một lần nữa hồi phục bộ dáng ban đầu, một chút cũng nhìn không ra mặt sau kia lại có một hang động.

Nàng chậm rãi đi qua, đem cỏ vén sang hai bên, cúi người hướng kia động tìm kiếm. Trong động vô cùng đen tối, cho dù hai mắt nàng có thể nhìn vật trong bóng đêm, cũng không thể nhìn thấy điểm cuối. Nhưng mơ hồ có thể cảm giác có gió từ trong động thổi ra.

Từ cổ họng hừ ra một tiếng cười, đứng thẳng dậy, trong mắt hiện lên rõ ràng. Trong động này có mật đạo hấn không thể nghi ngờ. Có lẽ nói thẳng đến tâm cung của thái hậu cũng không chừng. Quả nhiên không hổ là thái hậu, năm tháng qua đi, tâm tư ngày càng cẩn mật.

Tay áo nhẹ nhàng đảo qua, cũng lách mình vào mật đạo, bóng người vừa biến mất, cỏ cũng khôi phục như ban đầu. Trong rừng rậm rạp thấp thoáng nhìn không ra một chút gì không đúng.

Nàng lấy tay vịn tường, theo vách tường tìm kiếm. Chung quanh trừ bỏ đen tối vẫn là đen tối, nghe không thấy bất cứ tiếng động nào, như là tiến nhập một không gian khác, giống như trong thiên địa chỉ có một mình nàng. Bản thân nàng vốn không có khả năng định hướng, nay vào nơi như vậy nàng cũng không biết là tới nơi nào.

Một loại cảm giác cô độc bất lực đánh vào trong lòng nàng, từ khi có Tuyên Tuyên cùng Niên Niên, nàng đã lâu không có cảm thụ như vậy. Một chút này, giống như sau khi truy nhai năm năm về trước, lần đầu tiên tỉnh lại, sau khi phát hiện chính mình không chết chẳng mừng rỡ mà thay vào đó là cảm giác cô đơn, tịch mịch không chỗ dựa vào.

Nàng cũng không phải là sợ hãi, chính là trong lòng từng trận lạnh người, đối với hoàn cảnh xa lạ, nhất là hoàn cảnh vô cùng đen tối trong một không gian hẹp. Đây, so với địa phương sau khi truy nhai tỉnh lại còn không bằng.

Theo vách tường, tiếp tục đi về phía trước một đoạn, bất quá vẫn không thấy người mới vào động kia. Nghĩ đến hấn đối với mật đạo này rất là quen thuộc, có lẽ hiện tại không sai biệt lắm đã đến hoàng cung cũng không chừng.

Hiện tại nàng có vô thượng khinh công, thế nhưng nàng theo dõi người ta cũng đánh mất, nếu bị hai cái tiểu quỷ kia biết, không biết sẽ chê cười nàng như thế nào đây. Cũng không biết hai tiểu hài tử kia đến tốt cùng giống ai, hai cái miệng xinh xắn trương lên làm người ta phải nhượng bộ lui binh, làm mẫu thân như nàng cũng quá không có mặt mũi.

Lại đi tiếp một hồi, phía trước đã không có đường. Nàng đi dạo ở đây một vòng, ánh mắt của nàng cùng với nội lực thâm hậu, trong bóng đêm vẫn có thể nhìn mọi vật. Mặc dù không rõ ràng lắm, cũng đủ thấy chỗ trước mặt.

Tay đưa lên đỉnh đầu đẩy đẩy, tựa hồ có dấu hiệu buông lỏng. Thoáng dùng lực, liền đem tấm gỗ đẩy lên.

Nhưng cũng không giống trong dự kiến sau khi mở cửa, ngược lại càng tiến nhập một không gian xa lạ tới tầm khác. Nàng nhíu mi lại, tiếp tục bước về phía trước. Vừa đi vừa tròn một đôi mắt to xinh đẹp đánh giá chung quanh. Nơi này so với thông đạo vừa đi qua rộng mở rất nhiều, có chút giống một gian phòng ở, nhưng lại không có bất cứ bài trí. Trừ bỏ ở góc có một đồng vải bố (giẻ rách), ngoài ra không có bất cứ cái gì.

Nàng hơi hơi nắm tay, trong lòng có chút sợ hãi, hiện tại là không biết đi được tới chỗ nào rồi. Người nàng muốn truy đuổi đã không thấy nửa bóng dáng, chắc hẳn là chưa tới nơi này mới phải. Mà đi thẳng tới mật đạo tới tâm cung của thái hậu, vì sao nàng lại đi tới địa phương chết người như vậy?

Hay là, Địa đạo này còn nhiều nhánh khác? Bất quá, hiện nay cho dù có bao nhiêu nhánh nằng cũng phải đành chịu vậy,

Đi đến điểm cuối, không phải là hoàn cảnh quen thuộc giống như dự đoán trong lòng sờ, mà là một sự xa lạ càng làm cho người ta sờ không thấy giới hạn, điều này làm cho lòng của nằng hơi hơi khấn trương lên. Thật giống như khi trụy nhai trong nháy mắt kia, đối với vận mệnh không thể nào nắm chắc, chỉ có thể trở mặt nhìn chính mình rơi xuống vách núi đen, vô kế khả thi.

Đó là lần đầu tiên nằng đối với sinh mệnh bất lực. Mà hiện tại, nằng tựa hồ đã muốn gặp phải lần thứ hai.

Chuyển qua một góc, ngạc nhiên khi thấy phía trước có một cái lồng, trong tầm mắt mờ hồ không rõ không biết có phải thật không. Nằng gắt gao cầm hai tay, kiên trì đi về phía trước.

Đến gần mới phát hiện là một cái lồng đựng thức ăn, tâm trạng buộc chặt kia nhất thời mới rơi xuống dưới.

Thức ăn? Hai hàng lông mày của nằng đều nhăn lại, híp mắt thấy thức ăn trước mắt còn khá tươi mới, nơi này lại có trữ thức ăn, như vậy ít nhất, cách bên ngoài không xa .

Lấy tay nhắc lên một phen, quả nhiên đằng sau lại có một cửa động hình tròn , nếu nói là cửa động cũng không hẳn, nó giống như một cái cổng hoa hình tròn.

Nằng bất giác vui vẻ, quả nhiên trời không tuyệt đường người, Thượng Đế vẫn có vẻ quyền uy nằng.

Nhiều điểm ánh sáng từ đỉnh đầu chiếu xuống dưới.

Rốt cục có cảm giác nhìn lại ánh sáng. Loại bỏ mạng nhện phía trước, lúc này mới ngửa đầu hướng chỗ nguồn sáng nhìn lại.

Thật cao, cơ hồ phải ngả thân mình về phía sau ngẩng lên mới có thể nhìn đến trên đỉnh nguồn sáng. Nhưng mơ hồ có thể nhìn ra cửa động có hình tròn, nếu nằng đoán không sai, cửa động bị chèn một tảng đá thật lớn

Nguyên lai đều tuyệt lộ.

Mây mới giãn ra không khỏi nhanh chóng nhú lại.

Đánh giá cẩn thận bốn phía một phen, đúng vậy , nơi này chính là một đáy giếng. Hai bên vách tường khô nứt, xem ra đã khô một đoạn thời gian.

Chỉ không biết giếng này là ở nơi nào. Nếu là ở ngoài cung thì tốt, cùng lắm thì phá vỡ tảng đá trên đỉnh đầu kia. Nhưng nếu là trong cung, không khỏi đã thảo kinh xà .

Đang do dự, đột nhiên dưới chân lại bị cái vật cứng rắn vướng vít, toàn bộ thân mình của nằng liền ngã về phía trước. Cũng may phản ứng của nằng mau, lúc sắp sửa ngã xuống đất, tay liền chống xuống mặt đất, thoải mái nảy một cái như cá chép, mới bình yên rơi xuống đất.

Không khỏi quay đầu lại để xem kỹ vật kia, mặc dù có chút tối om om nhìn không rõ lắm, nhưng căn cứ theo hình thể này có thể thấy được là hình người

Nằng lúc này sợ hãi lui lại mấy bước, a một tiếng kêu lên.

Nằng như thế nào lại không nghĩ tới, nơi này là đáy giếng, miệng giếng lại bị một khối đá lớn bịt lại, như vậy khẳng định là đã từng phát sinh chuyện không thể cho ai biết. Nay, cô thi thế này chính là chứng minh tốt nhất rồi.

Nằng bị dọa đến không nhẹ, thật lâu hô hấp cũng không thể bình thường, có chút như mềm nhũn ra dán ở trên vách tường, một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm người đang nằm kia.

Tuy rằng vô cùng tối tăm , nhưng vẫn có thể từ thân hình, quần áo trên người nằng nhìn ra người chết là một nữ tử. Búi tóc tuy rằng tán loạn, có chút rối rắm, nhưng cũng có thể nhìn ra cung nữ kẻ (trâm cài tóc dành cho cung nữ).

Nằng vỗ vỗ bộ ngực, làm cho chính mình tỉnh táo lại, nay ở địa phương này, nằng muốn chạy trốn cũng trốn không thoát đi, chỉ có thể chậm rãi tới gần cỗ thi thể kia.

Nhờ ánh sáng trên đỉnh đầu nhìn thật kỹ. Những thứ nhìn thấy làm cho tâm trạng mới bình ổn xuống lại một lần nữa sợ hãi đứng lên. Nằng sợ tới mức ngồi xổm xuống. Kia... Kia căn bản đã không coi là thi thể, mà là một bộ xương khô, trừ bỏ tóc cùng xiêm y, không có một chút hoàn hảo.

Nằng sớm nên nghĩ đến, xem chung quanh nằng cỏ dại mọc um tùm, trên người tro bụi tích một tầng thật dày, liền phải biết nằng chết đã nhiều năm.

Sau khi chậm rãi thích ứng cỗ khủng hoảng trong lòng, còn lại chỉ có tò mò mà thôi. Nằng vĩnh viễn cũng sẽ không làm lòng của chính mình bị vấy trong trạng thái sương mù. Nằng tùy thời tùy chỗ đều là rõ ràng, rõ ràng tư duy, rõ ràng chân tướng.

Chậm rãi vươn tay ra, có chút khiếp ý lôi kéo quần áo của nằng, kết quả, lúc nằng đụng chạm vào quần áo của nằng, liền trở nên dập nát. Xem ra, cung nữ này chết không phải là thời gian vài năm. Là ai đây? Mà giếng này, có phải ở trong cung hay không?

Thân thể nhẹ nhàng bay lên, giếng này mặc dù cao, nhưng còn không làm khó được nằng. Chỉ thấy nằng điểm nhẹ một cái cũng đã đến miệng giếng. Một

tay bám vào mấu lồi của thành giếng, một tay thử đẩy tảng đá. Bởi vì trên không điểm tựa, dưới không chạm đất, khả năng vận khởi nội lực có hạn, khối đá lớn kia vẫn không chút sứt mẻ.

Nàng nhất thời không còn phương pháp, đành phải trở lại đáy giếng.

Nhìn thi thể dưới đáy giếng, giếng này tám chín phần mười là ở trong cung. Vì không muốn dẫm thảo kinh xà, phải lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài mới được.

Nàng vòng vo đi lại dưới đáy giếng một hồi. Nhìn dây leo duy nhất trong giếng, đáy mắt lộ ra một chút ý cười đắc ý.

Nàng đem toàn bộ dây leo kéo xuống dưới, sau đó vận khởi nội lực, đem dây leo một mặt thẳng hướng đâm vào thành giếng. Dây leo kia nhất thời cứng rắn giống như mũi tên nhọn cắm thẳng vào khe hở giữ tảng đá và vách tường.

Kéo dây leo thành hai đoạn cố định trên vách đá, nàng nhảy lên dây leo, dùng phương pháp cũ, đem một đoạn khác cùng với đoạn trước hợp thành một chữ thập trên không trung.

Như vậy từng bước một, cuối cùng đến miệng giếng, hai chân đứng vững vàng trên dây leo, khởi động mười phần nội lực, hai tay nâng đại thạch, đẩy sang bên cạnh.

Tảng đá rốt cục bắt đầu động. Di chuyển đến khi có một khe hở đủ để một người chui ra, nàng thả người nhảy lên, rốt cục thì ra được động khẩu có thể gọi là giếng nước kia.

Đem tảng đá phục hồi nguyên trạng, sau đó mới thoáng nhìn vị trí nơi này.

Quả nhiên không ra khỏi dự liệu của nàng, giếng này quả nhiên là ở trong cung. Nếu nàng không có nhớ lầm, nơi này phải là nơi ở của đương kim Thái Hậu, hoàng hậu tiền triều Phụng Nghi cung.

Cư nhiên là Phụng Nghi cung. Tay nàng gắt gao nắm lên.

Cung nữ dưới đáy giếng kia nhất định là Cẩm Liên không thể nghi ngờ. Thái Hậu thật sự là ác độc không gì sánh được, không chỉ đoạt con của người ta, đến cuối cùng, còn đem nàng diệt khẩu.

Bây giờ, Nam Cung Ngự Cảnh làm sao có thể chấp nhận. Trong đình viện, lá rụng không tiếng động, tà dương vô tình, đem bóng dáng của nàng kéo thật dài thật dài..

Nàng thu hồi tâm thần, hướng tâm cung Thái Hậu bay đi.

Nhẹ nhàng rơi xuống nóc nhà của một tòa cung điện hoa lệ, vạch bỏ ngói lưu ly tinh mỹ kia, nhìn vào trong phòng thật kỹ.

Chung quy vẫn đến chậm.

Người đã bị Thái Hậu diệt khẩu. Vài người đang dùng bao tải để thu thập thi thể của hắn, không biết là đi tới nơi nào.

Giết hắn diệt khẩu, đây là nằm trong dự kiến của nàng. Chẳng qua nàng muốn nhìn một chút bước kế tiếp Thái Hậu sẽ ứng đối như thế nào. Nhưng chung quy đã tới chậm. Lãng phí trong giếng kia quá nhiều thời gian.

Bất quá mặt đạo kia làm người ta có chút sinh nghi.

Bỏ đi, nàng thở dài một hơi, chậm liên chậm đi. Vô luận như thế nào, những ngày kế tiếp này đều không yên ổn.

Giương mắt nhìn theo hướng Thừa Kiền điện một cái, trong con ngươi xẹt qua một chút ưu thương, không có chần chờ, không có do dự, không có gì tự hỏi, thân mình đã muốn hướng về chỗ đó bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Hoàng hôn như máu, bao phủ cung điện lặng im, cổ kính mà thiếu sức sống.

Từng mảng ánh sáng vàng rơi ở trên tầng tầng nóc nhà, hết nơi này đến nơi, nhàn nhả tự tại, như không người hỏi thăm.

Vật áo lụa mỏng của nàng đảo qua đảo lại, bên trên có một ít bụi cùng cành lá cũng bị gió cuốn đi lơ lửng trên không trung.

"Vẫn là bộ dáng cũ" một tiếng thở dài mỏng manh trong không trung, dáng người như chim yến bay lượn trên không, như tinh linh nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn.

Nhìn thái giám cung nữ năm này qua năm khác, ngày này qua ngày khác làm việc không hề cảm thấy phiền khi lặp đi lặp lại một loại công tác, một loại phiền muộn khác thường xẹt qua trong lòng. Hoàng cung, thật là cái nhà giam hoa lệ. Không chỉ giam thân người, càng giam lòng con người.

Năm tháng qua đi, không thay đổi chỉ có người cùng với lòng ham thích, thay đổi chính là cung điện kia ẩn ẩn lưu lại tiếc nuối cùng tang thương.

Ai, đây cũng là việc không thể làm gì khác được.

Mũi chân điểm nhẹ, như chuồn chuồn lướt nước dừng trên nóc nhà của Thừa Kiền điện, áo tím nhẹ nhàng uyển chuyển, tách biệt mà độc lập. Tựa hồ như cửu thiên tiên nữ hạ phàm.

Phía chân trời, mặt trời vẫn chưa hạ xuống hết, nhưng Thừa Kiền điện đã sớm đèn đuốc sáng trưng.

Từng hàng từng hàng đèn cung đình xâu thành chuỗi, thẳng đến nội điện. Chỗ ở của hoàng đế cùng người khác thật là không giống nhau a.

Đèn hồng mê li, làm mắt người ta hoa cả lên, cước bộ do dự qua lại trù trừ. Năm năm, hết thấy có như trước hay không?

"Hoàng cung này thật đúng là đủ lớn." Niên Niên không tiếng động nỉ non.

"Đúng vậy, người nói xem phụ thân chúng ta sẽ ở chỗ nào thế?" thanh âm của Tuyền Tuyền như chim hoàng oanh, lại mang theo một tia ẩn ẩn lo lắng.

Niên Niên rất bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Tuyền Tuyền một cái, đang nhảy lên đến mái hiên.

Là thanh âm hai cái tiểu quý.

Nàng nhú nhú mày một chút, nhìn hai cái thân ảnh màu tím kia hành động cực nhanh, chỉ biết bọn họ sẽ không an phận chờ nàng trở về. Bây giờ, bản thân tự tìm vào cung. Đây có phải là mèo con đi xa, chuột con liền làm loạn.

Thoáng thờ dài một tiếng, đã không nhìn thấy hai thân ảnh nho nhỏ ẩn ở phía sau cây cột dưới mái hiên. Chỉ ẩn ẩn truyền đến thanh âm nói chuyện cẩn thận của bọn họ.

"Tuyền Tuyền, nương có nói qua phụ thân nghỉ ngơi ở đâu hay không?" thanh âm ngọt ngào non nớt mang theo tia lo lắng, cặp mắt trong trẻo kia thỉnh thoảng lại miết nhìn cung nữ thái giám cùng đội thị vệ đi qua bên ngoài.

"Không có, " rõ ràng lưu loát lên tiếng, lực chú ý của nàng không ngừng đặt trên những người đi trên đường.

"Tuyền Tuyền, nhiều người như vậy, nếu như bị phát hiện liền nguy rồi. Không bằng chúng ta đi vào trong phòng này hỏi một chút đi." Niên Niên chỉ chỉ phía vào cung điện huy hoàng phía sau, nhìn trên cửa sổ lộ ra ánh sáng, cẩn thận nghe một chút, vẫn không phát giác có hơi thở của quá nhiều người.

Tuyền Tuyền hí mắt xem cung điện kia một hồi, nhất thời cười nói: "Đúng nga, phòng ở này thoát nhìn rất lớn, bên trong lại không có tiếng người. Niên Niên cuối cùng cũng thông minh một lần, đi thôi." Nói xong, đã muốn thân mình nhanh hướng tới cửa mà đi.

Niên Niên không hảo ý nheo mắt liếc nhìn nàng một cái, cái gì kêu cuối cùng cũng thông minh một lần? Nếu không phải tình huống hiện tại không rõ, hẳn chắc chắn sẽ bắt nàng nói rõ ràng.

Gắt gao giữ chặt nàng đang muốn đi phía trước: "Tuyền Tuyền thực ngu ngốc. Nếu đi qua như thế này khẳng định sẽ bị phát hiện, đến lúc đó liền không tìm thấy phụ thân."

"Không phải người nói xông vào trong phòng nhìn xem sao?" Tuyền Tuyền gạt bỏ bàn tay trắng nõn nhỏ bé đang nắm lấy xiêm y của nàng, "Bất quá đi như thế nào để vào nhà a? Chẳng lẽ người muốn trèo cửa sổ?" Hai hàng lông mày cao cao gầy nhướng lên, tay nhỏ bé còn thuận tiện đẩy nhẹ trên cửa sổ, lắc đầu nói, "Không được, nếu là trèo cửa sổ lập tức khiến cho người ta phát hiện. Cửa sổ này thật rắn chắc a."

Niên Niên lấy bàn tay nhỏ bé chỉ chỉ Tuyền Tuyền tiện thể vuốt vuốt đầu của nàng, hắc hắc cười nói: "Tuyền Tuyền quả nhiên thực ngu ngốc. Chờ sau khi thấy phụ thân, ta nhất định phải nói cho nương, Tuyền Tuyền mới là vô cùng ngu ngốc, không phải ta." Hắn chỉ chỉ thị vệ đi qua trước mắt, tiến đến bên tai Tuyền Tuyền nói, "Bọn họ đi rồi trong chốc lát mới có thể trở về. Những người hai bên cửa lớn này... Ha ha... Quy định cũ, chúng ta mỗi người một nửa, điểm trụ huyết vị của bọn họ, là có thể đi vào."

Tuyền Tuyền nghe xong, ánh mắt sáng lên. Hai người bọn họ vốn là tâm linh tương thông, nghe Niên Niên nói như thế đã sớm ngầm hiểu. Hai người bọn họ hành động phối hợp khăng khít, có lẽ là vì song sinh, trong lòng suy nghĩ tương thông.

Nàng gật gù đầu: "Tốt, liền làm như vậy. Bên này liền giao cho người, ta đến bên kia, " ánh mắt lập tức biến đổi, trong khóe mắt hiện lên một tia thận trọng không phù hợp với lứa tuổi, không đợi Niên Niên đáp ứng, thân mình đã như chim hồng bay ra ngoài.

Chỉ thấy một đạo bạch quang chợt lóe, một một dải lụa trắng như bạch tuyến xẹt qua trước mắt mọi người như sét đánh không kịp bưng tai, thái giám cung nữ thị vệ này lập tức mất tiếng nói, không thể động đậy.

Niên Niên vốn muốn nói tiếp, lại thấy Tuyền Tuyền dĩ nhiên nhảy đi ra ngoài, cũng không chút do dự rất nhanh sắp xếp những người trước mắt một chút, lập tức tiến vào cửa trước vắng lặng như tờ, ngay cả hô hấp cũng trở nên có quy luật.

Ngay sau đó hai cái tiểu nhân không có chút tạm dừng cùng do dự, ba một tiếng, mỗi người đẩy một cánh cửa, sau đó lại nghe phịch một tiếng, mỗi người đóng một cánh cửa. Động tác nhanh gọn, liền mạch lưu loát. Nếu không có vô cùng ăn ý và tín nhiệm thì vô luận như thế nào cũng làm không được, huống chi là hai cái tiểu quỷ.

Công phu như vậy, diệu kế như vậy, nếu là người lớn cũng khó lấy hoàn thành. Nhìn bọn họ làm cũng không khỏi ủng hộ một phen.

Chính là quá mạo hiểm.

Trên nóc nhà nữ tử áo tím nhanh chóng nhú mi lại. Tuy nói, bình thường cũng không quản thúc bọn họ nghiêm khắc, nhưng hôm nay ngay cả hoàng cung trọng địa cũng dám xông vào, thật là vô pháp vô thiên, không biết trời cao đất rộng. Đợi việc này chấm dứt, nhất định không thể khinh tha bọn họ.

Trong lòng oán hận nghĩ, nhưng chưa động. Ngược lại rất cẩn thận vạch mái ngói, toàn bộ tinh thần hướng bên trong mà nhìn.

Hai cái tiểu quỷ đóng cửa lại, lưng tựa ở trên cửa, lẫn nhau liếc mắt nhìn một cái, đồng thời lấy tay phủ phủ trước ngực, thở ra một hơi: "Nguy hiểm thật." Lại là thông thường trăm miệng một lời.

Hai người lại đồng thời sừng sốt, thẳng tắp nhìn đối phương, ăn ý như vậy tựa hồ làm cho bọn họ khó có thể vui vẻ. Bọn họ trừ bỏ lúc nguy hiểm hoặc khẩn trương thì nhất trí đối ngoại, ngoài thời điểm này luôn luôn đối đầu nhau.

Như vậy thật là làm cho người ta có chút đau đầu, thật khó hiểu rõ.

"Người còn dám hù ta, " Tuyền Tuyền lên tiếng đầu tiên, một đôi đôi mắt đẹp chứa đầy tức giận, ngạo khí mui phần theo dõi hần, "Người vừa rồi dám nói ta ngu ngốc, còn sờ đầu của ta, ngay cả nương cũng không thể tùy tiện sờ, lần này ta nhất định phải đem cái tay kia của người đánh thành tổ ong vỡ vụn." Hai tay nhẹ nhàng vừa động, trong mười ngón xuất hiện nhiều ngân châm phát sáng lóng lánh.

"Vốn chính là người ngu ngốc nha, " Niên Niên giống như ủy khuất nhìn Tuyền Tuyền, trong đôi mắt đẹp giống như lóe vô hạn vô tội, làm cho người ta vừa yêu vừa giận, "Nếu không phải ta lôi kéo người, có khả năng hiện tại chúng ta đang bị người đuổi theo đầy đất mà chạy rồi." Đối với uy hiếp trên tay Tuyền Tuyền, hoàn toàn không có động, ngược lại trong giọng nói càng thêm khiêu khích.

Nữ tử trên lóc nhà bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra Tuyền Tuyền lại thua là nhất định rồi. Niên Niên mặc dù nhìn mười phần khù khờ, nhưng tâm kế cũng không đơn giản. Mỗi lần có thể nhờ về mặt ủy khuất thẳng Tuyền Tuyền, còn làm cho người ta đối với hần đau lòng không thôi. Tuổi còn nhỏ như vậy đã có tâm tư tính xảo bạc này, thật không biết giống ai.

Hần luôn bình tĩnh ở bất kỳ thời điểm nào, đối với bất luận kẻ nào cũng đều bình tĩnh như vậy.

Tuyền Tuyền đang muốn phát tác, lại nghe phía trước truyền đến một tiếng quát lớn: "Tặc tử lớn mật, các người là loại người nào, nhưng lại dám xông vào Thừa Khiên điện, đến..."

Không đợi thanh âm của hần tăng cao đề-xi-ben chữ "Người tới" chưa ra khỏi miệng, Niên Niên ở trước mặt người nói chuyện, nhảy lên thân mình của hần, một tay che cái miệng của hần: "Hừ... Nhỏ giọng một chút, chúng ta thật vất vả mới vào được, người như vậy sẽ đem người ta biết được."

"Ngô... Ngô..." Người nọ bị giữ quá chặt chẽ, chỉ có thể phát ra một trận tiếng hô không rõ.

"Các người là loại người nào?" Một đạo thanh âm ôn nhuận xẹt qua đại điện, truyền vào trong tai hai đứa nhỏ. Như là con thỏ lông xù dài lỗ tai, rất là thư nhuyển.

Đằng sau bức rèm màu vàng xuất hiện một bóng người, dáng người cao ngất, hai mắt như đuốc. Sắc bén như băng ánh mắt quét về phía hai cái tiểu quỷ thì hiện lên một tia kinh ngạc cùng lo lắng mơ hồ.

Nam Cung Ngự Cảnh híp mắt lại, đi đến thư án ngồi xuống, ánh mắt vẫn ở hai cái tiểu nhân gian du đằng qua lại. Tiểu hài tử thật xinh, tuy rằng quần áo màu tím dấu đi hình dáng bọn họ, nhưng đôi mắt đẹp như tinh linh đã đem dung mạo tiết lộ nhiều lắm.

Hần nhìn hai cái tiểu nhân vẫn đang chăm chú nhìn hần, trong mắt hiện lên một chút ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

"Thúc thúc thật đẹp " ánh mắt của Tuyền Tuyền tròn tròn , con ngươi kinh ngạc trong veo như nước nhìn chăm chăm Nam Cung Ngự Cảnh, trong hai mắt đã không thấy ánh mắt cao ngạo mà mọi người thường nhìn thấy, còn lại chỉ là kinh ngạc như phát hiện được một điều vô cùng mới mẻ.

Nam Cung Ngự Cảnh không có bất kỳ động tĩnh nào, chỉ có chút run động nhìn đôi mắt của nàng giống hán từng biết, tâm thần cũng không an bình hán lên.

Đó là đôi mắt của Hề Nhi, đậm như nước, nhẹ như khói sương, làm cho người ta không thể cầm giữ được; cũng từng giận như lửa, vui vẻ như cầu vồng, làm cho hán kinh hãi thật nhiều; gọi lên đau buồn như mỗi ngày hôm qua, làm cho hán cực kỳ bi thương.

Tim lại ần ần làm đau lên.

Phát tay một cái, đã muốn năm năm. Nàng trụ nhai mà đi, đã muốn năm năm.

Hán nhớ rõ sau khi nàng trụ nhai, chống lại thân mình bị độc phát mất hoa nhảy vào vách núi. Nhưng khi tỉnh lại đã nằm trong phòng của bọn họ, mê man suốt ba tháng.

Hết thấy đều đã qua đi. Thân mặc dù ở trong phủ, mà tâm đã theo nàng khi trụ nhai mà đi.

Hán không tin nàng cứ như vậy rời đi, nàng từng đáp ứng không hề rời đi, nàng tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

Hán vẫn đều nhớ rõ ước định của bọn họ. Hán sẽ chờ nàng trở lại. Cũng rấn chống thân mình đã sớm bị độc ăn mòn rách nát, bướng bỉnh chấp nhất mà chờ.

Thầy chung không phải người nào tìm kiếm, chỉ vì hán tin tưởng cảm giác trong lòng. Hán tin tưởng nàng còn nhớ hán, sẽ không nhẫn tâm bỏ hán mà đi như vậy.

Nhưng đêm khuya từ trong mộng tỉnh lại, chỉ có đêm khuya lãnh lẽo, một người thừa nhận sương gió lạnh lẽo, một người đối mặt với tâm cung cô linh. Tay sờ bên cạnh thân mình, một nửa giường khác vĩnh viễn đều là một mảnh lạnh lẽo, xuyên thấu qua ngón tay, lạnh đến đáy lòng.

Bây giờ, lại thấy được đôi mắt hán ngày nhớ đêm mong. Trong lòng rung động cùng mừng như điên thiếu chút nữa làm cho hán không biết như thế nào cho phải. Giống như trong tay đang cầm thể gian kỳ bảo, cầm mạnh, sợ nó nát, nhẹ, sợ nó rơi xuống đất mà vỡ. Hán đến tột cùng không biết làm như thế nào.

Cổ họng một trận tanh ngọt khó nhịn, xem ra độc kia lại muốn phát tác . Hán che vạt áo trước, ho khụ khụ lên.

Nữ tử trên nóc nhà nghe thấy thanh âm, tim muốn nhảy tới cổ họng, về mặt ánh mắt đều là lo lắng, hán hư nhược như thế rồi sao? Chẳng lẽ độc đã muốn phạm vào ngũ tạng? Suy nghĩ, lòng nóng như lửa đốt, liền muốn phá nóc nhà mà vào.

Lại nghe hán có chút gian nan nói: "Tiểu tử, ngươi nếu không buông hán ra, phòng chừng... Khụ... Sau một hồi, hán sẽ hít thở không thông mà chết, " hán cố gắng bình ổn giữ cổ tanh ngọt trong cổ họng không cho trào ra.

Niên Niên chỉ lo nhìn hán, làm sao còn nhớ rõ trong tay của hán còn nắm một cái mạng người đâu.

Hán quay đầu nhìn nhìn người đội mũ kỳ quái, do hán nhất thời vô ý, đem mũi hán và miệng bịt kín, đến mức đồ mặt tia tai, về mặt như khổ qua (mướp đắng)

"A, thật sự là ngại quá " Niên Niên có chút thẹn thùng đem mũi của hán lộ ra bên ngoài, "Ta còn không thể buông ngươi ra, trừ phi ngươi cam đoan sẽ không kêu to." Cặp mắt to sáng lóng lánh rất nghiêm trọng nhìn chăm chăm hán.

Cái công công kia hướng Nam Cung Ngự Cảnh nhìn lại, thấy hán rất nhỏ gật gật đầu, mới đáp ứng xuống dưới.

Niên Niên được hán cam đoan, thế này mới cười hi hi buông hán ra.

Công công kia thoát ly ma trận của Niên Niên không chút do dự rất nhanh vọt tới trước ngự án, nhanh chóng lấy ra một cái hộp, từ bên trong lấy ra một quả đan được đen sì đưa cho hán, cho đến khi hán nuốt vào trong miệng mới rót một chén nước đưa cho hán.

Hán tiếp nhận, uống xong một ngụm, mới dịu xuống. Xem ra, độc này mỗi lần phát tác so với lần trước lại lợi hại hơn nhiều. Không biết có chống được đến khi Hề Nhi của hán trở về không. Trong đôi mắt hiện lên một loại ưu thương, giống nhau trải qua năm tháng, chặt chẽ lắng đọng ở đáy mắt.

"Thúc thúc Xinh đẹp không có việc gì đi, " một thanh âm yêu kiều, thanh linh uyển chuyển, nồng đậm lo lắng rơi vào trong tai Nam Cung Ngự Cảnh.

Hán ngẩng đầu nhìn, cũng là tiểu cô nương kia, một đôi đôi mắt chứa đựng lo lắng, hán giống như thấy được nàng vì hán rơi lệ khi đó không chỉ có ưu thương. Không khỏi bật thốt lên kêu ra: "Hề Nhi... Là nàng sao?" Thanh âm hỗn loạn nồng đậm mong đợi, thăm thấu thân nhiên kinh hãi, tựa hồ còn có nhiều điểm khiếp đảm.

"Thức thức Xinh đẹp, ta không gọi Hề Nhi, ta gọi là Tuyền Tuyền. Nương cùng Niên Niên đều gọi ta như vậy " về mặt Tuyền Tuyền đầy ý cười, nhìn hắc tựa hồ không có việc gì, tâm trạng lo lắng cho hắc lúc đầu hiện đã rơi xuống.

Rất kỳ quái, nàng luôn không có lòng từ bi , nhưng vừa nảy vô cùng lo lắng cho người xa lại này. Cảm giác có một loại ràng buộc vô hình đưa bọn họ đến gần nhau, một chút liền rất đau rất đau. Nhìn hắc thống khổ, trong lòng lo lắng như là nhìn thấy mẫu thân thống khổ.

"Tuyền Tuyền... Niên Niên..." Nam Cung Ngự Cảnh ni non , miệng lại ho khan vài tiếng. Bất quá nghe đã không khó chịu như trước, hắc thở ra một hơi, "Tên rất êm tai " trên mặt xả ra một chút ý cười.

"Là nương đặt cho " nàng nói xong liền đi qua hướng hắc dựa vào, nhìn hắc nhăn mày, cảm thấy rất là chướng mắt, muốn nhu nhu giúp hắc một chút

Đang lúc nàng cố gắng vươn tay, lại không biết một cái hắc y nhân ở đâu lóe lên một cái, một đạo kiếm quang liền muốn chém tới Tuyền Tuyền.

Người trong phòng xem thấy đều kinh hãi.

"Tuyền Tuyền cẩn thận" một cái thanh âm non nớt mang theo hoảng sợ kêu ra.

"Tuyền Tuyền..." Nóc nhà cũng đồng thời truyền đến một tiếng quát to, theo đó là thanh âm đập phá.

Vụ làm ồn này, dẫn ra toàn bộ những hắc y nhân ẩn lấp trong phòng

Nhưng Niên Niên cùng tử y nữ tử kia chung quy là chậm một bước, đợi bọn hắc phản ứng lại, kiếm kia đã chém qua trên người Tuyền Tuyền.

Kiểm vô ảnh, ảnh không tiếng động, tất cả mọi người ngừng lại rồi hô hấp.

Chỉ thấy một đoàn nho nhỏ màu tím bắn ra ngoài, theo hướng đại điện bay đến.

"Tuyền Tuyền..." Niên Niên lập tức phản ứng lại, hướng Tuyền Tuyền chạy tới. Lúc này, đã biến mất vẻ bình tĩnh không phù hợp với trẻ nhỏ mà thường ngày hắc vẫn có, còn lại duy nhất là khẩn trương làm cho cả người hắc run run, "Đều là Niên Niên không tốt, đều là Niên Niên không tốt, Tuyền Tuyền người không sao chứ?"

"Niên Niên..." Tuyền Tuyền có chút nức nở kêu lên.

"Ta đây, ta đây, Tuyền Tuyền, có phải rất đau hay không, chúng ta lập tức đi tìm nương được không?" Niên Niên thân thiết hỏi.

"Niên Niên, ta chảy máu , " Tuyền Tuyền đưa tay của mình đến trước mặt Niên Niên, "Vừa mới bị kiếm đụng phải. Hắc xuất hiện quá đột ngột, ta tránh đi bất quá vẫn là bị thương " Đau quá, trước kia khi bị thương nương đều đã giúp nàng thổi thổi.

"Bị thương đến tay sao?" Niên Niên vẫn là lo lắng hỏi, "Ta giúp ngươi thổi thổi." Học bộ dáng của nương, mở miệng nhẹ nhàng thổi tới miệng vết thương của Tuyền Tuyền .

Tuyền Tuyền cái gì cũng không sợ, nhưng chỉ sợ nhìn thấy chính mình đổ máu. Mỗi lần sau khi bị thương, nương cùng hắc đều đau lòng không thôi.

"Niên Niên, ngươi xem, là nương này." Tuyền Tuyền trong lúc Niên Niên vì nàng hết sức thổi thổi, mới ngẩng đầu nhìn tình hình trong phòng. Chỉ thấy một cái tử y nữ tử múa một dải lụa màu tím, xuyên qua hai mươi cái Hắc y nhân.

Tuyền Tuyền vừa mới nhìn thấy lợi hại của hắc y nhân, biết võ công của bọn hắc không thể so sánh với những người bình thường mà hắc gặp. Bọn họ rất ít nhìn thấy nương của bọn họ ra tay, căn bản không biết võ nghệ nương bọn họ đến tột cùng cao bao nhiêu. Lúc này vừa thấy, không khỏi đều trợn cái miệng nhỏ nhắn.

Chỉ thấy nàng kia một thân tử y nhẹ nhàng, biểu tình trên mặt thấy không rõ, chỉ có thể thấy trong ánh mắt một cỗ lạnh lùng ngạo khí lan tràn mở ra, làm cho người ta không tự giác hướng bên cạnh đứng sát lại. Dải lụa trên tay không ngừng lại, uyển chuyển uốn lượn xuyên qua hắc y nhân mà đi. Chỉ hơi chạm phải một chút, liền không thể động đậy.

Bất quá trong chớp mắt, mọi người liền đều định trụ (không thể động đậy) .

"Nương..." Nhìn nữ tử đang đứng, hai đứa bé đồng thời kêu lên.

Nữ tử coi như không có nghe thấy, đứng tại chỗ không hề động đậy, chỉ hơi hơi nhìn thấy thân thể của nàng càng không ngừng run run .

"Ngươi là... Hề Nhi..." Có chút hoảng sợ, có chút nghi ngờ, có lẽ còn có nhè nhẹ sợ hãi, Nam Cung Ngự Cảnh chần chờ mở miệng. Nữ tử trước mắt này không phải đúng là cô gái mà hắc chờ suốt năm năm sao?

Thủy Dạng Hề chậm rãi gỡ bỏ đi cái khăn che mặt, gạt gạt đầu. Nước mắt sớm đã rơi dọc theo quai hàm duyên dáng rơi xuống dường như đang phát ra tiếng tí tách.

"Đúng vậy, ta là Hề Nhi của ngươi. Ta đã trở về." Cổ họng cứng rần rần, cơ hồ phát không ra tiếng.

"Hề Nhi..." Một câu chưa xong, con ho vừa dừng lại một lần nữa lại hoành hành, một trận ho khan mãnh liệt đánh úp lại, một cổ tanh ngọt một lần nữa phun ra từ cổ họng kia

"Nam Cung Ngự Cảnh..." Thủy Dạng Hề vừa thấy trong miệng hắt trào ra máu, trong lòng cả kinh. Nhất thời té ngã xuống đáy cốc. Nàng cảm thấy sợ hãi, chưa bao giờ sợ hãi như thế.

Nàng mới nhìn thấy hắn, trời cao sao có thể tàn nhẫn như thế.

Dưới chân vừa động, nàng đã đứng ở bên cạnh giúp đỡ hắn.

Từ công công bên cạnh đã có chút không rõ tình trạng hiện tại, muốn ngăn lại nàng, nhưng vừa mới nhìn thấy lợi hại của nàng, tất nhiên là không dại dột đưa lên tánh mạng của chính mình. Ngay cả ám vệ của Hạo thiếu gia đào tạo riêng để bảo vệ hoàng thượng cũng thua trong tay của nàng, nghĩ đến nữ tử này lại lịch không đơn giản.

Hai đứa bé thấy tình cảnh Thủy Dạng Hề như thế, đều chạy đến bên người, hỏi: "Nương, chẳng lẽ vị thúc thúc xinh đẹp này chính là phụ thân sao?"

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Thủy Dạng Hề lúc này không rảnh bận tâm hai tên tiểu quỷ đang dính sát vào người kia, tay nàng nhanh chóng bay xẹt qua trên người Nam Cung Ngự Cảnh, điểm nhanh những huyệt nơi đại mạch của hắn, làm cho độc tố ở trong cơ thể không thể chạy nhanh.

"Đi gọi Trương Thái y" đầu cũng không chuyển, lo lắng mà lo sợ không yên thân nhiên phân phó với thái giám phía sau.

Nam Cung Ngự Cảnh trợn mắt nhìn nàng, bàn tay suy yếu ở không trung phát tay áo, đối với Từ Công công ra hiệu. Liền thấy Từ Công công tìm kiếm ra một cái hộp gỗ hồng đến. Bên trong chính là một viên đan dược nhưng so với trước kia đã dùng có chút không giống.

"Hoàng thượng," Từ Công công có chút do dự đem dược đưa tới trước mặt Nam Cung Ngự Cảnh, "Trương thái y phân phó nếu không đau đến vạn bất đắc dĩ thì không thể dùng thêm loại dược này" một đôi mắt đục ngầu hơi hiện lo lắng nhìn chằm chằm Nam Cung Ngự Cảnh, trong đó rõ ràng có ý khuyên giải an ủi.

Nam Cung Ngự Cảnh muốn trưng ra một khuôn mặt tươi cười không ngại, tiếc rằng ngực quả thật đau chẳng thể động, ngay cả cười cũng đã muốn thành một việc gian nan, chỉ phải đành nhắm mắt từ bỏ. Nhưng vẫn đưa một cái tay mới vừa rời ra.

"Như thế nào, thuốc này không thể dùng sao?" Thủy Dạng Hề tiếp nhận dược từ trong tay Từ Công công, tinh tế đoan trang đứng lên.

"Không phải không dùng được, mà là thuốc này đã được Trương Thái y sở xứng là loại dược cuối cùng không dùng". Trong mắt Từ Công công hiện lên một chút dày đặc, "Trương Thái y nói đây là một tổ dược ăn vào có thể ép tới độc trụ trong cơ thể, nhưng như thế cũng chứng tỏ rằng độc trong cơ thể Hoàng thượng lại nguy hiểm thêm vài phần."

Cái gì? Thủy Dạng Hề cầm dược trong tay, nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, chỉ thấy đôi mi hắn nhú lại, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, cổ họng hồ hấp khó khăn, nên mạnh mẽ đè nén sự ngại ngái trong lòng ngực.

Nàng nhẹ cắn môi dưới, đem dược đưa vào trong miệng của hắn. Vô luận như thế nào, trước giải khẩn cấp đã, nàng nhất định sẽ tìm được giải dược, nhất định.

Sau một lúc lâu, Nam Cung Ngự Cảnh cuối cùng cũng trầm tĩnh lại. Độc kia hiển nhiên đã lại một lần nữa bị đè nén xuống. Hắn nâng lên hai mắt, yên lặng nhìn Thủy Dạng Hề, trong con ngươi giống như hiện lên nhiều cánh hoa, phấp phới bay tán loạn, đem Thủy Dạng Hề tăng tăng lung trụ. Lại thâm thúy giống như một hắc đàm, sâu không thấy đáy, cơ hồ muốn đem Thủy Dạng Hề thu hết toàn bộ.

Thủy Dạng Hề hoàn toàn ngây người, chỉ có thể mặc cho ánh mắt chính mình theo đôi mắt hắn giằng co, lại giằng co, thẳng đến cuối cùng, cứ như đang chìm vào trong lòng nước vô tận.

"Hề Nhi" một tiếng kêu nhẹ nhàng gọi, như hồng mao bay lên, uyển chuyển thừa thốt.

"Ân..." thật lâu mới có tiếng đáp lại, giống một tiểu hài tử biết nghe lời.

"Hề Nhi..." Thanh âm thoảng kéo dài, ôn nhu ở trong không khí rêu rao, có vui, có buồn, hỗn hợp tư vị mà cũng không phải tư vị.

"Ân..." Tiếng nói ách, thoáng lớn hơn. Đem đôi tay trước mắt nắm chặt, nàng mỗi ngày mỗi đêm đều đã tưởng tượng cả mười lần, trăm lần thậm chí cả ngàn lần được chính nam tử này ôm vào lòng. "Nam Cung Ngự Cảnh, ta ở đây, ta ở đây, ta ở đây. Ta thực nên trở về sớm một chút, ta không bao giờ rời khỏi chàng nữa..."

Hắn đem nàng kéo lại ngồi dưới tháp, nhẹ tay sờ trán mặt nàng, mắt của nàng, mi của nàng, chạm rãi hôn tới nước mắt rơi trên mặt nàng: "Hề Nhi không cần gạt ta nữa. Vô luận nàng đi nơi nào, ta đều sẽ chờ nàng."

Từ Công công đứng ở một bên lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, này, đây chính là hoàng hậu nương nương mà Hoàng Thượng đợi... đã nhiều năm sao? Này, chính là hoàng hậu nương đã không còn tồn tại nương ở trong miệng mọi người nói sao? Hắn khẽ liếc mắt sang hai tiểu hài tử giống nhau như đúc bên cạnh, chẳng lẽ đây chính là hoàng tử cùng công chúa?

Trong lòng khẽ kinh hãi, hoàn hảo vừa rồi không có kêu người tiến đến, bằng không đã phạm tội lớn rồi. Nhìn hai người đang ôm nhau trên long tháp kia, hắn cũng nhịn không được mà rơi lệ. Hoàng Thượng cuối cùng cũng hết khổ, rốt cục cũng chờ được ngày hoàng hậu trở về. Nhiều năm chưa xót cuối cùng cũng có ngày hồi báo.

"Hoàng tử, công chúa, xin đi cùng lão nô." Hắn lại khẽ nhìn hai người trong mắt chỉ có lẫn nhau kia, giờ phải đem trả không gian cho bọn họ, về phần hai tiểu quý nhân này hắn liền đi an bài trước vậy.

Niên Niên cùng Tuyền Tuyền vốn không tình nguyện đi theo lão công công đang đi ra ngoài kia. Nhưng lại xem thấy phụ thân cùng nương nương bọn họ tựa hồ đã muốn quên sự tồn tại của bọn họ. Y theo tính tình trước kia, bọn họ nhất định là phải náo loạn lên một phen mới bỏ qua, nhưng nay nhìn bộ dáng phụ thân cùng nương nương, bọn họ vẫn nên lựa chọn tạm thời rời đi. Dùng ánh mắt lưu luyến không rời, sau đó mới theo Từ Công công ra khỏi Thừa Khiển Điện.

"Hề Nhi đừng khóc," Nam Cung Ngự Cảnh nhẹ lau nước mắt của nàng, hắn lại làm nàng rơi lệ. Tựa như mỗi lần nàng rơi lệ đều là vì hắn, nhìn một đôi mắt xinh đẹp kia tức thời liền sưng lên, đây là do hắn đắc tội qua, "Trở về là tốt rồi, Hề Nhi của ta trở về là tốt rồi. Võ công của nàng như thế nào khôi phục? Chưa từng có người nào mạnh mẽ giải được sau khi bị Thiên Ảnh điểm huyết cả, mà còn có thể khôi phục võ công nữa?" Hắn đem đề tài chuyển hướng, nếu không nàng nhất định sẽ khóc một trận chết đi sống lại mất.

"A..." Thủy Dạng Hề quả nhiên nín khóc mỉm cười, "Đây có lẽ là do mệnh ta chưa đến lúc tuyệt, trong họa gặp phúc"

"Sau khi ta rơi xuống vách núi, nghĩ đến chính mình chắc chắn là phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng khi ta tỉnh lại thì thấy mình nổi trên ở trên một thủy đàm ấm áp. Cái thủy đàm kia có thể xem là ân nhân cứu mạng của ta. Chẳng những toàn thân không bị thương tổn gì, mà còn bảo vệ đứa nhỏ trong bụng ta."

"Đứa nhỏ?" Nam Cung Ngự Cảnh có chút kinh ngạc, lúc này mới nhớ tới hai cái tiểu quý kia, "Chẳng lẽ khi đó nàng đã mang thai? Con của chúng ta có phải chính là Niên Niên cùng Tuyền Tuyền hay không?"

"Ân, ". Thủy Dạng Hề gật gật đầu, lấy tay áo khẽ lau đi mồ hôi trên trán hắn, "Ngày ấy hoàng hậu tuyên triệu ta tiến cung, ta vốn định đem việc đã mang thai nói ra làm cho chính mình thoát được một kiếp. Theo như Trương thái y chẩn đoán, mới biết khi đó đã mang thai hơn một tháng. Nhưng mà, cũng ngay ngày hôm ấy, lại bị đánh rơi xuống vách núi."

"Còn may là thủy đàm kia đã cứu ta. Nói đến cũng kỳ quái, thủy đàm kia thật là kì lạ, so với những thủy đàm bình thường có điểm rất khác biệt. Nước một bên là ấm, một bên là lạnh. Bên ấm, có thể khiến kinh mạch đã thông, bên lạnh tự rằng thấu xương, nhưng có thể làm cho người ta tập trung tinh thần, đối với việc gia tăng nội lực rất có ích. Điều này sau này ta mới phát hiện."

Thủy Dạng Hề thấy hắn lắng nghe chăm chú, nghĩ đến là muốn biết tình huống nàng ở đây cốc. Nàng đơn giản nói hết một lần cho hắn rõ, cũng làm cho hắn không phải lo lắng.

Tiếng nói nhẹ nhàng, có ý trấn an cảm xúc: "Nói đến mới đề ý, đây cốc kia cũng có chỗ kỳ dị. Khắp nơi hoa cỏ thơm ngát, phong cảnh thật ra là chỗ tốt nhất trong thiên hạ. Nếu như muốn an cư, thì đây là một địa phương tốt. Cây cỏ bên cạnh thủy đàm kia nhờ hấp thụ nước trong đầm mà sinh trưởng ra nhiều loại trái cây kỳ lạ. Đó cũng nguồn lương thực duy nhất mà ta cùng hai cái tiểu quý có thể sử dụng để sinh tồn. Chỉ có một chút, quá mức rắc rối phức tạp, là vào được, ra không được. Hơn nữa ta vốn là kẻ mù đường, muốn tìm đường ra, khó khăn lại càng khó khăn hơn."

Nói đến đây, nàng thân nhiên cười: "thủy đàm ấm áp kia mặc dù làm kinh mạch thác loạn của ta có thể một lần nữa đã thông, nhưng chung quy cũng tìm không được đường ra, thêm vào đó bụng càng lúc càng lớn, ta cũng chỉ có thể đợi sinh hạ Niên Niên cùng Tuyền Tuyền ra rồi tính. Nhưng mà trụ tại đây cốc kia vòng vo vài năm, vẫn là không có đầu mối. Sau này, có một ngày ta rốt cục tìm ra mòm đá trên sườn núi kia. Vì thế ta liền cùng hai cái tiểu quý kia chặt các dây thừng mới thoát ra được nơi đó. Đây là sinh hoạt vài năm này của ta, nói ra để cho chàng an tâm"

Nam Cung Ngự Cảnh đem nàng ôm vào trong lòng, cánh tay thật dài cứng như sắt thép vững chắc, đem nàng gắt gao giam cầm giữa ngực, dường như vĩnh viễn cũng ôm không đủ. Hắn tự nhiên biết nàng chính là đơn giản đem sự tình nói đại khái, mà tư vị trong đó rốt cuộc như thế nào, cũng chỉ có thể hội mới biết được. Cảm tạ trời xanh, cuối cùng cũng đã làm cho nàng về tới bên cạnh hắn. Hoàn hảo là cũng chỉ có năm năm, năm năm cũng không tính là thời gian quá dài.

"Hề Nhi," hồi lâu, hắn khẽ gọi một tiếng, chạm rãi buông nàng ra, chỉ còn lại một đôi con ngươi sâu thẳm bao phủ nàng.

"Ân," Thủy Dạng Hề khẽ đáp, nhìn mâu trung hắn lóe một tia sáng không tầm thường, còn chưa kịp phản ứng. Khuôn mặt tuấn tú của hắn hé ra đã là gần trong gang tấc, trên môi truyền đến xúc cảm quen thuộc đã lâu.

Nàng nhẹ nhàng hé miệng, mang theo một chút um thanh âm, trong miệng lập tức bị một chút nóng bỏng sở xâm chiếm, có chút cuồng dã, có chút vội vàng, trong đầu dần dần không thể suy nghĩ rõ ràng, thành một mảnh trạng thái hỗn loạn. Nàng khẽ nhắm mắt, cũng học hẩn chậm rãi đáp lại.

Nam Cung Ngự Cảnh dừng một chút, mở con ngươi, trong mắt hiện lên một chút ý cười vui sướng: "Hề Nhi thực ngoan."

Ân? Nàng mở hai tròng mắt mê ly, trong mắt tràn ngập ngây thơ, giống như một đứa trẻ con, đơn thuần mà thuần khiết như thế. Trên mặt một tầng ửng đỏ, chớp mũi xinh xắn khẽ nhếch trên khuôn mặt của Nam Cung Ngự Cảnh.

Chỉ nghe cô hống Nam Cung Ngự Cảnh vang lên một tiếng cười khẽ, môi đã muốn dừng, lại bắt đầu tiến đến. Lần này so với vừa rồi bất đồng, nhưng thật ra hết sức ôn nhu, hết sức triển miên.

Một trận trời đất quay cuồng, không biết khi nào đã vào trong nội tâm

Minh hoàng sa trường chậm rãi hạ xuống, Nam Cung Ngự Cảnh đỡ lấy thân thể của nàng, chậm rãi hướng long sàng ngã xuống. Một mái tóc đen nhánh, theo cây trâm rút ra, chảy xuống thành dòng nước nổi bật trên giường, vì mặt nàng đỏ bừng mà tăng thêm một chút quyến rũ.

Hắn cúi người bên cạnh nàng, ánh mắt nóng rực mà say mê, có chút làm cho người ta sợ hãi. Tay mon trớn bên hông của nàng, thắt lưng như mong muốn tẩn ra trong tay hắn, giường lên, đã bay ra ngoài trường.

Thủy Dạng Hề đôi mắt hơi đỏ, cuối cùng không dám nhìn hắn. Nàng vẫn thẹn thùng như trước, cho dù đã từng trải qua, vẫn là thẹn thùng, hai tay khấn trương nắm vạt áo, kỳ thật, nàng không biết ứng đối như thế nào. Tâm kinh hoàng đã muốn làm cho nàng mất đi bình tĩnh cùng trí tuệ thường ngày, hiện tại, nàng chính là một cái nữ nhân hoàn toàn triệt để.

Đôi môi nàng tròn bóng, in ảnh trong đôi mắt của hắn, nàng phải tìm chút việc gì đó để phân tán. Đột nhiên chợt nhớ tới cái người trong rừng tên Lâm tướng quân kia còn có âm mưu của Thái Hậu, trên mặt vui vẻ, nói: "Chàng cũng biết Thái Hậu không phải là... của chàng..."

Lời vừa mới xuất ra đã bị Nam Cung Ngự Cảnh lấy tay che lại, chỉ nghe hắn cười nói: "Hề Nhi không chuyên tâm, hiện tại không nói chuyện cái khác."

Nói xong, thân mình đã bắt đầu đề lên. Đôi môi nóng bỏng một đường từ mi gian của nàng lưu luyến tại đôi môi cánh hoa kiều diễm kia. Thật sâu mà hôn lên, làm cho Thủy Dạng Hề mê muội đã không còn phân được đông tây nam bắc. Chỉ có thể xuất ra đôi tay gắt gao ôm lấy hắn.

Tựa hồ lại nghe thấy một tiếng cười nhẹ. Môi hắn nóng bỏng xẹt qua cổ, ôn nhu mà khinh mạn liếm xương quai xanh xinh đẹp của nàng, phảng phất như trêu đùa, quanh quẩn không đi. Hai tay nóng cháy cách vạt áo thông thả mà sâu nặng ở trên lưng nàng dao động, dẫn tới toàn thân nàng như nhũn ra, đã không còn dư thừa khí lực.

Chỉ cảm thấy bên hông một trận nóng bỏng, hắn bàn tay to nóng cháy đã không biết khi nào luồn vào trong y phục, cùng da thịt nàng thân cận.

Sức nặng trên người bỗng nhiên nhẹ đi, thân mình cảm thấy từng trận mát mẻ. Nàng tròn mắt vừa thấy, không biết khi nào, quần áo trên người đã toàn bộ thối lui. Đang định với cái chân bông, Nam Cung Ngự Cảnh vào lúc này lại chuyển thân đi lên, da thịt cùng da thịt đụng chạm làm cho mặt nàng càng thêm đỏ bừng...

Ngoài phòng ánh nến nhợt nhạt, một phòng lặng im. Nhưng thật ra quần áo và cái đồ dùng hàng ngày rơi vãi đầy đất, sắc xuân vô hạn.

Ngày mùa thu sáng sớm, nhẹ nhàng khoan khoái thấm lạnh. Trong phòng thiên hạ vẫn như cũ ôm nhau mà ngủ.

Ngoài phòng, hai cái thân ảnh nhỏ mặt mày rói rắm, gắt gao lôi kéo tay áo Từ Công công ổng: "Ngươi nói phụ thân cùng mẫu thân sao còn không ra. Đã muốn hai ngày rồi, chẳng lẽ bọn họ sẽ không quản tới chúng ta sao?" Về mặt không tình nguyện, giống như bị người ta ruồng bỏ vậy.

Từ Công công cũng mang vẻ mặt khó xử, hắn chỉ là một nô tài sao dám can thiệp chuyện của chủ tử chứ. Chủ tử phân phó một tiếng, hắn đành phải làm theo.

Ngày hôm kia, chỉ phân phó hắn một tiếng đã nhiều ngày không cần lâm triều, không muốn gặp bất luận là kẻ nào. Hắn chỉ phải xác nhận. Mặt sau gian nan của công tác này còn không phải do hắn tự giải quyết, một bên hướng tất cả đại thần trong triều giải thích, một bên còn phải ngăn lại những người muốn gặp hoàng. Mạng của hắn, ai, thật đúng là khổ a.

Bất quá, trước mắt lại có hai cái tiểu tử tông được tính là khó khăn nhất đây.

Trong phòng, là hai người đã hai ngày chưa xuống giường.

"Hề Nhi nàng muốn ở cung điện nào, ta sai người đi thu thập cho nàng được chứ?" Hắn thương thức mái tóc nàng, vẫn mềm mại tron bóng như vậy.

"Ân?" Thủy Dạng Hề mở đôi mắt buồn ngủ hơi sưng mù, "Không, ta không định để cho người khác biết ta không chết. Ta còn có việc phải làm, như vậy có vẻ tiện hơn."

"Tốt, nàng nói như thế nào thì liền như thế đó". Sớm đoán được nàng sẽ không đáp ứng, bất quá cũng không sao, chỉ cần nàng ở bên người là tốt rồi.

"Chàng hôm nay nên đi vào triều, không thể chậm trễ chính sự, bất quá cũng không nên làm mệt chính mình. Ta nghỉ ngủ tiếp một lát, chàng đi đi." Nàng vốn là tham ngủ, đã nhiều ngày bị ép buộc, nàng phải đem giấc ngủ bồi bổ trở về.

Nam Cung Ngự Cảnh lại sùng nịch hôn trên mặt nàng, nhẹ nhàng mà đeo một chiếc nhẫn vào tay nàng, hướng tới ngoài điện gọi một tiếng, Từ Công công lúc này mới nắm tay cả hai cái tiểu nhân vào Thừa Kiền Điện.

Hoàng thượng này, cuối cùng cũng đã chịu đứng dậy.

Đi theo Từ Công công vào điện còn có hai đứa bé, vừa thấy Nam Cung Ngự Cảnh liền chạy lên lắc lắc hân, trong miệng gọi phụ thân phụ thân. Tiếng kêu làm lòng Nam Cung Ngự Cảnh nhất thời như một cây bông vải, hòa thuận, vui vẻ, đầm ấm, hương mật ngọt ngào

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Thời gian lơ đãng, chỉ trong chớp mắt đã qua đi.

Chẳng mấy chốc thu đi đông đến, trong cung ngày càng im ắng, như mây bàn thổi qua. Bởi vì vẫn đối với bên ngoài giấu diếm, cho nên cuộc sống của cả nhà Thủy Dạng Hề thật sự là quá bình tĩnh cùng nhàn nhả.

Thái Hậu muốn mượn thế lực Lâm tướng quân ở bên ngoài làm ra cái gì đó nhiễu loạn, nhưng thật ra cũng ngại thân thể Nam Cung Ngự Cảnh hình như đã chậm rãi khôi phục, nên không dám lại hành động thiếu suy nghĩ. Nam Cung Ngự Cảnh cũng nhân cơ hội đem thực quyền của quan viên họ Lâm thu về trong tay chính mình, vô luận binh quyền hoặc là hành chính quyền, trước sau cuối cùng không đến một tháng, đã mạnh mẽ vang dội thay đổi.

Đầu mùa đông sáng sớm, trời se lạnh. Khi ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu vào Thừa Kiền Điện, Nam Cung Ngự Cảnh đã muốn hạ triều trở lại.

Trong Thừa Kiền Điện, ngồi giữa trung tâm là một nữ tử trên chiếu, vạt áo thiên sắc thật dài thừa dịp cửa mở gió thổi thì nhanh chóng quăng vào chỗ chỉ vàng thêu trên đôi giày của Nam Cung Ngự Cảnh.

Nữ tử cầm trong tay hai quân bài hình ảnh có chút dữ tợn ném ra, đắc ý nói: "Song tiễn, nổ cho các người thương tích đầy mình. Như thế nào, hai cái tiểu quý, nương người nhưng là lại thắng các người. Mau mau mau, đem các bảo bối của các người dâng tặng lên đi..." Thủy Dạng Hề gặp may, một mặt gào thét, một mặt hai tay càng không ngừng hướng trước mặt Niên Niên cùng Tuyền Tuyền vợ cái gọi là bảo bối.

Bọn họ đã nhiều ngày nhưng vẫn thích trò chơi "Bài Tú Lơ Khơ" theo như lời Thủy Dạng Hề gọi. Chính là, hai tiểu hài tử mười lần chơi thì mười lần đều thua, bọn họ đã nhiều ngày ở trong cung cướp đoạt "Mồ hôi nước mắt nhân dân" đều nhanh bị người nương không lương tâm kia của bọn hắn cướp sạch.

Niên Niên cùng Tuyền Tuyền có chút tức giận bắt bình nhìn nữ nhân trước mắt, đem hỏa phượng minh châu chính mình ngày trước mới thăm dò xin xỏ từ trong lòng phụ thân ra, ánh mắt nhanh phun ra lửa. Trong tai còn phải chịu đựng nàng không có hảo ý lải nhải: "Ai, tiểu quý, sao lại không độ lượng như vậy, không phải là mấy hạt châu sao, thua thì phải chịu, biết không, thua thì phải chịu."

"Nương đối với phụ thân luôn ngoan ngoãn phục tùng, đối chúng ta liền tâm ngoan thủ lạt, không lưu tình chút nào như thế, nương nương thật xấu..." Niên Niên đau lòng nhìn hạt châu của mình được cất vào trong tay áo Thủy Dạng Hề, nước mắt lưng tròng hướng Thủy Dạng Hề thảm khóc lóc.

*tâm ngoan thủ lạt: bụng dạ nham hiểm, thủ đoạn độc ác

"Đúng thế, nương quá bất công," Tuyền Tuyền cũng thừa cơ lãnh đạm thêm một câu, còn không quên quăng cho nương nàng một cái ánh mắt xem thường, mang ý khinh bỉ.

"Hắc, hai tiểu quý nói thế là không phải. Đây chính là nương nên được, ai bảo các người chơi không bằng người ta chi. Phụ thân người ngày trước như thế nào theo các người nói chuyện, làm người trọng yếu phải quang minh lỗi lạc, biết không? Như thế nào là quang minh lỗi lạc, chính là thua thì phải trả tiền, nhất là thua bởi nương người là ta." Thủy Dạng Hề trừng mắt nhìn bọn họ liếc mắt một cái, đem bài một lần nữa xáo trộn bày lại chính giữa. *(theo mình nghĩ là đem bài xáo lại, tra từ Hán Việt là chơi bài tú lơ khơ/bài cào á)*

Hai tiểu hài tử có chút mặc danh kỳ diệu nhìn nhìn nữ tử trước mắt, hai mặt nhìn nhau, phụ thân bọn họ khi nào thì nói với bọn họ lời có đạo lý như vậy? Vậy người trước mắt đến tột cùng vẫn là nương trí tuệ không ai có thể địch nổi của bọn hắn sao? Sao khi gặp phụ thân rồi lại choáng váng mà biến mất chứ?

Hai người mang theo do dự, chìa tay ra hướng mấy lá bài, âm thầm nói, lần này không thắng không được.

Nam Cung Ngự Cảnh nhin không được cười ra tiếng, nhìn ba người trên mặt đất, khoe nứt lộ ra hạnh phúc nồng đậm. Đây là người nhà của hắn, là nơi hắn trở về. Mỗi ngày thượng triều đều mong đợi hạ triều sớm để trở về.

Mỗi ngày vừa về đến là có thể chứng kiến hình ảnh ảm áp như thế, làm cho hắn cảm thấy như nằm mộng giữa ban ngày. Chung quy vẫn cảm thấy có loại cảm giác không thực, tuy là gần ngay trước mắt, lại như thế nào cũng đụng chạm không đến.

Hắn ngồi xồm xuống, đem Thủy Dạng Hề ôm vào trong lòng, trong lòng nhất thời liền tràn đầy "Như thế nào, nàng lớn như vậy, còn khi dễ Niên Niên cùng Tuyền Tuyền sao?"

"Phụ thân..."

"Phụ thân..."

Hai tiểu quý thấy Nam Cung Ngự Cảnh, lập tức bỏ quên bài, song song hướng Nam Cung Ngự Cảnh đi qua dính lấy: "Phụ thân, ôm một cái, không cần chỉ ôm nương, nương hư lắm, luôn khi dễ chúng ta. Bảo bối của ta đều bị nương lừa lấy đi hết rồi". Nói chuyện là Niên Niên, hắn chính là lấy thanh âm đặc biệt của mình hướng Nam Cung Ngự Cảnh tỏ ủy khuất, đồng thời thân thể đã muốn oa tiến vào trong lòng Nam Cung Ngự Cảnh, gất gao muốn hắn ôm.

Tuyền Tuyền cũng không cam lòng yếu thế, một đôi tay nhỏ bé dùng sức túm cánh tay Nam Cung Ngự Cảnh, liên tiếp tìm hướng chui vào: "Phụ thân, Tuyền Tuyền cũng muốn ôm một cái."

Chỉ trong nháy mắt, Thủy Dạng Hề liền bị hai đứa nhóc đẩy đi ra ngoài, hai đứa thỏa mãn, một đứa kéo một cái cánh tay Nam Cung Ngự Cảnh, đứa còn lại chiếm một cái đầu gối Nam Cung Ngự Cảnh, quay hướng Thủy Dạng Hề lên cười như con mèo nhỏ tinh ranh, y chang kẻ trộm.

Nam Cung Ngự Cảnh sùng nịch vuốt nhẹ đầu bọn họ, đối Thủy Dạng Hề cười cười, có chút bất đắc dĩ đem hai cái tiểu tử tông ôm lên ngồi vào trên lòng ý rộng thùng thình kia: "Lại bị thua bởi nương đi. Ha ha... Về điểm này, chỉ bằng chút thông minh của hai người các người đã nghĩ sẽ thắng được nương người, cũng có chút không biết tự lượng sức mình". Tay ở chớp mũi bọn họ theo thứ tự lướt qua, lưu lại một đường cong mềm nhẵn thẳng kéo dài tới trong lòng.

"Hừ, phụ thân cũng bất công. Nương nói trò giỏi hơn thầy mà thắng. Nương chính là màu lam, chúng ta là màu xanh. Đây chính là do nương chính mình nói. Cho nên chúng ta hẳn là thông minh hơn so với nương". Tuyền Tuyền có chút không phục mà nôi chu cái miệng nhỏ nhắn, tay nhỏ bé còn không quên thẳng tắp ở trên mũi phụ thân kia sờ, đòi bằng được công bình.

"Đúng vậy, đúng vậy, ta đồng ý với Tuyền Tuyền. Phụ thân cũng thực thông minh, phụ thân giúp chúng ta đem nương đánh bại được không?" Niên Niên nháy cặp mắt to vô tội kia, ở bên cạnh nịnh hót đồng thời còn không quên tìm cách đạt được mục đích của mình.

Thủy Dạng Hề nhìn ba người đang ngồi phía trước, khe khẽ thở dài, chậm rãi lắc lắc đầu, con gái của nàng khi nào thì lại biết làm nũng như thế đây. Nhất là Tuyền Tuyền, bình thường đối với người mẹ này là nàng cũng không thấy đeo bám vào như thế. Nhìn Nam Cung Ngự Cảnh khuôn mặt hoàn mỹ, con người sáng như sao, quả thật là sắc đẹp chết người a.

Tay nàng xoa xoa chiếc nhẫn bạn, đường vân trên mặt vẫn quen thuộc như trước. Đóa mẫu đơn kia vẫn rất sống động. Trở về cũng đã một thời gian, tới lúc phải đi làm chút việc rồi.

"Niên Niên, Tuyền Tuyền, nương phải đi ra ngoài một chuyến, các con phải tốt bảo vệ phụ thân, có biết không?" Thanh âm thanh thúy vang lên, làm ba người đang đắm chìm trong sự vui sướng không khỏi sững sờ.

"Nương lại muốn một mình hành động, bỏ lại chúng ta sao?" Niên Niên nhăn lại tuấn mi nho nhỏ của mình, vẻ mặt có chút bất mãn.

"Đương nhiên không phải," Thủy Dạng Hề cười khẽ, dời bước tiến lên, khinh nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của Niên Niên, "Nương lần này có giao nhiệm vụ cho các con a. Phụ thân trúng độc, thân thể không tốt, các con phải lưu lại bảo hộ phụ thân, không để cho phụ thân gặp gì sơ xuất. Nương muốn đi tìm thuốc giải cấp cho phụ thân a." Có chuyện nàng sẽ không gạt hải tử, cũng không cần thiết gạt.

Tuyền Tuyền trong mắt lóe ánh sáng: "Nương nói là chúng ta có thể quang minh chính đại đi ra ngoài?" Nàng quả thật là muốn đi xem nhà mới của mình đến tận cùng là cái bộ dáng gì nữa a.

"Không được," Thủy Dạng Hề lắc đầu, ngữ khí tăng thêm, "Các con không được phép để phụ thân rời khỏi tầm mắt mình, thế nhưng, các con cũng không thể bại lộ thân phận. Nếu không, liền phạt mười ngày không được ăn cơm."

A? Hai đứa nhóc há to miệng, đem hai tay nhỏ bé giơ lên trước mắt, mười - trời ạ, lâu như vậy, như thế không phải rất khó chịu? Bảo bọn họ bỏ qua những mỹ thực này, không được ăn thực so với giết bọn họ còn khó chịu a. Hai đứa nhìn thoáng qua rất ăn ý, hướng Thủy Dạng Hề gật đầu như bằm tỏi.

Thủy Dạng Hề xoa xoa đầu bọn họ, thế này mới nở nụ cười vừa lòng.

Giương mắt nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, chống lại trong con người phiếm đỏ hắn, có phần hoảng hốt, sau vẫn cười nói: "Ta sẽ thực mau trở lại," ngữ khí bình tĩnh mà dịu dàng.

"Tốt," Nam Cung Ngự Cảnh gật đầu, "Hề Nhi cẩn thận. Hề Nhi lần trước cấp ta nói, ta đã sớm biết. Chính là cũng không xác định, thẳng đến lúc đó mới chính thức hiểu được ... Khi còn bé, trong lúc vô ý đã nghe được nàng cùng người khác nói chuyện, loáng thoáng biết nàng không phải là mẫu thân ruột của ta. Khi đó liền đã có phòng bị, cho nên Hề Nhi yên tâm, ta đều có cách ứng đối. Chờ đến thời cơ thích hợp, nhất định sẽ cho bọn họ toàn bộ sa

lưỡi."

Trên mặt Thủy Dạng Hề hiện lên kinh ngạc, không nghĩ tới hắn đã sớm biết. Thờ ơ? Lúc nào cơ? Trong lòng nàng tuy có nghi vấn, nhưng chung quy không hỏi ra. Hắn quyết định làm gì, bất luận là thời điểm nào, nàng đều tin tưởng hắn. Nàng hướng hắn gật đầu, một cái lắc mình là đã biến mất giữa sắc trời mênh mông.

Phủ Tam hoàng tử, trong phòng ngủ giữa của Lâm Thủy các, Thủy Dạng Hề đứng ở cạnh bàn bát tiên quen thuộc, hung hăng xiết chặt tay trái. Ngón áp út lập tức truyền đến một trận bén nhọn đau đớn, máu tươi lập tức trào ra, bao phủ toàn bộ chiếc nhẫn bạc.

Đây là mấu chốt khi trước trong lúc truy nhau vô ý đã phát hiện ra, lúc ấy thậm chí cũng không để ý, sau khi nàng tỉnh lại ngồi rà soát lại suy nghĩ mới cảnh giác quay lại đây. Có lẽ, đây chính là lời giải ở trong chiếc nhẫn.

Nhẫn này quả nhiên là có bí ẩn khác biệt, nàng buông tay ra, đem nhẫn cẩn thận từ ngón tay gỡ xuống dưới, dùng nước tẩy sạch, tỉ mỉ đứng lên nghiên cứu.

Nhìn một hồi lâu, rốt cục phát hiện trong nhẫn chỉ có cát dấu một chỉ bạc tinh tế như lưỡi dao, theo như nàng xem thì đã thương tay nàng chính là sợi chỉ bạc này. Một tay kia dùng sức nắm chặt, sẽ bắt đầu khởi động cơ quan tinh vi không thể nhận ra ở bên dưới nhẫn, đem sợi chỉ kia càng xiết càng chặt, thẳng đến khi hăm sâu vào giữa ngón tay người.

Cơ quan thiết kế quả nhiên là cực kỳ khéo léo, nếu như vĩnh viễn không đeo chiếc nhẫn này, sợ là mãi mãi đều không phát hiện được. Nàng rất là cẩn thận giữ lấy cơ quan kia, lôi ra sợi chỉ bạc, theo lực lôi ra chỉ bạc ngày càng dài, chỉ bạc cũng dần dần được gom lại, từ một nửa vòng tròn, cuối cùng, toàn bộ bị kéo đi ra. Mà kết cấu của nhẫn theo sợi chỉ bạc đi ra cũng bị phá vỡ từ giữa.

Nguyên lai, nhẫn này đúng là rỗng ruột. Thủy Dạng Hề thuận thế đem nhẫn cởi ra, một vòng tròn màu bạc quấn xung quanh chiếc nhẫn. Nàng dùng châm chọc nhẹ nhàng đem cái màu trắng kia tách ra, đúng là hé ra một mảnh giấy, quả đúng là cẩn thận.

Nàng chậm rãi đem mảnh giấy mở ra, rất nhỏ, chỉ bằng phân nửa chiều rộng ngón tay, mặt trên cũng là một vật trống không.

Nàng cảm tờ giấy giờ giờ lên, hí một mắt, không có khả năng, đã bí ẩn như thế chắc chắn phải là nơi cất giấu cái gì mới đúng. Trong mắt hiện lên một chút tàn khốc, ngón cái cùng ngón trỏ vô ý thức ở trên tờ giấy vuốt ve.

Đang lúc nàng vắt óc suy nghĩ, cảm thấy hai ngón tay có phần hơi lộn cộm, nàng hơi sùng sốt, lập tức hiểu được. Đem tờ giấy hướng về ánh sáng, quả nhiên, trên tờ giấy bị đâm nhiều lỗ nhỏ, mà những lỗ nhỏ này tựa hồ là tạo thành một bài thơ tay.

Mộc điệp tiêu tiêu lạc, dạ miên nhân dị miên,

Phủ trung tân nhân tiếu, bệnh hồn tác thu thiên.

Phật tiền tam sinh nguyện, quân tâm phi ngã tâm

Đồ mưu triều đình thượng, thiếp hồn oán quy thiên.

(Mộc điệp khê vi vu, đêm nay người chưa ngủ,

Trong phủ người mới cười, bệnh hồn quanh quẩn bên bàn đầu dây

Trước Phật tam sinh nguyện, tâm chàng không còn ở lòng thiếp

Mưu đồ trên triều đình, thiếp hồn oán quy thiên

Hắc.. khúc này mình tự dịch haha,)

Thủy Dạng Hề xem hết, vẫn là có chút không hiểu. Đây đơn giản chính là một bài thơ tay ai oán nơi khuê phòng mà thôi. Viết bài thơ này ắt hẳn chính là Mộc Tư Khê, mà trong nội dung thơ chắc chắn phải cùng Thủy Tường có liên quan, chính là, xem này giờ có thấy chỗ gì đặc biệt đâu? Chẳng lẽ ám chỉ cái chết của nàng cùng Thủy Tường có liên quan?

Nàng lắc đầu, sẽ không, hoàng hậu mới là người giết nàng, điểm ấy xác nhận là không thể nghi ngờ.

Nàng đem bài thơ ở trong lòng mặc niệm mấy lần, tinh tế nghiền ngẫm một trận, khoe miệng lộ ra một chút cười đắc ý. Thì ra là thế. Thân mình lác một cái, liền đã ra khỏi Tam Hoàng tử Phủ, hướng người qua đường hỏi thăm rõ địa phương, lúc này mới hướng thành đông mà đi.

Một đường hái hoa phủ liễu, ước chừng nửa khắc, trước một tòa viện bỏ hoang ngừng lại. Sân nhà đã sớm bị tàn phá kinh khủng, bốn phía cỏ dại sinh trưởng um tùm. Cửa viện thật to ở trong gió phát ra từng trận vù vù, rêu xanh trên tường dưới ánh mặt trời đúng là chói mắt mà rục rịch, như kim châm làm đau nhói mắt người. Chung quanh rất là cô tịch, không có dấu hiệu của con người, chỉ có một tòa sân này tro tro. Giống như một tòa thành bị nguyên rủa, tàn nát ra hơi thở âm trầm nồng đậm.

Thủy Dạng Hề chỉ ở sân nhìn ra ngoài một hồi, xuyên thấu qua cánh cửa đồ nát kia, có thể thấy bên trong sâu không thấy đáy. Nàng nhú nhú mày, đây là Mộc phủ ngày xưa sao? Nay tan hoang thành như vậy, rõ ràng ứng với câu kia trước đây “vương tạ đường tiền yến, phi nhập tâm thường bách tính

gia`(*)

Vung tay lên, cửa kia liền tự mở ra hai bên, nàng nhấc lên làn váy cuối cùng hướng phía trong đi vào ...

(*) Hai câu thơ này lấy ý được trích trong bài thơ *Ô Y hạp*, nguyên tác của Lưu Vũ Tích

劉禹錫

烏衣巷

朱雀橋邊野草花，烏衣巷口夕陽斜。

舊時王謝堂前燕，飛入尋常百姓家。

Ô Y hạp

Chu Tước kiều biên dã thảo hoa,

Ô Y hạp khẩu tịch dương tà.

Cựu thời Vương Tạ đường tiền yến,

Phi nhập tầm thường bách tính gia.

—Dịch Nghĩa—

Bên cầu Chu Tước cỏ dại mọc đầy hoa.

Trong ngõ Ô Y ánh mặt trời chiếu vào

Ngày trước chim yến đến làm tổ nơi lâu đài nhà họ Vương, họ Tạ.

Nay bay vào những nhà dân chúng bình thường ẩn trú

Chú thích:

Ô Y nghĩa là áo đen. Xưa đời nhà Tấn trung hưng, họ Vương, họ Tạ là hai nhà quyền quý vinh hiển nơi đó, các con em đều mặc áo đen, nhân vậy mới có tên Ô Y.

— Bản dịch của Trần Trọng San —

Ngõ Ô Y

Bên cầu , cỏ dại hoa đồng,

Ô Y ngõ cũ nằm trong nắng chiều.

Én lầu Vương Tạ thưở nào,

Bây giờ lưu lạc bay vào nhà dân

— Bản dịch của Tân Đà —

Ngõ Ô Y

Bên cầu Chu Tước cỏ hoa,

Ô Y đầu ngõ, bóng tà tịch dương

Én xưa nhà Tạ, nhà Vương

Lạc loài đến chốn tầm thường dân gia.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

Đi vào bên trong sân, lại càng hoang vu, dựa theo bố cục lớn nhỏ của toàn bộ sân cũng mơ hồ có thể tưởng tượng ra, lúc trước nơi này huy hoàng như thế nào.

Kiến trúc trong viện phần lớn chỉ còn lại một ít tàn viên gỗ mục, căn bản không nhận ra được đâu là đâu. Thủy Dạng Hề đi qua một gian lại một gian nhà đã bị mục nát, có thể cũng không được xem là gian nhà bị tàn phá, nhiều lắm chỉ có hình dạng của một phòng ốc, ngay cả bốn phía tường che cũng không có. Khiến cho chỗ ngồi này trong sân có vẻ càng thêm trống trải cổ xưa.

Bài thơ kia mỗi chữ viết đều làm người ta liên tưởng tới “Mộc Phủ Tháp. Mà nay, nàng mặc dù đã tìm ra Mộc Phủ, nhưng ở tại nơi hoang vu lụn bại như thế này, nơi kiến trúc đã lung lay sắp đổ mà phải tìm ra nơi nào đã đặt tháp, quả thật là có chút khó khăn.

Vòng vo cả nửa ngày, cuối cùng dường đem toàn bộ Mộc Phủ lật ngược lên. Không hổ danh là hậu nhân mấy đời danh môn vọng tộc, riêng chỗ ngồi này trên một cái sân bỏ hoang cũng cho thấy vài phần cường thịnh. Chẳng qua một người khôn khéo như đương kim Thái hậu, sao lại để cho Mộc Phủ suy bại đi xuống như vậy? Vào tay bà ta thì phải càng thêm phồn vinh mới đúng, nhưng vì sao ngược lại ngày một xuống dốc, đến nỗi bây giờ chỉ còn là một phế tích.

Trong lòng mang theo nghi vấn, nàng lại hướng phía trước đi tới vài bước, từ đại môn tiến vào, trong lòng nàng vạch ra trình tự, hiện nay chỉ còn lại có góc đình gỗ này được xem là nơi tốt nhất của cả ngôi phủ đệ này. Nàng nhìn chung quanh một chút, nơi này có thể xem như là nơi thanh tịnh u nhã nhất trong viện, giả như còn không tìm ra được Phật đường hay gì đó, thì xem như hôm nay đến cũng không thu hoạch được gì.

Mãi suy nghĩ, chân đã sớm nâng bước tiến vào trong. Một mùi ẩm mốc cùng bùn lầy tanh hôi truyền đến, làm người ta muốn buồn nôn. Nàng một tay bịt mũi, một tay kia vệt mồ mả nhện phiền phức hỗn độn trước mặt, nhắm mắt theo đuôi đi về phía trước tìm kiếm. Vạt áo dài dính vào một chút bụi bẩn cũng không để ý.

Qua một bờ tường cao đồ nát, trước mắt liền hiện ra một cái Phật đường rất rõ nét. Hương án trước Phật vẫn ở đó, chỉ là hương án kia còn lại một chút tàn hương không biết đã có từ khi nào, chứng kiến diễn biến hưng suy ở Mộc phủ. Làm cho người ta không khỏi có chút cảm khái.

Điều làm người ta chú ý nhất chính là một bức tượng Quan Âm vô cùng to lớn đặt ngay trung tâm, theo thời gian đã bị năm tháng ăn mòn, bức tượng kia mặc dù đã cũ nát, nhưng coi như vẫn còn nguyên vẹn, không có thiếu khuyết cái gì.

Thủy Dạng Hề hướng phía tháp nhẹ nhàng phủ bụi, một trận gió nhẹ thổi qua, thổi tan tro bụi đã ngưng kết nhiều năm trên tượng Phật, khiến cho hình ảnh mờ lung mơ hồ kia nhất thời rõ ràng không ít.

Nàng tiến lên, hé mắt nhìn chăm chăm bức tượng kia hồi lâu, nhưng vô luận như thế nào đều nhìn không ra có gì khác lạ. Khiến nàng không khỏi hoài nghi Mộc Tư Khê có phải nghĩ sai địa phương rồi hay không?

Chỉ thấy bạch ngọc Quan Âm đang thượng tọa trên đài hoa sen cuối mây đến, dưới làn váy trắng đôi chân trần như ẩn như hiện chân trần, một tay cầm một bình cam lộ, miệng bình hơi hơi hướng xuống phía dưới, mà một tay kia lại khoát lên trên cổ tay kia, có vẻ thanh tao u nhã. Biểu cảm từ bi mà an bình, một đôi mắt hẹp dài khẽ cụp, quan sát chúng sinh, đỉnh đầu lóe ra kim quang biểu hiện sự bất phàm của người. Ở trong mắt nàng, đây chỉ là một bức tượng bình thường không thể bình thường hơn.

Trong lòng không khỏi có chút ảo não, nàng đối với Phật gia cũng không rành, cho dù bức tượng này xác thực có cái gì không ổn, nàng cũng không nhất định có thể nhìn ra được.

Nhẹ nắm tay thành quyền, nàng tung thân bay lên, ở trên tường tìm cái điểm tựa, đến gần bức tượng để quan sát, không bỏ qua dù là chi tiết nào. Tay hơi hơi phát qua đầu Quan Âm, chậm rãi hướng phía cổ, trước ngực, cánh tay đặt ở trước ngực kia, bàn tay niêm chi này hình như có chỗ bất thường.

Nàng ngưng mi suy nghĩ một lúc lâu, rốt cục mới nhớ tới đến chính giữa vật này không phải là chiếc nhẫn của nàng đặt có khắc đóa mẫu đơn kia sao, chẳng trách quen thuộc như vậy. Mẫu đơn này hiện ra đột ngột, nàng mặc dù không hiểu Phật pháp, nhưng cũng biết trong Phật gia nếu như có hoa nhất định là hoa sen, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, giống như Phật chi độ chúng sinh mà bất hủi. Vậy hoa mẫu đơn ở chỗ này, không khỏi có phần vô lý mà phàm tục hay sao?

Nghĩ vậy, liền đem đóa mẫu đơn nhỏ cỡ nửa ngón tay út sờ soạng mấy lần, cảm thấy hình ảnh không tron nhẫn như những chỗ khác, được khắc có chút gập ghềnh, đường vân cũng rõ ràng. Nàng lập tức lấy ra chiếc nhẫn bạc kia, đem hướng ngay đóa mẫu đơn trên tượng, trong lòng không khỏi cả kinh, thế nhưng hoàn toàn ăn khớp. Lập tức liền nghe một tiếng thanh âm di chuyển vang lên, một bức tường phía sau tượng lập tức dịch chuyển.

Thủy Dạng Hề lúc này vui vẻ, xem ra huyền cơ là ở chỗ này rách không được chiếc nhẫn này lại quan trọng như vậy, nguyên lai là một vật mở một vật, nghe cậu nói Mộc Tư Khê vốn không phải người bằng tuyết thông minh, có thể nghĩ ra phương pháp cất giấu như vậy, quả nhiên là hiếm thấy.

Thủy Dạng Hề đem vật trong hốc giấu cầm trong tay, xoay người một cái liền đã đứng vững vàng ở trên đất. Nhìn như cũng không phải vật gì đó thật trọng yếu, hình như chỉ có cộm lên một phong thư, mặt trên viết nữ nhi của ta Hề Nhi thân khai.

Thủy Dạng Hề mặt nhăn nhu mày, xem ra đây xác thực là Mộc Tư Khê để lại cho Thủy Dạng Hề. Chi là, nếu như nàng biết được Hề Nhi đã không còn là Hề Nhi trong lòng nàng trước kia, cái loại sự tình khó khăn này như thế nào có thể chịu được, may mắn, họ đều là người đã từ giả cõi đời.

Đây có lẽ chính là nỗi đau khổ trong nhân gian, mọi sự không phải do người, nàng thờ dài, cuối cùng đem vật trong phong thư lấy ra, đúng là một cái sáo nhỏ, ngắn màu tử kim*, chỉ dài cỡ ngón út, quả thực là vô cùng tinh xảo. Hao tổn tâm tư để cất giấu như vậy, nhất định là điều cực kỳ trọng yếu.

*tử kim: màu tím bầm

Thủy Dạng Hề quan sát sáo nhỏ này một lúc, mới thu lại trong ngực, lúc này mới đem lá thư còn lại này mở ra:

Hề Nhi của ta.

Nếu con có thể bình yên đọc được thư này, trong lòng nương rất an ủi. Như vậy có thể chứng minh là nữ nhi của nương cũng rất thông minh bản lãnh, lo sợ trong lòng nương có thể buông xuống. Sáo tím này là của một người cố hữu tặng cho nương. Nếu như con có thể tìm ra thư này, tin tưởng con đã gặp qua người này. Nếu như có gặp khó khăn gì, có thể tìm hấn giúp đỡ.

Nương thật không đành lòng bỏ con mà đi, nhưng vận mệnh trên người, cho con và ta cốt nhục chia lìa. Ngày lại ngày trôi qua, nương tự biết thời gian không còn nhiều, mà con tuổi còn nhỏ, ta sợ vật này không thể còn nguyên vẹn để lại cho hậu thế, nên cố lưu quyền sách, hy vọng có thể lưu lại mạng sống cho con.

Di của con, cũng chính là đương kim hoàng hậu, kì thực không phải con gái nhà Mộc gia ta. Nàng là con gái của Quân gia Mộc phủ Lâm Vinh.

Thủy Dạng Hề xem tới đây, không khỏi ngẩn ra, nguyên lai đương kim Thái Hậu không phải là xuất thân từ Mộc gia, bản gia nguyên là họ Lâm. Cũng khó trách nàng cùng quan viên họ Lâm trong triều thân cận như thế. Sợ là bên thông gia của chính nàng cũng chưa biết. Quả nhiên là che giấu rất kỹ, nếu không phải đọc được thư này, còn nghĩ thật không ra vì sao quan viên họ Lâm lại bán mạng trong triều như thế. Nguyên lai là có quan hệ mật thiết với nhau.

Hoàng hậu này, không, Thái Hậu mới đúng, quả thâm sâu nên nàng phải nhìn với cặp mắt khác xưa rồi.

Ánh mắt nàng tiếp tục dời xuống phía dưới:

Lâm Vinh đem tráo muội muội của ta, đổi lấy con gái của hấn. Nguyên nhân là ta cùng phụ thân của người đã sớm có hôn ước, do đó việc tiến cung sẽ do muội muội ruột ta, thứ nữ của Mộc gia thay thế. Nhưng vạn lần không nghĩ tới, muội muội ruột của ta lại là con gái của Lâm Vinh, khi biết được chân tướng, thánh chỉ đã hạ, mà muội muội ruột của ta đã bị Lâm Vinh đem về quê nuôi nấng, chỉ vài năm sau liền mắc bệnh qua đời.

Nữ nhi của Lâm Vinh đã lập thế với trời là sau khi tiến cung tuyệt không lộ ra nửa phần, vẫn là con gái của Mộc gia, vì Mộc gia vinh thì vinh, Mộc gia nhục lấy làm hổ thẹn. Nhưng tiêu nhân chung quy vẫn là tiêu nhân, cho dù có là hoàng hậu tôn sư, đạt được quyền lực rồi mà vẫn còn bất mãn. Cũng sợ người của Mộc gia đem bí mật tiết lộ, nên lại âm thầm lập kế đem cả nhà Mộc gia diệt sạch, sau đó nâng đỡ gia tộc họ Lâm để chính mình sử dụng.

Ta không mong con có thể thay Mộc gia giải oan báo thù, chỉ cầu con có thể bình an cả đời. Sáo tím này là tín vật của người thuộc một tổ chức thần bí, gặp vật như gặp chủ thượng, nương đem truyền lại cho con, hy vọng có thể bảo hộ cho con bình an. Lúc gặp nguy cơ trùng trùng, đem tình hình thực tế báo cho phụ thân con hoặc Hoàng thượng biết, có thể giữ được một mạng.

Vật ấy cũng là vật nàng ta vất vả tìm kiếm, nếu là một ngày chưa tìm được chắc chắn sẽ phải giữ con lại một ngày.

Hề Nhi của Nương, cố gắng vận dụng cho tốt.

Nương tuyệt bút.

Thủy Dạng Hề xem hết, lâu thật lâu vẫn chưa tỉnh tâm. Thương cảm cho tấm lòng của người làm cha làm mẹ trong thiên hạ, quả nhiên đều vì con cái. Mộc Tư Khê một phen tỉ mỉ bày ra, chỉ vì làm cho nữ nhi của nàng có thể bình yên vô sự, phải công nhận một điều tình thương của mẹ, quả thật vĩ đại.

Chứng kiến như vậy, bảo một người nói không có xúc động, là không có khả năng. Bất quá, cũng chỉ là một tia xúc động mà thôi. Nàng không có nhiều tâm đồng tình lắm, cũng không muốn có, đó là cái kẻ yếu cần. Nàng luôn tỉnh táo mà biết rõ cái mình muốn là cái gì, thần sắc chỉ hơi hơi ngẩn ra, liền đã khôi phục như thường.

Khóe miệng gọi lên nụ cười trào phúng, chậm rãi đem phong thư xếp lại. Tốt lắm, việc này cũng liền giải thích được tại sao Mộc gia, sau khi nàng làm hậu ngược lại lại suy sụp. Bất quá, bà ta quả thật là nhân vật ngoan độc hiếm có. Chính nàng cũng thấy hổ thẹn không bằng.

Thủy Dạng Hề từ trước ngực lấy ra cây sáo tím nhỏ vừa mới nhận được, sau một lúc lâu nghiên cứu, cách thức sử dụng tín vật này đến tột cùng là như thế nào?

Rất là hiếu kỳ đặt ở bên miệng, đầu ngón tay khẽ động, hơi thở chậm rãi thổi vào, một khúc khinh âm tuôn ra, xa xăm tình mịch, quả nhiên là thanh thúy êm tai.

Nàng dừng dừng, tựa như nghĩ gì đó, kể kiếp đan điền, lại một lần nữa thổi sáo tím, nội lực của người đẩy tiếng nhạc ngân vang mà đi xa, không biết truyền tới nơi nào...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92

Tòa nhà này nguyên bản là một nơi cực kỳ phi thường náo nhiệt, vị trí tọa lạc trên đường cũng được xem là nơi trọng yếu, chỉ sau một đêm đó liền suy sụp đến tận bây giờ, bị mọi người coi là điềm xấu.

Như thế, ở chỗ nơi tòa nhà này, chung quanh cũng dần dần lạnh xuống dưới. Cho đến hiện tại, có thể nói là một tòa cô trạch, những nhà xung quanh quả thực vắng vẻ một cách đáng thương.

Chung quanh tĩnh lặng như tờ, dưới ánh trăng, một cảnh tượng đồ nát bất ngờ lộ ra mông lung dữ tợn, lại làm cho người ta sợ hãi. Lúc này, như làm mất đi sự thần bí, trên bầu trời lại truyền ra từng trận tiếng sáo êm dịu chắc nịch, phảng phất như đàn sói quay về hướng trăng tròn cất tiếng hú, thật là dọa người.

Người người nghe thấy trong lòng đều bị kinh hồn bạt vía, tìm đường vòng mà đi.

Bỗng nhiên, trong trời đêm lại nghe thúc thúc vài tiếng, mấy đạo thân ảnh hiện lên hết sức thần tốc, hướng về phía tòa nhà kia mà chạy đi, cực kỳ vội vàng như truy đuổi.

Tìm theo thanh âm, một đạo thân ảnh màu trắng đứng ở phía sau.

Thủy Dạng Hề ánh mắt vi liễm, tiếp tục thổi sáo tím trong miệng. Trong chốc lát, từng đạo thân ảnh chia nhau ra đứng ở bên cạnh thân nàng, đem nàng vây thành một vòng.

Nàng mỉm cười, buông sáo nhỏ trong tay, nhìn mấy người trước mặt, quần áo nhan sắc khác nhau, hồng như lửa, trắng như tuyết, xanh như cây. Nữ tử một thân bạch y này tựa hồ đã gặp qua, hình như là Bạch hộ pháp ở tổ chức thần bí kia của Nam Cung Ngự Cảnh.

Xem ra, tổ chức này thật đúng là tổ chức kỳ bí. Chỉ không biết tại sao lại tới trong tay Nam Cung Ngự Cảnh. Mộc Tư Khê không phải nói là gặp sáo như gặp chủ thượng sao, như vậy phải có sáo từ kim trên người thì mới chứng minh được thân phận. Mà Nam Cung Ngự Cảnh ở trong tình huống không có sáo này lại có thể trở thành chủ thượng, trong đó quả là có chút ảo diệu.

"Người tới là người phương nào?" Nàng lên tiếng hỏi, thanh âm hàn băng không chứa một tia ôn sắc.

"Tiểu thư..." Thanh âm này lộ ra chút vẻ già dặn, tràn đầy ức chế do không được kích động cùng hưng phấn.

"Tiểu thư..." Thanh âm này trái lại là của một người tuổi còn trẻ, có chút không xác định.

Thủy Dạng Hề nhíu nhíu mày, đang muốn ngoảnh đầu lại, lại nghe một tiếng "Tam Hoàng phi?" Vang lên.

Nàng hít lại mắt, thanh âm này không phải của Trương thái y kia thì còn ai vào đây. Do dự một chút, trong lòng ngay lập tức minh bạch, đúng rồi, hẳn cũng từng là một người trong tổ chức, như thế nào lại không biết âm thanh đặc biệt của sáo từ kim.

"Là ta." Nàng xoay người lại, đối mặt ba người này, ung dung lên tiếng.

"Thật là tiểu thư," thanh âm thứ nhất kia nguyên là của Tống nương, nhìn bóng lưng thì phảng phất như đặt mình vào trong mộng, bây giờ nhìn chính diện, nếu ngã là có chút không biết làm sao đứng lên. Nàng vẫn luôn luôn không tin tiểu thư lại chết như thế.

Tiểu thư nhà nàng vẫn luôn là một người bình tĩnh, bất luận đối với cái gì uy hiếp, người đều có thể tự nhiên ứng đối. Như thế nào lại có khả năng khinh địch như vậy mà đi, ông trời cuối cùng có mắt, nàng, cuối cùng đã trở về.

"Tống nương, vài năm không gặp, người khỏe không?" Thủy Dạng Hề đem ánh mắt cố định ở trên người Tống nương, cười hỏi.

"Khỏe, khỏe, chính là ngày đêm tưởng niệm tiểu thư. Nay, tiểu thư cuối cùng đã trở lại. Ta vẫn tin tưởng tiểu thư cuối cùng có một ngày sẽ trở về." Tống nương đi lên phía trước, nhanh nhẹn nắm chặt hai tay Thủy Dạng Hề, sớm khóc không thành tiếng. Đau khổ tìm kiếm trong tuyệt vọng, hy vọng đột nhiên

đã đến, ngược lại làm cho người ta khó xử.

"Tổng nương, ta rất nhớ ngươi." Thủy Dạng Hề khẽ ôm lấy nàng, đây là lời nàng nói thật, trong năm năm qua, trừ bỏ Nam Cung Ngự Cảnh, cái tên còn lại nàng tưởng nhớ chính là bà. Dù sao, bà là thật tâm đối đãi nàng như một người thân.

Kể ra qua lại một hồi, mới ngừng lại được. Mà người chung quanh vẫn cũng chưa lên tiếng. Tuy rằng gạt mình, nhưng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận.

Thủy Dạng Hề diu Tổng nương, mới nói: "Nguyên lai, Tổng nương cũng từng là người trong tổ chức này." Điểm ấy không khó đoán, nguyên nhân là bà vẫn chưa tôn xưng Nam Cung Ngự Cảnh là chủ thượng, hơn nữa bà tựa hồ cũng không biết Nam Cung Ngự Cảnh là chủ thượng đương nhiệm của tổ chức này, tình huống của bà xác nhận cùng với Trương thái y phải như nhau.

"Không sai," Tổng nương lúc này mới lấy lại bình tĩnh, nói, "Lúc trước chưa hướng tiểu thư giải thích rõ về thân phận của ta chính là vấn đề đây. Tổ chức quy định, cho dù không vì người trong tổ chức, cũng không thể tiết lộ chút thông tin nào có liên quan tổ chức, nếu không cho dù chân trời góc biển cũng sẽ không được buông tha. Bất quá, tiểu thư lại là thế nào nhận được vật tôn quý nhất của tổ chức ta, sáo tử kim?"

"Không phải là của nương ta, cũng chính chủ thượng của ngươi lưu cho ta." Thủy Dạng Hề hiếm thấy được một người xinh đẹp dí dỏm cười.

"Chủ thượng của ta? Tiểu thư, chủ thượng của ta không phải phu nhân. Phu nhân cũng từng là chủ thượng sao?" Mang theo nghi vấn, Tổng nương đề cao âm lượng.

"Không phải nương ta? Thì là ai? Mà ngươi lại vì sao đề tâm chuyện nương ta như thế?" Thủy Dạng Hề hí mắt hỏi, vậy xem ra vấn đề trong đó ngược lại không ít đâu, Tổng nương nếu ở bên người Mộc Tư Khê bảo hộ, thế nhưng không biết chuyện nàng là chủ thượng[nàng quý vì chủ thượng một chuyện], quả nhiên là kì lạ.

"Quan tâm phu nhân là chức trách của ta. Chủ thượng trước đây sau khi làm cho ta rời khỏi tổ chức, nhiệm vụ duy nhất cũng là cả đời ta chỉ là toàn tâm toàn ý bảo hộ phu nhân. Thân là người trong tổ chức, không thể đối với chủ thượng lên lút tìm hiểu bất luận điều gì, sau khi rời khỏi tổ chức, bất luận là gì cũng không thể can thiệp vào sự tình trong tổ chức. Cho nên từ sau khi rời khỏi tổ chức, ta liền không cùng tổ chức liên hệ, đối với sự tình của chủ thượng và tổ chức phát sinh cái gì ta một mực không biết. Đồng thời cũng không thể thăm dò việc gì liên quan chủ thượng, đây là quy củ." Tổng nương cung kính trả lời.

"Quy củ?" Thủy Dạng Hề có chút hồ nghi lập lại nói, chỉ chỉ Trương thái y nói: "Nói như vậy, ngươi ngay cả hắc đều không biết?"

Tổng nương lắc lắc đầu: "Quả thật không biết. Cho tới bây giờ mới biết Trương thái y từng là người trong tổ chức, ta thật sự là ánh mắt vụng về." Nàng đối với Trương thái y gật gật đầu.

"Tổng nương khách khí, ta cũng hiện tại mới biết ngươi từng cùng một tổ chức với ta. Nguyên nhân là chủ thượng chúng ta khác nhau, nhưng thật ra chưa bao giờ gặp mặt, đối diện nhau không nhìn ra vốn cũng là chuyện thường tình thôi." Trương thái y cười nói, "Nhưng Tam Hoàng phi thì ngược lại, vài năm không gặp, quả thật biệt lai vô dạng. Mới vừa hiện thân, liền cho chúng ta cái lễ gặp mặt thật to, tùy thời tùy chỗ đều làm cho người ta gạt mình không nhỏ a."

Lời nói tuy rằng bình thân vô kì, gắng đạt tới bình tĩnh, nhưng trong này có chút vội vàng, nghe như giận thật ra đã tiết lộ hân vui sướng nhiều lắm. Một người đã lâu ... nhiều năm không gặp thế nhưng xuất kỳ bất ý hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở trước mặt, dù cho là tính tình điềm đạm hơn, cũng sẽ bị buộc phải cuống lên. Hắn chỉ chưa kích động tới mức ôm một cái trước.

Thủy Dạng Hề chỉ cười gật gật đầu: "Trương thái y, vài năm này vất vả ngươi. Đa tạ ngươi vẫn đối với Nam Cung Ngự Cảnh chăm sóc. Chờ lần này, sau khi mọi sự kết thúc, lại cùng ngươi bàn bạc tiếp." Nói xong liền muốn hỏi những người khác, trong lòng nàng quả thật cũng có một vài câu đồ còn chưa có đáp án.

"Tam Hoàng phi, nga không, hiện tại xác nhận Hoàng hậu Nương nương" Trương thái y cười trêu đùa, "Hoàng hậu nương nương chẳng lẽ không có gì hỏi ta sao? Ta khá vậy đã từng là một thành viên trong tổ chức này a."

Thủy Dạng Hề hừ cười nói: "Tình hình của ngươi ta sớm đã biết. Hơn nữa hôm nay Tổng nương báo cho biết, càng đã biết được tám chín phần, thật ra thì ta đối với việc Nam Cung Ngự Cảnh làm như thế nào để trở thành chủ thượng tổ chức này, cùng việc Song Nhi vì sao lại là một thành viên tổ chức này có vẻ cảm thấy hứng thú hơn."

Nói xong, ánh mắt hướng về mấy người còn lại lưu đi: "Thanh Hộ pháp, không bằng ngươi theo ta nói một chút, có được không?"

Thanh Hộ pháp là người hộ pháp duy nhất nàng có vẻ quen thuộc, tuy rằng trong tổ chức quy định là không thể bàn luận thăm dò việc riêng của chủ thượng, nhưng Nam Cung Ngự Cảnh tựa hồ vẫn chưa hết sức hướng bọn họ giấu diếm thân phận của mình. Nếu không, thì lúc trúng độc cũng sẽ không thấy được vài thân ảnh hộ pháp này. Hiện tại, hắn là không có vi phạm mới đúng.

Thanh y nam tử nghe thấy Thủy Dạng Hề đặt câu hỏi, chỉ hơi hơi hướng về nàng khẽ gật đầu, tiến hành thi lễ. Nét mặt vẫn cứng nhắc không có biểu cảm.

Thủy Dạng Hề nhú mi một cái, đây là muốn nói cho nàng biết, cho dù trong tay nàng có sáo tử kim, chủ thượng bọn họ cũng vẫn như cũ chỉ có một người là Nam Cung Ngự Cảnh. Nàng cũng chưa từng nghĩ tới muốn thay thế địa vị của Nam Cung Ngự Cảnh.

"Hoàng hậu nương nương, xin thứ cho thuộc hạ không thể bẩm báo. Đây là việc tư mật của tổ chức ta, ta thân là người trong tổ chức, không thể bẩm

báo cho người bên ngoài tổ chức. Nếu nương nương thật muốn biết, có thể tự hỏi chủ thượng, tin tưởng chủ thượng nhất định sẽ cho nương nương biết." Thanh âm cũng cùng nét mặt hân hỉ cứng nhắc giống nhau, không có độ ẩm.

Thủy Dạng Hề ánh mắt lợi hại lóe một cái, đầu ngón tay ra một lực, sáo tử kim liền như một mũi tên bay đến trên tay Thanh Hộ pháp "Người có biết được vật ấy?"

"Biết được."

"Vậy ý nghĩa ẩn trong nó người cũng hiểu biết?"

"Thấy vật như gặp chủ thượng." Trả lời như đinh đóng cột.

"Câu hỏi của chủ thượng, vì sao không đáp?" Thanh âm đã tựa như hàn băng, phảng phất muốn xuyên thấu da thịt người.

"Nương nương cũng không phải là chủ thượng của ta." Vẫn như cũ trả lời không có một tia dao động, trước con giận của Thủy Dạng Hề cũng không để ý đến.

Thủy Dạng Hề chỉ trầm mặc nhìn Thanh Hộ pháp, sóng mắt hơi đổi, cước bộ nhẹ nhàng mà chậm rãi bước đi thông thả qua trước mặt vài vị hộ pháp. Trong viện trở nên yên tĩnh, chỉ còn âm thanh xiêm y của nàng cọ xát trên đất. Sự tĩnh mịch trong sân buộc chặt giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể đứt dây đàn, hết sức căng thẳng.

Thân là người trong tổ chức, mọi người đều biết đây là quy củ trong đó, không có một người phản đối thanh y nam tử, ngược lại có vẻ Thủy Dạng Hề không đúng.

Con gió im lặng thổi qua, cuốn theo một ít cỏ dại, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"Ha ha," sau một lúc lâu, Thủy Dạng Hề mới cười ra tiếng, tựa hồ càng cao hứng, "Quả nhiên không phải tổ chức bình thường, cũng khó trách làm kẻ khác kiêng kị lại hy vọng có nó đến như vậy. Các người nếu như nói cho ta biết, có lẽ hôm nay cũng đừng nghĩ là có thể rời đi được nơi này."

Nghe lời này, mọi người không khỏi cả kinh, lạnh hết cả sống lưng. Rõ ràng đã là mùa đông, trên mồ hôi trên trán lại không ngừng chảy, cũng không dám lấy tay lau đi, mặc cho nó cứ như vậy không tuôn ra ngoài. Trong lòng so với vào đông lại lạnh đến cực điểm.

"Trương thái y, người đã không còn là người trong tổ chức, mà lại có một vị chủ thượng trên một vị Thanh hộ pháp, bí ẩn trong đó tin tưởng có thể chưa biết." Trong không khí khẩn trương rốt cục truyền ra thanh âm Thủy Dạng Hề, làm cho bầu không khí đang ngưng kết lại có một chút buông lỏng.

Trong không khí truyền đến chút hơi thở dài, Trương thái y nói: "Kỳ thật ta cũng không rõ ràng lắm. Theo như ta đoán, bọn họ phỏng chừng là bị Hoàng Thượng đánh cho thất bại thảm hại, không thể không phục tùng. Có thể nói, tổ chức hiện tại đã không còn là tổ chức ngày xưa nữa, có thể có chút quy định đã thay đổi. Mà bọn họ sợ dĩ nghe thấy tiếng sáo liền lại đây, có lẽ bởi vì bọn họ cùng ta giống nhau, đã từng gặp qua việc nẫu thân người là chủ thượng."

"Thì ra là thế," Thủy Dạng Hề trầm trầm nói, đã sớm nghe nói một cái tổ chức thần bí mười mấy năm tung hoành giang hồ trong một đêm bị người lấy mất, từ đó về sau mai danh ẩn tích, có lẽ là do Nam Cung Ngự Cảnh gây nên.

Nam Cung Ngự Cảnh, quả nhiên là không đơn giản, đích thực không đơn giản.

"Như vậy người đâu?" Thủy Dạng Hề quay đầu đối với Song Nhi, "Người cũng không phải người trong tổ chức, vì sao lại ở đây?"

"Tiểu thư minh giám, ta vốn là người trong giang hồ, nhờ Mộ Dung Phu nhân cứu mới kiếm về một mạng. Trong lúc vô ý, phát hiện ra phu nhân chính là chủ thượng của một cái tổ chức thần bí, lúc đó quyết định từ nay về sau đi theo nàng. Ta mới quen thuộc tiếng sáo tử kim, còn chưa kịp tới gia nhập, phu nhân liền đã xảy ra chuyện. Bởi vậy khi ta nghe thấy tiếng sáo, liền có phản hiếu kỳ, mới cùng lại đây xem đến tột cùng là gì. Không nghĩ tới rốt cuộc lại thấy tiểu thư..."

Nguyên lai là như vậy.

Nói như vậy, cậu không thể nghi ngờ chính là người đảm nhận vị trí chủ thượng trước đây của tổ chức, rồi sau đó có lẽ vì bảo đảm an toàn cho Mộ Dung Khê nên đem vị trí chủ thượng truyền cho Mộ Dung Khê. Lại không nghĩ rằng, ngược lại đưa tới họa sát thân cho nàng. Hoàng hậu trước kia cũng thật lợi hại, thế nhưng có thể điều tra rõ con át chủ bài trong tay Mộ Dung Khê. Có lẽ, đây cần phải quy công lao cho Mộ Dung Tĩnh.

Xem ra vài chục năm trước, bốn người bọn họ ở giữa đã từng có một phen tranh đấu, bất quá kết cục làm Mộ Dung Khê cùng cậu thảm bại nên chấm dứt. Chiến hỏa lại cháy lan đến trên thân nàng.

Nghĩ vậy, nàng có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, kí thân đến trên thân thể gặp nhiều chuyện như vậy, hiện tại có thể sống, thật sự có thể coi là mệnh của nàng lớn.

Mà cậu hiện tại không thể nghi ngờ là đã bị Thái Hậu cho bắt đi, chỉ không biết bị giam ở nơi nào. Chẳng lẽ bọn họ vẫn chưa hết hy vọng việc muốn nắm trong tay quyền lực giang hồ của hắn sao? Như vậy, hắn là sẽ không bị giam quá xa. Mà gần nhất, Mộ Dung Tĩnh tựa hồ không ở trong kinh thành, hắn có thể thả lỏng mà đi, điều này giải thích rõ là một nơi bí mật làm cho người ta nghĩ không ra.

Rốt cuộc là cái nơi nào? Thủy Dạng Hề không khỏi lấy tay nâng má trầm tư đứng lên, nàng cuối cùng vẫn cảm thấy đã quên mất mọi trọng yếu, nhưng lại không thể suy nghĩ ra được điểm kia là gì. Làm cho nàng có chút khó nhin.

Nàng nhìn nhìn mấy người chung quanh: "Thôi, các người trước giải tán đi. Bất quá, nếu muốn chủ thượng các người có thể hoàn toàn khỏe lại, thì phải đem hết toàn lực tìm chủ thượng trước đây của các người cho ta, tin tưởng điểm nhiệm vụ ấy các người sẽ nguyện ý đi làm."

"Dạ," sau thanh âm đồng loạt vang lên, là tiếng động của một đám người rời đi.

"Song Nhi tiếp tục hỏi Trương phủ đi, Tống nương theo ta tiến cung. Trương thái y cần phải nghiên cứu chế tạo ra loại thuốc áp chế độc tính. Sẽ không lâu đâu, chỉ cần cho ta thời gian mười ngày là đủ rồi, có thể không?" Nàng hai mắt sáng ngời nhìn Trương thái y, ngôn ngữ gần gũi thành khẩn, khiến người không thể cự tuyệt.

Nàng không thể chậm trễ, mọi chuyện có liên quan hết thảy đến Nam Cung Ngự Cảnh nàng cũng không thể chậm trễ dù một chút ít, nếu không sẽ là vạn kiếp bất phục.

Trương thái y đón nhận ánh mắt tha thiết của nàng, mày chau lại một chỗ, độc của Hoàng thượng đã đến mức vô phương khắc chế, hần hiện tại thật sự bất lực. Nhưng là...

Hần thận trọng gật gật đầu: "Tốt, ta sẽ làm hết sức." Nàng khiến hần không thể cự tuyệt. Mười ngày, vô luận như thế nào cũng phải bám trụ.

Thủy Dạng Hề nghe xong, lúc này trên mặt mới lộ ra một ít nét cười. Đối với Tống nương nói: "Đi."

Thân ảnh hai người liền biến mất ở trong bóng đêm.

Nơi đây, trời mênh mông, đêm khuya trầm. Đêm yên bình, tâm lại không bình tĩnh.

Sự biến đổi lớn trong lịch sử đang tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93

Niệm Hề năm thứ tư tháng mười một, thoáng cái đã gần đến cuối năm, Thủy Dạng Hề sống lại trở về đã hơn hai tháng.

Trong cung khắp nơi mai vàng nở rộ, tuyết trắng thành đôi, một mảnh thế giới lạnh lẽo.

Thừa Kiền Điện

Đã ba ngày Cảnh Hề Đế tuyên bố bệnh nặng, lại đóng cửa không ra, không gặp bất kỳ quan lại nào diện thánh. Ngoại trừ Trương Thái y phụ trách trị liệu cùng Từ Công công phụ trách toàn bộ nội vụ.

Ngoài phòng, băng lãnh như trước, phòng trong, thế nhưng là tình cảm ấm áp hòa thuận vui vẻ. Một cành mai vàng độc nhất, được cắm bình yên thông dong trên ngự án, thỉnh thoảng bay tới một làn hương thơm lạnh lùng, làm cho người ta bất giác có ý nghĩ đổi mới hoàn toàn.

Trong điện, Nam Cung Ngự Cảnh ngồi ngay ngắn trước án, một tay cầm bút lông, cúi người trước giấy Tuyên Thành, linh động mà từ từ phác họa, vẻ mặt chuyên chú suy nghĩ không ai sánh bằng. Không thấy một chút vẻ nào thể hiện là đang bệnh nặng.

Thủy Dạng Hề nhìn Nam Cung Ngự Cảnh đang chuyên tâm vẽ tranh, mày cứ nhíu chặt lại, liền tiến lên đoạt cây bút trong tay hần ném sang một: "Thật vất vả mới thanh nhàn mấy ngày, sao lại cầm bút lên rồi. Chàng an an ổn ổn nghỉ ngơi mấy ngày cho ta không được sao?" Ánh mắt tức giận lướt qua khuôn mặt tươi cười của hần.

"Ai, Hề Nhi càng ngày càng quản nhiều hơn à nha. Vì phu chính là tuân mệnh, có điều đợi ta mang phần còn lại của bức họa hoàn tất đã. Một bức họa đẹp như thế này không thể liên bị điểm này mà hỏng đi, nàng xem có phải thế không?" Nói xong, lại lấy bút qua vùi đầu lên họa.

"Chàng đang họa cái gì..." Thủy Dạng Hề đi theo đến bên cạnh nhìn xem.

Lúc này, Nam Cung Ngự Cảnh chỉ trong chớp lát đã đem bức họa hoàn thành nét sau cùng, thấy nàng tiếp cận đến gần, ngược lại lấy họa đưa tới gần: "Hề Nhi đến xem, vì phu họa tốt hay không tốt?" Về mặt quả là tự đắc.

Thủy Dạng Hề neho mắt liếc hần, tiến lại gần bức họa, mới nhìn qua, liền giật mình.

Bức họa kia thật đơn giản, chỉ có một nữ tử, quần áo từ sam chói mắt, xinh đẹp đứng thẳng, hoàn toàn không hợp với tình hình bối cảnh. Vậy mà nàng

kia cư nhiên lại dám đem màu chói mắt này mặc lên vài phần ý vị Bạch Liên xuất trần, màu quang rõ ràng lãnh ngạo nhưng lại đem phần điểm lệ kia dấu đi, chỉ còn một thân cao ngạo cùng ma mị.

Nhìn kỹ khuôn mặt, đôi mắt mờ ảo như huyền tựa hồ có chút quen thuộc, người này... Người này hình như đã gặp qua ở đâu rồi? Khí chất như thế, làm cho người ta bất giác sinh ra một cổ chỉ có thể thưởng thức từ xa mà không thể có ý nghĩ khinh bạc nào.

"Ai vậy?" Ngươi khi bất giác có chút vội vàng, trong lòng sớm đã bắt tri bất giác pha lẫn bất mãn mà chưa nhận ra, ánh mắt gắt gao khóa trụ Nam Cung Ngự Cảnh, dường như nếu hần dám nói sai một chữ, vậy kẻ tiếp chắc chắn bị nghiêm phạt. (a, có người ăn dám chua rùi hắc hắc)

"Ân?" Nam Cung Ngự Cảnh làm như không phản ứng trở lại, nhìn nàng một cái, lập tức cười thần bí nói: "Hề Nhi không biết sao? Đây nha..." Âm cuối kéo dài, rất là khoe khoang nói, "Nàng chính là nữ tử trọng yếu đối với sinh mệnh của ta, rồi nàng, ta cũng sống không nổi nữa. Hề Nhi biết không?"

Thủy Dạng Hề xiết chặt hai tay, hung hăng trừng mắt hần, uy hiếp nói: "Chàng còn nói sao?"

"Ha ha, vì cái gì không nói," Nam Cung Ngự Cảnh kéo bức họa qua, cẩn thận thổi thổi nét mực chưa khô, "Hề Nhi không nhận biết nàng sao? Nàng chẳng lẽ không cảm thấy mắt của nàng với nàng ấy rất giống sao? Còn có mũi này, mi này, miệng này, như thế giống nhau, Hề Nhi cuối cùng vẫn không phát hiện ra sao?"

Thủy Dạng Hề sùng sốt, lại nhìn bức họa kia liếc mắt một cái. Nam Cung Ngự Cảnh đưa tay đặt tại nơi ngực của nàng: "Đã nhìn ra sao? Hiện tại có phải dễ chịu hay không?" Thanh âm trầm thấp mà dụ hoặc.

"Là... Ta?" Nàng thốt ra tiếng hỏi. Lúc nào, nàng lại có thần thái như thế, vì sao nàng lại không biết chứ? Nhớ lại vừa rồi, nàng quả thật mà ghen tị một phen.

"Chàng hay lắm Nam Cung Ngự Cảnh, dám trêu chọc ta." Nói xong, tay đã muốn hướng đến mọi chỗ trên người hần thọc tới. (ta nghĩ ở đây là chọc lét :D)

Cũng cong ngửa hết nửa ngày, rốt cuộc lại không có nghe đến hần bảo là nhột. Nàng có chút kỳ quái ngẩng đầu nhìn hần. Đã thấy vẻ mặt hần cười xấu xa, hai tay rất nhanh ở trên người chính mình loạn cong lên, nàng vốn là không chịu được nhột, mà Nam Cung Ngự Cảnh lại chọn ngay cổ hoặc dưới nách nàng mà cong ngửa, nhất thời bị nhột, nàng cả người vô lực, chỉ có thể cầu xin tha thứ.

"Ha ha, cong ta cũng nửa ngày, ta cũng nên cong lại nàng. Nàng đem mọi người đều giống nàng sao, đều bị nhột sao? Xem ta như thế nào trừng phạt nàng, nàng vậy mà không nhận ra chính mình trong bức họa kia, còn oan uổng ta." Nam Cung Ngự Cảnh vừa nói, trên tay càng không ngừng tìm nơi nàng thả lỏng để phòng.

"A, không dám, không còn dám nữa, chàng tha ta đi." Thủy Dạng Hề đã bị nhột đến không còn khí lực, cả người đều xụi lơ đến trên người Nam Cung Ngự Cảnh mà cầu xin tha thứ.

"Tha cho nàng cũng được, bắt quá phải có cái gì bồi thường lại." Xem nàng cầu xin tha thứ đến lợi hại, khuôn mặt cũng vì cười đến quá mức mà trở nên đỏ lên. Nam Cung Ngự Cảnh thế này mới ngừng hạ cái gọi là trừng phạt. Đổi lại hai tay vững vàng đem nàng cố định vào trong ngực.

"Trừng phạt? Ân... có thể ghi sổ trước hay không, chờ ta nghĩ ra được sẽ nói cho chàng biết." Thủy Dạng Hề mở to đôi mắt vô tội cực kỳ thương cảm hỏi, biểu cảm kia, nhưng thật ra lại cùng lúc Niên Niên làm nũng giống y chang. Làm người xem không khỏi đau lòng.

Nam Cung Ngự Cảnh lắc đầu, nhà hần như thế nào sẽ có ba bảo bối như vậy đây. Làm cho hần muốn yêu thương đến trong xương, dung hợp vào trong máu cũng không đủ.

Hần cúi người ở môi nàng hôn lên, nói: "Tốt, trước nhớ kỹ, chờ lúc ta cần nàng phải đáp ứng."

Thủy Dạng Hề vui vẻ, vì đạt được mục đích mà cười. Từ trong ngực hần thoát ra, tùy ý rút ra giữa vài bức họa cuộn tròn mở ra, mở ra từng bức.

Mỗi bức họa vừa xem qua đều đồng dạng phong cách giống nhau. Hình ảnh ngắn gọn sạch sẽ, chỉ có một người, hoặc đứng, hoặc nằm, hoặc cười, hoặc giận, hoặc múa, hoặc tỉnh. Một vài bức phong vận mười phần, đơn giản nhưng lại vô cùng tinh tế. Nàng cũng không biết chính nàng lại có nhiều tư thái cùng biểu cảm như vậy. Nên nói hần so với chính mình còn hiểu rõ quan tâm hơn bản thân mình sao?

Duy nhất một bức có lấy rừng cây bạch quả làm bối cảnh vẽ. Trong tranh, nàng miễn cưỡng nằm ở trên võng, đôi mắt khép hờ, một bộ dạng dương dương tự đắc. Xung quanh là lá cây bạch quả rơi dần dập như là một hồi "Diệp vũ, ".

Nàng hơi kinh ngạc, bức họa này phải là họa từ rất lâu rồi. Nàng có thể có thời gian nhàn nhã như vậy, trừ bỏ mấy ngày nàng mới đến, cũng không có nữa. Khi đó, hần không phải thực chán ghét nàng sao? Nhìn một chút ngày tháng, thật là năm năm trước.

Tinh tế suy nghĩ một chút, đây phải là lần đầu tiên nàng cùng hần ở Bích Ba Đình ngày ấy.

Đang nghĩ ngợi, lại nghe Nam Cung Ngự Cảnh nói: "Không sai, đây là bức họa đầu tiên ta vẽ nàng, cũng nhớ rõ ngày đó nàng thiếu chút nữa đánh ta một cái tát đầu." Hần cười theo phía sau ôm lấy nàng, ở bên tai nàng thấp giọng "Mỗi lần nhớ nàng nghĩ đến không kèm chế được thì, ta sẽ họa nàng. Chi họa nàng. Rốt cục đem nàng họa trở về bên cạnh ta."

"Chờ sau khi sự tình nơi đây sáng tỏ, chúng ta liền rời đi nơi này được không." Thủy Dạng Hề đưa tay mình ôm lại hần.

"Tốt." Hai tay gắt gao đem nằng khảm ở trước ngực.

"Được chứ? Đừng nên nói được quá nhanh, quốc gia của chàng đâu, con dân của chàng đâu?" Thủy Dạng Hề cười chọc tức nói.

"Không phải còn có Niên Niên cùng Tuyền Tuyền sao? Không thể để cho hai cái đứa nhóc cả ngày gây chuyện kia quá tiện nghi."

"A, chàng thăm rồi. Nếu mà để bọn nhóc biết chàng như vậy đối với bọn họ, chàng không có an bình qua ngày đâu." Trong thanh âm sung sướng nhìn có chút hả hê khi người gặp họa.

Nam Cung Ngự Cảnh đang định nói tiếp, đã thấy bóng người chột lóe trước điện, một người áo xanh đã đứng ở trong điện.

"Chủ thượng," người áo xanh hướng Nam Cung Ngự Cảnh bái nói.

"Hiện tại có bao nhiêu?" Nam Cung Ngự Cảnh lúi cúi kéo Thủy Dạng Hề ngồi ở tháp, lạnh lùng hỏi, thanh âm vang vọng giữa điện mang theo một cỗ uy nghi.

"Năm vị đại thần, cũng không phải đều là họ Lâm, nhưng có hai vị từng học chung thầy với Lâm Trung Đường."

"Ân," Nam Cung Ngự Cảnh gật đầu, lấy hành động trả lời. Người áo xanh thấy vậy, lập tức biến mất ở trong điện, vô thanh vô thức như khi xuất hiện.

"Hề Nhi thấy thế nào?" Đợi người nọ đi rồi, Nam Cung Ngự Cảnh mới không chút để ý đối Thủy Dạng Hề nói.

"Thái Hậu có khả năng là đã thiếu kiên nhẫn." Thủy Dạng Hề cười, đứng dậy đem bức họa cuộn tròn thu lại, "Có lẽ trong chốc lát liền sẽ lại đây. Chúng ta theo kế hoạch làm việc, nếu đã biết gốc gác của nàng, lần này sẽ đem nằng nhỏ tận gốc, bứng tận tổ, làm cho nàng vĩnh viễn không có ngày trở mình." giọng nói trong trẻo, nhưng lại mang theo sự ngoan lệ.

Nàng dừng một chút, lại nói: "Bất quá, Thái Hậu người này quý kẻ đa đoan. Chỉ nhìn lời nương ta nhắn lại liền biết rõ một hai. Ta nghĩ không dễ dàng đánh bẫy như vậy. Nhưng nàng trời sinh tính đa nghi, nếu như đem điểm ấy hảo hảo tiến hành lợi dụng, tỉ mỉ bố trí, gây ông đập lưng ông, ta nghĩ là không khó."

Cẩn thận đem toàn bộ bức họa cuộn tròn nhất nhất bỏ vào vải buộc, có chút giả dối cười nói: "Bất quá, chuyện này cũng phải nhìn hoàng đế bệ hạ chúng ta hành động như thế nào. Nhưng đừng học theo phụ hoàng chàng, bị người ta đùa bỡn trên tay mà không nhận ra, chỉ hiểu ở một bên đắc chí thì không xong."

"Nàng đây nói chuyện a, khi nào thì bỏ qua cho người khác, quả thật so với đao giết người còn lợi hơn." Nam Cung Ngự Cảnh lấy tay sừng nịch nhéo trên khoe miệng của nàng, không ngừng vuốt nhẹ.

"Bất quá nói đúng cũng không sai. Y theo tin tức nàng đoạt được khi hồi cung lần trước, nghĩ đến phụ hoàng cùng hoàng hậu ngày xưa nay đều là một quân cờ của lẫn nhau mà thôi, không may đương sự cũng không tự nhận ra, chỉ trầm mê trong kế hoạch của chính mình. Tính đến cùng, chung quy là quên đi mà đưa chính mình tham dự vào trong." Nam Cung Ngự Cảnh thở dài nói, trong lòng không khỏi trầm xuống vài phần. Thế gian này người ta vì hai chữ danh lợi quả nhiên là có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Thủy Dạng Hề cười cười, cũng không nói tiếp. Không sai, cái chết của Mộc Tư Khê, cũng không phải nhân tố đơn thuần. Nếu tỉ mỉ mà xem xét, thì Nam Cung liệt, hoàng hậu cùng Thủy Mộc Văn đều có phần trong đó.

Nhi nữ nhà Mộc Phủ nhiều thế hệ làm hậu, đây là do tổ tiên Thiên Mị Vương triều sớm định ra quy củ. Mộc Phủ cũng bởi vậy mà phồn thịnh trở thành nhất đại thế gia, quyền thế không dưới đương triều Thừa tướng. Hoàng đế sớm có khúc mắc trong lòng, thâm nghĩ tìm một cơ hội chỗ giải quyết mối lo. Để tránh uy hiếp đến hoàng quyền của hắn.

Mà nhi nữ Lâm gia vào cung, sợ bị mất chính mình bị bại lộ, cũng muốn đẩy toàn bộ Mộc Phủ vào chỗ chết. Điểm ấy trái lại làm cho hai người có dã tâm không mưu mà hợp. Mà hai bên lại nhượng bộ lẫn nhau không nói ra làm cho hai người tự cho là đúng. Một người ở ngoài sáng, một người ở trong tối, hoàng hậu ngoài sáng ngăm đối Mộc Phủ xuống tay, Hoàng thượng một bên mở mắt, một bên nhắm mắt, không can thiệp vào. Toàn bộ Mộc Phủ phút chốc đã bị hai người lòng lang dạ sói này hóa thành hư ảo.

Mà hai người như thế thấy cũng chưa đủ, diệt cỏ sẽ diệt tận gốc cũng chỉ có hai người giống bọn họ nhẫn tâm như thế mới có thể làm được, cho dù trưởng nữ Mộc gia đã gả đi làm Thừa tướng Phu nhân cũng muốn nghĩ cách trừ bỏ. Mà Thủy Mộc Văn trong lúc đó, có lẽ chính là sắm vai một nhân vật đồng lõa. Vẫn chưa tận ngoài khả năng bảo hộ thế tử kết tóc của mình, chính là một mặt nhượng nhịn, chẳng những nghe theo an bài trong cung mà thân nhiên, còn đối với thế tử kết tóc chẳng quan tâm. Có lẽ, đây là lý do tại sao bài thơ ai oán kia lại tồn tại. Khuê oán thì trung oán, có lẽ chính là vì thế đi.

Thủy Dạng Hề nghĩ đến đây, bất giác có chút sinh khí. Mộc Tư Khê xác nhận là quá yêu Thủy Mộc Văn, yêu đến có thể đem tấm chân tình của cậu hoàn toàn không để ý, yêu đến biết rõ là chết mà lại vì nghĩa không chùn bước, yêu đến tin vào tình yêu giả dối là tốt đẹp, để đổi lấy cuối cùng hương tiêu ngọc vẫn không rơi. Quả thật là vô cùng thâm.

Cũng khó trách, thảo nào ngày ấy tư phu nhân lại nói "Ngay cả Khê Tỷ tỷ cũng như thế này, hướng chỉ là ta."

Nguyên lai "Hề" này cũng chính là "Khê". Thủy Mộc Văn đối Mộc Tư Khê có thể nói là từng có tình, vì trung với Hoàng thượng, vì con đường làm quan, mà hắn vẫn có thể buông tha, hướng chỉ chẳng qua đối nàng có chút sủng ái mà thôi.

Mộc Tư Khê khi còn sống xem như thật đáng thương, nhưng quả thực là rất vĩ đại. Nàng đem nữ nhi của nàng bảo hộ rất khá, lấy sức lực còn sót lại của mình, làm cho nàng hoàn hảo không tổn hao gì lớn lên. Tuy rằng có thể đã từng chịu qua sự khinh khi, nhưng chung quy bình an. Mà cuối đời, Thủy Hề nàng, lại thay mặt nữ nhi nàng hảo hảo sống sót.

Nay chân tướng rõ ràng, hoàng đế Nam Cung Liệt sau hai năm thoái vị đã trúng bách hoa hồng quật mà băng hà. Còn lại địch nhân cuối cùng cũng chỉ có đương kim Thái Hậu. Một trận chiến sau cùng này cuối cùng cũng đã khai hỏa .

Lần này, nàng nhất định phải làm cho nữ nhi Lâm gia kia trọn đời không thể trở mình.

Cửa điện chỉ nha một tiếng bị mở ra. Trương thái y đang cầm một cái hộp khê bước đến.

"Hoàng Thượng, tới giờ uống thuốc rồi."

"Trương ái khanh thời gian gần đây đều ân cần, ngày ngày đều đưa thuốc đến. Trẫm đã nhiều ngày thật sự tốt hơn rồi, độc kia tựa hồ không có dấu hiệu tái phát." Nam Cung Ngự Cảnh tiếp nhận được hoàn, rất là quen thuộc mà nuốt xuống.

"Tất cả cũng vì Hoàng Thượng tốt. Đương nhiên cũng có che đậy hiểu biết của nhiều người." Trương thái y thần bí nói.

Mấy người cực kỳ ăn ý nhìn nhau cười.

Mà Thủy Dạng Hề giữa lúm đồng tiền lại lộ ra vài phần lo lắng nồng đậm. Nàng cùng Trương thái y mười ngày giao ước đã qua ba ngày, nàng nay chỉ còn thời gian năm ngày. Nhưng mà, nàng còn không tìm được nơi giam giữ cậu, trong lòng không khỏi lo lắng. Vô luận như thế nào nàng cũng không có thể làm cho Nam Cung Ngự Cảnh có điều bất trắc, tuyệt đối không thể.

"Chủ thượng, " một thân áo trắng bạch hộ pháp đột nhiên xuất hiện ở trong điện, "Thái Hậu đang hướng bên này đi tới rồi."

"Quả nhiên là thiếu kiên nhẫn. Cchi sợ nàng không đến chứ." Nam Cung Ngự Cảnh vỗ tay nói.

"Trương thái y, mau, " Thủy Dạng Hề hướng về người đứng thẳng dưới điện kêu lên

"Dạ " Trương thái y lập tức từ trong tay áo xuất ra ngân châm, ở một huyệt vị nào đó trên lưng Nam Cung Ngự Cảnh đâm một chút.

Chỉ nghe Nam Cung Ngự Cảnh kêu một tiếng đau đớn, sắc mặt lập tức trắng bệch, thật đúng là giống như một người bị bệnh lâu năm không khỏi. Thủy Dạng Hề đỡ hần tới sau giường, liền ân ái. Trước mắt còn không thể cho bà ta biết là nàng vẫn chưa chết, nếu không sẽ có khả năng thất bại trong gang tấc .

Hết thấy sau khi an bày thỏa đáng, quả nhiên nghe được thanh âm Từ Công công bên ngoài lớn tiếng hành lễ.

"Lão nô tham kiến Thái Hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên thiên tuế." Tiếng nói vang dội có thể sánh bằng chuông lớn, nghe được Thủy Dạng Hề thật muốn bật cười.

"Ân. Bản cung muốn gặp Hoàng Thượng."

"Dạ nhưng... Dạ nhưng Hoàng thượng bảo là sinh bệnh đã nhiều ngày không muốn thấy bất luận kẻ nào." Chao ôi, trong cung này quyền thế nhất là trên thân hai người, xui xẻo nhất chính là hạ nhân bọn họ rồi, không phải người nào cũng may mắn. Hoàng Thượng sớm phân phó, nếu là Thái Hậu tới gặp, chỉ cần có thể ngăn chặn cứ ngăn chặn, không thể cứ để cho nàng tùy tiện tiến vào. Hần là cần thận tuân theo Hoàng Thượng phân phó, hãy nhìn khuôn mặt hung ác kia của Thái Hậu, thực sợ nàng một cái mắt hững hờ làm cho mạng nhỏ hần cứ như vậy mà không còn.

"Tên hèn mạt này, bản cung mà người cũng dám ngăn sao?" Quả nhiên là nhiều năm cảm quyền, chỉ dựa vào một câu nói thôi đã có thể khiến người ta theo lòng bàn chân run lên. Cũng câu nói này mà xuất phát từ miệng hần thì mất đi mấy phần uy nghiêm.

"Ách... Lão nô... Lão nô liền đi thông báo."

Không chờ Từ Công công tiến vào, bên trong đã truyền đến tiếng Nam Cung Ngự Cảnh ho khan, tuy rằng là giả, nhưng nghe lại khiến người ta lo lắng. Làm cho người ta không thể không tin tưởng hần thật sự bệnh nặng.

"Để cho nàng vào." Một câu không lạnh không nhạt trong lời nói, làm như mất sức lực thật lớn mới nói được.

Từ Công công nghe thấy âm thanh, lúc này mới đem cửa mở, đứng ở một bên. Thái Hậu đối hần cười lạnh một tiếng, liền kéo bước chân lão đạo mà đi vào. Vẫn chưa dừng lại ở trên điện, nhắm thẳng hướng nội thất mà đi.

"Nhi thần thỉnh an mẫu hậu." Mới vừa đi đến cửa nội thất, nhưng là bị Nam Cung Ngự Cảnh ngăn cản lại.

"Hoàng nhi không cần đa lễ, nếu thân mình không tốt, vì sao không nghỉ ngơi cho tốt?" Nói xong sẽ đi diu hần, một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm mặt Nam Cung Ngự Cảnh, dường như đang thận trọng xem xét là hần đến tột cùng có bệnh nguy kịch như lời đồn đãi hay không. Nếu quả thực như thế, với nàng đương nhiên trăm lợi mà không hại, nếu không phải, việc này liền phải được bàn bạc .

"Khụ khụ..." Nam Cung Ngự Cảnh lại ho khan vài tiếng. "Trẫm không có việc gì, chẳng qua là có chút bệnh thương hàn ho khan thôi. Mẫu hậu không cần lo lắng." Nam Cung Ngự Cảnh né qua sự nâng đỡ của nàng, nhắm thẳng trước điện đi đến. Nhưng bước đi lại tập tễnh không đồng đều, mặc hần tưởng như thế nào che dấu cũng chẳng thấm vào đâu.

Trước đông tấu chường liền ngồi xuống, tiện tay cầm bản tấu chường, trên mặt lại nở ra một chút ý cười cùng vẻ mặt trắng bệch hoàn toàn không hợp.

Thái Hậu hồ nghi nhìn bóng dáng hần, hí mắt, xem ra quả thật là bệnh nặng. Trong mắt nàng hiện lên một tia ác độc, bước nhanh tiến lên đoạt tấu chường trong tay hần: "Nhìn người xen, ngay cả bước đi cũng lảo đảo, còn tỏ ra kiên cường cái gì. Mặt trắng có thể so với tuyết rồi, như thế nào lại không biết hảo hảo nghỉ ngơi, tấu chường này đợi thân thể tốt hơn xem cũng như nhau."

Nam Cung Ngự Cảnh cười lạnh một tiếng, thẳng tắp nhìn Thái Hậu, ánh mắt lạnh như băng, đùa cợt nói: "Mẫu hậu nay thấy nhi thần còn có thể rời giường có phải hay không thực thất vọng a. Người không phải là cho rằng ta đã muốn bị độc kia tra tấn sắp chết, đặc biệt đến xem kết quả cuối cùng là..." Nói còn chưa hết, lại là một trận ho khan tê tâm liệt phế. *(Àc, công nhận anh diễn quá đạt!)*

Thái Hậu nhìn toàn bộ thân mình Nam Cung Ngự Cảnh gần như cúi gập xuống, khoe miệng gọi lên một chút đắc ý. Nhiều lần độc phát có thể sống đến bây giờ, hần vẫn là người đầu tiên. Bất quá hiện tại xem ra, quả nhiên lúc dầu hết đèn tắt rồi.

"A, hoàng nhi sao lại nói lời ấy làm chi. Nếu hoàng nhi không việc gì, vậy ai gia cũng an tâm. Ta hiện tại không làm phiền hoàng nhi nghỉ ngơi." Lời của nàng vừa chuyển, nhất thời sửa lại hình tượng từ mẫu vừa rồi, lãnh đạm giống như người xa lạ.

Thời điểm sau khi Thái hậu ra ngoài, hai người trong phòng ngoài mới xuất hiện.

Chỉ nghe Nam Cung Ngự Cảnh cười hỏi: "Cảm thấy nàng sẽ tin bao nhiêu phần?"

"Năm phần," Trương Thái y nếu có chút suy nghĩ mà đáp.

Nam Cung Ngự Cảnh đem ánh mắt điều hướng về phía Thủy Dạng Hề. "Tám phần," nàng cau mày nói khẳng định.

"Dùng cái gì có thể khẳng định?" Trương thái y vội hỏi.

"Đoán," Thủy Dạng Hề cười, "Nàng vốn là vì tận mắt xác định thật giả mà đến. Nếu nàng thực thấy Hoàng Thượng nằm trên giường không dậy nổi, khả năng sẽ không tin tưởng nửa phần. Ngược lại giống như vừa mới rồi, rõ ràng bệnh ngay cả bước đi cũng thành vấn đề, lại nghe thấy nàng đến thì vẫn kéo thân thể đang mang bệnh của mình phải gắng đạt được hoàn hảo, như vậy nàng xem mới phù hợp với tính cách Nam Cung Ngự Cảnh."

"Muốn che dấu, mà biểu hiện hết ra ngoài lại càng không thể tin tưởng, ngược lại bị che dấu kia mới là thật. Nàng vốn là đa nghi, đối với sự việc đơn giản, nàng sẽ nghĩ đến phức tạp. Cho nên, ta cảm thấy nàng tin tám phần có thừa. Mà còn lại hai phần, không phải không tin, mà là vì lưu đường lui cho chính mình."

"Àn," Nam Cung Ngự Cảnh gật gù đầu, "Hề Nhi nói rất là có lý. Bất quá, chúng ta cũng không có chậm trễ, lần này nhất định phải đem hai phần còn sót lại của nàng cũng đập tan sạch sẽ."

Thủy Dạng Hề gắt gao nắm lấy tay hần, nghiêm túc mà gần từng chữ: "Đương nhiên, người thương tổn chàng ta đều không buông tha."

"Lạch cạch," cửa lại một lần bị lực đẩy mạnh ra. Từ công công run rẩy mà đi vào: "Hoàng... Hoàng Thượng, nương nương, tiểu hoàng tử và tiểu công chúa cùng Hạo thiếu gia ở ngự hoa viên đánh nhau..."

"Cái gì?" Thủy Dạng Hề vừa nghe, trái lại nóng nảy, "Hai cái tiểu quý này hờ là gây chuyện cho ta, xem ta đập nát mông bọn họ không."

Đang nói, người liền hướng ngự hoa viên mà đi.

Nơi này, Nam Cung Ngự Cảnh cùng Trương thái y cũng vội vàng theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94

Ngoài Thừa Kiền Điện, độ ẩm chợt lạnh xuống dưới, ngay cả trong không khí cũng nổi lơ lửng một tầng băng khí dày, hít vào trong mũi, liền thấy đau đau, Thủy Dạng Hề toàn thân đông lạnh đến phát run. Nàng trời sinh sợ lạnh, mùa đông như thế thật đúng là kẻ thù của nàng.

Gần đến ngự hoa viên, không thấy một ai, nhưng lại nghe trước thanh âm đánh nhau kia, tiếng binh khí chạm vào nhau leng keng cùng tiếng tay áo ma sát xột xoạt, làm cho người ta không khỏi liên tưởng đến tình cảnh mấy người đánh nhau kịch liệt.

Thủy Dạng Hề lại phì một tiếng bật cười, trong lòng cũng không sốt ruột như trước nữa. Nếu đã động võ rồi, nói vậy một hồi sẽ nao động toàn bộ cung đình. Xem ra, muốn không bại lộ cũng khó, không bằng thả xem bọn hần như thế nào ứng đối mới là thỏa đáng. Nghĩ như vậy, cước bộ liền chậm lại, chỉ theo thanh âm, chậm rãi tìm hướng đi qua.

Nam Cung Ngự Cảnh cùng Trương Thái y cũng thừa dịp này chạy đến, một nhóm ba người, có chút không có hảo ý mà xem nao nhiệt đi.

Còn chưa tới Ngự hoa viên, liền thấy phía trước một cái tiểu thân ảnh màu đỏ nhẹ như yến, nhanh như điều hầu, linh hoạt ở không trung một người cuộn, mười ngón ngón chân liền giống như hạt mưa nhảm thẳng trên người một thiếu niên đánh tới. Mà lúc này một thân ảnh nhỏ quần áo màu tím tay cầm nhánh cây như bóng với hình đánh tới bên người thiếu niên.

Thủy Dạng Hề nhìn một chút hai cái đứa nhóc đang ra sức hợp lại đánh người, trong mắt hiện lên một tia cười tức. Sau khi vào cung, màu sắc quần áo hai đứa lại theo sự yêu thích của bản thân. Tuyền Tuyền thích màu đỏ, bất cứ lúc nào, luôn một thân đồ thâm độc lập, mà Niên Niên trời sinh thích màu tím, vô luận chỗ nào, luôn quần áo tử y thấp thoáng. Hai đứa nhỏ cùng hợp lại một nơi, thật đúng là thành đồ tía a. *(ha ha.. hai bạn nhỏ này, chơi màu nói quá, đi đâu khỏi sợ bị lạc!)*

Lại nhìn thiếu niên kia, một thân đại trường bào màu xanh cùng tuyết trắng đầy trời chiếu rọi, tay cầm thiên kiếm tơ vàng, thân ngọc lập dài cùng băng tuyết hồng mai bên trong. Tóc đen lượn lờ, tuấn mỹ bay lên, phảng phất trong trời đất này thì chỉ một người hần tồn tại.

Trường kiếm ở trong tay rơi tự do, một chương mạnh mẽ đã đem ngón chân của Tuyền Tuyền cản đi. Khóe miệng hiện lên ý cười đùa cợt, trong điện quang hóa thạch, chuỗi thân kiếm hào quang lóe chói mắt này đã đụng phải nhánh cây của Niên Niên, rất là dễ dàng đưa sự công kích của hần giải đi. Không những như thế, cánh tay cuộn vài cái, vũ khí trong tay Niên Niên đã thành mảnh vỡ theo tuyết bay lượn.

Công phu rất đẹp, kiếm pháp cũng rất đẹp a.

Thủy Dạng Hề nhìn xem không khỏi sửng sốt. Công phu của Niên Niên cùng Tuyền Tuyền mặc dù không tính là đạt trình độ cao nhất, nhưng ở trên giang hồ cũng có thể tính là cao thủ. Có thể ở dưới kiếm hai người bọn họ lên thủ quá hai mươi chiêu hơn chỉ sợ chỉ điểm trên đầu ngón tay.

Nhưng hôm nay Hạo nhi này không chỉ có thể vượt qua, hết lần này đến lần khác còn đưa vũ khí bọn họ (tuy rằng Niên Niên kia căn bản không tính là cái vũ khí gì lợi hại) phá hư hầu như không còn, võ công như thế so với nàng cũng kém không xa.

Lúc này, Tuyền Tuyền đã từ không trung đáp xuống, vững vàng đứng trên mặt đất, để ý nhìn chăm chăm Đông Ly Hạo trước mặt. Công phu khinh thân hai người, là được Thủy Dạng Hề chân truyền, khế chuyển động một chút, đã tựa như kinh hồng, tiêu sái dị thường. Niên Niên bỏ quên nhánh cây gãy trong tay, chân nhỏ đứng ở trên tuyết phi thường bất mẫn, thân mình bé nhỏ như tên rơi cung bay đi thẳng hướng tới Đông Ly Hạo.

Lại chỉ nghe bang bang hai tiếng, căn bản không thấy rõ động tác của Đông Ly Hạo cùng Niên Niên, chỉ thấy thân ảnh từ sắc kia bị quăng ngã ra ngoài, đúng lúc trên đường Thái Hậu từ Thừa Kiền Điện đi ra. Hai người cùng nhau ngã xuống ở trên tuyết.

Thủy Dạng Hề nhìn đến thân thể hai người ngã chồng lên cùng một chỗ, thầm kêu một tiếng không tốt. Hai tiểu hài tử này thật đúng là gây họa cho nàng, liền cứ như vậy, đã trực tiếp tìm tới Thái Hậu. Đang muốn đi ra ngoài, lại bị Nam Cung Ngự Cảnh giữ lại.

Nàng quay đầu không rõ cho nên nhìn hần, chỉ thấy hần lắc lắc đầu, chỉ chỉ Niên Niên cùng Thái hậu lẫn lộn một đoàn, làm cho nàng kiên nhẫn nhìn.

Đã thấy Niên Niên bình tĩnh hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, không đợi cung nữ thái giám liên can phản ứng lại, đã từ trên người Thái Hậu chạy đến nơi Tuyền Tuyền bình tĩnh đứng, mà cái tay nhỏ bé lại lơ đãng phát quá bên hông Thái Hậu.

Một đám thái giám cung nữ thế này mới lấy lại phản ứng, lập tức tiến lên đưa Thái Hậu té thất điên bát đảo cẩn thận đỡ lên, một người cung nữ đại diện đi đến trước mặt Niên Niên, lên giọng hạch sách nói: "Ồ đâu lại ra đứa bé không quy củ này, ngay cả Thái Hậu mà cũng..." Nói đến một nửa lại chạm phải ánh mắt lạnh như băng kia của Niên Niên nên sợ tới mức nói không ra lời.

Niên Niên vốn là lần đầu tiên đấu võ nghệ với người khác bị thua nên canh cánh trong lòng, lúc này lại gặp phải một cung nữ không biết tốt xấu, có sắc mặt hoà nhã đối đãi nàng mới là lạ. Một bộ động hoạt bát đáng yêu ngày thường kia, lúc này mặt mày đông lạnh không chút thay đổi, đã xem là khách khí rồi, quả thật giống hệt Nam Cung Ngự Cảnh.

Thủy Dạng Hề lúc này mới thư thái mà cười, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, hai cái bảo bối này của nàng a, xem ra cũng chỉ nàng và Nam Cung Ngự Cảnh có thể trị được.

Thái Hậu thấy nha hoàn bên người thế nhưng không có tiếng vang, có chút kinh ngạc đi tiến lên, tức giận nhìn cung nữ kia liếc mắt một cái, nói: "Lui ra."

Cung nữ kia thấy vậy, thế này mới không ngừng thối lui đến phía sau Thái Hậu, đầu cúi xuống, trên mặt vẫn vì ánh nhìn băng lãnh trong mắt Niên Niên mà khiếp sợ. Nàng thật không tưởng tượng nổi một tiểu hài tử vài tuổi như thế vì sao lại có một mặt như vậy.

"Các người đến tột cùng là người phương nào?" Thái Hậu quét Niên Niên cùng Tuyền Tuyền liếc mắt một cái, lại nhìn nhìn Đông Ly Hạo cách đó không xa, sắc mặt có chút ngưng trọng hỏi.

Ai ngờ Niên Niên lúc này lại biến mất vẻ mặt không tốt, rồi như con gà con nhìn thấy gà mái mẹ, phóng thẳng tới hướng trong lòng Thái Hậu, miệng không quên ngọt ngào kêu: "Bà bà xinh đẹp, bà thật đẹp a. Niên Niên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bà bà xinh đẹp như thế mà. Căn bản là không giống bà bà nha, tựa như tỷ tỷ của mẫu thân con á."

"Có phải hay không a, Tuyền Tuyền?" Nói xong, còn không quên quay đầu về hướng Tuyền Tuyền nháy mắt ra hiệu.

Tuyền Tuyền sững sốt, lờ lững tức liền hiểu được, đối với Thái Hậu gật đầu mãnh liệt: "Đúng vậy, đúng vậy, bà bà thật là xinh đẹp a."

Hai người một đứa một lời gọi bà bà xinh đẹp, làm Thái Hậu lúc lúc này sững sốt rồi lại sững sốt, nhưng ngược lại đã đem việc muốn hỏi tội lúc trước ném lên chín từng mây rồi.

Không chỉ Thái Hậu, ngay cả đoàn người Nam Cung Ngự Cảnh cũng bị cử chỉ bất ngờ của hai đứa nhóc mà ngơ ngác nhìn nhau.

Chỉ nghe Thái Hậu hỏi: "Các ngươi là tiểu hài tử con quan nhà ai, sao có thể ở trong cung hồ nháo như thế?" Ngừ khí đứng đã có ôn nhu một chút, tuy rằng nghiêm khắc, nhưng rõ ràng xen lẫn một chút sùng nịch. Càng cho rằng bọn họ là gia quyến đại thần nào đó.

Niên Niên cùng Tuyền Tuyền vừa nghe, hai tay nhỏ bé rất là ăn ý hướng tới Đông Ly Hạo chỉ: "Chúng con không phải tiểu hài tử trong cung, chúng con là bị hấn lừa vào. Vừa mới khi này còn quảng ngã con."

Thanh âm trẻ con thanh thúy pha lẫn một chút nức nở, làm dậy lên sự mềm mại nhất nơi đáy lòng con người, cho dù nhẩn tâm như Thái Hậu, cũng không thể không chút lộ vẻ xúc động. Nàng chung quy vẫn là một người phụ nữ, nàng cũng từng khát vọng có đứa con của chính mình. Chính là hết thấy đều là bọt biển ảo ảnh, nay nhìn hai đứa nhỏ khả ái này, trong lòng quả thực yêu mến ngay.

Thái Hậu nhìn một chút thiếu niên kia, nàng tất nhiên biết hấn là đệ đệ của Nam Cung Ngự Cảnh – Đông Ly Hạo, mà Hồng Lâu của hấn cũng không ít lần cùng nàng đối nghịch, không biết đã làm hỏng bao nhiêu chuyện tốt của nàng. Nay, Hoàng Thượng bệnh tình nguy kịch sắp tới, lúc này lừa hai tiểu hài tử tiến cung, không biết ý muốn như thế nào.

"Lâu chủ phải chăng nên giải thích một chút." Nàng một tay kéo đi một đứa nhóc ở bên, lạnh lùng hỏi, trong lòng đã không muốn ủy khuất bọn họ như vậy.

Mà trái lại chính hai đứa nhóc kia lẫn nhau làm hành động mờ ám chỉ có chính bọn họ mới hiểu, về mặt cùng bộ dáng kia rất là đắc ý.

Đông Ly Hạo nhìn nhìn hai đứa nhóc, lại nhìn nhìn Thái Hậu, nói: "Không cần giải thích, muốn mang vào thì mang vào được thôi."

"Lớn mật, dám đối với bản cung bất kính." Nàng vốn biết giang hồ nhân sĩ không câu nệ tiểu tiết, hấn mặc dù thường ở trong cung hành tẩu, nhưng cũng được xem như là nửa giang hồ nhân sĩ. Có lẽ do hấn cùng Mộ Dung Tĩnh đều là người giang hồ, nên thật ra nàng chưa hề làm khó dễ quá. Nhưng hôm nay thật sự là càng vô pháp vô thiên.

"Nếu Thái Hậu nương nương xem thảo dân không vừa mắt, vậy thảo dân biến mất là tốt nhất." Nói xong, bắt lấy Niên Niên cùng Tuyền Tuyền định rời đi.

Hấn cũng không bỏ qua động tác nhỏ vừa mới rời của Niên Niên, tuy rằng không rõ ràng lắm hai cái tiểu quỷ xinh đẹp thông minh khiến người ta phải đổ kỵ này là thần thánh phương nào, tóm lại cũng không thể để bọn họ rơi vào tay lão yêu bà Thái Hậu này. Nên tranh thủ thời gian cách ly bà ta mới phải.

"Chậm đã, " Thái Hậu quát, "Buông đứa nhỏ ra."

"Thái Hậu, đứa nhỏ do ta mang vào, tự nhiên cũng do ta mang ra ngoài. Vì sao phải buông?" Lời nói cực kỳ ôn nhu, lại lộ ra một cỗ thịnh khí không được phép nghi ngờ.

Thủy Dạng Hề gật đầu, xem ra trong năm năm vừa qua, Hạo Nhi quả thật tiến quá nhiều, sớm trở thành một lâu chủ đạt yêu cầu. Nay trên giang hồ sợ là không ai dám cùng hấn đối đầu. Cũng khó trách trong năm năm qua, Nam Cung Ngự Cảnh mặc dù chịu độc tra tấn, nhưng có hồng lâu cùng tổ chức ngầm kia giúp, xác thực đã đỡ không ít sức.

"Bà bà xinh đẹp, chúng con không thể ở lại a, " Niên Niên trưng ra khuôn mặt tươi cười mập mạp, làm bầm bủ môi nói, "Bọn con chủ yếu đi ra ngoài tìm mẫu thân cùng phụ thân, thật lâu không phát hiện chúng con, bọn họ sẽ lo lắng. Con cùng Tuyền Tuyền có thời gian sẽ trở lại xem Bà bà xinh đẹp."

Cái miệng nhỏ nhếch lên, liền nở ra nụ cười tuyệt đẹp, phảng phất như trong tuyết tràn ra những cánh hoa nhỏ, nhẹ nhàng thừa thốt. Tựa hồ muốn đem linh hồn người ta hút vào trong đó. Trên đời này, sợ cũng chỉ có Nam Cung Ngự Cảnh cùng Thủy Dạng Hề mới có thể sinh ra oa nhi như vậy.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn hấn giả trụ ăn lão hồ kia, có chút không nói gì. Hướng Thủy Dạng Hề khẽ cười nói: "Xem ra về sau thật đúng là không thể chọc hai cái tiểu quỷ này, bằng không bị bán còn phải giúp đỡ điểm tiền."

"Hấn từ trên người Thái Hậu lấy đi cái gì?" Thủy Dạng Hề bỗng chốc liền hiểu được, vật mà tiểu quỷ kia tùy tay từ trên người Thái Hậu rút xuống khẳng định không phải là vật đơn giản.

"Phượng ấn," Nam Cung Ngự Cảnh khẽ cười nói, coi như để phượng ấn kia cho Niên Niên vui đùa vậy.

Phượng ấn? Thủy Dạng Hề trong mắt ánh sáng chợt lóe, lập tức biến mất, chỉ có khóe miệng lưu lại một tia cười mỉa.

Phía trước mấy người như trước giằng co chưa xong.

Lúc này, đã thấy một người có chút vội vàng chạy đến trước mặt Thái Hậu kể tai nói nhỏ, liền thấy mặt mày Thái Hậu hớn hớn hỏi vài phần, cúi người nói

vài câu cùng Niên Niên và Tuyền Tuyền, liền mang theo người hướng tẩm cung mà đi.

Nam Cung Ngự Cảnh bí mật dùng tay ra hiệu, liền thấy một trận gió thổi qua, nguyên là có người đã đi theo.

Đám người Thủy Dạng Hề đang muốn đi ra phía trước, lại nghe Niên Niên đối Đông Ly Hạo nói: "Vừa mới rồi không tính, chúng ta lại đánh tiếp. Lần này ta nhất định thắng người"

Hắn rút ra nhuyễn kiếm đặc chế bên hông: "Nương vốn không cho ta dùng kiếm thật, bắt quá xem ra đánh với người không cần là không được, nếu không nhánh cây của ta lại sẽ bị người đánh tiêu thành."

Đông Ly Hạo nhìn nhuyễn kiếm trong tay Niên Niên, rất là kinh ngạc, không thể tưởng được tiểu hài tử mà lại mang theo hảo kiếm như thế. Chuyện kể rằng, kiếm phẩm cũng như nhân phẩm, gặp kiếm đã biết bản thân người dùng kiếm. Quả nhiên là không sai. Tiểu hài tử trước mặt này tựa như kiếm trong tay hắn, cả người tản mát ra hào quang cứng rắn.

"Tốt" Đông Ly Hạo ôn nhu cười, trong mắt hiện lên một chút chờ mong.

Xuất thủ trước hết là Tuyền Tuyền, lần này vẫn bỏ quên ám khí, chỉ hai tay vẩy những sợi tơ ngân châm, như du long ra biển thẳng hướng Đông Ly Hạo đánh tới.

Bắt đầu, đỏ lên, tím tiếp, vù một tiếng ba cái thân ảnh đem tuyết đọng trên mặt đất phi vũ đầy trời, làm nổi bật ba màu sắc diễm lệ, quả nhiên là đẹp giết người.

Thủy Dạng Hề không tán thành nhũ mảy, hai tiểu quý này là làm thật sao? Tiện tay ngắt một đóa hoa mai định ném ra ngăn cản.

Lại nghe thấy xa xa có tiếng bước chân người tới gần, liền lập tức thu đóa hoa mai trên tay, nhìn trời, đã gần đến buổi trưa a. Thật đúng là ngạc nhiên, mọi người khi nào thì lại thích làm việc giờ này ở đây nhỉ.

Quả nhiên bắt quá chỉ một lát say, liền gặp một người thân thể hơi mập một chút, đầu đội quan mào, trên mặt hai hàng lông mày nhỏ lo lắng nhíu lại, đang đi tới. Xem vẻ ngoài hẳn là quan viên trong triều, mà phương hướng hắn đi là tẩm cung của Thái Hậu.

Người này vì sao một mình ở trong cung hành tẩu, Thủy Dạng Hề nhìn Nam Cung Ngự Cảnh: "Chẳng lẽ hôm nay là ngày tề tụ trong năm à?"

"Không đúng," trong mắt Nam Cung Ngự Cảnh hiện lên một chút sắc bén, "Hôm nay năm người bên trong bí mật gặp Thái Hậu, không có hắn. Nhưng thật ra có hai môn sinh của hắn," giọng điệu có vẻ nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng tự lộ ra một phen giễu cợt không rõ.

"Danh tiếng không tệ, nội các đại nhân?" Thủy Dạng Hề miệt cười nói.

"Xem ra bắt quá cũng là có tiếng không có miếng mà thôi," Nam Cung Ngự Cảnh trong lời nói chảy ra lãnh ý nhẹ nhàng.

Thủy Dạng Hề nhìn nội các đại nhân đang đi đến gần, thủ dùng sức néo một chút. Tin tức trong tổ chức không hề sai. Nếu nói hắn không có bí mật gặp Thái Hậu, như vậy người tiến cung hôm nay nhất định không có hắn. Mà nay lại xuất hiện trong cung, chỉ có một cách: đó là bà ta đã xóa đi mật đạo. Nội các này xem ra cũng là mật thần của Thái Hậu a.

Mật đạo? Thủy Dạng Hề trong đầu linh quang chợt lóe, đáy lòng tức khắc nở ra nụ cười, chính là mật đạo kia. Suy nghĩ nhiều ngày vậy, sợ ý đi chỗ miệng giếng cổ bị lấp kín kia.

Chẳng qua nội các đại nhân nếu đã theo mật đạo mà vào, vì sao không đi ra ngoài theo mật đạo, ngược lại lại nghênh ngang đi ở trong cung? Người làm việc dưới quyền Thái Hậu kia sẽ không ngu như vậy chứ.

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy nội các đại nhân kia vội vàng hướng phía ba người Đông Ly Hạo chạy tới, thịt mỡ trên lưng cao thấp theo đó mà rung rinh cho dù là vào trời đông cũng rõ ràng có thể thấy được.

"Dùng tay," hắn dùng hết sức hét lớn, làm cho ba người trong tuyết đồng thời ngừng hạ thủ để xem tột cùng là cái gì.

Thủy Dạng Hề nhíu lại mắt, chẳng lẽ là hướng về phía Tuyền Tuyền cùng Niên Niên đến?

"Ân?" Nam Cung Ngự Cảnh một cái hừ nhẹ, tựa hồ đối với việc này cũng pha chút nghi hoặc, "Hắn không phải theo cửa cung vào. Thái Hậu sẽ không ngốc đến nỗi vì mang Niên Niên cùng Tuyền Tuyền đi mà đem thể lực chính mình che dấu bại lộ giữa ban ngày ban mặt đi."

"Ân," Thủy Dạng Hề khinh gật đầu.

Đã thấy nội các đại nhân kia đối với Niên Niên cùng Tuyền Tuyền một phen đánh giá, ánh mắt kia tựa hồ muốn đem thân thể hai người khoét mấy cái lỗ. Mà khi nhìn đến chỉ bạc cùng ngân châm nắm trong tay Tuyền Tuyền, ánh mắt đột nhiên thị huyết đứng lên, phần sát ý quyết tuyệt kia chính là đám người Thủy Dạng Hề đang xa tại viên ngoại cũng cảm nhận được.

"Vừa nghe Thái Hậu nương nhắc tới trong cung có hai cái tiểu hài tử, ta tưởng là ai, nguyên lai thật là các người, hôm nay cũng đừng tưởng là thoát khỏi hoàng cung được." Nói xong, tay phải chạm vào bên eo, chỉ nghe phịch một tiếng, dây lưng lại biến thành một cây roi da mềm mại thon dài.

Bắn thẳng về phía trước, tầng tầng bông tuyết cuộn cuộn nổi lên, bày ra mở ra. Uy lực của nó có thể thấy được rõ, Niên Niên cùng Tuyền Tuyền nhìn xem liền sửng sốt.

"Người tìm chúng ta làm gì?" Tuyền Tuyền nhúng một cái, toàn thân đã muốn đứng trên roi của hắn.

"Làm gì? Mỗi thù giết con, không đội trời chung." Cơ hồ đem môi đều cắn nát, xem ra quả thật là đối hai đứa nhóc hận thấu xương, "Tìm các người đã rất nhiều ngày, không nghĩ tới lại trốn được trong cung. Ngày này sang năm liền là ngày giỗ các người."

Vật áo nơi móng chuyển động, cánh tay phải mượn lực một cái, đem nội lực thông qua ngón tay rót vào trong roi, oanh một tiếng, roi theo tiếng dựng thẳng lên.

Tuyền Tuyền sớm có phòng bị, chỉ đối với hắn khinh miệt cười: "Trình độ như vậy cũng xứng ở trong này để mắt mặt xấu hổ?"

Mũi chân điểm nhẹ, thân mình đã như con bướm nhẹ nhàng lao đi về phía sau, ngược lại nội các đại nhân kia tung ra lực quá lớn, thu lực không kịp, suýt nữa ngã quỵ.

Niên Niên nhìn xem bật cười ha ha. Không đợi nội các đại nhân kia kịp phản ứng, cũng phi thân thẳng lên: "Vẫn chưa từng có cơ hội thử xem bảo bối của ta, hôm nay liền nhìn xem là nhuyễn tiên của người lợi hại hay là nhuyễn kiếm của ta lợi hại."

"A..." Tiếng nam nhân trung niên tru lên, tiếp đến là roi roi xuống đất bắn lên bông tuyết tuôn roi thanh.

"Ồi..." Niên Niên ôm tay kêu lên, nhuyễn kiếm đồng thời cùng roi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

"Ai? Là ai ở sau lưng ám toán bản nội các?" Nam tử trung niên có chút hoảng sợ nhìn quanh bốn phía.

Thủy Dạng Hề đối với Nam Cung Ngự Cảnh cười: "Phượng ấn của Thái Hậu, cầm lấy mà không có chút ích lợi nào sao?." Hai mắt ý vị thâm trường chớp chớp, tay tùy ý vén là vấy một chút, liền hướng người liền can đang chờ kia đi đến.

"Là ta, " tiếng nói thanh thiên như tuyết mùa đông, áo choàng da hồ tuyết trắng cùng băng tuyết thiên địa tương liên, tựa như trở thành một khối.

Thủy Dạng Hề *mạn bất kinh tâm** đảo qua mọi người đứng trên tuyết, giờ tay đem mũ áo choàng lông tơ trên đầu kéo về phía sau, lộ ra một đầu tóc đen vô câu vô thúc, khoe miệng vẫn là vậy, nếu có chẳng hình như chỉ vô ý mà cười. Kẻ khác thấy không khỏi tâm sinh ý sợ hãi.

*Mạn bất kinh tâm: không đếm xỉa tới

"Nương..." Hai đứa nhóc vừa thấy Thủy Dạng Hề, lập tức sửa bộ dạng ương ngạnh vừa rồi, rất là quy củ ở tại chỗ, cúi đầu không lên tiếng.

Thủy Dạng Hề đem nhuyễn kiếm trên mặt đất giao lại trên tay Niên Niên, cúi đầu nhìn hắn: "Tự ý dùng vũ khí thì phải làm như thế nào?"

"Niên Niên biết sai lầm rồi, cảm ăn ba ngày, lấy làm khiển trách." Niên Niên bĩu môi, trừng phạt như vậy đối hắn không khác là rất tàn khốc, phải suốt ba ngày không được ăn thức ăn ngon trời ạ, ngấm lại thiệt là muốn mệnh của hắn. Vốn định xin khoan dung, nhưng nhìn dáng tươi cười không ngớt của nương nhà hắn mây trắng trên trời đều đã ghen tị, hay là thôi đi. Càng ôn nhu thì càng nguy hiểm.

Thủy Dạng Hề vừa lòng gật gật đầu, sờ sờ đầu của hắn: "Thế này mới ngoan. Con vị quan nội các này là con giết?"

Niên Niên lại ngẩng đầu đối với nàng cười rạng rỡ lên, trộm nhìn Tuyền Tuyền liếc mắt một cái, nói: "Nương, việc này theo ta một chút quan hệ đều không có nga. Là Tuyền Tuyền đó, ta bảo nàng không nên giết, nàng càng muốn giết, còn nói không sợ nương phạt đâu."

Hắc hắc, Tuyền Tuyền a, chúng ta là anh em ruột thịt đồng bạn tốt a, có phúc không thể cùng hưởng khó khăn cũng phải cùng chịu mới tốt nga.

"Nga?" Thủy Dạng Hề đem ánh mắt chuyển hướng Tuyền Tuyền, cố ý tăng thêm âm điệu này, chờ Tuyền Tuyền trả lời.

Tuyền Tuyền phi thường oán hận mà liếc mắt Niên Niên, tiếng kêu trong lòng sớm vang dậy khắp trời đất, nàng như thế nào lại đem tên xấu xa này làm đồng bọn, hai người vốn là sinh cùng một lúc, nhưng tại vị đến nơi đều tự mình thoát thân.

"Đúng vậy, nương. Con của cái kia cái gì trung đường đại nhân thật sự rất đáng giận, ta vì gặp chuyện bất bình rút đao... tương trợ." Nhìn Thủy Dạng Hề

càng phát ra vẻ mặt ôn nhu, Tuyền Tuyền trong lòng lộp bộp một cái, thanh âm cũng dần dần nhỏ đi, gần như làm cho người ta nghe không thấy.

"Người liên năm ngày không được ăn cơm đi. Hành sự như vậy chỉ lo trước mắt không để ý tương lai, không dứt khoát, rốt cuộc lại làm cho người ta tìm ra nhược điểm, thật sự là làm cho ta mất mặt. Lần sau còn làm cho người ta tìm tới cửa, các người liên chết đói luôn." Thủy Dạng Hề rất là khinh bỉ nhìn bọn họ liếc mắt một cái, pha chút tiếu hân nói.

Mấy người đều là sừng sốt, nửa ngày sau, mới nghe Niên Niên cùng Tuyền Tuyền cao giọng nói: "Dạ, nương, nếu còn có lần sau, tuyệt đối sẽ làm được sạch sẽ lưu loát."

"A..." Nơi này lại phát ra một tiếng giết lợn tru lên, cũng là đại nhân nội các kia rốt cục phản ứng lại, "Ta giết người yêu phụ này."

Tiếng chưa nói xong, thân ra bay ra trước, cả người cồng kềnh nhưng rất là nhanh chóng cùng roi da trên mặt đất liền hướng Thủy Dạng Hề tấn công đến.

Tuyền Tuyền cùng Niên Niên cùng đều đưa cho hắn một cái ánh mắt đồng tình, chia nhau trong lòng cầu nguyện: đại thúc, người tự cầu nhiều phúc đi, đám khiêu chiến mẫu thân ta.

Thủy Dạng Hề nhẹ giọng cười, không thèm để ý, xem cũng chưa xem liếc mắt một cái, tay duỗi ra, nhắm thẳng cổ họng người đó đánh tới.

"Đại nhân, hiểu ra thiện có thiện báo, ác có ác báo. Nhi tử bảo bối kia của người gặp phải hai cái tiểu bảo bối của ta đến cùng chính là báo ứng của hắn, người không ở nhà thấp hương bái Phật tạ ơn Phật tổ, lại tới tìm bảo bối nhà ta trả thù, vì sao vậy?" Thủy Dạng Hề lấy một loại ngữ khí niệm chú cho hạng người ngu ngơ ác độc, giọng nói nhẹ, phảng phất như một cao tăng độ người làm đường lạc lối mà đến, hơn nữa rất thật tình.

Bảo bối nhà nàng, nàng tất nhiên là hiểu rõ. Tuyệt đối sẽ không lạm sát kẻ vô tội, chết ở trong tay bảo bối nhà nàng, chỉ có thể nói do con hắn đáng giận đến cực điểm.

Nội các đại nhân kia lúc này bị quản chế trong tay người khác, không dám hành động thiếu suy nghĩ, nghe lời nói Thủy Dạng Hề như thế lại từ tức giận đến giận sôi lên, hé ra biểu cảm đến mức tím tái, trong cổ họng lại không dám phát ra một tiếng. Chỉ lấy hai mắt phẫn hận lại sợ hãi trừng mắt Thủy Dạng Hề, nhìn phong khinh vân đạm trong mắt nàng, cảm giác giống như sinh mệnh chính mình cũng ở trong đó chậm rãi mà trôi đi.

"Người... Người là ai? Người rốt cuộc muốn làm gì? Người cũng biết... Ta... Ta là ai?" Vất vả lắm mới từ trong cổ họng tìm lại được giọng nói chính mình.

Thủy Dạng Hề ngoái đầu nhìn lại nhìn hắn một cái, mâu quang mát lạnh, khinh mạn nói: "Vậy người cũng biết ta là ai?" Một thân tuyết đại tao nhã nhưng ở một cái nhãn mày cười gian lộ ra không thể nghi ngờ, làm cho người ta bất giác xem ngây người đi.

"Không... Không biết, " nam tử trung niên một chút sợ run, thành thật đáp.

Thủy Dạng Hề khẽ nhếch khóe miệng, toàn bộ vô ý cười: "Đương kim hoàng hậu người cũng biết?" Tay hướng bên cạnh quãng đi, nam tử trung niên kia đã là theo hướng lực đạo ngã xuống trong tuyết.

"Hoàng... Hoàng hậu? Không... Không có khả năng, hoàng hậu không phải đã sớm chết sao? Hoàng hậu nơi nào?" Nam tử trung niên kia có chút nói năng lộn xộn, đã không biết cảm giác trong lòng là như thế nào.

Nữ tử này cho hắn cảm giác áp bách so với Thái Hậu còn hơn vài phần, làm cho người ta trốn không thể trốn, tránh không thể tránh.

"Đại nhân, trên đời này ngay cả Thái Hậu đều có thể già, còn có cái gì không có khả năng đâu?" Thủy Dạng Hề nhìn hắn nói, tùy tay bắn ra một viên thuốc, theo cái miệng khẽ nhếch của hắn mà thẳng tiến vào cổ họng.

Nam tử trung niên biến sắc, kinh hãi nói: "Người cho ta ăn cái gì?"

"Có thể là cái gì?" Thủy Dạng Hề làm như chuyện không liên quan mình, lãnh lạnh nói, "Chỉ là một viên độc dược nho nhỏ, thiên hạ này trừ bỏ ta không người có thể giải nga."

Nam tử trung niên nhìn vẻ tươi cười có ý đồ khác của Thủy Dạng Hề, tâm tư trăm chuyển, dù sao cũng là người ở quan trường lăn lộn nhiều năm, tuy rằng trong lòng quả thật sợ hãi cùng cực, nhưng là có thể nhận ra người trước mắt đối chính mình không có sát ý. Tâm trí lại đã thoáng buông xuống.

"Hừ, hoàng hậu nương nương giết con ta, sẽ không kỳ vọng ta có thể vứt bỏ thù này mà quay đầu theo phe người đi?" Lúc này hắn cũng lười so đo năng thật sự là hoàng hậu hay không. Cho dù không phải, có thể ở trong cung này đi lại tự nhiên người cũng nhất định là không đơn giản.

"Người có lựa chọn sao?" Thủy Dạng Hề rất là tiếu hân đối hắn nói, pha đủ ý tứ hàm xúc khuyên giải, đã đến cảnh giới của khuyên nhủ: "Người nếu không đáp ứng cùng ta hợp tác, ta bất quá là dùng nhiều thời gian một chút cùng Thái Hậu đấu, kết cục đều là giống nhau, đến lúc đó người cũng phải chết. Hoặc là, ta hiện tại sẽ giết người, sau đó giết cả nhà diệt trừ tộc người, người xem thế nào?"

Nam tử trung niên kia run lên, quả nhiên hạ tuyết vào đông xác thực so với trước lạnh hơn rất nhiều. Ngẩng đầu nhìn Thủy Dạng Hề, rõ ràng là vẻ tươi cười vô hại như súc vật, nhưng khi nói ra lời nói lại lộ ra tàn ác trước nay chưa có. Người này, so với Thái Hậu còn đáng sợ hơn.

Hắn hơi nắm lấy tuyết vụn cùng băng, làm cho ngón tay mình như cùng nhiệt độ với chúng, trông rất linh hoạt ở trong mắt đảo qua mấy vòng.

Hắn quả thật không sai là thủ hạ mật thần của Thái Hậu, cũng là người có sự hiểu biết tường tận. Nhưng từ trong miệng nàng dễ dàng nói ra bí mật lớn nhất của Thái Hậu, hẳn liền đoán được người này có khả năng đã biết Thái Hậu hết thảy rõ như lòng bàn tay. Mà Thái Hậu lại đối với Hoàng thượng bên này có người như vậy một mực không biết.

Liền từ điểm đó xem xét thôi, Thái Hậu đã thua hoàn toàn. Không đáp ứng là chết, hơn nữa còn chết nhanh hơn, đáp ứng rồi có lẽ còn có thể giữ được một mạng. Hắn không phải kẻ ngốc, đối với cái gì chim khôn chọn cây lành mà đậu (chịu thua, người này tự cho mình rất cao, cho rằng chính mình là chim khôn) đạo lý này hẳn vẫn biết.

Đội ngầm nghĩ qua đi, nhân tiện nói: "Tốt, nương nương muốn thần làm như thế nào?"

Thủy Dạng Hề đối hắn gật gật đầu: "Không sai, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, xem ra đại nhân hiểu rất rõ ràng. Ta cũng sẽ không muốn người làm nhiều, ta muốn toàn bộ mật thần của Thái Hậu đều tin tưởng tin tức Thái Hậu tìm không thấy phượng ấn. Về sau tất cả văn thư nếu không có phượng ấn, thì sẽ không có giá trị. Như thế nào, có thể làm được không."

"Phượng ấn?" Nội các kinh hô, bọn họ thế nhưng ngay cả phượng ấn đều đã lấy đến tay, xem ra lần này Thái Hậu quả nhiên dữ nhiều lành ít, "Thần, tuân mệnh." Rất là cung kính mà hướng nàng hành lễ.

"Tốt, người có thể đi rồi. Sau khi việc thành tựu sẽ cho người giải được, cũng sẽ bảo đảm người nhà người bình an. Bất quá..." Thủy Dạng Hề giọng nói vừa chuyển, lộ ra ngoan ý nhè nhẹ, "Nếu như dám nói ra để phản bội ta hoặc là giờ trò với ta, thì đừng trách ta trở mặt vô tình."

Nội các kia vừa nghe xong, ngay cả đáp cũng không dám. Trong lòng âm thầm kêu khổ, lúc này mới khúm núm lướt qua mọi người hướng cửa cung mà đi.

"Phụ thân..." Niên Niên cùng Tuyền Tuyền đồng thời hướng phía Nam Cung Ngự Cảnh vừa hiện thân chạy tới, hai người rất là ủy khuất lắc lắc ồng tay áo to của Nam Cung Ngự Cảnh, là chửi chửi khóc.

"Phụ thân nha, có thể không phạt được không?" Niên Niên đã muốn leo lên trên ngực Nam Cung Ngự Cảnh, than thở nói.

"Đúng vậy a, phụ thân, Tuyền Tuyền rất đáng thương, năm ngày không được ăn cơm," Tuyền Tuyền cũng nhảy một chút đến trong lòng Nam Cung Ngự Cảnh, thì thầm vào tai hắn nói, "Phụ thân nha, người đi cùng nương nói một chút, nương rất nghe lời phụ thân."

Không đợi Nam Cung Ngự Cảnh trả lời, liền nghe thanh âm Thủy Dạng Hề lạnh lùng vang lên: "Xuống dưới." Hai đứa nhóc này càng ngày càng can rở a, làm sai chuyện mà còn dám đề ra yêu cầu vô lý, càng ngày càng to gan.

"Nương, " hai người đồng thời hô một tiếng, chầm chậm từ trên người Nam Cung Ngự Cảnh trượt xuống dưới. Lấy tư thế đứng nghiêm ngoan ngoan.

"Lần này phải phạt, không được cò kè mặc cả, ai nói thêm một chữ nữa, phạt gấp đôi. Chết đói thật sự." Thủy Dạng Hề hung hăng nói, theo trong tay Niên Niên cầm qua phượng ấn, "Cái này nương mượn mấy ngày, về sau trả lại người."

Niên Niên nhìn bảo bối mới của chính mình cứ như vậy bị nương nhấc tâm của hắn cướp đoạt đi, trong lòng thực tại là bất bình a, nhưng thời khắc này là mấu chốt quan trọng, vẫn nên bảo trì trầm mặc là tốt nhất.

Thủy Dạng Hề lúc này mới quay đầu nhìn thiếu niên trên tuyết, vừa rồi vẫn không có thời gian nói một lời, lớn lên thật đẹp a. Dáng người thon dài tuấn lãng làm sao mà có thể so sánh với năm năm trước đây, ngũ quan thâm thúy như điêu khắc, các góc cạnh hơn một tia kiên cường như Nam Cung Ngự Cảnh. Chỉ có ánh mắt kia không thay đổi vẫn lộ ra kiên định, giống như năm đó lần đầu gặp mặt, đầy ánh sáng rạng rỡ.

"Hạo Nhi, " Thủy Dạng Hề khẽ mở môi, hướng về Đông Ly Hạo vẫy vẫy thủ, "Lại đây."

Đông Ly Hạo vẫn đứng ở trạng thái ngây ngốc, từ khi nhìn thấy nàng, ánh mắt liền ngây ngốc nhìn theo nàng, trong đầu trống rỗng, giống như rời rạc hư thoát không thể tin. Hắn từng phái ra một ban bảy tám người tìm kiếm thăm dò, nhưng mỗi lần báo về đều không hề thu hoạch được gì. Cho tới bây giờ hắn vẫn không bỏ cuộc. Người của hắn còn đang tìm kiếm, mà nàng thì đã ở trong hoàng cung. Gần như vậy, khiến hắn không biết làm thế nào.

Nghe nàng quen thuộc gọi chính mình Hạo Nhi, kiểm trong tay Đông Ly Hạo loảng xoảng vang một tiếng rơi trên mặt đất. Đúng vậy, hắn nghe được, xác thực xác thực nghe được, không phải ảo giác, không phải nằm mơ. Thật là tỷ tỷ gọi hắn Hạo Nhi.

Hai chân hắn bay nhanh hướng Thủy Dạng Hề chạy tới, thoáng cái tiến vào trong lòng nàng, cúi đầu khóc thút thít. Đúng vậy, đây là tỷ tỷ hắn, phần âm áp quen thuộc này, trừ bỏ nàng người khác sẽ không có.

Thủy Dạng Hề khẽ triu mến vỗ lưng hắn, an ủi nói: "Không khóc, không khóc, tỷ tỷ không có việc gì. Đây là người lớn, còn khóc nhè."

"Hay, " Niên Niên rất là khinh bỉ liếc Đông Ly Hạo đang ở trong lòng Thủy Dạng Hề khóc, "Người lớn như vậy nhưng lại giống giống tiểu hài tử. Niên Niên mấy năm rồi còn không ở trong lòng nương khóc nhè, thật sự là vô dụng."

Tiểu hài tử này vẫn đối với việc luận võ bị bại bởi Đông Ly Hạo cứ canh cánh trong lòng, mà nương hắn lại không cho hắn dùng binh khí thực đấu một lần nữa. Đối với Đông Ly Hạo là từ đầu đến chân đều xem không vừa mắt, có cơ hội liền nghĩ mọi cách khiêu khích.

Đông Ly Hạo theo Thủy Dạng Hề trên người ngẩng đầu lên, lấy tay áo đem nước mắt lau một phen, hung hăng trừng mắt nhìn Niên Niên liếc mắt một

cái. Cũng là không để ý tới.

"Niên Niên, Tuyền Tuyền, đến đây, " Thủy Dạng Hề đem hai tiểu hài tử kéo đến trước mặt Đông Ly Hạo, "Đây là đệ đệ nương, tiểu thúc các ngươi. Mau gọi tiểu thúc."

"A? Tiểu thúc?" Niên Niên cùng Tuyền Tuyền hai mặt nhìn nhau, pha rõ sự bất mãn.

"Ân, ngoan, về sau cùng tiểu thúc đi ra ngoài dạo chơi, tiểu thúc cho các ngươi mua kẹo hồ lô ăn nga, " Đông Ly Hạo vỗ vỗ đầu hai cái tiểu quý, cười đến cực kỳ gian trá, gian trá giống như hồ ly, nhìn thấy thế Niên Niên cùng Tuyền Tuyền không khỏi cả người run lên.

Hai người lẫn nhau liếc mắt một cái, cùng nghĩ: người này khẳng định là khó chơi nha Niên Niên/Tuyền Tuyền, về sau thấy hấn vẫn là đi vòng đường khác thì tốt hơn.

Một phen hàn huyên, thêm việc vừa rồi, cả nửa ngày cũng qua đi. Thủy Dạng Hề lo lắng trong người Nam Cung Ngự Cảnh rét lạnh có thể làm độc tố phát tác, liền để mọi người trở về Thừa Kiền Điện, mà chính mình lại hướng trong cung hoàng hậu đi.

Ngày ấy liền cảm thấy giếng cổ kia kỳ quái, không chỉ không gian bên dưới thật là rộng lớn, hơn nữa cùng mật đạo tẩm cung Thái Hậu tương thông, nếu như nàng lại không biết chỉ tác dụng gì, không phải là quá mức vụng về sao?

Vài cái tung người liền đã đến bên miệng giếng cổ. Nàng ngưng thần vận khí, dò kia khối đá lớn kia, sau đó không hề do dự nhảy xuống. Dựa vào trí nhớ lần trước sờ soạng đến bên trong. Thăng đi đến góc phòng mục nát kia chia đôi, tay run rẩy xúc lên, quả nhiên lộ ra một cái hình người ngồi xếp bằng.

Thủy Dạng Hề tìm đập một chút, khẽ kêu lên: "Cậu, là người sao?" Giếng này để ánh sáng quá mờ, khó có thể thấy mọi vật, nếu không phải có nội lực cao thâm, thật đúng là đập thẳng vào vách tường mất.

Đợi một hồi lâu, cũng là không có đáp lại. Suy đoán của nàng hấn là sẽ không sai. Nếu không phải nhốt ở trong này, vốn không có chỗ khác mà nhốt.

Nàng đưa tay thăm dò đến chóp mũi người nọ, tâm nhất thời thở dài một hơi nhẹ nhõm, còn có hơi thở, không có chết. Như vậy vẫn không nhúc nhích, khẳng định là bị điểm huyết.

Thủy Dạng Hề vận lực ở trên huyết vị hấn điểm vài cái, lập tức liền nghe người nọ "A" một tiếng, thân thể buông lỏng, rốt cục thì đã nói ra được đây.

"Hề Nhi?" Thanh âm hơi lộ vẻ già nua thô ráp, nghĩ đến là thật lâu không được nói chuyện.

"Cậu, thật là người? Ta rốt cuộc cũng tìm được người. Cậu, ta sẽ mang người ra ngoài." Nói xong, một tay kéo hấn ra, cái miệng giếng được nàng leo lên lần trước đã mở, lần này đề khí nhún người nhảy, liền bay thẳng ra miệng giếng cạn rất sâu kia.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Thủy Dạng Hề mang theo một mạch nam tử trung niên đầu bạc kia chân không chạm đất một đường trở lại Thừa Kiền Điện, mấy người kia cả kinh nhất thời nghẹn họng nhìn trần trời, trong lòng đối người trong tay nàng mang theo đều tràn ngập tò mò. Chỉ có Tổng nương không khỏi ngăn ra, bất động ở nơi đó.

"Tiểu thư, này... Đây chính là tiên sinh?" Tổng Nương có chút không thể tin được hỏi.

"Ân," Thủy Dạng Hề chỉ gật gật đầu, liền đem người mang hướng nội thất an bày trên giường. Nàng tuy không có y thuật, nhưng dựa vào một thân nội lực cao thâm, vẫn có thể nhận ra mạch đập của hấn cực kỳ suy yếu, phải giúp khôi phục một chút mới được, rất gay go là nội lực hấn hình như toàn bộ không có, hấn là cùng nàng trước kia giống nhau, bị trúng Thiên Ảnh điểm huyết.

Nghĩ tới đây, không khỏi nhướng mày. Nàng đã chịu đựng sự đau khổ của Thiên Ảnh điểm huyết, đương nhiên biết sự lợi hại của nó, nay Nam Cung Ngự Cảnh bị độc chưa lành, sẽ giải không được.

Những người đang chờ nhìn Thủy Dạng Hề khẩn trương với lão nhân bạc đầu kia, nên đều theo tiến vào, xem đến tột cùng là ai.

Nam Cung Ngự Cảnh vẻ mặt âm ức, hung hăng trừng mắt nhìn nam tử trong tay nàng, nhưng cuối cùng cũng đi theo vào. Không đợi Thủy Dạng Hề thân cận quá mức, bàn tay to chụp tới, liền đem nàng mang vào trong lòng mình, chỉ đối với Trương Thái y bên cạnh ra hiệu bằng ánh mắt.

Hắn không biết Hề Nhi cùng người này quan hệ như thế nào, tuy rằng một đầu tóc bạc, nhưng xem dáng vẻ này, cũng không quá già, chẳng qua vẻ mặt mỗi một, nghĩ là trong khoảng thời gian này chịu không ít khổ sở. Chính là Hề Nhi của hắn trừ bỏ hắc ngoại ra không thể thân cận nam tử nào khác, cho dù là một nửa lão nhân cũng không được. Nghĩ như vậy, trong tay không khỏi lại tăng thêm lực đạo, gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực, không nói lông mày may. (Ặc, ca ăn dấm chua kìa hahaha)

Thủy Dạng Hề vỗ nhẹ nhẹ tay hắn, ý bảo hắn buông nàng ra trước, ai ngờ Nam Cung Ngự Cảnh chẳng những không buông ngược lại ôm càng thêm chặt. Đông Ly Hạo cùng hai tiểu quỷ bên cạnh kia nhìn xem liên tiếp cười trộm. (^!^)

Nàng có chút bất đắc dĩ trừng mắt nhìn, chỉ đành cùng Nam Cung Ngự Cảnh cùng nhau xoay người, mặt hướng Đông Ly Hạo nói: "Hạo Nhi, đệ nhanh chạy về hồng lâu, để phân bố các nơi sưu tập thiên hạ kì trân được liệu, bất kể là trên núi cao, hay là trong nước sâu, ta đều phải tìm. Trong vòng ba ngày mang đến trong cung."

Đông Ly Hạo đang cùng Niên Niên Tuyên Tuyên pha trò giấu cột Thủy Dạng Hề, lại nghe lời nói nàng ngưng trọng, không khỏi cũng biến sắc: "Tỷ tỷ yên tâm, ta nhất định làm được." Vừa dứt lời, người đã từ bên trong biến mất.

Vài năm nay, hắn làm lâu chủ cũng không phải ngồi không.

"Trương Thái y, cứu cứu ta thế nào?" Thủy Dạng Hề phân phó Đông Ly Hạo xong, liền quay đầu nhìn Trương Thái y hỏi.

Trương Thái y thu tay về khỏi người trên giường, trả lời: "Nương nương không cần lo lắng, cũng không có gì đáng ngại nhiều, tu dưỡng mấy ngày liền có thể khôi phục."

Thủy Dạng Hề thế này mới yên tâm, chỉ cần trên thân thể không có gì trở ngại thì tốt. Phát phát tay, làm cho những người đang chờ còn lại đều lui ra ngoài, bây giờ, chỉ còn lại nàng cùng Nam Cung Ngự Cảnh.

"Hề Nhi khi nào lại có thêm một người cậu?" Nam Cung Ngự Cảnh liếc liếc nam tử bạc đầu trên giường, tuy rằng nhìn như khoản năm mươi mấy tuổi, nhưng xem vẻ ngoài này cũng là nam tử tuần tứ không hơn không kém, một đầu tuyết trắng ngược lại pha lẫn sợi đen khiến hắn càng thêm phong trần. Người như thế, không nên chịu ràng buộc nơi trần thế mới tốt.

"Hắn là nghĩa huynh của nương ta, dĩ nhiên trở thành cậu cậu ta." Thủy Dạng Hề đi đến phía trước cửa sổ, lại đem mạch đập hắn, mỏng manh kia nhảy lên làm cho nàng không khỏi nhíu mày, "Bất quá, chàng còn phải tôn cậu cậu là sư thúc mới đúng, hắn thế nhưng là sư đệ chính tông của sư phụ chàng." Nói xong, đối hắn cười chế nhạo.

Nam Cung Ngự Cảnh cả kinh, người trên giường đúng là năm đó cùng sư phụ hắn nổi danh hưởng dự giang hồ Ngọc Diện Công tử Quân Vô Nhan.

Nhân đạo vô nhan, nhưng hắn cũng cứ *quân nhan như ngọc*, tuần mỹ khuynh thành, năm đó người phong lưu phóng khoáng giang hồ không ai có thể theo kịp. Mà đầu tiên là một thân võ nghệ phiêu dật tiêu sái càng làm cho người ta chỉ cần xem thế là đủ rồi. Chỉ là đến nay vì sao lại rơi vào tình cảnh này?

Hắn nhíu mày lại, tiến lên trước, kéo mạch đập người kia. Thần sắc trong mắt lại biến đổi, người này, quả nhiên trúng Thiên Ảnh điểm huyết.

"Hề Nhi đã cứu hắn như thế nào?" Trong giọng nói thần nhiên cộng thêm một điểm trầm trọng. Sư phụ hắn nếu đã có dũng khí thả tâm lý khai kinh thành, liền sẽ không lộ ra bất luận là sơ hở gì, nhất là lợi thế trọng yếu như thế. Chẳng lẽ trong đó lại có âm mưu gì?

Thủy Dạng Hề nghe ra sự thận trọng trong lời nói, tất nhiên là đoán ra suy nghĩ trong lòng hắn, đối hắn cười nói: "Yên tâm, ta có thể cứu được cậu cậu [đúng là ngẫu nhiên. Chính là sớm muộn gì bọn họ sẽ biết. Mà Mộ Dung Tĩnh rời kinh thành đi cũng đã nhiều ngày, hắn có thể như vậy không kiêng nể gì mà để Thái Hậu tự mình một người ở lại trong cung nhất định là bố trí hết thấy tốt lắm, chỉ không biết hắn rốt cuộc đi nơi nào, đúng là không ai có thể dò xét sao?" (Ta nghĩ là nên dùng cậu cậu có vẻ đúng hơn nhĩ :-?)

Nghe được câu Thủy Dạng Hề hỏi, Nam Cung Ngự Cảnh hai hàng lông mày cau lên hiếm thấy, đối với hành tung Mộ Dung Tĩnh, người phải đi giám thị đều là thất bại quay về, đến nay không biết hắn rốt cuộc đi nơi nào, lại đã để lại âm mưu gì.

"Võ công hắn rất cao, những người phải đi không ai có thể thăm dò được hành tung của hắn." Điểm ấy là điều duy nhất hắn không thể nắm giữ.

Như thế, trong tình cảnh này, vẫn có chút khó giải quyết.

Nhất thời, hai người đều lâm vào trầm mặc, chỉ còn tiếng ngọn nến cháy, ở trong bầu không khí yên tĩnh càng rõ ràng.

"Khụ khụ khụ..." Không biết khi nào, cũng không biết trầm mặc bao lâu, người trên giường rốt cục cũng không kiên nhẫn mà phát ra vài tiếng ho khan.

Hắn đã tỉnh được một lúc, chính là nghe thấy hai người nói chuyện, mới tiếp tục chợp mắt, vẫn chưa lên tiếng quấy rầy. Chỉ là lúc vừa nghe được đàm luận về việc nơi đi Mộ Dung Tĩnh, lại nghe im lặng, đợi hồi lâu, vẫn như cũ là lặng im một mảnh. Hắn thật sự là nhìn không được, chỉ phải giả ho khan vài tiếng, làm như mình đã tỉnh lại rồi.

"Cậu cậu người đã tỉnh chưa?" Thủy Dạng Hề nghe thấy động tĩnh của người trên giường, không khỏi có chút vui sướng hỏi, đem một chén nước đưa tới bên môi hắn, "Trước uống nước đi."

Nam Cung Ngự Cảnh cũng tiến lên đỡ thân mình hắn, đem uy nghi đế vương của mình để qua một bên.

Quân Vô Nhan nhợt nhạt uống một ngụm, đem phần còn lại của chén trà đưa Thủy Dạng Hề, mới nói: "Mộ Dung Tinh xác nhận đi Thịnh Hạ quốc. Đương kim Thừa tướng Thịnh Hạ quốc và Mộ Dung Tinh lúc trước có giao hảo, hẳn là muốn cho các ngươi một cái trở tay không kịp."

"Thịnh Hạ Quốc sao?" Nam Cung Ngự Cảnh nghe xong, hai mắt nguy hiểm ánh lên, trong lòng cười lạnh vô cùng. Cùng Thủy Dạng Hề nhìn nhau cười, "Hề Nhi, nàng nói trên trời có phải đặc biệt chiếu cố chúng ta hay không, càng là đến thời khắc nguy cấp, tiền đồ lại càng là sáng sủa."

Thủy Dạng Hề đang nghe đến Thịnh Hạ quốc ba chữ trong lòng cũng không có chút âm thầm cao hứng, nay nghe Nam Cung Ngự Cảnh nói như thế, lại vui sướng khó nén, hé ra gương mặt sớm cười đến có chút nở hoa. Như thế rất tốt, Mộ Dung Tinh muốn cho bọn hắn bị hai mặt giáp công, vậy bọn họ cũng không thể quá bị động mà thất lễ, ngay tại lúc đó phóng một con sâu một nhoe nhỏ lên, làm hắn ngã có kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay. Một đôi mắt đẹp cười đến nhập vào tinh thần càng thêm sáng ngời.

Dây đàn căng thẳng nhiều ngày ở trong lòng rốt cuộc cũng buông xuống, hiện nay chỉ còn chờ con cá vào lưới.

"Cửu cửu có phải trúng Thiên Ảnh điểm huyết hay không?" Thủy Dạng Hề lúc này rốt cục nhớ tới một việc trọng yếu hơn.

"Không sai," Quân Vô Nhan có chút bất đắc dĩ thờ dài, hẳn cả đời này xem như thua ở trên món võ công này. Sớm biết như thế, lúc trước khi sư phụ cho hai người bọn họ lựa chọn loại võ nghệ để học, hẳn phải chọn cái này trước mới đúng, cũng miễn hắn nay gặp chuyện thể này.

Vốn ôm một tia hy vọng xa vời nhưng sau khi nghe ra sự thừa nhận trong tiếng trả lời liền trầm đi xuống. Quay đầu nhìn phía Nam Cung Ngự Cảnh: "Cảnh, Thiên Ảnh điểm huyết này không phải là người thi huyết thi không thể giải thật sao?"

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn Thủy Dạng Hề cùng Quân Vô Nhan, nói: "Nếu như ta không có trúng độc, cũng có thể thử một lần. Nhưng nay nhìn toàn thiên hạ, nếu không phải Mộ Dung Tinh thì không thể giải."

"Thật giải không được sao?" Thủy Dạng Hề vội vàng hỏi, trong mắt cũng không biết khi nào hiện lên một tầng hơi hơi tuyệt vọng. Nhưng như cũ chưa từ bỏ ý định hỏi.

"Hiện tại, thật không sao giải được." Nam Cung Ngự Cảnh ôm chầm nàng tựa vào trong lòng mình, hai tay mạnh mẽ áp áp như nhấn nhủ sự an ủi của hắn.

Thủy Dạng Hề hai tay buông xuống trong người bên cạnh, đầu ngón tay lại thói quen mân mê bàn tay. Thật giải không được sao, biết rõ là tuyệt vọng, chính là không cam lòng, cố tình muốn tìm cái kết cục, nhưng chính sự cố chấp này, đã làm cho nàng sau khi tuyệt vọng ngã vào vực sâu, đã không ngừng cố gắng mà thấy được ánh sáng mặt trời lần nữa.

"Hề Nhi không cần như thế, võ nghệ nay có hay không với ta mà nói cũng không trọng yếu," Quân Vô Nhan nhìn Thủy Dạng Hề với thần thái khuôn mặt không hề gì, không khỏi lên tiếng an ủi.

"Nhưng là cửu cửu, Cảnh chàng trúng loại độc giống loại độc năm đó nương ta trúng, toàn bộ thiên hạ chỉ có người mới có thể nghiên cứu chế tạo ra giải được. Người không có võ nghệ cũng có thể nghiên cứu chế tạo ra sao?" Nàng nghĩ muốn có một viên đan dược nữa, đan dược kia giải trăm độc những cũng làm tăng công lực. Nếu sớm biết có hôm nay, nàng nhất định sẽ không ăn vào đan dược đó.

Quân Vô Nhan nghe nói đột nhiên nhìn về phía Nam Cung Ngự Cảnh, hẳn thế nhưng lại trúng Bách Hoa Hồng quật. Hắn không có nắm chắc, cho dù khôi phục võ công hẳn cũng không có nắm chắc là có thể nghiên cứu chế tạo ra viên thuốc ngày đó không.

Nhưng hắn lại nghe chính mình nói: "Ta có thể thử xem..."

Thủy Dạng Hề ngẩn ra, chỉ dùng mắt yên lặng nhìn hắn, hẳn nói hắn có thể thử xem, có thể thử xem. Hai tay nắm chặt cánh tay Nam Cung Ngự Cảnh, một giọt trong suốt tích lại từ trong mắt chảy xuống.

"Cửu cửu, cảm ơn, thật sự cảm ơn. Nhưng mà cửu cửu, người chỉ có sáu ngày thời gian, chỉ có sáu ngày cũng được sao?" Nàng đã không có biện pháp gì, nay, cửu cửu là ân nhân cứu mạng duy nhất của nàng a. Nàng chỉ có thể gặt gao mà giữ lấy hắn, cho dù trời có sụp xuống, cũng không may mắn buông ra.

"Sáu ngày?" Quân vô nhan kinh hô ra tiếng, sáu ngày như thế nào khả năng? Hắn cắn chặt răng, cuối cùng phun ra ba chữ "Ta thử xem."

Từ đó, không ngừng mỗi ngày có người đem thể gian kì được vận chuyển tiến cung, lại một đoàn vận chuyển ra cung, luân phiên như thế, ngày đêm không nghỉ.

Như thế, ba ngày sau, Dinh Thành biên cảnh trọng yếu phía nam báo nguy, mười vạn binh lực Thịnh Hạ Quốc đốc toàn bộ lực lượng, thẳng thủ Dinh Thành, Dinh Thành nguy ngập. Cảnh Hề Đế Nam Cung Ngự Cảnh không thể không mang bệnh thượng triều, trước đường giận dữ, đem thân tử liên can mất toàn bộ quỹ xuống, không ai dám lên tiếng dù là một từ.

Cuối cùng mệnh Tử Hoàng tử Linh Vương dẫn hai mươi vạn binh tiến đến trợ giúp, nếu không thể đem quân địch Thịnh Hạ Quốc đánh tan liền mang đầu tới gặp. Chúng thân tử gặp Hoàng Thượng thịnh nộ như thế, người người đều vì Linh Vương xuất binh một phen mà đổ mồ hôi. Bất thành linh chiến tranh sợ là đánh không tốt a.

Đêm đã rất khuya, trừ bỏ những chấm nhỏ hà liên đăng trên mặt hồ, không thấy một tia ánh sáng. Một thân bạch y che mặt vẫn cứ từ một đình cung điện

hùng vĩ cao lớn lướt qua, như lưu tinh duệ vĩ rồi biến mất, lập tức không thấy bóng dáng ở tầng cung Thái Hậu.

Chỉ thấy nàng rất là thành thạo nhảy lên cao lưng trong phòng, đôi mắt chuyên chú mà bình tĩnh nhìn chăm chăm cánh cửa đóng chặt kia.

"Chi nha, " một tiếng, cửa cuối cùng mở ra .

Một vị nữ tử bước vào, tư thái ung nhã như lúc ban đầu, khuôn mặt xinh đẹp như trước, tuy nhiên trong mắt hiện ra tình quang trước kia làm cho người ta bất giác hơi nhũn mảy. Thời gian này, Thái Hậu quả nhiên là càng ngày càng cay độc a.

Sau nữ tử, một thanh y nam tử bước theo vào, trường kiếm chấp hành, nếu không phải trong mắt này ngẫu nhiên hiện lên âm ngoan, có thể được xem như một vị hiệp sĩ được mọi người ca tụng.

Hai người giương mắt phượng nhìn nhau, đây là Mộ Dung Tinh sao? Quả nhiên đã trở về lại. Tướng mạo này mặc dù không tuấn mỹ như cậu, nhưng thật là không nghĩ đáng giận như thế, quả thật là bộ dạng người gương mẫu.

"Nhã Nhi đã xảy ra chuyện gì, vì sao vội vàng triệu ta trở về như thế ?" Mộ Dung Tinh tùy tay đóng cửa lại, đem nữ tử trước mặt bế vào trong lòng, lo lắng hỏi.

"Tinh, hần không thấy." Thái Hậu nhũn mảy, ngữ khí lộ ra hình tượng bối rối.

Thủy Dạng Hề đáy lòng cười khê, nguyên lai nữ tử cường hãn như thế nào đi nữa thì trước mặt người trong lòng cũng có một mặt mềm mại như thế. Thế này thật đúng là phá hủy hình tượng Thái Hậu của bà ta a.

"Hần?" Mộ Dung Tinh dường như còn chưa phản ứng lại, lên tiếng hỏi.

"Chính là cái tên Quân Vô Nhan kia a, " Thái Hậu có chút nóng nảy, "Ba ngày trước, thái giám đưa com hồi báo lại người không biết như thế nào đã không cánh mà bay ."

Mộ Dung Tinh nghe nói như thế, lúc này cũng không híp mắt, mặt mũi có chút ngưng trọng.

"Không lẽ là tự hần chạy thoát ra ngoài?" Thái Hậu thử hỏi, trên mặt cũng thể hiện ra biểu tình không tin được.

Cái nơi bí ẩn đến cực điểm, dưới đó lại có thông đạo rắc rối phức tạp, một người hoàn hảo còn không thể dễ dàng chạy ra, huống chi lại là một người đã bị mất hết võ công mà còn bị điểm huyết không thể cử động.

"Có cho người đi thăm dò miệng giếng kia không?" Mộ Dung Tinh sau một lúc lâu sợ run, cuối cùng mở miệng hỏi, trong mắt dĩ nhiên có chút oán hận.

"Hiển nhiên đã đi," nàng cắn môi, cúi đầu, làm như suy nghĩ, "Nhưng không có người động vào, khối đá lớn kia vẫn ở vị trí cũ như lúc ban đầu... Chẳng lẽ, là có người từ bên ngoài tiến vào cứu hần đi ? Cái địa đạo kia đã bị người ta phát hiện sao?" Trong giọng nói đã lộ ra bất an nhẹ .

Nghe tới đây, Thủy Dạng Hề không khỏi trong lòng mừng rỡ, để cho bọn họ cứ việc đoán đi. Nàng đây đánh bậy đánh bạ, nhưng lại cho bọn họ trở tay không kịp, làm cho nàng trong lòng thật là thống khoái.

Mộ Dung Tinh không nói, trong ánh mắt sự tàn khốc bốc lên làm cho người ta sợ hãi: "Trong cung gần đây nhất có gì khác thường hoặc là Hoàng Thượng bên kia có thể có tin tức mới không?"

Tựa như là đã xác định, Thái Hậu sau một lúc lâu ngưng thần suy nghĩ, mới lắc đầu, nói: "Không có, Hoàng Thượng thật ra trong người không khỏe, đã nhiều ngày chỉ đợi ở Thừa Kiện Điện không có xuất môn."

Thủy Dạng Hề cau mày lên một chút tự đắc cười, bốn cô nương nếu để cho người phát hiện, vậy chẳng phải là uống có thân võ nghệ như vậy .

Lại nghe Mộ Dung Tinh nói: "Vô phương. Cho dù được Hoàng Thượng cứu, hần sớm đã không có phương pháp xoay chuyển trời đất. Nay chúng ta ngoài có cường binh Thịnh Hạ quốc áp sát, trong có nội các quan viên Lâm gia triều thần liên lạc, đã là *vạn vô nhất thất* *. Chờ thêm vài ngày, Thiên Mị sẽ toàn bộ là người ."

*vạn vô nhất thất: không sơ hở/phải hết sức cẩn thận, chắc chắn/tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn/không sơ hở tí nào

Nghe Mộ Dung Tinh nói như thế, sắc mặt Thái Hậu rốt cục buông lỏng, trong miệng tràn ra một tiếng cười duyên, thật là quyến rũ, Thủy Dạng Hề nghe được toàn thân nổi da gà. Nhưng nàng lại không dám tùy tiện vọng động, phải biết rằng, võ nghệ Mộ Dung Tinh hiện tại có thể nói là không ai địch nổi. Tuy rằng nàng cũng không cho là thất bại trước hần, nhưng hiện tại không phải là thời điểm đã thảo kinh xa .

Buộc lòng phải nhin, lại nghe bọn họ tán gẫu một ít , cuối cùng ước chừng sau nửa canh giờ, hai người cùng đi ra ngoài.

Thủy Dạng Hề thế này mới ngưng thần nghe rồi lại nghe, xác định ngoài cửa không còn ai, mới từ trên xà nhảy xuống, lặng yên không một tiếng động trở về Thừa Kiện Điện.

Bóng đêm vẫn bao phủ như trước, màu đen vẫn sâu đậm, làm cho người ta không rõ màu đen bí hiểm kia, chỉ có thỉnh thoảng vài tiếng chim bị kinh hãi mà kêu lên liên tiếp, khiến người hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Tuyết, rốt cục đã ngưng. Ngoài phòng thỉnh thoảng truyền đến từng trận tiếng nhánh cây gãy lộp bộp, một mảnh trắng noãn theo tiếng gãy kia rì rào rơi xuống, vì cuối cùng cũng bị quá trọng lượng.

Đại tuyết sơ tình (*ngày đầu của trận tuyết lớn*), bầu trời vô cùng trống trải bất ngát, mây trôi lững lờ, ánh sáng mặt trời như vàng nhạt nhẹ nhàng thoát ra, ẩn trong sương mù, nhìn không rõ mọi vật lắm. Yên ả khoan thai khiến người ta kinh hãi.

Hướng bên ngoài, ba ngàn dặm về phía nam, tư thế hào hùng, sôi nổi mạnh mẽ.

Bên trong triều, trong lúc này một điện ba cung, lại an tĩnh bình lặng, chặt chẽ như nhắm mắt.

Một dây đàn đã kéo căng đến cực hạn, tựa hồ chỉ còn đợi một cái chớp mắt cuối cùng kia mà phát lực, từ nay về sau liền nảy lên tự nhiên, không còn bị gò bó nữa.

Thời gian lo lắng mà nhân nhĩ luôn trôi đi quá nhanh, ba ngày thoáng cái đã qua đi.

Phong mật thư vừa mới phát ra kia có lẽ là đã đến trong tay cái vị gọi là nội các đại nhân ấy rồi, trận chiến không khói thuốc súng này, có lẽ tức khắc sẽ được khai hỏa.

Thủy Dạng Hề vẫn mang bộ dạng lười biếng nằm ở trên tháp như cũ, một tay cầm sách, tựa hồ rất là chuyên chú nhìn. Nhưng ngón tay tinh tế thon dài kia lại bắt đầu đem sách nắm thành vài cái vết hằn. Trong lòng nàng quả thực rất không bình tĩnh.

Nàng không bình tĩnh không phải vì phong mật thư vừa mới gửi kia. Trong chuyện lá thư gửi đi này cuối cùng có thành không thành, đối với nàng lúc này mà nói không có bao nhiêu ý nghĩa. Nàng đang chờ đợi, chờ đợi Quân Vô Nhan nghiên cứu chế tạo giải được thành công.

Quyển sách trên tay đã bị nàng niết có chút thay đổi hình dạng, một thân ảnh đột nhiên lác mình đến trước mắt, Thủy Dạng Hề sững sốt, cuối cùng nhẹ nhàng gọi thành tiếng: "Cảnh..."

Nam Cung Ngự Cảnh rút ra quyển sách trong tay đã bị nàng tra tấn không còn giống hình dạng của sách nữa, đem tay nàng hoàn hoàn toàn toàn bao bọc lại trong bàn tay to của hắn, ôn nhu nói: "Hề Nhi, đừng lo lắng..."

"Nhưng mà..." Nàng cấp bách muốn cãi lại, nhưng lời nói trong miệng cuối cùng không có xuất ra được. Hôm nay đã là ngày thứ chín giao ước với Trương Thái y, nếu là ngày mai không có được nữa, độc kia của hắn thật là càng khó giải hơn nữa.

Nàng không cần, nàng không cần kết quả như thế...

"Hu..." Hơi thở thanh thiên lượn lờ bên tai, nhân nhĩ phủ ở trên mặt hắn, "Nếu cái gì cũng không nghĩ, thì bây giờ đem hết thầy buông xuống. Vô luận kết quả như thế nào, chúng ta, vẫn bất ly bất khí." Bất ly bất khí, hiện tại là khả năng duy nhất bọn họ có thể nắm giữ được.

"Được..." Đem mặt chôn vào trước ngực hắn, nghe tiếng tim kia đập hùng hồn mạnh mẽ, tâm tựa hồ bình an lại.

"Oanh..." cánh cửa đá mở ra như tiếng trả lời.

Thủy Dạng Hề khẩn trương nhìn chăm chú vào động tĩnh bên trong cửa, một đôi mắt tha thiết nhìn, dường như đang chờ đợi, lại ả ả mang theo sợ hãi. Đây là một phần tâm tình mâu thuẫn mà dày vò biết bao. Vất vả trong đó, chỉ mình nàng biết.

"Cửu cửu, thế nào?" Ngoài cửa chỉ lộ ra một góc thân ảnh màu xám, liến vang lên thanh âm không thể đợi được đã có hơi chút run run của nàng.

"Rắc rắc" lại một cành cây không chịu nổi trọng lượng của tuyết mà cùng thoát ly thân cây, tuyết rơi là tả trên mặt đất, Thủy Dạng Hề lại nghe trong lòng có cảnh.

Lúc này, thân ảnh màu xám kia đã hoàn toàn đứng ở phía trước. tóc bạc lốm đốm như mấy ngày trước, có điều trên mặt có thêm vài phần tiều tụy, sự mệt mỏi giữa hai hàng lông mày cơ hồ là có thể thấy rõ.

Hắn há mồm, đang muốn nói rõ, thì trước mắt xuất hiện một Hắc y nhân lách mình mà vào.

"Chủ thượng." Hắc y nhân quỳ gối thẳng, cung kính đưa lên bờ câu đưa thư, "Linh Vương truyền thư."

Bầu không khí tựa hồ theo lời hắc nói ngược lại chùn xuống, Thủy Dạng Hề liếc hướng hắc y nhân một cái, tay không tự chủ được mà vuốt ve người đang ôm ấp.

Nam Cung Ngự Cảnh nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng nàng, đứng dậy tiếp nhận bờ câu đưa thư, gỡ xuống bức thư, vừa mở ra, khoe môi liền không tự giác cong lên. Phong thái kia lộ ra quả quyết là nắm chắc thắng lợi trong tầm tay.

Chỉ phát phát tay, thân ảnh Hắc y nhân kia liền biến mất.

"Hết thấy đều vẫn thuận lợi?" Đứng dậy đi thông thả đến bên người hắc, mềm nhẹ hỏi.

"Toàn bộ theo kế hoạch tiến hành." Hắc giương mày, đôi mắt sáng lưu chuyển hết thấy phù hoa, rạng rỡ sinh huy, sự lo lắng đối với độc trên người cũng mây may không thấy nữa.

Lúc này, ngoài Thừa Kiền Điện lại vang lên một trận tiếng bước chân thất kinh không hợp thời, đánh vỡ sự hài hòa ngán ngùi trong điện.

"Hoàng Thượng," một thanh âm lộ vẻ già nua vang lên ngoài điện, "Lão thần có việc gấp bẩm báo."

"Tuyên..." Một chút ý cười khó hiểu hiện lên trong mắt hắc, giống như cực kỳ đắc ý.

Dứt lời, quả thật là một lão thần run rẩy đi vào điện, sau khi đối Nam Cung Ngự Cảnh hành lễ, ngẩng đầu nhìn thấy Thủy Dạng Hề cùng Quân Vô Nhan thì bất giác ngẩn ra. Hắc không dự đoán được sẽ ở trong Thừa Kiền Điện nhìn thấy người bên ngoài khác ngoài Hoàng Thượng.

"Trịnh Ái khanh chuyện gì hoảng loạn như thế?" Thanh âm không lớn, nhưng đầy đủ uy nghiêm, hợp thời quanh quẩn trong điện Thừa Kiền.

"Hoàng Thượng, tám trăm dặm báo khẩn cấp, Linh Vương trúng mai phục binh bại, Dĩnh Thành khủng hoảng là khó giữ được a!" Hắc hai tay đem dâng một số màu vàng giờ lên thật cao, sự lo lắng kia từ trong ra ngoài thể hiện rõ chắc chắn quả quyết.

"Cái gì?" Một tiếng hét to, Nam Cung Ngự Cảnh cầm chén trà trong tay thẳng ném tới trên mặt đất, bước nhanh đến trước mặt lão thần kia, cũng không thu nhận tấu chương, chỉ hung tợn nói, "Người lặp lại lần nữa cho trầm."

Lão thần kia hắc bị Nam Cung Ngự Cảnh trước nay chưa có tức giận dọa đến, chỉ có thể lắp bắp nói ra vài cái âm tiết: "Dĩnh... Dĩnh thành... Quả thật là khó giữ được."

Thủy Dạng Hề nhìn kỹ lão thần dưới điện, sau một lúc lâu mới nhớ tới người này tên là Trịnh Cán, quan đại phu tứ phẩm, tuy có chút tâm thương vô vị, nhưng không phải là người đại gian đại ác, cũng không cùng một phe với Thái Hậu. Chẳng qua quá mức bo bo giữ mình, thành tích không nhiều.

Thông qua miệng của người như vậy đem thổi phồng cho người cần hiểu, ngược lại cũng khiến người ta tin tưởng tám phần. Nghĩ đến đây, Thủy Dạng Hề không khỏi mím môi mỉm cười.

Nam Cung Ngự Cảnh đang muốn nói cái gì nữa, lại nghe bên ngoài một tiếng kêu lên: "Thái Hậu nương nương giá lâm..."

Thủy Dạng Hề hơi trầm ngâm, tới trái lại rất nhanh, tin tức này chẳng phải quá nhanh ư. Nghiêng người một cái liền dẫn theo Quân Vô Nhan trốn sang một bên.

"Hoàng Thượng, nghe nói Linh Nhi đánh thua trận, có thể có việc này sao?" Người còn chưa tới, tiếng đã tới trước, ngữ khí quả nhiên là hùng hổ dọa người.

"Mẫu hậu như thế nào biết được?" Nghe không ra hi vọng, thanh âm trước sau như một, lãnh đạm như nước.

"Hừ" một tiếng kêu đau đớn, làm như tức đến cực hạn, "Chớ không phải là Hoàng Thượng định đem chuyện lớn như vậy gạt ai gia sao. Ai gia là Thái Hậu một nước, ngay cả lãnh thổ của giang sơn xã tắc cũng không được quan tâm ư?"

Bà ta bốp một tiếng, tay hung hăng chụp ở trên bàn bên cạnh, tiếng vang thanh thúy, làm chấn động những người trong điện, khiến họ nhất thời đều sững sờ.

Thủy Dạng Hề khẽ cup mắt mỉm cười, Thái Hậu lần này thật đúng là đủ lớn giọng hiếp người, xem ra nhược điểm nơi tay là thật, khí thế cũng đủ a.

"Vậy ý muốn của mẫu hậu như thế nào?" Thanh âm va quệt quần áo vang lên, Nam Cung Ngự Cảnh đã trở lại trước án thư, vô tình hỏi.

Thái Hậu quả nhiên bị thái độ như vậy của hắc chọc giận, sang sảng vang lên: "Hoàng thượng không để ý giang sơn mình, ai gia để ý. Ai gia đã vì người nghĩ ra được đối sách rồi. Nay trong triều chỉ có Lâm Nhung Tướng quân có thể cùng Thịnh Hạ Quốc đánh một trận. vì vậy Hoàng Thượng phải tức khắc phái hắc dẫn binh xuất phát."

Lâm Nhung? Nam Cung Ngự Cảnh nhìn chăm chú quá buổi chiều. Đáy lòng cười nhạt, quả nhiên có bản tính tốt.

"Nếu trẫm nói không..." Một câu còn chưa nói xong, đó là một trận dồn dập ho khan, khí thế rào rạt, như là muốn không còn sức nữa mới bỏ qua.

Thủy Dạng Hề nhú nhú mày, bộ dạng này nghe thế nào lại giống thật sự như vậy? Tay nàng không khỏi gất gao nhéo vạt áo người bên cạnh.

Tiếng ho khan một trận rồi tiếp một trận, tựa hồ có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng. Một trận bén nhọn dồn dập qua đi, rốt cục ngừng lại. Nhưng Nam Cung Ngự Cảnh trong tay bùm môi, đã thấy loang lổ vết máu, trước mắt cũng dần dần trở nên mờ hồ, không bao lâu liền hôn mê bất tỉnh.

Thái Hậu thấy thế, hí mắt xem kỹ hồi lâu, khoe môi lộ ra một chút ý cười, không mấy có thể nhận ra, cất cao giọng nói: "Người đâu, vì Hoàng Thượng truyền Thái y." Nói xong, liền nghênh ngang mà đi ra điện.

Chỉ để lại câu: Hoàng Thượng long thể bất an, không nên hao tâm tổn sức quá nhiều, một chuyện phải bình thôi, do ai gia làm thay.

Thủy Dạng Hề phút chốc lắc mình một cái, chạy vội tới bên cạnh Nam Cung Ngự Cảnh tỉnh tể xem xét, trong lòng không khỏi cả kinh: "Như thế nào lại ra cái dạng này? Chẳng chẳng lẽ không phải giả bộ sao?" Nàng đối với thần trí có chút mờ hồ của Nam Cung Ngự Cảnh vừa rồi, quát lên, quả thực là giật đến cực điểm.

Ai ngờ người vừa rồi ngã xuống kia cũng phớt lờ cười: "Nếu không y như thật, có thể nào giấu diếm được. Ta hôm nay chưa dùng được, ngấm ngấm dùng hơi thở, độc này sẽ phát tác theo." Hắn giơ tay lên, khẽ vuốt trên của hai má nàng, "Hề Nhi thực xin lỗi, làm nàng lo lắng. Nhưng thể trạng ta như thế nào, tự ta có thể biết mà." Nói xong, lại là một trận ho khan, máu lại càng nhiều lên.

Thủy Dạng Hề vừa thấy vậy nhất thời hoang hoang mang lo sợ. Nàng có thể bị ngàn đao vạn kiếm mất không đổi sắc, nàng có thể mỗi ngày nhìn người chết đói nằm xuống mà thờ ơ, nhưng, nàng không thể nhìn hân thống khổ, không thể nhìn hân ở trong mắt nàng chậm rãi biến mất.

Một đôi tay đột ngột kéo cổ tay Nam Cung Ngự Cảnh qua, cẩn thận đem mạch bắt. Thủy Dạng Hề ngửa đầu nhìn lên, Trương thái y cũng đến rồi.

"Thế nào?" Nhìn mi Trương thái y càng ngày càng nhăn lại, nàng lo lắng hỏi.

"Hoàng Thượng vì sao được không có tác dụng? Vốn đã hết cách xoay chuyển trời đất, nay độc tố lại phát tác trước thời hạn, vậy nên làm thế nào cho phải?" Mâu trung hân rút cuộc tỏ ra một mảnh tức giận, giận vì y thuật không giải được độc..

"Cứu cứu, có biện pháp nào không?" Nàng lúc này mới nhớ tới người áo xám bên cạnh, nghiên cứu chế tạo đã nhiều ngày, cũng dùng nhiều dược liệu quý hiếm như vậy, không có khả năng một chút thành quả cũng không có a.

Quân Vô Nhan cả người chấn động, tuần mâu thật sâu, vẻ trầm trọng không hơn được nữa, cuối cùng thở dài một tiếng, chậm rãi nói: "Ta vừa rồi đã muốn nói, giải được không có."

Thủy Dạng Hề vừa nghe, trời đất quay cuồng toàn bộ đại điện giống như đều sụp xuống dưới, nàng lao đảo vài bước, cúi đầu hỏi: "Cậu là nói, độc của Cảnh rốt cuộc không giải được, Cảnh chàng chỉ có một con đường chết?"

Thanh âm của nàng quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến không có một tia phập phồng, không mang theo một tia tình cảm. Âm thầm khiến người ta kinh hãi.

Quân Vô Nhan ngưng trọng nhú nhú mày, rồi cuối cùng gật đầu.

"Các người đều đi ra ngoài." Vẫn là tiếng nói không gợn sóng kia, lúc này lại thêm một phần lạnh lẽo, làm cho người ta không thể không tuân theo.

"Hề Nhi..." Quân Vô Nhan còn muốn nói cái gì đó, lại bị Thủy Dạng Hề lạnh lùng rống một tiếng: "Đi ra ngoài!"

Tất cả người chờ trong điện đều không thể không lui đi ra ngoài. Nhưng mọi người đều không dám rời đi Thừa Kiền Điện nửa bước, chỉ ở ngoài điện lo âu chờ đợi.

Thủy Dạng Hề quay đầu nhìn Nam Cung Ngự Cảnh trên tháp, lại vừa lúc chống lại con người khẽ mở của hắn. trong mắt nhàn nhạt ý cười, như gió mát ngày xuân phát quá mặt hồ, nổi lên tầng tầng gợn sóng, đem người vững vàng trời bước. Khiến cho nàng từ đáy trầm luân.

Nhẹ mỉm cười một cái, tay nàng chậm rãi dò xét hướng khuôn mặt tuần dật của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve: "Cảnh, ta mang chàng đi tới một nơi, được không?" Thanh âm, dường như lụa mỏng mềm mại, nhẹ nhàng từng sợi tiến vào trong lòng.

"Được," môi khẽ nhúc nhích, theo hơi thở phun ra một chữ, dù cổ họng cũng khó nghe thấy.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, phương đông rốt cục lại một lần nữa xuất hiện ánh bình minh. Người chờ đợi ngoài điện càng thêm lo lắng bất an. Hoàng thượng cùng nương nương đã muốn đóng cửa ở bên trong một ngày một đêm, không thấy động tĩnh gì, không biết rốt cuộc tình trạng như thế nào?

Nghĩ đến đây, Trương Thái y cùng Quân Vô Nhan liếc nhau, rất là ăn ý đẩy cửa mà vào.

Nhưng bọn họ lần tìm toàn bộ điện Thừa Kiền, cũng không thấy bóng dáng ngoài, chỉ có giữa nhuyễn tháp có chút vết máu. Mà trên ngự án bày ra thánh chỉ, nét mực trên giấy chưa khô, chắc là vừa viết xong không lâu, mà kiểu chữ lại cực kỳ xấu xí, chắc là xuất ratur tay hoàng hậu.

Mọi người cẩn thận đem thánh chỉ nhìn một lần, không khỏi kinh hãi. Đây, đây không phải được xem là di chiếu sao? Trên thánh chỉ trừ bỏ yêu cầu bọn họ phụ tá Nam Cung Niên Niên kế vị ra, còn tường thuật kế hoạch đối phó bè đảng Thái Hậu tỉ mỉ cẩn thận, để cho bọn họ theo kế hoạch đem bè đảng

Thái Hậu một lưới bắt hết.

Tất cả mọi người không khỏi luống cuống tay chân, tức khắc báo cho Đông Ly Hạo để hấn vận dụng thế lực Hồng Lâu ở ngoài cung tận lực tìm kiếm, vô luận như thế nào nhất định phải đưa bọn họ trước khi phát sinh bất trắc tìm về.

Ngoài cung

Phía nam kinh thành, đình Mạn La Sơn, hai cái thân ảnh dựa nhau mà ngồi. Một vòng mặt trời đỏ chỉ lộ ra phân nửa, hào quang hồng như máu, theo chớp một đỉnh núi khác chậm rãi vuron lên. Hồng quang chiếu vào một mảnh tuyết trắng nơi sườn núi, phản chiếu ánh sáng vạn trượng, thật là chói mắt, đem cái màu bạc của thể giới trắng tinh càng thêm nổi bật.

"Cảnh, chàng xem, đẹp quá! Trước khi chết có thể thưởng thức cảnh đẹp như thế cũng không uổng cuộc đời này." Thanh âm xa xôi, như dây đàn nhảy lên, rõ ràng và êm tai.

Nam tử đôi mắt chợt hiện, lập tức gương mặt đẹp khê nhẵn lại, chậm rãi nói: "Hề Nhi nói đúng."

"Cảnh, đây là cảnh tuyết rơi đẹp nhất ta từng xem qua, cũng là cảnh tuyết rơi duy nhất." Nàng nhắm mắt lại, hít sâu vào hơi thở đông lạnh của mùa đông. "Khi vừa tới nơi này, chưa ở đến tới mùa đông, liền bị đánh rơi xuống sườn núi. Dưới vách núi bốn mùa như xuân, không có sự thay đổi mùa luân phiên. Bởi vậy, tới đây hơn sáu năm, cũng là mùa đông đầu tiên ta trải qua, cũng chính là mùa đông cuối cùng." Trong lời nói mang theo một loại thở dài thỏa mãn.

Nam tử có chút giật mình mà nhìn nữ tử trước mắt, mặt của nàng thấp thoáng dưới ánh hào quang, đẹp gần như trong suốt, hấn nhú nhú mảy, kêu lên: "Hề Nhi..." Hấn không hiểu lắm ý tứ trong lời nói của nàng, mùa đông này như thế nào có thể là mùa đông đầu tiên nàng trải qua? Tới đây hơn sáu năm lại là có ý tứ gì?

"Cảnh," nữ tử lại một lần nữa gọi tên của hấn, đánh gãy hấn, "Ta kế tiếp sẽ nói cho chàng một bí mật, một bí mật của ta."

Ôm chặt nhanh bên hông nam tử, làm cho thân mình suy yếu của hấn tựa vào trên người nàng: "Ta không phải Thủy Dạng Hề, Thủy Dạng Hề chân chính vào lúc rơi xuống hồ kia đã chết đi. Ta gọi là Thủy Hề, là đến từ tương lai ngàn năm hoặc là mấy ngàn năm sau. Hoặc là phải nói, là một cô hồn bị cuốn xuyên qua thời không."

Thân mình nam tử đột nhiên cứng đờ, mảy hơi hơi nhẵn lại, lại im lặng nghe nàng tiếp tục nói tiếp.

"Kỳ thật, ta cũng không biết chính mình bay tới chỗ nào, cũng không biết vì cái gì sẽ đến đến nơi đây. Nơi này, cùng vị trí thời không nơi ta ở có nhiều khác biệt lắm, nơi này thậm chí không phải là một cái triều đại gì mà lịch sử trước đây của vị trí thời không nơi ta ở nói đến. Nhưng ta không hối hận đến nơi đây, ở kiếp này, ta vốn là không chỗ nào nhớ, mà ở chỗ này lại gặp chàng."

Nàng nhẹ giọng cười, vầng thái dương đỏ rực đã muốn hoàn toàn thoát ra, giống đứa trẻ nhỏ mới sinh, cố gắng duỗi thân người.

Thanh âm của nàng cũng không nặng mà càng thêm mềm mại: "Cho nên Cảnh, ta nghĩ muốn hỏi chàng, chàng yêu chính là ta hay là Thủy Dạng Hề?" Đôi mắt buồn xuống, một chút khăn trương nhìn chằm chằm nam tử trước mắt.

Nam tử mỉm cười, mâu quang nhợt nhạt, lúc ban đầu kinh ngạc hóa thành mềm mại, ở trong mắt tràn ra, giữa đầu in trên môi cánh của nữ tử một cái lại một cái hôn: "Ta yêu là Hề Nhi của ta. Ta chỉ yêu Hề Nhi của ta. Mặc kệ nàng là ai, nàng chính là nàng, nếu không phải nàng, ta liền sẽ không yêu."

Nàng mắt, thẳng tắp nhìn vào sâu trong lòng nàng, nghiêm túc chưa từng thấy nói: "Hề Nhi, nàng là sinh mệnh của ta."

Mâu trung nữ tử rung rung, mắt của nàng mơ hồ, nhưng người trước mắt vẫn rõ ràng dị thường, rốt cục một giọt lại một giọt chảy xuống, đánh vào nơi sâu thẳm trong lòng nàng.

Nàng là mạng của hấn, không có nàng, liền không có hấn. Nhưng...

"Chàng cũng biết, chàng cũng là sinh mệnh của ta, không có chàng, liền không có ta." Nàng cúi người, chủ động hôn lại môi hấn, "Cảnh, chàng đã nói, chúng ta bất ly bất khí."

Một mảnh bạch y bay cao, thanh sam bay múa, xoay người một cái, nàng liền ôm hấn nhảy vào giữa vực sâu...

Trong nháy mắt, một thế sắc trắng sắc xanh hòa vào nhau kia lay động biến mất giữa tuyết qua óng ánh. Không biết khi nào giữa khe núi bay ra một con quạ, một tiếng một tiếng kêu lên, phảng phất như trong đất trời, chỉ thừa lại âm thanh này, thế mỹ dị thường...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

"Hề Nhi không thể..."

"Tỷ tỷ không thể..."

"Nương..."

Vài cái thanh âm đồng thời vang lên với theo thân ảnh hai người biến mất trong nháy mắt, vài cái hồng y nữ tử như tên rời cung nhanh chóng bay đến vách đá, đồng thời ném dây lụa mang bên người thẳng đuối theo người vừa rơi vào trong vực. Nhưng tốc độ rơi xuống vực kia lại quá nhanh, nội lực tập trung không đủ nên không thể tới được.

Chỉ trong một cái chớp mắt, hai thân ảnh xanh trắng kia lại rơi xuống thêm mấy chục trượng. Mà chiều dài dây lụa mang theo kia căn bản đã đến cực hạn đành treo lơ lửng trên không, bất lực.

"Hạo Thiếu gia..." Chúng nữ tử quay đầu nhìn Đồng Ly Hạo, xin chỉ thị bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Đồng Ly Hạo chỉ tròn tròn ánh mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vách núi đen vạn trượng kia, hai tay nắm lại mạnh đến phát ra tiếng kéo kẹt, tình mặc trên mặt vì quá mức phẫn nộ mà lộ rõ gân xanh.

Hít sâu một hơi, ngưng tụ mười tầng công lực, hướng dưới vực sâu hô: "Tỷ tỷ, còn có hi vọng, chúng ta có biện pháp cứu Hoàng Thượng."

Dĩ nhiên, thân ảnh kia lại ở trong tầm mắt bọn họ bướng bỉnh mà rơi xuống, càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng cũng không thấy nữa.

Tiếng vọng vẫn quanh quẩn trong khe núi như trước, tầng tầng lớp lớp thổi quét hướng tới người dưới vực, như sóng gió trên biển giữa ba đào kéo dài không dứt, gập ngấn cản, lại bắn trở về, lại dừng bước về phía trước. Lúc đó, toàn bộ khe núi liền vang đầy câu kêu gọi kia, vọng mãi thật lâu không dứt.

Thủy Dạng Hề cùng Nam Cung Ngự Cảnh gắt gao ôm nhau, nghe gió ở bên tai gào thét qua. Trong lòng lại tràn đầy thoải mái, đôi mắt chợt hiện, ôn nhu chăm chú nhìn lẫn nhau, trong mắt không thấy một chút hoang mang cùng lúng túng, trái lại như đang ung dung và tùy tiện giẫm trên đất bằng.

Quả nhiên, tình đã sâu đậm, mọi chuyện đều trở nên tốt đẹp.

Lại không biết khi nào bên tai trừ bỏ tiếng gió, truyền đến tiếng gào loáng thoáng. Hai người không khỏi rung mình, đều hơi nhú mi, tinh tế nghe kỹ, rồi hoàn toàn chấn động.

Con người Thủy Dạng Hề khê trùng, đây, thanh âm này là nói Cảnh được cứu rồi?

"Cảnh..." Không tự giác phát ra tiếng nỉ non, có nhè nhẹ không xác định.

"Ta nghe được, " khê gật đầu, trong mắt hiện lên một tia vui mừng.

Thủy Dạng Hề nhường mày cười, lưỡng cước cấp tốc vén, góp sức lẫn nhau, một đạp hướng lên trên, thân thể kia vốn đã rơi xuống nhưng vẫn khẳng khẳng hướng phía trên bay lên.

Lúc đó, hai người đã không biết rơi xuống tới nơi nào, may nhờ vực kia cao thâm thần bí khó lường, rốt cuộc nhất thời rơi chưa đến đáy vực. Nhưng cho dù khinh công năng độc bộ thiên hạ, nội công tu vi của nàng ít có người sánh bằng, nếu phải cùng một người bay hướng lên trên, chung quy cũng rất miễn cưỡng.

Bất quá chỉ bay độ cao hơn mười trượng đã thấy lực bất tòng tâm.

"Hề Nhi..." Nhìn mồ hôi từng giọt lại từng giọt theo hai má của nàng chảy xuống, Nam Cung Ngự Cảnh rất lo lắng mà bật ra tiếng kêu.

Thủy Dạng Hề chỉ vội vàng nhìn hẩn một cái, làm cho hẩn yên tâm, ai ngờ thân thể nhưng lại trong phút chốc bắt đầu rơi chậm rãi xuống phía dưới. Nàng trong lòng kinh hãi, cắn chặt răng, lại là âm thầm nói ra một hơi, hướng về phía trước phóng đi, đồng thời dây lụa trong bàn tay bắn ta, hướng tới cây cổ tùng đỉnh đầu kia vung lên, phút chốc quần lên một cảnh khô.

Thân thể hai người bị kiềm hãm mạnh, cuối cùng ngừng lại, lúc này mới chậm rãi phun ra một hơi, đảo qua ngưng trọng vừa rồi, bèn nhìn nhau cười đến ra tiếng.

Chỉ vài canh giờ gần đây thôi sở kinh sở lịch liền đã đủ cả đời hiểu ra, lên lên xuống xuống như thế, hốt kinh hốt hiểm (*kinh sợ cùng nguy hiểm*) quả nhiên làm cho người ta cảm nhận được cảm giác kinh hồn bạt vía kia.

Nàng khê xé ra đoạn dây lụa, nương theo sức kéo dẫn rất là thoải mái mà nhảy đến phía trên cổ tùng kia, cảnh khô mặc dù không to thô và chắc chắn lắm, nhưng đủ rắn chắc, nếu trong khoảng thời gian ngắn chịu trọng lượng của hai người vẫn không thành vấn đề.

Đang nghĩ tới kế tiếp trả lời lại như thế nào, đã thấy bên cạnh đột nhiên xuất hiện thêm dây thừng màu đỏ, Thủy Dạng Hề bất giác vui vô cùng, ngừng đầu

nhìn lại. Ẩn ẩn thấy có bóng người chuyển động trên vách đá, chẳng qua là nhìn không được rõ lắm.

"Tỷ tỷ, bắt lấy dây lụa, chúng ta mang người đi lên." Đang hết sức phân vân, bên tai lại nghe thấy thanh âm của Đông Ly Hạo.

Lại nói đám người Đông Ly Hạo ở vách đá nhìn Nam Cung Ngự Cảnh cùng Thủy Dạng Hề không để ý bọn họ la lên mà thẳng tắp hướng tới vực rơi xuống, cuối cùng thì biến mất trong tầng tầng mây bay bên dưới kia, đáy lòng đã lạnh đi một nửa.

Nhưng, không đến thời gian khoản một khắc, trong nháy mắt lại mơ hồ thấy một đoàn bóng trắng chậm rãi hướng về phía trên bay đến. Mọi người cả kinh, đều ngưng thần tĩnh khí, phảng phất như chỉ một chút tiếng vang lớn cũng sẽ đem hình ảnh mơ hồ kia biến mất không có bóng dáng. Chỉ đứng ở tại chỗ nhìn chăm chú vào đó mà không dám chớp mắt.

Mất thấy bóng dáng càng ngày càng gần, một tin tức là có thể tới đỉnh núi, đột nhiên lại rơi xuống phía dưới đi, mọi người nhất thời sợ tới mức luống cuống tay chân hẳn lên.

Đông Ly Hạo quyết định thật nhanh, đem mấy chục trương dây lụa trong tay hồng y nữ tử mang theo kết thành một cái, sau đó tập trung nội lực hướng Thủy Dạng Hề ném đi, cảm tạ trời đất, cuối cùng cũng là đủ dài.

Thủy Dạng Hề một tay nhanh ôm Nam Cung Ngự Cảnh, một tay bắt dây lụa cột quanh bên người, một bên nương sức kéo của Đông Ly Hạo, một bên đập vào vách đá, hướng đỉnh núi bay đi, không bao lâu, cuối cùng cũng ra được cửa sinh.

Hai chân vừa rơi xuống đất, toàn bộ thân thể của Nam Cung Ngự Cảnh lại nhuyển té xuống, sau khi độc phát vốn không còn khí lực, có thể chống đỡ đến bây giờ đã là kỳ tích.

Mọi người vì sự việc vừa rồi trong lòng còn sợ hãi còn chưa hồi phục lại, liền đến một trận rối ren.

"Hạo Nhi, đệ không phải nói có biện pháp giải độc cho Cảnh sao? Nói mau," Thủy Dạng Hề một bên đem Nam Cung Ngự Cảnh an trí cho tốt, một bên thúc giục Đông Ly Hạo, lòng nàng lúc này nóng như lửa đốt, toàn bộ tâm tư đều đổ vào trên người hắn.

"Tỷ tỷ đừng nóng vội, Hoàng Thượng tạm thời không có việc gì. Là Quân Tiên sinh nói chỉ cần có Xích Diễm, Hoàng Thượng sẽ có thể cứu." Tiếng nói trầm như gió xuân thổi qua, làm cho đáy lòng Thủy Dạng Hề nôn nóng rốt cục có một tia an ủi.

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hướng Quân Vô Nhan: "Cửu cửu, thật sự có thể sao?" giọng nói mang theo run rẩy nhẹ nhàng, cùng dễ dặt.

"Ân, " Quân Vô Nhan gật đầu, mặt mày tuy rằng vẫn có chút tiêu tụy, nhưng đã lộ ra chút chút kinh hi, làm người ta cảm thấy toàn bộ dung nhan hẳn rạng rỡ hào quang.

"Nhưng Xích Diễm đến tột cùng vật gì?" đôi mày khẽ cau lại, trong lời nói mang theo một chút ngạo ý. Bất luận vì sao, nàng nhất định là phải đem nó mang tới.

Đã thấy Quân Vô Nhan từ trong tay áo lấy ra một cái hộp vuông vức gần một thước, cái hộp kia sáng bóng trong suốt, phảng phất hấp thu linh khí đất trời, làm cho người ta vừa thấy liền không dời được mắt. Là ngọc, nhưng toàn thân lại lộ ra hàn khí so với băng còn lạnh hơn, là băng, nhưng chưa từng nhìn thấy tầng băng nào lại phát sáng cả.

Thủy Dạng Hề sau một lúc lâu nhìn, có chút không xác định thấp giọng nói: "Chẳng lẽ... Đúng là hàn ngọc?" Đáy lòng buồn bực, nguyên lai hàn ngọc thực sự là vật kỳ lạ như vậy sao? Nhưng hàn ngọc sao lại là Xích Diễm?

Quân Vô Nhan đối nàng gật đầu tán thưởng, nói: "Không sai, đúng là hàn ngọc, mà còn là hàn ngọc vạn năm nơi cực bắc. Nhưng bây giờ giá trị trân quý cũng không phải là ngọc này, mà là vật được ẩn giấu bên trong nó."

Chậm rãi đem hòm mở ra, một cổ lãnh hương kỳ lạ lập tức theo hơi lạnh trong hộp ngọc nhẹ nhàng tỏa ra, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt thấm vào tim gan, mặc dù lạnh, nhưng khiến người ta cảm thấy sáng khoái.

Thủy Dạng Hề không bước đi qua, trong lòng ẩn ẩn kinh hi, đã thấy trong hộp là một gốc cây màu hồng như lửa, mơ hồ lộ ra ánh sáng nhạt màu đỏ, dò từ gốc đến lá ngọn, toàn thân không một điểm tạp sắc.

"Đây là..." Tim của nàng có chút không chịu nổi chế mà nhảy dựng lên, nàng biết đó là một loại cảm giác thực tế tên là hân hoan, chỉ là kinh hi trong mắt dừng ở Quân Vô Nhan, cũng đợi từ chính miệng hắn thốt ra đáp án mà mình mong muốn.

"Đúng vậy, đây là Xích Diễm," kinh ngạc vì biểu tình khoa trương của nàng, Quân Vô Nhan cũng khó mà không giấu mặt ra, "Trong kỳ thư có viết, Xích Diễm sinh trưởng nơi lạnh ở Bắc Cực, toàn thân như lửa, đỏ sẫm như máu. Tính nóng mạnh, vật này là kẻ địch của người trong thiên hạ. Rễ cây, là độc đứng đầu thiên hạ, nhụy hoa này, là chí độc chí khắc trong thiên hạ."

Thủy Dạng Hề nhìn Xích Diễm trong hộp hàn ngọc, sau một lúc lâu, mới hiểu được vì sao nó và âm tia đỏ như lửa thiêu đốt. Vạn vật trong thiên hạ hẳn là tương sinh tương khắc mà thành, vật có thể sinh trưởng ở nơi Bắc Cực lạnh giá, nếu không có đặc tính nóng như lửa cháy lan ra đồng cỏ thiêu đốt thì sao có thể chống đỡ nổi giá lạnh tàn phá kia, thân chứa độc này, đương nhiên là độc nhất thế gian, thân có khắc độc này, đương nhiên cũng là vật khắc vạn độc trên thế gian.

"Cũng khó trách cần hộp ngọc hàn vạn năm này, sợ là trừ bỏ nó, thế gian sẽ không có vật gì khác có thể chứa được nó," trong lòng lại do không lý do

mà cả kinh, "Cửu cửu, nhưng Xích Diễm này cũng không nở hoa, vậy phải làm như thế nào đây?" Vừa rồi thì mơ hồ cảm thấy không thích hợp, lúc này, năng cuối cùng phát hiện vấn đề ở chỗ đó.

"Khi Hạo Nhi đưa nó vào cung, ta cũng cả kinh như vậy, không nghĩ tới bọn họ có thể tìm được Xích Diễm," Quân Vô Nhan âm thầm thở dài, lại nói, "Chẳng qua là Xích Diễm không có hoa, chung quy cũng không thể có ích lợi gì. Bất quá nhớ lại trên kì thư từng nói nếu muốn Xích Diễm có nở, thì phải lấy máu mà nuôi, máu gì thì sẽ nuôi ra dạng hoa dạng đó."

Nói xong, chỉ nhếch miệng, mâu quang chưa động, nửa là ngưng trọng nửa là lo lắng dừng ở Thủy Dạng Hề, vẻ mặt rất là cổ quái.

"Như thế nào?" Thủy Dạng Hề nhú mày, lập tức như bị tát nước lên đầu mà thanh tỉnh, lẩm bẩm nói, "Lấy máu nuôi cây, máu gì thì sẽ nuôi ra dạng hoa đó? Cửu cửu chính là nói nếu trong máu có chứa giải độc của độc trên người Cảnh, thì hoa nở liền có thể giải độc của Cảnh?" Nói đến phần sau, âm điệu pha chút đáng trào, mặc cho ai cũng có thể nghe ra sự mừng rỡ trong đó.

Quân Vô Nhan dưới cái nhìn chăm chú chờ đợi của Thủy Dạng Hề, ánh mắt nhẹ chột hiện, cuối cùng gật đầu: "Nhưng cũng không biết muốn lấy bao nhiêu máu..."

Tay vung lên, lụa mỏng lượn lờ, ngắt lời Quân Vô Nhan, một cổ tay bạch ngọc tron bóng đã ở trước mắt.

"Cửu cửu, nếu đã như thế thì không cần nhiều lời, lập tức lấy máu đi, vô luận bao nhiêu, ta đều phải làm cho Xích Diễm này nở hoa."

"Hề Nhi, nhưng là..." Nghi ngờ trong lời nói còn chưa nói ra, liền lại bị Thủy Dạng Hề ngưng câu chuyện.

"Cửu cửu, nay cũng chỉ có trong máu của ta mới có khả năng chứa giải độc này, tuy rằng thuốc uống là hồi sáu năm trước, nhưng dược tính chưa biết chừng có thể đã nhập kinh mạch, " đại mi nhú lại, một tay kia nháy mắt xẹt qua cổ tay tron bóng kia, móng tay sắc bén mạng ra một cái vết máu, chỉ thấy máu rất nhanh theo chỗ lằn da nứt ra kia bùng lên.

"Đem Xích Diễm mang qua đây." Nàng lạnh lùng mệnh lệnh, trong lời nói mang theo uy nghiêm không thể trái nghịch.

Máu một giọt một giọt từ trên cổ tay của nàng chảy xuống, giọt rơi lên Xích Diễm phát ra một trận xèo xèo tiếng vang, như là nước tưới lên lửa lớn. Mà ngoài thân cây hồng quang càng thêm sáng, dường như đem toàn bộ hộp ngọc đều nhuộm thành màu máu vậy.

Một giọt máu tiếp xúc Xích Diễm, liền biến mất vô tung, tựa như rơi vào một cái hang không đáy, mặc cho người chạy dài liên tiếp đi nữa, cuối cùng cũng thi cốt vô hồn. Thủy Dạng Hề mâu trung xẹt qua ra một tia ngoan ý, chỉ thấy năm ngón tay nàng cùng sử dụng, lại một lần hung hăng nơi cổ tay vẽ một cái, miệng vết thương nhất thời sâu có thể thấy được xương, máu tươi như nước, ồ ồ hướng ra phía ngoài chảy ra, thẳng rơi lên Xích Diễm. *(aiz, độc khúc này thương tâm quá... Hai anh chị này đúng là hy sinh quá nhiều -!)*

Máu càng nhiều, Xích Diễm càng hồng. Hồng sáng lên gần như thiêu đốt toàn bộ hộp ngọc hàn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, máu trong hộp ngọc rốt cục chậm rãi tích nhiều, tốc độ Xích Diễm hấp thu máu rốt cục dần dần chậm lại, như là đã muốn hấp thu đầy đủ rồi.

Đợi cho máu trong hộp tích được phân nửa, Quân Vô Nhan ở trên cổ tay nàng gắng sức sờ, phần nộ quát: "Đủ, Hề Nhi, rất nhiều rồi. Hạo Nhi, cầm máu cho nàng, mau. Đừng để đến lúc cứu được người này không cứu được người kia." Đồng thời đem một viên thuốc uy vào trong miệng của nàng.

"Cửu cửu, thế nào? Xích Diễm nở hoa rồi sao?" Bởi vì mất máu quá nhiều, nàng đã thấy thần chí có chút không rõ, chỉ mơ hồ cảm thấy có người bảo nàng cầm máu, uy được. Nhưng nàng vẫn nhớ tới Nam Cung Ngự Cảnh, mới có thể chống đỡ mà không có lập tức ngắt đi. *(Ồi, thương tâm quá đi hix)*

"Còn không biết, người trước hạo hạo nghi ngại trong chốc lát," Quân Vô Nhan nhuyển thanh an ủi nói, đem hộp ngọc giao cho Đông Ly Hạo, cẩn thận vì nàng băng bó miệng vết thương.

Lại nghe Đông Ly Hạo ở bên cạnh cả kinh kêu lên: "Quân Tiên sinh, người mau đến xem, trong hộp máu càng ngày càng ít, Xích Diễm bắt đầu dài ra nụ hoa."

"Thật sự?" Quân Vô Nhan cũng nhìn không được một trận kinh hỉ, từng bước đi đến trước người Đông Ly Hạo, quả nhiên thấy trên đỉnh Xích Diễm kia, chậm rãi mọc ra một cái nụ hoa nhỏ.

Máu trong hộp kịch liệt giảm bớt, mà màu sắc nụ hoa cũng dần dần lớn lên sung mãn, chỉ mất không qua bao nhiêu thời gian, một đóa hoa lớn như miệng chén đã hiện ra ở trước mắt. Đóa hoa trắng như tuyết, khiết như ngọc, lạnh như băng, ở trong cành lá đỏ càng thêm lộ ra băng thanh ngọc khiết. Không thể tưởng tượng được Xích Diễm này cả người đỏ rực, mà đóa hoa này lại là ngọc khiết một mảnh, thật là làm cho người ta *nan dĩ tương tín**.

*nan dĩ tương tín: khó mà tin được

"Hề Nhi, hoa nở, Hoàng Thượng được cứu rồi." Phảng phất như trải qua *thiên tân vạn khổ**, rốt cục thì đã nhìn thấy ánh bình minh rực rỡ kia, trong lòng Quân Vô Nhan ngân nga kích động trước nay chưa có, "Ta cho Hoàng Thượng ăn vào cái này."

*thiên tân vạn khổ: trăm cay nghìn đắng

Hắn rất là cẩn thận tháo xuống đóa hoa, đem cánh hoa của nó tách rời thành, từng cánh một đút vào trong miệng Nam Cung Ngự Cảnh đã sớm hôn mê bất tỉnh kia.

Tất cả mọi người nín thở ngưng thần nhìn Nam Cung Ngự Cảnh sau khi dùng hoa, tim của họ cơ hồ muốn nhảy đến cổ họng.

Thủy Dạng Hề kiệt lực mở to mí mắt sớm trĩu nặng nâng không dậy nổi kia, hư huyền tựa vào trước ngực hắn, ngưng thần nghe tim hắn đập một tiếng mạnh hơn một tiếng, trong lòng vừa lo âu lại lo lắng.

Một đôi tay nhỏ bất lấy bàn tay to của bọn họ thật chặt, Thủy Dạng Hề cố gắng tròn mắt mà nhìn, thì ra là khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Tuyền Tuyền kia, trên mặt lộ ra bất đồng với sự kiên nghị cùng trầm ổn hàng ngày.

"Nương, phụ thân sẽ khỏe lên mà." Đây là từ sau khi Thủy Dạng Hề cùng Nam Cung Ngự Cảnh từ vách núi đi lên, nàng mới mở miệng nói câu đầu tiên. Nàng thực sợ hãi, sợ hãi đến không biết theo ai. Nhưng là thực kiên cường, tựa như nương từng cùng nàng nói qua về kiên cường vậy.

"Tuyền Tuyền ngoan," nàng muốn đưa tay sờ sờ của tiểu nha đầu, nhưng mà lực bắt tòng tâm, toàn thân nàng căn bản bủn rủn không có một tia khí lực. Chỉ có hết sức hé ra một chút mỉm cười.

"Hề Nhi," đột nhiên cảm thấy thân mình căng thẳng, bị người dùng lực ôm vào trong lòng, bên tai vang lên tiếng gọi xa xôi mà thân cận kia, tiếng nói ôn nhu như vậy, như dương quang ấm áp đánh vào trên mặt, an ổn mà thoải mái.

Thủy Dạng Hề mạnh tròn mắt, nhìn người trước mắt, kinh ngạc tựa hồ không thể tin được. Sau một lúc lâu, mới phun ra một câu: "Chàng đã khỏe?"

"Àn, ta tốt lắm, về sau không bao giờ để cho nàng lo lắng nữa." Bất giác tăng thêm lực đạo trên tay, giống như phải khảm nhập nàng vào trong cơ thể chính mình.

"Vậy là tốt rồi ..." Con người như mực tràn đầy vui sướng cùng thỏa mãn, cuối cùng đã không chống được một mối triệu hồi, hôn mê bất tỉnh.

"Hề Nhi..."

"Tỷ tỷ..."

"Nương..."

Quân Vô Nhan kiểm tra mạch trên cổ tay Thủy Dạng Hề, sau một lúc lâu mới nói: "Không sao, chỉ là vì mất máu quá nhiều, nay suy yếu không chịu nổi, chỉ điều dưỡng mấy ngày liền khôi phục lại."

Nam Cung Ngự Cảnh nghe xong, hai mắt nhú lại, ánh mắt đảo qua người trước mắt, nhẹ giọng hỏi: "Mất máu quá nhiều?" Thanh âm tuy rằng trầm thấp, lại lộ ra uy nghiêm vô tận.

Đám người Quân Vô Nhan lúc này mới đem quá trình cứu hắn tỉnh tể nói cho hắn nghe hết. Chỉ thấy hắn đôi mày khóa chặt, một đôi mắt đầy đau khổ nhìn Thủy Dạng Hề nằm ở trong lòng, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Sau một lúc lâu, cuối cùng ở trên má nàng in một cái hôn, buồn bã nói: "Cũng may nàng không có gì trở ngại, nếu như bằng không, ta sẽ không chấp nhận giải được."

Ngẩng đầu, sắc bi thương trong mắt kia đã không thấy nữa, mặt mày trái lại thêm một phần lạnh lùng tàn bạo, làm cho người ta nhìn thấy mà sợ hãi, không dám nhìn thẳng. Không hổ là vương giả xuất sắc nhất Thiên Mị Vương triều, chỉ phần liếc nhìn đã là không ai có thể sánh bằng.

"Trong cung nay thế nào?" đôi mắt xinh đẹp xao động, trong lời nói lộ ra tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: end

Đông Ly Hạo hiển nhiên đã có thói quen trừ hắn cùng Thủy Dạng Hề ra thì đối với những người khác thái độ hoàn toàn bất đồng, thông dong tiến lên từng bước đem tình hình trong cung kể lại cho hắn nghe.

Lại nói về mấy người cùng lúc phát hiện ra không thấy thân ảnh của Nam Cung Ngự Cảnh cùng Thủy Dạng Hề, liền cho người âm thầm tìm kiếm, đợi khi tìm toàn bộ trong cung ngay cả những nơi hẻo lánh nhất cũng không gặp người, lúc này mới hoảng sợ.

Mà Đông Ly Hạo lại đúng lúc này đưa thuốc tiến cung, cùng mấy người đi Hồng Lâu thông báo cho hắn tình hình lộn xộn này, vì thế mọi người thỏa thuận để cho Niên Niên ở trong cung trấn thủ, Trương Thái y cùng ân vệ lưu lại, mà bọn họ cùng người Hồng Lâu xuất cung tìm kiếm.

"Chẳng qua, giờ đây chỉ sợ là đã kinh động đến Thái Hậu bên kia," Đông Ly Hạo nói xong, liền cúi đầu thờ dài.

"Các ngươi lại để cho Niên Niên một mình ở trong cung?" trong mắt Nam Cung Ngự Cảnh ánh lửa như thiêu đốt, nơi nguy hiểm như vậy, lúc nguy hiểm như thế, hẳn chỉ là một tiểu hài tử như thế nào ứng đối được.

"Hoàng thượng yên tâm, chúng ta đã thông báo cho Linh Vương rồi," Đông Ly Hạo cũng nhú mi, trong lòng cũng vô cùng lo lắng, chỉ là tình hình lúc ấy so ra không có tốt như bây giờ, trong cung phải có chủ tử, Niên Niên là người có điều kiện tốt nhất.

"Phụ thân đừng tức giận, Niên Niên nói hẳn nên vì phụ thân cùng nương mà bảo vệ Thừa Kiền điện, chờ các ngươi bình an trở lại. Niên Niên sẽ biết cách tự chiều cố chính mình." Thanh âm non nớt của Tuyền Tuyền vang lên bên tai Nam Cung Ngự Cảnh, ngữ khí nghiêm túc mà chăm chú, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn kiên định vượt qua độ tuổi của nàng.

"Ta cùng Niên Niên đều có thể giúp phụ thân cùng nương làm rất nhiều chuyện"

Từ "Chuyện" còn chưa nói hết, lại cảm thấy trong lòng căng thẳng, thiếu chút nữa hô hấp không thông, nàng nhú khuôn mặt nhỏ nhắn, tay nhỏ bé che trước ngực, ngưng trọng nói: "Phụ thân, Niên Niên có khả năng đã xảy ra chuyện."

Mọi người vừa nghe, sắc mặt đại biến: "Tuyền Tuyền như thế nào biết được?"

"Ta cùng Niên Niên thuở nhỏ tâm linh tương thông, vô luận cách xa nhau rất xa, tâm tình cùng đau đớn của đối phương đều có thể cảm ứng được. Lòng ta vừa mới co rút đau đớn, nhất định là Niên Niên đã xảy ra chuyện, phụ thân, chúng ta mau trở về đi thôi."

Nam Cung Ngự Cảnh rung mình, hai mắt như đuốc, quát: "Hồi cung."

Lúc mọi người còn chưa phản ứng hẳn đã trở lại ôm Thủy Dạng Hề, nhảy xuống đỉnh núi. Nơi này Đông Ly Hạo mới ôm lấy Tuyền Tuyền sắc mặt có chút tái nhợt đi xuống theo, theo sau là những hồng y nữ tử cùng Quân Vô Nhan.

Một đường chạy tới, tuy rằng núi kia cách hoàng cung có một khoảng cách, nhưng Nam Cung Ngự Cảnh vốn võ nghệ cao cường, hơn nữa được Xích Diễm kia hỗ trợ không ít, trái lại không tốn bao lâu thời gian liền đã đến trước cửa cung.

Chỉ thấy cửa cung đóng chặt, quân coi giữ trên tường thành quát lớn: "Người phương nào tới? Hoàng cung cấm nội không thể xông loạn."

Nam Cung Ngự Cảnh hí mắt nhìn người thủ thành kia liếc mắt một cái, một tiếng cười khê tràn ra cửa bắc, hảo, hảo, động tác rất nhanh, ngay cả quân coi giữ đều đã thay đổi, xem ra hành động quả nhiên nhanh chóng a.

Vốn không nghĩ ở chỗ này xung đột tay chân, như vậy sẽ phí rất nhiều thời gian, nhưng xem tình hình bây giờ, chắc là hẳn không được phép suy nghĩ nhiều.

"Hạo Nhi," thanh âm hướng mặt sau kêu lên, nghĩ đến Đông Ly Hạo đã đến rồi, "Ngươi dẫn người Hồng Lâu đánh trước, đem cửa thành đoạt trở lại, ta đi trước một bước. Tuyền Tuyền đi theo phụ thân không?"

"Không, ta muốn giúp phụ thân đoạt cửa cung." Toàn thân Tuyền Tuyền một người, lưu loát từ trên người Đông Ly Hạo nhảy xuống tới.

Không đợi Nam Cung Ngự Cảnh trả lời, hai chân điểm nhẹ, thân ảnh nho nhỏ kia liền đã phi thân dựng lên, nhảy lên cửa thành. Kỳ thật nàng trong lòng thực là vui sướng, thật vất vả mới có một cơ hội có thể thống khoái mà đánh một hồi, có sao lại không làm chứ. Nhớ ngày đó đi theo mẫu thân, là không thể dễ dàng động võ. Nghĩ thế, tay nhỏ bé khẽ đưa lên, một cây ngân châm thật nhỏ liền vù vù hướng tới thủ vệ này đánh tới, nó bay không theo quy tắc nào cả.

"Hoàng thượng, xem ra không cần chúng ta phải ra tay, chỉ một mình Tuyền Tuyền là đủ." Đông Ly Hạo nhìn tiểu thân ảnh vũ động đi lên thành lâu kia, lắc đầu bất đắc dĩ cười nói, sớm biết hai cái tiểu quỷ này trong lòng là không chịu ngồi yên mà.

Nam Cung Ngự Cảnh chỉ hơi nhú mi, đem sáo tím nhỏ giao cho Quân Vô Nhan, nhìn một chút bọn họ rồi nói: "Tóm lại hết thấy cẩn thận làm việc, đem cửa thành này bảo vệ tốt cho ta, chỉ thả người nên thả, chỉ ngăn người nên ngăn."

Nói xong, nhún người nhảy một cái, liền đứng trên cửa thành, hướng trong cung mà đi.

Trong cung bao phủ toàn là tuyết mùa đông, cho dù ngày đã muốn lên cao, lại vẫn không thấy một tia ấm áp, trái lại những đụn tuyết đọng đang hòa tan kia, hàn ý càng thấm vào ruột gan, làm cho người ta càng cảm thấy vẻ lo lắng trùng điệp.

Nam Cung Ngự Cảnh xuất lực đá văng ra cửa Thừa Kiền điện, đã thấy trong điện ngổn ngang mười mấy cái thân ảnh Hắc y nhân, mâu quang hấn chột lóe, đây là ám vệ của hắn.

Cả một đám đi qua, thế nhưng không một ai may mắn thoát khỏi. Có thể làm đến như vậy, sợ là Mộ Dung Tĩnh tự thân xuất mã.

Hầu trung hừ ra một tia cười lạnh, bọn họ thật cho là đã nắm bắt thời cơ, hẳn mới ra cung, đã đưa Thừa Kiền Điện của hắn đánh cho long trời lở đất, món nợ này, có thể quên đi sao.

Thân hình chột lóe, đã ôm Thủy Dạng Hề vào nội thất, cẩn thận đem nàng để lên giường, sau nhẹ nhàng hôn trên trán nàng, nhu tình vạn loại: "Ngủ ngủ cũng tốt, trận này cũng đủ mệt nàng. Chờ nàng tỉnh lại, hết thấy đều đã kết thúc."

Đứng dậy hướng ngoài điện đi đến, bóng dáng vừa mới như nước ôn nhu kia nhất thời không thấy, chỉ còn cả người lãnh liệt cùng xơ xác tiêu điều.

Ngoài điện, ánh mặt trời sáng lạn, tuyết hóa thành giọt sương trong suốt ở trên lá nhọn thật lâu không chịu rơi xuống, tựa như biết được rơi xuống đó là biển mất vĩnh viễn, cuối cùng cũng không trở về được nơi đã từng có được sáng rọi kia.

Một đám thái giám cùng cung nữ đều tự thu thập nữ trang châu báu mà bản thân vất vả cả đời mới có được, vội vàng chạy trốn chết đi, bọn họ là người thấp nhất trong cung, bọn họ mặc kệ quốc gia hưng vong, bọn họ không để ý tới thị phi thiện ác, quan tâm chỉ có bảo vệ mạng nhỏ, đã ngàn ân vạn tạ.

Tiếng kinh hô, tiếng quát mắng, kêu loạn đem toàn bộ hoàng cung biến thành chướng khí mù mịt. Vốn là thái bình thịnh thế, vốn là quốc thái dân an, nhưng hoàng cung lại giống như bị kẻ thù bên ngoài xâm nhập cướp sạch không còn, thấy vậy Nam Cung Ngự Cảnh ánh mắt càng sâu.

Hắn một mình đi vào tẩm cung Thái Hậu, lập tức liền có một đội người xông tới. Hắn chỉ khinh miệt quét thị vệ này liếc mắt một cái, thần thái trong mắt như trước, tỏ ra có chút không để ý tới: "Người cho là các người có thể ngăn lại ta sao?"

Thân thủ vung vạt áo, dáng đi vẫn nhàn tản nhắm hướng tẩm điện của Thái Hậu đi đến, hoàn toàn không đem một đôi thị vệ này để vào mắt.

Thị vệ chỉ run rẩy theo ở bên người hắn, không ai vượt lên trước ngăn trở, cũng không ai dám có dũng khí tạm thời thoái lui, buộc lòng phải chọn biện pháp bảo toàn sinh mệnh, nhắm mắt theo cước bộ hắn bước vào trong điện.

"Không thể tưởng được người có thể giải được Bách Hoa Hồng Quật khó giải đó, xem ra Thủy Dạng Hề bản lĩnh quả thật cao." Một đạo thanh âm trên tức vang lên bên cạnh, Thái Hậu thân áo choàng đỏ tươi kéo dài từ từ bước ra. Cũng không đóng lại hình tượng từ mẫu trong mắt mọi người nữa, vẻ mặt hiểm ác lộ rõ không thể nghi ngờ.

"Giao Niên Niên ra, trăm sẽ để lại cho người một con đường sống" Nam Cung Ngự Cảnh tùy ý ngồi ở nhuyễn ghế, ánh mắt lơ đãng xẹt qua con người tức giận của nàng, phun ra hai chữ rõ ràng, "Lâm Nhã".

Quả nhiên, Thái Hậu vừa nghe hai chữ Lâm Nhã, sắc mặt đột nhiên biến đổi, hai mắt như đao hung hăng theo dõi hắn, nghiêng răng nghiêng lợi: "Người đã biết?"

"Trong cung không có gì là trăm không biết, cho nên, khuyên người, giao ra Niên Niên, hoặc lưu lại người một mạng." Ngự khí vẫn là không nhanh không chậm, không kiêu không nóng nảy.

"Ha ha ha ha ..." Thái Hậu bỗng nhiên cười to một trận, rất là đắc ý nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, "Cảnh Nhi chính là Cảnh Nhi, không hồ là do ai gia nuôi dưỡng nên, quả nhiên là có quyết đoán. Đến bước đường cùng như thế vẫn mạng theo khí thế uy hiếp ai gia."

Con người nàng tràn đầy ý cười đột nhiên khế ngược, lạnh lùng nói: "Người, hiện tại có tư cách gì cùng ai gia ra điều kiện? Nay, đại thần trong triều đều đã quy thuận ai gia, quân quyền trong triều cũng nắm giữ trong tay Lâm gia ta, người bất quá chính là một kẻ đơn độc mà thôi. Nếu như muốn yên bình, ai gia có lẽ sẽ vì người lo lắng mà đem tiền quý kia thả ra, dù sao ai gia vẫn rất thích hắn."

Nam Cung Ngự Cảnh muốn cười to, nhưng thu liễm lại, hắn đi tới vài bước, giữa điện ngọc bội bên hông trong ánh nắng sắc sỡ nóng rực chói mắt, Thái Hậu chỉ cảm thấy trước mắt một trận đau đớn, đáy lòng không khỏi cả kinh.

"Người ngay cả phượng ấn cũng không có, như thế nào làm văn võ cả triều quy thuận người? Mẫu hậu thân ái của trăm." Gần từng tiếng, thanh âm rõ ràng, làm cho sắc mặt nàng trong nháy mắt vặn vẹo.

Thái Hậu lúc này trong lòng không tỉnh, mơ hồ có dự cảm bất hảo, chậm rãi hướng đại trụ bên cạnh thối lui.

"Người... Người là nói, phượng ấn ở chỗ người? Là người trộm phượng ấn của ai gia?" Nàng gần như rống lên, ở trong điện trống trải, từng trận vang dội, càng thêm lạnh lẽo.

Nam Cung Ngự Cảnh nhẹ giọng mỉm cười, đồng tử đen sâu không thấy đáy, cánh tay run lên, ở ngón giữa đã có thêm một cái con dấu, vừa nhìn kỹ lại, không phải phượng ấn thì là cái gì.

"Mẫu hậu tâm tư quả nhiên vẫn là tinh tế như vậy, nếu đoán được, trăm cũng sẽ không giấu diếm nữa, nó ở đây." Mở ra lòng bàn tay đặt ở trước mắt nàng, làm cho nàng xem cho rõ. Lại ở trước khi nàng đưa tay ra muốn đoạt, thì thu trở về. Cũng là về mặt mạng ý cười không nắm bắt được.

Thái Hậu bỗng nhiên hiểu được, hắn đang nhiễu loạn bà ta, làm cho bà tự loạn trận tuyến. Ngẩng đầu, nhìn thẳng con mắt của hắn, hừ lạnh nói: "Người cho là ai gia không có phượng ấn thì cái gì cũng không thể làm sao? Hiện tại triều thần không phải vẫn như cũ đều thần phục cho ai gia sao?" đôi mày khẽ nhướn mang theo vẻ mặt khiêu khích.

"Nếu như ban đầu đã có một đạo mật hàm có phượng ấn báo cho triều thần biết sau này mật hàm của người nếu không có phượng ấn thì không theo, và tất cả nó đều là giả mà?" Ý cười trên mặt hắn tăng thêm, chỉ thấy hàn quang chọi lóe, một thanh trường kiếm đã kề nơi cổ họng.

Thái Hậu cả kinh, gương mặt nhìn hướng Nam Cung Ngự Cảnh, chỉ thấy con người đen của hắn vẫn thật sâu như cũ, nhìn không thấy bờ bến, nhưng sát ý mũi kiếm nghiêm nghị.

Thái Hậu cả đời cũng từng trải qua vài lần sóng to gió lớn, sinh tử một đường, nhưng không có lần nào tới nỗi chân thật cùng sợ hãi như thế, giống như

thật sự đã gần hoàng tuyền. Có lẽ là vì con người kia của hắn không thể nhìn thấu, có lẽ là vì ánh kiếm rung động leng keng giữ trên cổ.

Trong điện bỗng nhiên một đạo áo xanh chợt lóe, đông một tiếng, tiếng vang binh khí cùng binh khí va chạm, Thái Hậu đã bị mang ra giữa chính điện, cách xa Nam Cung Ngự Cảnh nhiều trượng.

Lập tức một đạo thanh âm mang theo nội lực mười phần quát: "Người càng lúc càng lớn mật, dám chĩa vũ khí đối chính mẫu thân mình?"

Nam Cung Ngự Cảnh thu kiếm, cùng bước ra điện, nhìn thấy người tới, liền cười nói: "A, trăm nói là ai, nguyên lai thật sự là sư phụ. Cũng phải, trong thiên hạ, cũng chỉ có sư phụ mới có thể từ dưới kiếm trăm cứu đi người."

Rồi nhìn Thái Hậu nói: "Mẫu hậu, vừa rồi trăm đã nói rất là rõ ràng, chỉ cần giao ra Niên Niên, trăm liền tha người một con đường sống."

Thái Hậu nhìn một chút Mộ Dung Tĩnh bên cạnh, biến mất bộ dạng chặt vật vừa rồi, quả quyết phản bác nói: "Còn không biết là ai muốn tha cho ai một con đường sống? Ai gia cho người nhìn một cái triều thần rốt cuộc là quy về ai?"

Nàng ngẩng đầu, cổ gồng động thân, cao ngạo nhìn Nam Cung Ngự Cảnh, giống như làm như vậy mới có thể chứng minh nàng mới là cái người thắng kia, quát: "Đều đi ra cho ai gia."

Lời rơi xuống, một đám triều thần nối đuôi nhau mà ra, đầu tiên là vị nội các đại nhân kia, tiếp theo Hộ bộ Thượng Thư, Lại bộ Thượng Thư, Bộ binh Thượng Thư chờ hơn mười vị triều thần lớn nhỏ đông đủ. Mọi người vừa thấy Nam Cung Ngự Cảnh, rất là cung kính đi tiến lên hướng hắn hành lễ.

Thái Hậu vừa thấy, tiến lên từng bước chỉ vào chúng thần nói: "Một đám các người cùng hắn hành lễ làm chi, đợi lát nữa ai gia sẽ phế đi hắn." Nói đến khúc sau, lại mang theo nhè nhẹ sự tàn nhẫn.

"Thần thề sống chết nguyện trung thành với Hoàng thượng." Chúng thần đồng dạng cùng kêu lên, vang vọng ở trên không tằm cung Thái Hậu.

"Sẽ không sợ ai gia diệt cả nhà các người?" Trong thanh âm của nàng đã lộ ra nhè nhẹ lo lắng.

"Thái hậu chẳng lẽ còn không phát hiện sao?" Nội các đại nhân kia châm chọc nói, "Chắc chắn, Thái Hậu khôn khéo ngày xưa kia là người nào vậy? Hôm nay lại không nhạy bén như thế?"

Tiếng nói chưa xong, chỉ cảm thấy hàn quang chợt lóe, trước ngực đã trúng một kiếm, cũng may người ra tay thủ hạ lưu tình, còn không đến mức lấy mạng của hắn.

Hắn ngẩn ngơ, đứng ở tại chỗ, không dám nói nữa.

Mộ Dung Tĩnh thu hồi trường kiếm, lạnh lùng nói: "Nếu ai còn dám nói năng lỗ mãng, đừng trách ta kiếm phong vô tình."

Một đám triều thần nghe nói như thế, người người đều thu liễm sắc mặt, chỉ lẳng lẳng đứng ở một bên. Dù sao, vẫn biểu lộ lập trường, nhưng Hoàng Thượng bên này thật đúng là thể đơn lực bạc, làm cho bọn họ trong lòng không khỏi có chút mồ hôi ẩm ướt.

Thái Hậu kinh một kích của nội các kia, không khỏi thanh tỉnh chút, chỉ cảm thấy trong đầu vang lên tiếng ong ong, dĩ nhiên đã cẩn thận suy nghĩ ra mấu chốt trong đó, nhưng như thế nào có khả năng, nàng như thế nào sẽ luôn luôn nằm trong cái bẫy của hắn.

Không khỏi thân hình nhoáng lên một cái, mắt đẹp nhú lại, rõ ràng bắn về phía những triều thần này, hỏi: "Ai gia ra lệnh các người khấu trừ lương thực không phát, có từng làm theo không?"

"Thái Hậu chưa bao giờ ban ra văn thư này." Hộ bộ Thượng Thư trả lời.

"Vậy ai gia ra lệnh các người giấu diếm quân tình, có từng làm theo?" Thái Hậu không cam lòng tiếp tục hỏi.

"Thần cũng chưa bao giờ nhìn thấy văn thư này." Bộ binh Thượng Thư đáp.

"Nội các, đây là cơ gì?" Thái Hậu đã khí cực, nàng nghĩ không ra rốt cuộc mắc xích do người nào phạm sai lầm, mà liên lạc trong đó đều là vị nội các này. Nếu nói sai, liền chính là hắn.

Nội các kia vừa mới trúng một kiếm của Mộ Dung Tĩnh, tim đập nhanh có thừa, run rẩy nói: "Phượng ấn Thái hậu không thấy, bị Hoàng hậu Nương nương đoạt đi. Nương nương đã sớm phát ra một phong văn thư, nếu về sau trong văn kiện mật không có phượng ấn thì không phải Thái Hậu phát ra, không nên để ý tới. Thần cũng chiếu theo phân phó đem văn thư sở hữu phát đến trong tay đại thần. Vô luận là Thái Hậu hay là hoàng hậu, đại thần rốt cuộc nghe ai, ta cũng không thể khống chế."

Thái Hậu nghe xong, trong lòng run lên, đem tầm mắt hướng Nam Cung Ngự Cảnh, cắn răng ôm nỗi hận nói: "Tốt, tốt, quả nhiên là thần không biết quỷ không hay, vô hình đã thắng trong lúc đó a. Thảo nào nắm chắc như vậy chạy tới hỏi ai gia đòi người."

Nàng thấp giọng nở vài nụ cười, trong mắt đã khôi phục thần thái: "Bất quá người có Trương Lương kế, ai gia làm sao không thể *kế tường thê**. Người cũng biết lần này Thịnh Hạ Quốc xuất binh, đúng là do ai gia khơi mào, Linh Vương bị đánh bại, ai gia đã ra lệnh cho Lâm Nhung dẫn binh, chẳng qua không phải đi biên cảnh, mà là lưu tại kinh đô đợi lệnh. Cẩm quân bên trong hoàng cung đã tất cả đã bị ai gia khống chế, thật thất lễ là người vẫn thua như cũ. Ha ha ha," nói xong đúng là nở nụ cười.

* Trương Lương kể và quá tường thê:

(Trương Lương trong quá trình phụ tá Lưu Bang, thường thường bày mưu tính kế.

Hầu hết kế sách của Trương Lương đều thành công một cách thần kỳ, cho nên những kế hay đều được gọi là Trương Lương kế. Mà qua tường thê (tức là cây thang bắc qua tường), có thể là người đời sau nói về những kế sách cao minh, ví von như so với kế sách của Trương Lương càng tốt hơn nữa.)

"Thật không? Nguyên lai Thái Hậu có tự tin như vậy?" Nam Cung Ngự Linh một thân từ y nhẹ nhàng, thanh âm thấp chậm, từ trên trời giáng xuống, cười nói, "Thái Hậu có phải cũng hy vọng bốn vương tốt nhất chết ở trên chiến trường hay không?"

"Người, người khi hồi kinh khi nào?" Thái Hậu chỉ vào vẻ mặt tươi đẹp kia của Nam Cung Ngự Linh, run giọng hỏi, trong lòng xẹt qua sự bất an cực kỳ, thật giống như cảnh tàn hoa chờ mùa xuân đến, một khi gãy, sẽ không còn chỗ nương tựa vào nữa.

"Hắn căn bản chưa từng rời đi kinh đô," không biết khi nào, Mộ Dung Tĩnh đi tiến lên đây, đỡ lấy thân mình khẽ run kia của Thái Hậu, cúi đầu nói, "Nhã Nhi, chúng ta thua, thua hoàn toàn, thua thất bại thảm hại. Nam Cung Ngự Cảnh, không hổ là hoàng đế xuất sắc nhất Thiên Mị Vương triều."

"Người làm sao biết được ta đi Thịnh Hạ quốc?" Mộ Dung Tĩnh im lặng nửa ngày, nếu còn không biết hết thầy trong đó, liền uống là đệ nhất giang hồ mọi người đều kinh hãi.

"Quân Vô Nhan, cũng chính là sư đệ của người nói cho ta biết, sư phụ." Nam Cung Ngự Cảnh lúc này ý cười nhẹ nhàng, chỉ còn vẻ mặt lạnh lùng. Hắn vẫn có chút tôn kính sư phụ - người đã từng bán đứng hắn, cái này bảo hắn nên dùng cái gì để đối đãi đây.

"Quả thật là người đi cứu hắn, nói vậy cái gì Thịnh Hạ quốc kia tấn công biên cảnh, Đình Thành thất thủ cũng là người bịa đặt, phô trương thanh thế, dùng để qua mắt gián điệp của chúng ta, đúng không?" Mộ Dung Tĩnh thấy đại thế đã mất, ngược lại càng có khả năng tâm bình khí hòa. Chỉ đem nữ tử bên người run rẩy không thôi kia bảo hộ ở phía sau.

"Không sai," Nam Cung Ngự Cảnh mỉm cười nói, thần thái cao cao tại thượng, "Vào lúc biết được người đi Thịnh Hạ Quốc, trẫm liền viết thư gửi Thái tử Thịnh Hạ Quốc, đề cho hắn tương trợ. Thừa tướng Thịnh Hạ quốc dĩ nhiên lợi hại, nhưng Thịnh Hạ quốc Thái tử tựa hồ càng lợi hại hơn. Sư phụ hắn là không thể ngờ được, trẫm cùng Hê Nhi có quan hệ rất sâu xa với hắn, tất nhiên là nguyện ý hỗ trợ. Vì thế ta đã tương kế tựu kế, đem gây ông đập lưng ông."

"Ha ha," Mộ Dung Tĩnh một trận cười to, "Cao minh, quả nhiên là cao minh. Không hổ là đồ đệ của Mộ Dung Tĩnh ta."

"Nếu như..."

"Người tới, đem bọn họ bắt lại cho ta," Mộ Dung Tĩnh lời nói còn chưa nói xong, liền bị âm thanh phân phó của Thái Hậu đánh gãy.

Mộ Dung Tĩnh quay đầu chăm chú nhìn nàng, quát khẽ: "Nhã Nhi..." Đã thấy trong mắt nàng ánh sáng hung tàn lộ ra, ngoan ý quyết tuyệt, thì thảo nói: "Ta sẽ không thua, sẽ không, tuyệt đối sẽ không. Lâm Nhung, đem những người này bắt hết cho ai gia, nếu có chút phản kháng, giết không tha."

Nàng tựa hồ đã mất đi lý trí khi trước, trong mắt trong lòng tràn ngập không cam lòng, lúc này liền như con thú bị vây khốn, giãy dụa theo bản năng.

Chỉ thấy một đoàn giáp trụ quân trở nên chỉnh tề xuất hiện ở trước mặt mọi người, vừa thấy liền biết là quân đội hoàn mỹ, quả thật là không nên xuất hiện ở trong cung.

Người dẫn đầu là một người có chút thấp bé, tinh quang hai mắt tràn ra.

Thái Hậu lạnh lùng quát: "Lâm Nhung, còn chưa động thủ, đem bọn họ toàn bộ trói lại."

Lâm Nhung đột nhiên cười, cười kia có thể so với minh nguyệt, trên mặt khắc một chút bi ối, nhưng lại hợp nhau càng tăng thêm sức mạnh. Trường kiếm bên hông tuốt ra khỏi vỏ, ở trước mặt Nam Cung Ngự Cảnh cùng Nam Cung Ngự Linh vẽ một đường, lập tức chỉ thẳng trên mặt Thái Hậu.

"Người, người làm gì?" Thái Hậu bộ dạng sợ hãi cả kinh, run giọng hỏi.

"Thái Hậu, bà xem ta là ai?" Hắn tay kia ở bên gáy sờ soạn hồi lâu, sau đó xé ra một cái, hé ra mặt nạ liền bị quăng xuống dưới, lộ ra gương mặt tuấn nhã thanh dật.

Mọi người nhìn kỹ, người nọ không phải Thủy Giác Hiên, thì là người nào. Nam Cung Ngự Cảnh cùng Nam Cung Ngự Linh chỉ cười, cười đến cao thâm, cười đến khó lường.

Chỉ nghe Thủy Giác Hiên lại nhỏ giọng nói: "Thái Hậu, Lâm Nhung của người ở trong này." Hơi nghiêng thân sang một bên, lộ ra người phía sau bị trói, rõ ràng là người hắn vừa rồi dịch dung.

Thái Hậu nhất thời cả kinh nói không ra lời, không khí nhất thời lặng yên đi xuống, lợi thế nàng cuối cùng đều biến thành hư ảo, nàng cái gì cũng chưa từng có, cái gì cũng chưa từng có.

Mộ Dung Tĩnh thấy vậy, mâu quang nhú lại, ngón giữa khẽ động, một cây ngân châm nháy mắt bay ra, thẳng hướng cổ tay phải Thủy Giác Hiền mà đi. Vô thanh vô tức.

Một đạo dây lụa khinh nhuyển từ trên trời giáng xuống, đồng dạng cũng là xuất từ ngón tay giữa, một tay đẩy Thủy Giác Hiền ra, một tay ở không trung tiết cắt đường bay của châm kia, một người toàn thân ung dung, liền đáp xuống trước mặt mọi người.

"Mộ Dung tiền bối, loại đánh lén hèn hạ này sợ là làm tổn hại oai danh tiền bối đi," nàng hai ngón tay giữ châm, thanh âm cười yếu ớt, hai má vẫn tái nhợt nhân lúc này tươi cười mà sáng rọi toả sáng.

"Hề Nhi, " Nam Cung Ngự Cảnh nhú mày, đem nàng ôm vào giữa ngực, có chút trách cứ kêu lên, "Sao không nghỉ ngơi cho tốt, lại chạy đến nơi đây?"

"Niên Niên bị người ta bắt, người làm nương như ta đây tự nhiên không thể không đếm xỉa đến." Thủy Dạng Hề khẽ tựa vào trước ngực Nam Cung Ngự Cảnh, thần mình mất máu, quả thật không nên khởi động nội lực quá lớn.

Mộ Dung Tĩnh mâu quang xẹt qua mọi người, một tay đem Thái Hậu bảo hộ phía sau, cất cao giọng nói: "Nếu muốn đưa nhỏ kia bình an, phải thả chúng ta ra cùng bình an."

"Hôm nay, các người ai cũng đừng nghĩ rời cung," Thủy Dạng Hề lạnh giọng quát.

Nàng ly khai khỏi ngực Nam Cung Ngự Cảnh, hơi hơi đi vài bước về phía trước. Nàng mặc kiện váy dài cung trang, ánh trắng soi chiếu trên áo, ẩn hiện đường vân Loạn Phượng xinh đẹp mê người, hai đầu lông mày tản mát ra ánh sáng lạnh, phảng phất như một đoàn lửa khói óng ánh trong sáng, làm cho người ta không khỏi tâm sinh kính sợ.

Nàng như thế nào để cho người làm nhiều việc ác như thế thoát được, nhất là làm tổn thương sinh mệnh người quan trọng nhất đối với nàng. Mà nay lại bắt con hãn uy hiếp nàng, người như thế, há lại có thể tha.

Mâu quang dày đặc, trên mặt lại cười đến như xuân phong quét vào mặt. Nàng chậm rãi vờn tay phải, trong tay áo xả ra gió lạnh hơi hơi chuyển động.

Mọi người đều kinh dị nhìn nàng, đều không biết ý muốn nàng như thế nào.

"Khuyên Thành kiếm pháp, Mộ Dung Tiền bối hẳn là đã nghe qua đi. Đây chính là tuyệt học không truyền ra ngoài của sư tổ người. Nếu có truyền cũng chỉ truyền cho người hữu duyên." Thanh âm thanh nhã đậm đặc vào lúc này nghe tới, lại mang theo tuyệt đại bão táp cùng áp lực.

Mà chương gian của nàng lại không biết khi nào toát ra một cái hào quang màu sắc rực rỡ, như ngọc lưu ly say lòng người. Quang mang mơ hồ, càng ngày càng dài, bảy màu rực rỡ, tự đầu ngón tay của nàng tự do ở không trung trông vắng. Quả nhiên mỹ đặc khuyên thành.

Đây là tầng thứ nhất khuyên thành kiếm pháp chiêu cuối cùng, cũng là cảnh giới cao nhất.

Vô kiếm thắng hữu kiếm. Nội lực trong cơ thể hóa thành mũi kiếm vô hình, có dài có ngắn, sắc bén dị thường.

Mộ Dung Tĩnh không khỏi bị cảnh tượng như thế làm giật mình ở tại chỗ. Hắn chỉ nghe sư phụ đề cập qua, tuy nhiên năm đó lại chưa bao giờ nhìn thấy, đúng là rơi xuống trong tay nàng sao? Hắn nắm chặt trường kiếm trong tay, biết lần này khả năng là một hồi khổ chiến. Khó trách nàng có thể tiếp được hãn ngân châm, đúng là truyền nhân khuyên thành kiếm.

Hai người chính là vận sức chờ phát động hết sức, Nam Cung Ngự Cảnh lại bắt được cánh tay Thủy Dạng Hề, có chút giật tái đi nhìn nàng.

"Cảnh..." Thủy Dạng Hề ní non kêu, thu công lực trên tay.

Nàng biết hãn sinh khí, vì nàng không để ý thân thể của chính mình mà vận dụng phần lớn nội lực. Đôi mắt vi liễm, nhuyển thanh nói: "Vậy giao cho chàng như thế nào?"

Nàng rất là tự giác thối lui đến phía sau hắn, trong nháy mắt nhưng đột nhiên theo chương gian bay ra một đoạn dây, lấy sét đánh không kịp đem Thái Hậu cuốn lại đây.

"Bọn họ bắt Niên Niên, chúng ta trên tay cũng phải có cái lợi thế mới được. Hiện tại chàng có thể yên tâm giải quyết vấn đề giữa thầy trò các người." Nhẹ tay hươ một cái, Thái Hậu liền rơi xuống thành đường vòng cung trong tay Thủy Giác Hiền.

Nam Cung Ngự Cảnh chỉ sùng nịch đối nàng cười, phủ ở bên tai nàng, nhẹ giọng nói: "Chờ ta."

Gió còn đang tùy ý thổi, mang theo đến cái lạnh đến thấu xương, giống băng tiễn đánh vào trên mặt.

Cao thủ quyết đấu, mọi người bên ngoài hết thấy đều là sương khói, trong mắt lẫn nhau chỉ còn lại đối phương, không chấp nhận được nửa điểm sơ sẩy, nếu không, kết quả kia chính là trí mạng.

Trong Mộ Dung Tĩnh rõ ràng hiện lên một chút thận trọng, sát ý lập tức chột lóe rồi biến mất. Vận khí, rút kiếm, đứng dậy, động tác nối liền lưu loát. Như ung bay mau lẹ dừng mảnh. Thủy Dạng Hề nhìn xem không khỏi nhú lại đôi mi thanh tú.

Nam Cung Ngự Cảnh lại vẫn là thân ngọc cao thẳng, không có động tác gì, nhìn mũi kiếm đã đến trước mắt, chỉ hơi hơi nghiêng người, liền tránh đi qua.

Mọi người thấy vậy, thế này mới thở nhẹ ra một hơi. Phải biết rằng, một kiếm vừa mới xuất kia của Mộ Dung Tĩnh nhìn như đơn giản, thực tế lại cất giấu nhiều chiêu sắc bén phía sau. Nhưng Nam Cung Ngự Cảnh ở thế tấn công này lại không thấy có chút động tác quả nhiên là làm cho người ta kinh hãi.

Nhưng khí thở ra kia còn chưa tới kịp trở ra miệng, lại nghe một trận tiếng hút không khí. Chỉ thấy thân kiếm Mộ Dung Tĩnh vừa thu lại, chưởng trái lập tức đánh ra, ở trước ngực Nam Cung Ngự Cảnh một lần tung ra ba chưởng, thân mình sau đó lao đi về phía sau, đứng ở ngoài mấy trượng.

Nam Cung Ngự Cảnh bị đánh trúng về lão đảo thối lui phía sau, trong miệng phun ra một ngụm máu.

"Cảnh, chàng thế nào?" Thủy Dạng Hề tiến lên giúp đỡ hắn, pha chút lo lắng hỏi, "Chàng là cố ý, đứng hay không?"

Nam Cung Ngự Cảnh lấy tay lau đi vết máu trên khóe miệng, đứng ở nàng, cười nói: "Quả nhiên là cái gì cũng đều không thể gạt được Hề Nhi. Bất quá, yên tâm, ta không sao."

Tay nhẹ nhàng mà ở trên lưng nàng vỗ vài cái, đối với nàng gật đầu.

Đứng dậy về phía trước, đối Mộ Dung Tĩnh nói: "Sur phụ, một ngày làm thầy, cả đời làm thầy. Ta vừa mới chịu tam chưởng của ngươi, coi như là đáp tạ tình cảm thầy trò của ngươi và ta. Kế tiếp, sư phụ cũng nên cẩn thận."

Vừa dứt lời, đã thấy hắn sớm phi thân dựng lên, sử dụng kiếm chiêu đúng là cùng một chiêu thức mà vừa rồi Mộ Dung Tĩnh sử dụng, Mộ Dung Tĩnh ngăn ra, nhìn mũi kiếm đã đến trước người, thế này mới phản ứng lại, nhắc tay một tạo thành một lá chắn, liền dễ dàng đem một kiếm khí thể hung mãnh kia hóa giải đi. Trong mắt lộ ra một chút khinh thường.

Nam Cung Ngự Cảnh cười đến sáng lạn, nhẹ giọng nói: "Sư phụ, cẩn thận rồi. Đây cũng không phải là chiêu yếm hàm nê mà ngươi đã dạy ta."

Thân mình hắn ở không trung biến đổi, ngửa người trở mình qua, lập tức mũi chân chạm đất, thân hình lại bay dựng lên, từ không trung thả xuống, mũi kiếm đâm thẳng đỉnh đầu Mộ Dung Tĩnh.

Mộ Dung Tĩnh hoảng hốt, sớm đã biết hắn tư chất thông minh, cũng không người bình thường nào có thể sánh bằng. Nay có thể tự chính mình ngộ ra mà phát triển kiếm chiêu mới, nhìn như tiêu sái phiêu miêu vô y, nhưng sắc bén dẫu trong đó đương thời không ai có thể kịp.

Trong lòng hắn biết lợi hại trong đó, nên không dám nghênh diện đón đánh, chỉ phải ngửa người lấy kiếm tiếp chiêu, mà thân mình lại mượn lực đạo này hướng một bên cạnh xuyên qua mà đi, nhưng cũng thật là chặt vật. Một dòng máu theo cánh tay phải tuôn rơi, tích lại trên tuyết, màu đỏ tươi như thế thật bắt mắt.

Khó khăn lắm lại đấu hơn mười một hiệp, chỉ thấy bóng người phi vũ trong không trung, mới vừa rơi xuống đất liền lại như chim bay lên, quả nhiên là đánh cho khó phân thắng bại.

Mà Mộ Dung Tĩnh trên người đã có nhiều chỗ bị thương do kiếm, Nam Cung Ngự Cảnh một thân thanh sam cũng dính không ít tuyết. *(So sánh khắp khiêng ghê, một bên dính máu, một bên dính tuyết!)*

Rốt cục sau một lần binh khí lại kịch liệt va chạm, một bóng người bị ném tới trên mặt, một trường kiếm nhắm thẳng cổ họng hắn.

Chỉ nghe một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vô tình nói: "Sư phụ, ngươi thua."

"Đừng," một tiếng thét sắc nhọn cắt qua không khí yên lặng, mọi người thế này mới theo trận đánh vừa mới kia phục hồi tinh thần lại, đều nhìn phía người phát ra tiếng. Thái hậu.

"Cảnh Nhi, ngươi thả hắn đi, tốt xấu gì, hắn cũng là sư phụ của ngươi a". Thanh âm Thái hậu đã gần đến nghẹn ngào.

"Ba chưởng mới vừa rồi đã muốn chặt đứt tình cảm thầy trò chúng ta, nay hắn đã không còn là sư phụ ta." Hắn cũng không quay đầu lại, thanh âm lạnh lùng nghe không ra một tia quyến luyến. Hắn liền như thế này vô tình, liền như thế này quyết tuyệt. Thiên hạ trừ bỏ Thủy Dạng Hề, hắn không quyến luyến ai nữa. *(Ai, nghe mà xót thương ghê, toàn những người cô đơn L)*

"Chẳng lẽ mẫu hậu cầu ngươi cũng không được sao? Ta là mẫu hậu ngươi a?" Thái Hậu mãi mãi bị thương nhìn Mộ Dung Tĩnh, sắc môi đỏ bầm mắt máu, kịch lực chống đỡ thân mình lung lay sắp đổ.

"Mẫu hậu? Ngươi rốt cuộc là cái gì mẫu hậu?" Không đợi Nam Cung Ngự Cảnh trả lời, Thủy Dạng Hề đem một quyển sách trắng ném vào trên người Thái Hậu, mắt lạnh ngạo nghễ nhìn bà ta, "Ngươi nếu là mẫu hậu của Cảnh, vậy Cẩm Liên trong giếng cổ kia là ai?"

Thái Hậu lúc này mới kinh hãi chết đứng, run rẩy cầm quyển sách kia. Mới vừa lật ra, dung nhan xinh đẹp cao hoa không khỏi bật kín một tầng xám, cơ trên mặt có hơi run rẩy, vẻ già nua che dấu dưới dung mạo trang điểm, giờ đây nhưng là lộ rõ.

"Cái gì Cẩm Liên, ai gia căn bản là không biết, quyển sách này cũng không biết là ngươi từ chỗ nào làm ra oan uổng ai gia." Nàng ngữ điệu bi phẫn, hung hăng cầm quyển sách trong tay ném thật xa, giống như thấy đồ vật gì bẩn thỉu.

Thủy Dạng Hề chậm rãi về phía trước, trong đôi mắt đẹp sâu thẳm bình tĩnh hiện lên lợi hại, đem quyển sách trên tuyết nhặt lên, phát phát những hạt tuyết còn vụn lên, cười nói: "Có hay không, giao cho Hình bộ thẩm vấn chẳng phải sẽ biết sao."

Nàng mắt lạnh tà nghệ, nhìn Thái Hậu đang co rụt lại.

"Đem Thái Hậu giam vào đại lao, chờ đợi xử trí." giọng nàng vừa chuyển, lớn tiếng quát. Liền có một đôi thị vệ tiến lên đem người giải xuống.

Lại lần nữa bước đi thong thả đến bên người Nam Cung Ngự Cảnh, nhẹ giọng nói: "Cảnh, hấn làm ác quá nhiều, cũng không thể tha hấn. Trước phé đi võ công hấn, chờ sau khi thẩm tra sẽ xử lí."

Nam Cung Ngự Cảnh gật gật đầu: "Ta cũng đang có ý này."

Tay vươn ra còn chưa chạm đến trên người hấn, liền nghe Mộ Dung tỉnh quát: "Chẳng lẽ các ngươi sẽ không nghĩa cứu cái đứa nhỏ kia sao?"

Nam Cung Ngự Cảnh ngừng tay, bình tĩnh vô lan trong mắt lúc này lại chân chính hiện lên một chút thị huyết sát ý, lấy tay nắm kiếm duy nhất dùng sức, mũi kiếm liền đưa đi đến giữa cổ Mộ Dung Tỉnh.

"Đứa nhỏ, hấn ở đâu?" Thanh âm như địa ngục lạnh lẽo, hấn, là quả thật tức giận .

Thủy Dạng Hề lại ở trên lưng hấn nhẹ nhàng vỗ vài cái, con ngươi mỉm cười chống lại Mộ Dung Tỉnh, mang theo vài phần trêu tức lẫn thương hại. Đúng vậy, thương hại. Thương hại hấn thật uống làm một đại anh hùng hào kiệt, cuối cùng lại thua bởi tay một cái nữ nhân rắn rết. Thế sự quả nhiên chuyện gì cũng sẽ xảy ra.

Khẽ nghiêng qua một bên, ngữ điệu thanh linh: "Trương thái y, còn không ra, muốn xem đến khi nào?"

Dứt lời, liền thấy Trương Thái y một thân bạch y cùng Niên Niên một thân phục sức thái tử từ trên cây cao trong viện phiêu nhiên xuống.

"Nương, người như thế nào biết ?" Niên Niên than thở cái miệng nhỏ nhắn, pha chút bất mãn hỏi.

"Chỉ như vậy liền giấu diếm được ta, còn xứng là nương ngươi sao?" Thủy Dạng Hề sờ cái đầu nhỏ của Niên Niên, có chút tức giận cười nói.

Nam Cung Ngự Cảnh nhìn Niên Niên liếc mắt một cái, quay đầu đối với Mộ Dung tỉnh cười nói: "Sự phụ, ngươi hãy nhìn đi, cái này hấn là thua tâm phục khẩu phục đi." Ngón tay khẽ dùng sức, kiếm quang lóe lên, liền cắt đứt gân tay chân hấn, từ nay về sau võ nghệ hấn hủy hoại chỉ trong chớp lát.

Lúc này lại nghe một trận thanh âm to vang vọng trời cao: "Tham kiến thái tử điện hạ, thiên tuế thiên tuế thiên tuế..."

Niên Niên liền tiếp cả kính mà trốn vào tầm cung Thái Hậu.

(Lời tác giả: đây là chương cuối cùng, nội dung có nhiều điểm, lười chia làm hai chương, nên chỉ để một chương. Nhiều hơn tám ngàn từ, chậm rãi xem nga ha ha. Còn có cái lời cuối sách.)

Lời cuối sách:

Niệm Hề năm thứ tư, những ngày cuối năm, đêm trừ tịch, là ngày kỷ niệm đáng giá khó quên. Đây là đêm trừ tịch Thiên Mị Hoàng triều náo nhiệt nhất, cũng là Hoàng Thượng bọn họ trải qua cái năm đoàn viên thứ nhất.

Về công về tư đều là đáng giá ăn mừng .

Niệm Hề tháng hai năm thứ năm, trải qua Hình bộ thẩm tra xác minh, Thái Hậu Lâm thị tội không thể tha thứ, phán sau mùa thu trăm thù. Bộ hạ bên ngoài hết thấy bị bắt giam, người liên quan mưu nghịch, đều trăm thù. Những người còn lại, nam tử sung quân, nữ tử biếm làm nô tì, răn đe. Mộ Dung Tỉnh phạm tội mưu nghịch phản quốc, phán sau mùa thu trăm thù.

Lại là một năm xuân đến, trong cung khắp nơi vui sướng hưng vượng.

Ngày lên cao, trong đại điện cả triều văn võ đã chờ đợi hơn hai cái canh giờ, nhưng trên long tọa ánh vàng rực rỡ kia vẫn như cũ không có một bóng người.

Rồi sau đó chúng thái giám cung nữ trong cung đã đem toàn bộ hoàng cung nhiều lần cũng tìm không thấy thân ảnh Hoàng thượng cùng Hoàng hậu bọn họ. Thật sự vô pháp, đành phải mang lá gan đi vào trên đại điện vọng vọng nói cho Linh Vương.

Linh Vương nhú mày, có dự cảm không tốt. Cũng vội vàng chạy tới Thờ Kiến Điện. Cửa điện đóng chặt, thái giám cung nữ liên can không có cách nào, lại không dám tự tiện phá cửa vào.

Nam Cung Ngự Linh một cước mạnh mẽ đá văng cửa, đã thấy bên trong không có một bóng người. Mọi người tìm nửa ngày, cuối cùng ở trong đồng tấu chương tìm được hai phong thư, một phong cho Linh Vương, một phong cho Nam Cung Niên cùng Nam Cung Tuyền.

Ý tứ đại khái là nói, bọn họ hai người đã xuất cung du ngoạn, chưa biết ngày về, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Niên Niên, Tuyền Tuyền cùng Linh Vương phụ chính giám quốc.

Nam Cung Ngự Linh xem hết, sắc mặt tức giận đến xanh mét, nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi, giơ cho người Nam Cung Ngự Cảnh, thế nhưng đem củ

khoai lang phồng tay này ném cho ta, chính mình lại tiêu dao khoái hoạt đi. Tốt tốt tốt, xem ta như thế nào hành hạ nhi tử bảo bối các ngươi. (Ha ha, tội nghiệp Niên Niên, Tuyên Tuyên với Linh Vương ghê :D)

Niệm Hề năm thứ mười, năm ấy thái tử Nam Cung Niên mười tuổi tâm không cam lòng không tình nguyện mà kế vị, sửa quốc hiệu bừa bãi. Chúng đại thần khó hiểu, hỏi ra đầu đuôi, lại nghe hắn nói, hắn muốn đem quốc gia làm cho lộn xộn, làm cho hai cái người tiêu điều tự tại kia không thể tiêu dao, làm cho hai cái người để hắn ở lại trong cung kia hối hận không kịp. *(cười chết luôn, kiểu này anh chị mà đi tiêu dao nổi mới lạ hahaha)*

Chúng đại thần lúc này không nói gì, bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra vị Hoàng Thượng này tựa hồ so với Hoàng Thượng tiêu dao bên ngoài kia còn khó hầu hạ hơn a.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Hề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.